GERİDE BIRAKTIĞIMIZ ŞEYLER

Kötü çocuklar asla mutlu bir sona kavuşamazdı.

LUCY SCORE

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP

GERİDE BIRAKTIĞIMIZ ŞEYLER

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

LUCY SCORE

BİR

CENAZE DÜRÜMÜ

Sloane

Ayağımın ucuyla verandanın ahşap zeminini ittirirken altımdaki salıncak ritmik bir şekilde gıcırdıyordu. Ocak ayının titreten soğuğu üzerimdeki battaniyenin ve kat kat giysilerimin arasına sızıyordu. İşin komik tarafı da içim çoktan buz tutmuştu.

Gösterişli mor renkli ön kapının üzerindeki sarkmış Noel çelengi gözüme çarptı.

Onu indirmem gerekiyordu.

İşe geri dönmem gerekiyordu.

Yukarı çıkıp unuttuğum deodorantı sıkmam gerekiyordu.

Görünüşe göre, yapmam gereken birçok şey vardı. Hepsi gözümde büyüyordu. Sanki içeri girip yatak odama giden merdivenleri çıkmak, Everest'in tepesine tırmanmakla aynı enerjiyi gerektiriyordu.

Üzgünüm, Knockemout. Kötü kokulu bir kütüphaneciye maruz kalmak zorundasın.

Jilet keskinliğindeki soğuk havayı içime çektim. Nefes almak gibi otomatik yapmam gereken bir şeyi kendime hatırlatmak komikti. Keder, buna hazırlıklı olsak bile her şeye sızmanın bir yolunu buluyordu.

Babamın, "*KARŞI TARAFIN AVUKATININ GÖZYAŞLARI*" yazılı kupasını kaldırıp kahvaltı şarabından büyük bir yudum aldım.

Günün geri kalanını, Knockemout'un alaycı bir şekilde adlandırılmış cenaze evi Knock 'Em Stiff*'in bunaltıcı sıcağında geçirecektim. Cenaze evinin termostatı, genellikle ağırladığı yaşlı kalabalığının

* "*Knock 'em stiff*"in kalıp olarak doğrudan bir çevirisi olmasa da "bayıltmak", "yere sermek" ve "öldürmek" anlamlarında kullanılmaktadır. Yazar, kasaba ismine atıfta bulunarak kelime oyunu yapmıştır. (ç.n.)

düşük kan seviyesine uyum sağlamak için asla yirmi dört derecenin altına düşmezdi.

Nefesimi verirken etrafımı gümüş bir bulut sardı. Bulut dağıldığı anda yandaki ev yeniden görüş alanıma girmişti.

Bej renkli dış cephe kaplaması, gösterişsiz peyzajıyla iki katlı sıradan bir evdi.

Açık konuşmak gerekirse; Viktoryen* tarzındaki ilginç evim, etrafını saran verandası ve göze çarpan kulesiyle çoğu evi sıkıcı gösteriyordu. Ancak yandaki evin boş olması, bu zıtlığı çok daha belirgin hale getiriyordu. On yıldan uzun bir süredir tek yaşam belirtisi, bahçenin bakımını yapmaya gelen ekipti. Bir de berbat ev sahibinin ara sıra yaptığı ziyaretlerle sınırlıydı.

Neden satmadığını veya yakıp yıkmadığını merak ediyordum. Ya da neden inanılmaz derecede zengin adamların, gölgeler ve sırlar barındıran yerlere yaptığı şeyi yapmıyordu?

Evin hâlâ ona ait olması beni rahatsız ediyordu. Ara sıra orada kaldığı oluyordu. İkimiz de o anıların yükünü taşımayı, mülk sınırını paylaşmayı hiç istemiyorduk.

Ön kapım açıldı ve annem dışarı çıktı.

Karen Walton, bana göre her zaman çok güzeldi. Bugün bile -yüzüne yerleşmiş taze kederine rağmen- hâlâ çok hoş görünüyordu.

Yeni aldığı küçük siyah elbisesiyle yavaşça dönerken, "Ne düşünüyorsun? Çok mu abartılı?" diye sordu. Uzun kollu elbisenin zarif kayık yakası ağırbaşlı görünüyordu. Alt kısmı ise üzerinde parıltılar olan koyu renk tüllü, eğlenceli bir parti eteğiyle son buluyordu. Kısa kesimli, parlak sarı saçlarını kadife bir saç bandıyla tutturmuştu.

Arkadaşım Lina, cenaze kıyafetlerimizi bulmamıza yardımcı olmak için bizi birkaç gün önce alışverişe götürmüştü. Üzerimdeki kısa, siyah örgü elbise vücudumu sarıyordu ve etek dikişlerine gizlenmiş cepleri vardı. Çok güzeldi, ayrıca onu bir daha asla giymeyecektim.

Battaniyenin bir köşesini kaldırırken, "Harika görünüyorsun. Elbise mükemmel," diyerek onu yanıma davet ettim.

* Adını, 1837-1901 yılları arasında Britanya İmparatorluğu'na hükmeden *Kraliçe I. Victoria*'dan alan Viktorya döneminin mimarisini ifade eder. Refah dönemi olduğu için bu zamanlara ait her şey büyük, gösterişli ve lüks olarak tanımlanır. (ç.n.)

Oturmasının ardından ikimizin de üzerini örttüğümde dizimi okşadı.

Bu salıncak her zaman ailemizin merkezi olmuştu. Okuldan döndüğümde bir şeyler atıştırıp dedikodu yapmak için burada toplanırdık. Ebeveynlerim yıl boyunca her hafta bu salıncakta bir araya gelir, keyifli saatler geçirirlerdi. Şükran Günü bulaşıklarını bitirdikten sonra hepimiz en sevdiğimiz kitaplarla sıcak battaniyelerimize sarınarak buraya yayılırdık.

İki yıl önce ailem, babamın doktorlarına daha yakın olmak için başkente taşınmıştı. Böylece zeytin yeşili, mor ve lacivert boyalı bu gülünç ev bana miras kalmıştı. Burayı hep sevmiştim. Dünya üzerinde bana evimmiş gibi hissettiren başka bir yer yoktu. Ancak böyle zamanlar, ailemizin büyümek yerine gittikçe küçüldüğünü fark etmeme neden oluyordu.

Annem bir nefes verdi. "Bu berbat bir şey."

"En azından *berbatken* bile iyi görünüyoruz."

"Waltonlar böyledir," diyerek beni onayladı.

Ön kapı tekrar açıldı ve ablam Maeve bize katıldı. Ciddi görünen siyah bir pantolon ceket takımı ile yün palto giymişti, elinde dumanı tüten bir fincan çay tutuyordu. Her zamanki gibi güzel ama yorgun görünüyordu. Başka bir sorun olup olmadığım anlamak için cenazeden sonra onu sıkıştırmayı aklımın bir köşesine yazdım.

"Chloe nerede?" diye sordu annem.

Annemin yanındaki mindere sıkışırken, "Kıyafet seçeneklerini ikiye indirdi. Son kararını vermeden önce her biriyle biraz zaman geçirmesi gerektiğini söyledi," dedi Maeve gözlerini devirerek.

Yeğenim en üst seviyede bir moda tutkunuydu. En azından Virginia kırsalında, sınırlı bir harçlıkla yaşayan on iki yaşındaki bir çocuğun ulaşabileceği en yüksek seviyedeydi.

Birkaç dakika sessizce sallandık, her birimiz kendi anılarımızda kaybolmuştuk.

Ses tonunda saklı bir gülümsemeyle, "Babanızın ön kapıdan sığmayacak kadar büyük bir Noel ağacı aldığı zamanı hatırlıyor musunuz?" diye sordu annem.

"Veranda ağacı geleneğimizin başlangıcı," dedi Maeve o günü hatırlayarak.

İçime suçluluk duygusu saplandı. Bu Noel'de verandaya ağaç kurmamıştım, hatta içeriye bile ağaç kurmamıştım. Sadece Chloe'nin okul kermesinden aldığım, artık ölmüş çelengi asmıştım. Kanser ailemiz için başka planlar yapmıştı.

Gelecek Noel'de bunu telafi etmeye karar verdim. Burada yaşam olacaktı, aile olacaktı. Kahkahalar, kurabiyeler, alkol ve kötü paketlenmiş hediyeler olacaktı.

Babam da bunu isterdi. Onu çok özlesek de yaşamaya devam edeceğimizi bilmek isterdi.

"Motivasyon konuşmalarını babanızın yaptığını biliyorum," diye başladı annem. "Ancak ona elimden gelenin en iyisini yapacağıma dair söz verdim. Bu yüzden planımız şöyle olacak. O cenaze evine gidecek, ona bu kasabanın gördüğü en iyi cenaze törenini yapacağız. Gülüp ağlayacağız ve onunla bu kadar uzun süre geçirdiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlayacağız."

Maeve ve ben başımızı salladık, gözyaşlarımız çoktan birikmeye başlamıştı. Gözlerimi kırpıştırarak onları geri ittim. Annemin veya ablamın ihtiyacı olan son şey, benden gelecek bir üzüntü fırtınasıyla uğraşmaktı.

"Bir, 'Aynen öyle!' alabilir miyim?" dedi annem.

"Aynen öyle," diye cevap verdik titrek seslerimizle.

Annem bakışlarını üzerimizde gezdirdi. "Bu çok acınasıydı."

"Tanrım. Babamın cenazesinde yeterince neşeli olmadığımız için üzgünüm," dedim dümdüz bir sesle.

Annem elbisesinin eteğindeki bir cebe uzanıp paslanmaz çelikten pembe bir şişe çıkardı. "Bunun yardımı olur."

"Saat sabahın 09:32'si," dedi Maeve.

Kupamı kaldırarak, "Şarap içiyorum," diye karşılık verdim.

Annem kadınsı şişeyi ablama uzattı. "Babanız hep ne derdi? *'Şimdi başlamazsak bütün gün içemeyiz.'*"

Maeve iç çekti. "Tamam ama içmeye şimdi başlarsak, cenazeye Lyft* ile gideriz."

* ABD merkezli bir ulaşım ağı şirketidir. (ç.n.)

"Buna içerim," diye kabul ettim.

"Şerefe, baba." Şişeden bir yudum aldı ve hemen ardından yüzünü buruşturdu.

Maeve şişeyi geri uzattığında annem sessizce kadeh kaldırdı.

Ön kapı bir kez daha çarparak açıldığında Chloe verandaya fırladı. Yeğenim desenli bir tayt, mor saten bir şort ve boğazlı bir kazak giymişti. Saçlarını ayırıp iki siyah topuz halinde toplamıştı. Maeve bugün makyaj savaşını kaybetmiş olmalıydı çünkü Chloe göz kapaklarına koyu mor bir far sürmüştü. "Sizce bu şekilde büyükbabamdan daha fazla mı dikkat çekerim?" diye sordu ellerini kalçasına koyup poz vererek.

Ablam şişeyi tekrar kaparken, "Yüce Tanrım," diye sessizce mırıldandı.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlım," dedi annem tek torununa sırıtarak.

Chloe etrafında döndü. "Teşekkür ederim, biliyorum."

Evle birlikte bana miras kalan tombul ve huysuz kedi, her zamanki yargılayıcı tavrıyla verandaya süzüldü. Bu yarı yabani pire torbasına Leydi Mildred Meowington gibi muhteşem bir isim verilmişti. Zamanla bu isim Milly Miyav Miyav olarak kısaltılmıştı. Bugünlerde, kanepenin arkasını tırmalamaması için ona on sekizinci kez bağırmak zorunda kaldığımda sadece "Miyav Miyav" ya da "Hey, Pislik" diye hitap etmeye başlamıştım.

"İçeri gir, Miyav Miyav. Yoksa bütün gün dışarıda kalırsın," diye uyardım.

Kedi uyarıma karşılık verme zahmetine bile girmedi. Bunun yerine Chloe'nin siyah taytına sürtündükten sonra ayaklarının dibine oturarak ilgisini kendi kedi kıçına yönlendirdi.

"İğrenç," dedi Maeve.

Bir ayağını yere vurarak, "Harika. Şimdi taytıma yapışan tüyleri temizlemem gerekecek," diye yakındı Chloe.

"Ben tüy toplama rulosunu bulurum," diye gönüllü oldum. Salıncaktan kalkıp ayağımla kediyi dürttüğümde sırtüstü yatarak tombul karnını ortaya çıkardı. "Kim kahvaltı şarabı ister?"

Ablamı ayağa kaldırırken, "Ne derler bilirsin," dedi annem. "*Chardonnay*[*] günün en önemli öğünüdür."

Ziyaretin ikinci saati sırasında alkolün verdiği sıcak, tatlı bulanıklık hissi azalmaya başlamıştı. Tavus kuşu desenli karamsar bir duvar kâğıdıyla kaplanmış bir odada, paslanmaz çelikten bir kül kavanozunun önünde durup taziyeleri kabul etmek ve Simon Walton'ın ne kadar harika bir adam olduğuna dair hikâyeler dinlemek istemiyordum.

Artık yeni hikâyeler olmayacağının farkındaydım. Benim tatlı, zeki, iyi kalpli ve plansız babam gitmişti. Bize kalan tek şey, onun yokluğunun geride bıraktığı boşluğu asla dolduramayacak anılardı.

"Simon amca olmadan ne yapacağımızı bilmiyorum," dedi kuzenim Nessa. Kucağındaki tombul bebeği kalçasına yaslarken kocası da papyon takmış üç yaşındaki çocuklarıyla uğraşıyordu. Babam her zaman papyon takardı. "Annenle birlikte ayda bir kez bebek bakıcılığı yapmaya gelirlerdi. Böylece Will ve ben geceyi birlikte dışarıda geçirebilirdik."

"Çocuklarınızla vakit geçirmeyi çok severdi," dedim onu teselli ederek.

Ebeveynlerim tüm ailenin doluşacağı bir ev istediklerini hiç saklamamışlardı. Yirmi kişinin oturabileceği kadar büyük bir yemek odası olan, on sekiz odalı Viktoryen tarzı bir ev almalarının nedeni buydu. Maeve itaatkâr bir şekilde onlara bir torun doğurmuştu ama boşanması ve fazlasıyla başarılı hukuk kariyeri, ikinci torun planlarını geçici olarak durdurmuştu.

Bir de ben vardım. Üç ilçeden oluşan bölgenin, en iyi halk kütüphanesinde başkütüphaneciydim. Kataloğumuzu genişletip programlarımızı, hizmetlerimizi geliştirmek için kıçımı yırtarak çalışıyordum. Ancak evlilik ve bebek fikrine otuz yaşımdayken olduğumdan daha yakın değildim. Yani... *lanet olsun*, bu epey bir zaman önceydi.

Nessa'nın bebeği bana bakarak dudaklarını şişirdi. Gürültülü sesler çıkarırken halinden son derece memnun görünüyordu.

"Olamaz," dedi kuzenim.

[*] Aynı isimli üzüm türünden yapılan beyaz şarap. (ç.n.)

Bakışlarını takip ettiğimde küçük çocuğun, kül kavanozunun durduğu kürsünün etrafında daireler çizerek babasından kaçmaya çalıştığını gördüm.

Bebeği bana uzatarak, "Tut şunu," dedi Nessa. "Annesinin sessiz ve zarif bir şekilde günü kurtarması gerekiyor."

"Biliyor musun," dedim bebeğe. "Kardeşin bugün yanlışlıkla külleri dökse, babam muhtemelen buna bayılırdı. Bunun çok komik olduğunu düşünürdü."

Hayatımda gördüğüm en büyük, en mavi gözlerle bana merak dolu bakışlar attı. Çok saçı yoktu, mevcut sarı saçları şık bir pembe fiyonkla özenli bir şekilde toplanmıştı. Salyalar akan yumruğunu uzatıp parmağını yanağımda gezdirdi.

Dişsiz gülümsemesi, yuvarlak karnından gelen keyifli kıkırdaması kadar şaşırtıcıydı. İçimde coşkulu bir mutluluk yükseldi.

"Kriz önlendi," dedi Nessa yeniden yanıma geldiğinde. "Ah, seni sevdi!"

Kuzenim, kızım benden aldığında, kollarımdaki sıcak ve neşeli varlığını anında özlediğime şaşırdım. Sersemlemiş hissederek annemle ablama başsağlığı dilemek için sıraya giren küçük aileye baktım.

Bir bebeğin başını kokladıklarında kadınların biyolojik saatlerinin devreye girdiğini duymuştum. Ancak geri sayım bir cenazede mi başlamıştı? Bu bir ilk olmalıydı.

Elbette bir aile kurmak istiyordum. Buna mutlaka zaman bulacağıma dair kendimi ikna etmiştim. Üniversiteyi bitirip ilk işime girdikten sonra... Memleketimde hayalimdeki işi bulduktan sonra... Kütüphane yeni binaya taşındıktan sonra...

Gittikçe gençleşmiyordum, yumurtalarım mucizevi bir şekilde tazelenmiyordu. Kendime bir aile kurmak istiyorsam, artık işe koyulmalıydım.

Lanet olsun.

Evrimsel içgüdülerim devreye girmişti. Bud Nickelbee önüme geçip başsağlığı dilediğinde onu süzdüm. İnce yapılı Bud her zaman tulum giyerdi. Ben de gözlüklü olduğum için onun *Lennon* tarzı gözlüklerini sorun etmedim. Fakat uzun, gümüş renkli atkuyruğu ve emekli

olup Montana'da gözlerden uzak bir sığınak inşa etme planları bana uymuyordu.

Benimle birlikte bebek derdi çekmek *isteyecek* kadar genç bir adama ihtiyacım vardı. Tercihen burada, yakınlarında *Costco** ve *Target*** bulunan bir yerde yaşamalıydı.

Biyolojik saat aydınlanmam, Knox ve Naomi Morgan'ın gelişiyle kesintiye uğradı. Knockemout'un sakallı kötü çocuğu, geçen yıl kasabaya gelen kaçak geline fena halde âşık olmuştu. Kendilerine yazdıkları baş döndürücü mutlu son, tıpkı ergenliğimden yetişkinliğimin ilk yıllarına... hatta geçtiğimiz hafta kadar yakın bir zaman önce yiyip yuttuğum kitaplardakine benziyordu.

Evrimsel içgüdülerden bahsetmişken -doğru bağlama zahmetine bile girmediği yamuk kravatıyla- takım elbisesi içindeki huysuz Knox, babalık için kesinlikle biçilmiş kaftandı. Geniş omuzlu kardeşi Nash, polis üniformasıyla arkasında belirdi. Güzel ve modayı yakından takip eden nişanlısı Lina'nın elini sahiplenici bir şekilde tutuyordu. Genetik açıdan her iki adam da mükemmel spermin beden bulmuş haliydi.

Silkinerek üreme hayallerimden sıyrıldım. "Geldiğiniz için teşekkürler, çocuklar."

Naomi lacivert yün elbisesi içinde kadınsı ve zarif görünüyordu. Kumral saçlarını iri dalgalarla şekillendirmişti. Ona sarıldığımda belli belirsiz bir limonlu yüzey temizleyici kokusu almak beni gülümsetti. Stresli, mutlu ya da canı sıkkın olduğunda temizlik yapardı. Bu onun sevgisini gösterme şekliydi. Halkla ilişkiler koordinatörlüğü görevini üstlendiğinden beri kütüphane hiç bu kadar temiz olmamıştı.

"Simon için çok üzgünüz. Harika bir adamdı," dedi Naomi. "Şükran Günü'nde onunla tanışabildiğim için çok mutluyum."

"Ben de," diyerek ona katıldım.

Şükran Günü, aile evinde geçirdiğimiz son resmi Walton tatili olmuştu. Evimiz arkadaşlar, aile üyeleri ve yemeklerle dolup taşmıştı. Gerçekten çok fazla yemek vardı. Hastalığına rağmen babam çılgınca mutlu olmuştu.

* ABD merkezli perakende mağaza zinciridir. (ç.n.)

** Geniş ürün yelpazesi sunan perakende mağaza zinciridir. (ç.n.)

Bu hatırayla içimde yeni bir keder dalgası yükselirken ağlamamak için elimden geleni yaptım. Naomi'nin kollarından uzaklaştığımda bunu küçük bir hıçkırıkla gizlemeyi başardım.

"Özür dilerim. Kahvaltı şarabını fazla kaçırdım," diye yalan söyledim.

Arkadaşımız Lina bir adım öne çıktı. Bacaklarını uzun gösteren seksi pantolonu, altına giydiği ağız sulandıran *stiletto*'larıyla cüretkâr görünüyordu. Yüzünü buruşturduktan sonra eğilip bana tuhaf bir şekilde sarıldı. Lina, Nash'ten başkasına dokunabilen bir tip değildi. O yüzden bu hareketini daha çok takdir ettim.

İnsanlar bana anlayış göstermeyi bırakmazsa, sonsuz keder rezervuarını tutan baraj çatlayacaktı.

"Bu berbat bir şey," diye fısıldadı beni bırakmadan önce.

Boğazımı temizleyip duygularımı dizginlemeye çalışırken, "Evet, gerçekten öyle," diye ona katıldım. Öfkelenebilirdim. Öfke kolay baş edilir, saf ve dönüştürücüydü. Hatta güçlü bir duyguydu. Ancak daha karmaşık duyguları başkalarıyla rahatça paylaşamıyordum.

Lina geri çekilip zarifçe Nash'in kollarının arasına yerleşti. "Bu... çılgınlıktan sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

Neden sorduğunu çok iyi biliyordum. İstersem yanıma geleceklerdi, aslında istemesem bile geleceklerdi. Bir an için ağlayacak bir omuza, güzel bir kokteyle ya da yerlerimin silinmesine ihtiyacım olduğunu düşünürlerse Naomi ve Lina yanımda olacaktı.

"Annem birkaç arkadaşıyla *spa*'da bir gecelik konaklama ayarladı. Maeve de bu akşam şehir dışından gelen misafirler için bir aile yemeği düzenliyor," dedim. Yalan değildi. *Ablam* teyzelerimizi, amcalarımızı ve kuzenlerimizi ağırlayacaktı. Fakat ben migrenim tutmuş gibi davranıp geceyi kendi evimin mahremiyetinde, içimdeki hüzün selini boşaltarak geçirmeyi planlıyordum.

"Yakın zamanda görüşelim ama işyerinde değil," diye ekledi Naomi sertçe. "İstediğin kadar izin alabilirsin."

"Evet. Kesinlikle buluşalım. Teşekkürler."

Arkadaşlarım, gelecekteki bebeklerinin babalarını benimle bırakarak anneme doğru ilerlediler.

Bana sarılırken, "Bu çok kötü," dedi Knox huysuzca.

Göğsüne doğru gülümsedim. "Haksız değilsin."

Sarılmak için araya girerek, "Bir şeye ihtiyacın olursa, Sloaney Çokbilmiş..." dedi Nash. Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Birlikte büyümüştük, ona her konuda güvenebileceğimi biliyordum. Bunu gerçekten dile getirmese bile aynı şeyin Knox için de geçerli olduğunu biliyordum. Hemen gelip huysuz tavırlarıyla düşünceli bir davranışta bulunur, ona teşekkür etmeye çalıştığımda kızardı.

"Teşekkür ederim, çocuklar."

Nash geri çekilip gözleriyle odadan giriş salonuna taşan kalabalığı taradı. Polis şefimiz, cenazede bile sürüsünün güvende olduğundan emin olan bir bekçi köpeği gibiydi. "Babanın, Lucian için yaptıklarını asla unutmadık."

Bedenim gerildi. Biri bu adamın adını her andığında sanki kafatasımda bir çan çalıyor, bir anlamı olması gerekiyormuş gibi kemiklerimde yankılanıyordu. Ancak hiçbir anlamı yoktu, artık yoktu. "O adamdan nefret ediyorum," demek "bir anlam" ifade etmezdi.

"Evet. Babam hayatı boyunca çok insana yardım etti," dedim beceriksizce.

Bu doğruydu. Simon Walton bir avukat, bir koç, bir akıl hocası ve bir baba olarak çok şey yapmıştı. Düşününce hâlâ evlenmemiş, çocuksuz olmamın suçlusu da muhtemelen babam ve onun mükemmel karakteriydi. Sonuçta hiç kimse, ebeveynlerimin birbirlerinde buldukları şeyle boy ölçüşemezken ben nasıl bir hayat arkadaşı bulabilirdim ki?

"Şeytanın adını anmışken," dedi Knox.

Hepimiz odanın arka tarafındaki kapıya baktık. Oldukça pahalı bir takım elbise giymiş, düşünceler içindeki bu adamın yanında kendimizi birdenbire cüceleşmiş hissetmiştik.

Lucian Rollins. Az sayıda olan arkadaşları ona Luce ya da Lucy diyordu. Bana ve düşmanlarının geri kalanına göre ise Lucifer*'dı.

Odaya her girişinde vücudumun ona verdiği tepkiden *nefret ediyordum*. Vücudumdaki her sinir aynı anda, aynı mesajı almış gibi bir karıncalanma hissediyordum.

Tehlikenin yakın olduğuna dair doğuştan gelen bu biyolojik uya-

* Lucian karakterine sıklıkla "Şeytan" lakabıyla seslenilmesi dolayısıyla burada, ismi ve diğer lakaplarına olan yazım benzerliği üzerinden gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

nıyla başa çıkabilirdim. Ne de olsa, adamın güvenli hiçbir yanı yoktu. Başa çıkamadığım şey, karıncalanmanın dönüştüğü duyguydu. "*İşte buradasın*," diyormuş gibi anında sıcak, mutlu ve refleksif bir tepkiye dönüşüyordu. Sanki nefesimi tutmuş, onun gelmesini bekliyordum.

Kendimi açık fikirli, kimsenin tercihlerine karışmayan ve makul derecede olgun bir yetişkin olarak görüyordum. Yine de Lucian'a katlanamıyordum. Onun varlığı tüm duygularımı tetikliyordu. Sanki ruhumun aptal, çaresiz bir yanı onu çağırmış gibi her ortaya çıktığında tekrarladığım şey tam olarak buydu. Genç bir kitap kurduyken hayal ettiğim o yakışıklı, havalı çocuk olmadığını kendime hatırlatıyordum.

O hayalperest, umutlu ama çok ağır bir yük taşıyan çocuk Lucian gitmişti. Onun yerine benim ondan nefret ettiğim kadar benden nefret eden soğuk, acımasız bir adam gelmişti.

"*Sana güvenmiştim, Sloane. Sen bu güveni yıktın. Bana o adamın verebileceğinden çok daha fazla zarar verdin.*"

Artık farklı insanlardık. Bakışlarımız o tanıdık, rahatsız edici farkındalıkla birbirine kilitlendi.

Bir zamanlar sevdiğim çocukla bir sırrımın olması ve bunu artık katlanamadığım bir adamla paylaşmak garipti. Her etkileşimimizde bir alt metin, ikimizden başka kimsenin çözemediği bir anlam saklıydı. Her göz göze gelişimizde içimde heyecanlanan küçük, aptal ve karanlık bir köşe vardı. Sanki bu sır, bizi asla çözülemeyecek bir şekilde birbirimize bağlamıştı.

Odanın içinde ilerlemeye başladı. Güç ve zenginlik kendi yolunu açarken Lucian'ın etrafındaki kalabalık ayrılıyordu.

Ancak bana gelmedi. Doğruca anneme gitti.

"Benim tatlı oğlum." Annem kollarını açtığında Lucian kollarının arasına girerek ona rahatsız edici bir aşinalıkla sarıldı.

Tatlı oğlu mu? Lucian kırk yaşında bir megalomandı.

Morgan kardeşler, annemin yanındaki arkadaşlarına doğru yürümeye başladılar.

Nash'in yaşlı, spor salonu müdavimi komşusu Bayan Tweedy onların yerini aldı. "Nasılsın, Sloane? Hepiniz iyi misiniz?" diye sordu. Üzerinde tamamen siyah kadife bir eşofman takımı vardı. Saçlarını,

kasvetli görünen bir ter bandıyla yüzünden geriye doğru toplamıştı.

"İyi olmaya çalışıyoruz. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim nasırlı elini tutarak.

Göz ucuyla annemin, Lucian'ın kollarından hafifçe geri çekildiğini gördüm. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Simon için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim. Benim için ve ailemiz için," dedi ağlamaklı bir sesle.

Ne? Gözbebeklerimi, Lucian'ın şeytani derecede yakışıklı yüzüne doğru çevirmekten başka bir şey yapamadım.

Tanrım, çok yakışıklıydı. Tanrılar tarafından doğaüstü bir şekilde biçimlendirilmiş kadar yakışıklıydı. Ondan muhteşem küçük şeytanlar yapılırdı.

Hayır. Hayır, olmazdı. Kesinlikle olmazdı. Biyolojik çöküşüm, Lucian Rollins'e potansiyel bir eş gözüyle bakmama neden olmayacaktı.

Annemle Lucian'ı gizlice dinlemeye çalışırken, "Biliyor musun, ağırlık kaldırmanın kedere iyi geldiği söylenir. Bu hafta spor salonuna gelmelisin. Ekibim sana çok iyi bakar," dedi Bayan Tweedy tiz bir sesle.

Boğuk sesiyle, "İkinize de borçlu olan benim," dedi Lucian.

Ne hakkında konuşuyorlardı? Lucian asi bir gençken yan komşumuzdu, o dönemde elbette ebeveynlerimle yakındı. Aralarındaki bu konuşma daha derin, daha yeni bir şeye benziyordu. Neler oluyordu ve neden benim bundan haberim yoktu?

Yüzümün önünde şıklatılan parmaklar beni kendime getirdi.

"İyi misin, ufaklık? Solgun görünüyorsun. Bir şeyler atıştırmak ister misin? Yanımda protein bar ve bir matara var," dedi Bayan Tweedy spor çantasını karıştırırken.

İçinde bulunduğumuz karmaşayı fark ettiğinde, "İyi misin, Sloane?" diye sordu annem.

Artık hem o hem de Lucian bana bakıyordu.

"İyiyim," dedim çabucak.

"Dalıp gitti," diye ispiyonladı Bayan Tweedy.

Lucian'ın bakışlarıyla karşılaşmayı reddederek, "Gerçekten iyiyim," diye ısrar ettim.

"İki saatten fazladır buradasın. Neden biraz temiz hava almıyor-

sun?" diye önerdi annem. Tam onun da en az benim kadar uzun süredir orada durduğunu söyleyeceğim sırada Lucian'a döndü. "Sakıncası var mı?"

Lucian başıyla onayladıktan hemen sonra aniden yanımda belirdi. "Onunla ben ilgilenirim."

Panikle bir adım geri çekilerek, "Ben iyiyim," diye tekrarladım. Fakat kaçışım, cenaze için gönderilmiş devasa çiçekler tarafından engellendi. Kıçım sehpaya çarptığında Knockemout İtfaiye Departmanı'ndan gelen aranjman tehlikeli bir şekilde sallandı.

Lucian çiçekleri sabitledikten sonra büyük, sıcak elini belime koydu. Dokunuşu doğrudan omurgama çarpan bir yıldırım gibi hissettirmişti.

Ona asla dokunmamaya dikkat ediyordum çünkü birbirimize dokunduğumuz zaman içimde garip şeyler oluyordu.

Beni karşılama sırasından çıkardığının farkında değildim. Yine de itaatkâr bir *golden retriever* gibi peşinden ilerliyordum.

Naomi ve Lina koltuklarından yarı yarıya kalkmışlardı, endişeli görünüyorlardı. Onlara başımı salladım, bunun üstesinden gelebilirdim.

Lucian beni bunaltıcı odadan çıkarıp vestiyere götürdü. Bir dakikadan kısa süre içinde kendimi cenaze evinin önündeki kaldırımda buldum. Sıkış sıkış duran insanlar, içerideki konuşmaların uğultusu arkamızda kalmıştı. Kasvetli, kışı andıran bir çarşamba günüydü. Sıcaklık değişimi yüzünden gözlüklerim buğulandı. Barut grisi koca bulutlar havada asılı duruyor, günün sonunda kar yağacağını vaat ediyordu.

Babam kar yağışını severdi.

Bana bir palto uzatarak, "Al bunu," dedi Lucian sinirli bir şekilde.

Uzun boylu, karanlık ve şeytaniydi.

Ben ise kısa boylu, güzel ve muhteşemdim.

"O benim değil."

"Benim paltom. Donarak ölmeden önce giy şunu."

"Giyersem gidecek misin?" diye sordum.

Nefesimi toplamak için yalnız kalmak istiyordum. Bulutlara bakarak babama onu özlediğimi, kanserden nefret ettiğimi ve kar yağarsa sırtüstü yatıp ona kardan melek yapacağımı söylemek için yalnız kal-

maya ihtiyacım vardı. Belki içimde biriktirdiğim birkaç damla gözyaşını dökecek zaman da bulabilirdim.

"Hayır." Duruma el koyarak paltoyu omuzlarıma örttü.

Kalın, koyu renkli kaşmir benzeri bir kumaşı ve pürüzsüz saten bir astarı vardı. Zengin görünüyor, seksi hissettiriyordu. Ağır bir battaniye gibi üzerimde duruyordu. Kokusuna... cennet gibi demek doğru olmazdı. Nefis derecede tehlikeliydi. Adamın kokusu tam bir afrodizyaktı.

"Bugün yemek yedin mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Bugün yemek yedin mi?" Her kelimeyi sinirli bir şekilde telaffuz ediyordu.

"Bugün bana sert davranamazsın, Lucifer." Ancak kelimelerim her zamanki sıcaklığından yoksundu.

"O zaman cevabın hayır."

"Viski ve şarapla kahvaltı ettiğimiz için özür dileriz."

Bana doğru uzanırken, "Tanrım," diye mırıldandı.

Geri sıçramak veya karate hareketi ile boğazına vurmak yerine şaşkın şaşkın durdum. Bana sarılmak için beceriksizce bir girişimde mi bulunuyordu? Bana dokunmaya mı çalışıyordu? "Ne yapıyorsun sen?" diye cıyakladım.

"Kıpırdamadan dur," diyerek ellerini paltosunun ceplerine daldırdı.

Boyu benden otuz santim daha uzundu. Biliyordum çünkü bir kez ölçmüştük. Kalemle çizdiğimiz boy çizgisi hâlâ mutfağımın kapısında duruyordu. İkimizin de bilmiyormuşuz gibi davrandığımız geçmişimizin bir parçasıydı.

Tek bir sigara ile gümüş, şık bir çakmak çıkardı.

Kötü alışkanlıklar bile Lucian Rollins'i kontrol edemezdi. Adam kendine günde sadece bir sigara içme izni veriyordu. Bu irade gücünü sinir bozucu buluyordum.

"Tek sigara molanı şimdi kullanmak istediğine emin misin? Daha öğlen bile olmadı."

Bana sert bir bakış atarak sigarayı yaktı, çakmağı cebine koyduktan sonra telefonunu çıkardı. Ceketine geri koymadan önce başparmakları ekranın üzerinde gezindi. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırıp bana ters ters bakarken mavi dumanı içine çekti.

Her hareketi vahşi, hesapçı ve öfkeliydi.

"Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Kendini gösterdin. Gitmekte özgürsün. Eminim çarşamba günü Knockemout'ta takılmaktan daha önemli işlerin vardır," dedim ona.

Sigarasının üzerinden dikkatle bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Adamın beni hem büyüleyici hem de tiksindirici buluyormuş gibi inceleme alışkanlığı vardı. Bana tıpkı arka bahçemdeki sümüklüböceklere baktığım gibi bakıyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Peki. Eğer kalmaya kararlıysan, annem neden sana borçlu olduğunu söyledi?" diye sordum.

Bana sessizce bakmaya devam etti.

"Lucian."

"Sloane." Uyaran bir tonla adımı mırıldandı. Omurgamda gezinen buz gibi soğuğa rağmen, içimde sıcak ve tehlikeli bir şeyin kıvrıldığını hissettim.

"Her zaman bu kadar çekilmez olmak zorunda mısın?" diye sordum.

"Bugün seninle kavga etmek istemiyorum. Burada olmaz."

İşler bir anda utanç verici bir hal alırken gözlerim anında sıcak yaşlarla doldu.

İçime, bastırmak için mücadele ettiğim baş döndürücü bir keder dalgası daha çöktü.

"Yeni hikâyeler olmayacak," diye mırıldandım.

"Ne?" diye tersledi.

Başımı salladım. "Yok bir şey."

"Yeni hikâyeler olmayacağını söylüyordun," diye belirtti.

"Kendi kendime konuşuyordum. Babamla ilgili yeni bir anım olmayacak." Sonsuz utancım yüzünden sesim kırık çıkmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lucian. "Otur."

Duygusal gözyaşlarımı en azılı düşmanıma göstermemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki, onun beni kibarca kaldırıma ittiğini bile fark etmedim. Elleriyle yine paltonun ceplerini karıştırdı, ardından yüzümün önünde bir mendil belirdi.

Tereddüt ettim.

Mendili önümde sallayarak, "Burnunu paltoma silersen, sana yeni bir tane aldırırım. Bunu karşılayamazsın," diye uyardı.

Mendili elinden kaptım.

Aramızda birkaç santim mesafe bırakmaya dikkat ederek yanıma oturdu.

"Havalı takım elbisen kirlendiği için sızlanmanı dinlemek istemiyorum," diye homurdandım. Ardından burnumu gürültülü bir şekilde saçma mendiline sildim. Bugünlerde kim yanında yeniden kullanılabilir mendil taşırdı ki?

"Kendimi kontrol etmeye çalışacağım," dedi hafifçe.

Yeniden toparlanmak için elimden geleni yaparken sessizce oturduk. Başımı kaldırıp ağır bulutlara bakarak gözyaşlarımın kurumasını diledim. Lucian, dünyada beni savunmasız görmesini isteyeceğim son kişiydi.

"Güzel, normal bir kavgayla dikkatimi dağıtabilirdin," diyerek onu suçladım.

İç çektiğinde bir duman bulutu daha yükseldi. "İyi. Bu sabah yemek yememen aptalca, bencilce bir davranıştı. Şimdi annen içeride senin için endişeleniyor, kötü bir günü onun için daha kötü hale getiriyorsun. Ablan ve arkadaşların işleri idare edemeyeceğinden endişeleniyor. Onların yas tutmaya devam edebilmesi için burada durmuş, bayılmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Sırtım dikleşti. "*Endişen* için çok teşekkürler."

"Bugün tek bir işin var. Anneni ayakta tut, ona destek ol. Acısını paylaş. Bugün ihtiyaç duyduğu şey olmak için ne gerekiyorsa yap. Sen babanı kaybettin ama o eşini kaybetti. Daha sonra kendi yasını tutabilirsin. Bugün esas mesele o ve onu endişelendirmen çok bencilce."

"Tam bir pisliksin, Lucifer." Göt herif zekiydi, üstelik çok da haksız sayılmazdı.

"Kendini topla, peri."

Eski lakabımı duymak işe yaramıştı. Canlı bir öfke nöbeti, acımasız kederimi bastırmıştı. "Sen tanıdığım en kibirli, en dik kafalı..."

Kapılarında Knockemout Lokantası çıkartmaları olan, kaportası

ezilmiş bir kamyonet önümüzde tiz bir sesle durduğunda Lucian sigarasını bana uzattı.

Arabanın camı açılırken ayağa kalktı.

"Buyurun, Bay Rollins." Lokantanın sıska, çılgın müdürü Bean Taylor dışarı eğilerek Lucian'a bir kese kâğıdı uzattı. Bean her gün, tüm zamanını kızartma yiyerek geçirir ve bir gram bile almazdı. Ancak ağzına salata değdiği anda kilo almaya başlardı.

Lucian ona elli dolarlık bir banknot uzattı. "Üstü kalsın."

"Teşekkürler, dostum! Baban için gerçekten çok üzüldüm, Sloane," diye seslendi.

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler, Bean."

"Geri dönmeliyim. Mutfağı karıma bıraktım, mücverleri pişirirken yakıyor."

Arabasıyla uzaklaşırken Lucian paketi kucağıma bıraktı.

"Ye."

Bu emirle birlikte topuklarının üzerinde dönerek cenaze evinin girişine doğru yürüdü.

"Sanırım palton bende kalacak," diye arkasından seslendim.

Gidişini izledim. İçeri girdiğine emin olduktan sonra poşeti açtığımda en sevdiğim kahvaltılık dürümü sıkıca folyoya sarılmış halde buldum. Lokantanın paket servisi yoktu. Ayrıca Lucian en sevdiğim kahvaltıyı bilmemeliydi.

"Sinir bozucu," diye mırıldandım sessizce. Sigarasının filtreli ucunu dudaklarıma götürdüğümde neredeyse onun tadını alabilecektim.

İKİ

PALTOYU AL VE BENİ YALNIZ BIRAK

Lucian

Nefret ettiğim evin garaj yoluna girdiğimde neredeyse bir saattir lapa lapa kar yağıyordu. Yavaşça nefes vererek *Range Rover*'ımın sürücü koltuğunun ısınmış derisine yaslandım. Hoparlörlerden *Shania Twain*'in yumuşak mırıltısı geliyordu. Silecekler, camdaki karı silip süpürürken boğuk bir ses çıkarıyordu.

Sanki başından beri planım bu değilmiş gibi, "Sanırım geceyi burada geçirmem gerekecek," dedim kendime.

Sanki arka koltukta gece için hazırladığım bir çanta yokmuş gibi davranıyordum.

Sanki yakınlarda olmak gibi iğrenç bir ihtiyacım yokmuş gibi... *Ne olur ne olmaz.*

Garajı açmak için uzaktan kumandanın düğmesine basıp farların vurduğu kapının sessizce yükselişini izledim. Günün geri kalanı, törenin ardından düzenlenen yemekle geçmişti. Arkadaşlarıyla birlikte tüm sevdikleri, Simon'ın en sevdiği yemekler ve içeceklerle oyalanarak anılarını tazelemişti. Ben ise Sloane'dan kaçmıştım. O böyle yaralıyken onu gerekli mesafede tutma konusunda kendime güvenemediğimden, fiziksel mesafeye güveniyordum.

Sarışın peri hakkındaki tüm düşünceleri zihnimden kovarak daha önemli, daha az can sıkıcı şeylere odaklandım. Bu gece Karen Walton ile kasabadan birkaç arkadaşı, başkentin hemen dışında bulunan bir *spa* merkezindeki süitlerine sağ salim yerleşmişlerdi. Yarın tüm gün boyunca şımartılmanın tadını çıkaracaklardı.

* *Country* ve *pop* türünde albümler yapmış, Kanadalı şarkıcı ve söz yazarıdır. (ç.n.)

Bana her şeylerini veren komşularım için en azından bunu yapabilirdim.

Aracımın gösterge panelindeki ekran, arayan kişinin ismiyle parladı.

Özel Ajan Idler.

Burnumun köprüsünü sıkarak, "Evet?" diye yanıtladım.

"Eylül ayından beri Felix Metzer'den haber alınamadığını bilmenin ilgini çekeceğini düşündüm," dedi selam vermeden. FBI ajanı, tıpkı benim gibi gereksiz gevezeliklerle vakit kaybetmeye hevesli değildi.

"Can sıkıcı bir durum." Can sıkıcıydı ama beklenmedik bir şey değildi.

"Onun ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgin olmadığını temin ettiğin kısma geçelim," dedi sertçe.

"Bu soruşturmadaki işbirliğimin, en azından şüphe konusunda bana avantaj sağlaması gerektiğini düşünürdüm."

"İkimiz de seni rahatsız eden herkesi ortadan kaldırabilecek imkânlara sahip olduğunu biliyoruz."

Yandaki tuhaf eve bir kez daha baktım. İstisnalar olabiliyordu.

Bir çakmak sesiyle kesik bir nefes duyduğumda günün tek sigarasını içmemiş olmayı diledim. Bunun için Sloane'u suçluyordum. Onun yanındayken özdenetimim zayıflıyordu.

"Bak, muhtemelen Metzer'i parçalayıp iyi eğitimli pirana sürüne ya da siz zenginler hangi lanet su canlısına yatırım yapıyorsanız ona yem etmediğini biliyorum. Sadece kızgınım. Suç örgütü liderimizin işe yaramaz oğlu bize ismi verdi. Gereken araştırmayı yaptık ama elimizde sonuçsuz bir ipucundan başka bir şey yok."

Ekibimdekiler Idler'la ne kadar uzun süre çalışırsa, onu o kadar az sinir bozucu buluyordum. Ben intikamı tercih ediyor olsam bile bu kadının tek başına adalet arayışına hayranlık duyuyordum.

"Belki de yeraltına inmiştir," diye fikrimi belirttim.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedi Idler. "Birileri onların pisliğini temizliyor. Bu durum beni, Anthony Hugo'nun suratına hücre kapısı çarpmaktan alıkoyarsa çok sinirleneceğim. Anthony'nin, yardakçılarına bir suikast listesi hazırlattığını doğrulayabilecek olan

iki kişi var. Biri onun aptal suçlu oğlu, diğeri aptal suçlu oğlunun eski kız arkadaşı. İkisi de jüriden puan kazanamayacak."

"Daha fazlasını bulacağım," diye onu temin ettim. Anthony Hugo gibi bir adamın sevdiğim insanların canını yakıp bundan yara almadan kurtulmasına izin verecek değildim.

"Metzer veya cesedi ortaya çıkmadığı sürece başka bir çıkmazla karşı karşıya olacağız."

"Ekibim, Hugo'nun mali işlerini çözmeye çalışıyor. İhtiyacınız olanı bulacağız," diye söz verdim. Hugo iyiydi ancak ben daha iyi ve daha inatçıydım.

"Temizlenmesi gereken pisliğin bir parçası olabilecek bir sivil için son derece sakinsin."

"Hugo benim için gelirse, karşısında kolay bir hedef bulamayacak," diye belirttim acımasızca.

"Tamam, aptalca bir şey yapma. En azından bana o piçi yakalamak için kullanabileceğim bir şey bulmadan önce yapma."

Ekibim ona birkaç küçük şey vermişti. Ancak FBI, suçlamalar için ömür boyu hapis cezasını garantileyecek sağlam kanıtlar istiyordu. Bunu elde etmelerini sağlayacaktım.

"Elimden geleni yapacağım. Önemsediğim kişileri etkileyecek herhangi bir anlaşma yapmayı düşünmediğin sürece." Bakışlarım tekrar yan kapıya kaydı. Ev hâlâ karanlıktı.

"Hugo büyük balık. Hiçbir anlaşma olmayacak," diye söz verdi ldler.

Burada yaşamayan bir aile için mükemmel bir düzenleme alanı olan vestiyere girdim. Mobilyalar, kaplamalar, hatta evin düzeni tamamen değişmişti. Ancak yeni boya, halı ve dolaplar bile anıları yok etmeye yetmemişti.

Hâlâ buradan nefret ediyordum.

Unutulması daha iyi olan bir geçmişi hatırlatan bu lanet yere sahip çıkmanın mali olarak hiçbir mantığı yoktu. Yine de buradaydım. Sanki burada yeterince zaman geçirirsem, üzerimdeki etkisini bir şekilde hafifletebilecekmişim gibi bir kez daha geceyi burada geçiriyordum.

Burayı satıp kurtulmak her açıdan daha akıllıcaydı.

Geçen yaz bu yüzden geri dönmüştüm ama o yeşil gözlere bir kez bakmıştım. Yumuşak bir yosun yeşili değildi. Hayır, Sloane Walton'ın gözleri zümrüt alevlerle parlıyordu. Tek bir bakışıyla, özenle yaptığım tüm planlar bozulmuştu.

Artık yapılması gerekiyordu. Kendimi bu evden, anılardan kurtarmanın zamanı gelmişti. O yılların sembolize ettiği zayıflıktan kurtulmalıydım. Hepsinin üstesinden gelmiş, kendim için bir şeyler yapmıştım. Zenginlik ve güç tuzaklarının altında hâlâ bir canavar olsam bile iyi şeyler yapmıştım. Bu yeterli değil miydi?

Asla yeterince iyi olamayacaktım. Damarlarımda gezinen, ellerime bulaşan bu kanla olmazdı.

Hayatıma devam etme kararını geçtiğimiz ağustos ayının sıcağında vermiştim. Yazın bunaltıcı sıcağı, baharın acı verici umudunu atlattığımı düşündürmüştü. Altı ayın ardından hâlâ buradaydım, üstelik beni burada tutan bağlar daha da kısıtlayıcı hissettiriyordu. Bahara kadar günleri saymamın nedeni olarak Sloane'u suçluyordum.

Ağaçlar çiçek açana kadar bekleyecektim.

Başkentteki hayatımın sebebinin, bu kadar acınası derecede kırılgan bir şeye bağlı olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. *Benim* acınası derecede kırılgan bir şey olduğumu düşünmekten nefret ediyordum. Yine de her bahar, o güzel kokulu pembe çiçekler açtığında göğsümde bir gevşeme olurdu. Nefesim rahatlar, en eski düşmanım canlanmaya başlardı.

Umut. Bazılarımız umut etme lüksüne sahip değildi. Bazılarımız buna layık değildi.

Yakında, diyerek kendime söz verdim. Waltonların iyi olduğuna inandığımda, burayla olan bağlarımı koparacaktım. Kendime burada son bir bahar yaşatacak ve bir daha asla geri dönmeyecektim.

Gri ve beyazlardan oluşan ferah mutfağın ışıklarını açıp paslanmaz çelik buzdolabına baktım.

Aç değildim, hatta yemek düşüncesi belli belirsiz midemi bulandırıyordu. Canım bir sigara daha istiyordu. Bir içki de olurdu. Fakat disiplin olmadan ben bir hiçtim. Beni daha güçlü, daha akıllı hale

getiren seçimler yapardım. Kısa vadeli çözümler yerine, uzun vadeli oyunlara öncelik verirdim. Bu da temel içgüdülerimi görmezden gelmek anlamına geliyordu.

Dondurucuyu açıp saklama kaplarından birini rasgele aldım. *Dijon** soslu tavuk kabının kapağını kaldırdıktan sonra çözülmesi için mikrodalgaya attım. Zamanlayıcı geri sayımı başlattığında başımı öne eğerek kederimi kontrol altında tutan sıkı tasmanın gevşemesine izin verdim.

Savaşmak istiyordum. Öfkelenmek, yok etmek istiyordum.

İyi bir adam hayatını kaybetmişti. Kötü olan bir diğeri ise cezasını tam olarak çekmeden kaçmıştı. Üstelik ikisi için de hiçbir şey yapamazdım. Biriktirdiğim tüm servete, yaptığım tüm iyiliklere rağmen bir kez daha güçsüzdüm.

Ellerimi tezgâhın üzerinde yumruk yaptım. Parmak eklemlerim bembeyaz kesilene kadar sıkarken bir anı su yüzüne çıktı.

Açık garaj kapısından içeri girdiğinde, "Burası daha iyi görünüyor," demişti Simon.

Ter ve toz içindeydim, alçıpan duvarlarla hayaletler arasında balyozla ilerliyordum.

"Öyle mi?" diye sordu yirmili yaşlarımdaki benliğim. Mutfakta bir patlama olmuş gibi görünüyordu.

"Bazen bir şeyleri yeniden inşa etmek için onları temellerine kadar yıkmak gerekir. Yardım ister misin?"

Tam o anda hayatımı kurtaran adam, eline bir çekiç alıp geçmişimin en çirkin kısımlarını yerle bir etmeme yardım etti.

Kapı çaldığında kendime geldim. Öfke, itaatkâr bir şekilde yeniden köşesine çekildi. Gelen kim olursa olsun, görmezden gelmeyi düşündüm ama zil art arda birkaç kez daha çaldı.

Kapıyı öfkeyle çekip açtığımda kalbim tekledi. Beklemediğim bir anda onu gördüğümde hep böyle oluyordu. Küçük, zayıf bir kıymık gibi derinlere gömülmüş bir parçam; onu gördüğünde yanına biraz daha yaklaşmak istiyordu. Sanki karanlık bir gecede, beni sıcaklık ve güvenlik vaadiyle çağıran bir kamp ateşi gibiydi.

* İçeriğinde beyaz şarap veya üzüm suyu kullanılan, Fransız mutfağına özgü bir hardal çeşididir. (ç.n.)

Tabii öyle olmadığını biliyordum. Sloane sıcaklık sunmuyordu, üçüncü derece yanıklar vaat ediyordu.

Üzerinde hâlâ cenazede giydiği siyah elbisesiyle ışıltılı kemeri vardı. Onu daha uzun gösteren topuklu ayakkabılarının yerine kar botları giymişti. Bir de benim paltom vardı.

Elinde kâğıt bir torbayla yanımdan geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum koridor boyunca ilerlerken. "Ablanın evinde olman gerekiyordu."

"Beni mi takip ediyorsun, Lucifer? Bu gece hiç misafir çekemem," diye omzunun üzerinden seslendi.

Onu evin arka tarafına doğru takip ederken, "O zaman burada ne işin var?" diye sordum. Burada olmasından nefret ediyordum. Tüm bedenim ürperiyor, midem bulanıyordu. Yine de hastalıklı, aptal bir yanım onun yakınlığını arzuluyordu.

"Sen misafir sayılmazsın," diyerek paltomu tezgâhın üzerine fırlattı. Acaba paltoya kokusu sinmiş miydi, yoksa onu giydikten sonra benim gibi mi kokmaya başlamıştı?

Sloane dolaplardan birini açtı, ardından onu kapatarak diğerini açtı ve parmak uçlarında yükseldi. Elbisesinin eteği, uyluklarına doğru sıyrıldığında çorabını da çıkarmış olduğu dikkatimi çekti. Kısa, aptalca bir an için başka bir şey çıkarıp çıkarmadığını merak ettim. Hemen sonra dikkatimi teninden uzaklaştırmak için kendimi zorladım.

Bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordum. Komşu kız, ne zaman beynimden atamadığım bir kadına dönüşmüştü?

Sloane bir tabak buldu ve yağa bulanmış kahverengi paketin içindekileri bir çırpıda tabağa boşalttı.

"İşte oldu. Ödeştik," diye açıkladı. Burnundaki küçük, sahte elmas hızma parladı. Benim kadınım olsaydı, onun yerinde gerçek pırlanta olurdu.

"Bu nedir?"

"Akşam yemeği. Kahvaltılık dürüm ile küçük amacına ulaştın. İşte cenaze sonrası yemeği. Sana hiçbir borcum kalmadı."

Aramızda "teşekkür ederim" ya da "hoş geldin" gibi şeyler yoktu. Zaten olsa bile samimiyetle söylemezdik. Aramızdaki şey, teraziyi

dengelemek ve birbirimize asla borçlu kalmamak için duyulan bir zorunluluktan ibaretti.

Tabağa bir göz attım. "O nedir?"

"Ciddi misin? Hamburger ve patates kızartmasını tanımamak için ne kadar zengin olman gerekiyor? Ne sevdiğini bilmiyordum, o yüzden kendi sevdiğimi aldım," diyerek tabaktan bir patates kapıp iki ısırıkta yedi.

Aynı anda hem yorgun hem de gergin görünüyordu.

"Karen nasıl?" diye sordum.

"Annem idare ediyor. Geceyi birkaç arkadaşıyla bir *spa* merkezinde geçirecek. Bu gece cilt bakımı, yarın da daha kapsamlı bakımlar yaptıracaklar. Orası uygun bir yer gibi göründü. Üzüntüsünü paylaşmak, ayrıca..." Sloane bir an için gözlerini kapattı.

Ondan duymaya alışkın olduğumdan daha fazla kelime sarf etmiş, daha az hakaret etmişti.

"Rahatlaması için mi?" dedim.

O yeşil gözleri titreyerek açılıp bana yöneldi. "Belki."

"Baban acı çekiyordu. Bunun sona ermesinden memnun olmak çok doğal."

Tezgâhın üzerine zıplayarak *fast-food* paketimin yanına yerleşti. "Hâlâ kulağa yanlış geliyor."

Etrafından dolanıp tabaktan bir patates kızartması kaptım. Bu sadece ona yaklaşmak için bir bahaneydi. Kendimi sınamak içindi.

"Neden buradasın, Sloane?"

Ona yaklaşmak için komplo kurmama rağmen onu kendimden uzaklaştırmaya devam ediyordum. Bu durum iyi bir zamanda bile yorucuydu. Bugünkü gibi bir günde ise tüketiyordu.

Bir patates daha alıp bana doğrulttu. "Çünkü annemin bugün seni, uzun zamandır görmediği bir Walton'mışsm gibi karşılamasının sebebini bilmek istiyorum. Sana ne borcu olduğunu düşünüyor? Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Bu konuşmayı yapmayacaktım. Sloane yaptığım şey hakkında en ufak bir ipucu elde ederse, beni bir daha asla rahat bırakmazdı. "Bak, geç oldu. Yorgunum. Gitmelisin."

"Saat akşamın 17:30'u, seni huysuz baş belası."

"Seni burada istemiyorum." Gerçek, çaresiz bir telaşla ağzımdan çıkıverdi.

Tezgâhta biraz daha dikleşse bile gitmek için hiçbir hamle yapmadı. Öfkem karşısında her zaman çok rahat olmuştu. Bu da sorunun bir parçasıydı. Ya kendi yenilmezliğini abartıyordu ya da benim yüzeyin altında yatan öfkemi hafife alıyordu. Bunların hangisi olduğunu anlayacak kadar uzun süre kalmasına izin vermeyecektim.

Başını eğip uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Renk tonunu değiştirmişti. Uçlarındaki soluk ahududu renginin yerini, gümüşi bir pırıltı almıştı. "Bugün tören sırasında neyi düşünüp durdum biliyor musun?"

Annesiyle ablasından sonra kalabalığın önüne çıkıp etkili, duygusal bir konuşma yapmıştı. Ancak Sloane'un yanağından süzülen, mendilime sildiği tek bir damla gözyaşı beni paramparça ederek savunmasız bırakmıştı.

"Beni kızdırmanın onlarca yeni yolunu mu? Sanırım mahremiyetimi ihlal ederek başlıyorsun?"

"İyi anlaşıyormuş gibi yapsaydık, babam ne kadar mutlu olurdu."

Gözlerini kapatma sırası bendeydi. Vuruşunu usta bir isabetle yapmıştı. Suçluluk duygusu keskin bir silahtı.

Simon, kızı ile "projesinin" en azından birbirlerine yeniden dostça yaklaştıklarını görmekten başka bir şey istemezdi.

"Sanırım artık böyle yapmamıza gerek yok," diye devam etti. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. Bakışlarında dostça hiçbir şey yoktu, sadece benimkini yansıtan acı ve keder vardı. Ancak birlikte yas tutmayacaktık.

"Sanırım yok," diye kabul ettim.

İçini çektikten sonra tezgâhın üzerinden atladı. "Güzel. Kendim çıkarım."

"Bunu al," diyerek paltoyu ona uzattım. "Hava soğuk."

Başını salladı. "Alırsam geri getirmem gerekecek, buraya geri gelmemeyi tercih ederim." Bakışları etrafta gezindi. Burada onun da hayaletleri olduğunu biliyordum.

"Al şu lanet paltoyu, Sloane." Sesim boğuk çıkmıştı. Seçme şansı bırakmadan paltoyu onun kollarına ittim.

Bir anlığına kaşmirle birbirimize bağlanmıştık.

"Benim için mi geldin?" diye sordu aniden.

"Ne?"

"Beni duydun. Benim için mi geldin?"

"Başsağlığı dilemeye geldim. Baban iyi bir adamdı, annen de bana karşı hep nazikti."

"Bu yaz neden geldin?"

"Çünkü en eski dostlarım çocuk gibi davranıyordu."

"Bu kararlarda benim etkim olmadı mı?" diye sordu.

"Asla olmadı."

Hızlıca başını salladı. Güzel yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "İyi." Paltoyu elimden alıp kollarını kendisi için epey uzun olan kollardan geçirdi. Gümüşi sarı saçlarını yakasının üstüne atarken, "Burayı ne zaman satacaksın?" diye sordu.

"İlkbaharda," dedim.

"İyi," dedi tekrar. "Düzgün komşulara sahip olmak güzel bir değişiklik olacak."

Hemen ardından Sloane Walton arkasına bile bakmadan evimden çıkıp gitti.

Tavuk yerine soğuk hamburgerle patates kızartmasını yedikten sonra tabağı yıkayıp dolaba geri koydum. Sırada tezgâh ve zemin vardı, istenmeyen misafirimin geride bırakmış olabileceği izleri siliyordum.

Yorulmuştum, bu yalan değildi. Tek istediğim sıcak bir duş alıp kitabımla birlikte yatağıma uzanmaktı. Ancak uyumayacaktım, o uyuyana kadar olmazdı. Ayrıca yapılması gereken işler vardı. Üst kata, artık ofis olarak kullandığım eski yatak odama çıktım.

Arka bahçeye bakan ve Sloane'un evini gören, geniş cumbalı pencerenin önündeki masaya oturdum. O sırada telefonuma bir mesaj geldi.

Karen: Harika vakit geçiriyoruz. Bugün ruhumun tam olarak buna ihtiyacı vardı. Bu kadar düşünceli ve cömert olduğun için tekrar teşekkür ederim!
Not: Arkadaşım, kızını seninle tanıştırmak istiyor.

Göz kırpan bir emoji göndermişti. Mesajına arkadaşlarıyla aynı bornozlar içinde, yüzlerine yeşil yapışkan bir madde sürmüşken çektikleri bir selfie de eklemişti. Gözleri kızarmış, şişmişti ama gülümsemeleri içten görünüyordu. Bazı insanlar, ruhlarına zarar vermeden en kötü durumlara dayanabiliyordu. Waltonlar öyle insanlardı. Diğer yandan ben doğuştan hasarlıydım.

Ben: Rica ederim. Kızı istemiyorum.

Mesajlarımın arasında gezinip aradığımı buldum.

Simon: Bu hayatta bir oğul seçebilseydim, bu sen olurdun. Kızlarıma iyi bak.

Bu hayranı olduğum, kurtarılabileceğime dair aptalca bir inancı olan adamdan aldığım son mesajdı. Parmaklarım kasılırken telefonu düşürdüm. Bir kez daha günün sigarasını şimdiye bırakmış olmayı diledim. Bunun yerine avuç içlerimi gözlerime bastırarak hissettiğim yanmayı geçirmeye çalıştım.

Gözlerimi rahatlattıktan sonra telefonu tekrar elime alıp rehberimde gezindim. Onun yalnız olmaması gerektiğine karar verdim.

Ben: Sloane ablasının evinde değil. Evde yalnız.

Naomi: Uyardığın için teşekkürler. Gizlice yalnız kalmaya çalışacağını hissetmiştim. Lina ve ben halledeririz.

Görevimi yerine getirince dizüstü bilgisayarımı alıp ilgilenmem gereken sekiz rapordan ilkini açtım. Telefonum masanın üzerinde tit-

rediğinde ilk raporun finansal bölümünü zar zor bitirmiştim. Bu sefer biri arıyordu.

Emry Sadik.

Mutsuzluğumu tartışmak yerine içinde debelenmeye karar vererek onu sesli mesaja yönlendirdim.

Birkaç dakika sonra bir mesaj geldi.

Emry: Aramaya devam edeceğim. İkimize de zaman kazandırıp cevap verebilirsin.

Tam gözlerimi devirirken bir arama daha geldi.

"Evet?" diye cevapladım dümdüz bir sesle.

"Ah, güzel. Kendini tamamen yok etmeye başlamamışsın." Doktor Emry Sadik bir psikolog, elit bir performans koçu ve hepsinden kötüsü ise tesadüfen edindiğim bir arkadaştı. En derin, en karanlık sırlarımın çoğunu biliyordu. Onu, kurtarılmaya değer biri olduğuma dair duyduğu inançtan kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

"Aramanın belirli bir sebebi var mı, yoksa sadece beni sinir etmek için mi?" diye sordum.

Akşam yemeği öncesi yediği fıstık kabuklarının, kâseye çarpıp çıkardığı kendine has sesi duyabiliyordum. Onun sessize aldığı bir basketbol maçı eşliğinde, çalışma odasındaki masada oturup günün bulmacasını çözdüğünü hayal edebiliyordum. Emry rutine, verimliliğe ve istenmediğinde bile arkadaşlarının yanında olmaya inanan bir adamdı.

"Bugün nasıl geçti?"

"İyiydi. İç karartıcı. Üzücü."

Çat. Çıt.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çileden çıkmış gibi," diye cevap verdim. "Böyle bir adam daha iyi şeyler yapabilirdi. Daha fazla zamanı olmalıydı. Ailesinin ona hâlâ ihtiyacı var." Benim ona hâlâ ihtiyacım vardı.

"Hiçbir şey temellerimizi beklenmedik bir ölüm kadar sarsamaz," dedi Emry anlayışlı bir tavırla. Bunu biliyordu çünkü karısı dört yıl

önce bir araba kazasında vefat etmişti. "Dünya adil bir yer olsaydı, babanın daha fazla zamanı olur muydu?"

Çat. Çıt.

Adil bir dünyada Ansel Rollins cezasının tamamını çeker, salındıktan sonra acı verici ve travmatik bir şekilde öldürdü. Bunun yerine, uykusunda felç geçirerek sessizce hayata veda edip cezasından kaçmayı başarmıştı. Bu durumun adaletsizliği, içimde bastırdığım öfkenin dışarı taşmasına neden oldu.

"On beş yıldır benim terapistim değilsin. Artık seninle onun hakkında konuşmak zorunda değilim."

"Bu gezegende tahammül edebildiğin birkaç insandan biri olarak, altı ay içinde iki baba figürünün ölmesinin her insan için çok fazla olduğunu söylüyorum."

"Sanırım benim insan olmadığımı kabul etmiştik," diye hatırlattım ona.

Emry, hiç rahatsız olmamış bir şekilde kıkırdadı. "Düşündüğünden daha insansın, dostum."

Ona takıldım. "Aşağılayıcı olmana gerek yok."

Çat. Çıt.

"Simon'ın kızıyla işler nasıl gitti?"

"Hangisiyle?" Kasıtlı olarak lafı dolandırdım.

Emry homurdandı. "Kar fırtınası varken beni oraya getirtme."

Sloane'un evine doğru bakmak zorunda hissetmemek için gözlerimi kapattım. "İyiydi..."

"Cenazede medeni davranabilmeyi başardın mı?"

"Neredeyse her zaman medeniyimdir," diye tersledim bıkkınlıkla.

Emry güldü. "Kötü şöhretli Sloane Walton'la tanışmak için neler vermezdim."

"Onun sorununun ne olduğunu anlamak istiyorsan, birden fazla seansa ihtiyacın var."

"Seni rahatsız eden şeyleri, cerrahi bir ustalıkla hayatından çıkarmakta uzmansın. Buna rağmen Sloane'un, ruhunun en derinlerine kadar işlemesini büyüleyici buluyorum."

Çat. Çıt.

"Sadie'nin piyano resitali nasıl geçti?" diye sordum. Konuyu arkadaşımın görmezden gelemeyeceği bir konuya, torunlarına getirmiştim.

"Naçizane fikrime göre, 'Ben Küçük Bir Çaydanlığım' şarkısındaki heyecan verici yorumuyla diğer tüm beş yaşındaki çocukları geride bıraktı."

"Elbette en iyisi odur," diye katıldım.

"On dakikalık titrek görüntüyü nasıl mesaj atacağımı öğrenir öğrenmez sana videoyu göndereceğim."

"Sabırsızlanıyorum," diye yalan söyledim. "Komşuna çıkma teklif edecek cesareti bulabildin mi, yoksa hâlâ perdelerin arkasına mı saklanıyorsun?"

Arkadaşım sokağın karşısındaki şık giyimli dul kadına vurulmuştu. Kendi ifadesine göre, onunla karşılaştığında sadece homurdanmayı ve başını sallamayı başarmıştı.

"Henüz karşıma doğru fırsat çıkmadı," dedi. "Ayrıca beni yeniden birileriyle çıkmaya teşvik etmendeki ironiye dikkat çekmek isterim."

"Evlilik bazı insanlar için doğrudur. Senin gibi güveci yakmadan pişiremeyen ve 1980'lerin *sitcom* yıldızları gibi giyinmene engel olacak hoş bir kadına ihtiyaç duyan insanlar için mesela."

Yan eve vuran farlar, arka bahçemi Sloane'unkinden ayıran çiti sıyırıp geçti. Ayağa kalkarak onun evinin önünü gören diğer cephedeki pencereye ilerledim. Görünüşe göre, Sloane istesin ya da istemesin misafiri olacaktı.

Emry kıkırdadı. "Hırkalarımı bu işe karıştırma. Gelecek hafta akşam yemeğinde buluşacak mıyız? Sanırım sonunda senin sinir bozucu atını evcilleştirecek bir açılış hamlesi buldum."

Emry ile ben terapi seanslarından, iki haftada bir akşam yemeği ve satranç maçını kapsayan bir arkadaşlığa terfi etmiştik. Satrançta iyiydi ama ben her zaman daha iyiydim.

"Bundan şüpheliyim. Yine de orada olacağım. Şimdi izin verirsen, yapmam gereken işler var."

"Kötülerin dinlenmeye hakkı yok, öyle mi?"

Hiç yoktu.

"Hoşça kal, Emry."

"İyi geceler, Lucian."

Konuşmayı hemen kafamdan uzaklaştırıp başka bir raporu açtığım anda kapı çaldı.

"Neden insanlar beni rahat bırakmıyor?" diye mırıldandım. Güvenlik uygulamamı açtığımda Morgan kardeşlerin, soğuktan iki bük-lüm olmuş halde ön kapımda dikildiğini gördüm.

Hırlayarak bilgisayarımı sertçe kapattım.

Bir dakika sonra kapıyı açarken, "Ne var?" diye sordum.

İçeri girip botlarındaki karları girişteki fayanslara vurdular. Kendi kendime, su birikintilerini sonra temizleyebileceğimi söyledim. Knox'un av köpeği Waylon, içeri girip dizlerime kafa attıktan sonra koşar adım oturma odasına girdi.

Knox altılı bira paketini kaldırırken Nash de elindeki viski şişesiyle bir paket cipsi gösterdi. Köpeği Piper'ın tüylü beyaz kafası, kabanının fermuarının üzerinden dışarı çıkmıştı.

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Kızlar yan tarafta," dedi Knox. Mutfağa yöneldiği sırada kardeşine doğru seslendi. "Sana üstünde hâlâ takım elbise olacağını söylemiştim."

Elimi kravatımda gezdirirken ikisinin de standart Knockemout kış üniforması olan kot pantolon, termal içlik ve kareli yün gömlek giydiklerini fark ettim.

Piper'ı yere bırakıp ağabeyini takip ederek, "Geçen sefer yaşananların tekrar etmemesi için onlara gözcülük yapmak üzere buralarda takılalım dedik," dedi Nash. Köpeğin üzerinde, beyaz kar taneleri işlenmiş kırmızı bir kazak vardı. Bana endişeli bir bakış attıktan sonra Nash'in peşi sıra koridorda ilerledi.

Kafamı vurma isteğine direnerek kapıyı kapattım. Misafir istemiyordum. Sloane ve arkadaşlarının sarhoşken yaptıkları kaçamaklara karışmak da istemiyordum. "Geçen sefer" Naomi ile Sloane sarhoş kahramanlığına soyunmuş, Lina'nın kefaletle serbest bırakılan birini yakalamasına zekâlarıyla "yardım" etmişlerdi. Daha doğrusu, Naomi'nin zekâsı ve Sloane'un muhteşem memeleriyle yardım etmişlerdi.

Bunu kaçırdığım için hâlâ öfkeliydim.

"Yapacak işlerim var," dedim ikisine.

"O zaman sen şeytani imparatorluğunu yönetirken biz de sessizce bir aksiyon filmi izleriz," dedi Nash neşeyle.

Kendilerine kâğıt havluyla bardak aldıktan sonra oturma odasına geçtiler. Benim burada hiç olmadığım kadar rahatlardı.

Oda bir aileye göre düzenlenmişti. Dev bir düz ekran televizyonun karşısında, büyük bir modüler kanepe ile ayak uzatmak için puf vardı. Bir duvarı kaplayan beyaz raflarda kitaplar, oyunlar ve fotoğraflar için bolca yer mevcuttu.

Çocukluğumda burada hiç aile fotoğrafı olmamıştı. En azından her şeyin cehenneme döndüğü onlu yaşlarımın ortalarından sonra olmamıştı.

"Güvenlik kameraların, Sloane'un evini iyi görebiliyor mu?" diye sordu Knox.

"Bilmiyorum," diye geçiştirdim. "Neden?"

"Otoyolun ortasına bir kardan adam ordusu yapmak için gizlice dışarı çıkarlarsa hiç şaşırmam," dedi Nash.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Pencereden kasvetli kış gecesine baktım, ardından yukarı çıkıp dizüstü bilgisayarımı aldım. Sloane'un yatak odasının ışıkları kapalıydı. Neden ailesinin odasına taşınmak yerine büyüdüğü odada kalmaya devam ettiğini merak ederek çok fazla gece geçirmiştim. Önemsemek istemediğim bir kadın hakkında bu kadar çok soru sormaktan nefret ediyordum.

Açmayı ısrarla reddettiğim güvenlik kaydını başlatırken huysuzca iç çektim. Sloane'un ön kapısıyla araba yoluna bakan görüntüyü seçtim. Hiçbir zaman benim olmamış bir evi özlediğimi hissettiğimde bile oraya hiç bakmamış olmak, benim için bir gurur kaynağıydı.

Oturma odasından kardeşçe şakalaşmalar duyulurken isteksizce üzerime bir eşofmanla tişört geçirdim. Ayaklarıma Karen'in bana iki Noel önce verdiği peluş terlikleri giydim. Aşağıya indiğimde arkadaşlarım köpekleriyle birlikte koltukta rahatça uzanıyorlardı.

Ben içeri girerken, "İnsana dönmüş," dedi Nash.

"Sadece dış görünüşüm," diyerek onu temin ettim.

Bu yaz Nash'in ismi, Anthony Hugo'nun başkent bölgesindeki suç

örgütünün önüne çıkan engeller listesine girmişti. İki kurşun yemiş, tehlike dolu birkaç ay geçirmişti. Sonrasında tek eşlilikten kaçınan büyüleyici Lina'nın yardımıyla kendini dibe doğru inen bir sarmaldan çekip çıkarmayı başarmıştı.

Nash, onu parmağına yüzük takmak konusunda ikna etmiş olsa da ben hâlâ Lina'yı benim için tam zamanlı çalışmaya ikna etmeye çalışıyordum. Zeki, sinsi ve insanları yönetme konusunda sandığından çok daha iyiydi. Eninde sonunda kazanacaktım, ben her zaman kazanırdım.

Kanepeye uzanıp bilgisayarımdan kamera görüntülerini açtım. "İşte," dedim kardeşlere doğru tutarak.

"Mükemmel," dedi Knox.

"Ne izliyoruz?" diye sordum.

"*Esaretin Bedeli** ile *Şehrin Azizleri*** arasında kaldık. Seçim senin," dedi Nash.

Cevabımı otomatik olarak verdim. "*Azizler.*"

Knox filmi açarken Nash viskileri doldurdu. İçkilerimizi dağıtınca kendi bardağını havaya kaldırdı. "Simon'a. Tüm erkeklerin olmak istediği adama."

Kalbime bir bıçak gibi saplanan kederle, "Simon'a," diye yineledim.

"Sence Sloane iyi olacak mı?" diye sordu Nash.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Biri benim yanımda onun adını andığında içimi kemiren o küçük telaşı hissetmiyormuşum gibi davrandım.

Knox başını salladı. "Zor durumda ama bugün Luce'un ona zorla dürüm yedirmesine bile dayandı."

Nash kaşlarını kaldırarak bana doğru bir bakış attı.

"Mecaz değil. Gerçek bir dürümdü," diyerek duruma açıklık getirdim.

---

* *Frank Darabont*'un yazıp yönettiği, başrollerinde *Tim Robbins* ve *Morgan Freeman*'ın yer aldığı 1994 yapımı dram filmidir. (ç.n.)

** *Troy Duffy*'nin yazıp yönettiği, başrollerinde *Sean Patrick Flanery*, *Norman Reedus*, *Willem Dafoe* gibi isimlerin yer aldığı 1999 yapımı polisiye-gerilim filmidir. (ç.n.)

"Sloane onun mecazi dürümünü ikiye ayırırdı," dedi Knox sırıtarak. Gülümsemesi hemen kayboldu. "Naomi onun zor zamanlar geçirdiğini ve bunu saklamaya çalıştığını düşünüyor."

"Naomi genellikle haklı çıkar," dedi Nash.

Kendimi ona bakma sorumluluğundan otomatik olarak uzaklaştırdım. "Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin."

Knox sırıttı. "Dürüm gibi mi?"

Ona ters bir bakış attım. "Uzaktan sağlanabilecek manevi ya da maddi destek gibi. Dürümüm, Sloane Walton'la hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Evet. Dürümüne bunu söylemeye devam et," dedi Nash telefonunu eline alarak. Yüzünü buruşturdu. "Harika. Lina mesaj attı. Kızlar *margarita* yapıyormuş."

Knox viskisini masaya koydu. "Lanet olsun."

Ayışığı Kitaplığı

ÜÇ

MARGARİTA SOHBETİ

Sloane

Karda zorlukla ilerleyerek önce Lucian'ın, ardından kendi evimin araba yolundan geçip kestirmeden gittim. Bu sinir bozucu adamla yaptığım konuşmalar her zaman olduğu gibi beni inanılmaz sinirlendirmişti. Yıllar boyunca birbirimizden kaçmak için ne gerekiyorsa yapmıştık. Buna rağmen bugün o adamla bir değil, iki kez baş başa kalmıştım. İkimizin de hayatta kalması inanılmazdı.

Ön kapıdan içeri girdikten sonra Lucian'ın havalı paltosunu omuzlarımdan sıyırdım. Girişteki dolaba astım ve aklımda duş alıp pijamalarımı giyme hayaliyle botlarımı çıkardım. Yanımda bana eşlik edecek birini istemiyordum. Gün boyu -çoğunlukla- kilit altında tutmayı başardığım tüm karışık duygularımı boşaltabileceğim sessiz bir gece istiyordum.

Giriş holünün hemen yanındaki çalışma odasının cam kapılarını açtım. Babam burayı yıllarca ofisi olarak kullanmıştı. Taşındığımda burayı bir kütüphane veya okuma odası haline getirmeye niyetlenmiş, henüz fırsat bulamamıştım. Yapmaya fırsat bulamadığım çok fazla şey vardı.

Ön verandaya açılan cumbalı geniş penceresi, ahşap panelli tavanıyla sıcak bir havaya sahipti. Duvardan bağımsız bir çalışma masası ile onun arkasında eski bir kitaplık vardı. Oda hâlâ babama aitmiş gibiydi. Bir yığın tozlu hukuk dergisi, birkaç fotoğraf ve aldığı ödüller raflarda durmaya devam ediyordu.

Masanın arkasındaki sandalyeye oturdum, tanıdık bir gıcırtı duyduğumda gözlerim yaşlı bir şekilde gülümsedim. Bir dava aklını kur-

caladığında hemen anlardım. Akşam yemeğinden sonra kendini buraya kapatıp dosyaları inceler, ileri geri sallanarak düşüncelere dalardı.

Masa lambasını açtım. Bunu berbat bir bahçe satışından almıştı. Soluk renkli dokuma başlığın ipleri sürekli dökülüyordu ve pirinç tabanının üzerine uzun sivri dişleri olan denizinsanları işlenmişti. Annem bunun iç aydınlatmaların en kötüsü olduğunda ısrarcıydı. Babam ise yeterli ışık vermesi sebebiyle mükemmel olduğu konusunda kararlıydı.

İşte benim babam böyle biriydi. Her zaman en çirkin yerlerde bile iyiyi görürdü.

Masanın geri kalanı, modası geçmiş takvimli ajandayla boş bir kalemlik dışında bomboştu. Takvim sayfasının üzerinde renkli yapışkan notlar vardı.

Kuru temizlemedeki kıyafetleri al.
Yıldönümü için çiçek sipariş et! Bu yıl daha büyük olsun!
Sloane'a o kitaptan bahset.

Parmaklarımı zor okunan el yazısının üzerinde gezdirdim. Keder, binlerce küçük bıçak gibi gözlerimin arkasına batıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu ve bu kez, güvenli alandayken akmaya başlamalarına karşı koymadım.

"Seni özlüyorum, baba," diye fısıldadım.

Kalbim, babamın bir daha asla bu sandalyeye oturamayacağını bilmenin acısıyla sızlıyordu. Bir daha asla annemi kıkırdatacak saçma bir baba şakası yapamayacaktı. Gelecek Noel'de Chloe'nin hediyelerini açışını izlerken burada olamayacaktı. Ailenin yeni üyeleriyle tanışamayacaktı.

Evlenip çocuk sahibi olursam, babamın benim için ne ifade ettiğini onlarla nasıl paylaşacaktım?

Harika, diye düşünürken Lucian'ın hâlâ ıslak olan aptal mendilini elbisemin cebinden çıkardım. Kalbim daha küçük, daha keskin parçalara bölünürken bu berbat lamba perişanlığımı aydınlatıyordu.

Bütün gün içimde tuttuğum hıçkırık boğazımda çözülüverdi. Gözlüklerimi çıkarıp kederin ruhumu sarmasına izin verdim.

Tanıdığım en harika adamı kaybetmiştim.

Herkesin güçlü durmama, iyi olmama ihtiyacı vardı. Annem ve ablam, arkadaşlarım, kasabam... Bu keder uçurumunun ne kadar derin olduğu konusunda endişelenmemeleri gerekiyordu. Ancak bu gece, şu anda hissettiğim gibi davranabilirdim. Mahvolmuş haldeydim.

Sıcak gözyaşlarım hızla yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. Kendime sarılıp gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Patlayan bir volkan gibi, sanki ikiye bölünüyormuşçasına ağladım.

Bir nebze olsun rahatlamam gerekiyordu. Babamın acıları son bulmuştu, artık acı çekmiyordu. Kanser ve ilaçlar geçen her dakikayla birlikte bilincini bizden çalmıyordu. Acı çekmekten kurtulmuştu. Ancak kendi acım sona ermemişti çünkü babamı hayatımın sonuna kadar özleyecektim.

Burnumu gürültüyle sildim.

Daha önce sadece bir kez böyle hissetmiştim. Başka bir adamı, aslında bir çocuğu kaybettiğimde...

Lucian.

İsmi zihnime dolarken sümükle dolu burnumu çektim. Aramızdaki farklılıklara rağmen bugün gelmişti. Tören boyunca kalıp öğle yemeğine katılmış, annemle ablama söylenmesi gereken şeyleri söylemişti. Ayrıca tuhaf bir şekilde bana zorla dürüm yedirmiş, ardından kavga çıkarmıştı. *Kavgalar*, diye düzelttim.

Kapı zili çaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Yalnız kalmak istiyordum. Belki giderlerdi, burada karanlıkta oturup gitmelerini bekleyebilirdim.

İçimdeki bir dürtü buna izin vermedi. Birinin bir şeye ihtiyacı olabilirdi ya da belki garajım yanıyordu ve ben ağlamaktan fark etmediğim için biri beni kurtarmaya çalışıyordu.

Burnumu tekrar sildikten sonra havayı kokladım.

Zil tekrar çaldığında sessizce küfrettim. Makyaj bulaşmış yüzümü yeni bir mendille silerek kapıya doğru ilerlerken gözlüklerimi tekrar taktım.

Ön verandada, ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş bir yabancı duruyordu. Kıvırcık saçlı, en iyi tahminle yirmili yaşlarının

ortasında genç bir adamdı. Küpe takıyordu, yün paltosunun altına "Georgetown* Hukuk" *sweatshirt*'ü giymişti ve yüzünde özür dileyen küçük bir gülümseme vardı.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Sen Sloane musun?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandıktan sonra sesimdeki duygusal yoğunluğu gidermek için boğazımı temizledim. "Evet."

Başını sallayarak, "Baban bana, sen ve ablanla ilgili çok şey anlattı," dedi zorlukla yutkunurken. "Muhtemelen önce aramalıydım ama kaçırmamam gereken bir sınavım vardı. Biter bitmez doğruca buraya geldim. Cenazeyi kaçırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum." Bir elini kısa buklelerinin arasında gezdirdi.

Aptal bir ifadeyle ona baktım. "Seni tanıyor muyum?"

"Ah, hayır. Tanımıyorsun. Ben Allen. Allen Upshaw."

"Babamın arkadaşı mıydın?"

"Hayır. Yani, öyle olduğumuzu düşünmek hoşuma giderdi. Aslında o benim akıl hocamdı. Hukuk fakültesine girme sebebim..." Allen duraksadı, benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyordu.

Ona acımıştım. "İçeri gelmek ister misin? Kahve veya çay yapmak üzereydim."

"Olur. Teşekkürler."

Koridor boyunca ilerleyip iç avludan ve yemek odasının önünden geçerek geniş mutfağa gittim. Evin önceki sahipleri ana mutfağı, yemek hazırlık alanıyla birleştirmişti. Böylece ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok dolapla geniş tezgâhların bulunduğu devasa bir oda haline gelmişti. Duvarlar eski moda olmasına rağmen büyüleyici kareli duvar kâğıdıyla kaplanmış, altın rengi çerçeveli natürmort** tarzı yiyecek resimleriyle süslenmişti.

"Aynı ama farklı görünüyor," dedi. "Birkaç yıl önce, ailen Washington'a taşınmadan önce gelmiştim."

"Hiçbirimiz evi bırakmaya hazır değildik, bu yüzden buraya ben

* Georgetown Üniversitesi, ABD'nin başkenti Washington'da bulunan özel bir araştırma üniversitesidir. (ç.n.)

** Natürmort, konusu cansız varlıklar ya da cansız nesneler olan sanat eserleridir. Bu terim, sanat tarihinde 17. yüzyılın sonlarına doğru kullanılmaya başlanmıştır. (ç.n.)

taşındım," diye açıkladım kahve makinesini çalıştırırken. Turkuaz kahvaltı köşesindeki masaya oturması için işaret ettim. Bin yıl önceki bir yaz mevsiminde, hafta sonunda boyaması için ablamla birlikte anneme yardım etmiştik.

Allen başını salladı. "Gittiğine inanamıyorum. Ben kendimi bu kadar kötü hissediyorsam, sen bin kat daha kötü halde olmalısın. Ancak o, son birkaç yıldır hayatımın çok önemli bir parçasıydı."

"Bu kadar çok insan için önemli olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor," dedim ona. "Krema? Şeker?"

"İkisinden de alayım, lütfen. Bayan Walton burada mı?"

"Geceyi arkadaşlarıyla geçiriyor." Üzerinde "*LİTERATÜRE HEYECAN KATIYORUM*" yazan bir kupayı kahve makinesine yerleştirip buzdolabını açtım.

Bir nefes verdi. "Annenle haftaya görüşeceğim. Onun öldüğüne inanamıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Kederini sahipleniyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu hepimizin yası," diyerek kahvesini önüne koydum. Ardından gerçekten istemediğim halde kendime de bir tane yaptım.

"Biliyor musun bilmiyorum ama ona en çok ihtiyacım olduğu anda hayatıma girmişti."

Kahve makinesi diğer fincanı doldurmaya başlarken, "Bunu nasıl yaptı?" diye sordum.

Fincanı iki eliyle kavradı. "Eskiden mimar olmak istiyordum, sonra on beşime geldiğimde aptalca şeyler yaptım."

Karşısındaki sandalyeye otururken, "Ergenlikte hepimiz aptalca şeyler yaparız," diye temin ettim. Ben de olağanüstü derecede aptalca olan birkaç şey yapmıştım.

Dudakları kıvrıldı. "Baban da böyle söylerdi ama yaptığım aptalca şeylerin bazı sonuçları oldu. Bedelini annem ödedi. İşte o zaman avukat olmaya karar verdim."

"İyi bir seçim yapmışsın," diyerek onu takdir ettim.

"Babanla yerel bir iş fuarında tanıştım. Liseden sonra tek başımaydım, teyzemin bodrumunda kalıyordum. Hukuk fakültesi için para biriktirmeye çalışırken iki işte birden çalışıyordum. Simon bana

bunun mümkün olduğunu, yapabileceğimi hissettirdi. Bana kartını verdi, yardıma ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi. O gece onu aradım." Allen duraklayarak acıyla gülümsedi.

Kalbim sıkıştı.

"Ona her şeyi anlattım. Nasıl çuvalladığımı, annemin bunun bedelini nasıl ödediğini ve bunu nasıl düzeltmek istediğimi anlattım. Simon hikâyemi dinledi. Beni bir kez olsun yargılamadı. Üstelik neden bu kadar berbat durumda olduğumu anlatmayı bitirdiğimde bana yardım edebileceğini söyledi. Etti de."

Tam babamın yapacağı bir hareketti. Boğazımdaki yumru geri geldiğinde onu dindirmek için kahveden bir yudum aldım. "Vay canına."

Allen parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Evet. Hayatımı değiştirdi. Bana saatlerini verdi, burs ve hibe başvurularında yardımcı oldu. Beni Georgetown'daki en sevdiği profesörle tanıştırdı. Kabul edildiğimde aradığım ilk kişi oydu. Birikimlerime, tüm o hibe ve burslara rağmen param yetmedi. İlk yılımda aradaki farkı baban kapattı." Gözleri nemlenince durdu.

Göğsüm gururla doldu, kırık kalbimin parçaları bu hisle kuşandı. Babam sadece iyi bir adam değildi. Harikaydı. "Ne zaman mezun oluyorsun?" diye sordum.

"Mayısta," dedi Allen gururla. Hemen sonra yüzü düştü. "Annem orada olamayacağı için senin ebeveynlerin gelecekti."

Onun için kalbim acıdı.

Annem için...

Kendim için...

Bundan sonraki her etkinliğimizde babamın şeklinde bir boşluk olacaktı.

Masanın diğer ucuna uzanıp elini sıktım. "Eminim annem hâlâ gelmeyi planlıyordur. Mezuniyetlere, düğünlere ve bebek partilerine bayılır. Aslında içinde parti olan her şeye bayılır."

"Benim annem de öyleydi," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bir gün ona, benim için yaptığı her şeyi kutladığımız büyük bir sürpriz parti düzenleyeceğim."

Annesi hakkında geçmiş ve şimdiki zamanın ilginç bir karışımıyla konuşması beni meraklandırmıştı. "Annen hâlâ... buralarda mı?"

Kahvesine baktı. "Hapiste."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Benim hatam ama düzelteceğim."

"Eminim seninle gerçekten gurur duyuyordur."

Gülümsemesi şimdi daha büyüktü. "Duyuyor. Gerçekten gurur duyuyor."

Ebeveyn gururunun ne kadar iyi geldiğini ilk elden bildiğim için içimde bir sızı daha hissettim.

Allen saatine bakıp yüzünü buruşturdu. "Geri dönmeliyim. Yarın sabah bir sınavım daha var."

"Emin misin? Kar iyice bastıracak gibi görünüyor."

"Ana yollar temiz. Ayrıca dört çeker aracım var," diye beni temin etti.

Onu kapıya kadar geçirdim. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Allen."

"Seninle de, Sloane."

Allen'ı el sallayarak uğurladıktan sonra kahve fincanlarını temizledim. Tam ağlamaya başlayacak kadar zaman bulduğum sırada kapı tekrar çalındı. Ahşaba art arda, neşeyle vuran yumruk sesleri evin içinde yankılanıyordu.

Islanmış mendilime doğru, "Gerçekten mi? Bir kız biraz huzur ve sessizlik içinde duygusal bir çöküş yaşayamaz mı?" diye mırıldandım.

"Kıçımız donmadan bizi içeri al," diye bağırdı Lina ön kapıdan.

"Seni saracak kollar ve tekila getirdik," diye seslendi Naomi.

"Naomi, seni saracak kollar getirdi. Ben tekila getirdim," diye düzeltti Lina.

"Kahretsin," diye mırıldandıktan sonra başımı mutfaktaki musluğun altına sokup ağlama krizlerimin tüm izlerini sildim.

Ellerinde market poşetleri ve hüzünlü bakışlarıyla iki güzel, enerjik kasırga gibi eve girdiler. Lina üzerindeki koyu mavi parkası, kürklü çizmeleriyle göz alıcı görünüyordu. Naomi ise pembe şişme montu, başına taktığı kulaklıklarıyla çok güzeldi.

İkisi kabanlarını çıkarırken, "Neden geldiniz?" diye sordum.

Havalı atkuyruğunu sallayarak, "Lucian seni ispiyonlayıp akşamı ablanla geçirmek yerine yalnız olacağını söyledi," dedi Naomi neşeyle.

"Her şeye burnunu sokan pislik."

"Merak etme. Naomi, huzurunu bozmak için Morgan erkeklerini onun üzerine salarak misilleme yaptı," dedi Lina.

Naomi onu hemen düzeltti. "Onun huzurunu *bozmadım.* İhtiyaç duyabileceği duygusal desteği almasını sağladım."

"Duygusal desteğe ihtiyaç duyması için duygu sahibi olması gerekir," diye belirttim.

"Lucian babanın ölümüne çok üzüldü. Çok yakınlardı," dedi Naomi.

Tartışmak, onu sorgulamak istesem de buna enerjim yoktu. Onun yerine konuyu değiştirdim. "Waylay nerede?"

"Benim küçük teknoloji dâhim, akıllı televizyonunu tamir etmek için Liza J'de kalıyor," diye açıkladı Naomi.

Bir kez daha kahretsin. Gece için çocuğu bırakacak bir yer ayarladıklarına göre onlardan o kadar kolay kurtulamayacaktım.

Naomi kolunu omzuma dolayarak beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Neden yukarı çıkıp duş almıyorsun? Biz de akşam yemeğini hazırlamaya başlayalım."

Zorla yukarı gönderildim. İkinci kattaki ahşap panelli koridordan geçip yatak odama ulaştığımda su tesisatı tarihinin en uzun duşunu aldım. Duşun ilk yarısını pasif agresif bir şekilde, arkadaşlarımın sıkılıp gitmesi umuduyla acele etmeden geçirdim. Banyoya gelen sarımsak kokusu durumun böyle olmayacağını açıkça anlamamı sağladı. Böylece ikinci yarısında, birkaç saatliğine normal görünmek için duygularımı yeterince bastırdığımı hissedene kadar sessizce ağladım.

Islak saçlarımı taradıktan sonra yatak odama geçip pencere kenarındaki koltuğa tırmandım. Dışarıda kar yağışı devam ediyordu. Knox'un pikabı, Lucian'ın garaj yoluna park edilmişti. Misilleme niteliğindeki zoraki sosyalleşmesinde sefil bir zaman geçirmesini umdum.

Karnım guruldadığında o sabah Lucian'ın getirttiği dürüm dışında bir şey yemediğimi fark ettim. Paketi arabadan çıkardığım sırada aşırdığım... ve tabağından çaldığım patates kızartması hariçti.

Banyoya dönüp biraz nemlendirici sürdükten sonra isteksizce aşağıya, mutfağa yöneldim. Arkadaşlarım tam benim sevdiğim gibi marketten aldıkları pizzaların üzerine acı sos sıkmış, çarliston biber koymuşlardı. Tezgâhta iki paket kurabiye hamuruyla birlikte üç paket cips ve çeşitli soslar vardı. Naomi, Honky Tonk* *margarita*'ları için tüm malzemeleri getirmiş gibi görünüyordu. Bunları kova büyüklüğündeki beş adet bardağa dolduruyordu.

"Cenaze sonrası *margarita*'larıyla yas tutmak gibisi yoktur," dedim bardaklara bakarak.

"Yas neye benzemesini istiyorsan ona benzer," dedi Naomi. Kıyafetlerini değiştirip üzerine kırmızı termal pijama şortla ona uygun uzun kollu bir gömlek ve tüylü, dizüstü çoraplar giymişti.

"Sarhoş olup gece birde kızakla kaymak olabilir. Ya da pizzayla kurabiyeyi aynı anda yiyerek *Cougar Town*** izlemek olabilir," diyen Lina da pijamalarını giymişti. Onunkiler ipeksi ve siyahtı. Tüylü parmak arası terliklerinin üzerinde zarif, sahte kürkler vardı. Kahvaltı masasının ortasında duran Miyav Miyav'ın dik dik bakmasına neden oluyorlardı. Kedinin yanına gidip bir elimle sırtım okşadım. Huysuz homurtularla yan dönerken şefkatimi isteksizce kabul etti.

"Geceyi benimle geçirmek için erkeklerinizle kar fırtınası seksi yapmaktan gerçekten vazgeçmeyeceksiniz, değil mi?"

Bana doğru bir *margarita* iterken, "Bu gece yalnız kalmamalısın," diye ısrar etti Naomi.

"Yalnız olmayı *seviyorum*," dedim karşı çıkarak. Yalnız olmak, iyiymiş gibi davranmak zorunda kalmamak anlamına geliyordu. Yalnız olmak, herhangi bir tanığın önünde karmaşa ve duygusallık yaşamak zorunda kalmamak demekti.

"*Bizimle* yalnız kalabilirsin," dedi Lina.

"Benim tarafımda olacağını düşünmüştüm."

Gözleri parlarken kurnaz bir şekilde gülümsedi. "Kendinden başka suçlayacağın kimse yok. Yalnız kurt gibi takılıyordum ama sen ve Naomi beni değişmeye zorladınız."

* ABD'nin Güney bölgelerinde yaygın olan, *country* müzikle hizmet veren barlardır. (ç.n.)
** *Bill Lawrence* ve *Kevin Biegel* tarafından yaratılan, 2009-2015 yılları arasında yayınlanan durum komedisi türündeki dizidir. (ç.n.)

"Teknik olarak, bu girişimde birincilik ödülü Nash'e gidiyor. Sloane ve ben gümüş madalyayı *kazandık*," diye kabul etti Naomi.

Teklif edilen *margarita*'ya uzanarak, "Yani bu sadakat çemberinin içinde sıkışıp kaldığımı mı söylüyorsun?" diye sordum.

Lina başını salladı. "Hemen hemen. Artık teslim olabilirsin."

Pizza gerçekten çok güzel *kokuyordu*. Ayrıca en azından biraz tekila içmezsem muhtemelen kabalık etmiş olurdum. "Eh, madem buradasınız..."

Lina iki dilim pizza koyduğu kâğıt tabağı bana uzattı. Tabağı aldım ve arkadaşlarım kendi yemeklerini hazırlarken peynirli, sıcacık pizzadan bir lokma ısırdım.

Kapı zili tekrar çaldı.

"Git buradan," diye seslendim.

Ancak Naomi ve Lina'nın neşeyle bağıran sesleri beni bastırdı. "İçeri gelin!"

Üçümüz kapıya varmak üzereyken kapı açıldı. Naomi'nin en yakın arkadaşı Stefan Liao ile motosikletçi, kuaför erkek arkadaşı Jeremiah içeri girdi. Stef kazağının üzerine giydiği *blazer* ceketiyle, New England'ın köklü moda markalarından birinin fotoğraf çekiminden fırlamış gibi görünüyordu. Jeremiah ise erkek topuzu, dar kot pantolonunun altına giydiği aşınmış botları ve *David Bowie** tişörtüyle daha çok seksi, hippi bir motorcuya benziyordu.

"Hanımlar. Bakıyorum da bizsiz başlamışsınız," dedi Stef.

"Kıyafet kodunun sıradan giysiler olduğunu söylemiştim," diye alaycı bir şekilde güldü Naomi.

"Zengin amcan Bartholomew'un, Martha's Vineyard'da** demirlemiş bir yatı varmış gibi görünüyorsun," diye fikrimi belirttim.

İkisi paltolarını çıkarırken, "Stef'i bilirsiniz. Gündelik kıyafetler giymez," dedi Jeremiah sevgiyle.

"İyi görünmenin yanlış bir tarafı yok. Şimdi, sanırım bana kafam büyüklüğünde bir *margarita* sözü verilmişti," dedi Stef.

"Zevk sahibi birileri var." Jeremiah dolaptan çıkardığı Lucian'ın paltosunu gösteriyordu.

* İngiliz şarkıcı, şarkı yazarı, aktör ve prodüktördür. Çalışmalarından dolayı müzisyenler ve eleştirmenler tarafından "yenilikçi" olarak tanımlanmıştır. (ç.n.)

** ABD'nin Massachusetts eyaletine bağlı, Atlas Okyanusu'nda yer alan bir adadır. (ç.n.)

Bir elini kaşmirin üzerinde gezdirirken, "Vay, vay, vay. *Bu* güzellik kime ait?" diye sordu Stef.

Kahretsin.

"Kimseye," dedim çabucak.

"*Burberry* mi bu?" Lina etikete uzandı. "Lütfen bana gerçekten zevk sahibi biriyle yattığını söyle."

Lanet paltosunu, lanet mutfak tezgâhının üzerine bırakmalıydım.

Naomi yüzünü kumaşa gömdü. "Çok yumuşak! Ayrıca harika kokuyor." Başını kaldırırken kaşlarını çattı. "Üstelik tanıdık."

Stef, Jeremiah ve Lina sırayla kumaşı kokladı.

"Lucian," dediler bir ağızdan.

Tüm gözler üzerime çevrildi.

Onlara sırtımı döndüm, *margaritam*'la pizzamı alıp oturma odasına geçtim. Oda birbiriyle uyumsuz mobilyalarla döşenmişti. Yaklaşık iki metrelik şöminenin rafı, gerçek mermerden oyulmuş meleklerin üstünde duruyordu ve gömme dolaplar aile tarihiyle doluydu.

Arkadaşlarım meraklı ördek yavruları gibi peşimden geliyordu.

"Lütfen bana, onun pantolonunu yukarıda, yatağının altında bulacağımı söyle," dedi Lina.

"Lütfen bana, katıksız erkeklik testosteronunu üzerine salarak seni zar zor yürüyecek hale getirdiğini söyle," dedi Stef.

"Lütfen bana, ikinizin sonunda birbirinize olan gerçek hislerinizi anladığınızı söyle!" diye cıyakladı Naomi.

Yirmi yıl boyunca ailedeki kıçları taşımaktan yıpranıp oyuncak ayı yumuşaklığına erişmiş çizgili berjer koltuğa çöktüm. Yemeğimi ve içkimi yandaki pirinç kaplama sehpaya yerleştirdim. "Tanrım, ucubeler. Bu sabah giymem için bana paltosunu verdi çünkü hava soğuktu. Ayrıca bana bağırmasını dinleyeceğim kadar sıcak kalmamı istiyordu."

Naomi'nin nefesi kesildi. "Babanın cenazesinde sana bağırdı mı?"

"Kulağa öyleymiş gibi geliyor," dedi Jeremiah.

Lina yüzünü buruşturdu. "Evet. Ofiste de çok sıcak, samimi biri sayılmaz."

"O adam *kendi* cenazesinde bile bana bağırabilir," diye belirttim.

"Bu hikâye birden içinde çıplaklık olmayan, sıkıcı bir şeye dönüştü. Ben *margarita* alacağım." Stef mutfağa doğru yöneldi.

"Sana neden bağırdı? Yarın işte kıçına tekmeyi basmamı ister misin?" diye sordu Lina.

Lina genellikle tehlikeli ve sürekli yollarda geçen sigorta müfettişliği işini bırakmıştı. Nash'le düğünlerini planlarken Lucian'ın ekibine yarızamanlı danışmanlık yapıyordu.

"Bir dahaki sefere saç kesimi için geldiğinde 'kazara' tüm kafasını tıraş edebilirim," diye teklif etti Jeremiah.

"Kıçını tekmelemeyi ve kafasını tıraş etmeyi kendim yapmayı tercih ederim. Ayrıca araştırma ekibi ne araştırıyor? Yavru pandalara işkence etmenin yollarını mı?" Konuyu değiştirmeyi umarak Lina'ya döndüm.

"Henüz kutsal odaya alınmadım ama şu ana kadar bebek pandalara işkence yapıldığına dair bir işaret yok." Şöminenin önündeki püskülü mavi koltuğa yerleşerek bacaklarını kolçağın üzerinden sarkıttı.

Naomi kanepeye tünedi. Ardından bardak altlıklarını ahşap sehpanın üzerine, kitap yığınlarıyla mum tepsilerinin arasma özenle yerleştirdi.

Stef elinde, üçer litrelik iki *margarita*'yla dönüp birini Jeremiah'ya uzattı. Kanepeye yerleşmiş Naomi'nin yanına oturduklarında, Jeremiah rahatça bir kolunu Stef'in omuzlarına doladı. Herkes beklentiyle bana bakıyordu.

Lucian hakkında bir hikâye istiyorlarsa yanlış kadına gelmişlerdi. "Ne?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Sana iki seçenek sunacağız. Ya baban ya da Takım Elbiseli Babacık hakkında konuşursun," dedi Stef.

"Sanırım bir aile kurmak istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Hemen ardından bir daha konuşmamak için pizzanın yarısını ağzıma tıkıştırdım.

Lina'nın *margarita*'sı boğazına kaçtı.

Kaşlarını kaldırarak, "Üç numaralı seçenek o zaman," dedi Jeremiah.

"Bunu düşünmene ne sebep oldu?" diye sordu Naomi.

Omuz silkip agresif bir şekilde çiğnemeye devam ettim.

"Cevap verme. Biz tahmin ederiz," dedi Stef. "Bir bakalım. Sloane aile kurma zamanının geldiğine karar verdi çünkü zamanda yolculuk yapan İtalyan bir milyarderden hamile kaldı."

"Görüyorum ki, tavsiye ettiğim sesli kitabı dinlemişsin," dedim pizza dolu ağzımla.

"Belki bunun tek nedeni, otuzlu yaşlarının sonuna gelmesi ve iyi niyetli bir jinekoloğun 'ya şimdi ya hiç' demesidir." Naomi konuşurken gözlerini tabağına çevirmişti.

"Bingo." Lina elindeki pizza kenarıyla Naomi'yi işaret etti. "Gördün mü, Stef? Senin ve Jer'in sperm ateşleyen penisleriniz var. Spermlerin, yumurta gibi son kullanma tarihleri yoktur. Biz çocuk sahibi olmak için ne kadar beklersek, hamile kalmamız o kadar zorlaşabiliyor. Heteroseksüel eğilimli olsaydınız, sekseninci yaş gününüzde yirmili yaşlardaki gençlerin vajinalarına deneme atışı yapabilirdiniz."

Stef yüzünü buruşturarak *margarita*'sından dramatik bir yudum aldı. "*İğrenç*."

"Bir aile mi kurmak *istiyorsun*, yoksa bir aile kurman gerektiğini mi *hissediyorsun?*" diye sordu Naomi.

"Sanırım istiyorum," dedim. "Bugün cenazede kuzenimin bebeğini kucağıma aldım, galiba o anda uyuyan yumurtalıklarım harekete geçti. Annemle babamın en çok istediği şey, birkaç kuşağı kapsayan geniş bir aileye sahip olmaktı. Oysa babam ölmeden önce sadece bir torun sahibi olmanın tadını çıkarabildi çünkü ben işimde harikalar yaratmakla meşguldüm."

"Suçluluk duygusu bir aile kurmak için iyi bir neden değil, benim seksi küçük kütüphanecim," dedi Stef.

Jeremiah başıyla onayladı. "Stef'e katılıyorum. Sadece çıktığımız için de değil. Aile önemli bir şeydir."

Jeremiah bunu bilirdi. Kalabalık ve gürültülü, Lübnanlı bir aileden geliyordu.

"Bebek istememin sebebi suçluluk değil," dedim dudak bükerek. "Hayatımın profesyonel yönünü inşa etmeye çok fazla zaman harcarken kişisel yönünü unuttum. Kanepede ayaklarıma masaj yapan,

pizzama acı sos koyduğumu bilen ateşli bir koca istiyorum. Cumartesi sabahlarını futbol maçlarında geçirmekten şikâyet etmek ve bencil çocuğum benim adıma gönüllü olduğunu söylemeyi unuttuğu için gece yarısı üç düzine kek pişirmek istiyorum."

"Bebeğin babası olacak potansiyel bir adayın var mı?" diye sordu Lina.

Onunla aynı anda, "Önceliği bir eşe mi, yoksa bebeğe mi vermeyi düşünüyorsun?" diye sordu Naomi her zamanki pratikliğiyle.

Margarita'mdan düşünceli bir yudum aldım. "Tercihen mi? Önceliğim bir eş. Ancak biriyle tanışmak, onu bana âşık olmaya zorlamak ve yumurtalarım minik toz zerreciklerine dönüşmeden önce hamile kalmak için gerçekten zamanım var mı? Üstelik çocuk amacıyla başlarsam, flört havuzunu sınırlayacağım için mükemmel kocamı kaçırabilirim. Diğer yandan bir erkek çocuklardan hoşlanmıyorsa, o zaman benim istediğim türden bir koca olmayacaktır."

Zihinsel jimnastiğim çok yorucuydu.

Yarın kapıdan çıkıp mükemmel erkekle tanışsam her şey çok daha kolay olurdu. Gerçekte ise kapıdan çıktığımda karşılaşacağım tek erkek, takım elbiseli huysuz bir adam olacaktı. Nefret etmekten hoşlandığım bir adamla karşılaşacaktım.

"Tamam, bu çok fazlaydı," dedi Lina. "Adım adım ilerleyelim. Herhangi bir arkadaşlık uygulamasına üye misin?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?" diye sordu Stef. O ve Jeremiah birbirlerine şaşkın bakışlar attılar.

"Erkeklerle nasıl tanışıyorsun?" diye sordu Jeremiah.

"Bilmem. Doğal yollardan?" diye kaçamak bir yanıt verdim.

"Doğal yollar bu çağda çok işe yaramıyor," dedi Lina.

"Belirtmek isterim, *sen* kasabaya gelip onun ağabeyini öptüğün için nişanlınla tanıştın." Naomi'yle Stef'e döndüm. "Ayrıca *siz* ikiniz, erkeklerinizle kahve dükkânına ve bir kuaföre girerek tanıştınız."

Stef bardağını bana doğru kaldırdı. "O zaman her mekâna girip seksen kilometrelik alandaki her penisli insanı öpmeye başlayabilirsin. *Ya da* bir uygulama indirip harika bir flört profili oluşturabilirsin."

Homurdandım.

Kalemi kâğıdın üzerine tutarken, "Kasabada çıkmayı düşüneceğin biri var mı?" diye sordu Naomi.

"O defteri nereden buldun?" diye sordum.

"Bacak kemerinde taşıyor," diye takıldı Stef.

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Bu kasabada yatmak isteyeceğim tek bir erkek bile düşünemiyorum. Benim yaşıma yakın olanları anaokulundan beri tanıyorum. Alınma, Jeremiah."

Göz kırptı. "Anlıyorum. Burnunu karıştırıp Şükran Günü hindisinin kâğıdına sildiğini gördükten sonra bir erkekten etkilenmek zor."

"Peki ya Takım Elbiseli Babacık?" diye sordu Stef.

Parmaklarımı gözlerimden çekip ona ters ters baktım. "Hayatta olmaz."

"Bana bunun için üç iyi neden söyle," diye meydan okudu.

Ellerimi indirdim. "İnanılmaz derecede kaba biri. Bencilin teki. Her şey onun istediği gibi yapılmazsa aklını kaçıracak kadar inatçı ve kontrolcü. Zengin ve güçlü bir adam, bu da kesinlikle yozlaşmış olduğu anlamına geliyor. Politikaya bulaşmış. Üstelik 'dünyada bir fark yaratmak istiyorum' düşüncesinde değil. 'Diğer zengin, güçlü ahmakların bana iyilik borcu olmasını istiyorum' tarzında. Diğer insanlarla bağlantı kuramıyor çünkü kazanabileceği en büyük parayı kazanmaya çalışan ruhsuz bir robot. Böylece bir tür cüce kral gibi hepsini istifleyebilecek."

Dinleyicilerim gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaparak, "Başka bir şey var mı?" diye sordu Lina.

"Evet, var. O aptal palto benim *Jeep*'imden daha pahalı," dedim vestiyeri göstererek. "Google'dan baktım."

Uzun bir sessizlik daha oldu. "O zaman Lucian'ı 'hayır' sütununa koyacağız," diyen Naomi defterine bir şeyler yazdı.

"Tamam. Bir tanışma uygulaması indireceğim," diye kabul ettim.

"İşte benim kızım. 'Sağa kaydırma' uzmanın ben olacağım." Stef hemen gönüllü oldu.

Margarita bardağını bana doğru kaldırarak, "Ben de 'sağa kaydırma' konusunda heteroseksüel danışmanın olacağım," dedi Lina.

"Herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum. Bay Doğru'nun kesinlikle bir 'bay' mı olması gerekiyor?" diye sordu Stef.

"*Alicia Keys** bana duygusal bir şarkıyla serenat yapsa, onunla hiç çekinmeden öpüşecek olsam bile aletsiz yaşayamam."

Bir not daha alırken yüksek sesle, "Aleti olan bir adam," dedi Naomi. "Bir erkekte başka ne arıyorsun?"

"Sanırım komik, nazik ve cömert olmalı. Ayrıca arka bahçeyle ilgilenmeme yardımcı olması için bahçe işlerinden anlaması iyi olur. Kesinlikle çocukları... ayrıca kitapları sevmeli." Kedi kasıla kasıla odaya girdiğinde koltuğumun kolçağına vurdum. Miyav Miyav bana alaycı bir bakış atarak sanki ona hakaret etmişim gibi bir hışımla odadan çıktı. "Bir de kötü huylu kedileri," diye ekledim.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Lina.

"Yatakta iyi olsun. Yatakta *gerçekten* iyi olsun," diye düzelttim. "Ah, bir de okuma gözlüklerine ilgi duyarım."

Stef onaylayarak iç çekti. "Seksi inekler çok ateşli oluyor."

"Çok güzel, küçük inek bebekleriniz olur," dedi Naomi defterini göğsüne bastırarak.

"Biraz daha pizzaya ihtiyacım var."

"Benim de bir *margarita*'ya daha ihtiyacım var," dedi Stef.

"Yeni bir parti hazırlayıp pizzayı buraya getireceğim," diyerek gönüllü oldu Jeremiah.

Odadan çıkarken dördümüz de onun mükemmel kıçına baktık.

Stef'e doğru dönüp, "Onu gerçekten iyi kaptın," dedi Lina.

Arkadaşımız iç çekti. "Biliyorum."

"Tamam. Sanırım babamla ilgili bir şey konuşmak istiyorum."

Yüzüme bir battaniye fırlatırken, "Dur bakalım. Ortamı hazırlayalım," dedi Lina.

Naomi şöminenin kumandasına bastıktan sonra dikkatle odada dolaşarak her yere serpiştirdiğim mumları yaktı. Stef bir kutu mendili bana doğru itti. Herkes yerine oturup dikkatle bana bakmaya başladı.

"Long Island'daki evinizin satışından elde edilecek gelirle bir tür toplum vakfı kurmaktan bahsediyorduk ya?" diye sordum Naomi'ye.

* Amerikalı şarkıcı, söz yazarı, besteci, oyuncu ve yapımcıdır. (ç.n.)

Başını sallarken kalemi defterinin üzerinde geziniyordu.

"Babam, Maeve ile bana biraz para bıraktı. Ben de bunu nasıl kullanabileceğimi düşünüyordum. Bir tür ücretsiz hukuki yardım girişimi oluştursak nasıl olur?"

Naomi'nin gözleri, alevlerin ışığında dans ediyordu. "Buna bayıldım!"

"Yerel avukatları ücretsiz hizmet sağlamaları için organize edebiliriz. Birçok büyük firma, avukatlarını ücretsiz iş yapmaları için teşvik ediyor. İyi bir tanıtım için işin üstüne atlıyorlar," dedi Lina destekleyerek.

Naomi ve ben bilmiş bir şekilde sırıttık.

"Ne?" dedi Lina.

Ona çabucak açıkladım. "Konuşurken 'biz' dedin."

Yüzünü buruşturdu. "Kapa çeneni. Siz baş belalarıyla arkadaş olduğum için beni pişman etme. Ayrıca son ikramiyem utanç verici derecede büyüktü. Bir kısmını iyi bir amaç için harcamaktan pişman olmayacağımı düşünüyorum."

"Harika. Şimdi ben de biraz para vermezsem *Scrooge McCheapskate** gibi görüneceğim," diye yakındı Stef.

"Seni yargılamayız," diye söz verdi Naomi.

"Evet, yargılarız," dedim ona.

"Tamam, parayı vereceğim. Ancak umarım bunun emlak bütçemi daraltmak anlamına geldiğini biliyorsunuzdur."

"Ne emlak bütçesi?" diye sordu Lina.

Stef omuz silkip gözlerini süet botlarına çevirdi. "Belki bir gün Jeremiah'ya birlikte yaşama konusunu açma fikrini düşünmeye başlayabilirim."

Naomi tiz bir sesle cıyakladığında Stef onu hemen susturdu.

Omzunun üzerinden sinsice *blender* sesinin geldiği yöne baktı. "Kes sesini, Witty!"

"Özür dilerim," diye fısıldarken gözleri parlıyordu.

"Sürekli burada olmandan işlerin ciddileştiğini anlamıştım," dedi Lina.

* Yazar, cimriliği vurgulamak için mizahi bir kelime oyunu yapmıştır. *Scrooge*, *Charles Dickens*'ın Bir Noel Şarkısı eserindeki aşırı derecede cimri ve huysuz karakterdir. *Cheapskate* ise İngilizcede "cimri" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Benim için ciddi. Sadece ateşli ve sakallı kuaför sevgilim için ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum."

Tiz sesiyle cıyaklamaya devam ederken, "Sana deli oluyor," diye ısrar etti Naomi.

"Siz iki ateşli adam birbirinize sırılsıklam âşıksınız," dedim sesimi alçaltarak.

Stef hem umutlu hem de midesi bulanıyor gibi görünüyordu. "Gelecek hakkında ciddi anlamda konuşmadık ama bir geleceğimiz olsun istiyorum. Ne yapabilirim? Asi bir motosiklet çetesi tarafından döşenmiş gibi görünen bekâr evine taşınıp taşınamayacağımı mı sorayım? Yani kim elmas kesim çelik plakadan bir sehpa kullanır ki? Üstünde bir şarap kadehi bile kaydıramazsın. Ayrıca, 'Hey, senin yanma taşınabilir miyim?' dersem çılgın bir sapık gibi görünmez miyim?"

"Dürüst olacağım. Teknik olarak New York'ta yaşarken ayın on beş gününü burada geçirmek, burada mülk satın almaktan çok daha çılgınca bir sapıklık," diye belirttim. "Cidden bu konuyu açmak yerine yumurtalıklarım ve ölmüş babam hakkında bu kadar uzun süre konuşmama izin verdiğine inanamıyorum."

Stef homurdandı. "Biliyorum. Tanrım, Sloane. Her şeyi yeni ölmüş babanla ilgili hale getirmeyi bırak artık."

Jeremiah elinde *blender* ve pizzayla döndüğünde hepimiz hâlâ gülüyorduk.

Pizza tepsisini bana uzatırken, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Ah, Knox'un son kar fırtınasında yaptıklarını anlatıyordum," dedi Naomi masum bir ifadeyle.

DÖRT

PUSULAR VE MELEKLER

Lucian

Ekranda bir başka silahlı çatışma sürerken, "Gösteri zamanı," dedi Nash esnemesini bastırarak.

Bakışlarım kanepenin üzerindeki dizüstü bilgisayara kaydı. Sloane'un ön kapısı açıktı ve görünüşe göre, sıkıca giyinmiş beş yetişkin verandanın basamaklarından sessizce iniyordu.

Karanlık figürlerin en küçüğü dikkatimi çekti. Her zaman olduğu gibi.

Knox telefonunu bize doğru tuttu. "Karım yatmaya hazırlandıkları konusunda ısrar ediyor."

"Karın ve nişanlım çok güzel yalancılar." Nash ayağa kalkıp gerinmeye başladı.

Köpekler etraflarındaki hareketliliği hissederek kanepede doğruldular.

"Saat gecenin on biri, dışarıda kar fırtınası var. Başları ne kadar belaya girebilir ki?" diye sordum.

Girişe doğru yönelirken, "Bir nükleer reaktörü *hack*'lemeye çalışsalar bile şaşırmam," diye mırıldandı Knox.

Nash de onu takip etti. "Hiç sıkıcı bir anımız olmayacak," dedi sevgiyle.

Evimin içinde gürültülü adımlarla sendeleyerek ilerlemelerini izledim. İç çekip ellerimle bacaklarımı sıvazladım. Waylon dışarı çıkmamak için uzun ve sarkık kulağının altından üzgün kahverengi gözleriyle bana bakıyor, kanepede kalmam için yalvarıyordu.

Morganların peşine düşmeden hemen önce köpeğe döndüm. "Üzgünüm, Waylon."

"Kadınlarla ilgilenme işinde bize katılacak mısın?" diye sordu Nash botlarını giyerken.

"Sayıca azsınız," diye belirttim. "Eşyalarım vestiyerde. Sizinle dışarıda buluşurum."

"Bekle." Knox yan pencereden dışarı bakıyordu. "Kamyonetimin arkasındalar. Ne yaptıklarını anlayamıyorum."

Paltosunu omzundan geçirirken, "Pusu kokusu alıyorum," dedi Nash.

Oturma odasından bir homurtu, bir gümbürtü ve ardından daha küçük bir gümbürtü geldi. İki köpek birlikte ortaya çıktı. Waylon uykusu bölündüğü için kızgın görünüyordu. Piper ise erkek erkeğe yapılan bu toplantıya dahil olduğu için heyecanlıydı.

"Pusu mu?" diye tekrarladım.

"Son kar fırtınasında verandanın çatısına saklanıp bir cephanelik dolusu kartopu yuvarlamış, ardından Naomi ile Way alışveriş merkezinden eve döndüklerinde onları mahvetmiş olabilirim," dedi Knox.

Aşk erkekleri aptala çeviriyordu.

Knox'un elindeki telefonun ekranı aydınlandı. Gözlerini devirip ekranı bize çevirdi.

Naomi: Az önce dışarıda bir ayı gördük! Lucian'ın evine doğru koştu! Siz de gördünüz mü?

Nash, üzerinde Knockemout Polis Departmanı logosu olan örgü beresini kafasına geçirdi. "Kesinlikle bir pusu."

"Jer'in onlarla birlikte dışarıda olduğuna inanamıyorum. Bir de benim arkadaşım olacak." Knox kahramanca iç geçirdi. "Sanırım idam mangasıyla tek başıma yüzleşmeliyim."

"Buna seyirci kalamam," dedi Nash ağabeyinin omzuna vurarak. "Önümüzdeki haftayı soğuktan yanmış aptal yüzün hakkında sızlanmanı dinleyerek geçirmek istemiyorum."

Diğer yandan ben üç intikamcı kadın, Stef ve Jeremiah'nın... Knox'a zorla kar yedirmesini izlemekte bir sorun görmüyordum. Neyse ki bunu ön sıradan izleyecektim.

"Garajın yan tarafındaki kapıyı kullanabiliriz," diye öneride bulundum.

Knox'un yüzü parladı. "Onları kuşatırız. Bu onlara ders olur!"

Köpekler peşimizden gelirken çamurluğa doğru ilerledik. Bu sırada ben de zırhımı kuşandım.

Garaja girdiğimizde Knox eldivenlerime bakarak homurdandı. "Kartopu savaşı için lanet olası tasarımcı işi sürüş eldivenleri taktığına inanamıyorum."

Eldivenlerden birini çıkarıp deri kumaşla suratına vurdum. Yoğun sakalı büyük ihtimalle acıyı hafifletmişti. "Beni düelloya davet etme. Kolum seninkinden daha iyi," diye uyardım.

"Birinin ağabeyimin suratına vurmasını izlemekten çok keyif alsam bile bir an önce dışarı çıkmazsak, kamyonetini çalıp sokakta *donut* çizmeye* çalışacaklar." Nash eliyle kapıyı işaret etti.

"Doğru. İşte planımız," dedi Knox. "Dışarı çıkacağız, bir dakika içinde cephanelikleri hazırlayıp hemen saldıracağız."

"Bana uyar," diye onaylarken Nash'in ifadesi biraz fazla uysaldı.

Hemen kuşkulandım. Morgan kardeşlerin sevgisi ve sadakati oldukça derindi ancak kendi hallerine bırakıldıklarında fazla şeker yemiş baş belası ergenler gibi davranıyorlardı.

Knox sessiz olmamızı işaret ettikten sonra yan kapıyı açtı. O dışarıyı incelerken Nash bana dönüp parmağıyla boğaz kesme hareketi yaptı. Ardından hayali bir kartopuyla kardeşinin kafasına vuruyormuş gibi yaptı.

İki başparmağımı kaldırarak onayladım.

Ağabeyine dönerek, "Bir şey görüyor musun?" diye fısıldadı Nash.

Knox hırladı. "Hava karanlık ve kar yağıyor. Tek gördüğüm şey beyazlık."

"Daha dikkatli bak," dedi Nash. Cebine uzanıp telefonunu çıkararak birine mesaj attı. Muhtemelen nişanlısına yazmıştı çünkü telefonu tekrar cebine koyarken sırıtıyordu. "Hadi gidelim."

"Ben de bunu yapmak üzereydim," dedi Knox.

* Araçla daireler çizerek kısıtlı alan içinde sürekli döndürme hareketine verilen isimdir. (ç.n.)

Kardeşi onu kapıdan dışarı itti. "O zaman kıçını kapıdan çıkar da en azından kar toplamaya başlayalım, ahmak."

Beyaz geceye karışırlarken onları takip ettim. Yerdeki kar kalınlığı on santim olmasına rağmen evin önünden gelen kıkırdamaları yeterince bastıramıyordu.

Waylon ve Piper dışarı çıktılar. Av köpeği burnunu yere dayadı, karların arasından kendine yol açarak benim arazimi Sloane'unkinden ayıran çite doğru hızla ilerledi. Bacağını kaldırdığında neredeyse merakla onun peşinden yürüyen Piper'ın üzerine işeyecekti.

Knox karda diz çöküp çılgınca kartopu yapmaya başladı. "Taşıyabileceğiniz kadar çok yapın," diye fısıldadı.

Nash de onu takip etti.

Savaşa katılacak olsam da aklımda, bir avuç acınası kartopundan daha fazlası vardı. Garaja geri dönerek raftan sarı bir plastik kova aldım. Dışarı çıktığımda yerde sürükleyerek tek hamlede içini doldurdum.

"Waylon, buraya gel," diye emretti Knox.

Ağzını karla doldurmuş köpeğin gözlerinde çılgın bir bakış vardı.

Knox köpeğin çenesini avuçlarının arasına aldı. "Git, anneni getir."

Waylon hapşırınca kıkırdamalar aniden kesildi. Derin bariton sesiyle, "Çok yaşa," diye yüksek sesle fısıldadı Jeremiah.

"Ben hapşırmadım," diye karşılık verdi Naomi. "Yine de teşekkür ederim."

"Çocuklar, susun. Yoksa bizi duyacaklar," diye fısıldadı Lina daha yüksek sesle.

"Git, Waylon." Knox, köpeğini evin önüne doğru iterken fısıldadı. "Anneni bul."

Nash, botlarının yanı başında duran ve kucağa alınıp kar rezaletinden kurtarılmayı umuyormuş gibi görünen Piper'a baktı. "Amcanı duydun. Git, anneni bul."

İki köpek coşkulu havlamalarla kar yığınının arasından geçip evin etrafında koşmaya başladılar.

"Gidelim," dedi Knox acımasızca.

"Diğer tarafta görüşürüz," diye söz verdim.

Knox evin köşesini döner dönmez, daha cephaneliğinin ilk turunu fırlatamadan kartopu yağmuruna tutuldu.

Nash cephaneliğini Knox'un arkasına heveslc boşaltmaya başladı. Kafasına ve kıçına özel dikkat gösterince histerik bir kahkaha tufanı koptu.

Knox'a doğru ilerleyip kovayı kafasından aşağı boşalttım.

Kamyonetin kasasında bekleyen Naomi, ayaklarının dibine onlarca kartopu dizmişti. Jeremiah telefonuyla bu anları kayıt altına alıyor. Stef ise o güne kadar gördüğüm en büyük *margarita*'yla yanında duruyordu. Sloane ve Lina karda yatmış gülüyor, iki köpek çılgınca yüzlerini yalıyordu.

Sloane'un boğuk kahkahasında doğal, derin hisler uyandıran bir şey vardı. Benim yanımda böyle gülmüyordu. Artık gülmüyordu.

Naomi kahkahalarının arasında kocasına seslendi. "Korkunç bir kardan adama benziyorsun." Adil bir değerlendirmeydi, Knox'un sakalı tamamen karla kaplanmıştı.

Knox hırladı, aynı anda kollarını kaldırarak hareketsizliğini bozdu.

Karısı çığlık atıp kaçmaya çalışırken Knox kamyonetin arkasına atladı ve onu kar dolu kollarıyla sardı. Yüzünü karısının çıplak boynuna sürtünce Naomi daha yüksek sesle çığlık atmaya başladı.

"Bu tam çerçevelik oldu," dedi Jeremiah fotoğraf çekerek.

Nash hâlâ gülmekte olan Lina'yı ayağa kaldırdı. "Tekila ve yanlış seçimler gibi kokuyorsun."

Lina kollarını boynuna dolayarak dudaklarına sesli bir öpücük kondurdu. "*Sen* de seks yapmamız gerekiyormuş gibi kokuyorsun."

Yerde yatan Sloane kusma taklidi yaptı.

Kovayı bir kenara fırlatarak ona elimi uzattım.

Uzunca bir süre elime baktığında uzanıp onu ayağa kaldırdım.

Dengesini kazanmaya çalışırken eldivenli elleriyle kollarımdan tuttu. Hâlâ gülüyor, güzel yüzü neşe saçıyordu. Yakından bakınca sol gözünün irisini çerçeveleyen orman yeşili koyuluğu görebiliyordum.

"Kazağımın içine olmaz!" Naomi kamyonetin arkasından bağırıyordu.

Ayaklarına bakarak, "Bu saçmalıklar yüzünden botlarım mahvolmazsa iyi olur," diye yakındı Stef.

Sloane sırıtıyordu, zümrüt yeşili gözleri berrak ve parlaktı.

"Sarhoş değilsin," dedim emin bir şekilde.

"Hiçbirimiz değiliz. Kar yüzünden. Bizi dördüncü sınıf öğrencilerine çeviriyor. Örnek olarak..." Eflatun eldivenli elleriyle beni gösterdi. "En son ne zaman karda oynamak gibi utanç verici bir şey yaptın?"

"Knockemout'tan gidebilirsin ama Knockemout senden gitmez," diye takıldım.

Kaşlarını çattı. "Bekle. Unutmuşum. Sana yine kızgınım."

"Konu biz olduğumuzda bunun her zaman geçerli olduğunu söyleyebiliriz," dedim dümdüz bir sesle.

Eğilip her yeri karla kaplandığı için yeni bir kazağa ihtiyaç duyan Piper'ı kucağına aldı. "Bu sefer *daha fazla* kızgınım çünkü beni Naomi'ye ispiyonladın. Tek istediğim evde tek başıma sakin bir akşam geçirmekti. "

"Gördüğün gibi ben de yaptıklarımın sonuçlarına katlanıyorum," dedim elimle Knox ve Nash'i işaret ederek.

Sloane yüzünü Piper'ın ıslak, sert tüylerine gömdü. "Saçma bir nedenle Naomi, bu gece ispiyoncunun da yalnız kalmaması gerektiğini düşünmüş. Tansiyon ilaçlarının fiyatını nasıl artıracağını ya da kendini eğlendirmek için her ne yapıyorsan onu yapmak yerine, dostlarını eğlendirmek zorunda kaldığını bilmek çektiğim acıya değer."

"Kendimi eğlendirmek için art arda *Ted Lasso** izleyip kötü adam Rupert'a tezahürat yapıyorum."

Sloane kahkahasını bastırmaya çalışsa bile başaramadı. "Lanet olsun."

Yakın geçmişte hatırlayabildiğim her şeyden daha sarhoş edici bir heyecan hissettim. Acınası bir durumdu.

"Bekleyin. Bu ikisi birbirlerine *gerçekten gülümsüyor mu?*" diye sordu Lina.

Jeremiah bir kolunu onun beline dolarken Stef haç çıkardı. "Aman Tanrım. Bu bir kar fırtınası mucizesi."

"Karakolu arayıp bir asteroidin bize çarpmak üzere olup olmadığına baksam iyi olacak," diye şaka yaptı Nash.

* *Bill Lawrence, Jason Sudeikis, Joe Kelly* ve *Brendan Hunt* tarafından geliştirilen Amerikan *sitcom* dizisidir. (ç.n.)

"Bundan hoşlanmadım." Knox karla kaplanmış gözleriyle bana şeytani bir bakış attı.

Naomi kolunu kocasının koluna doladı. "Bunu sevdim."

"Ha ha. Çok *komiksiniz*," dedi Sloane kasıtlı bir şekilde geri adım atarak. Bana sırtını dönerken o sıcak duyguyu da yanında götürdü.

Kızlar köpeklere el koyup onları geceyi geçirmek üzere yan eve götürünce, Knox ve Nash geceyi burada geçirmekte ısrar ettiler.

Saat gece yarısıydı. Nash ofisimdeki çekyatta uyurken Knox yatak odasındaki ikiz yatakta sızmıştı.

Naomi ve Lina ile yaptıkları uzun, ateşli vedalaşmaları gören herkes savaşa gittiklerini düşünebilirdi.

Aşkın, erkekleri böyle koca aptallara çeviren yanı neydi?

En azından bunun hakkında endişelenmem gerekmediği için kendimi şanslı sayıyordum.

Dikkatimi tekrar önümdeki mali kayıtlara çevirdim. Dijital bağış toplama platformu "şeytani şirket imparatorluğuma" ilginç bir katkı sağlayacaktı. Notlarımı kaydettikten sonra asistanıma hızla bir e-posta göndererek platform ortaklarıyla yapacağım toplantıyı takvimime eklemesini istedim.

Gözlüklerimi çıkarıp ellerimle kızarmış gözlerimi ovuşturdum.

Uyumak istiyordum. Bitkin bir halde rüyasız bir uykuya dalmak istiyordum. Ancak yapamazdım, henüz olmazdı. Sloane'un hâlâ açık olan yatak odası ışıkları, karın arasında bir işaret feneri gibi sıcak ve altın renginde parlarken uyuyamazdım.

Sloane'un ışıkları sönene kadar yatağa gitmemek, bence sigaradan daha kötü bir alışkanlıktı. Kadının çoğu zaman gece yarısından sonra kitap okuyan bir kitap kurdu olduğu düşünüldüğünde bu takıntım bana hiç iyi gelmiyordu. Yanı başımda duran *Gece Yarısı Kütüphanesi**'ne baktım. Bunun da burayı sattıktan sonra vazgeçeceğim bir başka alışkanlık olup olmadığını merak ettim.

Sanki benim uyku saatimle onunkinin aynı zamana denk gelmesi onun güvende olmasını sağlıyormuş gibi, gizlice onunla aynı yatma

* *Matt Haig* tarafından yazılıp 2020 yılında yayımlanan bilim kurgu/fantastik türündeki romandır. (ç.n.)

saatini paylaşan zavallının tekiydim. Bu evi satıp bağlarımı ne kadar çabuk koparırsam, ikimiz de o kadar çabuk özgür olurduk.

Sloane'un arka bahçesindeki projektör, karlı Harikalar Diyarı'nı aydınlatıyordu. Eğilip pencereden dışarı baktığımda tüm vücudum alarm durumuna geçmişti.

İşte oradaydı.

Başka bir pijama takımı giymişti. Üzerinde koyu renkli, kalın bir palto ile parlak kırmızı kar botları vardı. Arka bahçeye doğru kararlı adımlarla ilerleyişini izlerken, çam ağaçlarının ve yüksek çalıların arkasında kaybolmadan önce durması için içimden ona yalvardım.

Nefesimi tutarak sandalyemden kalktım. Hâlâ görüş alanımdayken duraksadığını görünce rahatladım.

Sloane başını gökyüzüne doğru kaldırdı, kollarını iki yana genişçe açtı. Ardından geriye doğru savrularak sırtüstü yere düştü. Kaslarım refleks olarak gerildi, aşağı inip kapıdan çıkmaya hazırlandığım anda hareket ettiğini fark ettim. Kolları ve bacaklarıyla süpürme hareketi yapmaya başladı. Aç, kapat. Aç, kapat...

Kar meleği yapan Sloane Walton'ı büyülenmiş gibi izledim.

Avucumu soğuk cama bastırdım.

Kızlarıma iyi bak. Simon'ın sözlerini, yüksek sesle söylemişçesine net bir şekilde duydum.

Bu onun hatası değildi. Kızının benim üzerimdeki etkisinden habersizdi. Benim için ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi. Benim onun için ne kadar ölümcül olabileceğimi bilmiyordu.

Sloane şimdi başını geriye eğmiş şekilde oturuyordu. Acaba o da Simon'ı mı düşünüyordu? Peki bu bizi haksız yere birbirimize bağlayan bir başka bağ mıydı? Bir zayıflık anında elimi pencereye uzatıp parmaklarımla camda onun siluetini çizdim.

Gökyüzünün ilerisinde beliren turuncu ışık çizgisini ondan önce ben gördüm. Kayan bir yıldızdı.

Sloane elini yüzüne götürdükten sonra hareketsiz bir şekilde oturdu.

Durgunluğunu bir kenara bırakarak aniden hareketlendi. Dikkatlice ayağa kalkıp kardaki eserinin üzerinden atlayışını büyülenmiş bir şekilde izledim.

Ellerini beline koydu, yere bakarak başını salladı. Ardından bakışlarını yukarı çevirdi. Bu sefer gökyüzüne değil, doğruca bana bakıyordu.

Masamın ışığı kapalıydı. Elimi camdan çekerken pencereden beni görmesinin mümkün olmadığını kendime hatırlattım. Yine de gölgelerin arasında durup pencereme bakmasını izledim.

Acı verici bir dakikanın ardından başını çevirdi. Eve doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

O gözden kaybolup yatak odasının ışıklarını söndürene kadar fark etmemiştim.

Üzerinde benim paltom vardı.

BEŞ

YATAK ODAMDAKİ ATEŞLİ ADAM

Sloane

Yirmi üç yıl önce

Trigonometri ödevimi yapıyor ya da hiç değilse softbol* antrenmanından sonra duş alıyor olmalıydım. Ancak dürüst olmak gerekirse, matematikten nefret ediyordum. Ayrıca ödevimi bitirene kadar duş almazdım. Yani kitap molası vermek gerçekten tek seçeneğimdi.

Heyecanlanmamın sebebi, çaldığım *Kathleen E. Woodiwiss*'in *Shanna* kitabının *gerçekten* iyi olan kısmına sadece bir bölüm uzakta olmamdan kaynaklanıyordu.

Annemin kapağı yırtılmış kitabını üçüncü kez yeniden okuyordum. Üstelik değişken tavırları olan *Ruark Beauchamp*'a vurulmuştum. Onun -ve *Shanna*'nın- davranışları gerçek hayatta kesinlikle sorunlu olarak değerlendirilirdi. Buna rağmen gizli tutulmuş ateşli bir ilişkinin, bir şekilde kendin olabileceğin güvenli bir alan sağlayabileceği fikri hoşuma gidiyordu.

Pencere kenarındaki koltuğa yerleşip arkama yastıklardan bir tümsek yaptığımda koltuk altlarımın kokusu burnuma geldi. Yüzümü buruşturarak odamı temiz bahar havasıyla doldurmak için orta pencereyi açtım. Takımım bu yıl bölge eleme maçlarına katılma yolunda ilerlediğinden, koçlarımız her antrenmanda bizi biraz daha zorluyordu. Bunu istiyordum. Bunların hepsi, kendimi tamamen adadığım Sloane'un Müthiş Yaşam Planı'nın bir parçasıydı. Yine de şu anda istediğim tek şey, Karayipler'de geçen seksi bir aşk hikâyesinin içinde

* Amacı sopaya topla vurarak uzağa göndermek ve yapılan iyi atışlardan puan kazanmak olan bir takım sporudur. Birkaç kural farklılığı dışında beyzbolla aynıdır. İsmini sert top kullanılmamasından almıştır. (ç.n.)

kaybolmaktı. Saniyeler içinde kurumuş terim, tamamlanmamış ödevimle ilgili endişelerim kayboldu ve kendimi kitabın içinde buldum.

Tam beklediğim bölümün ortasına geldiğim sırada yan komşumuz Bay Rollins'in kamyonetinin, garaj yolundan çok hızlı bir şekilde çıkmasıyla dikkatim dağıldı. Vites değiştirdiğinde kamyonet ileri fırladı, görüş alanından çıkarken lastikleri patinaj yaptı.

Midem düğümlendi. Bay Rollins bir yıl önce işini kaybettiğinden beri komşularımızın evinde işler iyi gitmiyordu. Babam onun birkaç kasaba ilerideki kimya fabrikasında bir çeşit ustabaşı olduğunu söylemişti ama fabrika kapanmıştı. Ondan sonra Bay Rollins çimleri biçmeyi bırakmıştı. Artık hamburger de pişirmiyordu. Bazen bahar esintisinin içeri girmesi için yatak odamın penceresini açtığımda gece geç saatlerde bağırdığını duyabiliyordum.

Babam asla bağırmazdı. *İç çekerdi.*

Bana ve Maeve'e kızmazdı. *Hayal kırıklığına uğrardı.*

Babası bağırdığı zaman Lucian'ın ne yaptığını merak ediyordum. *Onu* düşünmek bile içimde küçük bir heyecan yaratıyordu.

Lucian Rollins üçüncü sınıftaydı ve okul futbol takımının oyun kurucusuydu. Çöpü üstsüz çıkaran bu ciddi görünüşlü, koyu renk saçlı çocuğun ergenlikteki cinsel uyanışımın nedeni olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. On iki, on üç yaşlarındayken bu kesinlikle doğru olsa bile artık erkeklerin iğrenç olduğunu düşünmeyi bırakmıştım. Komşunun kötü çocuğu tarafından öpülmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeye başlamıştım.

Lucian yakışıklı, atletik ve popülerdi.

Ben ise dört gözlü, iri göğüslüydüm. Cuma gecesini *Third Base** olarak bilinen alanda şenlik ateşinin yanında ılık bira içmektense, yatağıma kıvrılıp güzel bir kitapla geçirmeyi tercih eden neredeyse on altı yaşında bir kızdım. Onun liginde *değildim.* O ligde amigo kızlar, sınıf başkanları ve geri kalanımıza bahşedilen umutsuz özgüven eksikliğinden bir şekilde kaçmayı başarmış güzel gençler vardı.

Ben seksi olmayan bir sporda başarılıydım. Ayrıca geçen haftayı, arkadaşım Sherry Salama Fiasco iki santim kısa eteği yüzünden ceza

* *Üçüncü Üs.* (ç.n.)

aldığında kıyafet yönetmeliği uygulamasına karşı yaptığım "güçlü itirazlarım" yüzünden cezalı olarak geçirmiştim.

"*Kızların moda tercihlerini denetlemek yerine, neden bu enerjiyi erkeklere kendilerini nasıl kontrol edeceklerini öğretmeye harcamıyorsunuz?*" Düşüncemi böyle savunmuş, yüksek sesle dile getirmiştim. Hatta çalışma salonundaki son sınıf amigo kızlardan biri, beni coşkuyla alkışlayıp başıyla onaylamıştı.

Topluluk içinde itibar kazanmaktan şikâyetçi değildim. Ailem de doğru olanı savunduğum için bana ceza vermeme kararı almıştı.

Bir gıcırtı sesi duydum, ardından yan evin kapısı gürültüyle çarptı. Daha iyi görebilmek için boynumu eğdiğimde kitabım kucağımdan düştü.

Kendi banyosu, kütüphanelere layık kitap rafları ve pencerenin yanında kitap okumak için harika bir koltuğun olmasının yanı sıra, odamla ilgili en sevdiğim şey manzarasıydı. Pencere kenarındaki koltuğumdan Lucian'ın evinin her tarafını görebiliyordum, buna *yatak odasının penceresi* de dahildi.

İşte oradaydı.

Lucian arka bahçeye doğru yürüdü. Ne yazık ki, üzerinde bir tişört vardı. Kamburlaşmış omuzlarıyla dalgın bir halde yere bakarken sağ kolunu ovuşturuyordu.

Arka bahçemiz babamın bahçıvanlık yeteneği sayesinde çiçekler, ağaçlar ve çalılarla dolu çitlerle çevrili bir harikalar diyarıydı. Mart ayının sonlarıydı, baharın gelişinin resmi duyurusu niteliğindeki kiraz ağaçları çiçek açıyordu.

Lucian'ın evinin arka bahçesi daha çok terk edilmiş bir arsaya benziyordu. Çimler biçilmemişti, çitin onlara ait olan tarafını diz boyu yabani otlar bürümüştü. Garajın yan tarafına paslı bir ızgara bırakılmıştı. Elbette yargılayıcı olmak *istemiyordum*. Çoğu insanın her hafta sonu toprakla oynamaktan başka yapacak daha iyi işleri vardı.

Belki de Lucian, babası artık bahçe işleriyle ilgilenmeyecekse ev işlerine yardım etmeyi düşünmeliydi. Tanrı aşkına, çim biçme makinesi ızgaranın yanında duruyordu. Tembel, kendini beğenmiş bir adama âşık olmak istemiyordum.

Çim biçme makinesini kullanmasını isterdim.

Ancak Lucian bunun yerine çimenlikteki bir taşa tekme atarak onu uçurdu. Taş havada süzüldükten sonra büyük bir gürültüyle çitimize çarptı.

"Hey!" diye bağırdım.

Bakışları anında benim pencereme döndü. Kendimi koltuğa bırakarak yüzümü yastıkla kapattım.

"Bu aptalcaydı, ahmak. Seni çoktan gördü," dedim yastığa doğru. Tekrar doğrulduğumda Lucian ortalıkta görünmüyordu.

Penceremin önündeki kiraz ağacı sallanırken bir homurtu duydum.

"Bu da ne..."

Ağacın üstünde bir şey vardı. *Hayır.* Bir şey değil, *biri* vardı. Yeni bir gözlük reçetesine ihtiyacım olup olmadığını merak ederek gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım çünkü Lucian Rollins ağacıma tırmanıyor gibi görünüyordu. Ağacın gövdesine tırmandıktan sonra verandanın çatısını sıyırıp geçen dalı test etmek için salladı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ateşli ve popüler bir üçüncü sınıf öğrencisi, ona bağırdığım için ağacıma tırmanıyordu.

Korkuyla heyecanım birbirine karışmış bir halde onun dala tırmanıp çevik bir şekilde çatıya atlayışını izledim.

Lucian Rollins bir bacağını pencere pervazıma attı. İçeri girdiği sırada yastığı bırakıp odamın ortasına doğru geri geri yürüdüm.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Lucian Rollins yatak odamdaydı. *Kahretsin!* Lucian Rollins *yatak odamdaydı!*

Odamın tamamen utanç verici olmamasını umarak etrafıma bakındım. Tanrıya şükür, annem on ikinci yaş günümde odamı yenilemem için ısrar etmişti. Oyuncak evim ve pelüş hayvanlarla dolu hamağımın yerini babamın kurduğu tavandan zemine kadar uzanan kitaplıklar almıştı. Soluk pembe duvarlar karamsar bir maviye boyanmıştı.

Ancak annemin çamaşır sepetine ihtiyacı olduğu için iki parti temiz çamaşırı dolabın önüne gelişigüzel yığmıştım. Ayrıca sırt çantamın içindekileri yatağımın ayakucuna boşaltmıştım çünkü sadece en önemli ders notları için ayırdığım çilek pembesi fosforlu kalemimi bir türlü bulamamıştım.

Yüce Tanrım. Ben favori fosforlu kalemi olan biriydim, Lucian ise geçtiğimiz sonbaharda futbol sahasında okulun pas rekorunu kırmıştı.

Ben sessizce paniklerken davetsiz misafirim hiçbir şey söylemedi.

Lucian kitabımı aldı, ters çevirerek arkasını okudu. Bir kaşını alaycı bir şekilde kaldırdı.

Ona doğru ilerleyip kitabı elinden kaptım. En sonunda sesimi bulmayı başardığımda, "Neden benim odamdasın?" diye sordum.

"Büyük ölçüde taş için özür dilemeyi düşünüyorum," dedi alçak ve yumuşak bir sesle.

"Büyük ölçüde mi?"

Omuz silkip odayı dolaşmaya başladı. "Daha önce evinize hiç gelmemiştim. Nasıl bir yer olduğunu görmek istedim."

"Ön kapıyı kullanabilirdin," diye belirttim. Bir amigo olsaydım, nasıl flört edeceğimi bilirdim. Duşumu alıp pijamalarımı giyer, dudaklarıma parlatıcı sürerdim. Boynumu incitmeden saçlarımı savururdum, o da beni öpmek zorunda hissederdi.

Ancak ben bir amigo değildim. Ben bendim ve hoşlandığım ateşli komşumla nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Masamda durup CD'lerimi karıştırdı. Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "*Destiny's Child** ve *Enrique Iglesias***."

"Evime öylece girip müzik zevkimi yargılayamazsın."

"Yargılamıyorum. İlgimi çekti."

Yakından çok daha hoş görünüyordu.

Bir dakika. Hayır, hoş değildi. *Muhteşemdi.*

Koyu renkli gür saçlarının uçları biraz kıvrıktı, düzgün bir burnu vardı. Elmacıkkemikleri o kadar belirgindi ki, Bayan Clawser resim dersinde portre çizimi için onu model olarak seçmişti. Becky Bunton, Lucian'ın tişörtünü çıkardığını ve Bayan Clawser'ın on dakika boyunca vantilatörün önünde durmak zorunda kaldığını söylemişti.

Tabii Becky *aynı zamanda JanSport* kitap çantalarını amcasının icat ettiğini de iddia ediyordu. Bu yüzden iddialarına şüpheyle yaklaşmak gerekiyordu.

* *Beyoncé Knowles, Kelly Rowland* ve *Michelle Williams*'tan oluşan, *R&B/Soul* türünde müzik yapan Amerikalı bir gruptur. (ç.n.)

** İspanyol şarkıcı, aktör, model ve söz yazarıdır. (ç.n.)

Lucian uzun boylu, atletik yapılıydı. Yıpranmış kot pantolonuyla uzun kollu Knockemout futbol tişörtünü, bir çocuktan ziyade erkeğe yakışır bir havayla taşıyordu.

Burası biraz ısınmış mıydı? Bir vantilatöre mi ihtiyacım vardı?

Henüz seks yapmamıştım. İlk seksimin beni kitaplardaki kadın kahramanlar gibi hissettirecek biriyle olmasını istiyordum. Ayaklarımı yerden kesecek, beni özel ve iyi hissettirecek biriyle olmak istiyordum. Becky'nin ilk seferinde yaşadığı gibi eski bir *Toyota*'nın arka koltuğunda terli, tuhaf bir deneyim olmamalıydı.

Lucian kaslı kolları ve romantik saçlarıyla bir kıza kendini özel, önemli hissettirebilirdi.

Karşımda böyle bir örnek varken kendi ligimdeki erkeklerle nasıl çıkabilirdim? Flört seçeneklerim lisedeki erkeklerin alt kademesiyle sınırlıydı. Sahne ekibi üyesi veya koşu takımındaki yavaş çocuklardan ibaretti.

Ancak hiçbiri benim muhteşem kapı komşumla boy ölçüşemezdi.

Mesele sadece görünüşü değildi. Lucian, Knockemout Lisesi'nin koridorlarında insanların kendine yol vereceğinden emin bir güvenle yürüyordu. Ben ise bir boşluktan diğerine koştururken tüm öğrencilerin sırtlarına, omuzlarına bakıyordum.

Lucian boğazını temizlediğinde gözlerimi kırpıştırdım.

Uzun süredir ona bakıyordum. Yatağımın ayak ucundaki banka oturup beni izlemeye başlayacak kadar uzun bir süre geçmişti. Bakışlarında beklenti vardı.

"Soda veya başka bir şey ister misin?" diye sordum. Evet derse ne yapacağımdan emin değildim. Ailem alt kattaydı ve iki kök birayı gizlice yukarı çıkardığımı fark edeceklerinden emindim. Televizyondaki ebeveynlerin aksine benimkilerin gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

"Hayır, teşekkürler," dedi trigonometri ödevime bakarak. En üstte duran kâğıdı eline aldı. Her yerine, "*Bu çok aptalca. Matematikten nefret ediyorum*," yazmıştım.

Kâğıdı elinden kapıp arkamda buruşturdum.

Zekiydim, benim olayım buydu. İngilizce, tarih ya da fen dersine girdiğimde garanti A alan bir öğrenciydim. Ancak matematik başka bir olaydı.

"Sana yardım edebilirim," dedi arkama uzanıp kâğıdı geri alarak.

"Matematikte iyi misin?" Ses tonumdaki şüpheci tınıyı yeterince engelleyememiştim.

"Futbol oynadığım için benim de zeki olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Aslında bu senaryoda, samimi çalışma seanslarımız sırasında bana âşık olmaktan kendini alamayan ateşli bir sporcunun özel öğretmeni olmam gerektiğini düşünüyordum. Tabii bu da işe yarayabilirdi.

"Elbette hayır," diye çıkıştım.

"O zaman bana bir kalem ver." Elini uzattı. Bir an için elini tutup kucağına atladığım... ve onu öptüğüm fantezimle mücadele ettim.

Ancak denge konusunda kendime güvenmiyordum. Ya kasıklarına diz atarsam ya da nefesini kesersem?

Sağduyum galip gelince pembe uçlu kalemimi halıdan alıp ona uzattım.

"Buraya gel." Oturduğu banktan yere kayıp yanına vurdu.

İtaatkâr bir şekilde oturdum.

"İlk kısmı doğru yapmışsın," dedi kalemle adımlarımı takip ederek. "Fakat işte burada hata yapmışsın."

Yanına oturup pembe kalemi sayfanın üzerinde gezdiren büyük elini izledim. Lucian Rollins matematiği seksi hale getiriyordu.

"Vay canına, gerçekten zekisin," dedim cevabı daire içine aldığında.

Dudaklarının köşesi çok hafifçe kıvrıldı. "Kimseye söyleme."

"Sırrın benimle güvende," diye söz verdim.

Kalemi bana uzattı. "Sıra sende."

Güzel kokuyordu. Bu farkındalık, onun da benim kokumu alabileceği paranoyası yaşamama sebep oldu.

Üç deneme yapmam ve Lucian'ın sonsuz sabır göstermesi gerekse de sonunda başarmıştım. Bir sonraki problemi ikinci denemede çözdüm. Üçüncü problemde doğru cevabı tek seferde tutturduğumda ayağa fırlayıp kalemi sanki gol bölgesindeki bir futbol topuymuş gibi fırlattım.

"Evet! İşine bak, matematik!"

Zafer dansımın yarısına geldiğimde karşımdaki ateşli genci ve terli koltuk altlarımı hatırladım.

Lucian dirseklerini halıya dayamış, eğlenerek beni izliyordu. Yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. *Benim* sebep olduğum bir gülümsemeydi. İçimde sıcak bir şeyler hareketlendi. Bunun ateş basması olduğundan oldukça emindim.

Saçlarımı iki kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra tekrar yere çöktüm. "Bunun için teşekkür ederim. Genelde matematik ödevleri için bu kadar heyecanlanmam."

Gülümsemesi hâlâ yerindeydi ve içimi eritiyordu.

"Anladığım kadarıyla trigonometriden çok okumaya meraklısın?" Kitaplığıma doğru başını salladı.

"Şey, evet. Kitapları severim. Hem de çok."

"Peki kitap yazacak mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, okumak sadece bir hobi. Softbol bursu alıp spor hekimliği yapacağım." Her şeyi planlamıştım. Koçum "agresif derecede hevesli bir top atıcı" olduğumu söylüyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ne yapmak istediğini bilmek güzel olmalı."

"Neredeyse son sınıftasın," diye belirttim. "Hangi üniversiteye gideceksin? Hangi alanda uzmanlaşacaksın?"

Omuz silkti, ardından yüzünü buruşturarak dalgın dalgın kolunu ovuşturdu. "Henüz bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Peki ne olmak istiyorsun?"

"Zengin."

Sesinden ciddi olduğu anlaşılıyordu. Alice teyzenin büyüyünce ne olmak istediğini sormasından bıkmış ergen bir çocuk gibi küstahça değildi.

"Ah, anladım. Peki bunu nasıl yapacaksın?" diye sordum.

"Bir yolunu bulacağım."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Lucian gibi bir çocuğun büyük, özel hayalleri olmalıydı. Bebekler için işitme cihazları icat etmek veya annem gibi havalı bir diş hekimi muayenehanesi işletmek istemeliydi. Profesyonel futbolcu olmayı hedeflemesi bile hiç yoktan iyi olurdu.

"Sloane! Akşam yemeği," diye seslendi annem alt kattan.

Hay aksi.

"Şey, tamam!" diye bağırdım.

"Sanırım gitmeliyim," dedi Lucian.

Gitmesini istemiyordum. Aynı zamanda ailemin çok seksi bir futbolcunun bir ağaca tırmanarak yatak odama girdiğini bilmesini de istemiyordum. Bir daha yatak odama geldiğinde duş almış, pijamalarımı giymiş ve dudaklarıma parlatıcı sürmüş olmak istiyordum.

"Pencerene tırmanan çocuğa akşam yemeğine kalmak isteyip istemediğini sor. Köfte yiyeceğiz." Annem aşağıdan bağırarak davette bulundu.

Mahcup olmuş bir şekilde ellerimi ağzıma götürürken, "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Lucian'a baktığımda sırıtıyordu. Dizlerimi titreten, midemi altüst eden bir sırıtıştı.

"Teşekkürler, Bayan Walton. Ancak eve gitmeliyim," diye karşılık verdi.

"Ön kapıyı kullanmaktan çekinme." Annem tekrar seslendi.

Yüzümü buruşturdum. "Muhtemelen kullanmalısın, yoksa buraya gelirler."

"Tamam," derken aşağılanmamı umursamıyor gibi görünüyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim, nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımdan emin olmadan yatak odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı indik. Kadın haklarını savunmam ailemin gözünde ayrı bir meseleydi. Erkekleri gizlice odama sokmak ise tamamen farklı bir asilikti.

Ebeveynlerim bizi mutfaktaki merdivenlerin başında karşıladı. Babam haki pantolonuna çok yakışan bej renkli demode bir kazak giymişti. Annem hâlâ iş üniformasının içindeydi. İkisinin de elinde şarap kadehleri vardı.

"Anne, baba, bu Lucian. Bana trigonometri ödevimde yardım etti," dedim onları beceriksizce tanıştırırken.

Ailemle bir yetişkin gibi el sıkışarak, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay ve Bayan Walton," dedi Lucian. Onu şık bir takım elbise içinde, ciddi yüzü ve güçlü tokalaşmasıyla toplantılara başkan-

lık ederken hayal ettim. Belki de "zengin" olmak o kadar da kötü bir hedef değildi.

Annem, bana "bunu sonra konuşacağız" bakışını attı. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Lucian."

"Seni her zaman bekleriz. Özellikle bu ziyaretler, Sloane'un matematik kitaplarını odanın diğer ucuna fırlatmasına engel olacaksa," dedi babam.

Ayak parmaklarım utançla kıvrıldı. "Baba," diye fısıldadım.

Uzanıp saçlarımı karıştırdı. Ölümcül, tedavisi olmayan utanç hastalığından ölmeye devam ettim.

"Akşam yemeğine kalamayacağına emin misin?" diye sordu annem.

Lucian bir an tereddüt edince ebeveynlerim onu ikna etme çabasına girdiler.

"Bize katıl," diye ısrar etti babam. "Karen çok güzel köfte yapar, ben de yaban turpu kremalı fırında patates yaptım."

Lucian önce bana, ardından ayaklarına bakıp başını salladı. "Ah, sizin için gerçekten sakıncası yoksa?"

Bizi tabakların dizili olduğu mutfak adasına doğru yönlendirerek, "Hiç yok," diye ısrar etti annem.

Aman Tanrım. Lucian Rollins ile akşam yemeği yiyecektim. *Yaşasın!*

Hem de ailemle birlikte. *Yuh!*

Yanımızda refakatçiler olduğu için bu kesinlikle bir randevu sayılmazdı. En azından bu yüzyılda bir randevu değildi.

"Hadi bakalım. Siz ikiniz," dedi annem yolu göstererek. "Masayı hazırlayabilirsiniz."

Ön kapıyı arkamızdan kapatırken, "Ebeveynlerin çok hoş," dedi Lucian. Keskin akşam havasında hafifçe kiraz çiçeği kokusu yükseliyordu.

"Ayrıca utanç verici," dedim konuşulan bazı konular karşısında irkilerek. "Garaj kirişlerindeki yaz süslerini indirmek için hafta sonu babama yardım etmek zorunda değilsin."

Merdivenden korkan 1.70 boyundaki babam, Lucian'ın boyu kar-

şısında heyecanlanmıştı. Annem ise Lucian hayır diyemediği için heyecanlanmıştı.

Ellerini ceplerine soktu. "Benim için sorun değil."

"Bunu söylediğini duymasınlar, yoksa annem sana ofisindeki dosya kutularını taşıttırır. Babam da arka bahçedeki uzun dalları budamanı ister."

"Eviniz harika," dedi Lucian. Sesi neredeyse bir suçlama gibi çıkmıştı.

"Teşekkür ederdim ama bu duruma çok bir katkım yok."

Çenesiyle yan taraftaki küçük, bej renkli iki katlı evi gösterdi. "Benimki berbat." Lucian'ın babasının hâlâ dönmemiş olduğunu fark ettim.

Yardımsever bir tavırla, "Belki çimleri biçersen daha güzel olur?" diye öneride bulundum.

Yine eğlenen bir ifadeyle bana baktı. "Bunun işleri yoluna koyacağından şüpheliyim."

Soğuktan korunmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Asla bilemezsin. Bazen dışarıdaki şeyleri güzelleştirmek içeridekilerin düzelmesini de sağlar."

Okuldan önce erkenden uyanıp rimelle ruj sürmem buna örnek gösterilebilirdi. Kalın bir dudak ve uzun kirpikler kendimi daha güzel, daha çekici hissetmemi sağlıyordu.

"Göreceğiz," dedi Lucian. "Yemek için teşekkürler. Gidip kendi ödevimi yapayım."

Geri çekildi.

Onunla bir dakika daha geçirmek için yanıp tutuşan zihnim söyleyecek bir şeyler arıyordu. "Hey! O tür bir kız olmak istemem ama taş için hâlâ özür dilemedin," diye belirttim.

Bir ayağı verandada, bir ayağı en üst basamakta dururken hafifçe gülümsedi. "Sanırım bunu bir dahaki sefere yapmam gerekecek."

Bir dahaki sefere.

Midem yine gerginlikle düğümlendi.

"Sonra görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz," dedim nefes nefese. Orada aptal gibi durarak garaj yolunu geçip kendi bahçesine varana kadar onu izledim.

"Bir dahaki sefere," diye fısıldadım.

O gece yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım. *Ruark* ve *Shanna*'yı geçici olarak unutmuştum.

Ertesi sabah okula gitmek için evden çıktığımda ister istemez Lucian'ın babasının kamyonetinin hâlâ garaj yolunda olmadığını fark ettim. Ancak ön taraftaki çimler biçilmişti.

Ayışığı Kitaplığı

ALTI

KAHVALTI PUSUSU

Sloane

Dişlerimin arasına sıkıştırdığım tokayla, "Teşekkür ederim, Lou," diye mırıldandım.

Saçlarımı topuz yapmaya çalışırken Naomi'nin babası Lou Witt lokantanın kapısını benim için tuttu.

Bölgedeki birkaç okulun yeni yarı zamanlı danışmanı olan eşi Amanda, beni dikkatle inceledi. "Bu sabah biraz bitkin görünüyorsun."

Taze kahve lekeleriyle dolu, bana birkaç beden büyük *sweatshirt*'üme baktım. Lekeler, annem mesaj atıp kahvaltıda buluşacağımızı hatırlattığında yarısını içtiğim fincanı üstüme dökünce oluşmuştu.

Taytımın dizinde bir delik vardı. Ayrıca terliklerimi değiştirmeyi unutmuştum.

Lanet olsun.

"O günlerden biri," dedim topuzumu sabitleyerek.

Aslında daha çok haftalar gibiydi.

"Bu beklenen bir şey, tatlım." Amanda kolumu anlayışlı bir tavırla sıkarak beni rahatlattı. "Kendine iyi bakmayı ihmal etme."

"Etmem," diye söz verip Wittlere el salladıktan sonra içeri girdim. Arka masalardan birinde annemi gördüğümde hızla ona yöneldim. "Özür dilerim, geciktim. Naomi aradı. O ve Eric sonunda, çarşamba gecesi hayvanat bahçesinde kaybolan yılanı bulmuşlar. Pencere kenarındaki bir sarmaşığa dolanmış..."

Bir anda durarak annemin karşısında oturan adama ağzım açık şekilde bakakaldım.

Annem sanki can düşmanımla aynı masayı paylaşmıyormuş gibi bana gülümsedi. "Lucian hâlâ kasabada olduğu için bize katılmasını istedim."

Lucian da olayların bu şekilde gelişmesinden çok memnun olmuşa benzemiyordu. Tabii dürüst olmak gerekirse, adam çoğu zaman kabız olmuş gibi görünüyordu.

Lucian'ın oturduğu tarafı işaret ederek, "Otur," dedi annem.

"Biliyor musun, biriyle randevum olduğunu hatırladım..."

"Sloane, kıçını buraya getirip hemen otur."

Anne sesini devreye sokmuştu. Ne yazık ki, yetişkin olmak bana bu ses tonuna karşı hızlı bir bağışıklık kazandırmamıştı.

Lucian isteksizce yana kaydı. *Harika.* Şimdi benim de ona ayak uydurmam ya da henüz olgunlaşmamış, koca bir pislik gibi görünmem gerekiyordu. Hızlıca kaçmam gerekmesi ihtimaliyle bir ayağım koridorda, popomun bir tarafı koltuğun üzerinde olacak şekilde nazikçe oturdum.

Annem masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirip beklentiyle bize baktı. Yorgun ve üzgün görüntüsü, kendimi huysuz bir çocuk gibi hissetmeme neden oldu. Koltuğa daha rahat yerleşerek bir menü aldım.

"Bu kahvaltı toplantısı nereden çıktı?" diye sordum.

"Bugün Washington'a dönüyorum," diye açıkladı. "Bu sabah ablan ve Chloe ile vedalaştım. Şimdi sıra sende."

Elimdeki menüyü bırakıp sağ tarafımdaki Lucian'ın sıcaklığını içine çeken vücudumu görmezden geldim. "Anne, aceleye gerek yok. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacın varsa, benimle kalabileceğini biliyorsun." Törenleri planladığımız sırada Knockemout'taki zamanını benimle ablamın evi arasında bölüştürmüştü. Bende kalması hoşuma gitmiş, ev daha az boş görünmüştü. Ayrıca gerçekten güzel atıştırmalıklar alıyordu.

Başını iki yana salladı. "Teklifin için minnettarım ama artık geri dönme vaktim geldi. Baban bana ilgilenmem gereken şeylerin çok açık bir listesini bıraktı."

"Bırak yardım edeyim." Birden çaresizce kasabada kalmasını is-

tedim. Her şeyle tek başına uğraşmasını istemiyordum. Ayrıca terk edilmeyi hiç istemiyordum.

"Ne tür şeylerin halledilmesi gerekiyor?" diye sordu Lucian.

Ona ters bir bakış attım. Bu onu ilgilendiren bir şey değildi ama cevabı ben de merak ediyordum.

"İlk olarak kıyafetlerinin, evsiz erkeklerin iş görüşmesi yapmasını kolaylaştırmak için iş kıyafetleri dağıtan bir sivil toplum kuruluşuna bağışlanmasını istedi. Ayrıca ileride yapılacak temyiz başvuruları için tüm dava dosyalarını toplayıp Ellery & Hodges'daki, Lee V. Coops'a teslim etmem gerekiyor."

Lucian telefonunu cebinden çıkarıp mesaj bölümünü açtı. "Ben hallederim," diye teklif etti. "Çalışanlarımdan biriyle dosyaları senin evinden aldırır, yeni şirkete kuryeyle göndertirim."

Lucian "Dünyanın Yarısı Benim" Rollins neden annemin angarya işlerine yardım etmek için gönüllü oluyordu? Ayrıca annem neden onun ilk kez yardımsever rolü oynamadığını düşünüyormuş gibi davranıyordu?

Sıktığım dişlerimin arasından zorla gülümsedim. "Babamın evdeki çalışma odasında sakladığı eski dosyaların olup olmadığına bakacağım."

"Mükemmel. Ne bulursan Lucian'a verebilirsin."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana baktığını fark ettim. Birlikte anneme döndük. "Neler oluyor, Karen?" diye sordu.

"Neler oluyor, anne?" dedim onunla aynı anda.

"Simon ikinizi de severdi. Kanseri nüksettiğinde iyi bir yaşam için neyin önemli olduğunu çok düşünmeye başladı. İkinizin de taşıdığı belli olan bu kin sağlıklı değil."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Babamın son aylarında onu mutsuz edecek bir şey yapmış olduğum düşüncesi, henüz çok taze bir yara olan kederimin üstüne limon sıkmakla aynıydı.

"Babamı hayal kırıklığına mı uğrattım?" diye sordum boğuk bir sesle.

Annem uzanıp elimi sıktı. "Elbette hayır, tatlım. Seninle çok gurur duyuyordu. Başardığınız, inşa ettiğiniz ve cömertçe verdiğiniz

her şey için ikinizle de gurur duyuyordu. Ancak hayat dayanılmaz derecede kısa. İkiniz arasındaki bu husumet, bu değerli zamanı boşa harcamaktan başka bir işe yaramıyor."

"Tamam, özür dilerim. Alınma ama Lucian'ın ailemizle ne ilgisi var?"

Annemle Lucian uzun uzun bakıştılar. Lucian başını hafifçe iki yana salladı.

"Şu hareket," dedim Lucian'ı işaret ederek. "Bu gizli baş sallama da neyin nesi?"

"Lucian bu aile için söylememe izin vermeyeceği kadar çok şey yaptı," dedi annem en sonunda.

"Mesela?" Kelime dudaklarımdan panik dolu tiz bir sesle döküldü.

"Lucian," dedi annem teşvik edercesine.

"Hayır."

Lucian gözlerini devirdikten sonra bana baktı. "Bir kere, cenazeden sonra beni ve arkadaşlarımı *spa*'ya gönderdi."

"Karen," dedi Lucian öfkeyle.

Annem boştaki eliyle onun elini tutarak aramızda bir köprü oluşturdu. "Lucian, tatlım. Bir noktada inkâr etmeyi bırakman gerekecek..."

"Bugün ne istersiniz?" Bean Taylor askılı pantolonu ve kahvaltılıklara bulaşmış önlüğüyle, yağ lekeli defteri hazır bir şekilde yanımızda belirdi. Adam ızgara başında harikaydı ama gezegenin en beceriksiz garsonlarından biriydi.

"Selam, Bean. Seni görmek güzel," dedi annem ellerimizi bırakarak.

Lucian neyi inkâr etmekten vazgeçmek zorundaydı?

Annemle ne gibi sırlar paylaşıyorlardı?

Biz Waltonlar açık kitap gibiydik. Birbirimiz hakkında her şeyi bilirdik. *Şey, neredeyse her şeyi...*

Çantasını kapıp masaya para bırakırken, "Dinleyin, yola çıkmam gerekiyor," dedi annem. "Ancak ikiniz kalıp kahvaltı ederseniz beni çok mutlu edersiniz. Ayrıca suçluluk duygusu kartını oynamaktan nefret ediyorum ama şu anda beni mutlu eden her şeye iki elimle sarılıyorum." Gözleri yaşlarla doldu.

Onunla birlikte ayağa kalkıp kollarımı etrafına doladım. Belki yeterince sıkı sarılırsam gitmezdi.

Duygusal gösteriden uzaklaşarak, "Size bir dakika daha vereyim," dedi Bean.

"Anne. Gitme." Sesim kısılınca annem beni daha sıkı sardı.

"Gitmek zorundayım. Üretken olmak, bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye başlamak bana iyi gelecek. Bence senin için de iyi olacak. İşe geri dönmelisin," diye fısıldadı. "Ayrıca sadece bir telefon uzağındayım."

Burnumu çektim. "Bir telefon ve ülkenin en kötü trafiği uzağındasın."

"Trafiğe katlanmaya değerim."

Boğuk bir kahkaha attım. "Evet. Sanırım değersin."

"Seni seviyorum, Sloane," diye fısıldadı annem. "Mutlu ol. İyi şeyler yap. Bunun etkisinde çok uzun süre kalma. Baban bunu istemezdi."

Bir damla gözyaşı burnumun kıvrımından aşağı süzülürken, "Tamam," diye fısıldadım.

Annem kollarımı sıkıp beni bıraktı, ardından koltuğundan kalkan Lucian'a döndü. Ayağa kalktığında ikimizi de cüce gibi gösteren Lucian, muhtemelen marka olan gömleğini bir eliyle düzeltti.

Annemin ona, "Seni seviyorum," dediğini duydum. Cevabı benim yakalayamayacağım kadar sessizdi. Ancak yumruklarını sıkarak anneme nasıl sarıldığını fark etmiştim, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Onu bırakırken, "Kal. Bir şeyler ye," diye ısrar etti annem.

Lucian başını salladı.

"Hoşça kal, anne," dedim kırık bir sesle. Parmağını bana doğru sallarken gözleri hâlâ parlıyordu, ardından kapıya yöneldi. Orada durup *Yeşilin Kızı Anne*'*deki *Anne*'in *Marilla* ve *Matthew Cuthbert*'le tanışmadan önceki hali gibi hissederek gidişini izledim.

"Otur."

Lucian'ın sert komutuna, sırtıma koyduğu büyük eli eşlik ederek

* Kanadalı yazar *Lucy Maud Montgomery* tarafından yazılan, 1908 yılında yayımlanmış roman serisidir. Farklı dönemlerde sinema ve televizyona da uyarlanmıştır. (ç.n.)

beni masaya geri döndürdü. Annemin boşalttığı koltuğa oturup gözümü ayırmadan önümdeki menüye baktım.

"O iyi olacak, Sloane." Adımı okşayan kısık, hırıltılı sesinin tınısında kızgınlıkla birlikte başka bir şey daha vardı.

"Elbette iyi olacak," dedim sertçe.

"Sen de öyle."

Ona karşılık veremedim. Tüm dikkatimle gözyaşlarımın akmaması için uğraşıyordum. Onun önünde zayıf düşmeyecektim. Tekrar olmazdı.

"Kalmak zorunda değilsin," dedim yüzü dışında her yere bakarak.

"Bu suçluluk duygusundan sonra *Rasputin*'le bile kahvaltı yapabilirim."

Bulanık görüşüme rağmen başını şiddetle salladığını görebiliyordum.

"Neyi bilmemi istemiyorsun?" diye sordum. "Aileme şantaj mı yapıyordun? Onları bir tarikata ya da çok katmanlı bir pazarlama şebekesine mi dahil ettin?"

"Aklına gelen seçenekler bunlar mı?" diye sordu.

Bean sessiz adımlarla masaya geri dönerek, "Hey! Gelip siparişlerinizi alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette, Bean." Ona hafifçe gülümsedim. Halk arasında kasaba kütüphanecisinin çöküşüne dair söylentilerin dolaşması bana hiç iyi gelmezdi. Korumam gereken bir itibarım vardı. Durum gerektirdiğinde düpedüz korkutucu olabiliyordum. İtibarım sayesinde kütüphanem ve Knockemout'taki hayatım sorunsuz bir şekilde işliyordu.

"*Sweatshirt*'ünün her yerinde leke olduğunun farkında mısın?" Bean kaleminin ucuyla üstümü işaret etti.

"Sabah kahve demliğine çarptım. Her zamanki gibi sıcak çikolata alacağım." Rahatlatıcı bir içeceği hak ediyordum.

"Ekstra marşmelov, ekstra krema olsun mu?" diye sordu Bean.

"Bunu biliyorsun."

"Peki ya siz ne istersiniz, Bay Rollins?"

İçimden homurdandım. Tanrı aşkına, burası Knockemout'tu ve

* *Grigori Rasputin*, son Rus İmparatoru *II. Nikolay*'ın ailesiyle samimiyet kurarak hatırı sayılır bir nüfuz kazanan ve kendini kutsal bir adam olarak gören Rus din adamıdır. (ç.n.)

Bean benden sadece bir yaş küçüktü. Buna rağmen ona, "Bay Rollins şöyle, Bay Rollins böyle," diye hitap ediyordu.

"Ispanaklı ve sebzeli yumurta beyazı omleti," diye siparişini verdi Lucian.

Iğrenç. Kahvaltı siparişi bile beni rahatsız ediyordu. Adamın lütfen ya da teşekkür ederim deme zahmetine katlanmaması, bende peçetelikle suratına vurma isteği uyandırıyordu. Gözlerimi ona diktim.

Lucian burun deliklerinden bir nefes verdi. Menülerimizi toplayıp uzatmadan önce, "Lütfen," diye ekledi.

"Elbette," dedi Bean.

"Teşekkürler, Bean," dedim o mutfağa geri dönerken. Bean gittikten sonra Lucian'a ters ters bakmaya devam ettim. "Arada bir kibar olsan ölür müsün? Yoksa takım elbisen içindeki insanlığı mı sızdırıyor?"

"Bir fincan dolusu toz şekerli içeceğinin yanında, çocuk menüsündeki parıltılı kreplerden sipariş etmediğine şaşırdım."

"Lokantanın sıcak çikolatasından içtin mi hiç?" diye sordum. "Ah, bekle. Unutmuşum. Eğlenceye ve mutluluğa karşı şiddetli bir alerjin var. İç karartıcı, ciddiyet dolu vampir inine ne zaman döneceksin?"

"Seninle bu kahvaltıyı bitirir bitirmez."

Başka bir servis elemanı gelip benim sıcak çikolatamı bıraktıktan sonra Lucian'ın sade kahvesini doldurdu. Bu bir sanat eseriydi. Kalın saplı kupanın üzerinde gerçek bir kremşanti kulesi vardı. Beyaz sarmalın üzerini minik marşmelovlar süslüyordu. Üstelik Bean pembe, parlak simleri her şeyin üzerine cömertçe serpiştirmişti.

Boğazımda bir gıdıklanma, gözlerimin arkasında başka bir karıncalanma hissettim. Sevgiyle yapıldığı bariz olsa bile bir fincan sıcak çikolata için ağlamayacaktım.

Bu lanet kasabayı çok sevmemin nedeni işte buydu. Başka bir yerde yaşamayı hiç istemiyordum. Hepimiz birbirimizin hayatıyla iç içeydik. Kapımızın önüne çıkıp deri kokusuna karışan egzoz dumanının, lüks SUV'lerin ve tasarım binici kıyafetlerinin ilerisine baktığımızda her gün onlarca güzelliğe tanık oluyorduk.

Kupayı iki elimle kendime doğru çekerken, "Saçmalıyorsun," dedi Lucian.

"Kıskanıyorsun."

"Bunu içemezsin bile. Sonunda üstüne dökeceksin."

Alaycı bir ses çıkarıp pipete uzandım. "Tam bir amatörsün." Krema ve çikolata oranının doğru olmasını sağlamak için pipeti dikkatle üstten soktum. "İşte," dedim bardağı ona doğru kaydırarak.

Sanki az önce kahvesini penisiyle karıştırmasını önermişim gibi bana baktı.

"Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

"Tadına bakıp yüzünü buruşturduktan sonra bana bunun ne kadar iğrenç olduğunu söylemeni ama aslında çok sevdiğin için bana fark ettirmeden nasıl sipariş vereceğini planlamaya başlamanı bekliyorum."

"Neden?"

"Çünkü anneme yas tutarken de gülebileceğini hatırlatmak istediğinde onu arkadaşlarıyla *spa*'ya gönderdin. Sırf onu mutlu etmek için burada kalıp ikimizin de istemediği bir kahvaltıya katlandın. O yüzden *bir* yudum al çünkü paylaşmaya hazır olduğum tek şey bu. Sonra birbirimizi görmezden gelmeye devam edebiliriz."

Lucian beni şaşırtarak bardağı aldı. Göz hizasına kadar kaldırıp sanki bir bilim insanıymış, sıcak çikolata da örümcek ailesinin henüz keşfedilmemiş bir üyesiymiş gibi onu inceledi.

Pipetin ucuna değen dudaklarının aldığı şekle, tek bir yudum alırken boğazının nasıl hareket ettiğine odaklanmamaya çalıştım. Yüzünü yarım saniye kadar geç buruşturduğunu fark ettim. "İğrenç," dedi bardağı bana geri uzatırken. "Şimdi mutlu musun?"

"Bayıldım."

Kahvesini eline aldı ama içmedi. Belki de elli milyon dolarlık takım elbise ceketinin ve zengin adam sakalının ardında sadece basit bir insandı.

Yeni bir pipet açmalıydım. Ağzımı onun dudaklarının değdiği yere yaklaştırmayacağımı ona göstermeliydim. Ancak öyle yapmadım. Bunun yerine pipeti bardaktan çıkarıp bardağın diğer köşesine tekrar saplayarak dudaklarımı onun birkaç saniye önce işgal ettiği noktaya değdirdim.

Sıcak, şekerli tat dilimin üzerine yayılırken üste serpiştirilmiş süslerin çıtırtısını hissettim.

Ellerimi kupanın etrafına sarıp mükemmellikle dolu bu küçük anı uzatmak için gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda Lucian'ı karmaşık bir ifadeyle bana bakarken buldum.

"Ne?" diye sordum pipeti bırakarak.

"Bir şey yok."

"Bana bakışın öyle demiyor."

"Sana bakıp bu yemeğin bitmesi için saniyeleri sayıyorum."

Böylece tekrar normale dönmüştük. "Hadi oradan, Lucifer."

Telefonunu çıkarıp beni görmezden gelmeye başladığında ben de kahvaltı yapan kalabalığı taradım.

Lokanta her zamanki gibi sabahın bu saatinde bile dolup taşıyordu. Müşteriler çoğunlukla emeklilerden oluşuyordu, birkaç at çiftliği sakini gelmişti. Elbette her zamanki motorcu tayfası da kalabalığın içine karışmıştı. Knockemout köklü binicilerin, özgürlük arayan kanun kaçaklarının ve yanık tenli, orta yaşlı *Beltway haydutlarının**eşsiz bir karışımından oluşuyordu.

Lucian'ın bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim ama kararlılıkla ona bakmayı reddettim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır," dedim en sonunda.

"Var ama bugün anneni hayal kırıklığına uğratan kişi ben olmayacağım," dedi asık suratlı masa arkadaşım.

Bakışım onu yakıp kül etmiş olmalıydı. "Günün her saniyesinde bir pislik olmak daha mı az, yoksa daha mı çok enerji gerektiriyor? Bu senin doğanda mı var, yoksa bunun için gerçekten çaba mı sarf etmen gerekiyor anlayamıyorum."

"Fark eder mi?"

"Eskiden iyi geçiniyorduk." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Hayatımızın o dönemini asla konuşmamak üzere sessiz bir anlaşma yapmıştık.

Bakışları *sweatshirt*'ümün açıkta bıraktığı sağ bileğime kaydı.

Elimi kucağıma saklamak istesem de inatla masanın üzerinde, görünür bir şekilde tuttum.

* ABD hükümetine danışmanlık hizmeti sağlamakla görevli özel şirketler için kullanılan bir terimdir. (ç.n.)

"O zamanlar daha iyisini bilmiyorduk," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Beni çileden çıkarıyorsun."

"Sen de benim sinirlerimi bozuyorsun," diye karşılık verdi.

Pipetimi saplayabileceğim bir bıçak gibi kavr n.

"Dikkatli ol, peri. Seyircilerimiz var."

Bu lakap karşısında irkildim.

Bakışlarımı onun feci yakışıklı yüzünden ayırmayı başarıp etrafta gezdirdim. Masamıza çevrilmiş birkaç çift göz vardı. Onları suçlayamazdım. Lucian'la birbirimize tahammül edemediğimiz kasabada uzun zamandır biliniyordu. Bizi baş başa bir yemeğin "tadını çıkarırken" görmek, muhtemelen dedikodu zincirini çoktan ateşlemişti. Buradaki herhangi biri anneme haber vermekten çekinmezdi.

Pipetimi dikkatlice kremşantili yuvasına yerleştirdim. "Bak. Madem gitmemek için inat ediyorsun ve annemle neden kanka olduğunuzu bana anlatmaya niyetli değilsin. O zaman bu bitmek bilmeyen kahvaltıyı atlatmak için ikimizin de üzerinde anlaşabileceği bir sohbet konusu bulalım. Hava konusunda... ne düşünüyorsun?"

"Hava mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Dışarıda hava olduğu konusunda hemfikir miyiz?"

"Evet, Sloane. Hava olduğu konusunda hemfikiriz."

Ses tonu o kadar küçümseyiciydi ki, paslanmaz çelik servis tabağındaki ketçap şişesini alıp üzerine boşaltmak istedim.

"Sıra sende," dedim.

"Peki. Eminim senin dengesiz bir ergen gibi giyindiğin konusunda hemfikirizdir."

"Huysuz bir cenazeci gibi giyinmekten daha iyidir," diye karşılık verdim.

Dudakları kıvrıldı, ardından tekrar standart sinirli ifadesi yüzüne döndü.

Lokantanın kapısındaki zil çaldı, ardından Wylie Ogden hantalca içeri girdi.

Bakışlar bizden Wylie'ye çevrilince konuşmalar kesildi.

Lucian kılını bile kıpırdatmadığı halde masanın üzerine bir ürperti çöktüğünü hissettim.

Eski bir polis olan Tate Dilton'ın, mafya lideri Duncan Hugo'nun oğluyla işbirliği yaparak Nash Morgan'ı vurduğu olaydan beri eski polis şefini çok görmemiştim. Wylie'nin polis şefi görevini yürüttüğü uzun süre boyunca tanıdıklarını kayırdığı biliniyordu. Gözden düşmüş memurla arkadaş olmuştu ancak Dilton'ı vurup öldürerek kendini affettirmişti. O olaydan sonra Wylie hakkındaki görüşlerim biraz daha iyileşmişti, hatta bir kez onu markette gördüğümde neredeyse gülümsemiştim.

Eski polis şefinin bakışları masamıza takıldı. Ağzının köşesinde bir aşağı bir yukarı hareket eden kürdan dışında hareketsiz kaldı. Hemen sonra yüzünü aniden buruşturarak lokanta tezgâhının diğer ucunda bir koltuk buldu.

Lucian soğuk bakışlarını adama dikmişti.

Bir şey hissettim. Suçluluk gibi görünen bir şeydi, bu da beni savunmaya geçirdi.

"Biliyorsun, bana her şeyi anlatmış olsaydın ben de..."

"Yapma," diye araya girdi. Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğa parmağını elektrik prizine sokmaya çalışmaktan vazgeçmesini söylüyordu.

"Sadece diyorum ki..."

"Bırak artık, Sloane."

Tam olarak bunu yaptık, her şeyi oluruna bıraktık. Paylaştığımız geçmişi kabullendiğimize dair tek işaret, her görüşmemizde hissettiğimiz o acı tattan ibaretti.

İkimiz de birbirimizi affetmeyecek veya unutmayacaktık. Sadece olanlar hâlâ içimizi kemirmiyormuş gibi davranmaya devam edecektik.

"İşte kahvaltınız," dedi Bean yüksek sesle. Zoraki bir neşeyle dumanı tüten tabakları masaya bıraktıktan sonra iki tereyağı bıçağını rahat hareketlerle önlüğünün cebine koydu.

YEDİ

ŞEYTANİ ŞİRKETLER İMPARATORLUĞU

Lucian

Rollins Danışmanlık'ın ofisi başkentin merkezi iş bölgesindeki G Caddesi'nde, postmodern bir binanın en üst katında yer alıyordu. Beyaz Saray'a olan yakınlığı nedeniyle binanın önündeki cadde düzenli olarak ziyarete gelen önemli kişilerin konvoyları için kapatılıyordu.

Asansörün kapıları açıldığında karşınızda şık mermerler, görkemli altın harfler ve bir ejderha beliriyordu.

Petula "Buradan Asla Geçemezsin'"* Reubena kapı bekçisi rolünü ciddiye alıyordu. Açıkça izin verilmediği sürece kimse onu geçemezdi. Bir keresinde onu, nadiren gerçekleştirdiğimiz öğle yemeği için benimle buluşmaya gelen öz annemin çantasını ararken bulmuştum.

Sandalyesinden kalkıp esas duruşa geçerek, "Tünaydın, efendim," dedi Petula. Uzun ve madalyalarla dolu bir ordu kariyeri geçirmiş, bir aylık emeklilikten sonra boş bir hayata uygun olmadığına karar vermişti.

Zengin bir büyükanne gibi giyiniyordu. Üstelik gerçekten üç torunu olmasına rağmen Petula boş zamanlarını kaya tırmanışı yaparak geçiriyordu. Bu bilgiyi tüm çalışanların tabi tutulduğu kapsamlı geçmiş kontrolü sonucunda elde etmiştim. Özel hayatı hakkında bir kez bile yorum yapmamıştı, yapanlara da tahammülü yoktu.

"Tünaydın, Petula. Ben yokken acil bir durum oldu mu?"

"Halledemeyeceğim bir şey olmadı," dedi hızlıca.

Cam kapıyı onun için tuttum, Petula önümde yürüyerek günün programını sıralamaya başladı.

* Metnin orijinalinde geçen "*Thou Shalt Not Pass*" ifadesiyle Yüzüklerin Efendisi: Yüzük Kardeşliği filminde, Gandalf karakterinin meşhur repliğine gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

"Saat 14:15'te bir konferans görüşmesine katılmanız bekleniyor. Saat 15:00'te Trip Armistead ve 15:15'te Sheila Chandra ile randevunuz var. Sanırım bu program ya başka bir şeytani güç hamlesi ya da sonunda ilk hatanızı yaptınız."

Trip, Georgialı bir kongre üyesiydi ve birlikte geçireceğimiz on beş dakikadan hoşlanmayacak bir danışandı. İsmini hatırlayamadığım gri takım elbiseli çalışanıma başımla selam verirken, "Ben asla hata yapmam," diye hatırlattım.

Petula bana donuk bir bakış attı. "Güvenliği uyaracağım. Temizlikçiler yine halıdaki kan lekelerini çıkarmak zorunda kalırlarsa, hiç memnun olmazlar."

"Çok az kan dökmek için elimden geleni yapacağım," diye söz verdim.

Telefonların çaldığı, çalışanların maaşlarını almak için işini özenle yaptığı yoğun çalışma bölmelerine doğru ilerledik. Rollins Danışmanlık'ta başlangıç maaşı yılda seksen bin dolardı. Bunun cömert olmakla ilgisi yoktu. Düşük maaşlı pozisyonlara sürekli personel alarak zaman kaybetmek istemiyordum. Para aynı zamanda talepkâr bir patron ve muhtemelen su sebilinin başında toplananların fısıldadığı gibi pisliğin teki olduğum gerçeğini de telafi etmeye yardımcı oluyordu. Ekip üyelerime daha az ödeme yaparsam, daha nazik olmam gerekecekti. Bununla uğraşmak istemiyordum.

Çalışma bölmelerinin arasından ilerleyip dolu üç konferans odasının önünden geçtik. Danışanları için elini kirletmeye hazır tek kişilik butik bir siyasi danışmanlık firması olarak başlayan şirket, insanları gerektiğinde ofise sokup gerektiğinde çıkaran yüz on beş kişilik bir organizasyona dönüşmüştü. Üstelik hedeflerime uygun olduğunda ellerimi kirletmekten hâlâ çekinmiyordum.

Tiz bir ıslık sesi dikkatimi çekti ve eski ABD Şerif Yardımcısı Nolan Graham'i cam duvarlı ofisindeki masasının başında, kulağında bir telefonla gördüm. Birkaç ay önce arkadaşım için bir kurşun yedikten sonra aramıza katılmıştı. Ona reddetmesi aptalca olacak bir teklif yapmıştım, böylece devletteki işine veda öpücüğünü vermişti.

Nolan'a doğru neredeyse gülümseyerek, "Sizi Yakışıklı Prens'le

baş başa bırakayım," dedi Petula. Görünüşe göre adamın cazibesi, taviz vermeyen nöbetçimin zırhında birkaç çatlak oluşturmayı başarmıştı.

Nolan'ın kapı aralığında duraksadım. "Ne var?"

Nolan telefonu kapatıp muzaffer bir edayla klavyesinde birkaç tuşa bastı. "Siber ekip, kim olduğunu bildiğin kişi için çözmekte olduğumuz birkaç şüpheli ödemeye daha rastladı. Aklama için uygun görünen birkaç paravan şirket var. Büro'daki arkadaşların daha yakından bakmak isterlerse diye raporu yazıyorum."

Yürümek için ince bir çizgiydi. Halk arasında *hacker* olarak bilinen siber güvenlik analistlerim, yakalanacak ipuçlarını bulmak için teknik anlamda yasal olmayan hünerlerini sergiliyorlardı. Nereye bakacağımızı öğrendikten sonra ekibin geri kalanı bu bilgileri doğrulamak ve davanın mahkemede reddedilmesine neden olmayacak şekilde sunmak için çalışıyordu.

Özel Ajan Idler, bilginin kucağıma nasıl düştüğü konusunda çok fazla soru sormayacak kadar akıllıydı.

"Daha büyük bir şeye ihtiyacımız var. Bir zula evi. Dağıtım yolları. Kin besleyen, taraf değiştirebilecek üst düzey biri." Örgütü içten dışa doğru parçalayacak bir şey gerekiyordu.

"Ne diyebilirim ki? Adam oğlu gibi koca bir aptal değil. Söylememin bir sakıncası yoksa, neden bazı istihbaratlarla Lina'nın ilgilenmesine izin vermiyorsun? Bugün ofiste. Belki bizim gözden kaçırdığımız bir yol bulabilir."

"Onun bu meseleye kişisel bir bakış açısı var," dedim ısrarla. Kapısı tüm çalışanlara her zaman açık olan, ofise öneri kutusu yerleştiren türden bir patron değildim. Geri bildirim istemiyordum. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemek, sonra da bunu yapmaları konusunda endişelenmek zorunda kalmamak istiyordum.

Ayrıca kendisini kaçırdıkları ve neredeyse nişanlısını öldürdükleri için Hugo ailesine çok kızgın olmasının yanı sıra, Lina bu işe kendini tamamen adamayı reddetmişti. İlk başta, onun yarı zamanlı güç gösterisi eğlenceli gelmiş olsa bile artık bunu rahatsız edici buluyordum.

Petula, Nolan ve Lina'nın benden korkmadıklarını bariz bir şekilde göstermeleri nedeniyle diğer çalışanların da aynı şeyi yapacağına

dair kaygılarım vardı. "Ayaküstü sohbet etmek" için ofisimin kapısını çalmak, ofiste bir tatil partisi düzenlememi önermek gibi şeyler yapmaya başlayacaklarından endişe ediyordum.

Nolan sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Bir düşünelim. Lina kapaksa, bu seni tencere yapar."

"Bu öğleden sonra senin saçmalıkların için vaktim yok."

"Açık olmak gerekirse, bu metaforda eleştirdiğin Lina'ya tam olarak uyan kapak sen oluyorsun."

"Kişisel bir bakış açım yok," diye yalan söyledim.

Nolan masasının çekmecelerini heyecanlı bir şekilde aramaya başladı.

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

Bir an duraksadıktan sonra sırıttı. "Pantolonundaki yangını söndürmek için bir yangın söndürücü."

"Bıyıklarını kestiğinden beri daha az sinir bozucu olduğunu sanıyordum. Yanılmışım."

Benimle çalışmasının bir gereği olarak, Sloane'la çıkmayı bıraktıktan sonra gerçekten çok daha sempatik biri olmuştu.

Siktir.

Saatime baktım.

Daha ofisime varmadan onu düşünmeye başlamıştım. Kadınla kahvaltı etmiştim. Neden onu bir kenara bırakıp halletmem gereken bir sonraki işe geçemiyordum? Sloane Walton ondan istediğim hiçbir şeyi yapmazdı. Hiçbir şeyin beni güçsüz, kontrolsüz hissettirmediği bir hayat istiyordum. Bu kadını içimden atmanın bir yolunu bulana kadar her zaman savunmasız olacaktım.

"Sadece söylüyorum. Görünüşe göre, sen onun sadakatini kanıtlamasını bekliyorsun. O da senin sadık kalmaya değer olduğunu kanıtlamanı bekliyor. İkiniz ortada buluşmaya çalışmazsanız, bu sonu gelmeyen lanet güç gösterisinden kimse kurtulamayacak."

Sloane'dan değil, Lina'dan bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı.

"Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

"Arkadaşlar bunun içindir. Lafı açılmışken, bugün federallere

karşı destek ister misin? Arkanda durup tehditkâr bir ifade takınabilirim," diye teklif etti Nolan.

"Desteğe ihtiyacım yok." Anthony Hugo soruşturmasına ne kadar az kişi doğrudan dahil olursa o kadar iyiydi. Hugo ne yaptığımı öğrendiğinde, dikkatinin sadece bana odaklanmasını istiyordum. "Tek istediğim *Fund It* ortaklarına dair derin bir araştırmanın on dakika içinde hazırlanması," diye emrettim.

Kendini beğenmiş bir şekilde ağzına fıstıklı *M&M* attı. "Zaten masanda."

İhtiyacım olan şeyi önceden tahmin edip teslim ettikleri zaman insanlara emir vermek daha az eğlenceli oluyordu.

Homurdanarak ofisinden çıkıp kendiminkine yöneldim.

"Rica ederim," diye seslendi Nolan arkamdan.

Bazen neden çalışan alma zahmetine girdiğimi merak ediyordum. Hepsi sinir bozucuydu.

Cıvıldayan sesiyle, "Tünaydın, Bay Rollins," dedi şımarık kızıl saçlı kadın. Ülkenin en acımasız danışmanlık firmalarından birinde çalışmaktan çok ehliyet sınavına çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Evden çalışmalıydım.

Holly yirmi iki yaşındaydı, iki çocuk annesiydi ve bunu ilk "yetişkin" işi olarak adlandırıyordu. Sanki iş ve maaş, ona verdiğim kişisel bir lütufmuş gibi bana karşı saçma bir minnettarlık duyuyordu.

Bu beni rahatsız ve bir o kadar da garip hissettiriyordu.

"Saçın... ilginç olmuş," dedim.

Arkasını dönerek talep etmediğim halde bana başının arkasını gösterdi. Bugün saçlarını iki kalın örgü yapmıştı. Örgülerin içinde sanki kuşlar varmış, dışarı çıkmak istemelerine rağmen bunu tam olarak başaramamış gibi görünüyordu.

"Beğendiniz mi? Buna balon örgü deniyor. Bir YouTube kanalım var..."

"Umurumda değil."

Küçük bir kız gibi kıkırdadı. "Çok komiksiniz, Bay Rollins."

"Hayır, değilim," dedim ısrarla.

Elinin bir hareketiyle söylediklerimi geçiştirdi. "Sadece masanıza

sizin için küçük bir şey bıraktığımı söyleyecektim. Dün bana öğle yemeğimi sormuştunuz, ben de denemeniz için size biraz getirdim."

Ona öğle yemeğini sormamıştım. Balık çorbasını, dinlenme odasındaki mikrodalgada pişirmemesini önermiştim çünkü tüm ofisi yengeç teknesi gibi kokutmuştu.

"Buna hiç gerek yoktu."

"En azından bu kadarını yapabilirim," dedi neşeyle.

Seçkin bir keskin nişancı gibi yanımda yeniden belirerek, "Ne kadar düşüncelisin," dedi Petula. "Bay Rollins öğleden sonra atıştırması olarak kesinlikle çorbanı içecektir."

Holly güneş kadar parlak bir gülümsemeyle bize baktı. "Size tofu köri yapana kadar bekleyin!"

Holly'nin hızla uzaklaşmasını izledik.

"Tanrım, onu işe alırken ne düşünüyordum?" diye mırıldandım.

"İki çocuğa bakmak için bir işe ihtiyacı olduğunu düşünüyordunuz. Sizin parlak zırhlı bir şövalye olduğunuza inanıyor," dedi Petula ofisimin kapısını açarken.

Ben şövalye değildim. Bir ejderhaydım.

"O zaman ya çok yanlış bilgilendirilmiş ya da hayal görüyor," diye mırıldandım odama girerken. Odam, göz korkutup insanları etkilemek için tasarlanmıştı. Cam masanın, bembeyaz kanepenin ve koyu renkli ahşabın eve benzer ya da rahat hiçbir yanı yoktu. Resmiydi, soğuktu. Bana uyuyordu.

Paltomu kapıdaki askıya astığım sırada, "Senden bariz bir şekilde korkmayan çalışanlara sahip olmak dünyanın en kötü şeyi değil," dedi Petula. O da panjurları açmak için uzaktan kumandalara basmakla, masamdaki monitörleri açıp evrakları önceliğine göre düzenlemekle meşguldü.

"Nolan ve Holly'nin arasında sen de yumuşuyorsun," diye yakındım.

"Bu hakaretinizi geri almanızı istiyorum, yoksa herkese *SPCA** reklamlarında ağladığınızı söylerim."

Pencerelerden oluşan duvar, başkentin ofis bölgesinin etkileyici manzarasını gözler önüne seriyordu. Şehrin büyük bir kısmı hâlâ ül-

* Hayvanlara Zulmü Önleme Topluluğu. (ç.n.)

kenin başkentinde kapalı kapılar ardında yaşanan pislikleri ve günahları örtecek kadar kalın, bozulmamış bir beyaz örtüyle kaplıydı.

"İnsanların dehşete düşmesini tercih ederim. O zaman benimle balon örgüler hakkında konuşmaya çalışmazlar. Ayrıca ona karşı neden bu kadar iyisin? Herkese kaba davranıyorsun."

Petula ofladı. "Ben kaba değil, verimli biriyim. Nazik davranmak zaman ve enerji kaybıdır."

"Tüm kalbimle katılıyorum."

Ev yapımı balık çorbası kabını kaldırarak, "Bunu ne yapmamı istersiniz?" diye sordu.

"Pencereden dışarı at."

Gözlerini bana dikip bekledi.

"İyi. Buzdolabıma koy." Yakalanmayacağımdan emin olduğumda dışarı atacaktım.

"Kabı atmayın. Onu geri ister," diye emretti Petula.

Lanet olsun.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum sinirle.

Petula sert bir şekilde vurarak masamdaki klasörleri hizaladı. "Bunlar öncelikli olanlar. Saat 19:00'da *Wellesley Club*'da Democracy Strategies'in iki başkan yardımcısıyla içki içeceksiniz. Ayrıca o dedektif muhtemelen birazdan burada olur. Ona bu öğleden sonra kesinlikle müsait olmadığınızı söyledim ama kaba bir şekilde ısrar etti."

O konuşurken cam duvara doğru yürüyüp pencerelerin ardındaki Washington'a baktım. Sloane'un burası ve başardıklarım hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

Önemli biri olmuştum. Bir imparatorluk kurmuştum. Üstelik inşa ettiğim şeyi tek bir tehdidin bile deviremeyeceği kadar güçlenip zenginleşmiştim. Geçmişin hayaletlerini yenmiştim.

"Teşekkür ederim, Petula. Hepsi bu kadar." Birden işe gömülmek için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Burnunun ucundan bana baktı. "Hepsinin bu kadar olduğunu biliyorum çünkü hepsini ben ayarladım. Dedektif geldiğinde size haber veririm. Hazır olduğu zaman kahvenizi Holly ile birlikte göndereceğim."

"Hayır..."

Ancak o çoktan kendini beğenmiş bir şekilde kapıdan çıkarak beni görmezden gelmişti.

Holly'nin elinden kahveyi alabilmem üç dakika sürmüştü. Hava durumu ve oğlunun YouTube'da video oyunları oynayan diğer çocukları izlemeye olan ani ilgisi hakkında çileli bir konuşma yapmam gerekmişti.

Henüz öncelikli dosyalarımın ikincisindeydim, Pennsylvania'daki bir vali adayının geçmişini araştırıyordum. Bu sırada "o dedektif" iki yumruğuyla cam kapımı çaldı. Ona içeri girmesini işaret ettim.

Nallana Jones, kirli işler için yüksek paralar ödemeyi göze alabilen benim gibi müşterilerin cebini doldurduğu özel bir dedektifti. Bugün yürüyüşe çıkmış orta yaşlı bir banliyö annesi gibi giyinmişti. Üzerinde berbat bir eşofman vardı ve beline büyük bir çanta takmıştı. Araba satıcılarının taktığı beyzbol şapkasının altına kısa, kahverengi bir peruk geçirmişti. Pembe *sweatshirt*'ünün üzerinde "*MAINE COON* KEDİLERİNİ SEVİYORUM*" yazıyordu.

"Çok komik görünüyorsun."

"Zaten amaç da bu. Orta yaşlı Maude, metreslerin takıldığı spor salonundaki koşu bandına çıktığında kimse ona ikinci kez dönüp bakmaz."

"Sanırım bu başka birinin işi için?"

"Evet." Bel çantasından bir hafıza kartı çıkarıp masama koydu. "Bu dün Atlanta'daki kızdan geldi. Yedekler zaten bulutta. Ayrıca adamınızın bu sabah şehre gelişiyle ilgili küçük bir görüntü ekledim. Doğru yer, doğru zaman. Bu bilgiyle ne yapmayı planlıyorsan, her şey sağlam. Bundan kaçmasına imkân yok."

"Her zamanki gibi etkileyici, Nallana."

"Evet, öyle. Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorsunuz," dedi dizlerine vurarak. "Neyse, gitmem gerek. Elli sekiz yaşındaki evli, yaşlı ve zengin sevgilisiyle kişisel antrenman seansı için buluşmak üzere olan yirmi iki yaşında bir kız var. Geç kalamam."

"Sana tekrar ihtiyacım olduğunda ararım."

Bana iki parmağıyla selam verip rahat adımlarla kapıdan çıktı.

Belleği güvenli dizüstü bilgisayarıma taktıktan sonra dosyalar ara-

* İlk olarak ABD'de keşfedilen, dünyanın en büyük evcil kedi ırklarından biridir. (ç.n.)

sında gezindim. İki düzineden fazla fotoğrafla bir sürü video dosyası vardı. Her biri bir adamın kariyerini mahvetmek için yeterliydi. En iyi iki fotoğrafın çıktısını aldım. Dosyaları kendi yedeğimdeki yeni ve güvenli bir klasöre kopyaladım, ardından hafıza kartını temizledim.

Ahizeye uzanıp Lina'nın dahili numarasını çevirdim.

"N'aber, patron?" diye sordu. Sesindeki alaycılık, gerçekten alay edip etmediğine emin olamayacağım kadar incelikliydi.

"Sana vereceğim bir iş olabilir."

"Gerçek bir iş mi, yoksa başka bir angarya mı?"

"Sadece buraya gel."

Saniyeler sonra kapımda belirdi. Elimi sallayarak oturmasını işaret ettim.

Uzun bacakları kapıyla masamın arasındaki mesafeyi bir çırpıda kapattı. Sandalyeye çökerek bir bacağını diğerinin üzerine düzgünce attı. Masamın tertemiz yüzeyine bakarken, "O kadar camın üzerinde nasıl parmak izi bırakmıyorsun?" diye sordu.

"Özensiz davranmaktan kaçınıyorum. Senden de tam olarak bunu yapmanı istiyorum." İki fotoğrafı masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Fotoğrafları inceledi. "Kravatla doğmuş gibi görünen adam Trip Armistead, danışanımız ve Temsilciler Meclisi'nin şu anki üyesi. Üstsüz dansçının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama on sekiz yaşındaysa kafamı kazıtırım."

Saatime baktım. "Bu fotoğraflarla birlikte güvenli klasördeki bilgileri alarak seçtiğin saygın haber kuruluşlarına gönderilecek ikna edici bir isimsiz ihbar oluşturmak için yirmi üç dakikan var."

"Gerçekten gönderecek miyiz, yoksa bunu eski dostumuz Trip'in ödünü koparmak için mi kullanacağız?"

"İkincisi."

Adamın omurgası kabuklu bir deniz hayvanı kadar narindi. Onu kırmak için tek bir darbe yeterliydi.

"Eğlenceli. Ben varım," dedi oturduğu yerden kalkarak.

"Neden işi kabul etmedin?" diye sordum.

Bir an bekledikten sonra tekrar sandalyeye yaslandı. "Fark eder mi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Bana söylemezsen bilemem. Ücret mi? Nash benimle çalışmanı sorun mu ediyor?"

"Ücret adil. Anlattığın kadarıyla iş ilginç gibi görünüyor. Nash de her gün evde olduğum için çok mutlu."

"O zaman sorun ne?"

"Sloane."

Elimdeki kalemi sıkıca kavradım. "Hayati kararlarını başkalarının almasına izin verecek bir kadına benzemiyorsun," dedim düz bir sesle.

Lina alaycı bir ses çıkardı. "Sloane bana işi kabul etmememi söylemedi. Tereddüdüm, ikinizin de açıklamayı reddettiği belirsiz nedenler yüzünden az sayıdaki arkadaşlarımdan birine karşı bir pislik olman gerçeğinde yatıyor."

Hiçbir şey söylemediğimde Lina konuşmaya devam etti.

"Belki çocuk sayılabilecek yaşta yaşadığınız bir olay yüzünden on yıllardır süren bir kin besliyorsundur, gerçi bu çok acınası olurdu. Belki gizli ve tutkulu bir ilişki yaşadınız, işler kötüye gittiği için şimdi ona katlanamıyor olabilirsin. Tabii bu da çocukça olurdu. Belki de araba kullanmayı öğrenirken evcil tarantulanı ezmiştir. Açıkçası nedeni umurumda değil. Sonuç olarak, çalışma hayatımı arkadaşıma kötü davranan bir adama adamak istemiyorum. Şimdi izin verirsen, şantaj yapmam gereken bir politikacı var."

Trip Armistead sarışın, mavi gözlü bir güneyliydi. Soyuyla ve cazibesiyle gurur duyuyordu.

Aynı zamanda artık işe yaramaz bir pislikti.

Çok önemli biri olduğundan emin şekilde, kollarını açıp ellerini yukarı kaldırarak ofisime girdi. Bunu mahvetmek için sabırsızlanıyordum.

"Lucian, eski dostum. Bunu Atlanta'da yapmalıydık. İki gün önce hava o kadar sıcaktı ki, golf sahasında gömleğimin kollarını sıvamıştım," dedi Trip. Doğruca yan masada duran viski sürahisine yöneldi, kendine bir kadeh doldurduktan sonra bana uzattı. "Sen de ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler, Trip. Korkarım toplantımız bunu bitirmene yetecek kadar uzun sürmeyecek."

Masamın önündeki koltuklardan birine otururken, "Neler oluyor?" diye sordu nazikçe.

"Senato'ya adaylığını koymayacaksın. Aslında yeniden seçilmek için de aday olmayacaksın. Görevinden istifa edecek, mutfak zeminindeki bir hamamböceği gibi spot ışıklarından kaçacaksın."

"Anlayamadım?" Camı sıkıca kavrayan parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Koltuğumdan kalkıp masamın etrafından dolaştım. "Göreve geldiğimizde bana hiçbir sorun, hiçbir kirli sır olmayacağına dair güvence vermiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

Trip refleks olarak yutkundu. "Elbette. Sana söz vermiştim. Ne duydun bilmiyorum ama ben sadece..."

"Seni burada durduracağım, Trip. Yüzüme karşı yalan söylersen bu iş çirkinleşir. Benim çirkinleşmeye ayıracak vaktim yok." Lina'nın rekor bir sürede hazırladığı dosyayı uzattım.

Kadeh Trip'in elinden kaydı.

Yere düşmeden yakalayıp sert bir *çınlamayla* masama yerleştirdim. "Dikkatini çektiğimi görüyorum."

"Nasıl... Neden?"

Cesareti ve özgüveni artık daha hızlı çözülüyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun. Değil mi, Trip? Danışanlarımın tarihe geçmelerini sağlarken onları korumak konusunda ne kadar ciddi olduğumu biliyorsun. Senin sözüne inanacağımı düşünecek kadar ahmak mısın? Ben yatırımlarımı korurum... kendilerinden bile."

"Karım, kızlarım var."

"Bunu yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iki seks işçisi tutmadan önce düşünmeliydin."

Artık gözle görülür biçimde titriyordu.

"Bana karşı gelirsen ne olacağı konusunda seni uyarmıştım," diye hatırlattım.

"Sana karşı gelmedim. Göründüğü gibi değil," dedi tükürükler saçarak.

"Bu sabah tuttuğun kız! Geçen hafta on sekiz yaşına girdi. En büyük kızın kaç yaşında? On altı mı?" diye sordum.

"Ben... bu seks bağımlılığı. Yardım alacağım," dedi Trip. "Bunu gizli tutacağız, ben tedavi olacağım ve her şey yoluna girecek."

Başımı salladım. "Henüz kafana dank etmediğini görebiliyorum. Artık işin bitti. Kendini kamuoyunun merhametine bırakmanın hiçbir yolu yok çünkü seni çiğ çiğ yerler. Özellikle de sikini yalatmak için para öderken gazilere yardım oylamasını kaçırdığını düşünürsek."

Alnında boncuk boncuk terler belirdi.

"Sikini pantolonunda tutamadığın için her şeyi berbat ettin. Kariyerini, geleceğini ve aileni mahvettin. Karın seni terk edecek. Kızların, babalarının evlilik dışı seks hayatının her müstehcen detayını duyacak kadar büyüdüler. Sana bir daha asla eskisi gibi bakmayacaklar." Başımla kucağındaki açık dosyayı işaret ettim. "Cinsel istismarlarını öğrendikten sonra şirketimin seninle bağını koparmak zorunda kaldığına dair bir basın bülteni hazırlattım bile."

Gözlerini kapattı, dudağı titremeye başladığında arkamı dönmek zorunda kaldım.

"Lütfen. Yapma bunu. Her şeyi yaparım," diye yalvardı.

Kurtulmak için her şeyi riske atan erkeklerin uzun listesine bir başka zayıf, acınası kişi daha eklenmişti.

"Sana bir seçenek sunacağım. Kongre'den derhal istifa edeceksin. Evine gidip karına ve kızlarına bir aydınlanma yaşadığını, birlikte geçirdiğiniz zamanın çok değerli olduğunu söyleyeceksin. Artık seni onlardan bu kadar uzak tutan bir işte çalışmak istemediğini anlatacaksın. O lanet terapiye gidersin ya da gitmezsin. Evliliğini ister kurtarırsın ister kurtarmazsın. Ancak karını bir daha aldatmayacaksın. Bunu yaparsan fotoğraflarla videoların tüm kopyalarını karına, ailene, kilisene ve buradan Atlanta'ya kadar tüm medya mensuplarına gönderirim."

Trip başını ellerinin arasına alarak boğuk bir şekilde inledi.

Neredeyse daha fazla karşı koymasını dileyecektim ama bu duyguyu bastırdım.

"Çık dışarı. Evine git ve topladığım bilgileri paylaşmam için bana bir sebep verme."

İplerle bağlı bir kukla gibi koltuktan kalktı. "Daha iyi olabilirim. Daha iyisini yapabilirim."

"Umurumda değil," diyerek kapıya doğru ilerledim.

Zayıftı. Hiç kimse zayıflık üzerine bir temel inşa edemezdi.

Kapıyı açıp onun için tuttum. Trip gözlerini yere indirerek dışarı çıktı.

"Ben de Bayan Chandra'yı yanınıza getiriyordum, efendim," dedi Petula.

Trip başını kaldırdı, omuzları kamburlaşırken yenilgi tamamen üzerine çökmüştü.

Tatlı Georgia aksanıyla, "Dünya ne kadar küçük, Trip," dedi Sheila Chandra. Bakışlarını benimle eski danışanım arasında gezdirdi.

"Sheila senin nezaketle boşalttığın koltuk için adaylığını koyacak, Trip," dedim. "Desteğine güvenebileceğimiz için mutluyum."

Trip kızarmış gözleriyle bana son bir bakış attıktan sonra hiçbir şey söylemeden ofisimden çıktı.

Sheila kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Sanırım bir açıklamaya ihtiyacım olacak... bir de içkiye."

Ofis kapım çalınınca dikkatimi sonu gelmeyen e-postalarımdan ayırabildim. Kafamı kaldırdığımda camın diğer tarafında Lina'yı gördüm. Saat altıyı geçiyordu. Penceremden gördüğüm şehir ışıkları gece gökyüzünü aydınlatıyordu. Çalışanların çoğu bugünlük evlerine gitmişti ama Knockemout'ta geçirdiğim zaman yüzünden benim hâlâ çalışmam gerekiyordu.

Ona içeri girmesini işaret ettim.

Cevabı gönderip bir sonraki e-postayı açarken, "Bitti mi?" diye sordum.

"Evet."

"Güzel. Çık dışarı. Meşgulüm."

Komutu duymazdan gelip karşımdaki koltuğa çöktü. "Chandra'yla nasıl gitti?"

Okuma gözlüklerimi çıkarıp istenmeyen bir konuşmaya teslim oldum.

"İyiydi." Kadın beni Makyavelist düzeyde manipülasyonlar yapmakla suçlamıştı, ben de bunu bir iltifat olarak kabul etmiştim. Ardından daha yüksek bir makama adaylığını koymadan önce Trip'in koltuğuna oturmasını öngören teklifimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmişti. Teklifimin üzerine hemen atlamaması doğru kararı verdiğimi gösteriyordu. Genç seçmenlerden daha yüksek oy alacak, seçmenleri için daha fazlasını yapacak ve selefinin yaptığı gibi altın bir fırsatı tepmeyecekti.

Teklifimi her zaman istediği işi nihayet yapmak için bir şans olarak görecekti.

"Niyetin ne?" diye sordu Lina.

"Resmi olarak benim adıma çalışmayan biri için son derece kişisel bir soru."

"Eğlendir beni. Sadece bugün kendi danışanlarından birini, ona kazandırdığın koltuğu bırakmaya zorladın ve yerine seçtiğin kişinin yanından utanç içinde geçirdin. Sonrasında oy kullanacak yaşta bile görünmeyen bir seks işçisine para dolu bir zarf teslim edip Georgetown'da çok pahalı, kapalı bir eve girmemi istedin."

"Sormak istediğin bir şey mi var?"

"Adresi araştırdım." Bir anlığına duraksayıp sol elindeki nişan yüzüğüne hayranlıkla baktı.

Elbette araştırmıştı. "Dikkate değer bir şey mi var?"

"Biraz eşelemem gerekti. O büyük ve güzel tuğla evin bulunduğu mahalle nezih, sakin bir yer. Ancak görünüşe göre, aile içi istismar ve seks ticareti mağdurları için bir rehabilitasyon merkeziymiş. Ayrıca bu danışmanlık grubunun, yan kuruluşunun yan kuruluşu olan Yoshino Holding'e ait olduğu ortaya çıktı."

İşinde bu kadar iyi olması sinir bozucuydu.

"Hâlâ ne demek istediğini anlamayı bekliyorum," dedim sabırla.

"İyi adam mısın, yoksa kötü adam mısın anlayamıyorum."

"Fark eder mi?"

Doğruca gözlerimin içine baktı. "Bence ikimiz için de fark eder. İnsanlara korkulması gereken büyük, güçlü bir adam olduğunu hatırlatmak için mi güç hamleleri yapıyorsun? Yoksa dünyanın en büyük

satranç tahtasındaki taşları oynatmanın sebebi daha yüce bir iyilik için mi?"

"Seni beynin için işe almaya çalışıyorum. Neden onu kullanıp bana ne düşündüğünü söylemiyorsun?"

Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. "Bence dost canlısı insanları güçlü pozisyonlara getirmenin tek nedeni sana para ödemeleri değil. Sheila Chandra bir ilkokul müdürü, sana ödeme yapacak kadar parası yok. Trip'i ve para dolu cüzdanını kapı dışarı etmekle kalmadın, sana yalan söylediğini gerekçe göstererek adamın kariyerini de mahvettin. Ama bundan daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Bence kötü adamların güçlü pozisyonlarda olmasını sevmiyorsun. Bu davranışın korkunç, acımasız ve belki biraz kötü biri olarak edindiğin üne ters düşüyor."

Ellerimi açtım. "Ne diyebilirim ki? Ben karmaşık bir adamım. Nash'in yanına, eve gitmelisin."

"Bu gece geç saatlere kadar çalışacak. Bu işe dahil olacaksam ne çıkarın olduğunu bilmek istiyorum. Elinin altında bir ABD Başkanı olmasını mı umut ediyorsun?"

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Dışarıdan bakıldığında öyle görünüyor. Yine de dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için tek başına çabalayıp çabalamadığını merak ediyorum."

"Beni bir tür kahramanla karıştırma."

"Ah, kesinlikle yapmıyorum. Ardında bıraktığın mahvolmuş hayatları unutmayalım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ben mahvolmayı hak etmeyen hiçbir hayatı mahvetmem." En azından öyle yapmamaya çalışıyordum.

"Tabii hak edenleri mahvetmekten büyük zevk alıyorsun."

"Evet, alıyorum."

Lina başını eğip sırıttı. "Sanırım bu yönünü seviyorum."

"Onaylamana sevindim," dedim dümdüz bir sesle.

Beni uzunca bir süre, dikkatle inceledikten sonra başını salladı. "Peki. Nash'le bir ev yaptırdığımız ve basketbol sahası büyüklüğünde

bir dolap istediğim için teklifinden yüzde on fazlasına işi kabul edeceğim. Ancak karanlık tarafa ya da her neyse ona yönelmeye başlarsan, burada işim biter."

"Tamam. Yüzde on. Karanlık taraf yok. İnsan kaynaklarıyla konuşacağım. Şimdi git de daha fazla hayatı mahvetmeye odaklanabileyim."

"İstediğim başka bir şey daha var."

"Ne?" diye sordum bıkkınlıkla.

"Gizli tuttuğun Hugo soruşturmasına dahil olmak istiyorum."

Kaçamak bir tavırla, "Hangi gizli Hugo soruşturması?" diye sordum.

"Benim bilmemem gereken soruşturma. Hugo yüzünden neredeyse Nash'le birbirimizi kaybedecektik. O adamın bir hücreye ya da tabuta girmesini istiyorum. Hangisi olduğu fark etmez. Sadece onun içeri tıkılmasına yardım etmek istiyorum."

"Anlaştık. Şimdi beni yalnız bırak."

"Bir soru daha. Neden Sloane'a karşı pislik gibi davranıyorsun?"

"Git başımdan."

"Peki o sana neden pislikmişsin gibi davranıyor?" diye sordu başını eğerek.

"Güle güle, Lina."

"Biriniz bana söylemezse, kendi başıma araştırmaya başlamak zorunda kalacağım."

"O zaman teklifimi geri çekip seni kovarım."

Ayağa kalkarken sırıttı. "Sanırım seninle çalışmak eğlenceli olacak."

Lina kapıya doğru ilerlerken, "Nash nasıl?" diye sordum.

Lina havalanmış kaşlarıyla bana döndü. "Bunu ona sorman gerekmez mi?"

"Sana soruyorum."

Nash vurulduktan sonra karanlık bir dönemden geçmişti. Bu dönemi Lina'nın yardımıyla atlatmıştı.

Nişanlısından bahsederken yüz ifadesi her zamanki gibi yumuşamıştı. Bunun farkında olduğundan şüpheliydim, hatta dikkatlerin bu gerçeğe çekilmesinin hoşuna gideceğinden daha da şüpheliydim.

"O iyi. Omzu neredeyse yüzde yüz iyileşti ve sonbahardan beri panikatak geçirmedi."

"İyi."

"Nash'ten bahsetmişken. Resmi tam zamanlı işime salı günü başlamam gerekecek çünkü pazartesi gelinlik alışverişine çıkacağım."

"Neden gelinlik alışverişini işkence gibi gördüğünü soracak birini arıyorsan yanlış adama geldin."

"Gelinlik alışverişini işkence gibi görmüyorum," dedi alaycı bir şekilde.

"Öyle görüp görmemen umurumda değil."

"Ben sadece kadınsı, kabarık gelinliklerden hoşlanmıyorum. Naomi ile Sloane o gün izin alıp benimle gelecek, etrafta gelin *Barbie* gibi dolaşmamı izleyecekler."

Sloane. Kalp atışlarım hızlandı.

Tüm çabalarıma rağmen beynim bu kadının adının geçtiği her konuşmayı ezbere alıyordu.

Sloane *benim* şehrime gelecekti.

"Onları ofise getir."

Lina bana aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi baktı. "Neden?"

"Onlar senin arkadaşların. Eminim iki dakika önce resmi olarak nerede çalışmaya başladığını görmek isterler."

Gözlerini kısıp manikürlü parmağını çenesine götürdü. "Hımm. Sanki Sloane'u kutsal mekânına getirmemi istiyormuş gibisin."

"Beni rahatsız ediyorsun. Seni kovmadan önce evine git."

"Ona karşı daha nazik ol," diye emretti.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa işimi yaparken iş hayatını olabildiğince çekilmez hale getiririm. Üstelik bir şeyleri çekilmez kılmakta gerçekten ama gerçekten çok iyiyimdir."

Emry: Evime gönderdiğin senfoni biletleri bana çıkma teklif etme şeklin mi?

Ben: Biletleri sokağın karşısına götür. Kapıyı çal ve ONA. ÇIKMA. TEKLİF. ET. Tabii önce gömleğini değiştir. "Randevuya çıkılabilir adam" olmak istiyorsun, "sevimli dede" değil.

Emry: Sevimli olmakta bir sorun yok.

SEKİZ

GELİNLİK ALERJİSİ

Sloane

Babam öldüğünden beri ilk kez uyanıp duş almış, giyinmiş ve çıkmak için gereğinden erken hazırlanmıştım. Resmi olarak hayata dönüşümün ilk günüydü. Annem haklıydı, sonsuza kadar acı içinde debelenemezdim. Zaten bu konuda iyi değildim. Bu yüzden bugün biraz ruj sürüp gülümseyecek, arkadaşımla gelinlik alışverişine çıkacaktım. Yarın da resmen işe geri dönecektim.

Kahvaltı tabağımı masadan alıp lavaboya taşıdım. Çoktan kirli tabak ve kâse yığınıyla dolmuş olduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Omuzlarıma iç karartıcı bir ağırlık çöktü.

Enerji değerli bir şeydi, üstelik ben saçlarımı atkuyruğu yaparken tüm enerjimi harcamıştım.

Gitmeden önce otuz dakikam vardı. Bulaşıkları *halledebilirdim* ama bulaşık makinesini stratejik bir şekilde dolduracak kadar zihinsel enerjim var mıydı? İçine bakıp ofladım. Çoktan dolmuştu ve kokuya bakılırsa içindekiler temiz *değildi*.

Kendi kendime mırıldanarak lavabonun altındaki dolabı açıp deterjan şişesini buldum. Boştu.

Şişeyi sinirle lavaboya fırlattım. Bulaşıkların birbirine çarpıp devrilmesiyle çıkan gürültü, kedinin araştırmacı bir midilli gibi koşarak mutfağa dalmasına neden oldu.

"Bak ne diyeceğim, ev işlerine yardım edebilirsin. Yediğin mamaların karşılığını vermiş olursun," dedim ona.

Miyav Miyav küçümseyerek hapşırdıktan sonra paytak adımlarla yanımdan geçti.

Duvardaki meyve tabağı portresinin yanına asılmış, akrep ve yelkovan yerine çatal bıçak kulanılan saate baktım.

Evden şimdi çıkarsam, başkentteki o havalı kafelerden birine uğrayabilirdim. Şık giyimli kahve meraklılarının güne başladıkları yerde kendime pahalı, gereksiz ve yüksek kalorili bir içecek ısmarlayabilirdim.

Ya da yapılacaklar listemdeki basit bir şeyin üstünü çizebilirdim.

Yüzümü çevreleyen saçlarımı uçuşturarak derin bir nefes verdim. Flört uygulaması profilimi şimdi halledebilirsem, beni büyük bir dertten kurtarırdı. Şimdi doldurursam, Lina ve Naomi sorduğunda yalan söylemek zorunda kalmayacaktım.

Mutfağın karmaşasını arkamda bırakıp ağır antika mobilyalar ve dut desenli duvar kâğıdıyla döşenmiş yemek odasına gittim. İçinde porselenden çok likör bulunan gömme vitrin ile vitray pencerenin arasındaki kadife berjere çöktüm.

Miyav Miyav kendini masanın üzerine atarak iri bedeniyle masa örtüsünün üzerine serildi.

Kırmızı renkli ipek masa örtüsünün üzerinde şimdiden oldukça büyük bir kedi tüyü yumağı bıraktığını gördüm. Tozlu masaya vuran soğuk sabah güneşinin yargılayıcı bir havası vardı. Bir nefes verdim. Uyuşuk bir şekilde üzülmek ne bana *ne de* evime bir fayda sağlamıştı.

"Bu sabah rimel sürüp güzel kıyafetler giydim. Bu bir başlangıç. Bu gece toz alıp evi süpüreceğim," dedim kedime. Bir yandan Stef'in zorlamasıyla indirdiğim uygulamayı açıyordum. "Off. Adı *Singlez**, z ile."

"Yakınımdaki seksi bekârların" fotoğraflarını gördüğümde neşelendim.

"Biliyorsun, seks yapmayalı uzun zaman oldu. Belki de müstakbel mükemmel kocamla hemen eşleşirim, böylece birileriyle yatıp bu bunalımdan kurtulabilirim." Bir ilişki veya flört sonrası yapılan iyi bir seks benim için her zaman güzel bir sıfırlama olmuştu. İşin içinde daha fazla çıplaklık olan bir *spa* günü gibiydi.

Miyav Miyav etkilenmiş görünmüyordu. Ön patilerini pembe diliyle uzun uzun yalamaya devam etti.

* *Bekârlar*. (ç.n.)

Dikkatimi tekrar ekrana çevirdim. Bir kullanıcı adı gerekiyordu.

Muhtemelen burada çok yaratıcı olmama gerek yoktu. Sonuçta avlanmak için bir bara girdiğimde yüzde yüz başarı oranına sahiptim. İnsanları eşleştirmek için tasarlanmış bir uygulamada uygun birini bulmak *o kadar* zor olmayacaktı.

İlham almak için odaya göz gezdirdim: Kitaplar. İçki. Toz. Kedi.

Başparmaklarım klavyede gezindi.

"Şuna bak," dedim kediye. "KediliDörtGözKütüphaneci alınmamış."

Miyav Miyav bana hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra dişlerini göstererek esnedi.

Hoşlandığım şeyler mi? Bu kolaydı. "Kötü huylu kediler, kitaplar ve rahat pantolonlar," diye mırıldandım yazarken.

Neler arıyordum? Standart seçenekler çok detaylı değildi. Arkadaşlık ve evlilik arasında çok fazla mesafe vardı. "Diğer" seçeneğiyle devam etmeye karar verip konuya yaklaşımımı en iyi şekilde yazdım.

"Tamam. Şimdi tek ihtiyacımız olan birkaç fotoğraf, sonra hazırız."

Film rulomda gezinip birkaç tatlı *selfie* seçtim.

"Bum! Bitti," diyerek telefonumu bir mikrofonmuş gibi kucağıma bıraktım.

Sadece dört dakikamı almıştı, ayrıca artık arkadaşlarıma yalan söylemek zorunda kalmayacaktım. Bu geri dönüşten kendim bile etkilenmiştim.

Üstünü çizebileceğim başka bir kolay iş bulmak için odaya göz gezdirirken anneme, babamın eski dosyalarını toplayacağıma dair söz verdiğimi hatırladım. Bugün Lina'yı göreceğime göre, Takım Elbiseli Şeytan'a kişisel bir ziyarette bulunmak yerine dosyaları ona verebilirdim.

Yemek odasından çıkıp oturma odasından geçtikten sonra -dostum, gerçekten toz almam gerekiyordu- çalışma odasına girdim. Masanın arkasındaki dolapta eski tükenmez kalemler, kırık kalemler, bozuk paralar ve lastik bantlardan oluşan bir koleksiyon vardı.

Masanın ikinci çekmecesinde, bir yığın not defterinin arkasında babamın şeker zulasını buldum. İlk kanser teşhisinden birkaç yıl önce gizli diyabet teşhisi konulmuştu. Bu yüzden aldığı günlük şeker miktarını azaltmak durumunda kalmıştı.

Tarihi kesinlikle geçmiş bir mini *Kit Kat*'ı cebime atıp alt çekmeceye geçtim.

Etiketli klasörlerin olduğu derin bir çekmeceydi. Çoğu boştu ama etiketleri üzerinde duruyordu. *Emlak Vergileri. Hediye Fikirleri. Sanal Futbol. Çocukların Çizimleri. Yemek Tarifleri.*

Kalan kâğıtları karıştırdım. Hediye fikirlerinin altında yırtılarak dosyalanmış katalog sayfaları buldum. Ayrıca bir baba, bir amca, bir büyükbaba ve mahallenin favorisi olarak yıllar boyunca kendisine verilen bir yığın pastel boya çizimlerine bakıp gülümsedim.

Çekmecenin arkasına doğru daha kalın birkaç dosya vardı. Kedi arka bacaklarının üzerinde sıçrayarak odaya girdiğinde bunları masanın üstüne yığıyordum. Masaya atlayıp ön patilerini klasör yığınının üzerine koydu.

"Affedersin. İzin verir misin?"

Miyav Miyav gözlerini kırparak bana baktı ve yavaşça evrakların üzerine yayıldı.

Kafasının üstünü okşadıktan sonra montumla çantamı almak için koridora doğru yürüdüm.

Tam dolabın kapısını kapatırken çalışma odasından gelen çılgın pençe sesleriyle, onu izleyen bir dizi gümbürtü duydum. Çok daha yüksek sesli son bir gümbürtünün ardından Miyav Miyav koridora fırlayıp merdivenlere doğru dörtnala koşmaya başladı.

Ofise döndüğümde düzenli klasörlerin her yere dağıldığını fark ettim.

"Lanet olası kedi," diye mırıldandım.

Yere çöküp karmakarışık evrakları toplamaya başladım. Bay Size Yardımcı Olabilirim'in onları doğru sıraya koyabileceğine karar verdim.

Bir dizi yıpranmış gazete haberi gözüme çarptı.

Upshaw uyuşturucu suçundan yirmi yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Yargıç ilk kez uyuşturucu suçu işleyen kişiye emsal niteliğinde bir karar verdi.

Sanığın ailesi Upshaw'ın cezasının çok ağır olduğunu öne sürdü.

Manşetlere göz gezdirdim ama asıl dikkatimi çeken, perişan görünerek adliyeden çıkan genç bir adamın fotoğrafıydı. Görüntünün

kalitesizliğine, kedinin patileriyle kâğıdı buruşturmasına rağmen onu tanımıştım. Babamın himayesi altındaki hukuk öğrencisi Allen'dı.

Kuzey Virginia trafiğinde geçirdiğim bitmek bilmeyen saatlerden sonra telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırmış bir halde *Jeep*'imden indim.

"Selam, Maeve. Sana bir sorum var. Babamla ilgili. Fırsatın olduğunda beni ara." Ablamın telesekreterine mesaj bırakıp telefonu kapattım. Babam o sırada Allen'ın annesinin davasıyla ilgileniyorsa, muhtemelen bir noktada ablamla konuşmuş olmalıydı.

Konsolun üzerindeki çantamı almak için tekrar içeri uzandım.

Beş dakika geciktiğim için canım sıkılmıştı. Ancak bu sıkıntıyı bir kenara bırakıp omuzlarımı dikleştirdim ve nedime moduna geçerek yüzüme neşeli bir gülümseme takındım.

Park bilgilerini uygulamaya girip iki blok ilerideki gelinlikçiye doğru yürüdüm. Ön kapıyı açtığımda çınlayan bir zil sesi yerine, ilahi bir arp müziği geldiğimi duyurdu. Naomi, Lina ve Stef'i pembe kadife bir koltukta otururken buldum. Her biri elinde uzun birer şampanya kadehi tutuyordu. Etraflarında beyazın çıplak gözle görülebilen her tonundan oluşan bir karmaşa şeklinde yayılmış jüponlar, danteller vardı.

Naomi hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Diğer yandan Lina her an kusacakmış gibiydi.

"Peki gelinimiz tören için bir gelinlik ve resepsiyon için ikinci bir elbise konusunda ne düşünüyor?" Soruyu mavi kadife makosen ayakkabılar giymiş, uyumlu kobalt gözlükler takmış kel bir adam sormuştu.

Lina'nın şampanyası boğazına kaçtı. "Bir elbise fazlasıyla yeterli," diye ısrar etti. Gözleri bana kaydı. "Bakın! Sloane burada. Gidip onu karşılasam iyi olacak." Tasarımcı kotunun içindeki uzun bacaklarıyla pembe halıyı geçip aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. "Bana yardım et. Taftanın içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum." Kulağıma fısıldadıktan sonra beni garip ve beklenmedik bir şekilde kendine çekerek sarıldı.

"Dehşete düşmüş olmalısın. Bana gönüllü olarak sarılıyorsun."

"Önümüzdeki on dakika içinde bir elbise seçmeme yardım edersen, seni gönüllü olarak öpeceğim. Böylece buradan çıkabileceğiz. Kurdeşen döküyorum."

"Modayı sevdiğini sanıyordum?"

"Her gün giyeceğim kıyafetleri seçmeyi seviyorum. Baş belası topuklu ayakkabılara, tasarımcı takımlarına ve lüks spor kıyafetlerine bayılıyorum. Görünüşe göre, gelinlik alışverişini sevmiyorum. Bu bana şunu hatırlatıyor..." Omzunun üzerinden baktı. "Bütün bunlar bana *evleneceğimi* hatırlatıyor."

Yaralı, kasvetli Nash Morgan ortaya çıkmadan önce Lina "nişanlanıp birlikte bir ev kurmaktan" çok "sev ve terk et" modunda biriydi. Yakında evlenecek bir kadın olarak hâlâ yolunu bulmaya çalışıyordu.

Onu omuzlarından tutup sıktım. "Hâlâ Nash'le evlenmek istiyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "*Elbette* istiyorum. Tabii bakire bir prenses gibi giyinerek değil!"

"Lina, duvak hakkında ne düşünüyorsun?" Naomi oturduğu kadınsı kanepeden seslendi. O sırada Stef bir metre uzunluğunda, minik incilerle süslenmiş bir duvakla modellik yapıyordu.

"Aman Tanrım," diye cıyakladı Lina. "Ya bundan sağ çıkamayacağım ya da sırf buna bir son vermek için nefret ettiğim bir elbise seçeceğim."

Beni arkadaşlarımıza doğru iterken, "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Mağaza çalışanı Ahmad'ın harika ayakkabıları, şaşırtıcı derecede kalın bir sesi ve güneyli aksanı vardı. Lina'yı soyunma odasına götürürken bir dizi güler yüzlü asistan da fazlasıyla prensesvari görünen beş elbiseyle peşlerinden gidiyordu.

Naomi koltuğa oturup memnuniyetle şampanyasından bir yudum aldı.

Stef'in bana doldurduğu kadehi elinden aldım. "Nasıl kendinden bu kadar emin görünüyorsun? O elbiselerin her birinden nefret edecek."

"Biliyorum," dedi Naomi neşeyle.

"Witty'nin bir planı var," dedi Stef.

"Ne tür bir plan?"

"Arkadaşımızın mükemmel gelinliğini almasıyla sonuçlanacak türden bir plan," diye bildirdi Naomi.

"Ya ukalalık ediyorsun ya da şeytanca davranıyorsun," diyerek ona takıldım. "Hangisi olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Stef konuyu değiştirdi. "Eee, bebek için bir baba adayıyla yatabildin mi?"

"Tanrım. Profilimi daha yeni oluşturdum. Mükemmel erkeği bulmam için bana bir iki gün ver. Jeremiah'ya birlikte yaşamayı teklif ettin mi?"

Naomi gülümsemesini kibar bir öksürüğün arkasına sakladı.

Stef ona şampanya kadehinin üzerinden ters bir bakış attı.

"Hadi ama," diye alay etti Naomi. "Ona son mazeretini söyle."

"Bu bir bahane değil. Dolap alanı bir ilişki için çok önemlidir ve adamın evinde yeterince yer yok. Asla yürümez. Gardırobumla ben birlikte çok şey yaşadık. Güzel ve geniş bir evi hak ediyor. Oturma odasında, gerçek bir motosikleti parçalarına ayırdığı rafların yanında duran birkaç tekerlekli rafı değil," dedi ürpererek.

"Haklısın," diye katıldım. "Dolap alanı kesinlikle âşık olmaktan, hayatını biriyle paylaşmaktan daha önemli. Eminim sen de geceleri o süet leopar mokasenlere, Jeremiah'ya sarıldığın kadar kolayca sarılabilirsin. Muhtemelen aradaki farkı hissetmeyeceksin bile."

Naomi sırıttı. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

Stef burnunu çekti. "Gelinlik alışverişi ikinizi de huysuzlaştırmış."

"İşte güzel gelinimiz geliyor," diye seslendi Ahmad.

"Gösteri zamanı," dedi Naomi ellerini çırparak.

Lina'nın telefonundaki görüntülü arama düğmesine basınca annesi hemen ekranda belirdi.

"Vakit geldi!" dedim ona.

Bonnie Solavita elinde bir mimozayla yönetici masasının başında oturuyordu. "Hazırım!"

Lina, iki mankenin arasında sıkışmamak için yan dönmek zorunda kalacağı kadar geniş etekli fildişi bir balo elbisesiyle dışarı süzüldü. İp askıları yapay elmaslarla parıldıyordu. Korsesi pembe saten bir kurdeleyle bağlanmıştı. O kadar çok tül vardı ki, *Scarlett O'Hara** esprisi yapmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Gelin şaka kaldıracak havada değildi. Düpedüz mutsuz görünüyordu.

"Aman Tanrım! Bu gelinlik senin için yapılmış," diye mırıldandı Naomi.

Boğuk bir sesle, "Muhteşem görünüyorsun," demeyi başardım.

"Nutkum tutuldu," dedi Stef. Ardından bana dönüp dudaklarını oynattı. "*Bu da ne?*"

"Vay canına! Güzel bir gelinlik, tatlım," diye seslendi Bonnie ekrandan.

Ahmad çenesini parmak uçlarına dayayıp onu incelerken yardımcıları, Lina'nın etrafında koşturarak eteği iki katı büyüklüğe çıkana kadar kabartıyordu. "Beğendin mi?" diye sordu.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Bu elbiseden ne kadar nefret ettiğimi anlatacak kelime bulamıyorum," dedi Lina.

Ahmet ellerini çırptı. "Doğru soyunma odasına."

Lina neredeyse koşacaktı.

"Bu gelinlik... harika mıydı?" diye sordu Bonnie endişeyle.

Onu görebilmek için telefonu çevirdim. "Naomi bir planı olduğunu söylüyor."

"Ne tür bir plan?"

"Bilmiyorum. Bana söylemiyor."

Naomi ekranda Lina'nın annesini görmek için Stef'in üzerinden eğildi. "Merak etme, Bonnie. Lina'nın eve mükemmel bir gelinlikle dönmesini sağlayacağız. Sana söz veriyorum."

Mimozasından bir yudum alarak, "Bu kesinlikle öyle değildi," dedi Bonnie. "Beyaz bir saman yığınına benziyordu."

Stef hızla Naomi'yi yerine geri itti. "İşte yine geliyor."

---

* *Margaret Mitchell*'ın 1936'da yayımlanmış Rüzgâr Gibi Geçti isimli romanının ve 1939 yapımı aynı isimli filmin *Vivien Leigh* tarafından canlandırılan başkahramanı olan kurgusal karakterdir. (ç.n.)

Bu işlemi dört kez daha tekrarladık, her elbise bir öncekinden daha berbattı.

"Biraz kızarmış görünüyorsun, tatlım. Belki de biraz ara verip derin nefesler almalısın," diye öneride bulundu Bonnie ekrandan.

"Ben iyiyim, anne," dedi Lina. Gerçi sesi hiç iyiymiş gibi gelmiyordu. "Kalbim iyi. Sadece tepeden tırnağa dantelle sarmalanmış durumdayım."

"Gelinler için çok normal," dedi Ahmad. "Cildinizi tahriş edecek bir şey giyecekseniz alerji karşıtı krem sürmenizi öneririz."

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Naomi.

"Kaşındırıcı ama güzel," diye katıldım.

"Bakın ne diyeceğim. Sanırım bir gün için yeterince gelinlik denedim." Lina, asistanlardan birinin beline bağladığı kristal kemeri çoktan çözmeye başlamıştı. "Tenim soyulmadan önce biri beni bu şeyden kurtarsın."

"Aman Tanrım. Patlayacak," diye mırıldandı Stef.

Lina olduğu yerde debelenirken bir asistan, elbisenin sırtından aşağıya doğru uzanan yetmiş bin düğmeden ilkiyle uğraşmaya başladı. O sırada Naomi, Ahmad'a başıyla onay verdi. Adam mağazanın arka tarafına doğru dönerek el işaretleri yapmaya başladı.

Aralarına aldıkları bir mankeni taşıyan iki çalışan ortaya çıktı. Mankene straplez bir gelinlik giydirilmişti. Elbisenin korse kısmını donatan siyah çiçekli aplikeler, uzun eteğin tamamına yayılıyordu.

Çalışanlarına dönerek, "Bu vitrine girecek, hanımlar," dedi Ahmad.

Lina aynadaki görüntüyle donakaldı.

"Neye bakıyor?" diye sordu Bonnie telefondan.

Elbiseyi görebilmesi için ekranın açısını değiştirdim.

"Şu," dedi Lina elbiseyi göstererek.

"Bu mu? Daha bu sabah geldi. Henüz kimse denemedi bile," dedi Ahmad umursamaz bir şekilde.

"Çok güzel bir elbise," diye söze girdi Bonnie.

"Bilemiyorum." Stef düşünceliydi. "Kaç gelin düğün gününde siyah giyer ki?"

Üzerindeki gelinlikten sıyrılırken, "Bunu deneyeceğim, sonrasın-

da hemen gidiyoruz," dedi Lina. Straplez bir sutyen ve iç çamaşırıyla fırlayıp üçlü aynadan uzaklaştı.

Ahmad parmaklarını şıklatarak mankeni hızla soyan kadınlara işaret etti.

"Aman Tanrım. Bu o gelinlik," dedim şaşkınlıkla.

Naomi benimle aynı fikirdeydi. "Biliyorum."

"Muhteşem bir şey," dedi Stef.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Biliyorum," diye tekrarladı Naomi.

"Lina da öyle," dedi Bonnie.

"Kesinlikle," dedi Naomi. Minderin kenarına tünemiş, hevesle soyunma odalarını izliyordu.

"Sen şeytansın," dedim ona.

"Ben güçlerimi sadece iyilik için kullanırım."

"İşte geliyor," dedi Stef. Sesi ilk kez heyecanlı çıkıyordu.

Lina bir kraliçe edasıyla içeri girdiğinde nefesim kesildi. Naomi çoktan gözyaşlarını engellemek için ellerini yüzünün önünde yelpazelemeye başlamıştı. Stef ellerini uzatıp benim ve Naomi'nin dizlerini kavradı.

Lina kaideye çıktı, eteklerini serbest bırakarak muhteşem bir poz verdi.

"Öldüm. Kesinlikle öldüm." Ahmad dramatik bir tavırla elini göğsüne bastırıyordu.

"Nash de ona bir kez baktığında öyle olacak," diyerek fikrimi belirttim.

Bonnie telefonda boğuk bir şekilde hıçkırdı.

Lina etrafında dönerken eteği sanki canlıymış gibi etrafında uçuşuyordu. "Anne! Ağlama. Yirmi dakika sonra toplantın var."

"Elimde değil. Bu senin için mükemmel. Tıpkı Nash gibi. Bu beni çok... mutlu ediyor," dedi Bonnie coşkuyla.

Kısa bir anlığına, hayallerimin erkeğiyle evleneceğimi bilerek güzel bir elbiseyle orada durmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. O anı yaşayabilecek miydim? Eğer yaşarsam, mihraba doğru babamla yürüyemeyeceğimi bildiğim için daha mı sönük olacaktı?

Yaşlar, gözlerimin arkasına battı. *Lanet olsun!* Ağlamak yoktu. Kendime acımayacaktım. Ben Geri Dönen Sloane'dum, Gerçekten Mükemmel Nedime'ydim. Zırıldayanlar Ailesi'nin Depresif Kızı değildim.

"Çok güzel ve tam benlik," diye kabul etti Lina. "Peki hangi ayakkabıyı giyeceğim?"

"Şeffaf bantlı, siyah bağcıklı *Jimmy Choo* botlarını," dedi Stef.

"Ah! Cüretkâr, rahat *ve* muhteşem," diye ekledim.

Lina siyah aplikelerden birini parmaklarının arasına aldı. "Kahretsin. Bununla mükemmel olurlar."

"Bu elbise senin için yapılmış," dedi Ahmad. "Başka birinin onu denemesine izin vermek bile tam bir rezalet olur." Yardımcıları başlarını sallayarak onu onayladı.

Lina arkasını dönüp aynada kendini incelerken göz göze geldik. "Sen ne düşünüyorsun, Sloane?"

"O kadar mükemmel ki, neredeyse sana bakamıyorum," diye itiraf ettim.

"Gerçekten mükemmel, değil mi?" Elini göğsüne götürdü.

"PVK* mi yaşıyorsun?" diye sordu Bonnie.

Lina gözlerini devirdi. "Hayır, anne. Sadece lanet olası bir gelinliğe âşık oluyorum."

Küçük pembe kanepenin tüm sakinleri tezahürat yapmaya başladı.

"Şimdi nedime kıyafetlerinden bahsedelim," dedi Lina.

"Gelinliğimi bulduğuma inanamıyorum." Lina memnuniyetle iç çekerek tabağını itti. "Başka kimse denememiş bile. Kader veya siz tuhaf romantiklerin inandığı türden bir şey."

Popüler bir *bistro*'nun arka tarafındaki küçük bir masaya sıkışmıştık. Stef bir konferans görüşmesi bahanesiyle öğle yemeğini atlamıştı. Şahsen ben, taşınma konusunda harekete geçmediği için eleştirilmekten kaçındığını düşünüyordum.

Lüks ızgara peynirimin üzerinden Naomi'ye bir bakış attım. Gelinliğin her bir ayrıntısını incelerken yeni evli ve mutlu biri olarak tüm güzel enerjisiyle Lina'yı mutlulukla izliyordu.

* Prematüre Ventriküler Kasılma'nın kısaltmasıdır. Kalbin normal ritmini bozan ekstra kalp atışları anlamına gelir. (ç.n.)

İyi bir arkadaş olarak gelinlikçiyi arayıp mükemmel gelinliği önceden sipariş etmişti. Harika bir arkadaş olarak gerçek kahraman kadermiş gibi davranmıştı.

Masanın üzerinde titreyen telefonumu elime aldım. Ablam arıyordu.

Kulağımı parmağımla tıkayıp masadan kalkarken, "Selam, Maeve," diye cevap verdim.

"Selam, mesajını aldım ama adliyeden bir türlü çıkamadım. Ne oldu?" diye sordu.

Stant görevlisinin yanındaki büyük bir saksı bitkisinin arkasına saklandım. "Babam sana hiç Mary Louise Upshaw'dan bahsetmiş miydi?"

"Babam bana birçok kişiden bahsetti. Knockemoutlu mu?"

"Buralı sayılır. Postanede çalışıyormuş. Fazla araştırma yapacak vaktim olmadı ama görünüşe göre uyuşturucu suçundan hüküm giymiş. Sanırım babamın himayesi altındaki hukuk fakültesi öğrencisi Allen'ın annesi."

"Bir yerlerden tanıdık geliyor. Muhtemelen birkaç yıl önceydi. Kanserden ve taşınmadan önce," dedi Maeve.

Yani sonun başlangıcından önceydi.

"Evet. Muhtemelen o zaman," diye kabul ettim.

"Kadının avukatı değildi, değil mi?"

"Hayır. Sanırım bir kamu avukatı varmış. Yirmi yıl ceza almış. İlk kez suç işlemiş."

"Uyuşturucu bulundurmaktan mı? Bu ceza Virginia için bile fazla."

"Ben de öyle düşündüm. Allen'ın hukuk fakültesine gitme sebebi annesinin davasıymış. Bunu araştırabilir misin? Yani olmayan boş zamanlarında."

"Evet. Biraz araştırma yapıp sana döneceğim."

"Karşılığında Chloe'yi önümüzdeki iki akşam oyun provasına götüreceğim," diye gönüllü oldum.

"Gelmiş geçmiş en iyi teyzesin," dedi Maeve şefkât dolu bir sesle. "Kendi çocukların olduğunda ben ne yapacağım?"

"Hah, şimdilik sadece kedim var. Kapatmam gerek. Lina ve Naomi ile birlikteyim. Chloe'yi bu akşam alırım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Görüşürüz."

Telefonu kapattım.

Masaya döndüğümde, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu Lina.

"Babama ait bazı evraklar buldum. Şunu dinleyin. Annem onları Lucian'a vermemi istiyor."

Naomi'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Annen aranızdaki düşmanlığın farkında değil mi?"

"Ah, kesinlikle farkında. Sanırım en azından arkadaş olmanın bir yolunu bulmamızı istiyor ama birbirimizi lime lime etmeden aynı odada duramıyoruz. Bu yüzden Lucifer'ı görme olasılığı daha yüksek olduğu için onları Lina'ya bırakmaya karar verdim."

"Takım Elbiseli Babacık'tan bahsetmişken," dedi Lina parmağını viski bardağının kenarında gezdirerek. "Daha fazla para ve birkaç başka avantaj talep ettikten sonra iş teklifini resmen kabul ettim."

"Bu harika bir haber," dedi Naomi.

"Tebrikler?" Bunu bir soru gibi ifade etmek istememiştim ama sesim öyle çıkmıştı.

Lina güldü. "Teşekkürler. Çok heyecanlıyım. Sonunda perdeyi aralayıp ellerimi kirletebileceğim."

"Ne gibi avantajlar edindin?" diye sordum.

"Sana karşı daha nazik olacak."

"Aman Tanrım. Beni iş sözleşmene dahil etmek için pazarlık *yapmadın*. Değil mi?" Lucian Rollins'in beni savunacak birine ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"Bu bir talepten çok öylesine bir yorumdu," diyerek beni temin etti Lina. "İlginç olan, bugün şehirde olacağınızı öğrenince ikinizi de ofise davet etmemi söyledi."

Naomi bana döndü, mutluluktan çıldırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne?" diye sordum savunmaya geçerek.

"Senin Lina'yla birlikte şehirde olacağını öğreniyor ve seni ofise davet ediyor. Sence de bu, bir erkeğin ezeli düşmanı için yapacağı şeyin *tam tersi* değil mi?" derken önemli bir şeyin altını çiziyormuş gibiydi.

"Ezeli düşman biraz ağır oldu," dedim kahvaltılık dürümle annemin spa gününü düşünerek. "Ayrıca *bizi* davet etti, beni değil."

"Bilemiyorum. İçgüdülerim bana *seni* orada istediğini söylüyor," diye ısrar etti Lina.

"İstemiyor. Belki sadece yeni çalışanına insanmış gibi davranıyordur. Belki aleti ve yarım beyni olan tüm erkekler gibi Naomi'ye âşıktır."

Naomi saçlarını savurup bir süper model gibi asık surat takındı. "Bu doğru. Bugün şimdiye kadar altı adam rögar çukuruna düştü," dedi nefes nefese.

Homurdandım.

Lina ellerini kaldırdı. "Tamam. Pekâlâ. Tam bilgi veriyorum. Bu öğleden sonra ofiste olmaması gerekiyor. Belki orada olup seninle kavga edemeyeceği için böyle bir teklifte bulunmuştur."

Bu haberin yarattığı küçük hayal kırıklığını düşünecek durumda değildim.

Naomi'nin modu tamamen düşmüştü.

"Cidden. Neden bu daveti yaptığını hiç mi merak etmiyorsun?" diye bastırdı Lina.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Yani, her zaman nerede çalıştığını görmek istemişimdir. Gerçekten düşmanlarının kemiklerinden yapılmış bir tahtı var mı?" diye sordu Naomi.

"Bir dahaki sefere ofise gittiğinde ona götürmen için dosyaları sana *verecektim*," dedim Lina'ya.

"Evet ama o asık suratlı zengin adam perdesinin arkasını biraz olsun merak etmiyor musun? Oldukça etkileyici olduğunu kabul etmeliyim," diye dürtükledi. "Dosyaları doğruca onun çok pahalı masasına götürebilirsin. Böylece annene, bunları ona şahsen vermeye çalıştığını söyleyebilirsin. Belki ofisindeki *espresso* makinesini bile kullanabiliriz."

Naomi ellerini çırptı. "Ah! *Espresso!* Lütfen, lütfen, lütfen, Sloane."

Akıllıca değildi ama bir yanım Lucian Rollins'in şeytani imparatorluğunu nerede yönettiğini görmeyi gerçekten istiyordu.

Ayrıca burada ne kadar uzun süre kalırsam uygulamadaki seksi, buranın yerlisi bir adamın bana mesaj gönderme ihtimali o kadar artacaktı. Aynı gün içinde Lina'nın gelinlik bulmasına yardım etme, Lucian'ın şeytani imparatorluğunu gezme *ve* sevişme olasılığım vardı.

"Sanırım uğrayıp yeni ofisini görebiliriz," dedim düşünceli bir tavırla. "Nasılsa buradayız."

Naomi ve Lina muzaffer bir çöpçatan edasıyla birbirlerine baktılar.

"Suratınızı öyle yapmayı kesin, yoksa fikrimi değiştiririm."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

DOKUZ

ŞEYTANLA YİYİŞMEK

Sloane

Rollins Danışmanlık ofisi zengin görünümlü bir binanın, zengin görünümlü manzarası olan on dördüncü katının tamamını kaplıyordu. Resepsiyonun mermer zemininden koyu renkli, ahşap panelli duvarlara kadar her şey para ve güç diye fısıldıyordu.

Duvarlarda süslü sanat eserleri, altın saksıların içinde gerçek bitkiler vardı.

"Kimliklerinizi görmem gerekiyor," dedi resepsiyondaki kadın.

Ellili yaşlarının ortalarında ya da altmışlı yaşlarının başında bir kadındı. Kariyer sahibi bir asker gibi dimdik duruyordu. Naomi ile bana duvardan bir tablo çalmaya çalışacağımızı veya çantalarımızı *espresso* kapsülleriyle dolduracağımızı düşünüyormuş gibi bakıyordu. İsim kartına göre adı Petula'ydı.

Onu hem korkutucu hem de büyüleyici bulmuştum.

"Onlar benim ve Lucian'ın arkadaşları," dedi Lina.

Bu bariz bir yalandı.

Petula etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Şimdi arkadaş olmaları ileride düşman olmayacakları anlamına gelmez," dedi açıkça. "Ehliyet, askeri kimlik ya da pasaport kabul ediyorum."

Naomi hazine avındaymış gibi çantasını karıştırarak hızla isteneni yerine getirdi.

Cüzdanımdan ehliyetimi çıkarıp uzatırken eski ABD Şerif Yardımcısı Nolan Graham füme renkli cam kapıdan lobiye girdi.

"Sarışın!"

"Nolan!"

İyi görünüyordu, sağlıklı ve mutluydu. Bu da beni mutlu etmişti.

Sarılmak için kollarımı açtım. Beni kucaklayıp kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Onunla çıkmıştım. Yani, çıkmış sayılırdık. Kahramanca yaralanması, kariyerinin ve özel hayatının gidişatını değiştirmeden önce bir iki güzel öpücükten fazlasını yaşayacak kadar bile uzun sürmemişti.

Lucian gizemini koruyan nedenler yüzünden Nolan'a kendi şirketinde bir iş teklif etmişti. Eski karısı Callie'yi geri kazanmasını mümkün kılacak bir pozisyondu.

Belki seksi ABD şerifi sevgilim olmamıştı ama en azından yeni bir arkadaş edinmiştim.

"Kurşun yaran nasıl?" Sorduğum anda beni tekrar sıkıca kavrayıp havaya kaldırınca kıkırdamaya başladım.

Birden fazla kişi boğazını temizlemeye başladığı için Nolan'ın cevabı yarıda kaldı. Etrafıma bakınınca Lina ve Naomi'nin, hatta Petula'nın bile *Taylor Swift*'i ön sıradan izleyen seyirciler gibi kocaman açılmış gözlerle baktıklarını gördüm.

Beni kucağından bırakmakta acele etmeyerek, "Selam, patron," dedi Nolan.

Kahretsin.

Arkamdaki tanıdık sıcaklığın beni baştan aşağı yaktığını hissettim. Bu adamda gerçek cehennem ateşinin güçleri olup olmadığını merak ediyordum.

"Nasılsın bakalım?" diye sordum Nolan'a tekrar. Arkamda duran tehdidi görmezden gelmeye kararlıydım.

"Tamamen iyileştim."

"Onu dinleme. Koca bebek daha cuma günü, kış rüzgârı kurşun yarasını acıttığı için sızlanıp duruyordu," diye araya girdi Lina.

Nolan sırıttı. "Ben bir kahramanım. Kahramanların sızlanmaya hakkı vardır."

"Müstakbel eşin nasıl? Gizlice evleneceğinizi duydum," derken sırtımın alevlerle yıkandığı gerçeğini tamamen görmezden geliyordum.

* Amerikalı şarkıcı, söz yazarı, oyuncu, yapımcı ve klip yönetmenidir. (ç.n.)

Nolan'ın gülümsemesiyle ağzındaki bütün dişler göründü. "O harika. Biz harikayız. Birkaç hafta içinde St. Croix'e gidip her şeyi resmileştireceğiz... yeniden."

Mutluluğu hissediliyordu.

Kolunu sıktım. "Tebrik ederim. İkiniz adına çok mutluyum."

Gerçekten öyleydim. Etrafımdaki herkes âşık olup evleniyor, aile kuruyor ya da ailesini büyütüyordu. Bu durum benim şu anki bekârlığımı iyice yüzüme vuruyordu.

"Hanımlar."

Lucian'ın derin sesiyle omurgamın titrediğini hissettim.

Yavaşça dönerek Lucifer'ın tanrısal sıcaklığını içime çektim. Bunu yapmamak imkânsızdı. Bu büyük bir sanat eserinin bulunduğu bir odada durup her usta fırça darbesini *ezberlememeye* çalışmakla aynı şeydi.

Lucian kusursuz koyu renkli takım elbisesi, ütülü *Oxford* gömleği ve gri-mavi çizgili kravatıyla sinir bozucu derecede çekici görünüyordu. Kravatından tutup mükemmel görüntüsü bozulana kadar onu sarsmak istiyordum. Kalın koyu renk saçları, fazla kusursuz bir tarzla yüzünden geriye doğru taranmıştı. Adeta birinin onları bozması için yalvarıyorlardı. Fazla mükemmeldi, bu hiç doğal değildi.

Her zaman yaptığı gibi beni inceledi. Bir kez olsun ne gördüğünü merak etmiştim. Onun ışıltılı, mükemmel dış görünüşünün aksine ben dar, asker yeşili bir kargo pantolonla mor, ince bir boğazlı kazak giymiştim. Saçlarımı yukarıdan atkuyruğu yapmış, dudaklarıma öldürücü bir kırmızı ruj sürmüştüm.

Hayal mi görüyordum, yoksa bakışları dudaklarımda gereğinden fazla mı uzun kalmıştı?

Bakışlarımız kilitlendiğinde neden kendimi bu kadar canlı hissediyordum?

Biri bir şey söyleyecek miydi, yoksa bütün gün birbirimize alev almış gözlerimizle bakacak mıydık?

Kibar insan sevecenliğiyle bakışmamızı bölerek, "Umarım burada olmamızın bir sakıncası yoktur," dedi Naomi.

Lucian'ı dostça kucakladığında gözlerimi kaçırdım. Petula'nın hesapçı bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

"Lina bize iyi haberi verince gelip resmi olarak nerede çalışacağı-

nı görmek istedik," diye devam etti Naomi. Lucian ve ben ne zaman talihsizce aynı odada bulunsak, ortaya çıkan garipliği yumuşatmak onun göreviymiş gibi davranıyordu.

Lina gözlerini kıstı. "Öğleden sonra dışarıda olman gerektiğini sanıyordum," dedi yeni patronuna.

"Dışarıda olacaktım," dedi Lucian sertçe sözünü keserek. "Öngörülemeyen koşullar nedeniyle programım yeniden düzenlendi." O derin, gümüşi bakışlar tekrar bana döndü.

Muhtemelen binaya adımımı attığım anda güvenlik onu uyarmıştı. Bu yüzden geri dönmüştü. Neden? Ofisini ateşe vermediğimden emin olmak için miydi?

"Programda herhangi bir değişiklik olduğunda beni uyarmanız gerekiyor," diye hatırlattı Petula.

Büyük ve güçlü bir egomanyağın, işini ciddiyetle yapan bir idareci tarafından azarlanmasından keyif alarak sırıttım.

"Gelecekte bunu hatırlamaya çalışacağım, Petula," dedi dümdüz bir sesle.

Lucian hâlâ beni izliyordu. Ben de ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Lina parmaklarını şıklatıp başım salladı. "Neyse..."

Yeniden o tuhaf duruma dönmüştük.

"Bir gelinlik buldun mu?" diye sordu Nolan.

Lina telefonuna uzanırken neredeyse kolunu burkuyordu. "Buldum. Ayrıca nedime elbiselerini de seçtik. Callie sahil düğününüzde ne giyecek?"

Nolan telefonuna uzandı ve ikisi kafa kafaya verip gelinliklere baktılar.

Sinirli bir şekilde, "Sizi işe aldığım için pişmanlık duymama neden oluyorsunuz," dedi Lucian.

Lina bakışlarını Nolan'a çevirdi. "Sanırım kendini dışlanmış hissediyor."

"Haklısın," diye onayladı Nolan.

Huysuz patronlarını aralarına sıkıştırıp fotoğrafları karıştırmaya başladılar. Her birini en ince ayrıntısına kadar yorumluyorlardı.

"Kovuldunuz." Patron gelinlik sohbetinden sıvışarak Naomi'ye döndü. "Ziyaretinizin tadını çıkarın," dedikten sonra bana bir kez daha bakmadan cam kapılara yöneldi.

Lina memnun bir şekilde iç geçirdi. "Eğlenceliydi."

Kimliklerimizi iade ederken, "Misafirlerinizin ziyareti için izin verildi," dedi Petula. Umduğu güvenlik ihlali yaşanmadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Az önce bizim geçmişimizi mi kontrol etti?" diye fısıldadım Nolan'a.

"Evet. Bir de kredi kontrolü."

"Vay canına."

"Turunuzun tadını çıkarın. Çok gizli bir konu hakkında isimsiz bir kaynakla buluşmam gerekiyor," dedi Nolan.

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. Lucian'ın karanlık iş ilişkilerini bildiğim için her şey mümkün görünüyordu. "Seni görmek güzel, Nolan."

"Seni de, sarışın. Arayı açma."

Lina bizi elektronik kartıyla çift camlı kapıdan geçirdiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Yıllar boyunca Lucian'ın kötülük imparatorluğunu nemli taş duvarları olan ve kükürt kokulu bir sisle kaplanmış, zindan benzeri bir inden yönettiğini hayal etmiştim. Oysa burası öyle değildi. Burada zorla tutuluyormuş gibi görünmeyen düzinelerce çalışanın bulunduğu, son moda çalışma bölümlerinden oluşan geniş bir alan vardı. Her yaştan, ırktan ve moda anlayışından çalışanlar, ortak masalarla cam duvarlı konferans odalarında toplanmıştı.

Ortam kalabalıktı ama kaotik değildi. Bazı insanlar *gerçekten gülüyordu*.

"Vay canına," dedi Naomi.

"İşkence aletleri nerede?" diye sordum.

"Onları ayrı bir yerde tutuyor. Halıdaki kan lekeleri falan," dedi Lina rahat bir tavırla.

"Bekle, Lina." Şaşkınlık ve mutluluğun mükemmel bir bileşimini yaşıyormuş gibi görünen kızıl saçlı, çilli bir kadın önümüzde aniden

durdu. "Petula beni kahve, su ya da çay ister misiniz diye sormam için gönderdi."

Saçlarını dağınık bir yarım topuzla geriye doğru toplamıştı. Tırnaklarında çıkartmalar vardı. Ekose blazer ceketinin altına *Selena Gomez** tişörtü giymişti.

"Bu Holly. O da benim gibi işe yeni girdi," diyerek kadını tanıttı Lina.

Holly'nin yanaklarında iki pembe nokta belirdi, sanki her an gözyaşlarına boğulacak veya bir şarkı patlatacaktı. "Bu işle birlikte resmen bir rüyam gerçek oldu. Bay Rollins beni idari asistan olarak işe aldı. Bu benim ilk gerçek işim. Çocuklarım benimle çok gurur duyuyor, hatta her sabah öğle yemeğimi hazırlıyorlar. Onların okula ve kreşe gitmesini bekleyip kendime hayvan şekilli krakerlerle dil peyniri dışında bir şeyler hazırlıyorum."

"Çok tatlılar," dedi Naomi.

"Tebrikler," derken Lucian'ın zavallı kızı ejderha ateşiyle küle çevirmeyeceğini umuyordum.

"Kahve mi dedin?" diye sordu Naomi umutla. "Çünkü çok isterim."

Son kafein alımından bu yana neredeyse otuz dakika geçmişti.

Hevesli bir gülümsemeyle, "Nasıl içersiniz?" diye sordu Holly.

"Kahve olduğu sürece fark etmez," diye takıldı Naomi.

"O zaman size spesiyalimi getireyim. Siz de bir şeyler ister misiniz?" diye sordu Holly bana dönerek.

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Benim şanssızlığımla Lucian'ın havalı ofisine koca bir fincan kahve dökerdim, o da bana uğradığı zarar yüzünden tazminat davası açardı.

"Turunuza yetişirim," diyerek hızla uzaklaştı.

"Çok tatlı biri," dedim arkasından.

"Gerçekten öyle. İki hafta önce iki çocuğuyla birlikte evsiz kalmış. Kötü muamele gördükleri evlerinden ayrılıp bir sığınma evine yerleşmişler. Lucian'ın onu hemen işe aldığı söyleniyor. Ertesi gün işe başlamış ve geçen hafta bir daireye taşınmış."

Ellerini göğsünde kavuşturarak, "Bu inanılmaz," dedi Naomi.

* Amerikalı şarkıcı, oyuncu, yapımcı ve iş insanıdır. (ç.n.)

"Lucian neden o anda onu işe almak istemiş?"

"Görünüşe göre baş düşmanın sığınma evinin ana sponsorlarından biri," diye açıkladı Lina.

"Evet, sanırım zalim devler bile vergiden düşmek için iyi bir şey yapabiliyor," diye mırıldandım.

Adam hakkında inandığım her şeyle çelişen kanıtlar görmekten hoşlanmıyordum. Onu doğru bir şekilde tanımladığımı düşünüyordum. Yıllar, hatta *on yıllar* boyunca benim için kötü adam tanımından başka bir şey olmamıştı. Şimdiyse o özel dikim takım elbiselerin ve kalp avcısı elmacıkkemiklerinin altında, kaçırdığım başka hangi insanlık belirtileri olduğunu merak etmeye başlamıştım.

O geniş ve güçlü göğsünün içinde bir yerlerde atan varsayımsal bir kalp varsa, benden hâlâ nefret ediyor olması ne anlama geliyordu?

Lina turumuza devam etmemiz için bizi yönlendirdi. Bize etkileyici bir dizi dinlenme odası, konferans salonu ve ofisleri gösterdi.

Kendi ofisi bolca gün ışığı alan, minimalist döşenmiş bir odaydı. Harika bir manzarası, bir de kanepesi vardı. Masasının üzerinde Nash'le ikisinin paraşüt ekipmanlarına bağlandıkları bir fotoğraf vardı.

"Peki burada tam olarak ne iş yapıyorsun?" diye sordum kanepeye oturarak.

"Şirketin birincil amacı, adayları adaylık sürecindeyken ve görevlerinde desteklemek."

"Yani siyasi rakiplerin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarıp onlara şantaj yapıyor, bu işe yaramazsa 'ortadan kaybolmalarını' mı sağlıyorsunuz?" diye fikir yürüttüm. "Cesetleri mi saklıyorsunuz, yoksa zincirin daha mı yukarısındasınız?"

"Sloane," diye fısıldadı Naomi.

Masanın arkasındaki ergonomik koltuğunda dönerken, "Koridorun sonunda ceset imhasına ayrılmış koca bir malzeme dolabı var," diye şaka yaptı Lina.

Daha olumlu bir konuya geçmeye çalışarak, "Buradaki herkes çok mutlu görünüyor," dedi Naomi.

"Olmaması zor," dedi Lina. "Maaşlar makul seviyenin çok üzerinde. Sosyal haklar çok fazla. Patron da kimsenin hayal kırıklığına uğratmak istemeyeceği kadar çekici bir adam."

Burnumu çektim. "Yani, ateş ve kükürt gibi şeylerden hoşlanıyorsan."

İki kadın da bana baktı. "*Sen* bile Lucian'ın doğal olmayan bir şekilde yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundasın," diye ısrar etti Naomi.

"Yakışıklı mı?" diye homurdandı Lina. "Adam, evrenin en ateşli tanrıları bir araya gelip evrenin en ateşli bebeğini yapmış gibi görünüyor. Ölümlü olduğuna asla inanmıyorum. Onu uyurken gören oldu mu hiç?"

Ben görmüştüm.

O mürekkep rengi kirpiklerin gölgesi bronz tenine düşüyordu. Göğsü yavaş, sabit nefesleriyle yükselip alçalıyordu. Uyku bile mermer kadar sert çenesindeki gerginliği yok edememişti.

Kafamın içinde sinsice yaklaşıp beni yumruklamak için bekleyen o anılardan nefret ediyordum. Suçluluk hissi, korkuyla birleşiyordu. Ateşli ve haklı bir öfke üzerime geliyordu.

"Vampirlerin uykuya ihtiyacı yoktur," dedim onlara. "Tuvalet ne tarafta?"

Tuvalet de ofisin geri kalanı gibiydi. Muhteşem bir sadeliği vardı, aptallık derecesinde lükstü. Arkadan aydınlatmalı granit lavabolarda kaliteli el kremleri, gözlük temizleyicileri ve düzenli bir şekilde yerleştirilmiş kadın bakım ürünleri vardı.

Bir oyuğa yerleştirilmiş makyaj aynası ile makyaj masası bile vardı.

Kaşmir olması gereken yumuşaklıkta bir havluyu ıslatıp yanaklarıma tuttum.

Son birkaç hafta, fazlasıyla emin olduğum her şeyi sorgulamama neden olmuştu. Bunların hepsi doğanın değişmez kanunlarıymış gibi inandığım şeylerdi.

Aileme her zaman güvenebilirdim.

Kendi ailemi kurmak için acelem yoktu.

Lucian Rollins insan kılığında korkunç bir varlıktı.

Şimdiyse kendimi... kaybolmuş hissediyordum. Sanki bir şekilde her şeyin tam tersi olduğu alternatif bir boyuta adım atmıştım. Şu andan itibaren daha fazla değişikliği kaldıramazdım.

Yüzümü kuruladım. Ardından sırf orada malzemeler olduğu için gözlüklerimi temizledim.

"Tüm bunlar yas tutma sürecinin bir parçası," dedim yansımama. "Lucian'ın insan olup olmaması gerçekten umurunda değil. Beynin sadece takıntı yapacak başka bir şey bulmaya çalışıyor. Her şey daha iyi olacak. Eninde sonunda. Muhtemelen."

Yarım yamalak moral konuşmamı tamamlayıp tuvaletten çıktığımda sıcak ve sert bir gövdeye çarptım.

Çantam gürültüyle yere düşerken kocaman, sıcak eller beni kavradı.

Yüzüne bakmama gerek kalmadan kim olduğunu biliyordum. Vücuduma yayılan elektrik akımından anlamıştım.

"Yürürken önüne bakamıyor musun?" dedi Lucian huysuz bir sesle.

"Kadınlar tuvaletinin önünden saatte yüz altmış kilometre hızla geçen sensin," diyerek onu ittim. Yerinden biraz olsun kıpırdamaması sinirimi bozdu.

Pes edip geriye doğru bir adım atan ben oldum. Çantamın askısına uzandım ama o önce davrandı.

"Tanrım, bunun içinde ne taşıyorsun? Parçalanmış bir ceset mi?"

Askıya doğru hamle yaparken, "Neden erkekler her zaman bir kadının çantasının ağırlığı ve içeriği hakkında yorum yapma ihtiyacı hisseder?" diye sordum.

Çantayı ulaşamayacağım bir yerde tuttu. "Merak. Biz sadece bir cüzdana veya evrak çantasına sığacak kadar şey taşıyoruz. Bu çanta bütün bir ansiklopedi seti içindeymiş gibi."

"Gerçekten bilmen gerekiyorsa, bunlar babamın dosyaları. Bu sabah buldum. Sana getirmesi için Lina'ya verecektim."

Tehlikeli derecede sakin sesiyle cümlemi tekrarladı. "Lina'ya verecektin."

"Evet," diye onayladım.

"Benim yerime ona verecektin."

Ensemde bir ürperti hissettim. *Tehlike. Dikkatli ol. Tedbirli davran.*

Uyarıyı görmezden geldim. "Evet."

"Neden?"

"*Neden?*" Görünüşe göre, papağanlık yapma sırası bendeydi. "Nedenini biliyorsun."

"Detaylandır," diye ısrar etti.

"Hayır."

Bana ters bir bakış attıktan sonra çok pahalı mokasenlerinin topukları üzerinde döndü. Çantamla birlikte koridorda yürümeye başladı.

"Hey!" İyi giyimli, uzun bacaklarına ayak uydurmak için koşmam gerekti. O çantada sadece dosyalar yoktu. Araba anahtarı, ruj, tablet, biber gazı ve atıştırmalıklar gibi tüm ihtiyaçlarım vardı.

Bir kapıdan içeri adım attığında onu takip ettim. Ancak arkamdan cam kapıyı kapatana kadar şeytanın inine gönüllü olarak girdiğimi fark etmemiştim.

Lucian'ın ofisindeydim.

Elbette bir köşe ofisine sahipti. Ayrıca elbette nefes kesici manzarasıyla çok büyük bir odaydı. Soğuk, resmi ve etkileyiciydi. Kendi rahat, kaotik ofisimi düşündüm.

"Tuhaf. Kükürt kokmasını bekliyordum, bunun yerine... balık kokusu alıyorum," dedim havayı koklayarak.

Lucian sessizce küfretti.

"Pekâlâ. Senin derdin *ne*, Lucifer?" diye sordum.

"Sen. Bir kez daha, derdim sensin."

"Çantamı geri ver."

Bir yetişkin gibi davranıp çantayı bana vermek yerine, pahalı görünen beyaz bir kanepenin önündeki çok pahalı görünen sehpanın üzerine koydu. Bu adam *IKEA*'yı hiç duymamış mıydı? Bez çantamı işaret etti. "Dosyaları bana ver."

İpek döşeme kanepenin üzerine oflayarak oturdum. Çantayı sehpanın mermer yüzeyi üzerinde kendime doğru çektim.

"Söylemek istediğim şeyi kanıtladığın halde neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Dosyaları en başta Lina'ya vermek istememin nedeni tam olarak buydu," diye homurdandım.

"Senden nefret etmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Ses tonunun keskinliği karşısında irkilerek başımı kaldırdım. Bir elini koyu renkli, parlak saçlarında gezdirirken diğer eliyle ceplerini yokladı.

"Burada bir sigara yakmayı aklından bile *geçirirsen*..."

"Sakın yanında içtiğim son sigaradan bir nefes almamışsın gibi davranma."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kapa çeneni." Dosyaları çıkarırken iki kütüphane kitabı, kozmetik çantam ve atıştırmalık zulamın yarısı da dışarı döküldü. "Ayrıca evet. Benden nefret etmek istediğini düşünüyorum. Bence benden nefret etmeyi seviyorsun."

Ayağa kalkıp bacaklarını iki yana açtı, ellerini savaşa hazırlanıyormuş gibi beline dayadı. Mükemmel sakalının altındaki şekilli çenesinin çoktan gerildiğini görmezden geldim.

Adam gençliğinde muhteşemdi ve Lina haklıydı. Büyüyüp lanet bir tanrıya dönüşmüştü. Hayat bazen hiç adil olmuyordu.

"İşte lanet olası avukata verebileceğin lanet olası dosyalar. Böylece anneme lanet olası bir kahramanmışsın gibi görünmeye devam edebilirsin."

Yığını ona doğru iterken gözucuyla gördüğüm Mary Louise Upshaw haber kupürlerini geri aldım.

Çabucak kupürlerle birlikte dökülen diğer şeyleri çantama geri koyarak ayağa kalktım. Askıyı omzuma takıp kapıya doğru ilerledim.

"Senden nefret etmeyi sevmiyorum."

Yumuşak bir sesle söylediği bu sözler karşısında bir an kalakaldım.

Ona bakmak için döndükten sonra değişken ruh halim yüzünden aramızdaki mesafeyi kapattım. Yüzüne bakarak, "Ne *istiyorsun*, Lucian?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi. O güzel maskenin altında duygular, fikirler ve acayip bir kişilik olduğunu biliyordum ama o beni tüm bunlardan koparmıştı.

"Bana gezegendeki en kötü insanmışım gibi davranıyorsun, hemen ardından ailem için gizlice iyi bir şeyler yapıyorsun. Evsiz bekâr anneleri işe alıyorsun. Benimle kavga ediyorsun, sonrasında en sevdiğim dürümü sipariş ediyorsun. Sen benim en sevdiğim dürümün ne olduğunu nasıl bilebiliyorsun?"

Bana doğru bir adım attı. Ancak o cevap veremeden elimi kaldırdım.

"Biliyor musun? Boş ver. Bilmek istemiyorum. Bilmek istediğim tek şey *benden ne istediğin?*"

Kısa ve etkileyici bir an için, dişlerini bana geçirmek üzere olan öfkeli bir vampir gibi üzerime gelen adamın benim kadar perişan halde olduğunu düşündüm.

"Seni hiç önemsememek istiyorum." Sesi sakindi ama gri gözlerinde gümüşi bir ateş yanıyordu.

Kabaydı, bunu açıkça kabul edebilirdim. Yine de bu lanet bir zafer gibiydi. Baş döndürücü bir zaferdi. Huysuz biri olmaktan bıkmıştım. Kötü niyetli atışmalarımız yüzünden dikkati dağılan tek kişi benmişim gibi hissetmekten sıkılmıştım.

Onun için *önemliydim* ve o bundan nefret ediyordu.

"Ben de aynı şekilde, koca adam."

"Gitmelisin," dedi aniden.

"Neden? Beni bu güzel ofiste ağırlamak hoşuna gitmiyor mu?" Masasına doğru yürüdüm. Klavye, fare ve iki monitör dışında boş duran keskin köşelere sahip kocaman bir cam bölmeden oluşuyordu.

Düzeni mi sevdiğini, yoksa kaostan mı nefret ettiğini merak ettim.

Parmaklarımı eğimli kenar boyunca gezdirerek leke bıraktığımı çok iyi biliyordum. "Üzgün görünüyorsun." Duraksadığımda göz göze geldik. Zıplayıp cam yüzeyin üzerine otururken, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Bakışları tehlikeli bir şekilde karardı, bana doğru birkaç adım attıktan sonra durdu. "Birlikte olduğumuzda dönüştüğümüz kişilerden hoşlanmıyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sence *ben* hoşlanıyor muyum?"

"Bence bayılıyorsun."

Biraz daha mı yaklaşmıştı, yoksa ben mi ona doğru eğilmiştim? Dizlerim neredeyse pantolonunun keskin kıvrımlarına değecek kadar yakındı. Birbirimize mıknatıs gibi çekilmiştik. Düşmanlar tekrar tekrar birbirine çekiliyordu.

Bundan çok yorulmuştum.

Aramızdaki boşlukta artan bir gerilim vardı. Yıldırım düşmeden hemen önce kollarımızdaki tüylerin ürpermesi gibi bir histi.

"Bayılmıyorum," dedim öfkeyle.

Bir anda dizlerim onun bacaklarına değdi. Ben ona bakmak için kafamı kaldırırken o da bacaklarımı ayırıp aralarına girdi.

Nefesim kesildi.

Parmaklarını genişçe açıp uyluklarımın üst kısımlarında belli be-

lirsiz gezindikten sonra elleriyle kalçamın iki yanından kavradı. *Tanrım*. Adamın *kokusu* bile muhteşemdi.

Lucian duyularıma hükmediyordu. Kravatındaki ince gri çizgiler gözleriyle tam olarak aynı renkti. Vücudundan yayılan ısı saunaya girmişim gibi hissettiriyordu. Kokusu keskin, temiz ve ölümcüldü. Kalp atışlarını duyabiliyordum. İkimizin ortak kalbi olduğunu düşündürecek kadar yüksekti.

"Bayılıyorsun. Günün birinde tam olarak doğru hakareti edeceğini ve çatlaklarımın ardını görebileceğini sanıyorsun."

Sesi tehditkâr bir fısıltıdan biraz daha yüksekti. Bakışları gözlerime kilitlenmişti. Garip bir çekim gücü yaratıyordu. Sanki başka tarafa bakamazmışım ya da bir şekilde o çapa olmadan uçup gidecekmişim gibi hissediyordum.

Burada neler olduğunu bilmiyordum. Ancak konuşmayı kesmesini istemediğimi biliyordum. Geri adım atmasını istemiyordum.

"O çatlakların ardında ne görebilirim?" diye sordum.

Gözlerini kapatırken anın büyüsünden kurtulmaya çalışarak başını salladı. Fakat ona izin vermeyecektim, bu sefer olmazdı. Elimi uzattım ve yıllardır hayalini kurduğum şeyi yaptım. Mükemmel kravatını yakalayıp onu daha yakınıma çektim.

"Benimle *oynama*, peri," diye hırladı. Sözleri bir uyarı niteliğindeydi ama gözleri artık açıktı. Üstelik ben orada başka bir şey, ateşli bir şey görüyordum.

Biyolojik içgüdülerim altüst olmuştu. Vücudum "savaş ya da kaç" yerine üçüncü bir seçenek eklemiş, "seviş" diyordu.

"Bana öyle deme." Nefes nefeseydim.

"O zaman bana öyle bakmayı kes."

"Nasıl bakıyorum?" diye fısıldadım. Popomun masayla birleştiği kıvrımı başparmaklarıyla okşadığında neredeyse kendimden geçiyordum.

Bu nefret gibi değildi. Bu çok daha tehlikeli bir şeye benziyordu.

"Sanki benden seni..." Soğukkanlı Lucian Rollins dudaklarıma bakarken ne düşüneceğini şaşırmış durumdaydı. O muhteşem yüzde gördüğüm acemilik beni hem dehşete düşürmüş hem de büyülemişti.

Kısa bir süre Lina'nın kalp rahatsızlığının bulaşıcı olup olmadığını merak ettim çünkü kalbim düzgün atmayı unutmuşçasına çırpınıyordu.

"Bu korkunç bir fikir," dedim neredeyse fısıldayarak.

"Şimdiye kadar düşündüğüm en kötü şey," diye bana hak verdi.

İkimiz de hareket etmedik. İkimiz de kendimize gelemedik.

"Bizden çok yoruldum," diye itiraf ettim.

"Bizden *nefret* ediyorum," diye karşılık verdi.

Parmaklarım acımaya başlayınca hâlâ onun kravatını kavramakta olduğumu fark ettim.

Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ama tam olarak dokunmuyordu. Aynı havayı solurken bedenlerimiz alev alevdi. Başım dönüyordu, doğru olduğunu düşündüğüm tek şeye tutunurken tüm mantığımı bir kenara bıraktım. Buydu. Bunu istiyordum. Onu istiyordum.

"Affedersiniz, efendim."

Lucian hareket etmedi ama ben ettim.

Lucian'ın geniş göğsünün arkasında bir yerlerden, "Kütüphaneciyi bırakmanın zamanı geldi. Arkadaşları onu bekliyor, hem sizin de Boston'dan acil bir telefonunuz var," dedi Petula.

Bir çığlıkla ileri atılıp panik içinde masadan kaydım. Ancak inmek yerine sadece kasıklarımı Lucian'a yapıştırmayı başarmıştım.

Masasının kenarı ile sadece mega ereksiyon olarak tanımlanabilecek şey arasında sıkışıp kalmıştım. Bacaklarım Lucian'ın bacaklarına yapışmıştı. Düzüşmek için mükemmel bir pozisyon olabilirdi.

"Ah, Tanrım," dedim tiz bir sesle.

Onun ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorsam, o da benim ne kadar ıslak olduğumu hissediyor muydu? Bu karşılıklı olarak bilmemizi gerektirmeyen türden bir bilgiydi.

Lucian'ın burun delikleri genişledi. Şimdi elleri beni kıçımdan sertçe kavrıyordu.

"Dışarı," diye bağırdı gözlerini benden ayırmadan.

"Hayır," dedi Petula. "Bana düzen sağlamam için para ödüyorsunuz, programınızı açıkça göz ardı etmenize göz yummam için değil. Bayan Walton'la yiyişecek vaktiniz yok. Beklemek zorunda."

"Yiyişmek mi?" Sesimde histerik bir ton vardı. Kısa bir an için Lucian'ın yüzünde bir eğlence parıltısı yakalasam da o ifade aynı hızla kayboldu.

Soğuk bir ses tonuyla, "Bayan Walton da şimdi gidiyordu," dedi Lucian.

Güçlü parmaklarıyla kalçamdan kavrayıp beni yere indirdi. Dişlerini sıkarak bir adım geri çekildi. Artık bizi birbirimize bağlayan tek şey olan ipek kravatı parmaklarımın arasından kaydı.

Kendimi zavallı gibi hissederek kravatının ucunu yakalayıp küstahça omzunun üzerine attım.

"Görüşürüz, *Lucifer*."

ON

KIZGIN VE AÇ

Lucian

"Gergin görünüyorsun," dedi Emry.

"Gergin mi? Neden gergin olayım ki? Danışanlarla uğraşıyorum, FBI salyangoz hızıyla hareket ediyor, sinir bozucu bir kadın programımı bölüyor ve Hugo suç örgütü kokusunu aldığım biri tarafından takip ediliyorum. Gergin olmak için bir neden yok," diye tersledim.

Şehrin caddeleri her zaman siyah lüks SUV'lerle dolup taşıyordu. Yine de beni takip eden aracın peşine takılabilmiş, tam o sırada Sloane'un şirkete geldiğinin haberini almıştım.

Güvenlik meselesiyle ilgilenememiştim çünkü *onu* görmem gerekiyordu. Kolayca halledebileceğim bir durumu görmezden gelmek zorunda kalmıştım çünkü onu ofisimde görmek istiyordum. İnşa ettiğim şeyi gördüğü anda orada olmak istiyordum.

Oraya gittiğimde ise disiplinimin her bir zerresini kaybetmiştim. En temel dersleri unutmuştum. Sloane'un bana yakınlığı onu tehlikeye yaklaştırıyordu, her zaman öyle olmuştu.

Arkadaşım parmaklarını yuvarlak karnının üzerinde birleştirip beklentiyle bana baktı.

Koltuğa bile oturmadığımı fark ettim. Geldiğim andan beri adamın şöminesinin önünde volta atıyordum. Bu akşam yemek yemeyi planlamıştık. Oysa kapıyı açtığında bana bir kez bakmış, önlüğünü çıkarıp beni evindeki ofisine buyur etmişti.

Parmak uçlarımı alnıma götürdüm. "Üzgünüm, Emry. Yemeğimizi mahvediyorum."

Kendimi bu kadar kontrolsüz hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Kafamda durmaksızın oynayan görüntülere bir son vermek için duygularımı bastırmam gerekiyordu. Yarı kapalı o yeşil gözler... aralanan kırmızı dudaklar...

Bir el hareketiyle özrümü geçiştirdi. "Güveç bu. Dayanır."

"Yaktın, değil mi?"

Pişmanlıkla sırıttı. "Kömür kokusunu fark etmemene şaşırdım."

Hiçbir şey fark etmemiştim. Kahretsin, sakinleşmem gerekiyordu. "Beni çileden çıkarıyor," dedim volta atmayı sürdürerek.

"FBI ajanı mı?"

"Hayır! Sloane."

Kıkırdayarak deri koltuğundan kalktı. Fırtınalı bir denizin ahşap bir gemiye meydan okuduğu tablonun altında duran, üzerine içki şişelerini yerleştirdiği bakır servis arabasının başına geçti.

Şömineye yaslanırken Sloane'u masama dayamış olmanın nasıl hissettirdiğini düşünmemek için kendimi zor tuttum.

Emry, biçimli bir karaftan iki kadeh şarap doldurdu. Kareli bir gömleğin üzerine, neon renkli balıklar işlenmiş siyah bir yün kazak giymişti.

Kadehlerden birini bana uzatırken, "Bu kazak ateşe verilmeyi hak ediyor," diye fikrimi belirttim. Nazik, talihsiz bir büyükbabaya benziyordu.

Kısa bir an için bana baktığında ne düşündüğünü merak ettim. Milyon dolarlık bir şirketin CEO'su gibi mi görünüyordum? Birinin kocası, babası olabilecek biri gibi mi görünüyordum? Yoksa olduğum kötü adam gibi mi görünüyordum?

"Şu sinir bozucu Sloane konusunu -geçici olarak- masaya yatıralım. Sonrasında organize bir suç örgütü tarafından takip edildiğin kısma geri dönelim," diyerek ikinci koltuğu işaret etti.

"Endişelendiğin buysa onları peşime takıp buraya getirmedim," dedim isteksizce otururken.

"Hımm," diye sivri bir cevap geldi.

Bir nefes verdim. Emry terapi günlerimizde "başkalarının sözlerini kendi önyargılarımla yorumladığımı" söylerdi. Bugünlerde mesajı almam için Emry'nin mırıldanması yeterliydi.

"Seni, değer verdiğin kişileri korumak için her türlü önlemi aldığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Benim endişem *sensin*. Kendine aynı özeni gösteriyor musun?"

Gözlerimi cama dikerek, "Bana tüm bu duyguları hissetmeyi nasıl durduracağımı söyleyemez misin? Böylece halledilmesi gereken şeylere odaklanabilirim?" diye sordum.

"Bir seansta olsaydık, bazen en çok direndiğimiz duyguların bize öğretecek en çok şeyi barındıran hisler olduğu hakkında düşündürücü bir şeyler söylerdim. Sonra da herkesin fazlasıyla zorlanabileceği durumlar arasında, neden en çok geçmişinden bir kadınla ilgilendiğini tartışabilirdik. Düşmanlıktan başka bir şey beslemediğini iddia ettiğin bir kadın hakkında konuşurduk. Ancak biz mutfağımda tüten meteoru yemek zorunda kalmamak için pizza sipariş etmek üzere olan iki arkadaşız. Bir arkadaş olarak şunu soracağım. Bir kütüphanecinin ziyareti, seni neden kendisine dava açılması için FBI'ya yardım ettiğinden haberdar olan bir mafya liderinden daha fazla rahatsız ediyor?"

Çünkü Anthony Hugo söz konusu olduğunda kontrol bendeydi.

Çünkü böyle adamlarla nasıl başa çıkılacağını biliyordum.

Çünkü onların mahvolmasından zevk duyuyordum.

"Çünkü bana unutmayı tercih ettiğim bir geçmişi hatırlatıyor," dedim yüksek sesle. "Savunmasız olduğum bir anda bana ihanet etti."

Ayrıca bugün benim için bacaklarını aralamış, sanki oraya aitmiş gibi masamın üzerine tünemişti. Sanki orada olmak istiyordu. Sanki *beni* orada istiyordu.

Görüntüleri kafamdan silkeleyerek yerlerine daha eski, daha karanlık başka bir anıyı getirdim.

Sloane kalbi kırık ama cesur görünüyordu. Kolu askıdaydı, zümrüt gözleri meydan okuyan yaşlarla parlıyordu.

"*Ne yaptın sen?*" diye bağırmıştım. Aslında sormak istediğim soru başkaydı. "*O sana ne yaptı?*"

Emry kadehinin üstünden bana baktı. "Lucian, sen akıllı bir adamsın."

Bu konuşmanın gidişatı şimdiden hoşuma gitmemişti.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Oldukça zeki bir adam olarak geçmişi öylece unutamayacağını ya da yokmuş gibi davranamayacağını bildiğini varsayıyorum. Üste-

lik önemli bir süre boyunca harika bir terapistten terapi aldığın için sana tek çıkış yolunun duyguları yaşamak olduğunu hatırlatacağım. Duygularını kapalı bir kutuya koyup orada durmalarını bekleyemezsin. Duygular böyle bir şey değildir."

"O zaman ben de sana bu duyguları kutusundan çıkarmanın neden tehlikeli olduğunu ikimizin de bildiğini hatırlatayım."

"Düşündüğünden çok daha fazla kontrole sahipsin," diye belirtti.

"Bu kontrol, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemekten geçiyor."

"Herkesin sahip olduğu dürtüleri bastırmakla herhangi bir duyguyu kabullenmeyi reddetmek arasında fark var."

Alaycı bir ses çıkardım. "Benim her zaman kabullendiğim duygularım var."

"Mesela?" diye sordu Emry.

"Mesela şu anda açım, ayrıca sinirliyim."

Arkadaşım kıkırdadı. "Sucuklu ve sosisli?"

"Olur."

"Lucian, çocukken yaşadıkların için sana acımıyorum. Sadece mutluluğu deneyimlemekle kalmayıp onu sürdürebilecek kadar yetkin, derin bir adam olduğunu fark etmek gibi zor bir işi yapmaktan seni kurtarıyorum."

"Neden herkes mutluluğa bu kadar takmış durumda? Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle dolaşmaktan biraz daha değerli başka amaçlarım da var."

"Şunu söylememe izin ver. Sen çılgınca başarılara imza atmış yetişkin bir adamsın, bu bile başlı başına etkileyici. Ancak yetiştirilme tarzın hesaba katıldığında bu düpedüz mucizevi bir şey. Rahatsız edici olsalar bile duygularla başa çıkacağın konusunda kendine güven."

Adam beni çok fazla övüyordu. Neler yapabileceğimi bilmiyordu ama ben biliyordum.

Yavaşça nefes verdim.

"Meraktan soruyorum, bu sefer seni kızdıracak ne yaptı?" diye sordu Emry. Yarım ay gözlüklerinin ardındaki gözlerinde merak vardı.

"Masamda parmak izleri var," dedim huzursuz bir şekilde.

Tartışmalarımız beni her zaman tahrik etmişti. Kendimi zavallı hissetmeme neden olan bir zayıflıktı. Üstelik bugün bana kendi sahamda sataştığında aletimin sertleşme hızı başımı döndürmüştü.

Onu istemiştim. Onu arzulamıştım. Ona tam orada, o masanın üzerinde sahip olabilirdim.

Belki cevap buydu. Belki de aramızdaki bu eziyet verici gerilim, bir kez olsun pes edersek en sonunda yok olacaktı.

Emry kıkırdadı. "Dostum, hayatın karmaşasını kucakladığın zaman en büyük hazinelerini bulacağın yere ulaşacağını eninde sonunda öğreneceksin."

"Ben düzenli para yığınlarımı tercih ederim, teşekkürler." Oysa bankadaki bakiyemi değil, Sloane'u düşünüyordum. Bacaklarını iki yana açmış, kırmızı dudaklarını aralamışken nihayet içine girdiğimi hayal ediyordum.

"Hadi, akşam yemeğimizi sipariş edelim. Ardından satrançta beni yenmene izin vereyim."

Ayışığı Kitaplığı

ON BİR

CESUR VE GÜZEL SHANIA TWAIN

Lucian

Yirmi üç yıl önce

Üzerinde "*BU KEŞKE BİR LAZANYA OLSAYDI*" yazan *Garfield*'lı kahve kupasını kolumun yanına koyarken, "Al bakalım," dedi Simon Walton.

Waltonların mutfağındaki kahvaltı köşesinde karşı karşıya oturuyorduk. Bu oda neredeyse bizim evin birinci katının tamamı büyüklüğündeydi. Koltukların arkasında kalan köşeli pencerelerin diğer tarafında, turuncu ve pas rengindeki yapraklar hafifçe sallanıyordu.

Aramızdaki yeni boyanmış turkuaz masanın üzerinde, çekişmeli bir oyunun sürdüğü bir satranç tahtası duruyordu.

Çatık kaşlarımla tahtaya bakmaya devam ederken, "Teşekkürler," dedim ona. Kahve istediğim için beni sorgulamaması veya benimle dalga geçmemesi hoşuma gitmişti. Erkekler kahve içerdi. Sevmeyi öğreniyordum.

Parmaklarımı atın etrafına sarıp onu düşman bölgesinin derinliklerine doğru hareket ettirdim.

"Unutma, öyle kafana göre saldırıya geçemezsin," dedi Bay Walton. "Bir planın, bir stratejin olmalı. Sadece yapacağın şeyi düşünemezsin. Rakibinin ne yapacağını da tahmin etmelisin."

Bu tavsiyeyle birlikte filini alıp atımı tamamen yok etti.

Kahvemi elime alırken, "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Bay Walton sırıttı. "Pes etmek yok. Sonuna kadar git."

Sinirle bir piyonumu feda ettim.

Gözlüklerini yukarı doğru iterek, "İşte şah mat," dedi Bay Walton.

Sarı desenli mindere yaslandım. "Bu oyunu sevdiğimi sanmıyorum."

"Biraz daha alıştırma yaparsan başaracağını hissediyorum. Tıpkı futbol sahasında oyunu kontrol altında tutarken yaptığın gibi."

Kasım ayında bir pazar öğleden sonrasıydı. Maç veya antrenman yoktu, bu durum yan evde yaşadığım cehennemden kaçışın olmadığı anlamına geliyordu.

Babam arkadaşlarıyla balığa çıkmıştı. Annem de babam etrafta yokken boş zamanlarının çoğunu geçirdiği yerde, yani yatak odasında tek başınaydı. Bay Walton'ı arka bahçesindeki çiçekleri budarken gördüğümde yardım etmek için gönüllü olmuştum.

Elinde iki poşet yiyecekle odaya girdiğinde, "Satranç dersleri nasıl gidiyor?" diye sordu Karen Walton.

"Harika," dedi Bay Walton.

"Berbat," diye cevapladım.

İkimiz de masadan kalkıp birer poşet aldık. Bay Walton karısına sesli bir öpücük kondururken ben de poşetleri ortadaki büyük adaya taşıyarak kendimi meşgul ettim. Burası biraz dağınık, kaotik bir haldeydi. Yemek kitapları gelişigüzel yığılmıştı, porselen kabın yanma dökülen unu henüz kimsenin temizleme fırsatı olmamıştı. Açık kalmış bir derginin, çocukların üniversiteye gönderilmesiyle ilgili yazısının üzerinde bir elma kâsesi duruyordu.

Benim evimde dağınıklığa müsamaha gösterilmezdi. Tetikleyici olabilecek her şeyden ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerekiyordu.

Bayan Walton, Bay Walton'ın kıçına utanç verici bir şaplak attı. "Arabada biraz daha var." Sevgi benim evimde olmayan bir diğer şeydi.

"Biz getiririz," dedi Bay Walton. "Çırağımla ben arabayı boşaltırken sen de kendine bir fincan kahve koy."

"Siz olmasaydınız ben ne yapardım? Sanırım kahve yerine şarap içeceğim," dedi Bayan Walton. Birbirinden farklı kadeh ve bardakların bulunduğu büyük gömme vitrine doğru ilerlerken koluma şefkatle dokundu.

Parmakları yanlışlıkla vücudumda oluşan son morluğa temas ettiğinde yüzümde oluşan irkilme ifadesini gizleyemedim. Waltonlar içki içerdi, yemek masasında şarap olurdu. Bay ve Bayan Walton'ı bazen verandada kokteyl içerken görürdüm. Ancak ikisinin de sarhoş olduğunu hiç görmemiştim.

Bay Walton ile babam arasındaki fark buydu. Özdenetim.

Belki de satranç tahtasında bana öğretmeye çalıştığı şey buydu.

Koluma bakarak, "Futbolda mı oldu?" diye sordu Bay Walton.

"Evet." Morluğu örtmek için gömleğimin kolunu aşağı doğru çekiştirdim. Yalan söylerken boğazım düğümlendi.

Bayan Walton parmağıyla yukarıyı işaret ettiğinde gülümsememi gizledim. Sadece boyum için bile olsa bana ihtiyaç duyulması hoşuma gidiyordu. Uzun saplı, üzerinde çiçek işlemeleri olan en sevdiği şarap kadehini üst rafta bulup ona uzattım. Kadehi kocasına doğru sallayıp sessiz bir soru sordu. Bay Walton başparmağını sevimli bir şekilde havaya kaldırınca raftan ikinci kadehi indirdim.

"Lucian, bu oyunu oynamandan hoşlanmıyorum," diye çıkışırken ikinci kadehi alıp tezgâha yöneldi. Kadehleri bıraktıktan sonra poşetlerden birini karıştırdı ve bir şişe şarap çıkardı. "Çok farklı şekillerde yaralanabilirsin. Ayrıca evet, genç bedenler daha hızlı iyileşir ama bu tür bir hasarın ileride nelere yol açabileceğini bilemezsin."

"Bu çocuk son senesinde oyun kurucu olacak, aşkım," diye belirtti Bay Walton. "Takımı bırakıp örgü örmeye başlayamaz."

"Ona örgü örmesini söyleyen yok," dedi. "Peki ya softbol? Sloane neredeyse hiç sakatlanmıyor. Bu arada kızımız nerede?"

Son iki saattir ben de aynı şeyi merak ediyordum ama sormak istememiştim.

Kaşlarını abartılı bir şekilde oynatırken, "Bluth denen çocukla randevuda," dedi Bay Walton.

Kaskatı kesildim. Bu benim için yeni bir haberdi. Bunun hakkında konuşmuştuk. Okulda değil çünkü okulda hiç konuşmazdık. Bu ikimiz arasında dillendirilmemiş bir kuraldı. Muhtemelen Sloane benim pisliğin teki olduğumu düşünüyordu. İkinci sınıfta okuyan bir kitap kurduyla konuşurken görülemeyecek kadar iyi olduğunu düşünen popüler oyun kurucuydum.

Tirbuşonu yerleştirirken, "Unutmuşum. Ondan hoşlanıyor muyuz, yoksa hoşlanmıyor muyuz?" diye sordu Bayan Walton.

Jonah Bluth serseri bir defans oyuncusuydu, üstelik soyunma odasında Sloane Walton'ın memelerini elleyeceğini söyleme hatasına

düşmüştü. Antrenman sahasına çıkana kadar bekleyip aklını başına getirecek kadar sertçe ona vurmuştum. Ne yazık ki, yerde kalacak sağduyuya sahip olmadığı için Nash'in bizi ayırması gerekmişti.

Sloane'a kesin bir dille Jonah'ı terk etmesini söylemiştim. Nedenini bilmek istemişti. Nedense her konuda her şeyi bilmeye hakkı varmış gibi hissediyordu. Aynı anda hem çileden çıkarıcı hem de sevimliydi.

Ona, çocuğun bir pislik olduğunu ve daha iyisini hak ettiğini söylemiştim. İkisi de doğruydu.

Bunu düşüneceğini söylemişti. Görünüşe göre bunun anlamı, ne olursa olsun canının istediği şekilde davranacağıydı.

"Sanırım kızımızın ondan hoşlanıp hoşlanmadığını görmek için şimdilik bir karara varmıyoruz," dedi Bay Walton. Sonra bana işaret etti. "Gel, Lucian. Market poşetlerini çıkarırken sana İskandinav savunmasını* anlatayım."

"Akşam yemeği için ikinci favorini yapıyorum, Lucian. Marketten aldığım sos eşliğinde dondurulmuş *ravioli***," diye seslendi Bayan Walton arkamızdan.

Göğsümdeki sıcaklık hissi bana yabancıydı ama hoşuma gitmişti.

Ağzım metalik kan tadıyla doldu. Kollarım ve omuzlarım saklamak zorunda olduğum yarım düzine çürükten dolayı sızlıyordu. Yumruğu yüzünden çenem ağrıyordu. Ayrıca ilk kez sağ elimin parmak eklemleri morarıp açılmıştı.

Darbe ikimizi de şaşırtmıştı.

Artık daha kötüydü.

Gittikçe kötüleşiyordu.

O yüzden ben de kötüleşiyordum.

"Baban öyle demek istemedi," dedi annem fısıldayarak. Her zaman fısıldardı. "Aklında çok şey var."

Dağınıklığın ortasında, mutfağın yıpranmış zemininde yan yana oturuyorduk. Sanki toplanıp atılmayı bekleyen iki çöpten ibarettik.

* Bir satranç açılışı. (ç.n.)

** Genellikle kare veya yuvarlak makarna hamurlarının içine değişik dolgular konularak hazırlanan, çeşitli soslarla servis edilen İtalyan mutfağına ait klasik bir yemektir. (ç.n.)

"Bu bir mazeret değil, anne. Yan komşu Bay Walton..."

İrkildi. Babam içki kokarak eve geldiğinde kavgayı başlatan konu bu olmuştu.

Her zaman bir şey olurdu. Akşam yemeği soğuk olurdu. Dördüncü el arabamı yanlış park ederdim. Ses tonum yeterince saygılı olmazdı. Bu geceki sebep de Simon Walton'ın bana verdiği satranç kitabıydı.

"Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" diye hırlamıştı babam. "O yan komşunun benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bir kitap okuyup nereden geldiğini unutabileceğini mi sanıyorsun?"

Bazı geceler tam olarak inanmadığım bir tanrıya dua ederdim. Onu alkollü araba kullanmaktan ya da daha kötü bir şeyden tutuklatması için ilahi olana yalvarırdım.

Hayatta kalmamızın tek yolu buydu.

Bir yanım artık çok geç olduğundan endişeleniyordu. Ruhumun derinlerinde iltihaplanıp asla serbest kalamayan, olduğum kişiyi değiştiren türden bir öfkeyle doluydum.

Ne kadar denersem deneyeyim yumruklarımı çözemiyordum.

Bunu bana o yapmıştı.

Mesele acı değildi, en azından artık değildi. Aşağılanmaktı. Annemin ve benim, onun her isteğini yerine getirmemizi emretmesiydi. Evrenimizin merkezinin kendisi olduğuna inanmasıydı. Bizim ihtiyaçlarımızın onunkilerden daha önemsiz olmasıydı.

Yeterince büyük ve güçlüydüm, gerekirse onunla dövüşebilirdim. Artık bunu anlamıştı. Bunu fark etmiş, bunu yapmaktan geri durduğum için benden biraz daha nefret etmişti.

Onun gibi olmak istemiyordum, o da bunu biliyordu. Bu yüzden beni kırmak için elinden geleni yapacaktı. Benim orada olmadığım zamanlarda ise annemi kırmaya devam edecekti.

Yaralı adamlar kadınları yaralardı.

Ayağa kalkıp anneme yardım ettikten sonra arka bahçeye çıkarken kafamın içinde bu cümle yankılanıyordu.

Sonbahar soğuğunu tenimde hissettim. Ölü yapraklar ayaklarımın altında usulca çıtırdıyordu.

Kaçmak istiyordum. Burayı çok gerilerde bırakmak, bir daha asla

arkama bakmamak istiyordum. Ancak gidersem annemi öldürmesi an meselesi olurdu. Annemi çok sert itebilir veya kontrolünü kaybedip onu sarsarken duramayabilirdi.

Annemi hayatta tutan tek şey bendim.

Üçümüzün neden üniversite bir seçenekmiş gibi davranmaya devam ettiğimizi bilmiyordum. Uğruna çok çalıştığım futbol bursunu gerçekten kabul edecekmişim gibi davranıyorduk. Evden ayrılırsam ne olacağını hepimiz biliyorduk. Yine de bu konuda hiç konuşmadık. Paylaştığımız kirli sır hakkında hiç konuşmazdık.

Ağzıma dolan kandan ve içimdeki acıdan kurtulmak isteyerek tükürdüm. Sağ omzumdaki ağrıyı hafifletmek için kol hareketleri yapmaya koyuldum. Her zaman neremi inciteceğini bilirdi. Yapabileceğini bana hatırlatacağı ama başkalarının fark etmeyeceği kadar zarar verirdi.

Çenemi esnetirken, "En azından bu geceye kadar öyle yapardı," dedim kendi kendime. Yüzümdeki morluğu saklamak mümkün olmayacaktı.

"Pısst!"

Kolumu çevirmeyi bırakıp evimin yan tarafına döndüm. Kirli bej dış cephe kaplamasının ilerisine, yabani otların arasından geçerek hayatımdaki iyiyi kötüden ayıran çite baktım.

İşte orada, kiraz ağacının ardındaki pencerede duruyordu. *İyilik.*

"Ne yapıyorsun orada? Geç oldu," diye fısıldayarak azarladım.

"Uyuyamadım," diye karşılık verdi Sloane.

Artık ben de uyuyamayacaktım. Babam geri gelmeyecekti. Bu gece dönmezdi. Bir arkadaşının evine gidip sızana kadar içecekti. Ben ise uyanık bir şekilde yatarak tavana bakacak, hiç geri dönmemesini dileyecektim. O kamyonu bir köprüden aşağı sürmesini ve hepimizin acısına son vermesini dileyecektim.

Arkamı dönüp evime baktım. Annemin yatak odasının ışıkları yanıyordu. Her zaman yaptığı gibi iki büklüm halde yatacaktı. Eskiden benim yanıma kıvrılırdı. O zamanlar durum bu kadar kötü değildi, babam bu kadar gaddar değildi. Ancak bir noktada annem kendi içine kapanmaya başlamış, koruyucu ben olmuştum.

Burada kalmalıydım. Sloane'un hayatını kendi çirkinliğimle lekelememeliydim.

"Yeni bir CD aldım. Dinlemek ister misin?" diye fısıldadı karanlıkta.

"Siktir et." Kendi kendime mırıldanarak bahçelerine girdim.

Ona doğru tırmanırken kiraz ağacının budaklı kabukları ellerimi aşındırdı.

Penceresinden içeri girerken, "Merhaba," dedi Sloane. Altında pijaması, üstünde *David Bowie* atletiyle güzel ve canlı bir şekilde karşımdaydı.

Pencere kenarına dizilmiş kitapların üzerinden dikkatlice atlayarak, "Merhaba," diye karşılık verdim.

Gözlüğünün hemen altında, yanağında yastık izi vardı. Saçları başının üstünde karışık bir düğüm haline gelmişti, bir ara uyuduğu belliydi.

Çok... sevimliydi, hatta hoştu. Alışkın olmadığım bir şekilde ona çekiliyordum.

"Seni ne uyandırdı?" diye sordum huzursuzca.

Bakışları pencereye kaydı, ardından hemen bana döndü. Çenesini kaldırdı. "Bilmiyorum."

İyi bir yalancıydı, yine de anlamıştım. "Bir şey mi duydun?" diye üsteledim.

"Kanaman var," dedi sorumu duymazdan gelip harekete geçerek.

Parmaklarımı ağzımın köşesine götürünce uçları kıpkırmızı oldu. "Kahretsin."

Bir kutu mendil kaparak içinden birkaç tane çekip çıkardı. "Al şunları. Otur."

"Hayır, sorun değil. Gitmeliyim," diyerek pencereye doğru yürümeye başladım. Buraya bu şekilde gelemeyeceğimi bilmem gerekirdi. Kendim için üzülüyor olmam, bana onun odasını kan gölüne çevirme hakkı vermiyordu.

"Hey. Gidemezsin. Geçen bahar attığın taş için hâlâ özür dilemedin."

"Bir dahaki sefere," dedim hızlıca. Bu bizim bir nakarat gibi tekrarladığımız cümlemizdi. Geri döneceğime dair sözümüzdü. Bozmamak için ciddiyetle düşünmem gereken bir sözdü.

Bir ayağımı pencere kenarındaki koltuğa koyduğum anda beni eşofmanımın arkasından yakaladı. "Ciddi misin, Sloane?"

"Bırak da dudaklarına bakayım. Yani dudaklarından akan kanı kastediyorum," diye düzeltti.

Ormanda yürürken çorabına yapışan dikenlerden biriymiş gibi bana yapışmıştı.

"Tamam," diye mırıldandım. *John Grisham** ve *Octavia Butler*** kitaplarının arasındaki mindere oturdum.

"Hareket etme," dedi Sloane buyurgan bir tavırla.

"Bir periye göre çok otoritersin," diye yakındım.

Komodininden bir yığın mendille bir bardak su alırken homurdandı. Bana yaklaştığında cam yeşili gözlerinde ciddiyet vardı. İşte o zaman bildiğini anladım.

Biliyordu ve benim için üzülüyordu. Ellerim tekrar yumruk oldu.

"Yarınki kimya sınavına hazır mısın?" diye sordu.

Sırrımı bildiği kadar bu konuda konuşmak istemediğimi de biliyordu. Bu yüzden beni temizlerken her şey normalmiş gibi davranacaktı. Onu hak etmiyordum.

"Hiç konuşmadığım için özür dilerim... bilirsin işte..." Elimle çaresiz bir hareket yaptım.

Boşluğu benim yerime doldurarak, "Okulda beni görmezden geldiğin için mi?" dedi Sloane. Söyleyecek kelime bulamadığımda bile ne söylemek istediğimi bilmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

"Evet."

O zarif omuzlarını silkip sıırttı. "Eh, sorun değil. Futbol takımının kaptanı benimle ilgilenmeye başlarsa sokaktaki itibarım zedelenir."

"Sokaktaki itibarın mı?" diye takıldım.

Mendilleri suya daldırıp dudağımın kenarını hafifçe silmeye başladı. Birinin beni önemsemesi güzel bir duyguydu.

"Sonra insanlar benden amigo takımına katılmamı, hatta Third Base'deki şenlik ateşlerine gitmemi beklemeye başlar. Okuma zamanım azalır. Ayrıca Philip'e olan gizli aşkımdan da vazgeçmem gerekir."

* Amerikalı avukat, siyasetçi ve yazardır. En çok gerilim türünde yazdığı eserlerle tanınmaktadır. (ç.n.)

** Hugo ve Nebula ödüllerini birden fazla kez kazanan Amerikalı bilimkurgu yazarıdır. (ç.n.)

"Sahne ekibindeki Phil senin gizli aşkın mı?" diye sordum alayla.

Sahne ekibindeki Phil matematikten aldığı mükemmel notları, ayrıca okul gösterileri sırasında perde sorumlusu olduğu için kulisteki takması gereken kulaklığıyla meşhurdu. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamaz, okula her gün aynı kot pantolon ve siyah tişörtüyle gelirdi. Tişörtün üzerine papyon taktığı fotoğraf çekim günü hariçti.

"Elimde değil. Güçlü erkeklere bayılıyorum. Ne zaman onun 'perde açılsın' diye fısıldadığını düşünsem, dizlerimin bağı çözülüyor."

Her şeye rağmen... gülümsüyordum. Onun üzerimde böyle bir etkisi vardı. Çok iyiydi, sanki onunla ilgili her şey ışıldıyordu. İyi insanların iyi şeyleri oluyordu.

Sonra Jonah'ı hatırladım.

"Baban bu gece biriyle çıktığını söyledi." Kulağa suçlayıcı geliyordu ama elimde değildi.

"Sakin ol. Onu yüz yüze terk etmek için Jonah'la çıktım."

Doğruldum. "Ayrıldınız mı?"

"Evet." Bakışlarını dudaklarıma dikmişti. "Tam bir pislikti. Sen haklıydın."

"O kısmı tekrar söyle," diye ısrar ettim.

Bir yandan çalışırken dudakları kıvrıldı. "Hayır."

"Hadi ama," diye yalvardım.

"Hayır, söylemiyorum. Ayrıca kapa çeneni. Ama cidden," diye devam etti ıslattığı mendil tomarını dudağımın köşesine bastırarak. "Anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?"

"İkinci sınıftaki dört gözlü bir inekle arkadaşlık yaparken görülmek istemiyorsun. Bu lise toplumunun uzay-zaman sürekliliğinde bir delik açar."

Bizi kimsenin öğrenmesini istemememin gerçek nedenini bilmiyordu. Babam bir şeyin benim için önemli olduğunu sezerse, onu yok eder ya da elinden geldiği kadar mahvederdi. Yapmama "izin verdiği" tek şey futboldu çünkü sahada başarı gösteren bir oğlunun olması onun için bir anlam ifade ediyordu.

Sloane'un benim için bir şey ifade ettiğine, ona değer verdiğime dair bir ipucu bulursa zarar verirdi. Eğer bunu yaparsa, onu bir şekilde incitmeyi başarırsa bununla yaşayabileceğimi... ya da onun yaşamasına izin verebileceğimi sanmıyordum.

"İnek," dedim hafifçe.

Konuyu tekrar değiştirerek, "Acıyor mu?" diye sordu. Artık sesi boğuk ve ciddiydi.

"Acımıyor," diye yalan söyledim.

"Lucian..."

"Yapma," dedim usulca.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Bu seni ilgilendirmez."

"Ama..."

"Herkes seninki gibi bir aileye sahip değil, tamam mı?" Her gün nelerle uğraştığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Özellikle Simon ve Karen Walton tarafından büyütülmüşken bunu anlayamazdı.

"Peki neden polise gidemiyoruz?" diye üsteledi.

Telefonu elime alıp babam için polisi arama fikri gülünçtü.

Polis Şefi Wylie Ogden babamın en iyi arkadaşlarından biriydi. Wylie, hızlı gidip şerit ihlali yaptığı için babamı kenara çektiğinde on yaşındaydım. Sarhoş olduğu için arabayı yolun kenarına çekerken açık bira kutusunu bana uzatmıştı.

Yavaşça gevşemeye başlamıştım çünkü polis yardım edebilirdi. Okulda bununla ilgili videolar izlemiştik. İçkiliyken araba kullanılmazdı ama babam kullanmıştı.

Polisin babamın bu hatayı yapmasını, beni korkutmasını ve birine zarar vermesini engelleyeceğini düşünmüştüm.

Babamın penceresine doğru yürürken, "*Birileri bugün erken başlamış*," diye kıkırdamıştı Wylie.

Şef bir uyarı bile yapmadan onu serbest bırakmıştı. Bir balıkçı teknesiyle ilgili konuşmuşlar, ardından o akşam barda buluşmak için plan yapmışlardı. Sonra Wylie, babama özel bir ayrıcalık tanıyormuş gibi el sallayarak yola geri dönmüştü.

"Yapamam," dedim sıkıntıyla.

"Evet, yapabiliriz," diye ısrar etti.

Sürekli "biz" diyordu. Sanki o da bu işin içindeymiş gibi davranıyordu, aksine bu isteyeceğim *son* şeydi. Eğer Sloane çok yaklaşırsa... incinirse... kendimi tutamazdım. Savunmada k· ayı sürdüremezdim. Onu bitirirdim, üstelik bunu yaparken onun gibi olurdum.

"Eğer sana zarar veriyorsa, Lucian..." Sloane'un sesi kırılgan bir hale bürününce benim de kalbimin bir parçası kırıldı.

Ayağa kalkıp onu kollarımın arasına alırken, "Dur," diye fısıldadım.

Kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarıldı. Yüzünü göğsüme bastırdı. Bana gösterdiği fiziksel şefkatin bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordum.

Henüz on altı yaşındayken bekâretimi kaybettiğim Brandy Kleinbauer'e karşı hissettiklerim gibi değildi. Ortaokul boyunca *Cindy Crawford*'a* duyduğum hormonal istekle alakası yoktu. Ayrıca bir dargın bir barışık şekilde hafta sonları takıldığım Addie için hissettiklerim de buna benzemiyordu.

Bu... daha karmaşıktı. Sloane'dan hoşlanıyor, onu güvende tutmak istiyordum. Ne kadar masum olursa olsun, birbirimize her dokunduğumuzda bir parçam daha fazlasını diliyordu. Ancak bu bir seçenek değildi. Ben yaralıydım ve o çok güzeldi.

Onun benim için önemli olduğu gerçeğinin haricinde, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyordum. Benim için herkesten daha önemliydi.

"Hangi CD'yi aldın?" diye sordum.

Geri çekilip kucaklaşmamızdan uzaklaştığında hem rahatladım hem de pişman oldum. Gözlüğü yamuk duruyordu, saçları biraz daha dağılmıştı. Göğsümde bir sıcaklık ve şefkat hissettim. Sanki onun iyiliğini içime çekiyordum. Ancak bu doğru değildi.

"*Shania Twain.*"

Sırıttım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sorun nedir? Kadın *country* müziği dinleyecek cesaretin yok mu?" Yatağına doğru zıplayıp gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle kulaklığını aldı. "Cesur ve güzel *Shania Twain*. Dinlemek ister misin?"

* Amerikalı manken, sinema ve reklam filmi oyuncusudur. (ç.n.)

Bir tarafa yatmış saçları, kocaman gözleriyle çok tatlı ve umutlu görünüyordu. Bu güzel odadaki yumuşak yatakta, bu büyük evde onun yanına uzanıp tüm bunların bir parçası olmaktan başka bir şey istemiyordum. Bunu yapamamamın sebebi tam olarak buydu.

Kendimle birlikte karanlığı da getirirdim. Yaralarım bulaşıcıydı.

"Geri dönmeliyim, hem..." *Hem ne?* Evde benim için ne kalmıştı?

Sloane başını eğdi. "Lütfen?"

"Bu iyi bir fikir değil, peri. Ya ailen gelirse? Burada olmamalıyım." Onun yakınında olmamalıydım.

"Evin diğer tarafında uyuyorlar. Dürüst olmak gerekirse şimdi gidersen, bütün geceyi senin için endişelenerek geçireceğim. Uyuyamayacağım. Yarın çok yorgun olacağım için trigonometri sınavından kalacağım. Hadi ama, koca adam. Gerçekten vicdanının sızlamasını istiyor musun?"

"Saçmalıyorsun."

Yatağına atlayıp yan tarafına vurarak, "Üç şarkı," diye pazarlık etti Sloane.

İçimi çektiğim anda zaferini hissederek sırıttı. "Bir şarkı," diye karşı çıktım.

"İki," dedi ısrarla.

Ayakkabılarımı çıkarırken bunun bencilce ve kesinlikle aptalca olduğunu düşündüm. Sloane'un babası buraya gelip beni kızının yatağında bulursa, beni asla affetmezdi. Açıklamaya çalışsam bile olmazdı. Onun ne kadar özel olduğunu biliyor, benim ne kadar zarar gördüğümü hissedebiliyordu. Bu yüzden bu kadar iyilerdi çünkü benim için üzülüyorlardı.

"Bu sadece *Come on Over** isimli bir şarkı. İleri matematik kadar zor bir şey değil," diye alay etti Sloane.

Yatağa onun yanına tırmanıp kararlı bir şekilde yorganın üzerine oturdum. Ancak çılgın yastık koleksiyonunu etrafımıza yığmasına izin verdim. Kolumun altına bir yastık sıkıştırırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Arkamdaki iki yastığı kabarttı. "Bir yuva yapıyorum. Ben böyle uyuyorum."

* Hadi gel. (ç.n.)

"Her gece kırk iki yastıkla mı uyuyorsun?"

"Altı yastık, çok bilmiş. Ayrıca denemeden beni yargılama."

Babam geçen yaz beni üzerine atarken karyolamı kırdığı için yerde, sadece bir yastıkla şiltenin üzerinde uyuyordum. Yastık yığınına yaslanıp rahatladım ve yumuşak şeylerle çevrili olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım.

Sloane yanıma sokuldu. *U* şeklindeki yumuşak yastıkların içinde başbaşaydık.

"Baban her zaman böyle mi?" diye sordu usulca.

Kucağımdaki ellerime baktım, yine yumruk olmuşlardı. "Sadece içtiği zaman. Artık daha sık içiyor. Bazı zamanlar hâlâ normal davranıyor." En nefret ettiğim şey de bu rol yapan, taklitçi davranışlarıydı. Futbol maçlarına gelerek ya da yemeğe çıkararak bizi umursuyormuş gibi davranan adamdan ziyade, o canavarı tercih ederdim.

"Ondan nefret ediyorum." Sesi titriyordu. "Ondan gerçekten nefret ediyorum."

Kolumu omuzlarına dolayıp temkinli bir şekilde onu kendime çektim. O kadar iyi hissettiriyordu ki yanlış olduğunu biliyordum. "Onu düşünmeni istemiyorum."

"Neden polislere söyleyemiyoruz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bu biraz karışık, tamam mı? Sadece bana güven."

"Kendine dikkat edeceğine söz verir misin, Lucian? Yani kontrolden çıkarsa, ona izin verme... bilirsin işte."

Beni ya da annemi öldürmesine...

Önce ben onu öldürürdüm. Kaderimi bir canavar olarak mühürlese bile bunu yapardım. *Babasının oğlu*, diye düşündüm. "Polisi aramayacağına dair söz verirsen, ben de sana söz veririm. Asla. Ne olursa olsun."

Derin bir nefes alıp verdi.

"Peri," diye konuşmaya başladım. "Bana güvenmek zorundasın. Polisler durumu daha da kötüleştirir."

Sessizliği çok uzun sürünce omzunu sıktım.

"Off, tamam. Yine de bu konuda mutlu değilim."

"Bana söz ver," diye ısrar ettim. O bir avukatın kızıydı. "Off, tamam" yanıtını kabul etmemem gerektiğini biliyordum.

"Söz veriyorum," dedi bitkin halde.

Söz verdiğinde içimdeki gerginliğin bir kısmı yok oldu.

Sloane o orman yeşili gözleriyle bana baktı. "Üniversiteye gitmeyeceksin, değil mi? Anneni onunla yalnız bırakamazsın."

Bakışlarımı kaçırdım. "Hayır. Bırakamam."

Yanımda doğrulurken küçük bedeni durumun adaletsizliği karşısında öfkeyle gerilmişti. "Bu berbat bir şey. Baban bir canavar ve annen ondan ayrılmadığı için tüm geleceğini feda etmek zorunda mısın? Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değil, peri."

"Ya ben ona göz kulak olursam?" diye umutla teklif etti.

"Hayır." Fazla yüksek sesle çıkan kelime adeta odada yankılanmıştı.

İkimiz de donup kaldık. Ebeveynlerinin uyanıp uyanmadığını anlamak için bir an etrafı dinledik.

Onu iki omzundan kavrayıp gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Asla bu işe karışmayacaksın. Beni duyuyor musun? Oraya asla gitmeyeceksin. Onlarla konuşmayacak, asla dikkatleri üzerine çekmeyeceksin. O içerken asla onunla bir başkası arasında durmayacaksın. Tamam mı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, korktuğu belliydi. Zaten korkmasına ihtiyacım vardı. Babamın yanına asla yaklaşmayacağından emin olmalıydım.

"Tamam. Tanrım, sakin ol. Bu sadece bir öneriydi." Ondan en sevdiği kitabı ateşe vermesini istemişim gibi bakıyordu.

İçimi çektim. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Beni korkutmadın. Yoğunluğunla beni *sinir ettin*."

"Üç şarkı," diye kabul ettim.

Sevinçle üzerimden uzanıp komodine bıraktığı kulaklığı aldı. Bu kez ellerimi yatak örtüsünde yumruk yaptığımda bunun korku ya da öfkeyle bir ilgisi yoktu. Bir şeyler hissediyordum. Normal ergenlik duygularıydı ama bunları Sloane'la yaşayamazdım. Bay Walton bana güveniyordu ve benim bu güvene ihtiyacım vardı. Bazen Waltonlar sahip olduğum tek dayanakmış gibi hissediyordum.

Bana kulaklığın tekini uzattıktan sonra tekrar yanıma yerleşti.

"Addie bunu yaptığımızı biliyor mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Addie. *Kız arkadaşın.*"

"O benim kız arkadaşım değil." Tam olarak değildi. Son birkaç haftadır birlikte vakit geçirdiğim bir kızdı. Bu zamanın bir bölümü kısmen çıplak geçmişti. Aslında bunun nedeni benim on yedi yaşında olmam, onun da eski erkek arkadaşını kıskandırmaya çalışmasıydı. Onunla telefonda konuşmamış, ailesiyle yemek yememiştim... ya da geceleri takılmak için bir ağaca tırmanıp penceresinden içeri dalmamıştım.

"Kız arkadaşının bunlardan haberi var mı?" diye sordu.

"Hayır. Zaten artık görüşmüyoruz." Biraz fazla talepkâr olmaya başlamıştı. Planlar yapmak istiyor, ailemle tanışmak istiyordu. Ona bunların hiçbirini sağlayamazdım. Üstelik arkadaşlarından birine koca memeli Sloane Walton'ın kesinlikle bir sürtük olduğunu söylediğini duyduktan sonra onunla olmak istemiyordum.

"Öyle mi?" dedi masumca.

"Bunu duyduğuna üzülmüş gibi görünmüyorsun."

Omuz silkti. "Pek hoş biri değildi. Daha iyisiyle birlikte olabilirdin. Tabii daha iyi biriyle birlikte olsaydın, sanırım böyle takılamazdık. Hem ben aramızdaki gizli arkadaşlığı ya da bu şey neyse... onu seviyorum."

Arkadaşlık kelimesi ona karşı hissettiklerimi tarif etmiyordu. Knox ve Nash Morgan ile arkadaştım. Ancak onlarla bir yastık yuvasına kıvrılıp müzik dinlemeyeceğimden emindim. Bunu Addie'yle de yapmazdım. Belki *Cindy Crawford*'la yapabilirdim.

"Ben de bizi seviyorum," dedim ona.

Başını eğip CD çalara uzanırken bir an tam olarak saklayamadığı neşeli gülümsemesini gördüm.

Kolumu omzuna dolayarak başını göğsüme yaslaması için yönlendirdim. Yastıklar, *Shania Twain*'in *From This Moment On** şarkısı ve bana yaslanmış Sloane'un yumuşak sıcaklığı arasında kendimi ne-

* Bu andan itibaren. (ç.n.)

redeyse mutlu hissediyordum. Neredeyse bu benim hayatımmış gibi davranabilirdim. Burada, bu evde yaşıyormuşum gibi... Kollarımdaki iyi, tatlı kızla bunu yapabilirdim.

Şarkı çok çabuk bitti, yerini bir *country* klasiği aldı. Kara gözler ve mavi gözyaşları hakkındaydı, asla geri dönmeyeceğine dair bir şeyler söylüyordu. Yorgunluktan olsa gerek, hikâyeyi kafamda canlandırdım. Uzaklaşmak... devam etmek... büyümek...

Bir an için bunu gerçekten çok istedim. Hatta parmaklarım ağrımaya başlayana kadar Sloane'a ne kadar sıkı sarıldığımı fark etmedim.

Yüzümü buruşturup kolumu gevşettiğimde bana bakmak için başını kaldırdı. "Sorun yok. Bana sarılabilirsin. Kırılmam."

Yüzünü tekrar aşağı yönlendirip bu sefer nazikçe sarılmaya devam ettim.

Parça tekrar değişti. Üçüncü şarkı "*I Won't Leave You Lonely*"* isimli duygusal bir şarkıydı. Tüm çabalarıma rağmen sözleri aklıma girip ruhuma kazındı. Bu şarkıyı dinleyip Sloane'u ve onun beni ne kadar güvende hissettirdiğini düşünmemek asla mümkün olmayacaktı. Şarkıyı tekrar dinlemek istesem bile ondan tekrar çalmasını isteyecek değildim. Belki albümü satın alır... arabamda saklardım.

Kulağımda şarkının son notaları çalarken Sloane narin kolunu karnıma doğru kaydırarak bana sarıldı. Üç şarkı dinleme sözümü yerine getirmiştim ama evde beni bekleyen hiçbir şeyim yoktu. Burada ise her şeyim vardı.

Bir sonraki şarkı başladığında hiçbir şey söylemedi. Ben de sustum.

* Seni yalnız bırakmayacağım. (ç.n.)

ON İKİ

YAŞAM DOLU KÜTÜPHANE

Sloane

Bu kütüphane benim mutlu olduğum yerdi, azdığım yer *değildi*.

Vibratörümün dün gece gördüğü aksiyona rağmen kapıyı açtığımda hâlâ sinirli, tatminsiz hissediyordum. Bunun için *onu* suçluyordum.

Kapıyı tekrar kilitleyip birinci katın ışıklarını yaktım. Sessizlik ve doğal düzen karşısında rahatlarken omuzlarım anında gevşedi.

Sabahları buraya gelen ilk kişi olmayı seviyordum. Yeni bir güne hazırlanırken bu değerli, sessizlik dolu dakikaları içime çekmeyi seviyordum. Klişelerin aksine kütüphane nadiren sessiz olurdu. Birinci katın arka tarafında ders çalışmak, kitap okumak veya haftalık meditasyon dersi için kullanılan iki sessiz oda vardı. Bu duvarların içi yaşam doluydu.

Başkütüphaneci olduğumda yıpranmış yer muşambası, titrek floresan ışıkları ve gıcırdayan metal rafları olan küflü bir belediye binasına tıkılmış durumdaydık. Kaynaklar yaklaşık on yıllıktı. Personel ile kütüphane ziyaretçileri sekiz yıllık iki dizüstü bilgisayarı paylaşmak zorunda kalıyordu.

Şimdi ise Knockemout sakinlerinin rahat oturma köşeleri, ışık hızında *Wi-Fi* bağlantısı vardı. İki katın tamamı kitap ve dergilerle doldurulmuştu. Bir okuyucunun isteyebileceği tüm teknolojiye sahip aydınlık, havadar bir alan sunuyorduk.

Çeşitli konulardaki kitaplar beyaz meşe raflara inci gibi dizilmişti. Uzun ve alçak kitap ödünç alma bankosu, dağınıklıktan uzak şekilde hizmet vermeye hazırdı. Bana çimenli otlakları hatırlatan tekerlekli sandalye dostu, açık yeşil renkli ince tüylü bir halı seçmiştik. Salı sa-

bahı güneş ışığı geniş pencerelerden içeri süzülerek birkaç çeşit saksı bitkisini aydınlatıyordu.

Çantamı ödünç alma bankosunun üzerine bıraktım. Ses sisteminden *pop* şarkılarının enstrümantal versiyonlarından oluşan eğlenceli bir çalma listesi açtıktan sonra iki masaüstü bilgisayarı çalıştırdım.

Listelerin güncel olduğundan emin olmak için duvara asılı etkinlik takvimini, kütüphanenin takvimiyle karşılaştırdım. Kedili Cumartesi etkinliğimiz için hayvan barınağına bir onay e-postası göndermeyi, *Drag Queen** Hikâye Saati'nde ikram ettiğimiz kurabiyeler geçen ayın başlarında bittiği için ekstra sipariş vermeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Bugün iki kuruluşun toplantıları için üst kattaki konferans salonları rezerve edilmişti. Bu da masaların doğru yerleştirildiğinden ve beyaz tahtaların üzerinde ergen grafitileri olmadığından emin olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Balıkçı kız, çocuk bölümündeki akvaryumun suyunu yeniden düzenlemek için gelecekti. Gençlik bölümü kütüphanecisi Jamal'a hızlı bir mesaj göndererek, dün ilkokulda göz nezlesi salgını görüldüğü için yer minderlerini UV ışınlı çubuğuyla dezenfekte edip edemeyeceğini sordum.

Sırada kahve vardı.

Çantamı masanın altına yerleştirip kahve tezgâhına yöneldim. Havalı bir *espresso* makinesiyle birlikte, fincanları yıkaması için bir bulaşık makinesi satın almıştık. Müdavimlerin normal kahveden aldıkları keyfi artırmakla kalmıyor, aynı zamanda onları biraz daha uzun süre kalmaları için teşvik ediyorduk. Nefes almak, bir kitabın keyfine varmak ya da personel ve gelen diğer kişilerle sosyalleşmek için burada vakit geçiriyorlardı.

Makinenin kapsüllerini kontrol edip diğer malzemeleri yeniden stokladım. Önceki günden kalan kupaları bulaşık makinesinden çıkararak kancalarına yerleştirdim.

Lucian'ın her sabah ofisine girerken böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Benim hissettiğim kadar gurur duyuyor muydu?

Tekrar onu düşündüğüm falan yoktu çünkü *kesinlikle* düşünmüyordum.

* Eğence ya da moda amaçlı feminen kıyafetler giyip makyaj yapan kişilerdir. Genellikle erkekler tarafından yaratılan karakterlerdir. (ç.n.)

Ancak artık kesinlikle düşünüyordum. Acaba dün ofisinden ayrıldıktan sonra o da beni düşünmüş müydü?

"Aman Tanrım. Dur!" dedim kendime yüksek sesle.

"Neyi durdurayım?"

Kendimi korumak için kaldırdığım ellerimi hemen indirerek, "Ejderhaların annesi aşkına! Sen de nereden çıktın?" diye sordum.

Uzun kollu, fitilli bir elbiseyle külotlu çorap giyen Naomi'nin elinde litrelik bir kahve vardı.

"Bu ne kadar geriye gitmek istediğine bağlı. Çıplak kocamla uyandım..."

Bir elimi kaldırdım. "Arkadaşlığımızda yeni kural. Arkadaşın kurak bir dönemin ortasındayken kendi mükemmel seks hayatınla övünmek yok."

"Adil bir kural," diye kabul etti Naomi. Elinde zaten bir fincan kahve olmasına rağmen doğruca *espresso* makinesine yöneldi. Kestane rengi saçları mükemmel dalgalar halinde yüzüne dökülüyordu.

"Saçların güzel görünüyor."

"Teşekkür ederim, Waylay yaptı. Jeremiah ona Noel için astronomik derecede pahalı bir saç maşası aldı ve şimdiden ustalaştı. Eee, neyi durduruyoruz?"

"Hımm?" Masum numarası yaptım.

"Orada durup hayallere dalmıştın, sonra kendine durmanı emrettin."

Dün Lucian'la yaşadığım "talihsiz olayı" Naomi ve Lina'ya anlatmamıştım. Bunun başlıca nedeni, her şeyi adım adım anlatmamı isteyecek olmalarıydı. Bu durumun aramızdaki anlaşmazlığın sonu olacağına dair yanlış yönlendirilmiş umutlarıyla uğraşmak istemiyordum. Ayrıca Lucian Rollins'in kadınlık organıma, ona karşı hissetmemesi gereken şeyleri hissettirdiğini kimseye itiraf etmek istemiyordum.

"Ah, gerçekten başka şeylere odaklanmam gerekirken kafamı... başka şeylerle meşgul ediyorum." Akıcı bir cümleydi. Gerçekten akıcı konuşmuştum.

"Tabii. Yalan söylediğini bildiğimi biliyorsun, değil mi? Evde on iki yaşında bir çocukla yaşıyorum."

"Off. Yalan söylemiyorum," diye yalan söyledim.

Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Yalan söylediğin konu her neyse, bunu konuşmaya hazır olduğunda yanında olacağımı biliyorsun. Değil mi?"

"Evet. Biliyorum." Bunu daha çok spor ayakkabılarıma doğru söylemiştim. Arkadaşlarıma her şeyi anlatmam gerekmiyordu. Onlardan da bunu beklemiyordum. Sadece büyük ve önemli şeyleri bana anlatmalarını istiyordum. Lucian'la dün her ne halt ettiysek büyük ya da önemli olarak nitelendirilemezdi.

Neredeyse hiç dokunmamıştık. Petula gelmeden önce aramızda yaşanan atışmaların, sürtünmelerin ve ateşli bir özlemle dolu bakışların hiçbir anlamı yoktu. Kesinlikle yoktu.

Harika. Şimdi yine bunu düşünüyordum, üstelik Naomi bir cevap bekliyormuş gibi umutla bana bakıyordu.

"Baksana, Jamal'ın dün gece çocuk bölümünü dezenfekte edip etmediğini biliyor musun?" diye sordum.

"Konu değişikliği. Hiç şüpheli değil," diye alay etti. "Bu akşam yemeğe geliyorsun, değil mi? Nash ve Lina da orada olacak."

Sosyal hayatım, içten içe yanan ateşli seks hayatlarına sahip iki çiftin peşine takılan beşinci tekerlek olmaktan ibaretti.

Off. Hayatımda gerçekten bazı değişiklikler yapmam gerekiyordu. Arkadaşlarımı abartılı sevgi gösterileriyle rahatsız eden ben olmak istiyordum. Büyük aletli, ateşli hayat arkadaşımla gelecek için planlar yapmak istiyordum.

Lucian'ın pantolonun altındaki ereksiyonunun müstehcen anısı hemen zihnimde belirdi. *Hayır! Hayır! Kötü beyin! Kötü.* Lucian hayat arkadaşı olacak biri değildi.

"Orada olacağım," dedim suratsız bir şekilde.

Gün, Lucian'la ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakmayı başarmamı sağlayacak kadar yoğundu. Tabii her on veya on iki dakikada bir aklıma gelen, ateşli düşünceleri saymıyordum. Öğleden sonraki personel toplantısını başlattığımda yapılacaklar listemin tamamını halletmiştim. Ayrıca yıllık kontrol için asansör bakım görevlileriyle, balıkçı kızla ve şişme kaleden çıkmayı reddeden, yeni yürümeye baş-

lamış histerik bir çocukla uğraşmıştım. Çocuğun babası diz ameliyatı geçirmişti, bu yüzden arkasından sürünerek içeri girmesi gereken kişi ben olmuştum. Teslim olması için bir paket balık kraker teklif edip kasada tüm kitaplara bakabileceğine dair söz vermem gerekmişti.

"Bunlar ücretsiz yaz kahvaltısı programına bağış toplamak için harika fikirler." *iPad*'imdeki son önerinin üstünü çizdikten sonra ajandada aşağı inmeye devam ettim. "Bakalım. Ah, kitap kulübü. *Matt Haig*'in menajerinden haber aldım. Kitap kulübünün soru-cevap etkinliği için beş soru yanıtlamaktan mutluluk duyacağını söyledi."

Bu haber masada coşkulu mırıldanmalarla karşılandı. Herkesin ağzı hamur işleriyle doluydu, bu bir personel toplantısı gerekliliğiydi.

"Sırada ne var?" diye sordum.

Yetişkin bölümü sorumlusu Kristin, elindeki peynirli çöreği bana doğru salladı. Ellili yaşlarının ortasında, boşandıktan sonra motorcularla çıkmaya ve direk dansı yapmaya başlamış kıvrımlı vücuda sahip bir kadındı. "Portföyümüz için *Cecelia Blatch*'in yeni aşk romanını sipariş ettim. Üstelik akıllılık ederek sosyal medyada onu takip ettiğimde, buradan yaklaşık bir saat uzakta yaşadığını öğrendim. Onun için bir imza günü düzenlesek nasıl olur? Belki Sevgililer Günü'nde bir şeyler yapabiliriz."

"Bunu sevdim. Bir okuma yapıp ardından kitaplarını imzalayabilir," dedim düşünceli bir sesle.

Yazarın üç kitabını okumuştum. Sürekli homurdanan alfa kahramanlar, pislik olmadan yeterince korumacıydılar. Kadın kahramanlar ise hırçınlıkla cesaretin mükemmel bir karışımıydı. Ayrıca sayfalar arasındaki seks tam anlamıyla ateşliydi.

Lucian'ın yatakta nasıl olduğunu merak ettim. Günlük hayatında olduğu kadar ölçülü müydü, yoksa çarşafın üstüne gelince tüm numaraları bırakıyor muydu?

Ah, Tanrı aşkına!

Bir elimi yanağıma götürdüm, tenim güneşin yüzeyi gibi ateşler içindeydi. Bununla başa çıkmam gerekiyordu. Kim Olduğunu Bilirsin Sen haricinde biriyle seks yapmaya ihtiyacım vardı.

Adamla ilgili tüm düşünceleri beynimden zorla çıkararak son birkaç gündem maddesine odaklandım.

"İyi bir toplantı oldu," dedim tabletimin kapağını kapatırken. "Aklınıza başka bir şey gelirse..."

"Kapınız her zaman açık," dediler hep bir ağızdan.

"Bir şey daha var," dedi Jamal. Gençlik bölümünün yirmi altı yaşındaki sorumlusu, en genç çalışanımızdı. Çocuklar ona hayrandı. Bunun sebebi sadece işe giderken havalı beyzbol şapkaları takması ya da frizbi oynaması değildi. Kendisi aynı zamanda çizimleri ve karikatürleriyle her yaştan müşteriyi eğlendiren yetenekli bir amatör sanatçıydı. "Marjorie Ronsanto'nun haftalık e-posta şikâyetlerini aldık..."

Toplu homurtularımızla sözünü kestik.

"Çocuk bölümündeki LGBTQ+ kitaplarının 'tehlikeli bir şekilde kapsayıcı' olması hakkında," diye devam etti elindeki çıktıya bakarak. "Aslında bize yazdığı bir şikâyeti *ve* televizyon reklamında oynattıkları bir çiftin farklı ırklardan olması sebebiyle *Target*'a yazdığı şikâyeti aldık. Ayrıca bize dinlenme odasındaki çöp kutusu için yaptığı 'cömert bağışı' da hatırlattı."

"O şeyden nefret ediyorum," dedi Kristin.

Açılması gerektiği zaman açılacak kadar akıllı olmayan şu akıllı çöp kutularından biriydi. Altı ay önce kendimi kaybedip en sonunda kapağı tamamen sökmüştüm.

"Her şeyden nefret etmeye bir hafta ara veremez mi?" diye sordu Naomi.

Blaze dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Marjorie baş belası olmak için tek kişilik bir haçlı seferi düzenliyor." Blaze yönetim kurulu üyelerimizden, aynı zamanda gönüllülerimizden biriydi. Ayrıca LGBTQ+'daki L harfiydi.

"Belli ki annesi onu çocukken yeterince sevmemiş," dedim dümdüz bir sesle. "Marjorie'nin şikâyetleriyle ilgili her zaman yaptığımız şeyi yapalım mı?"

Masadaki herkes elini kaldırdı.

Blaze'in eşi ve yönetim kurulu üyesi Agatha, "Ona hazır bir yanıt göndereceğim," diye gönüllü oldu.

Kendini beğenmiş bir şekilde, "Bunu yaptığında ona *The Witch's Mountain Lovers: A Dubious Consent Paranormal Reverse Harem*'in teslim tarihinin iki gün geciktiğini söyle," dedi Kristin.

Agatha sırıtarak mikrofonu düşürürmüş gibi yaptı.

* *Cadı'nın Dağdaki Âşıkları: Şüpheli Rıza İçeren Paranormal Bir Ters Harem.* (ç.n.)

Ofisimin güvenli ortamında, öğle biramı açıp masamın başına yerleştim.

Lucian'ınki gibi parlak, tertemiz camları olan bir yer değildi. Ofisim genel yönetici mobilyaları olduğunu düşündüğüm kişilikten yoksun parçalarla döşenmişti. Her şey sağlam olduğu kadar ekonomikti. Duvarları koyu yeşile boyayıp rafları kişisel hatıralarla doldurarak bunu telafi etmiştim. Dağınık, renkli ve kaotikti. Tam olarak beni yansıtıyordu.

Benim gibi keyifli bir karmaşa, duygusal olarak gelişmemiş bir titizlik hastasıyla birlikte olmamalıydı. Çarşafların arasında bile mümkün değildi.

Hayır, hayat arkadaşımı bulma konusunda ciddiysem dikkatimi buna vermeliydim. Aslında hoşlanmadığım bir adamla gerçekten ateşli bir seks yapma potansiyelime odaklanmamalıydım.

Flört uygulamasını hatırladığımda hemen canlandım. Belki de müstakbel kocam çoktan gelen kutumda beni bekliyordu.

Kedimin tavuk ve waffle aromalı ödül mamasına saldırdığı gibi telefonuma saldırdım... anında moralim bozuldu.

Hiç bildirim yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Gelen kutumu kontrol edince boş olduğunu gördüm.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandım kendime. Geçmişe gidip kalp attığım erkek profillerine göz attım. Cidden mi? Kalp attığım erkeklerin hiçbiri bana karşılık vermemişken âşık olmak bir kenara, nasıl sevişebilirdim?

Uygulama bozuk olabilirdi. Muhtemelen profilimi oluştururken bir sekmeyi gözden kaçırmıştım. Stef'e ya da Lina'ya sormam gerekecekti. "Yoğun seks arzum" beni harekete geçirmeye o kadar hazırdı ki, Lucian Rollins'i potansiyel bir aday olarak görmeye başlamıştım.

"Ekrana doğru kaşlarını çatmayı bitirdiğinde sana vereceğim bir şey var."

Elimin tersiyle çarpınca şişem masanın üzerinden savruldu, telefonum da geniş bir kavisle elimden fırladı. Koltuğumdan düşmek üzereyken durumun farkına vardım.

Lucian Kahrolası Rollins ofisimin kapısında duruyordu.

Ayağa kalkarken, "Ne... neden... nasıl?" diye sıraladım tiz bir sesle.

Yavaşça eğilip yanlışlıkla devirdiğim su şişesini aldı. "Komik, bundan daha güzel konuştuğunu hatırlıyorum."

Şişeyi erkeksi elinden kaparak, "Benimle uğraşmayı kes, Lucifer," diye uyardım. "Neden kanlı elmaslar satın alıp çalıntı iç organları karaborsada satmak yerine ofisime musallat oluyorsun?"

Masamın üzerine bir *manga** fırlattı. Benim *manga*'mdı. Teknik olarak kütüphaneye aitti.

"Ofisimde unutmuşsun. Buradaki kütüphanecinin gecikme ücretleri konusunda çok titiz olduğunu duydum."

"Posta servisi diye bir şey var biliyorsun," dedim telefonumu yerden alarak.

"Şansına küs, zaten kasabaya gelecektim." Ellerini ceplerine soktu. Kişisel eşyalarıma daha yakından bakmak için duraksayarak ofisimde ağır adımlarla yürümeye başladı.

Burada olmak için fazla büyüktü. Sanki onun varlığı dışında hiçbir şey kalmayana dek odanın tüm oksijenini ve rengini içine çekiyordu.

"Kavga etmek için neden bu kadar isteklisin, peri? Kitap iade kutusuna başka bir sincap mı sıkıştı?"

Su şişesine çarptığım bileğimi ovuştururken, "Çok şakacısın. Aman ne komik. Birlikte vakit geçirdiğimiz için çok mutluyum. Neden şu ikinci kat penceresini açıp dışarı çıkmana yardım etmiyorum?" diye sordum.

Başını masamın üzerinde duran kitaba doğru eğdi. "İlginç bir okuma materyali."

"Disleksisi olan genç bir çocuk için. Tüm dövüş sahnelerini seveceğini düşündüm ama ona tavsiye etmeden önce okumak istedim." Ona neden açıklama yaptığımı bilmiyordum. Ne okuduğumu umursamıyordu. Ben de onun benim ya da okuma alışkanlıklarım hakkındaki görüşlerine hiç değer vermiyordum.

"Seninle ilgili neredeyse her anım kitaplarla ilgili."

* Japonya'ya özgü çizim sanatıyla hazırlanan çizgi romandır. (ç.n.)

Söyledikleri kulağa bir itiraf gibi geliyordu. Uzun, sessizlikle geçen otuz saniye boyunca birbirimize baktık.

Başımı salladım. "Biliyor musun, bazen her şeyin hayal ürünüm olduğunu düşünüyorum."

Ailemle birlikte kütüphanenin kurdelesini keserken çektirdiğimiz çerçeveli fotoğrafı yerine bırakıp o dikkatli gri gözlerini bana dikti.

"Neyin hayal ürünü olduğunu düşünüyorsun?"

"Sen. Ben. Kiraz ağacı. Arkadaş olduğumuzu düşünüyordum."

"Öyleydik. Bir zamanlar."

Tek duyduğum şey, bir kelimeye yüklediği suçlamaydı.

"Seni anlamıyorum. Seni lise son sınıf öğrencisi olarak anlamıyordum, bir iş adamı olarak da anlamıyorum. Ayrıca dün olanları kesinlikle anlamıyorum."

Gözleri değişti. Neredeyse fark edilmeyecek bir değişimdi ama bir ömür boyu onu izlediğim için o gümüş rengi parıltıyı kaçırmamıştım.

"Geçmişte kalması daha iyi olan uzun hatalar listesine dünü de ekleyelim."

"Ben çoktan unuttum bile," diye böbürlendim.

"Bu yüzden beş saniye önce konuyu açan sendin."

Düşmanlarıyla ne kadar ustaca oynadığını unutmuştum. Babamla birlikte bir satranç tahtasının başında sayısız saatler geçirmişlerdi.

"Konuyu ben açmış olabilirim ama ikimiz de dün yaşananların tesadüf olmadığını biliyoruz. Üstelik şimdi buraya, daha önce adımını bile atmadığın bir yere gelerek beni ziyaret ediyorsun."

Odadaki ortam gerilim doluydu. Aramızda kıvılcımların uçuştuğunu görebiliyordum. Ancak bunlar romantik, "Acaba birlikte olacaklar mı?" diyen kıvılcımlar değildi. Bunlar yakıp küle dönüştüren, karşılarına çıkan her şeyi yok eden türden alevlerdi.

Penceremden vuran ikindi güneşiyle Lucian'ın yüzü altın ışıltılar ve gölgelerle bezenmişti.

Gözüne çarpan başka bir parçaya odaklanırken, "Annen nasıl?" diye sordu.

"İyi."

Sinirlenmesine rağmen sabırlı bir tutum sergilemeye devam etti.

"Gayet iyi. Dün gelinlik alışverişinden sonra babamın eşyalarını elden geçirmesine yardım ettim ve..." Peki nasıldı? Dayanılmaz mıydı? Yürek parçalayıcı mıydı? Her birimiz en sevdiğimiz parçaları bir kenara ayırdığımız halde kıyafetlerini kutulara koymak, vedamıza başka bir acı katmanı eklemişti. "Zordu," demeyi uygun gördüm.

"Geçen gün Simon'ın bahçe tişörtünü düşünüyordum," dedi Lucian. "Tamamladığı ilk ve tek beş kilometrelik koşudan kalan."

Gözlerini benden kaçırdığı için rahatlamıştım çünkü beklenmedik bir hıçkırığa engel olmak için parmaklarımı ağzıma götürmek zorunda kalmıştım.

Kendime geldiğimde, "Knockemout Meme Kanseri İçin Koşuyor," dedim usulca.

Üstünde meme karikatürleri olan parlak pembe renkli, ekstra büyük bir tişörttü. Babamın orta boylu bedeninin üstünden sarkıyordu. Ancak başarısından ve topladığı paradan duyduğu gururla, onu genç bir kız gibi kalçasında düğümleyerek bahçe tişörtüne dönüştürmüştü. O tişört yüzünden yıllarca acı içinde aşağılanmıştım. Giysileri arasından sakladığım tek parça oydu.

"Onu o tişörtle ilk gördüğümde, elinde elektrikli bir bahçe makasıyla arka bahçenizdeki kırmızı meyveler veren çalıya saldırıyordu. Annene kendisinin Simon Makas Eller* olduğunu söylüyordu."

Gülüşüm, gözyaşlarıyla karışık bile olsa ikimizi de şaşırtmıştı.

Dudakları kıvrıldı. Bir an için aramızda bir masa, çirkin bir geçmiş yokmuş gibi hissetmiştim. Eskiden o beni güldürürdü, ben de onu güldürürdüm.

"Bana iyi davrandığında nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum."

"Bu kadar zorlaştırmasaydın daha sık nazik olurdum," dedi dümdüz bir sesle.

"Muhtemelen böylesi daha iyi. İnsan gibi davranırken bir yerlerini incitebilirsin."

Gülümsemesinin hayaleti dudaklarında asılı kaldı.

"Düne gelecek olursak," diye konuşmaya başladım.

Ne vardı dünde? Bu konuyu açarak ne halt ettiğimi sanıyordum? *Yine.*

---

* Orijinal ismi *Edward Scissorhands* olan, ülkemizde Makas Eller ismiyle vizyona giren 1991 yapımı filme gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

"Ne olmuş düne?" Sorusunda meydan okuma vardı.

"Holly ile tanıştım," diyerek birbirimize dokunmamızı gerektirmeyen ilk konuya yöneldim. "İş için çok minnettar görünüyordu. Lina bize onu nasıl işe aldığını anlattı. Belki de tam bir pislik değilsindir."

"Kimse senin gibi iltifat edemez, peri."

Gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni. Nazik olmaya çalışıyorum."

"Benim hakkımda söyleyebileceğin tek güzel şey, bir işi yapması için birini işe almış olmam mı?"

"Annemin sana neden bu kadar minnettar olduğunu söyleseydin belki söyleyecek daha çok şeyim olurdu," diye hatırlattım.

"Unut gitsin, Sloane," dedi bıkkınlıkla.

Aramızdaki garip ateşkes çatırdayarak parçalara ayrılıyordu. Rahatlamış mıydım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilmiyordum.

Lucian dikkatini kitaplığa yerleştirdiğim parçalara çevirdi.

Bakışları bronz renkli bir softbol topunun bulunduğu vitrine takıldı. Dudakları tekrar ifadesizleşti.

İçinde top olan akrilik kutuya bakarak, "Bu da nedir?" diye sordu.

"Son maçımdaki top. Maeve şaka olsun diye bronza boyamıştı." Sakatlığımın ardından softbol bursu planlarım resmen sona ermişti. Gerçeği öğrendiğim sıralarda yerlere yatıp nefessiz kalana dek beni güldüren ilk şey bu olmuştu.

Bileğimdeki sancı gerçek miydi, yoksa sadece bir anının yankısı mıydı bilmiyordum. Lucian gözlerini yere çevirene kadar hâlâ masaj yapmakta olduğumu fark etmemiştim.

Gözleri fırtına bulutlarını andıran bir griye döndü. Ağzını açtı, sonra hemen kapattı.

Ses tonumdaki kızgınlığı saklamaya çalışmadan, "Ne?" diye sordum.

"Bunun için zamanım yok. Senin için."

"Dediğim gibi, kimse senden kuryelik yapmanı istemedi."

"*Ben* de senden bu işe karışmanı ve softbol kariyerini bitirmeni istemedim," dedi Lucian.

"Demek ki ödeşmişiz," diye şaka yaptım.

"Her zamanki gibi sinir bozucusun, sorumsuzsun ve olgunluktan uzaksın." Ses tonunda, sanki hakaret etmek için çaba harcamaya değmezmişim gibi bir küstahlık vardı.

İğneleyici kelimelerinin sızısını hissederken, "Sen de değişken bir baş belasısın," diye belirttim.

"Her zaman çok çekicisin. Neden hâlâ bekâr olduğun tam bir muamma."

Adam usta bir manipülatörün maharetiyle iğneliyordu. Üstümü başımı yoklamak, fiziksel yara alıp almadığımı görmek istedim.

"Bir sonraki kurban ritüeline geç kaldın, Lucifer. Gitsen iyi olur."

Sırıttı. "Bana ilişkimizin neden böyle olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Arada bir senin gerçekte nasıl olduğunu unutmayı başarıyorum."

"Öyle mi? Nasıl olduğumu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Tehlikeli."

Ona yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Çıkış yolunu bulabileceğini düşünüyor musun, yoksa merdivenlerden yüzüstü düşmene yardım etmemi ister misin?"

"Sanırım halledebilirim. Eşyalarını hayatımdan uzak tut."

"Öyle mi? O zaman sen de hayatını benim işimden uzak tut," diye karşılık verdim. İlerleyip açık kapıyı işaret ettim.

Dizüstü bilgisayarının karşısında oturduğu çalışma masasının arkasından, "Selam, Lucian amca," diye seslendi Waylay. Masaya yaslanmış iki genç çocuk kocaman açılmış gözlerle Lucian'a baktı.

"Selam, Way," dedi Lucian merdivenlere doğru yürürken.

Başparmağını Lucian'ın gittiği yöne doğru uzatarak, "Ona dışarı kadar eşlik etmemizi ister misiniz, Bayan Walton?" diye teklifte bulundu Lonnie Potter.

Arkadaşının gözlüklerinin arkasındaki gözbebekleri iki kat büyüdü.

Ateş püskürmekle meşgul olmasaydım gülerdim.

"Hayır. Yine de teşekkür ederim, Lonnie. Bu çok centilmence."

Masama geri dönüp avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Lonnie'nin arkadaşına, "Değişken de ne demek?" diye fısıldadığını duydum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

Meditasyona ihtiyacım vardı. Hipnoterapi, hatta beni Lucian Rollins'e karşı bağışık hale getirecek bir tür ilaç da olabilirdi. Benden

nefret etse ne olurdu? Beni kızdırmak için elinden geleni yapsa ne olurdu? Her tepki verişimde ona istediğini vermiş oluyordum. Sadece bu bile beni durdurmaya yetmeliydi.

"Tak tak?" Ablamla birlikte ofisime giren Naomi belli belirsiz bir selam verdi. "Maeve'i sana getirirken merdivenlerde Lucian'la karşılaştık," dedi Naomi. "Sanırım selam verdiğimde hırladı."

"Lütfen bir daha benim yanımda o ismi ağzına alma," diye yalvardım.

"Vay canına. Siz ikiniz birbirinize gerçekten katlanamıyorsunuz, değil mi?" dedi Maeve. "Eskiden çok yakındınız."

"Eskiden mi? Ne zaman?" Naomi bu bilginin üzerine kedinanesi koklamış bir kedi gibi atladı.

"İkinizden de bana bir iyilik yapıp konuyu hemen değiştirmenizi isteyeceğim," diye araya girdim.

Ablama dönerek, "Lu... yani o adamla arasında her ne olduysa onunla ilgili konuşmaktan hoşlanmıyor," diye fısıldadı Naomi.

Maeve, kitapların ve Knockemout'taki ilk halk kütüphanesinden kalan çocukların hazırladığı maketlerin kalıntıları altında kalmış ziyaretçi sandalyelerine baktı. "Elimde mükemmel bir konu değişikliği var."

"Bunu konferans odasında konuşalım," diye önerdim. Ofisimin Lucianvari havasından uzaklaşmak istiyordum.

"Benim aşağıya inmem gerekiyor," dedi Naomi. "Neecey, Dino'daki vardiyasını bitirince gelecek. Ben de babasının sağlık sigortası bilgilerini bulmasına yardım edeceğim."

"Bana yukarıya kadar eşlik ettiğin için teşekkürler," diye seslendi Maeve arkasından.

"Evet, teşekkürler," dedim gecikmeli olarak. "Hadi gel." Konferans salonuna doğru ilerleyip ablamla birlikte masaya yerleştim. "Tamam. Anlat bakalım."

"Mary Louise Upshaw." Maeve ince, şık evrak çantasından bir dosya çıkardı. "Uyuşturucu madde bulundurmak ve taşımaktan tutuklanmış. Yirmi yıl hapis cezasına çarptırılmış. On bir yıldır buradan yaklaşık bir saat güneydeki Fraus Islah Merkezi'nde yatıyor."

"Bu alışılmadık derecede sert görünüyor."

"Öyle zaten," diye onayladı ablam. "Benzer suçlamalar için ortalama ceza genellikle üç ile beş yıl arasındadır."

"Davası neden bu kadar yüksek bir ceza gerektirsin ki? Bu onun ilk suçuymuş."

"Davaya bakan yargıç, uyuşturucuya karşı sert olmasıyla biliniyor. Bununla ilgili bir beyan vermiş olabilir."

Dosyayı elime alıp Mary Louise'in sabıka fotoğrafına baktım. Korku içindeki bir banliyö annesine benziyordu, sabıka fotoğrafı çektirecek bir duruma nasıl düştüğünü bilmiyor gibi görünüyordu. "Birkaç kilo ot ve birkaç tablet *ecstasy* ile trafiğe çıkacak birine benzemiyor."

"Anlayabildiğim kadarıyla, Mary Louise uyuşturucunun kendisine ait olmadığını iddia ederek başlangıçta suçsuz olduğunu savunmuş. Ancak birkaç hafta sonra savunmasını değiştirip itiraz etmemiş."

Allen'ın babamın cenazesinin olduğu gün bana söylediklerini düşündüm. "*Yaptığım aptalca şeylerin bazı sonuçları oldu. Bedelini annem ödedi.*"

"Ah, Allen," diye iç geçirdim. "Neden temyize gitmedi?"

"Temyize gitmiş ya da en azından denemiş. Tutuklandığından beri dört kamu avukatı değiştirmiş. Şu anki avukatının iletişim bilgileri bende var," dedi Maeve.

Ablam ve babam sayesinde kamu avukatlarının çok çalıştığını, dava sürerken avukatların sıklıkla değişebildiğini biliyordum.

"Daha derin bir inceleme yapamadığım için üzgünüm. Adliyedeydim, odaklanmam gereken başka şeyler vardı. Bu yüzden davayı istediğim kadar araştıracak vaktim olmadı."

Evraklara göz gezdirdim. "Bunu yaptığın için sana minnettarım. Çok meşgul olduğunu biliyorum."

"Ailem için asla çok meşgul olmam."

Yine o suçluluk duygusu içimde alevlendi. Ben aile için hep çok meşguldüm, bir aile kurmak için bile çok meşguldüm.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini sıkarak, "Hey, her şey nasıl gidiyor?" diye sordum.

O da benimkini sıktı. "İyiyim. Chloe dikkatimi epey dağıtıyor.

Odadaki tüm dikkatleri üstüne çekip oradan çıktıktan sonra herkesi yorgunluktan bitkin düşürebilir. Ama babamı gerçekten özlüyorum."

"Ben de özlüyorum," dedim.

Hüzünlü omuz silkişinde, zoraki gülümsemesinde daha fazlası varmış gibi hissettim. Bana söylemediği bir şey vardı.

"Başka neler oluyor?" diyerek üsteledim.

Deneyimsiz bir gözlemci bakışlarındaki titreşimi fark edemezdi ama ben meraklı küçük bir kız kardeştim. Her şeyi görürdüm.

"Hiçbir şey," dedi masumca.

"Yalancı. Babam öldüğünden beri ortalarda yoksun. Neler oluyor? Söylesen iyi olur çünkü seni rahat bırakmayacağımı biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Peki. Bir adamla görüşüyordum ve yürümedi. Önemli bir şey değildi. Dramatik bir ayrılık olmadı. Ağlamaklı konuşmalar yapmadık."

Kaşlarımı kaldırdım. "Biriyle görüşüyordun ve bunu bu kasabada gizli tutmayı mı başardın?"

"Dünyaya duyurmak istediğim bir ilişki değildi."

"Gizli, tabu bir ilişkin vardı ve bunu gizli tutmayı mı başardın? Etkilendim. Onu neden terk ettin?"

"Sen nasıl... boş ver. Bir ilişki için çok meşgulüm. Ciddi bir ilişki istiyordu ama benim ciddi bir ilişki için zamanım yoktu."

Ablam acil bir durumda yanınızda olmasını isteyeceğiniz kadar sakin, soğukkanlı biriydi. Duygularının onu alt etmesine asla izin vermezdi. Ayrılık dolayısıyla üzgün değilmiş gibi davranması bana bunun "hiçbir şey"den daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Yürümediği için üzgünüm," dedim yumuşak bir tavırla.

"Sorun değil. Oyun provası için tekrar teşekkürler. Çok yardımcı oldu," dedi Maeve duygularını toparlayarak.

Bir süre onu inceledikten sonra şimdilik rahat bırakmaya karar verdim.

"Chloe ile birlikte pazar günü bana gelmek ister misiniz? Babamın

acılı yemeğiyle annemin mısır ekmeğini yapar, *Erin Brockovich*'i izleriz." Böylece bu gizemli adam hakkında sinsice daha fazla bilgi alabilirdim.

"Simon Walton Anısına Üçlü Etkinlik," dedi Maeve gülümseyerek. "Geliriz."

"Harika."

Ablam düzenli evrak çantasını toplayıp ayağa kalktı. "Dinle. Eğer bu Mary Louise olayını araştırmaya karar verirsen bana haber ver. Konu ilgimi çekti."

"Teşekkürler, Mükemmel Maevey," dedim ona sarılarak.

"Ne zaman istersen, Sloaney Çokbilmiş."

* Ülkemizde *Tatlı Bela* ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Steven Soderbergh*'ın yaptığı ve başrolünü *Julia Roberts*'ın üstlendiği 2000 yapımı biyografik hukuk drama filmidir. (ç.n.)

ON ÜÇ

ELEKTRİK YÜKLÜ BİR YEMEK

Lucian

Range Rover'ımı Knox'un garaj yolundaki kamyonetinin arkasına park ettim. Büyük evin ışıkları yanıyor, kışın kasvetini dağıtan bir parlaklık yayıyordu. Çocukken buraya gelmeyi çok severdim. Liza J ile kocası Pop'ın izin verdiği özgürlük hoşuma giderdi. Bütün yazlarım yakındaki derede yüzüp yıldızların altında uyuyarak, ağaçlara tırmanarak ve birbirimizi çocukça aptallıklar yapmaya cesaretlendirerek geçmişti.

Elbette kızları keşfettikten sonra önceliklerimiz değişmişti.

Eski ahşap ev de değişmişti. Knox ve Naomi taşındığından beri daha önce hiç olmayan bir düzen gelmişti. Pencerelerde mumlar vardı, veranda korkuluklarına çam dalları dolanmıştı.

Bir aile olarak kutladıkları ilk Noel için ellerinden geleni yapmışlardı. Kabul etmeliydim, muhteşem görünüyordu. Çatıya yerleştirilen kızakla ren geyiği için Knox'u suçlayamazdım. Böyle bir aileye sahip olma şansım olsaydı, muhtemelen ben de çocukken yaşayamadığım tüm tatilleri telafi etmek için çıldırırdım.

Arabadan inip sigaramı şimdi içmeyi düşündüm. İçeri girmeden önce son birkaç sessiz an geçirebilirdim. Kütüphaneden ayrıldığımda sigara içmemek büyük bir irade başarısıydı. Muhtemelen yemekten sonra ihtiyacım olacaktı.

Bazen bu gürültülü, rahat buluşmalardan hoşlanıyordum. Bazen de kendimi mutlu bir aileye musallat olmuş bir hayalet gibi hissediyordum. Knox ve Nash çocukken beni olduğum gibi kabul etmişlerdi. Yetişkin erkekler olarak, arkadaşlığımızı istediğimiz zaman sonuçla-

rına katlanmadan ya da duygularımız incinmeden sürdürüp bırakabiliyorduk.

Ancak Naomi ile Lina'nın aralarına katılmasıyla bu ilişki daha fazla sorumluluk yüklenmeyi gerektiriyormuş gibiydi. Washington, New York ya da Atlanta'da haftalarca haber vermeden ortadan kaybolamazdım. Naomi'nin beni bulacağından, her şeyin yolunda olup olmadığım ve ne zaman döneceğimi öğrenmek isteyeceğinden hiç şüphem yoktu. Lina da en azından gidişimle ilgili bir uyarıyla geri dönüşüm için tahmini bir tarih beklerdi. Haftalarca ya da aylarca haber vermezsem ikisi de bunu kişisel algılardı.

Kadınlar işleri karmaşıklaştırıyordu. Bunu sadece seçtikleri partnerleri için değil, partnerleriyle bağlantılı herkes için yapıyorlardı.

Ön kapı çarparak açıldı, farlar araba yolunu aydınlatırken Knox dışarı çıktı. Motor gürültüsünün arasından duyulan kısık sesli müzik geceyi doldurdu.

Sloane'un *Jeep*'i aracımın arkasına yanaştı. Farlar ve motor kapanmasına rağmen müzik devam ediyordu. "*Man! I Feel Like a Woman*"* çaldığını anlayınca iç çektim. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Knox yanıma geldi. Üzerinde bir kot pantolon ve bir kolu çiğnenmiş, kömür grisi yünlü gömlek vardı.

"Onun geleceğini söylememiştin." Başparmağımla *Jeep*'in durduğu yönü işaret ettim.

Şarkı bittiğinde sürücü kapısı açıldı. Sloane'un kovboy çizmeleri bir gümbürtüyle yere indi.

"Bu *Rover* kimin?" diye seslendi Knox'a.

Kaputun etrafından dolandığımda irkildiğini gördüm.

"Bana onun geleceğini söylememiştin," diye tersledi.

"Size lanet olası ön kapımı açmak yerine dışarıda dikilmemin sebebi tam olarak bu," diye açıkladı Knox.

Sloane bize doğru hışımla yaklaştı. "Ne diye homurdanıyorsun?" Taytı ve rujuyla uyumlu, yakut kırmızısı bol bir kazak giymişti. Saçlarının yarısını yukarıdan toplamıştı. Altta kalan saçları büyük, özensiz dalgalar halinde sallanıyordu. Salaş duruyordu. Bende dokunma isteği uyandırıyordu.

* Dostum! Bir kadın gibi hissediyorum! (ç.n.)

"Waylay ve ben, Naomi'nin bu gece bir saat boyunca hanginizi davet etmemeye karar vermek için kendi kendine konuşmasını dinlemek zorunda kaldık," dedi Knox.

"Sanırım o terimin doğrusu, daveti geri çekmek."

"Siktir git," diye cevap verdi Knox.

"Bu anlaşmazlığı anlamıyorum. Naomi'nin arkadaşı ve patronuyum. Dolayısıyla ben kazanıyorum," dedi Sloane hırçın bir şekilde.

"Evet ama Luce da *benim* arkadaşım. Hem görünüşe göre, Naomi onun için endişeleniyor," diye cevapladı Knox.

Sloane'un yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmezden geldim. "Endişelenecek bir şey yok." Birilerinin benim için endişelenmesinden hem rahatsız olmuş hem de garip bir şekilde rahatlamıştım.

"Herkese sefalet getirmeye kararlı, ruhsuz bir kadavra olmanın dışında," diye ekledi Sloane.

"Sadece sana, peri. Sadece senin mutluluğunu yok etmek için yaşıyorum."

"İşte bu yüzden karımla öpüşmek yerine garaj yolunda kıçımı donduruyorum. Şimdi şöyle olacak. Üçümüz içeri gireceğiz ve siz ikiniz dürtülerini kontrol eden yetişkin insanlar gibi davranacaksınız. Yoksa..."

Sloane'un gözleri kısıldı. "Yoksa ne?"

Bu tür meydan okumalara her zaman yanlış tepki verirdi.

Knox hınzırca sırıttı. "Sorduğuna sevindim. Naomi'nin bunu bilmesini istemiyorum ve sadece birinizin suratına yumruk atabilirim. Ayrıca..." Sloane'u işaret etti. "Senden biraz korktuğum için yaratıcı olmak zorundaydım."

İçinden kablolar çıkan iki küçük kutuyu havaya kaldırdı.

Sloane çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. Olmaz. Hayatta olmaz."

"Evet. Kesinlikle olur," dedi Knox.

"Bunlar ne?" diye sordum.

"Şimdi, Lucy." Knox konuşmaya devam etti. "Bunlar transkutanöz elektriksel sinir simülasyon cihazı, diğer adıyla TESS. Namı diğer Honky Tonk'taki kızların, her ay Kırmızı Kod günlerinde kullandıkla-

rı regl ağrısı yaşatan işkence aletleri. Bu yapışkan pedleri adamların karnına bantlayıp kadınların her ay neler yaşadıklarını göstermek için şok veriyorlar."

Sloane alay ederek kollarını kavuşturdu. "Akşam yemeğine gelen misafirlere ciddi ciddi elektrik vermeyi planladığını söylemiyorsun herhalde."

"Dürüst olacağım. Akşam yemeğini ya da arkadaşlığımızı o kadar umursamıyorum," dedim cebimden arabamın anahtarlarını çıkararak.

Sloane ellerini zafer edasıyla beline koydu. "İyi kurtulduk."

Knox anahtarları benden kaptı. "Beni duyduğunuzu sanmıyorum. Naomi, ikinizin aynı sosyal etkinliklere davet edilmemesine karar verdi. Bu durumda ikinizin de bizimle aynı kalitede vakit geçirebilmeniz için iki kat daha fazla sosyal etkinlik planlayacaktır. Ben ise daha fazla sosyalleşmek istemiyorum. Daha fazla kaliteli zaman istemiyorum. İkinizin de 'anlatamadığımız gizli bir düşmanlığımız var' saçmalığını bir kenara bırakmanızı, birbirinize katlanamadığınızı karıma unutturmanızı istiyorum."

"Fazlasıyla saçmalıyorsun," diye ısrarımı sürdürdüm.

"Hayır. Bana bunu yaptırdığın için sen saçmalıyorsun. İkiniz de bu oyuncaklara bağlanarak içeri girecek, akşam boyunca yetişkin gibi davranıp karımı mutlu edeceksiniz. Ya da evlerinize giderek beni bu senaryoda mantığın sesi yaptığınız için ne kadar aptal olmanız gerektiğini düşünürsünüz."

Saçma seçenekleri tartıyor gibi görünen Sloane'a baktım.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu. Durumu değerlendirirken gözleri kısılmıştı.

"*Taco.*"

"Kahretsin," diye mırıldanarak TESS ünitelerinden birini kaptı.

"Şaka yapıyorsun."

"Açım ve buradaki sakallı kuaföre senden daha iyi bir arkadaş olduğumu kanıtlıyorum," dedi Sloane. Boğazlı kazağının ucunu yukarı çekerek pürüzsüz karnını ortaya çıkardı.

"Bunu yapmayacağım," dedim Knox'a.

"Seni zorlamıyorum. Seçenekleri ve sonuçlarını biliyorsun. Söy-

lediklerimde ciddiydim. Ya ikiniz ya da hıçbiriniz. Üstelik oraya geri dönüp karıma *taco* yemek için gereken süre boyunca bile pislik gibi davranmadan edemediğinizi söylemek zorunda kalırsam üzülecek ve bu beni çok kızdıracak. İkinizi de yok etmeyi hayattaki görevim haline getirmekten başka çarem kalmayacak," diye tehdit etti Knox.

Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle, "Sorun ne, Lucifer? Biraz acı çekmekten mi korkuyorsun, yoksa kendini kontrol edemeyeceğinden mi?" diye alay etti Sloane.

Küfrederek kemerimi çözüp gömleğimin düğmelerini açtım. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunlar yediğim en iyi *taco*'lar olsa iyi olur çünkü bu arkadaşlığın buna değeceğine ikna olmuş değilim."

Sloane'un yeşil gözleri, iki yapışkan pedi karnıma yapıştırmak için açtığım tenimin üzerinde gezindi.

"Akıllı olun çünkü Waylay ikinizin arasında oturacak. Eğer kızım birbirinize karşı hıyarlık ettiğinizi yakalarsa, size elektrik verir."

Eve doğru yürürken kontrolün Knox'ta değil, Waylay'de olacağı gerçeğiyle kendimi rahatlattım. Ayrıca regl sancısı ne kadar kötü olabilirdi ki?

Karnıma saplanan şiddetli ağrılar bacaklarıma yayıldı. Avucumu masaya vurunca bardaklarla çatal bıçak takımları sallandı.

Piper havladı, Waylon köpek kapısının diğer tarafına sürgün edildiği için homurdandı.

Waylay kıs kıs güldü. Herkes bana bakmak için dönerken tüm konuşmalar kesildi.

Knox halinden memnun görünüyordu. Waylay'in sarı kafasının diğer tarafındaki Sloane'un omuzları sessiz kahkahalarla titriyordu. Diğer herkes endişeli görünüyordu.

"İyi misin, Lucy?" diye sordu Nash masanın karşısından.

Acı azalırken, "İyiyim," diye homurdandım.

Sloane peçetesiyle gözlerinin kenarlarını sildi. "Sanırım sesimin sana kuduz bir *chihuahua*'yı hatırlattığını söylüyordun. Bu düşünceye devam etmek ister misin, yoksa..."

Sloane'un tüm vücudu gerilirken peçetesi ve salsa sos kaşığı yere düştü. Tiz bir sesle cıyakladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Knox'un sağında oturan Naomi.

Waylay, Knox, Sloane ve ben aynı anda cevapladık. "Hiçbir şey."

Hepimiz kimseyi kandırmadığı belli olan masum gülümsemeler takınmıştık.

Onun dikkatini masanın diğer tarafına çekerek, "Naomi, resepsiyon renklerimiz ne demiştin?" diye sordu Lina.

Waylay'e yaklaşarak, "Ona hakaret etmedim, seni küçük serseri," diye fısıldadı Sloane.

"Ona yem atıyordun. Bu da en az o kadar kötü. Güven bana, ben futbol sahasında belden aşağı konuşmanın kraliçesiyim," dedi Waylay.

"Seviyemi daha yükseğe ayarlamış olmalısın," diyerek onu suçladım. Sanki iç organlarım vücudumdan çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi hissediyordum.

"Aslında sadece sekizdesin. Knox ve ben, Sloane bir kız olduğu ve birkaç on yıldır regl olduğu için avantajlı olduğunu düşündük."

"Tam olarak kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu Sloane, sonra başını salladı. "Boş ver. Sadece benimkinin kaça ayarlı olduğunu söyle."

"Seninki dokuzda."

Sloane zaferle havayı yumrukladı. "Evet!"

Naomi yine bizi izliyordu. Bir *taco* uzatırken başımı dostça salladım. Bakışlarını diğer tarafa çevirdiğinde Waylay'e döndüm. "Beni ona çıkar."

"Bilmiyorum. Knox, Garth Lipton neredeyse altına kaçırdığından beri kızların barda on numarayı kullanmasına izin verilmediğini söyledi."

"Sen beni on numaraya çıkar," diye ısrar ettim.

"Altına sıçmanın kahramanca bir tarafı yok, Rollins," dedi Sloane sessizce. Vücudu tekrar kaskatı kesildi, elindeki *taco* tabağa çarparak dağıldı. "Ah! Waylay, ona hakaret etmiyordum. Tavsiye veriyordum."

"Bana hakaret gibi geldi. Ayrıca küfür ettin. Bu da küfür kavanozuna bir dolar ekleneceği ve Naomi teyzenin aptal ürün reyonunda fazladan zaman geçireceği anlamına geliyor."

"Waylay, *taco*'ların nasıl?" diye seslendi Naomi.

"İyiler. İçindeki sümüksü garip sebzeler olmasa daha iyi olurdu ama sanırım o kısmına katlanabilirim," dedi çocuk.

Waylay'in başının üstünden, "Garth Lipton benden kırk yaş büyük," dedim Sloane'a.

"Sadece arkanı kolluyorum. Sekizle zar zor başa çıkabiliyorsun. Onuncu seviyenin sana ne yapacağını görmekten nefret ederdim. Aslında bayılırdım. Tabii daha büyük, daha olgun bir yetişkin gibi davranmalıyım," diye fısıldadı.

"Senin onu kaldıramıyor olman benim dayanıklılığımı etkilemez. Bana bir şey olmaz."

"Ben bir kadınım. İki hafta önce kramplarımın şiddeti yüzünden *tamircinin garajındaki* umumi tuvalette yere uzanmam gerekti. *Sonra* tekrar ayağa kalkıp sekiz saat boyunca işimi yapmak zorunda kaldım. On numaraya dayanmak için doğmuşum."

"Siz ikiniz kötü şeyler söylemiyorsunuz ama ses tonunuz giderek sertleşiyor," diye uyardı Waylay.

"Beni ona çıkar," diye emrettim.

"Tamam. İkimize de on ver. Size bununla nasıl başa çıkılabileceğini göstereyim," diye tersledi Sloane.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü burada kesinlikle eğleniyorum. Ama Knox'un size elektrik vermeme izin vermesinin nedenini gözden kaçırdığınızı düşünüyorum."

Önce Knox şimdi de Waylay, akşam ilerledikçe mantıklı sesler azalıyordu.

Sloane, Waylay'in başının üzerinden bana ters bir bakış attı. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

"*Kıçımı ye*," dedi dudaklarını oynatarak.

Ben de dudaklarımı sessizce oynatıp, "*Tipim değilsin*," diye karşılık verdim.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Naomi gergin bir sesle.

"Lucian'ın bana kaşlarını çatarak bakması dışında yolunda..." Sloane homurdanırken yüzü acıyla buruşmuştu. "Buna değer," diye hırıldadı.

"Tam bir aptalsın," dedim ona. Hemen ardından iki büklüm ol-

dum, yüzüm *taco* tabağımın üzerine yapışırken içimde dayanılmaz bir acı akımı hissettim. "Böbreklerim."

Waylon ve Piper artık çılgınca havlıyordu.

"Knox Morgan! Kızımız neden misafirlerimize elektrik veriyor?" diye feryat etti Naomi.

Arkadaşım ellerini kaldırdı. "Papatya, bunun gayet mantıklı bir açıklaması var."

"Tanrım," diye mırıldandı Nash. "Önce hangisini tutuklayacağımı bilemiyorum."

"Biliyor musunuz? Sanırım gidip turta ve biraz daha alkol alacağım," diyen Lina masadan kalktı.

Ceza almadan önce odadan kaçarak, "Yardım edeyim," dedi Waylay.

"Ben de onları denetleyeyim," diye gönüllü oldu Nash.

Ayağa kalkıp elektrotları sökmeye başladık. Bacaklarım narin bir ahşaptan yapılmış gibi hissediyordum. Sanki yanlış bir adım atsam yere yığılacaktım. Belim hâlâ acıyordu.

Sloane'u üst kolundan tutup arka kapıya doğru yönlendirdim. "Dışarı," dedim sertçe.

"Naomi'nin, Knox'u parçalamasını izlemek istiyorum," diye yakındı.

"Bunun için bir ömür boyu fırsatın olacak." Onu dışarı, verandaya sürükledikten sonra kapıyı kapattım. Hava soğuk ve karanlıktı. Hilal şeklindeki ayın cimri ışığının altındaki çıplak ağaçlar, karın üzerine iskelete benzer gölgeler düşürüyordu.

Tutuşumdan kurtulurken, "Onuncu seviye beynini mi kızarttı?" diye sordu Sloane.

"Ateşkes ilan ediyoruz."

"Bu işler böyle yürümez."

"Kırk yaşındayım. Milyon dolarlık bir iş yürütüyorum. Mülk sahibiyim. Vergi ödüyorum. Oy veriyorum. Yemek yapıyorum. Her yıl grip aşısı oluyorum."

"Tebrikler. Altın yıldızını nereye takayım?"

"Biz yetişkiniz." Kaosun hâlâ hüküm sürdüğünü gösteren pencereyi işaret ettim. "İçeride yaşananlar ise birlikte başrolünü oynadığımız, olgunluktan uzak bir dizi saçmalığın en sonuncusuydu."

Sloane kollarını kavuşturup ayaklarına baktı. Kahverengi botlarının mor dikişleri vardı. "Haklı olduğunu söylemiyorum. Fakat tamamen haksız sayılmazsın."

"Buna bir son vermeliyiz."

Yanaklarını şişirdi. Burnundaki hızma içeriden gelen ışıkla parıldıyordu. Yaramaz bir orman perisine benziyordu. "Biliyorum." Benden uzaklaşıp parmaklıklara doğru ilerledi. "Seninle her konuşmamızda dürtülerini kontrol edemeyen bir ergene dönüşmekten nefret ediyorum. Bu utanç verici."

"Beni kızdırmana izin vermekten nefret ediyorum. Bu sinir bozucu," diye itiraf ettim.

Gece gökyüzüne bakarken hafifçe gülümsedi. "Yani kısmen insan olduğunu kabul ediyorsun."

"Tekrarlarsan inkâr ederim."

Kollarını daha sıkı sarıp soğuğa karşı omuzlarını kamburlaştırdı. Yavaşça ona yaklaştım, kolumu omzuna değdirerek sıcaklığımın bir kısmını ona verdim.

"Ne yapmamız gerekiyor? Sadece affedip unutacak mıyız?" diye sordu.

"Bu mümkün değil," dedim dümdüz bir sesle.

Kısa, buruk bir kahkaha attı. "Bir de bana sor."

"Bir tür çözüm bulmak zorundayız. Onlar için."

İkimiz de omuzlarımızın üzerinden mutfağa baktık, herkes adanın etrafında toplanmış kahve içip turta yiyordu.

"Biz yokken gerçekten mutlu görünüyorlar," dedi Sloane.

"O zaman onları bizimle mutlu etmenin bir yolunu bulacağız."

"Grup içindeyken birbirimizle etkileşim kurmamakla başlayalım," diye önerdi. "Kibarca havadan sudan konuşmaya hazır olduğumuzu sanmıyorum."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama haklıydı. Birbirimize katlanabilene kadar uzak durmak daha güvenliydi.

"Peki. Ayrıca herhangi bir nedenle birimiz diğerini belirli bir etkinlikte görmeye dayanamayacağını hissederse, katılımımızı sıraya koymak için önceden bir düzenleme yaparız."

"Bu tam da zenginlere özgü bir organizasyon açıklaması. Alınmak yok," diye hızla ekledikten sonra yüzünü buruşturdu. "Bu düşündüğümden daha zor olacak."

"Bu bir alışkanlık. Başka bir şey değil."

Bir alışkanlığın beni kontrol etmesine izin verecek değildim. Hiç ironik olmayan bir şekilde gömleğimin göğüs cebinden günlük sigaramla çakmağımı çıkardım.

Ben sigaramı yakarken Sloane dikkatle sigaraya baktı. "Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek diğerlerinden daha zordur."

O öğleden sonra ofisinde yaptığımız konuşmanın ardından nasıl bir mücadele verdiğimi bilmiyordu. Öfke selini günlük nikotin dozumla yatıştırmaktan başka bir şey istememiştim. Parmaklarım filtreyi tutmak için kaşınmış, kulaklarım çakmağın sesine özlem duymuştu.

Ancak teslim olmayı reddetmiştim.

Bu bir ödüldü. Koltuk değneği değildi.

Ödül bir başarı işaretiydi. Koltuk değneği ise zayıflığın sembolüydü. Zayıflığa tahammülüm yoktu, özellikle de kendi içimdeki zayıflıklara katlanamazdım.

Dumanı aya doğru üfleyerek, "Gelecekte kendini kontrol edemediğini ve bana hakaret etme ihtiyacının çok baskın olduğunu hissedersen, bunu özel olarak hallederiz," diye önerdim.

"Ben mi?" Dönüp bana baktı. "Bu akşam yumurta gibi kırılmadan önce ilk *taco*'nu bile bitiremedin."

"Evet, pekalâ. Artık bitti." Onun tüm dikkatinin üzerimde olmasını hem seviyor hem de nefret ediyordum. Gözlerimi ondan kaçırmak için kendimi zorladım.

"Şu andan itibaren benim için sadece belli belirsiz ırkçı, kadın düşmanı ve Şükran Günü'nde herkesin muhatap olmaktan kaçındığı ağır işiten amca olacaksın."

"*Sen* de masada sana yer ayırmakta ısrar ettiklerinde kabul ediyormuş gibi yaptığım, Naomi ve Lina'nın sinir bozucu görünmez arkadaşlarından başka bir şey değilsin."

Sloane parmaklıklardan uzaklaşıp elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Elini sıktım. Avucumun arasında çok küçük, çok narindi. "Anlaştık."

Bu kadar kırılgan bir şeyi kırmak çok kolaydı. Kırması çok kolay *olmuştu*. İkimizin de bunu biliyor olmasından nefret ediyordum.

Çat.

El sıkışırken kırmızı dudakları hınzırca kıvrıldı. "Seni tanımak güzeldi diyeceğim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Elini bırakıp arkamı dönerken onu ve beni rahatsız eden o sesin yok olmasını diledim.

Kapının açılıp kapandığını duyuncaya kadar bekledim. Beni karanlık verandada yalnız bıraktığından emin olduktan sonra sigaramdan uzun bir nefes çektim.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

ON DÖRT

TEHLİKE İŞARETİ

Sloane

Mutfağa girdiğimde, "En azından cesedi saklayamaz mıydın, Sloaney?" diye sordu Nash. Şarap kadehlerini dolduran Lina'nın omuzlarını ovuyordu.

"Hâlâ nefes alıyor. Bakıyorum ikiniz barışmışsınız," dedim Naomi'yi tezgâhla göğsü arasına hapsetmiş olan Knox'a. Ellerini karısının kot pantolonunun arka ceplerine sokmuştu, yakışıklı yüzünde vahşi bir beklenti vardı.

"Bana kızgın kalmak imkânsız," dedi Knox.

"Bulaşık makinesini doğru şekilde doldurması yetiyor, onu affetmek için yanıp tutuşuyorum," dedi Naomi. Nişan yüzüğüyle alyansı ışıkta göz kırpıyordu.

"Konuşmak için bir dakikanız var mı?" diye sordum Naomi ve Lina'ya.

İki kadın da erkeklerinin yanından kalkarak beni mutfağın diğer tarafındaki oturma odasına kadar takip etti.

Biz çıkarken Knox homurdandı. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Bizi kesinlikle dinleyecekler," diye uyardı Lina. Berjerlerden birine yığılarak bacaklarını kolçağın üzerinden sallandırdı.

Naomi kanepeye tüneyip yanındaki yastığı kabarttı. "Konu değişken baş belan mı?"

Lina'nın şarabı boğazında kaldı.

Başımı salladım. "Ateşkes ilan ettik. Ayrıca siz sormadan söyleyeyim, ateşkesin şartlarını konuşmak istemiyorum." Arka kapının açılıp kapandığını duydum, ardından alçak sesli erkek mırıldanmaları du-

yuldu. "Bu adli yardım konusunda konuştuğumuz şeyle ilgili. İkinize danışmak istediğim bir şey var."

Onlara Mary Louise davasını genel hatlarıyla anlattım.

"Bence Allen aptalca bir şey yaptığı ya da yanlış bir gruba karıştığı için annesi onu koruyordu. Kimse çocuğunu koruduğu için yirmi yılı hak etmez. Açıkçası önce sizinle konuşmadan gidip paranızı herhangi bir şeye yatıramam. Yapmak istediğimiz şeye uygun olmayabilir ama en azından gidip onunla konuşmak, davası ve cezası hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum." Derin bir nefes alırken ellerimle dizlerimi ovuşturdum. "Peki siz ne düşünüyorsunuz?"

Naomi elimi sıktı. "Bence bu harika bir fikir, ayrıca baban seninle gurur duyardı."

"Katılıyorum," dedi Lina.

"Çok pahalıya mal olabilir. Elimizdekinden çok daha fazlasına. Başka kimseye bir şey kalmayabilir," diye uyardım.

"Bir kadının hayatı," dedi Naomi. "Elbette buna değer."

"Eğer eminseniz o zaman onunla görüşmek ve paylaşmak isterse hikâyeyi bir de ondan dinlemek istiyorum."

"Nerede kalıyor? Görüşmeye seninle gelirim," diye gönüllü oldu Lina.

"Ben de gelirim," diyerek katıldı Naomi. "Onunla tanışmak isterim."

"Üçünüz de çok beklersiniz." Knox bir hışımla odaya girdi, Nash hemen arkasındaydı. Lucian kapı aralığında oyalanıyordu.

"Bak, Viking..." diye başladı Naomi.

"Bana, 'Bak, Viking' falan deme, papatya," diye karşılık verdi kocası. "Sadece sohbet etmek için bile olsa hapishaneye gitmiyorsun."

Nash kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını Lina'ya kilitlemişti. Lina ona parmağını doğrulttu. "Sakın patronluk taslayıp alfa erkek tavırlarını sergilemeye kalkma, ateşli çocuk. Daha önce de mahkûmlarla görüştüm."

"Ah, aptal kardeşimin tarafını tutmuyorum. Sadece sen gidiyorsan ben de geliyorum, melek." Nash son derece sakindi.

"Herkesi karı koca tartışmasından kurtarmama ne dersiniz? Ben tek başıma giderim ve..."

Herkesten güçlü bir, "Hayır!" yükseldi. Buna Lucian da dahildi.

İçimde aniden bir öfke kıvılcımı belirdi. "Adil olmak gerekirse, hiçbirinizin bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye hakkı yok. İlişkilerin karmaşıklığını anlıyorum, üstelik hepiniz kendi eşinizle başa çıkabilirsiniz. Fakat ben bu beklentileri karşılamakla yükümlü değilim."

Sanki böyle bir karar vermeye hakkı varmış gibi, "Oraya gitmiyorsun," dedi Lucian.

"Seninle dışarıda konuşabilir miyim?" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Nash araya girdi. "Ben de seninle geleceğim."

"Siz ikiniz gidiyorsanız, ben kesinlikle gidiyorum." Lina tartışmaya hazırdı.

"Öhö! Parayı *kendi* girişimimiz için *biz* veriyoruz," diye hatırlattı Naomi adamlara. "Dolayısıyla kararları verecek olan da biziz."

Knox bağırmaya başlayacakmış gibi bir an parmağını kaldırdı. Bunun yerine odadan çıkıp gitti.

Bot sesleri evin içinde yankılanarak uzaklaştı, ardından tekrar geri döndü.

Odaya geri döndüğünde elinde bir kalemle çek defteri vardı. Waylon ve Piper peşinde koşturuyordu.

Knox bir çek yazıp sayfayı kopardı. "Al bakalım. Şimdi söz hakkım var ve sen gitmiyorsun."

"Her şeye öylece para saçamazsın, Knox," dedi Naomi ayaklanırken. "Bu kadın gerçek bir ikinci şansı hak ediyor."

Agresif bir tavırla, "Muhtemelen hak ediyordur," diye onayladı Knox.

Parmağımı kaldırdım. "Bekleyin. Kafam karıştı."

"Kimse bunun iyi bir amaç olmadığını iddia etmiyor. Ancak siz üçünüzün oraya gidip hayatın adil olmadığına dair acıklı bir hikâye dinledikten sonra kırılan kalplerinizle uğraşmak istemiyorum."

Knox Morgan gözyaşlarına ve kalbi kırılmış kadınlara dayanamazdı. Bunlar onun zayıf noktasıydı.

"Duygularımızdan rahatsız olacağın için iyi bir şey yapmamızı

istemiyor musun?" Naomi, Knox'un bulaşık makinesini doldurma konusundaki hünerini unutmuş gibi bakıyordu.

"Öyle demedim, papatya."

"Aslında," diye araya girdi Lina. "Öyle söyledin sayılır."

"Yardımcı olmuyorsun, Solavita," dedi Knox sessizce.

"Onunla o tonda konuşma. Yoksa kıçını tekmeler, sonra da seni tutuklarım," diyerek ağabeyini uyardı Nash.

Kanepenin üzerinde ayağa kalkıp ıslık çaldım. "Herkes sussun!"

Hepsi çenesini kapatarak bana baktı.

"Belli ki bu çok önemli bir konu. Biraz daha araştırma yapayım, sonrasında bunu mantıklı yetişkinler gibi tartışabiliriz."

Koro halinde "peki" ve "tamam" cevapları yükseldi.

"Hey, kramplar için ne alırsınız?" diye sordu Lina aniden.

Knox ve Lucian, az önce biri güven çemberi oluşturmamızı önermiş gibi bir anda odadan kayboldular.

Nash ellerini Lina'nın kalçasında gezdirdi. "İyi misin, melek?"

Lina ona göz kırptı. "Evet. Sadece odadaki testosteronları dışarı çıkarmak istedim. Böylece Sloane'u flört uygulaması hakkında sorgulayabileceğim."

"O zaman ben de çıkıyorum." Tabii nişanlısına ateşli bir öpücük vermeden gitmedi.

"Vay canına," dedim kendimi yelpazeleyerek.

Hepimiz Nash'in gidişini izlerken, "Evet. Vay canına," dedi Lina sersemlemiş bir halde. Gerçekten adamın kıçı dikkat çekmeyecek gibi değildi.

Nash çıkınca neden olduğu serap da kayboldu. Tekrar kanepeye uzandım. Av köpeği Waylon kucağıma atlayarak beni mindere yapıştırdı. İpeksi kulaklarıyla oynarken hırıldayarak içini çekti.

"Uygulama nasıl gidiyor? Kaç erkekle konuşuyorsun? Bir buluşma ayarladın mı?" diye sordu Lina.

"Sanırım profilimi doğru dolduramadım. Henüz kimseyle eşleşmedim. Mesaj yok, eşleşme yok ve istenmeyen penis resimleri yok."

"Profil oluşturma sürecinde bir adımı atlamış olmalısın," dedi Naomi destekleyici bir şekilde.

"Bir bakayım," dedi Lina.

Uygulamayı açıp telefonumu ona doğru fırlattım.

Lina'nın kaşları havaya kalktı. "Üzgünüm ama biriyle yatmamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Neyden bahsediyorsun sen?" Kazara yanlış fotoğrafı mı yüklemiştim? Belki de biri hesabımı *hack*'leyerek benim kurban törenlerine ve heceleme yarışmalarına katıldığımı söylemişti.

"O kadar kötü olamaz," diye ısrar etti Naomi. Lina ekranı ona doğru çevirdiğinde arkadaşım yüzünü buruşturdu. "Tamam. Kesinlikle kendi kendini sabote ediyor."

Horlayan köpeğin ölü gibi ağırlığıyla mücadele ederken, "Profilimde tam olarak yanlış olan ne?" diye sordum.

"Uzmanlara soralım," diye önerdi Lina.

"Sakın!"

Fakat artık çok geçti. Yine kulak misafiri olduklarını belli eden erkekler kapıda belirdi.

Sevimli bir şekilde sırıtarak, "Biri uzman mı dedi?" diye sordu Nash.

Lina telefonumu kaldırdı. "Bana bu profile neden tıklamayacağını söyle."

Morganlar uyum içinde öne eğilip hemen ardından geri çekildiler.

"Tanrım, Sloaney. Ne yapmaya çalışıyorsun, tüm sikleri geri püskürtmek mi istiyorsun?" dedi Knox.

Lucian ekrana bakarken utanç içinde soluyordum. Arkadaşlarının aksine ürpermedi. Sırıttı.

Bir sınıfa ders veriyormuş gibi bir tavırla, "İlk sorun nedir?" diye sordu Lina.

"Kedi," dedi kardeşler birlikte.

"Bir dakika. Kediye ne olmuş? Kediler sevimlidir," diye karşı çıktım.

"Profil resmindeki bir kedi, çılgın kedili kadın anlamına gelir," diye açıkladı Nash.

Sakalını sıvazlayarak, "Kullanıcı adındaki kedi resmen bunu haykırıyor," diye ekledi Knox. "Bir de saç rengin."

Waylon'un horlaması kucağımı titretti. "Noel Baba Hikâye Saa-

ti'ydi. Kırmızı ve yeşil renkli geçici boya o," dedim savunmacı bir tavırla.

"Profil resmindeki vahşi saç renkleri, kadının aşırı bakımlı olabileceğine dair bir ipucudur. Ayrıca..." dedi Nash.

"Kaltak uyarısı verir," diye ekledi Knox.

Elim boyalı saç uçlarıma gitti. "Bu çok kaba."

"Doğru olduğunu söylemiyorum. Bir flört profiline yazdığın şeyin en iyi özelliklerin olması gerektiğini söylüyorum. Sen ise sadece kedilerle garip saçları sevdiğini söylüyorsun."

"Bir de cüce kostümü giymiş olman var," diye ekledi Lina. "Sloane, sen akıllı bir kızsın. Neden bu resmi seçtin ki?"

"Işık harikaydı. Gülümsememi sevdim. Açı da elmacıkkemiklerimi daha belirgin gösteriyordu. Ayrıca bir kediyle olmamın erkeklere anaç biri olduğumu söyleyeceğini düşündüm."

Dehşete düşmüş bir ifadeyle, "Neden anaç görünmek istiyorsun?" diye sordu Knox.

"Çünkü bir yuva ve bir aile kurmaya hazır," dedi Naomi kocasına.

Odadan çıkarken, "Bir içkiye ihtiyacım var," diye sessizce mırıldandı Lucian.

"Kusura bakma, Sloaney. Bu profil seni evlenilecek biri gibi göstermiyor. Seni üstünde tehlike işareti olan bir insan gibi gösteriyor," dedi Nash.

"Bu kurallar bir yerde yazılı mı?"

"Evet. İnternet denen yerde," diye karşılık verdi Knox.

"Harika," dedim mırıldanarak. "Peki bunu nasıl düzelteceğim?"

Lina durumu ele aldı. "İşte bu konuda sana yardımcı olabiliriz."

Lucian elinde bir içkiyle odaya döndüğünde taş şöminenin başında duruyordum. Elimde bir kadeh şarap vardı. Naomi'ye göre, beni sorumluluk sahibi ama eğlenceli gösterecekti. Lina fotoğraf çekerken ben de elimi belime koymuş, kendini sanat yönetmeni ilan eden Knox'un söylediği bir şeye gülüyormuş gibi yapıyordum.

Nash lambaderin başlığını çıkarmış, ampulü yüzüme doğru tutuyordu.

Neredeyse hırıldayarak, "Ben çok komik biriyim ve sen de çok iyi vakit geçiriyorsun," diye tekrarladı Knox.

"Belki bana bir fıkra anlatırsan." O sırada flört etmeyi atlayarak doğruca sperm bankasına gidip gitmemeyi düşünüyordum.

Lina başını yana eğmiş, beni izliyordu. "Hımm. Sizce memeleri mi daha çok göstermeliyiz, yoksa karnını mı?"

Morgan erkekleri aynı anda cevapladı. "Meme."

Lucian yüzünde tuhaf, ölümcül bir ifadeyle bana bakıyordu. Ben de bakışlarımı ona çevirdim.

Telefon ekranını incelerken, "Ah, sanırım bir tane bulduk. Çok seksi görünüyorsun," dedi Lina.

Naomi omzunun üzerinden baktı. "Aynı zamanda cana yakın ve ilgi çekici."

Knox ile Nash fikirlerini söylemek için eğildiler.

"Seksi ama çok da seksi değil," dedi Knox.

"Kısa sürede bir koca bulacaksın," diye onayladı Nash. "Buna layık biri olduğundan emin olacağız."

"Bir bakayım," dedim merakla.

Ellerindeki telefona bakarken yanaklarımın yandığını hissettim. Yan gözle Lucian'a bakıyordum. Ona baktığımda böyle mi görünüyordum? Çenem çıkık, dudaklarım ayrık ve gözlerim alev alevdi. Ateşli görünüyordum... bir de azgın.

Vay canına. Gerçekten iyi görünüyordum.

Lucian yaklaşıp beni utandırarak fotoğrafa göz attı. Bakışları bana döndüğünde anladığını fark ettim. Ona baktığımı biliyordu. Bu bakış sadece onun içindi. Var olan sırlarımıza bir tane daha eklesek ne olurdu ki?

Hiç dokunmadığım şarabı sehpaya bırakırken, "Gerçek bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Lucian bir şey söylemeden kadehini bana uzatıp tekrar dışarı çıktı. Şaşkınlıkla bardağa bakakaldım.

Naomi beni dürttü. "Şu ikinize bakın, ne güzel anlaşıyorsunuz."

"Onlara elektrik vermenin aptalca olmadığını söylemiştim," dedi Knox.

"Bu sadece bir ateşkes," dedikten sonra içkimden bir yudum aldım. Çok güzel bir viskiydi.

Waylay odaya girip kolunu Naomi'nin beline doladı. "Neler oluyor burada?"

Waylay'in saçlarını yüzünden çekerek, "Öğretmeninin bilgisayarını tamir ettiğini sanıyordum," dedi Naomi.

Kız omuz silkti. "On dakikada falan hallettim. İnsanların virüs yazılımlarına gerçekten dikkat etmeleri gerekiyor. Bütün hafta boyunca kazandığım en kolay otuz dolardı. Neyse, siz benden daha çok eğleniyor gibisiniz. O yüzden gözetlemeye geldim."

"Sloane'a flört profili oluşturması için yardım ediyoruz," dedi Naomi.

"Güzel. Biraz daha turta alabilir miyim?" diye sordu Waylay.

Lambaderin başlığını yerine koyarken, "Ancak bana ikinci bir porsiyon getirirsen," diye seslendi Nash.

Naomi ağzını açar açmaz Waylay elini kaldırdı. "Üzgünüm, Naomi teyze. Ancak bir yetişkin zaten yapabileceğimi söyledi, ikinci bir görüş için beklemeye niyetim yok."

"Tamam. O zaman seninle gelip ikinci porsiyonunun yarım ton ağırlığında olmamasını sağlayacağım," diye anlaştı Naomi. İkisi mutfağa yönelirken Lucian elinde yeni bir bardakla döndü.

Lina dikkatimi ondan uzaklaştırıp mevcut konuya geri döndü. "Şimdi kullanıcı adını konuşalım."

Nash, elini Lina'nın kalçasına koyarak omzunun üzerinden ekrana baktı. "KediliDörtGözKütüphaneci mi?"

Yüzümü buruşturdum. Tamam, ben bile yaratıcılığımın en iyi örneği olmadığını kabul etmek zorundaydım. "Kullanıcı adımın benim hakkımda ne söylemesini isteyebilirim?"

"Deli olmadığını," diyerek koltuğa yerleşti Knox. Waylon onun yanına zıplayarak sırtüstü uzandı.

Arkadaşlarım yeni bir kullanıcı adına karar verirken şöminenin yanındaki berjere oturmuş viskimi yudumluyor, bu işte neden bu kadar kötü olduğumu düşünüyordum. Etkileyici bir iş başvurusu yapabilirdim. Sosyal bir ortama girdiğimde sevimli, bekâr bir erkeği rekor sürede tavlayabilirdim. Ancak kendimi bir profil oluşturarak pazarlamak zorunda kalmak bunaltıcı ve aptalca hissettiriyordu.

"Bileğini tutuyorsun," dedi Lucian alçak ve ciddi bir sesle.

Sarsıldım. Yaklaştığını hissedemeyecek kadar düşüncelere dalmıştım.

"Ne?" Bakışlarımı indirdiğimde diğer elimle sağ bileğimi ovuşturduğumu fark ettim.

"Hâlâ ağrıyor mu?" Sesi yumuşaktı ama kelimelerinde kırılgan bir şeyler vardı.

"Hayır. Elbette ağrımıyor," dedim ellerimi bırakarak.

Naomi geri dönmüştü. Waylay'in koruyucusu olmanın ona insanüstü bir duyma yetisi kazandırdığını kanıtlayarak, "İncittin mi?" diye sordu.

"Karpal tünel mi?" diye sordu Lina.

"Lisedeyken bileğimi kırmıştım. Önemli bir şey değildi," dedim çabucak.

Knox kaşlarını çattı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Sen mezun olmuştun. Yaz tatilinden hemen önceydi."

"Bunu unutmuşum," dedi Nash. Bana uzun, gizemli bakış attı. Polis şefi olarak tüm o eski kayıtlara erişebilirdi.

"Nasıl kırmıştın?" diye sordu Waylay.

Kasıtlı olarak Lucian'a bakmıyordum, yine de dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Bir genç nasıl bir yerini kırarsa öyle yaptım. Bolca sakarlık, biraz da drama yeteneğiyle."

"Hâlâ ağrıyor mu?" diye sordu Naomi.

"Hayır. Neredeyse aklıma bile gelmiyor."

Lina haykırdı. "Bilin bakalım kim üç eşleşme ve iki özel mesaj aldı?"

"Kim?" diye sordum neşelenerek.

"SarışınErotikOkur," diyerek muzaffer bir edayla telefonumu bana fırlattı.

Makul derecede çekici, deli olmayan üç erkek fotoğrafına baktım.

"Sizler mucize yaratıyorsunuz," dedim onlara.

"Şuna bak. Şimdiden evlenmiş sayılırsın," diye takıldı Naomi.

Lucian huzursuz bir şekilde aniden odadan çıktı.

Waylay'in kaşığını çalıp turtasından yerken, "Neyi var bunun?" diye sordu Knox.

"Belki de osurması gerekmiştir," diye tahmin etti Waylay.

ON BEŞ

HAPİSHANE STRİPTİZİ

Lucian

Güne sabah beşte başlamıştım. Spor yapıp kahvaltı etmiş, ikisi arabadan olmak üzere üç konferans görüşmesi yapmış, üç kişiyi kovmuş ve sekiz haneli bir anlaşmayı sonuçlandırmıştım. Hepsini öğleden önce halletmiştim.

Yeniden planlanması mümkün olmayan iki şirket içi toplantım vardı. Bu yüzden gerçekten yapmak istemediğim bir şeyi yapmış, kesin talimatlar verip hiçbir şeyi berbat etmemesini söyleyerek bunları Nolan'a devretmiştim.

Hepsi onu burada yakalayabilmek içindi.

Sloane, "biraz araştırma yapayım" tavrıyla herkesi kandırmış olabilirdi ama beni kandıramazdı.

Çavuş Grave Hopper, çarşamba öğleden sonra gizemli bir "toplantıya" giden küçük kütüphaneciyi otoparktan çıkarken gördüğü anda bana bir mesaj göndermeyi kabul ettiği için çok mutluydu.

Jeep gürültüyle Fraus Cezaevi otoparkına girerken, "İşte geldi," dedi şoförüm Hank.

"Seni sonra ararım, Nolan," diyerek telefonu kapattım.

Sloane müziğin sesini açmış, güneş gözlüklerini takmıştı. Dünya umurunda bile değildi. Önce kendi güvenliğini düşünme zahmetine girmeden birini kurtarmaya gidebileceğini düşünüyordu. Buna bir daha göz yumamazdım.

Jeep'inin camına yaklaşırken yolcu koltuğuna koyduğu, üzerinde "KİTAP OKUMAYI YEĞLERDİM" yazan devasa çantasını çılgınca karıştırdığını gördüm. İçeri baktığımda kucağındaki telefonunun ek-

ranını fark ettim. İnternette "hapishane ziyaretlerine ne getirilmemeli" diye arama yapmıştı.

Gözlerimi devirerek camına vurdum.

Sloane korkuyla irkildiğinde çantasındakiler etrafa saçıldı.

Öfkeyle içimi çekerek kapısını açtım. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu, güneş gözlüğü yamulmuştu.

Bekledim.

Sonunda konuşma gücünü yeniden kazanarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni bekliyorum."

"Nasıl... Neden..."

"Bu masum küçük kütüphaneci rutini arkadaşlarında işe yarayabilir ama beni kandıramazsın."

Alaycı bir homurtuyla kişisel eşyalarını tekrar çantasına tıkıştırmaya başladı. "Benim küçük masum bir kütüphaneci rutinim yok."

"Naomi ve Lina'ya buraya geleceğini söyledin mi?"

"Hayır. Sadece..."

"Nash'e ya da Knox'a söyledin mi?"

Direnmeyi bırakıp çenesini kaldırdı.

"Hayır, söylemedim."

"Herkesin arkasından iş çevirdin çünkü her şeyi herkesten daha iyi bildiğini sanıyorsun. Ortaklık kurmak için iyi bir yol sayılmaz."

İfadesine bakılırsa haklı olduğumu biliyordu ve bundan memnun değildi.

"Bana ölümüne nutuk mu çekeceksin, yoksa her şeyi berbat etmeye devam edebilmem için beni rahat mı bırakacaksın?" Öfkeyle araçtan çıkmaya çalışsa bile emniyet kemeri ona engel oldu.

Ona doğru uzanıp kemerini çözdüm. "İkisi de değil. Hadi gidelim."

"Hayatta olmaz, Lucifer. Oraya girmene izin vermeyeceğim. Onaylamayan ölümcül bakışlarınla o zavallı kadını korkutup aklını kaçırmasına neden olursun."

"Oraya bensiz girmeyeceksin," dedim net bir şekilde.

"Evet, gireceğim." Öfkeyle arkasını dönüp yan koltuktaki çantasını almaya çalıştı.

"Bırak onu. Yanına alamazsın," dedim telefonumu çıkarırken.

"Ne yapıyorsun?"

"Naomi'yi arıyorum." Başparmağım arama tuşunun üzerindeydi.

"Kahretsin!"

"Az önce ayağını yere mi vurdun?" diye sordum. Sloane'un öfkesini rahatça dışa vurması her zaman ilgimi çekmişti. Sanırım insan öfkesini kontrol edebildiği zaman onu göstermekte de özgür oluyordu.

"Ayağımın altında senin ayağının olduğunu hayal ediyordum," diye karşılık verdi.

"Ya seninle oraya girerim ya da arkanı dönüp eve gidersin. Sadece bu iki seçeneğe sahipsin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana ters ters baktı. Bakışları hapishanenin girişine kayarken dudakları büzüldü.

"Başaramazsın," diye tavsiyede bulundum.

Kollarını indirip ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Tamam, içeri girebilirsin. Tabii ters ters bakmayacaksın, hırlamayacaksın ya da gözlerini devirmeyeceksin. Ayrıca kesinlikle konuşmayacaksın."

"Nefes alabilir miyim?"

"Almamanı tercih ederim."

"Bir ateşkesin ortasında olmamız gerekiyordu," diye belirttim.

"Hangi ateşkes beni bir kadın cezaevi otoparkında pusuya düşürmene izin veriyor?"

Çok küçük, neredeyse önemsiz bir noktaya parmak basmıştı. "Bunu konuşmak için seni arasaydım, cevap verir miydin?" Cevabı zaten biliyordum.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti.

"O zaman mevcut durumla ilgilenelim. Seninle içeri geliyorum. Hikâyenin sonu," diye tersledim.

"Tanrım. Belki cazibe seviyeni azaltmaya çalışmalısın, Evrenin Efendisi. Bu kadının gözlerini kamaştırıp bayıltabilirsin."

Jeep'inin kapısını kapatıp hapishaneye doğru yolu gösterdim. "Gidelim."

Asfalt boyunca yan yana ilerleyerek devasa güvenlik noktasına doğru yürümeye başladık. Çift sıra dikenli tel çitlerin ardında, toprak renkli kumtaşı ve betondan oluşan yüksek tesis duvarları bulunuyordu.

Bej rengi tulumlar giymiş kadınlar kasvetli avluda gruplar halinde toplanmıştı. Çitlerin ardındaki asfalt yarılmış, çatlaklardan ölü otlar çıkmıştı.

Sloane kaldırımda aniden durdu. "Neden buradasın?"

"Bunu bana zaten sormuştun," diye hatırlattım.

Başını salladığında kalın, sarı atkuyruğu iki yana sallandı. "İyi. Bugün çarşamba. Neden kurumsal dünyaya hükmetmiyorsun? Bana katlanamıyorsun, arkadaşlarımla ortaklığımı batırmam seni neden ilgilendiriyor? Benim başarısız olmamı izlemekten mutluluk duyacağını düşünüyorum."

"İşleri berbat edersen arkadaşlarının parasını ateşe atma ihtimalin var. Daha da önemlisi, o duvarların arkasında bu yüzden acı çekebilecek bir kadın var."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Birçok şeyi derine gömüp unuttun. Bunun da üstesinden gelebileceğini düşünüyorum."

Yanılıyordu. Hiçbir şeyi gömmemiş, unutmamıştım. Aksine hepsini yakıt olarak kullanmıştım.

"Bazı şeylerin üstesinden gelemeyiz. Bazı şeyleri ışıktan saklarız," diyerek cebimi yoklarken sigaramı arabada bıraktığımı fark ettim.

Sloane bakışlarını ağır gri bulutlara kaldırıp yüzünü ekşitti. Bugün soluk pembe bir hızma takmıştı. "Sanırım Mary Louise'in davasını araştırmak için o ürkütücü casus ağını kullandın," diye tahmin yürüttü.

"Bazı dosyalara göz atmış olabilirim."

Ekibim hızlı, derin bir araştırma yapmıştı. Ben de bugün yapmam gereken diğer işler arasında onların bulduklarını inceleyebilmiştim. Anlatılanlara göre Mary Louise Upshaw içeride geçirdiği zamanda iki diploma almıştı. Mahkûm arkadaşları için yaratıcı yazarlık programı oluşturarak örnek bir mahkûm olmuştu. Kişisel hukuk danışmanım onun cezasını incelemiş "tamamen saçma" bulmuştu. Bu da adalet arayan Sloane'un muhtemelen kalbinin parçalanmak üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Yani sence dava açabilir miyiz?" diye sordu.

"Sanırım çok fazla şey onun söyleyeceklerine bağlı," diyerek kaçamak bir cevap verdim.

Görüş salonu beklediğimden daha depresifti. Çatlamış ve solmuş plastik sandalyelerin arasına iki sıra halinde yıpranmış masalar dizilmişti. Soyulmaya başlamış endüstriyel karo zeminin üzerinde lekeler vardı. Titreşen floresan lambaların arasındaki tavan kaplamalarından bazıları eksikti. Cam blok pencerelerin altındaki duvarlarda küfe benzer bir şey görünüyordu.

Sloane alt dudağını kemirirken durmaksızın kaleminin tepesine basıyordu. Gözlüğünün ardındaki gözleri kocaman açılmıştı. İç çekerek sandalyesinin arkasını kavrayıp onu yanıma çektim.

Kalemine basmayı bırakıp kaşlarını çatarak bana baktı. Derin düşüncelere daldığı veya bana kızdığı zamanlarda kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşurdu. Parmağımı üzerinde gezdirmek istedim.

"Korkacak bir şey yok," dedim ona.

"Korkmuyorum."

Benimkinin hemen yanında sallayıp durduğu bacağına imalı bir bakış attım.

"Tamam. Korkmuyorum, sadece gerginim. Oldu mu?"

"Gergin olmanı gerektirecek ne var? Buradan çıkıp gideceksin."

"Teşekkürler, Bay Aşikâr. Peki ya o harika biriyse? Ya gerçekten büyük bir adaletsizlik yüzünden buradaysa? Ya hayatının bunca yılını haksız bir hüküm yüzünden kaybetmişse?"

"O zaman ona yardım edeceksin."

Birkaç dakika altdudağını çiğnemeye devam ettikten sonra yüzünü bana çevirdi. Dizini bacaklarıma bastırıyordu. O yeşil gözlerinde ciddiyet vardı. "Ya cezası haksız yere ağırsa ama o korkunç bir insansa?"

Ona karşı yumuşadığımı hissettim. Tıpkı babası gibi o da yabancıların hayatında bir fark yaratmak istiyordu. Ancak Sloane'da, Simon'ın sınırsız affetme kapasitesi yoktu.

"O zaman daha sonra konuşur, ileriye dönük en iyi yolu buluruz. Henüz gerçekleşmemiş bir senaryo için zihinsel enerji harcamanın bir anlamı yok."

Kaşlarını çattı. "Bana her durum için olası her senaryoyu düşünen bir adam gibi geliyorsun."

Dudaklarım kıvrıldı. "Bu insani duyguları olmayan birinin sahip olduğu bir lüks."

"Lucian, ben ciddiyim."

"Ben de öyle. Bu konuşmaya sen kendi yönteminle yaklaş, ben de kendi yöntemimle yaklaşacağım. Bunu daha sonra tartışırız. Şimdilik tek yapman gereken soru sorup dinlemek."

"Ben sadece... ona boş yere umut vermek istemiyorum."

"Vermeyeceksin," diyerek onu rahatlattım.

Bu bir yalandı. Sloane'un ciddi yüzüne, o hevesli gözlerine bir kez baktığımda Mary Louise Upshaw benim on yedi yaşında hissettiklerimi hissedecekti. *Umut.*

Odanın en ucundaki ağır metal kapı açıldı. Bej rengi tulum giymiş bir kadın içeri girdi.

Boğazım kuruyup sıkıştı.

Beyaz tenliydi ve gür, kestane kahvesi dalgalı saçlarının arasında gri teller vardı. Tulum olmasaydı orta yaşlı, sıradan bir anne gibi görünebilirdi. Gardiyan bizi işaret ettiğinde yüz hatlarında meraklı bir ifade belirdi.

Bize doğru yöneldiğinde Sloane'un nefes almayı bıraktığını fark ettim.

Kolumu sandalyesinin arkasına dolayıp omzunu sıktım. "Bu sadece bir sohbet," dedim sesimi alçak tutarak.

Onun biraz olsun rahatladığını hissettim.

Mary Louise karşımızdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Merhaba."

"Merhaba." Sloane'un sesi zar zor çıkmıştı. Boğazını temizleyerek tekrar başladı. "Mary Louise, ben Sloane Walton. Bu da benim... arkadaşım Lucian Rollins. Davanız ve cezanızla ilgili bazı sorularımız vardı."

"Siz muhabir misiniz?" diye sordu Mary Louise başını eğerek.

Sloane'un bakışları bana kaydı. "Hayır."

Odanın karşısında bomboş bir yüz ifadesiyle dikilen gardiyan sıkılmış görünüyordu. Tüylerim ürperdi.

"Avukat mısınız?" Mary Louise umutlu görünüyordu.

Sloane başını salladı. "Hayır. Sadece..." Bana tekrar baktı, o güzel yeşil gözleriyle benden *yardım* istiyordu.

Öne doğru eğildim. "Bayan Upshaw, geçenlerde sizin davanızla ilgili bir habere rastladık. Simon Walton ile görüşmüş müydünüz? Kendisi bir avukattı."

Başını yavaşça salladı. "Hayır, sadece kamu avukatları vardı. Simon, oğlumun akıl hocasıydı. Allen'ın hukuk fakültesine girmesine yardım etmişti. Ne yazık ki yakın zaman önce vefat etti."

Sloane kaçınamayacağı keder darbesine hazırlanırcasına dikleşti.

"Görünüşe göre sizin davanız, özellikle de cezanız Simon'ın ilgisini çekmiş," diye devam ettim. "Bunun nedenini açıklayabilir misiniz?"

Mary Louise omuz silkip masanın üzerindeki parmaklarını birbirine geçirdi. "Belki son otuz beş yıl içinde Virginia eyaletinde uyuşturucu bulundurma ve kaçakçılığını yapma suçlarına verilen en ağır cezalardan biri olduğu içindir."

Sloane boğazını temizledi. "Başlangıçta trafik çevirmesi sırasında arabanızda bulunan uyuşturucunun size ait olmadığını söylemişsiniz. Sonra ifadenizi değiştirip suçu kabul etmişsiniz."

Mary Louise bir süre gözlerini kısarak bizi inceledi. "Siz kimsiniz? Neden buradasınız?"

"Ben Sloane Walton. Simon benim babamdı. Sanırım size yardım etmek istedi ama bunu yapamadan hastalandı."

Mary Louise derin bir nefes alırken gözleri hoşgörüyle parladı. "Baban iyi bir adamdı. Oğlumun hayatını değiştirdi, o yüzden senin için neler yaptığını ancak hayal edebilirim. Kaybınız için çok üzgünüm."

Sloane bir eliyle masanın diğer tarafına uzandı. Mary Louise elini tutup sıktı.

İşte oradaydı. Sadece hayal kırıklığına, yıkıma yol açacak olan o sinsi pislik kendini göstermişti. *Umut*. Her iki kadının yüzünde de çiçekler açmıştı. İşlerin karışacağı... hatta pahalıya patlayacağı gerçeğine teslim oldum.

"Allen'la babamın cenaze gününde tanıştım," dedi Sloane. "Harika bir çocuk yetiştirmişsin."

Mary Louise'in yüzü yeniden annelik gururuna büründü. "Bunu biliyorum. Keşke bir payım olabilseydi ama oğlum on altı yaşındayken içeri girdim."

"Tutuklandığın gece ne oldu?" diye sordu Sloane. "Buraya seni yargılamak için gelmedik. Yapabilirsek yardım etmek istiyoruz."

Mary Louise başını salladı. "Tatlım, bunu takdir ediyorum ama on bir yıldır buradayım. Artık mucizelere inanmıyorum."

"Biz bir mucize vaat etmiyoruz," diye netleştirdim.

"Beni buradan bir gün erken çıkaracak her şey bir mucize olur."

"O zaman bize o gece neler olduğunu anlat," dedim ona.

Sloane masanın altından uzanıp bacağımı sertçe sıktı.

"Lütfen," diye ekledim hızla.

Mary Louise gözlerini kapattı, uzanıp ensesini ovdu. "Oğlum on beş yaşındaydı. Babasıyla yeni ayrılmıştık, o da yanlış bir grubun içine düşmüştü. Planları vardı, ailemde üniversiteye giden ilk çocuk olacaktı."

Sloane dizini bacağıma daha sıkı bastırdı. Kolumu sandalyesinin arkasında tutuyordum ama parmaklarımla omzunu okşadım. Burada ona dokunurken kendimi daha iyi, daha az endişeli hissediyordum.

Mary Louise gözlerini bana dikti. "O iyi bir çocuktu. Gerçekten iyi bir çocuktu."

"İyi çocuklar aptalca seçimler yapabilirler," dedim yüzüne bakarak.

Sloane gerildi.

"O sırada iki işte birden çalışıyordum. Gerektiği kadar yanında olamıyordum. İşaretleri kaçırdım. Denemeler yapmaya başlamıştı. Çok çılgınca bir şey değildi ama 'arkadaşı' Allen'a para kazanabilecekleri bir yol olduğunu söylemiş. Allen zor zamanlar geçirdiğimizi biliyordu, tam ondan bekleneceği gibi bunun aileye yardım etmenin bir yolu olduğunu düşünmüş. Ben üçüncü vardiyada çalışırken arabamı otoparktan alıp bir satıcıyla buluşmaya gitmişler."

Parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerine koydu.

"Beni işle ev arasındaki yolun yarısında, otobanda kenara çektiler. Farım yanmıyordu. Meğer Allen ve arkadaşı uyuşturucuyu arabamda tutmanın daha güvenli olduğuna karar vermişler. Arka koltuğumda

yaklaşık beş kilo marihuana varken araba kullandığımdan haberim yoktu. Buraya gelene kadar on dolarlık paketin ne olduğunu bile bilmiyordum. Burada çok şey öğrendim."

Ses tonunda suçlama ya da kötü niyet yoktu. Sadece gerçekleri anlatıyordu.

"Uyuşturucunun oğluna ait olduğunu öğrendiğin zaman savunmanı değiştirdin, değil mi?" diye sordu Sloane.

Mary Louise başını salladı. "Önünde parlak bir gelecek vardı. Bir hata yüzünden tüm bunların mahvolmasına izin veremezdim."

Göğsüm sıkıştı. Bu kadının oğlu için isteyerek yaptığı fedakârlık akılalmaz bir şeydi. En azından benim ailem için böyleydi.

"Bir kamu avukatım vardı. Savcı bana bir anlaşma önerdi. Suçlu olduğumu kabul edersem, bir yıl hapis cezası ve erken şartlı tahliye imkânı önerecekti. En fazla altı ay yatacaktım. Sadece altı ay sonra evde olacaktım. Bebeğimin lise mezuniyetini görecek, onu üniversiteye gönderecektim."

Öne doğru eğilerek, "Anlaşmaya ne oldu?" diye sordu Sloane.

Mary Louise omuz silkti. "Savcı öneride bulundu ama her nedense yargıç anlaşmayı beğenmedi. Uyuşturucunun çok uzun zamandır toplum içine sızdığını, benim gibi suçlular için bir örnek oluşturmanın zamanının geldiğini söyledi."

Sloane yüzünü buruşturdu.

Boşta kalan elimi kucağımda yumruk yaptım. Çarpık bir adalet sisteminin merhametine kalmanın nasıl bir şey olduğunu ben de biliyordum.

Mary Louise avuçlarını havaya kaldırdı. "İşte yirmi yıllık cezamın on birinci yılındayım. Yine de bebeğim yerine ben burada olduğum için her gün çok mutlu uyanıyorum."

Bu salon çok sıcaktı. Kravatım çok sıkıydı. Hava almaya ihtiyacım vardı.

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm," dedi Sloane.

"Uyuşturuculardaki ya da çantalardaki parmak izlerinin alınıp alınmadığını biliyor musun?" diye sordum.

Başını salladı. "Eminim yapılmamıştır. Tutuklanmamdan savun-

mamı değiştirmeme kadar geçen süre arasında sadece birkaç gün vardı. Herhangi bir kanıtın işlendiğinden şüpheliyim. İkinci kamu avukatım temyize gitmemizi önerdi. Oğlumu suçlamadan benim yapmadığımı kanıtlayabileceğimizi düşünüyordu. Davayı araştırıyor, bir dilekçe vermeye hazırlanıyordu. Sonra kayınvalidesinin şirketinde işe girip New York'a taşındı," dedi yorgun bir şekilde. "Şu anda dördüncü kamu avukatı ile görüşüyorum. O kadar çok çalışıyor ki, telefonlarıma cevap vermesi bir haftasını alıyor."

Bana doğru gergin bir bakış atarak, "Bu gerçekten haksızlık. Ancak üzgün görünmüyorsun," dedi Sloane.

Bu kadına dünyaları vaat etmek üzereydi. Kolumu sandalyesinin arkasından çekip masanın altından bacağını sıktım.

"Üzüntü enerji kaybıdır. Tek yapabileceğim bu durumdan en iyi şekilde yararlanmak."

"Oldukça yoğun görünüyorsun," dedim yanımda getirdiğim dosyayı açarak.

Kaşları havaya kalktı. "Bu benimle ilgili bir dosya mı?"

"Sen nereden... neyse boş ver," dedi Sloane. Ardından Mary Louise'e döndü. "Cezan başladığından beri ne yapıyorsun?"

"İşletme ve yaratıcı yazarlık dallarında ön lisans diploması aldım."

"Mahkûmlar için bir yaratıcı yazarlık programı kurmuşsun," diye ekledim.

Acı bir şekilde gülümsedi. "Kurdum ama bu her şeyden çok benim içindi. Yazmak üzerine konuşmayı seviyorum ve burada tutsak bir dinleyici kitlem var."

"Oğlun. Şimdi hukuk fakültesinde mi?"

Yüzüne yavaşça gururlu bir gülümseme yayıldığında daha genç, daha umutlu göründü. "Georgetown'da son yılında. Mezun olur olmaz beni dışarı çıkarmanın bir yolunu bulacağını söylüyor."

"Ona yardım etmeliyiz," dedi Sloane hapishaneden çıkarken.

Ağır kapı arkamızdan kapandığında omurgamda istemsiz bir ürperti hissettim. Sloane'un babası olmasaydı benim kaderim de böyle olabilirdi. Paltomun yakasını kaldırıp buz gibi kış rüzgârını derin bir nefesle içime çektim.

Tekrar nefes alabiliyordum. Mucizevi bir histi.

Sloane'un yanakları heyecandan pembeleşmişti. "Yani, çok fazla zaman ve enerji gerektireceği ortada..."

"Bir de para," diye ekledim. Ona verebilirdim ama kabul etmezdi. Benden geldiğini bilirse almazdı.

"Bir de para," diye kabul etti. "Ama parmaklıklar ardında olmasına izin veremeyiz. Sadece oğlunu korumuş. Kesinlikle bir on yıl daha orada kalamaz."

Gözlüğünün ardındaki gözleri parlıyordu. Gençliğimizden beri benim yanımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. Bu da bir başka acıydı.

"Sanırım önce Naomi, Lina ve Stef'le konuşmam gerekiyor. Sonra Maeve'i arayacağım. Bir avukat bulmamız gerekecek. İyi bir tane."

O gevezelik ederken enerjisinin bana Simon'ı ne kadar çok hatırlattığını düşündüm. Adalet söz konusu olduğunda Simon'ın meydan okumaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Görünüşe göre armut dibine düşmüştü.

Waltonlar iyi insanlardı. Kanları benimki gibi kötülükle lekelenmemişti.

"Baban... gurur duyardı." Kelimeler boğazıma düğümlenmişti, onları serbest bırakmak için çabalamam gerekmişti. Aklıma gelen en büyük iltifat buydu.

Sloane neşeli ve tek taraflı konuşmasını kesip bana bakakaldı.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. Gözlerini kıstı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," diye hırçın bir sesle cevapladım.

"İyi görünmüyorsun. Solgun görünüyorsun."

"Ben her zaman iyi görünürüm," dedim onu otoparka doğru yönlendirirken.

Az önce çıktığımız binaya bir göz attı. "Özür dilerim. Bunu gerçekten düşünmemiştim, sanırım ziyaretçi olarak bile bir hapishanede bulunmak tetikleyici olabilir..."

"Sadece bir avukata ihtiyacın olmayacak." Sesinde duyduğum acıma duygusuna dayanamıyordum. "Tam bir hukuk ekibine ihtiyacın olacak."

"Kulağa pahalı geliyor."

"Adalet ucuz değildir, peri."

Duruşu dikleşti. "Bir yolunu bulacağım."

"Hiç şüphem yok."

Jeep'inin yanına vardığımızda ceketinin cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı.

"Temyiz ve ceza indirimi konusunda uzmanlaşmış birkaç avukat tanıyorum. Sana birkaç isim göndereceğim." Onlardan birini kendi sicilimi silmek için kullanmıştım.

Kaşlarını çattığında gözlerinin arasındaki çizgi geri döndü. "Teşekkürler."

Sesi soru soruyormuş gibi çıkmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Onu sevdin, değil mi?"

"Hikâyesini ilginç buldum."

Sloane başını geriye atıp yarı inilti yarı hırıltı gibi bir ses çıkardı. "Bir kez olsun ne düşündüğünü söyleyebilir misin? Fikrini alıp sana karşı kullanmayacağım ya da seni trilyonlarca dolar dolandırmaya çalışmayacağım. Sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Neden?" Söyleyeceklerimi sakınmamın nedenleri vardı. Hayata karşı poker surat takınmamla aynı nedenlerdi.

Kollarını kavuşturdu. "Çünkü sen bütün gün politikacılarla kirli oyunlar oynayan zengin bir megalomansın. Olaylara küçük bir kasabadaki kütüphaneciden daha farklı bir açıdan baktığını varsayıyorum."

"Hikâyesi -eğer doğruysa- ilgi çekici. Tamamen doğru olmasa bile aşırı bir cezaya çarptırılmış ve içerideyken tehlikeli bir suçlu olduğunu gösterecek hiçbir şey yapmamış. Uygun bir ekiple en azından cezasını önemli ölçüde düşürebilirsin."

Sloane sırıttı. "İşte. O kadar zor muydu?"

"Dayanılmazdı." Başımın arkasına bir ağrı girmişti. Hapishanelerin yakınında olmaktan hoşlanmıyordum. Dışarı çıkabiliyor olmak bile bitik, travmalı bir gençten kalan anılardan kurtulmama yardımcı olmuyordu.

"Oğlu aptal bir gençken onu korumak için yapmış. Yani hangi

ebeveyn aptal ergeni için bunu yapmaz ki?" Kelimeler ağzından çıktığı anda irkilse bile özür dilemedi. "Yani hangi iyi ebeveyn ne gerekiyorsa yapmaz ki..."

Durumu daha da kötüleştiriyordu, üstelik bunu biliyordu.

"Kapa çeneni, Sloane."

"Kapattım," diye onayladı. Ağzını tekrar açana kadar neredeyse beş saniye geçti. "Benim yerimde olsaydın şimdi ne yapardın?" diye sordu paltosunun düğmesiyle oynayarak.

"Oğluyla tekrar konuşurdum."

Bu onun canlanmasını sağladı.

"Ortaklarınla *birlikte*," diye ekledim.

"*Elbette* ortaklarımla," dedi kibirle.

Saatime bir göz attım. New York'tan gelen telefona yetişmek için bu işi zamanında bitirememiştim. Nolan işi berbat etmemiş olsa iyi olurdu. İşi berbat etmediyse öğleden sonramın geri kalanı boştu.

"Aç mısın? Kahve ister misin?" diye sordum.

Omurgası dikleşti. "Kahretsin! Saat kaç?"

"Neredeyse üç."

Arabasının kilidini açtı. "Lanet olsun! Randevuma geç kalacağım."

"Randevuna," diye tekrarladım. Bunu yapmak istememiştim, kelimeler ağzımdan çıkıvermişti. Onlara mantıksız bir öfke patlaması da eşlik ediyordu.

"Evet," derken yan aynadaki yansımasını incelemek için döndü. "Bilirsin işte. Yemek için buluş. Büyüyünce ne olmak istediğin ve en sevdiğin mezelerin neler olduğu hakkında garip konuşmalar yap. Randevu yani."

Saçındaki fuları çekip çıkardı, eğilerek uçları gümüş renkli sarı saçlarını salladı.

"Bu randevu kiminle?"

Sloane saçını sağ tarafa attı. Masum bir kütüphaneciden çok yatağa uzanmış seksi bir kadına benziyordu. "İsmi Gary miydi? Hayır, bekle. Gary daha sonraydı. Bu..." Aracının kapısını açıp bardak tutucusundaki ruju aldı. Kapağını açtı. "Massimo." Kırmızı ruju dudaklarına ustalıkla sürdü.

"Massimo mu?" Göğüs kıllarının üzerine altın zincir takmış, kapalı mekânlarda güneş gözlüğüyle gezen bir adama benziyordu. "İnternetten bulduğun bir yabancıyla tek başına mı buluşacaksın?" Hissettiğim öfke yerini yavaş yavaş paniğe bırakıyordu. Nefes almak tekrar zorlaşmıştı.

"Bu tür randevular böyle olur." Spor ayakkabılarını çıkarırken dengesini sağlamak için koluma tutundu. Sırada kedili ve kitaplı çoraplar vardı.

Kolumu bırakıp çıkardığı ayakkabılarını arka koltuğa fırlattı ve başka bir çift ayakkabı aldı. İnce topuklu mor bir ayakkabıydı. Sırada palto vardı. Üzerime fırlattığında bir çiçek gibi tomurcuklanan endişeme rağmen onu yakaladım.

"Gerçekten hiç flört uygulaması kullanmadın mı?" diye sordu.

"Arkadaşlık uygulamalarını kullanıyormuş gibi mi görünüyorum?"

"İffetsiz fantezilerini gerçekleştirmek için yüksek fiyatlı telekızlar kiralamış gibi görünüyorsun."

"*Sen* de..."

Siyah balıkçı yaka kazağını çıkarırken aklım başımdan gitti. İnce askılı, dantelli ve dolgun göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakan bir atlet giymişti.

"Neye benziyorum?" diye sordu. Kollarını koyu yeşil, kalın örgülü bir hırkanın içinden geçirdi. Düğme yoktu, hırkasında fantezi uyandıran göğüs dekoltesinin üzerini kapatacak hiçbir şey yoktu.

"Ne?" diye tekrarladım. Ağzım kurumuştu, baş ağrım tüm şiddetiyle devam ediyordu.

"Bana hakaret etmek üzereydin. Geleceğin Bay Sloane Walton'ıyla tanışmaya gitmeden önce saldır bana, koca adam."

Gözlerimi kapattım. Son birkaç yıldır bana taktığı lakaplar Lucifer ve "Hey, göt herif" ile sınırlıydı.

"Bu acil koca arayışında ciddi olamazsın," dedim ona.

"Ne zaman aile kuracağına karar vermek için dünya kadar zamanı olan bir adam gibi konuştun."

"Ben asla bir aile kurmayacağım." Hesapsız itirafımın sorumlusu derin dekoltesiydi.

Atletinin alt tarafını çekiştirirken duraksadı. "Gerçekten mi?"

"Mesele bu değil. Bir yabancıyla buluşmaya gidemezsin. Ya katilse?"

Saçlarını hırkasının boynundan dışarı çıkarıp kabarttı. Göğüslerinin cömert kıvrımları atletinin üstünden taşmakla tehdit ediyordu.

Esmer Massimo ona bir kez bakıp aptalca bir şey yapacak ya da söyleyecekti. Ben de onun lanet olası hayatını mahvetmek zorunda kalacaktım.

"Sorun değil. İnsanlar artık internette sürekli yabancılarla tanışıyor. Neredeyse hiçbirinin sonu cinayetle bitmiyor."

"Sloane," diye bağırdım.

Bana sırıttı. Mutlu, kendini beğenmiş ve gerçek bir gülümsemeydi. Tanrım, göğüsleri ve gülümsemesiyle Altın Zincirli Massimo'ya piyango kazanmış gibi hissettirecekti.

"Başımın çaresine *bakarım*. Tanrım, aile kurmak istemeyen biri olarak babam gibi davranıyorsun."

"Ya okumayı sevmiyorsa?"

"O zaman bir koca bulmak için gezinmeye devam etmem gerekecek."

"Çok ciddiyim, Sloane. Ne gibi önlemler alıyorsun? Bu randevu nerede? Oraya gideceğini kimler biliyor?"

Ceketimi yakalarından kavradı. "Sakin ol, Lucifer. Lawlerville'de olacağım. Lina ve Naomi bir navigasyon uygulamasıyla telefonumu takip ediyorlar. Onlara adamın profiliyle sohbetimizin ekran görüntülerini gönderdim. Oraya vardığımda onlara bir fotoğrafını göndereceğim, ayrıca her otuz dakikada bir yaşadığımı kanıtlayan mesajlar atacağım. İşler kötü giderse Stef randevunun kırk beşinci dakikasında beni sahte bir acil durumla arayacak çünkü kırk beş dakika boyunca hemen her şeyle başa çıkabilirim, değil mi? İşler *gerçekten* kötü giderse çantamda biber gazı ile büyük, kalın bir kitap var. Yeterli mi, Takım Elbiseli Babacık?"

Yakamı bıraktığında, "Bu... oldukça kapsamlı," diye itiraf ettim.

"Güzel. Şimdi, nasıl görünüyorum?" Kollarını iki yana açtı.

Çok güzel görünüyordu. Eğlenceli, cesur, akıllı, tatlı, komikti. Nefes kesiciydi. Massimo'dan nefret ediyordum.

Gözlerini devirdi. "Boş ver. Kime sorduğumu unutmuşum."

"Takım Elbiseli Babacık mı?" Sözleri sonunda sersemlemiş beynime işlemişti.

ON ALTI

KITIRLI ÇORBALAR VE KÖTÜ İLK BULUŞMALAR

Sloane

Massimo bir sahtekârdı. Bir seksen boyunda, gözlüklü ve popüler gerilim yazarlarını seven gurme bir aşçı olmalıydı. Bunun yerine *marinara** "iğrenç" olduğu için tereyağlı erişte sipariş eden, bir altmış boyunda bir çocuk adamla aynı masada oturuyordum.

"Annem tereyağlı erişteyi harika yapar. O yüzden bunu kapmak istiyorsan," dedi ot biçme makinesine kapılmış gibi görünen kazağına doğru işaret ederek. "O tereyağını nasıl doğru eriteceğini öğrensen iyi edersin."

Tanrım. Bu karmayı hak edecek ne yapmıştım? Tek istediğim hoş, seksi bir adamla tanışıp çocuk sahibi olmaktı. Ayrıca bir kadını hapisten çıkaracaktım. Çok şey mi istemiştim? En azından restoran güzeldi. Kareli masa örtüleri vardı, rahatlatıcı sarımsak ve *espresso* kokularıyla doluydu. İtalyan restoranıyla şarap evi karışımı bir yerdi. Knockemout'a kadar geri dönmek zorunda olmasaydım, ellerindeki en büyük kadeh *pinot grigio***'yu sipariş ederdim.

"Peki," dedim. "*Grisham* hayranı olduğunu söylemiştin. Son kitabını okudun mu?"

"Kim?"

"*Grisham. John Grisham*," diye sordum.

Kan çanağına dönmüş gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Ünlü hukuki gerilim yazarı. *Öldürme Zamanı*'nın favorilerinden biri olduğunu söylemiştin."

* Domates, soğan, sarımsak ve çeşitli baharatlarla hazırlanan İtalyan mutfağına özgü bir makarna sosudur. (ç.n.)

** Genellikle İtalya'da üretilen, popüler bir beyaz şarap türüdür. (ç.n.)

"Ah!" dedi biraz fazla yüksek sesle. "Aslında o annemdi. Ben çok sevmiyorum... bilirsin işte. İletişim kurmayı? Bu yüzden tüm mesajlarımı ve e-postalarımı benim yerime o cevaplıyor, hatta bazen telefonda beni taklit ediyor."

"Seni şaka yapıp yapmadığını anlayacak kadar iyi tanımıyorum."

Garsona doğru kollarını salladı. "Hey, dostum! Daha yeni yemek sipariş ettiğimizi biliyorum ama açlıktan ölüyorum. İki sepet ekmek getirir misin? Ah, biraz da kızarmış mantar. Bir de ne istiyorum, biliyor musun? Yanına bir kâse çorba ekle ama lapa gibi bir şey olmasın. Ben kıtırlı çorba severim."

Garsonun bakışları bana kaydı.

"İnternette tanıştık," diye açıkladım.

"Anladım," dedikten sonra tekrar Massimo'ya döndü. "Ekmeğiniz, mantarınız ve kıtırlı çorbanızla hemen döneceğim."

"Harika, dostum. Teşekkürler."

Garson ortadan kaybolduğunda gözleri kan çanağına dönmüş, karnı aç ana kuzusuyla baş başa kaldım.

"Kafan mı iyi?" diye sordum.

"Biliyorsun bu işleri. Yedi yirmi dört, bebeğim. Ateşli bir hayat yaşıyorum. Esrarla rahatlıyorum. Cumartesileri kopuyorum."

"Bugün çarşamba." Ayağa kalkıp dışarı çıkmak istesem de bir yetişkin gözetiminde olmazsa kendisine ve başkalarına ne gibi zararlar verebileceği konusunda ciddi endişelerim vardı.

"Sorun yok, bebeğim. Hangi gün olduğu önemli değil çünkü sen ateşlisin ve tereyağlı eriştem geliyor." Elini çantasına atıp yarısı yenmiş bir *brownie* çıkardı. "Bunun geri kalanını paylaşmak ister misin?"

"Hayır, istemem. Buraya arabayla mı geldin, eğer öyleyse insan şeklinde bir nesneye çarpıp çarpmadığını hatırlıyor musun?"

Öyle tiz bir sesle kıkırdadı ki, çantamdaki telefonumun titreşimini neredeyse duymuyordum. Stef, sahte bir acil durum yaratarak beni erkenden aradığı için minnettar bir şekilde telefona atladım.

Ancak Stef'ten gelen bir arama yoktu, bir mesaj bildirimiydi. Lucian'dan gelmişti.

Lucian: Massimo koca olacak biri mi?

Massimo çenesini ellerinin arasına aldı. "Hey, dinle. Cüzdanımı evde unuttum. Ayrıca yanlışlıkla bodrumu ateşe verdiğim için annem bu hafta harçlığımı tamamen kesti. Hesabı ödemenin bir sakıncası yok, değil mi? Bir de beni eve bırakman gerekecek."

Normal şartlar altında Lucian'ın mesajına cevap bile vermezdim, hatta adamın özel hayatıma en ufak bir bakış atmasına da izin vermezdim. Ancak bu acil bir durumdu.

Ben: Yetişkin biri bile değil. Kadınlar tuvaletinde yangın çıkarıp kaçmayı düşünüyorum. Stef'in sahte acil durumuna kadar dayanamayacağım.

Lucian: Neredesin?

Kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı.

Ben: Vino Italiano. Neden?

Lucian: Orada kal.

Orada kal mı? Beleşçi Massimo ile burada mı bekleyecektim?

Telefonumdan başımı kaldırıp ona baktım. "Gerçek adın, Massimo mu?"

Bir kahkaha daha attı. "Hayır. Aslında adım Eugene. Bana Euge diyebilirsin. Bilirsin işte. Pittsburgh'dakilerin '*huge*' dediği gibi telaffuz ediliyor. Annem Massimo olarak daha çok kız tavlayacağımı düşünüyordu."

En az dokuz paket ezilmiş tuzlu krakerle dolu çorbayı servis ederken, "Kıtırlı çorbanız, efendim," dedi garson.

"Harika, dostum. Bu güzel hanımefendinin iyi bahşiş bıraktığından emin olacağım. Adın neydi senin?" diye sordu bana. "S Loan mı?"

"Aman Tanrım. Tamam, bu kadar," diyerek peçetemi masaya fırlattım.

"Eğer ona yumruk atacaksan, masa örtüsüne kan bulaştırmamaya dikkat edebilir misin?" diye sordu garson. "Burada oturan son çift de tanışma randevusundaydı, kadın koca bir şişe şarabı adamın kafasına boşalttı. Başka temiz masa örtümüz yok."

Kapıdaki zil çaldığında uzun adımlarıyla Lucian Rollins içeri girdi. Bir saat önce yanından ayrıldığım zamanki kadar hoş görünüyordu.

Lezbiyen çift ve köşedeki doksan ikinci yaş günü davetlileri de dahil olmak üzere, mekândaki her kadın ne yapıyorlarsa bırakıp ona baktı.

Bana doğru ilerlerken ben de onun büyüsüne kapılmıştım. Gözleri gümüşi alevlerle doluydu. Dudaklarını, gülümsemesini görmek isteyen kadınları birbiriyle yarıştıracak bir şekilde birbirine sertçe bastırmıştı. Bugünkü paltosu kömür grisiydi, arkasında bir süper kahraman pelerini gibi dalgalanıyordu. Pantolonu daha açık bir griydi ve paçaları üstüne son derece iyi oturmuştu. *Bunu* hapishanede fark etmemiştim.

Bir ağız dolusu tuzlu krakerin arasından, "Dostum, bu adamlar iyi kıtırlı çorba yapıyorlar," dedi Euge.

"Ha?" dedim. Gözlerimi Lucian'dan ayırma zahmetine girmemiştim.

"Sloane," diyerek o hırıltılı sesiyle beni selamladı.

"Merhaba."

Euge dönünce Lucian'ın kasıklarıyla karşılaştı.

"Pantolonun pahalı görünüyor," derken tüm restorana duyurdu Euge.

Lucian bana doğru sırıttı.

"Bana sırıtma. Anlaşılan profilini annesi oluşturmuş."

"Dostum, burada Füze Ann'le bir şeylerin ortasındayız. Bir şeyler hissediyoruz."

"Füze Ann mi?" Lucian tekrarladı.

"Göğüslerinden bahsediyor," diye yardımcı oldu garson.

Lucian gözlerini devirip dişlerini sıktı. Uzanıp Euge'u yakasından yakalayarak oturduğu yerden kaldırdı.

"Masa örtüsüne kan bulaştırma," diye uyardım.

"Sadece biraz yürüyeceğiz," diye söz verdi Lucian. Ardından bana baktı. "Burada bekle."

Yanaklarım alev alev yanarak Euge'u bir kukla gibi kapıdan çıkarışını izledim. Lokantadakiler donakalmıştı. Lina ve Naomi'ye mesaj atmayı düşünürken yan masadaki kadın bana doğru eğildi.

"Kızım, şu anda neler olduğunu bilmiyorum ama ben bir hemşireyim. Eğer Uzun, Esmer ve Dar Paça ile eve gitmezsen beyin travması geçirip geçirmediğini kontrol edeceğim."

Yanındaki adam başını salladı. "Onun kocasıyım. Ben bile Takım Elbiseli Adam'ın çok seksi olduğunu düşünüyorum."

"Anlaşıldı," dedim ikisine.

Bir dakika sonra Lucian tek başına döndüğünde biraz neşeli görünüyordu.

Euge'un sandalyesini çekip oturdu.

Dudağımı ısırdım. "Onu buruşturup çöpe mi attın?"

"Şoförümü ayarladım, flörtünü benim arabamla eve bırakacak."

Ellerimle yüzümü kapatıp inledim.

"Kafası iyi beyefendinin eriştesini iptal edip size bunu getirdim," dedi garson.

Ellerimi gözümden çektiğimde garsonun, Lucian'a bir menüyle bir şişe şarap uzattığını gördüm.

Lucian ona teşekkür etti. Adam kan dökülmediği için bariz bir sevinçle koşarak uzaklaştı.

"İlk buluşmalar tarihinin en kötü ilk buluşmasıydı."

"Daha kötüleri var," dedi Lucian.

"Ah, lütfen. Sen kimseyle çıkmıyorsun ki. Zengin adamlar için hazırlanan menüye bakar, gösteriş yapılacak bir kız sipariş edersin. Bu farklı bir şey. Bu aşağılayıcı ve tam bir zaman kaybı."

"Ne bekliyordun ki?" diye sorarken eğleniyor gibi görünüyordu. "Ayrıca zengin adamlar için sevgili menüsünün bir kopyasını nereden bulabilirim?"

"Komik ya da nazik olmaya çalışma. Bana acımanı istemiyorum."

"Sana acımıyorum, peri. Sefaletinden zevk alıyorum."

"Bunu çok kibarca yapıyorsun. Daha acımasız ol."

"Tamam. Tanıştıktan otuz saniye sonra kapıdan çıkıp gitmeliydin. Aklından ne geçiyordu?"

"Ona olumlu yaklaşmaya çalışıyordum... hem gerçekten acıkmıştım."

"Ne tesadüf. Ben de öyle."

"Cidden şu anda benimle yemek yemeyi mi planlıyorsun?" diye sordum.

Menüyü kapattı. "Evet. Emin ol, ilgilendiğim şey sana eşlik etmek değil. Tavuk *piccata*."*

Servis görevlisi elinde iki şarap kadehiyle yeniden göründü. Lucian'ın siparişini alırken bize birer kadeh doldurdu.

Şarabımı alıp sandalyemde arkama yaslandım. "Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama bugün beni iki kez kurtardığın için teşekkür ederim."

Bir kaşını kaldırdı. "Etkilendim. Bunu yüzünü buruşturmadan söyledin."

"İçten içe irkiliyordum."

Lucian Rollins benimle flört mü ediyordu? Yoksa sadece insan gibi mi davranıyordu? Bu onun her zamanki buz gibi şeytaniliğinden çok uzak olduğu için en iyi huylu, kibar jestini bile cinsel içerikli gibi mi algılıyordum?

"O zaman rica ederim," dedi basitçe.

Kadehimi ona doğru uzattım. O da kendininkini bana doğru kaldırdı.

"Pekâlâ. Birbirimize bu kadar iyi davrandığımız yeter. Tüylerim diken diken oluyor," dedim ürpererek.

Lucian kıkırdayınca neredeyse kadehimi düşürüyordum. Kesinlikle *Haruki Murakami*'nin *Sputnik Sevgilim*'indeki gibi alternatif bir gerçekliğe yuvarlanmıştım. Burası Lucian Rollins ve benim iyi anlaştığımız yeni bir dünya mıydı?

"Katılıyorum."

"Peki Mary Louise'e gelelim. Oğluyla konuşursam ve hikâyesi doğrulanırsa, bir sonraki adım ne olur... varsayımsal olarak?" diye sordum.

"Bu tür davalarda deneyimli bir avukat tutman gerekir. Kendini davaya adayacak zamanı olan, ayrıca hem yargıçlarla hem de jüriyle

* İnce dilimlenmiş etin unla sotelenip hafif bir sosla servis edildiği İtalyan yemeğidir. (ç.n.)

iyi ilişkiler kurabilen biri. Yardımcıları, avukat yardımcıları ve stajyerlerden oluşan bir ekip kurması gerekir."

"Tek boynuzlu atlardan oluşan bir ekibe ihtiyacım olduğunu söylüyorsun."

"Bir de para meselesi var. Temyizler pahalıdır."

"Oldukça iyi bir birikimimiz var," diye övündüm.

"Eğer yedi haneli bir birikimden daha azsa bundan o kadar emin olmazdım."

Şarabımı kadehe püskürtürken dökmekten kıl payı kurtuldum. "Bir milyon dolar mı?"

"Temyiz sürecinin ne kadar sürdüğüne bağlı olarak daha fazla olabilir."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Bakışları gözlerime kilitlendi. "Para konusunda asla dalga geçmem."

"Kahretsin." Şarabı bırakıp suyuma uzandım. "Kahretsin."

"Ben de verebi..."

"Hayır!" dedim hemen.

Yan masamızdaki kadın kocasına duyulabilir bir şekilde fısıldadı. "Kesinlikle beyin sarsıntısı."

"Aynı anda hem güzel hem de yakışıklı," diye fısıldayarak karşılık verdi kocası.

"Para teklif edildiğinde neden kabul etmiyorsun, Sloane?"

Çünkü para onundu. Çünkü beni incitmişti. Çünkü ben onu incitmiştim. Çünkü hayatlarımızın iç içe geçtiği son seferin ardından ikimiz de bir daha toparlanamamıştık.

"Hayır dediğim için." Massimo'nun kafayı bulmuş koca bir sahtekâr çıkması çok kötüydü çünkü açıkça ebeveyn olmaya hazırdım.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ gereksiz yere inatçısın," dedi Lucian.

"Sanırım ikimiz de birlikte çalışamayacağımızı birçok kez kanıtladık."

"Bu durum, iyi bir şey yapmak için benim paramı alamayacağın anlamına gelmez."

"Tam olarak bu anlama geliyor," dedim. "Birbirimize para alışverişi yapacak kadar güvenmiyoruz."

"Peki bu kimin hatası?" diye sordu sessizce.

"Bence ikimizin de rolü var."

Yemeklerimiz geldiğinde önümüzde duran tabaklara baktık.

Lucian iç geçirdi. "Bu tartışmayı başka bir nana bırakalım. Çarşamba öğleden sonraları nadiren çalışmıyorum, bunun tadını çıkarmayı tercih ederim."

Çatalımı elime aldım. "Zaten Doğu Sahili'nin yarısına sahip değil misin? Öğleden sonraları çalışmaman için ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Euge adında erkek görünümlü bir çocukla çıkmayı kabul eden biri için fazlasıyla yargılayıcısın."

"Naomi ve Lina bununla epey dalga geçecek," diye homurdandım. Yine de önümde bir tabak dolusu *ravioli* varken huysuzlaşmak zordu.

"Arkadaşlar en kötü zamanlarımızda bizimle dalga geçmeyip ne yapacaklar?" diye felsefe yaptı.

"Mesele o değil. *Sadece* o değil. Mutlu sona ulaştıkları için çok kibirliler."

"Knox ve Nash de aynı," diye katıldı Lucian. "Sinir bozucu."

"Müstakbel kocamla tanıştığımda biraz haysiyetli olacağım. Herkesin içinde öpüşürken yakalanmayacağım. Ayrıca kesinlikle tek eşliliğin zevklerini bekâr arkadaşlarıma anlatıp durmayacağım," dedim peynir dolgulu yumuşacık *ravioli*'yi mideye indirirken.

Düşündüğümde neredeyse tüm arkadaşlarımın düzenli ilişkileri olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatıp çiğnemeye devam ettim. Bu ne zaman olmuştu? Kütüphanecilik kariyerimde ilerlediğim son birkaç yılda bitmek bilmeyen gelin partileri, düğünler ve doğum öncesi kutlamalarına katılıp durmuştum.

"Knox'la iki hafta önce Honky Tonk'ta buluşmam gerekiyordu. Oraya erken gidince Bay *ve* Bayan Morgan'ı kamyonetlerinden yarı çıplak halde inerken gördüm," dedi Lucian bir parça ekmeği ikiye bölerken.

Peçetemi ağzıma götürüp gizlice güldüm.

"Bir ceketle ilgili fikir almak için mağazadan Lina'yı görüntülü

aramıştım. Telefona duştan cevap verdi. Arka planda Küçük Nash'ı gördüm."

Lucian başını salladı. "İlerisi için söylüyorum, biriyle çıkarken başka erkeklerin aletlerinden bahsetmekten kaçınmalısın."

Bir kahkaha attım. "Vay canına. Çarşamba Öğleden Sonrası Lucian'ı neredeyse insan yerine geçebilir."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bunu etrafa yayarsan inkâr ederim."

"Sırrın benimle güvende."

İfadem kırık bir plak etkisi yarattı. Lucian kıpırdamadan durdu, gözlerini bana dikerek zaten bildiğim şeyi söylüyordu.

Bana *güvenmişti*. Bir zamanlar, tıpkı benim ona güvendiğim gibi bana güvenmişti. İkimizin de aynı hatayı tekrar yapmaya hiç niyeti yoktu.

Boğazımı temizleyip tabağıma odaklandım.

Lucian leziz bir tavuk parçasını cerrahi bir hassasiyetle dilimledi. "Neden bir koca bulmaya bu kadar niyetlisin? Neden şimdi?"

"Havadan sudan konuşsak olmaz mı?" diye sordum.

"Hava soğuk," diye karşılık verdi. "Neden bir tür spormuş gibi koca avına çıktın?"

"Çünkü kariyerime çok fazla zaman harcadım. Bir aile kurmak için ne kadar az sürem kaldığını düşündükçe çıldırıyorum."

"Neden bir aileye ihtiyacın var?"

Normalde ona, kalbinin olması gereken yerde cüzdanı olan insanlık dışı bir canavar robot olduğunu söylemekte bir sakınca görmezdim. Ancak çok farklı evlerde büyüdüğümüzün de farkındaydım. Pislik olmak istemiyordu, yani *sadece* pislik olmak istemiyordu. Karşımdaki adam bir ailenin ne işe yaradığını gerçekten anlamıyordu.

"Çünkü hep bir ailem olsun istedim. Her zaman bir ailem olacağını varsaydım. Ailemin sahip olduğu şeyi istiyorum. Anneme küçük yapışkan yüzlerini pencereye dayayarak arabasını bekleyen torunlar vermek istiyorum. İnsanlarla dolu bir ev istiyorum."

Yüzünü buruşturup bir yudum şarap içti. "Kulağa korkunç geliyor."

"Hangi kısmı?"

"Çoğunlukla yapışkan kısmı. Aynı zamanda insanlarla dolu bir ev." Ürperdi.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Kesinlikle herkes için değil. Yapışkan suratları seviyorum. Chloe ve Waylay'le vakit geçirmeyi, onların garip bir şekilde biraz daha az vahşi, daha hormonlu insanlara dönüşmelerini izlemeyi seviyorum."

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yedik, bu da bana düşünmek için bolca zaman verdi. Lucian Rollins ile aynı yemeği paylaştığıma inanamıyordum. Yemek yemeyi seksi hale getiriyordu. Gerçek dünyada kimse bunu yapamazdı. Herkes ağzına yemek tıkıştırmaya çalışan aptallar gibi görünürdü ama Lucian öyle değildi. Çatalını ve bıçağını tutuş şekli farklıydı. Dişlerinin arasına hiçbir şey sıkışmıyor gibiydi. Dudaklarını yalnızca çatalın geçecek kadar ayırması...

"Senin için çok geç değil," dedim aptal düşünce trenimi yarıda keserek. "Bir aile kurabilirsin."

"Ya da yaptığım şeyi yapmaya devam edebilirim."

Dilimle bir maydanoz parçasını yerinden oynatmaya çalışırken, "Ne yapıyorsun ki?" diye sordum.

"Tam olarak istediğim şeyi, istediğim zamanda."

"Yetişkin taklidi yapan bir çocuk gibi konuşuyorsun."

"En azından bahçe satışlarından alışveriş yapan bir ergen gibi giyinmiyorum," diye alay etti.

Alınıp bunu ona söyleyemeden hafif bir titreşim sesi duydum.

Ceketinin içine uzanıp telefonunu çıkardı sonra ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Bir dakika izin verir misin?" Sanki kibar davranması gereken bir iş ortağıymışım gibi davranıyordu. "Ne var?" diyerek telefonu cevapladı.

İnsanların selam verme zahmetine katlanmamasından hoşlanmıyordum. "Merhaba" ya da "Selam" demek ne kadar zordu? "Lucifer'ın telefonu, ben Şeytan," dese de olurdu. Babam eve gelen her telefona yüksek sesli bir "Aloğ?" ile cevap verirdi.

Lucian'ın kaşları biraz daha çatıldı. "Anlıyorum. Ne zaman?"

Telefonun diğer ucundaki kişi için neredeyse üzülecektim çünkü söyledikleri her neyse onu mutlu etmiyordu. Sanki az önce Dünya

Dik Dik Bakma Şampiyonası'nı kazanmış, bu yüzden sinirliymiş gibi görünüyordu.

"Nerede?" Yanıtı kısa ve sertti. Başımın üzerinden bilinmeyen bir noktaya bakarak kaşlarını çatmaya devam ediyordu. "Tamam. Beni de al."

Telefonu kapattığında hâlâ çok huysuz görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Öyle de denebilir." Çatalıyla bıçağını tekrar kavradı. Bu kez tavuktan biraz daha şiddetli bir ısırık aldı.

"Dur tahmin edeyim. Sipariş ettiğin gösteriş amaçlı kız müsait değil miymiş?"

"Yaklaştın. Duncan Hugo'ya kolluk kuvvetlerinin listesini satan adam az önce ölü bulunmuş."

Çatalım elimden düştü. "Nasıl olmuş? Kimdi o?"

"Küçük çaplı bağımsız bir suçlu. Cesedini Potomac*'e atmışlar. Kafasından iki kez vurulmuş."

Kanım donmuş bir şekilde, "Neden bu konuda telefonlar alıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü birisi arkadaşıma suikast emri verdi." Sesi küresel ısınmadan önceki kutup buzullarından daha soğuktu.

"Duncan Hugo parmaklıklar ardında, Tate Dilton ise öldü," diye hatırlattım.

"O listeyi hazırlayan kişi Anthony Hugo ve hâlâ dışarıda işlerini yürütüyor."

"Lucian, bir mafya lideriyle ya da terminolojideki adı neyse onunla öylece mücadele edemezsin."

"Aslında tam da bunu yapmak için biçilmiş kaftanım," dedi şarabını kaldırarak.

"FBI onu soruşturuyor. Gidip kendini hedef haline getirmene gerek yok."

"Neredeyse umursadığını düşüneceğim, peri."

"Lucian, ben ciddiyim."

"Ben de öyle."

* ABD'de bulunan bir ırmak. (ç.n.)

"FBI'ın yapamayacağı neyi yapabilirsin?" diye sordum.

"Birincisi, işleri hızlandırabilirim. Ekibimin iş yükü yok, üstelik yeterli sayıda personelim var. Doğru ipucunu bulup FBI'ı o yöne çekebilecek kapasiteye sahibiz." Gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu sana söylediğim için şimdiden pişmanım."

"Anthony Hugo, FBI'ın kendisine karşı bir dava açmasına yardım ettiğini öğrenince ne yapacak?"

"Sinirlenecek mi?"

"Bana bilmişlik taslama. Bu adam tehlikeli. YouTube'da onunla ilgili üç bölümlük bir belgesel var ama kanal sahipleri *evlerinde çıkan gizemli bir yangında öldüğü için* hiçbir zaman tamamlanamadı."

"Kendimi koruyabilecek durumdayım," diye ısrar etti.

Belki şimdilik öyleydi. Ancak öyle olmadığı zamanlar olmuştu. Kendisi için endişelenmek yerine başkalarını korumakla meşgul olduğu zamanlar vardı. Eski alışkanlıklar zor bırakılırdı, özellikle de alışkanlık sahibi inatçı bir baş belasıysa daha zordu.

"Örgütünün Güney Amerika'daki bir uyuşturucu karteliyle doğrudan bağlantılı olduğu söyleniyor. Sağ kolu, federal bir tanığı ve ailesini vahşice öldürmekten ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış." Sesim her hecede daha fazla yükseliyordu.

"Birileri ev ödevini yapmış." Sesinde en ufak bir endişe belirtisi yoktu.

"Elbette yaptım. Nash benim arkadaşım, Anthony Hugo hâlâ dışarıda bir yerlerde dolaşıyor."

"O zaman yaptığım şeyi neden yaptığımı anlıyorsundur."

"Peki ya *senin* peşine düşerse?" diyerek üsteledim.

Bana bakarken bakışları ifadesiz ve soğuktu. "Hazır olacağım."

Arkadaşım olsaydı onunla tartışabilirdim. Onu mantıklı düşünmeye ikna edebilirdim ama öyle değildik. Fikrimi ciddiye alması için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Birdenbire artık çok aç olmadığımı hissettim. "Aldığın önlemler hakkında konuşmak istediğini sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum."

"Yine Nash'in peşine mi düşecek?"

Lucian iç çekip elindeki çatal bıçağı masaya bıraktı. "Buraya bunu konuşmak için gelmedim."

"O zaman işin zor çünkü buradasın ve biz de bunu *konuşuyoruz*."

"Tüm işaretler Hugo'nun her zamanki gibi işine odaklandığını gösteriyor."

"Bu hayır demek değil."

"Onu izliyorum. FBI onu izliyor. Düşmanları da muhtemelen avantaj sağlayıp sağlayamayacaklarını görmek için onu izliyor. Şu anda bir hamle yapması son derece aptalca olur. Anthony Hugo birçok şey olabilir ama aptal değil. Nash, Lina, Naomi, Waylay, hepsi güvende."

Kollarımı kavuşturdum. "Nash ve Knox geri kalanımızın bilmediği önlemler aldığı için mi hepsi güvende?" Bunu Naomi ile Lina'ya söylesem hiç mutlu olmazlardı. Tabii bunu onlara söylemem için hayatımın en kötü randevusunu itiraf etmem gerekirdi.

Lucian bir kaşını kaldırdı. "Bu konuda neden bana güvenmeni istediğimi bilmiyorum. Daha önce yapmanı istediğim hiçbir şeyi yapmadın."

Beni yemliyor, dikkatimi dağıtıyordu. Başımı okşayıp "şu parlayan şeye bak" diye göstererek beni sivri sorularımdan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Kolluk kuvvetlerinin yapamadığı neyi yapabildiğini anlamıyorum."

"Hükümetin sahip olmak istediği bütçeye, kaynaklara ve teknolojiye sahibim. Ben sadece bazı oyuncaklarımı paylaşıyorum. Bu arada," dedi bir parça ekmeğe yağ sürerek. "Arabamla şoförümü, flörtüne ödünç verdiğim için beni eve bırakman gerekecek."

Çatalımı tekrar elime alırken, "En azından cüzdanın yanında mı?" diye sordum.

ON YEDİ

TEHLİKELİ DERECEDE YAKIN

Lucian

Duncan Hugo'yu en son kelepçeli bir şekilde polis arabasına götürülürken görmüştüm. Şimdi, o zamana göre daha kötü görünüyordu. Kahverengiye boyadığı saçlarının diplerinde doğal kızıl tutamları birkaç santim uzamıştı. Biraz kilo vermişti. Omuzlarındaki kamburluk, parmaklıklar ardında geçirdiği zamanda kibrinin bir kısmının törpülendiğini gösteriyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, son iki gün içinde yaptığım ikinci hapishane ziyaretini neredeyse katlanabilir hale getiriyordu.

Bu hapishanenin dünküne göre daha iyi durumda olduğunu fark ettim. Herhangi bir tasarım ödülüne layık değilse bile mobilyalar dökülmüyordu. Boya kurşun bazlı değildi ve tesisin her yerinde hafif bir endüstriyel temizleyici kokusu vardı. Buna rağmen tüylerim ürperiyor, kravatım boğazımı sıkıyordu.

Elleri ceplerinde, duvara yaslanmış olan Nolan'a odaklandım.

Dün işimi berbat etmemeyi başarmıştı. Bu yüzden bugünkü küçük gezide bana katılmak için ısrar ettiğinde hayır dememiştim.

FBI'ın ayarladığı görüşme odasında, masanın karşısında oturan Duncan'a baktım.

Onu incelerken, "*Onun yerinde ben de olabilirdim*," diye düşündüm. Waltonlar olmasaydı masanın karşı tarafındaki kişi kolaylıkla ben olabilirdim.

Duncan'ın yanında olacak bir Simon'ı, bir Karen'ı ya da bir Sloane'u yoktu. Benimki gibi bir babası vardı. Zaten ben de bu yüzden buradaydım.

"Federallerle konuşmak istediğimi söyledim, kendini beğenmiş takım elbiseli bir herifle değil," dedi Duncan. Öfke nöbetinin eşiğindeki altı yaşında bir çocuk gibi sandalyesine çöktü. Bol turuncu tulumu, kızıl saç diplerini ve dağınık sakalını daha belirgin hale getiriyordu.

"Ben eski bir federalim. Bu sayılır mı?" diye sordu Nolan.

"Ben seni vurmamış mıydım?" Duncan ona soruyla karşılık verdi.

"Iskaladın, bok kafalı. Dostun Dilton'ın şansı yaver gitti."

Duncan homurdandı. "Hangisi daha kötüydü bilmiyorum. Nişancılığı mı, kişiliği mi?"

Boğazımı temizleyerek, "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum Duncan'a.

Dudakları seğirdi ama başını salladı. "Evet, kim olduğunu biliyorum."

"O zaman muhtemelen gerisini bir araya getirebilirsin. Federallerle zaten birkaç kez konuştun. Yine de hiçbir işe yaramıyorsun."

"Peki Lucian Rollins'i buraya ne yapması için gönderdiler? Diz kapaklarımı kırmak için mi?" Masanın üzerinde açıkta duran sigaralardan birini alıp bir kibrit çaktı.

Duncan'ın ince dudakları arasına filtreyi yerleştirmesini izlemek, bugünkü sigara hakkımı içmemeyi düşünmem için yeterliydi.

"Buraya zihninde işime yarayacak bir şey olup olmadığına bakmaya geldim."

"Siz pislikler başka ne istiyorsunuz? Size teslimat adreslerini verdim. İsimler verdim. Bu konuda bir bok yapamıyorsanız bu benim suçum değil."

"Verdiğin bilgiler çok yüzeyseldi. Herhangi bir lağım faresi bile bunları bilirdi. Neredeyse bilgi saklıyormuşsun ya da baban sana güvenmiyormuş gibi görünüyor."

Duncan sigarasını dudaklarından uzaklaştırdığında çenesinde bir tik belirdi. "Ne fark eder ki? Yıllar boyunca bu bok çukurunda sıkışıp kalacağım."

"Felix Metzer," diyerek konuya girdim.

"O FBI kaltağına, listeyi Felix'ten aldığımı çoktan söyledim."

"Cesedinin dün Potomac'ten çıkarıldığından bahsetti mi? Beynindeki iki kurşun bunun bir tekne kazası olmadığını gösteriyor."

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Hey, dostum. Bana hiç bakma. Ben buradaydım."

Nolan duvara yaslandığı yerden gözlerini devirip başını salladı.

"Birisi pisliğini temizliyordu. Kim olduğunu merak ediyorum," diye üsteledim.

"Felix'in herkesle sorunu vardı. Neden öldürülmesinin benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"En son, sen arkadaşlarımı öldürmeye çalıştığın için tutuklanmadan bir gün önce görülmüş."

"Bak, dostum. Kişisel bir şey değildi."

"İlk seferinde tetiği çekecek kadar erkekliğin yoktu."

Duncan küçümseyici bir ses çıkardı. "Buna yetki vermek denir. Pis işleri patronlar yapmaz."

"O unvanı *hak etmek* istiyorlarsa yaparlar." Başarı merdivenlerini tırmanırken ben de kendi payıma düşen kirli işleri yapmıştım. Saygıyı ve korkuyu hak etmiştim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu sohbet çok güzeldi ama artık ilgimi çekmiyor."

"Başka ne yapman gerekiyor? Geri dönüp dört duvara mı bakacaksın?"

"Bu saçmalığı dinlemekten iyidir."

"O aptal kafanda iki beyin hücresi olsaydı dikkatle dinlerdin," diye uyardı Nolan.

"Baban seni bir tehdit olarak görmüyor," dedim Duncan'a. "Belki de bunu tekrar düşünmesini sağlamalısın. Ona kim olduğunu, onun için hâlâ tehlikeli olduğunu hatırlatmalısın."

Duncan bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bak, dostum. Denedim, kaybettim. O kazandı. Bu işler hep böyle yürür."

Hepimiz bu yarayı babalarımızdan mı almıştık? Erkek olmak için her evladın babasına meydan okuması mı gerekiyordu? Her zaman bir kazanan ve bir kaybeden mi olurdu? Yoksa farklı bir geçiş töreni, saygıya giden farklı bir yol var mıydı?

"Bunu değiştirmek için hâlâ zaman var," dedim ona.

"Bana hiçbir şey söylemedi, tamam mı? Benim bir pislik, bir ezik

olduğumu düşünüyordu." Duncan sigarasının külünü kül tablasına attı.

"Yani ona daha fazlası olduğunu göstermek istedin."

"Evet, onu da berbat ettim."

Kendine acıyan, yenik düşmüş suçlu tavrı sinirlerimi bozuyordu. "Federallere üzerinde çalışacakları bir şey vermezsen, seni buradan federal bir tesise nakledeceklerini biliyorsun. Günde yirmi üç saat hücrede kalacağın türden bir yere gideceksin."

Gözlerindeki gergin bakışı yakaladım. "Neresi olacakmış?" diye sorarken ilgisiz görünmeye çalışsa bile başaramamıştı.

"Lucrum'dan bahsedildiğini duydum. Maksimum güvenlikli bir yer. Burası, oranın yanında çocuk bakım merkezi gibi kalır. Kardeş tesisi Fraus'u gördüm. Hiç hoş değildi."

Duncan'ın sandalyesinin ayakları yere çarptı. "Oraya gidemem."

"Başka bir seçeneğin olmayacak," diye bastırdım.

"Lucrum'a gidemem. Bir gün bile dayanamam."

"Bunu bir kolluk kuvvetini öldürmeye çalışmadan, bir sivili kaçırmadan ve FBI için tam bir zaman kaybı olmadan önce düşünmeliydin."

"Anlamıyorsun. İçeride adamları var. Anthony Hugo'nun hiçbir düşmanı o cehennem çukurunda bir hafta hayatta kalamaz," diye ısrar etti.

Öne doğru eğildim. "O zaman bana kullanabileceğim bir şey ver. Felix hakkında bildiklerini anlat. Baban listeyi neden ondan aldı?"

Duncan elini terli üstdudağının üzerinde gezdirdi. "Felix bir sincap gibidir, anlarsın ya. Sürekli koşuşturur, oradan buradan küçük külçeler toplardı. Onları kış için... bazen maaş günü için saklardı. O... kahretsin. Bir pisliğe göre sevimli bir adamdı. Gerçekten cazibeliydi. Sokakların *Kevin Bacon*'ı gibiydi. Herkes ya onu tanırdı ya da onu tanıyan birini tanırdı. İstihbarata ihtiyacın varsa genellikle bulurdu."

"Kiminle çalışırdı? Arkadaşları kimlerdi?" diye sordum.

"Dediğim gibi, herkes onu tanırdı. Herkes onu severdi."

"O zaman en yakın olduğu kişi kimdi? Belki oyunun dışından biri?" diye üsteledi Nolan.

* Amerikalı bir sinema oyuncusudur. (ç.n.)

Duncan başını tavana doğru kaldırdı. "Bilmiyorum. Sevgilisi olabilir mi?"

"Bir kadını mı vardı?" diye sordum. Nolan ve ben bakıştık. Bu yeni bir bilgiydi.

"Eğer sayılırsa, parasını ödediği bir kadın vardı. Bir keresinde onunla öğle yemeği yerken görmüştüm. Gerçekten birinci sınıftı. Onun için fazla iyiydi."

"Adı neydi?"

Sigaradan bir nefes çekti, üflediği duman bulutu aramızda tembelce süzüldü. "Maureen Fitzgerald."

Sandalyeme tekrar yaslandım.

Duncan tekrar sırıttı. "Hah. Belki sen de onun müşterisisindir? Küçücük, karmaşık bir dünya. Değil mi?"

Park alanına vardığımızda, "Hapishaneler beni geriyor," dedi Nolan. Dikenli telleri ve blok duvarları arkamızda bırakmıştık. "Ne zaman içeri girsem çıkmama izin vermeyeceklerinden endişeleniyorum."

Homurdanıp arabama doğru ilerlemeye devam ettim.

"Orada hayal mi gördüm, yoksa o kızıl göt herif senin başkentin en üst düzey fahişesi olan Maureen Fitzgerald'ı tanıdığını mı ima etti?" diye sordu Nolan.

Jaguar'ımın kapısını çekip açarken telefonuma uzandım.

"Hayal görmedin. Maureen'i tanıyorum," dedim başparmaklarım ekranda uçuşurken.

Ben: Konuşmamız gerek. Beni ara.

"Senin gibi bir adamın randevu için para ödemek zorunda kalacağını düşünmemiştim. Kendimi oldukça iyi hissettim."

Telefon elimde titremeye başladı ama arayan Maureen değildi. Özel Ajan Idler'dı.

İçimden küfrederken aramayı duymazdan gelip direksiyonun başına geçtim. Nolan'ın peşime takılmasına asla izin vermemeliydim. Düşünmeye, plan yapmaya ihtiyacım vardı. Federallerin benden önce Maureen'le konuşmasını istemiyordum.

"Atla," diye emrettim.

Yolcu koltuğuna yerleşirken konuşmaya başladı. "Dinle, patron sensin. Ödeme yapmaya devam ettiğin sürece bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

İki kapı da kapanana kadar bekledim. "Maureen arkadaşım. Bana bazı müşterilerin ahlaksız talepleri hakkında bilgi veriyor. Ben de bu bilgileri uygun gördüğüm şekilde kullanıyorum."

Emniyet kemerini bağlarken, "Bu yüzden federallere doğruca ona gitmeleri için bir neden vermek istemiyorsun," diye fikir yürüttü Nolan.

Başımı sallayıp motoru çalıştırdım.

"Biraz garip görünüyor. Maureen Fitzgerald'ın, Felix Metzer gibi biriyle ilişkisi mi var?" dedi düşünceli bir sesle. "Onu birkaç kez şahsen gördüm. Muhteşem bir kadın. Klas ve zengin."

Bu sadece tuhaf değildi, tamamen mantıksızdı.

Telefonum tekrar titrediğinde onu camdan dışarı fırlatıp üzerinden geçmeyi hayal ettim. Ancak kendimi tutmayı başardım.

Ekrana bir göz atınca arayanın Idler olmadığını gördüm.

Karen: Bu akşam makul derecede iyi bir şarap eşliğinde harika bir dondurulmuş pizza yiyeceğiz.

Siktir. Neredeyse unutuyordum.

"Bu gece için büyük planların mı var?" diye sordu Nolan.

"Ne?" Sessiz kalması için ona ters bir bakış atma niyetiyle başımı kaldırdım.

Başını sallayarak, Karen'in mesajının görüntülendiği gösterge panelindeki ekranı işaret etti. *Lanet olası Bluetooth.*

Idler'dan gelen bir başka çağrı ekranda belirdi.

"Direksiyonu yerinden sökmek üzereymiş gibi görünüyorsun," diye kibar bir gözlem yaptı Nolan.

Ona soğuk bir bakış daha attım.

"Peki, tamam. Öyle *görünmüyorsun* ama böyle bir hava yayıyorsun. Çok dikkatli biriyimdir. Benden nefret etme."

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim sertçe.

"Fikrimi bir dinle. Sen 'iş ortağın' Maureen'e ulaşmaya çalış, ayrıca akşam yemeği planlarına sadık kal. Gelinim bu gece geç saatlere kadar çalışıp yarın sabahki büyük toplantı için ekibiyle birlikte hazırlık yapacak. Neden Idler'a güncel bilgileri verme işini bana bırakmıyorsun?"

Ona bunun neden olamayacağına dair bir dizi sebep sıralamak için ağzımı açtım ama ısrar etmeyi sürdürdü.

"Hanımefendiyi şimdilik bu işin dışında tutacağım. *Hacker* ekibinin on beş dakika önce çözdüğü tatlı, küçük paravan şirkete odaklanacağım."

"Hangi paravan şirket?" diye sordum. "Ayrıca yasal nedenler yüzünden onlara *hacker* diyemezsin."

"Dijital güvenlik uzmanı Prairie'nin bana attığı mesajda bahsettiği şirket."

"Neden doğruca benimle iletişime geçmedi?"

"Çünkü sen korkutucu bir pisliksin, dostum. Kimse seninle konuşmaktan *hoşlanmıyor*. Seninle kısa bir konuşma bile anestezisiz kanal tedavisine benziyor."

Huysuzlanarak, "Bence değil," diye karşı çıktım.

"Karen, Sloane'un annesi. Değil mi?"

"Evet."

"Benzersiz bir şekilde sana uyan bazı işler var. Bir politikacının kariyerini mahvederken gözlerinin içine bakmak. Durum gerektirdiğinde birkaç milyonu gözden çıkarmak. Metro bölgesindeki en yüksek fiyatlı telekız şebekesini işleten kadını aramak. Bir de kocasının yasını tutan arkadaşını ziyaret etmek. Gerisini ben hallederim."

Bir nefes verdim. "Bir çalışan olarak tamamen değersiz değilsin."

"Teşekkürler, patron. Övgülerin karşısında çok etkilendim," dedi göğsünü yumruklayarak.

Telefonum tekrar çaldı, bu sefer arayan Petula'ydı. Konsoldaki cevapla tuşuna bastıktan sonra, "Ne var?" diye ters bir şekilde cevapladım.

Nolan bana imalı bakışlar atarken gözlerimi devirdim.

"Merhaba, Petula. Senin için ne yapabilirim?" dedim abartılı bir nezaketle.

"İyi misiniz, efendim? Tehdit altında mısınız? Birkaç dakika içinde bulunduğunuz yere bir güvenlik ekibi gönderebilirim."

"Ben iyiyim," dedim dümdüz bir sesle.

Nolan araya girdi. "Merak etme, Petula. Patronun başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ifadesiz bir tonda. "Ancak bir sorunumuz var."

"Neymiş o?" diye sordum. Zihnim hâlâ Duncan ve Felix'le meşguldü, şimdi bir de Maureen çıkmıştı.

"Holly öğle yemeği almak için dışarı çıktığında içinde iki erkek bulunan siyah bir *Chevy Tahoe* ona çarpmış."

Otoparktan çıkarken hızlandım.

"O iyi mi?" diye sordu Nolan.

Araba yola savrulurken eliyle gizlice kapı koluna tutundu.

"İyi. Sadece biraz sarsılmış ama arabası o kadar şanslı değildi," dedi Petula. "Aracın plakasını kısmen almış."

"Araştırın," dedim sertçe. "Yarım saat içinde orada oluruz."

"Siyah *Tahoe* tek başına duruyor," dedi Nolan. Bana dürbününü uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Nereden buldun bunları?"

"Dürbün, çakı ve atıştırmalıklar olmadan asla evden çıkma," dedi bilge bir havayla. "Kurutulmuş et ister misin?"

"Benim istediğim ödeşmek," diye mırıldandım. Dürbünden bakarken lüks apartmanın otoparkındaki SUV'yi gördüm.

Araç Hugo'nun şirketlerinden birinin üzerine kayıtlıydı. Üç yatak odalı Alexandria apartmanının kredi bilgisine göre, Hugo'nun infazcılarından birine aitti.

"Güvenliğe söyledin mi..."

"Şirketin *Escalade*'ini, Holly'nin evine göndermesini mi?" dedi Nolan. "Evet. Korkmaması için Lina ve Petula da gidiyor. Gri renkli bagajı boyanmamış, on iki yaşındaki bir sedandan çok daha iyi."

Hiçbir şey söylemeden dürbünü ona geri uzattım.

En azından bunu yapabilirdim. Hugo'nun gerilimi tırmandırması-

na hazırlıkhydım. Fakat salata almaya giden bir çalışanımı değil, beni bedef alması gerekiyordu. Bir mesaj göndermiş, bir ders vermişti. Onun adalet anlayışı konusunda fazla iyimser davrandığım için bunun bedelini çalışanlarımdan biri ödemişti. Bu bir daha olmayacaktı.

"Burada kal," diye emredip minibüsün kapısını açtım.

Güvenlik ekibinden bir kargo minibüsü ödünç almıştım. Mesaj gönderme sırası bendeydi.

"Üzgünüm, patron. Yapamam." Nolan yolcu kapısından çıktı. Ceketinin cebinden siyah yün bir şapka çıkarıp başına geçirdi.

Aracın arkasından dolanırken, "Yarım düzine yasayı çiğnemek üzereyim," diye uyardım.

Kargo kapılarını açarak, "Ben de bunun için yardımcıların olduğunu sanıyordum," dedi Nolan.

Balyozu elime aldım. "Bazen kendi ellerini kirletmek daha iyidir. Kendi ellerimi kastediyorum, seninkini değil."

Minibüsün zemininde duran yüz seksen santim boyundaki bobini aldı. "Tüm eğlenceyi senin yaşamana izin veremem. Ayrıca yakalanırsak korkunç avukatların kıçım daha nezarethane bankına değmeden beni dışarı çıkarır."

Garip bir şekilde duygulanmıştım.

Bıkkınlıkla içimi çektim. "İyi o zaman. Hadi gidip ateşle oynayalım." Cevabını beklemeden gölgelere doğru yöneldim.

Arkamdan gelirken, "Son işimde hiç böyle eğlenmiyordum," diye neşeyle fısıldadı Nolan.

Karen annelere özgü sahte bir hayal kırıklığıyla kapıyı açtı. "Geç kaldın."

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Geç kalmıştım, bitkin düşmüştüm ama intikam duygusu öfkemi köreltmişti. Şu an neredeyse neşeli sayılırdım. Ellerimi kirletmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Özür dilerim. İlgilenmem gereken bir durum vardı," diye açıkladım paltomu çıkarırken.

"Hımm... Geç kaldın, benzin ve duman kokuyorsun. Üstelik palton da yırtılmış," dedi kapının arkasındaki rafa asarken.

"Söz verdiğin şu vasat şaraptan büyük bir kadeh içmemi gerektirecek nedenlerdi."

Patlama beklenenden biraz daha erken gerçekleşmişti. Sersemlemiş bir şekilde, "Lanet olsun!" diye bağıran Nolan'ın sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Knox gurur duyar, Nash çok öfkelenirdi. Bana gelince, Nolan'ı bir köleden daha fazlası olarak takdir etmeye başlamıştım.

Mutfağa doğru ilerlerken, "Beni takip et, canım," dedi Karen.

Daire Knockemout'taki aile evine hiç benzemiyordu. Burayı özellikleri için değil, hastaneye yakınlığı için seçmiştim. Yine de Karen burada yaşadıkları iki yıl içinde, beyaz duvarlı boş alanı rahat bir eve dönüştürmeyi başarmıştı.

Her zamanki gibi geniş fotoğraf çerçevesi dikkatimi çekmişti. Sloane'un ehliyetini aldığı gün çekilmişti. Simon, Sloane ve ben bir aradaydık. Bu kez her zaman hissettiğim pişmanlık duygusuna ek olarak karnıma bir yumruk yemişim gibi de hissettirmişti.

Uzun yıllar boyunca olduğu gibi beni mutfakta bekleyen bir Simon yoktu. Karen'ın burada, asla geri alamayacağı bir hayatın anılarıyla çevrili olarak kalmayı nasıl başardığını bilmiyordum.

Yalınayaktı, üzerinde bir taytla geniş bir kazak vardı. Saçlarını büyük, şal desenli bir saç bandıyla geriye atmıştı.

Waltonlar arasında resmiyet olmaması hoşuma gidiyordu. Benim -kısa süreliğine de olsa- çıktığım kadınları makyajsız ve saçlarını mükemmel bir şekilde toplamadan görmek mümkün değildi. Ayrıca senfoniye, Paris'e ya da siyah kravat gerektiren bir bağış gecesine katılmaya uygun gardıropları olurdu.

Küçük ama işlevsel mutfağa girdiğimizde, "Sen otur. Ben doldururum," diye ısrar etti Karen. Duvarları parlak bir sarıya boyamıştı. Düz beyaz kuvars tezgâhı, toprak karolarla değiştirip kobalt mavisi aksesuarlarla süslemişti.

Mandalina renkli kadife döşemeli taburelerden birini çekip çerez tabağına uzandım. Karen Walton'ın kilerinde her zaman en sevdiğim füme bademlerden bir kutu bulunurdu. Ben de aileden biriymişim gibi onları, Maeve'in en sevdiği mısır gevreğiyle Sloane'un kök birasının yanına koyardı.

"Geri dönmek nasıl?" diye sordum.

Bana bir şarap kadehi uzattıktan sonra kendininkini elime aldı. "Korkunç. Aslında rahatsız edici ve rahatlatıcı. Hiç bitmeyen bir sefalet, aynı zamanda bir rahatlama. Bilirsin, her zamanki şeyler."

"Planımızı değiştirebilirdik."

Karen fırına doğru ilerlerken yüzünde küçük, acıklı bir gülümseme belirdi. "Tatlım, bazen yalnız kalmanın ihtiyacın olan son şey olduğunu ne zaman öğreneceksin?"

"Asla."

Homurdanarak fırının kapağını açtığında odayı marketten alınmış pizza kokusu sardı.

Taburemden kalkıp onu durdurmak için adanın etrafında dolandım.

"Sen salatayı al, ben dilimlerim. Her zaman yamuk kesiyorsun," diye takıldım. Ayrıca pizza dilimleyicinin üzerindeki peyniri yıkamayı hep unutuyordu, bu da ciddi kas gücü gerektiren bir karmaşaya neden oluyordu.

Dilimleyiciyi bana uzattı. "Takım çalışması işleri kolaylaştırır."

İkimiz de donup kaldık. Bu cümleyi Waltonların mutfağında birkaç yüz bin kez duymuştum. Çoğunlukla Karen'la birlikte yemek hazırladıkları zamanlarda Simon söylerdi.

Nereye bakacağımı bilemiyordum. Yüzünde beliren bir anlık keder, kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Böyle duygularla başa çıkabilecek donanıma sahip değildim. Ben sorunları ele alır, çözümler sunardım. Birini ne kadar seversem seveyim, onunla birlikte kişisel bir kaybın üstesinden gelemezdim.

Karen bana kendi annemden daha fazla annelik yapmıştı. Simon da benim hak etmeyi dilediğim türden bir babaydı.

Boğazını temizleyip güzel yüzüne neşeli bir ifade takındı. "Bir süreliğine her şey normalmiş gibi davranmaya ne dersin?"

"Olur. Yine de artık dul olduğun için remi* oynarken kazanmana izin vereceğimi sanma," diye uyardım.

Karen'in kahkahası Sloane'unkine hiç benzemiyordu. Göğsüme sıcaklık ve aydınlık yayan yüksek sesli, neşeli bir kahkahaydı. Sloane'unki ise doğruca içime işleyen, gırtlaktan gelen bir kıkırdamaydı.

* İki ila dört kişi arasında oynanan bir kart oyunudur. (ç.n.)

Onu masanın karşısında, sanki birbirimiz için zararlı değilmişız gibi bana gülümserken hayal edebiliyordum.

Başparmağımda keskin bir yanma hissedince içinde bulunduğum ana geri döndüm.

Fırın eldivenini daha düzgün kavradım.

Bir aracı kendimi yakmadan ateşe vermeyi başarmıştım. Oysa bana donmuş bir pizza ve sarışın bir kütüphaneciyi düşünme fırsatı verildiğinde gardım düşmüştü.

O can sıkıcı erotik kadını zihnimden zorla uzaklaştırıp karşımdaki Walton kadınına odaklandım.

Eve varıp kundaklamayı kafamdan attığımda saat geç olmuştu. Büyük boy yatağıma uzanıp derin bir nefes aldım.

Komodinimin üzerindeki lamba, *Gece Yarısı Kütüphanesi*'nin üzerine sessiz bir ışık saçıyordu. Acaba o da şu anda kitap okuyor muydu? Ya da belki, sadece yatağında uzanmış beni düşünüyordu.

Bundan şüpheliydim. Sloane'u her gördüğümde hâlâ hayatta olduğumu fark ettiği için hem şaşırmış hem de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Uykusu kaçan tek kişi ben olmamalıydım. Telefonumu elime aldığımda doğru yaklaşıma karar vermem bir dakika sürdü. Kişilerim arasında gezinip aradığım kişiyi buldum ve mesajı gönderdim.

Mesaj hemen okunmayınca telefonu yanımdaki yatak örtüsünün üzerine fırlattım. Ellerimle yüzümü kapattım.

Ben bir aptaldım. Zayıf, disiplinsiz bir aptaldım. Birlikte medeni bir öğle yemeği yemeyi başardık diye...

Pelüş yatak örtüsünün üzerindeki telefon titredi.

Hemen üstüne atladım.

Sloane: Az önce bana ne gönderdin?

Ben: Temyiz konusunda uzman bir avukatın iletişim bilgilerini. Yarın aramanı bekliyor. Bir şey değil.

Üç noktanın belirdiğini, hemen ardından kaybolduğunu gördüm. Ekrana bakıp tekrar belirmelerini diledim. Otuz saniye sonra göründüler.

Sloane: Teşekkürler.

Bana bir kelime yazmak için bu kadar çaba mı sarf etmişti?

Ben ne yapıyordum? Ona bu bilgiyi asistanım da gönderebilirdi. Asistanım artık ofisimde çalışan Lina'ya bilgi verebilirdi. Sloane'a mesaj atmama gerek yoktu. Dönüp gözümü saate diktim. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Kendimden iğrenerek telefonumu komodinin üzerine fırlattım ve ellerimi başımın altında birleştirdim.

Telefon tekrar titredi.

Üzerine atlarken boynumdaki bir kası incitmiştim.

Sloane: Lina bugün Holly'ye olanları anlattı. O iyi mi?

Boynumu ovuştururken cevap vermek için biraz beklemeyi düşündüm. Sonra oyun oynamak için çok yorgun olduğuma karar verdim.

Ben: Herkes iyi.

Sloane: Sen iyi misin?

İyi miydim? İyi *hissetmiyordum*. Her şey parçalara ayrılarak parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Her olasılığı, her oyunu öngörmeye dayanan bir kariyer yapmıştım. Yine de bunu kaçırmıştım. Başka neyi kaçırmıştım? Ayrıca neden şimdi kayıp gittiğimi hissediyordum?

Ben: İyiyim.

Sloane: Telefonumda harika bir saçmalık dedektörü uygulaması var ve "üzgünüm, yanlış cevap" zili çaldı. Kedimi korkuttu.

Ben: İyiyim. Sadece yorgunum.

Sloane: Herkesi her şeyden korumanın senin işin olmadığını biliyorsun, değil mi?

Ancak insanlarımı kendi eylemlerimden ve bu eylemlerin sonuçlarından korumak benim işimdi.

Ben: Bu gece annenle görüştüm.

Ekranda hiçbir nokta görünmedi. Çok zorlamıştım ya da uyuyakalmıştı.

Tam tekrar komodinin üzerine bırakacağım anda telefonum çaldı.

"Ne var?"

"Telefonla konuşma adabın üzerinde gerçekten çalışmalısın." Sloane'un sesi boğuktu. Bana daha önce yaşadığım o kısacık mükemmel anları hatırlattı. Güvenli bir evdeki güzel bir yatak odasında, bir yığın yastığın arasında onun yanında uykuya daldığım zamanları anımsadım. Bedenimin o zamanları bu kadar içgüdüsel olarak hatırlamasından nefret ediyordum. "Durumu nasıl?"

"İdare ediyor." Arkamdaki yastıkları genç Sloane'un yaptığı gibi ayarlarken boynumdaki ağrıyla irkildim.

"Maeve ile ben onu her gün arıyoruz ama bizden bir şeyler saklayıp saklamadığını anlamak zor."

"Külleri buzdolabının üstüne koymuş," dedim ona.

Sloane yumuşak, hüzünlü bir kahkaha attı. "Babamın hoşuna giderdi."

"Gerçekten hoşuna giderdi," diye katıldım.

Uzunca bir süre sessiz kalınca telefonu kapatmak üzere olduğundan endişelendim.

"Holly'ye çarpanların ağzını burnunu kırdın mı?" diye sordu.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü sen sensin."

"Yakın zaman içinde kimseye çarpamayacaklarını söyleyebilirim."

"Nash bana, lisedeyken hakkımda ileri geri konuştuğu için futbol antrenmanında Jonah Bluth'un kıçını tekmelediğini söyledi."

Nash'in o parlak rozeti ile birlikte koca bir ağzı da vardı.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum..."

"Bırrrr!"

Sloane'un yalan uyarısı *neredeyse* beni gülümsetiyordu.

"Peki bu adamlara ne yapmadın?"

"Nolan'la birlikte kimseye çarpacak bir araçları olmadığından ve Holly olayı bildirdiği zaman yerel polisin nereye bakacağını bileceğinden emin olduk."

"Nolan'la kanka oldun demek. Sonrasında kanka birası içmeye de gittiniz mi?"

Aslında Nolan *Coors Light* marka bira içerken ben de bir viski içmiştim.

"Saçmalama."

Ne giydiğini merak ediyordum. Yatakta mıydı, yoksa daha rujunu silmeden kucağında bir kitapla kanepeye mi kıvrılmıştı? Aletim kıpırdadı.

Avucumu kasıklarıma bastırdım. Onun yanında olmadığım sürece... kendiliğinden ereksiyon olmuyordum. Temel içgüdülerini kontrol eden bir yetişkindim. Beni neredeyse mahvedecek olan kadının boğuk telefon sesi üzerimde bu etkiyi yaratmamalıydı.

"Demek pisliği temizledin, kötü adamdan intikamım aldın. Şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sadece Sloane'un sesi mi beni tahrik ediyordu? Yoksa bu başka bir şeyin belirtisi miydi? Kontrolümü, sınırlarımı kaybettiğimi mi gösteriyordu?

Anthony Hugo'ya bir mesaj göndermem onun daha fazla hamle yapmasını engellemeyecekti. Yapmasını isterdim çünkü eninde sonunda hata yapacaktı, ben de onu yenmek için bu hatadan yararlanacaktım.

"Kelimelerinden akan öfkeyi duyabiliyorum, koca adam. Biri senin çalışanlarından birine bulaştı, sen de hallettin. Peki adaletin öfkeni dindirmeye yetmediği zamanlarda nasıl stres atıyorsun?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sinirimi atmama gerek yok."

"Şahsen ben terli ve kirli bir seks yapmayı seviyorum. Her zaman işleri yeniden yoluna sokuyor," dedi Sloane neşeyle. "Bir ara denemelisin."

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Aletim zonkladığında onu yatıştırmak umuduyla avucumu üzerine bastırdım. Burada oturup bir

kadınla telefonda konuşurken mastürbasyon yapmayacaktım. Bu kadının Sloane olması fark etmezdi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sadece dalga geçiyorum, Lucifer."

Ancak onu altımda yatarken hayal edebiliyordum. Saçları bir hale gibi yastığın üzerinde dalgalanıyordu. O bembeyaz bacakları kalçamın etrafına sarılmıştı. Memelerinin o işe yaramaz ip askılı atletlerden birinin içinden fırlamasına ramak kalmıştı.

"Yani aslında terli ve kirli seksten hoşlanmıyor musun?" diyerek karşılık verdim.

"Bilmek istemez miydin?" Kelimeleri neredeyse kulağıma mırıldayarak söyledi.

Doğru hamlenin ne olduğunu, nasıl bir taktik uygulamam gerektiğini bilmiyordum çünkü istediğim şeye sahip olamazdım. İstediğim şeyi istemiyordum.

"Neden hâlâ uyanıksın?" diye sordum huysuzca.

"Baş belasının biri bana mesaj atmayı bırakmıyor," dedi yumuşak bir sesle.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyor, zihnimde canlandırabiliyordum. Dudaklarının o yavaş, şehvetli kıvrımını genellikle benden başka herkes görürdü.

Bu bir hataydı. Başka bir hata daha yapıyor, kendimi durduramıyordum. Sloane bırakamadığım kötü bir alışkanlıktı.

"Uyumalısın."

"Tanrım. Belki de insanlarla kaba olmadan nasıl konuşulacağı konusunda bir ders almalısın."

"Seninle yastık sohbeti yapacak vaktim yok."

"Karar verildi. Kitap kulübü için bir sonraki seçimim *Dr. Jekyll ve Bay Hyde** hakkında bir şey olacak. Belki o zaman iki cümle arasında insandan Lucifer'a nasıl dönüştüğünü anlayabilirim."

Yıllardır bu dansı ediyorduk. Ne zaman birimiz biraz fazla insani bir yanını gösterse, diğeri hemen saldırıya geçiyordu. Duvarlar yeniden inşa ediliyor, düşmanlık pekiştiriliyordu. Aynı dersi defalarca alsak bile asla kalıcı olmuyordu. Birbirimiz için iyi değildik. Onun

* İskoç yazar *Robert Louis Stevenson*'ın yazdığı, 1886 yılında yayımlanan bir romandır. (ç.n.)

için iyi değildim ve bana bu kadar derinden ihanet eden bir kadına asla güvenemezdim.

"Beni düşünerek zamanını boşa harcama. Ben de zamanımı seninle harcamayacağım," dedim.

Nefesi kulağımda çınlarken telefonu kapattım. Işığı söndürüp karanlığın içinde kendimden nefret ederek uzandım.

Ayışığı Kitaplığı

ON SEKİZ

GEÇMİŞİN KALINTILARI

Sloane

Kısa yolu kullanıp geri dönüşüm kutusunu Lucian'ın *Range Rover*'ının etrafından dolaştırarak garaj kapısının önüne bıraktım. Karanlık, nemli bir cumartesi akşamıydı.

Bir şeyin ters gittiği, ardından diğer her şeyin kontrolden çıktığı günlerden biriydi. Kütüphanedeki bilgisayarlar bir saatten fazla süreyle çökmüştü, Sevgililer Günü'nde düzenlenecek imza günü için gönderdiğim kitapların kapakları eksik gelmişti *ve* SakallıByron223'ün son üç eşleşmemden daha iyi çıkacağı umuduyla dördüncü bir tanışma randevusunu araya sıkıştırmıştım.

Ancak öyle olmamıştı. SakallıByron ne sakallıydı ne de *Lord Byron** hayranıydı. Geç kalmıştı, geldiğinde sarhoştu. Ona bunun yürümeyeceğini söylediğim sırada mevcut kız arkadaşı arayıp spor salonunda olduğunu söylemişti.

Son üçünden daha iyi değildi, o yüzden bu gece ateşin başına kıvrılıp sperm bankasının internet sitesine bakma planlarım vardı. Müstakbel koca potansiyeli olan birini bulamıyordum ama belki çocuk konusunda şansım daha yaver giderdi.

Zaten kötü olan ruh halime ek olarak son birkaç günü Lucian hakkında düşünerek geçirmiştim. Lucian annemle yemek yiyordu. Lucian bana yataktan mesaj atıyordu. Lucian çalışanına cömertçe yepyeni bir *SUV* veriyordu. Lucian ofisinde beni neredeyse öpüyordu. Lucian, Orta Atlantik bölgesindeki en tehlikeli suçlulardan birini yakalamak için FBI ile birlikte çalışıyordu. Çıplak Lucian parmağıyla beni çağırıyordu.

* Romantizm akımının önde gelen simalarından olan İngiliz şairdir. (ç.n.)

Bu sonuncusu dün *Range Rover*'ını garaj yolunda gördükten sonra duştayken aklıma gelmişti. Sonra yatmadan hemen önce... hatta uyandığımda da düşünmeye devam etmiştim.

Adamın varlığını sadece ara sıra hatırladığım zamanları daha çok seviyordum.

Hakaret, cinsel farkındalık, acı ve flörtten oluşan bitmek bilmeyen bir hız trenindeydik. Artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Bu trenden inmek istiyordum, böylece enerjimi gerçekten istediğim şeye odaklayabilecektim. Bu da Lucian Rollins *değildi.*

Yürüyüş yolundan ön kapısına doğru yürüdüm, parmağımı zile basacağım sırada kapı açıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Lucian.

Ceketi, kravatı ve ayakkabıları yoktu. Yine de özel dikim bir pantolonla kolları dirseklerine kadar kıvrılmış *Oxford* gömlek giymişti. Çorapları ekose desenliydi, *Rich Guy Weekend* dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

Ayrıca sinirli, yorgun ve rahatsız edici derecede seksi görünüyordu. Onun nasıl bir baş belası olduğunu bilmeyen bir kadın, sıcak ev yapımı çorbayla dertlerini unutacağı bir gece vaat ederek onu geri içeri sokmak isteyebilirdi.

Fakat Lucian Rollins ev yapımı çorbayı hak etmiyordu.

"Şehirde çöp kutularının uşağın tarafından içeri taşınmasına alışkınsındır ama burada bunu kendimiz yapıyoruz."

"Palto giymeyi akıl edemeyen zorba bir komşum varken neden bir uşağa ihtiyacım olsun ki?" diye karşılık verdi.

"Bence FBI ile çalışmamalısın," diyerek zihnimdeki onunla bağlantılı ilk sorunu dile getirdim. Yani ona karşı olan uygunsuz fiziksel çekimim haricindeki ilk sorunumu kastediyordum.

Gözlerini devirip uzandı, *sweatshirt*'ümün önünden kavrayarak beni içeri çekti.

"Affedersin! Kimse sana kapının önüne gelen kadınları kaçırmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?"

"Kimse sana halka açık yerlerde özel işler hakkında şirretçe bağırmanın tehlikeli olduğunu söylemedi mi?"

Ellerimi *sweatshirt*'ümün cebine soktum. "Şirretlik kısmını kabul ediyorum ama *bağırmadım*."

"Ne kadar cömertsin."

"İfademin arkasındayım," dedim etrafıma bakarak.

Oturma odasındaki televizyonda bir tür finans haberi açıktı. Küçük koltuğun üzerinde boş bir kâse ile açık bir dizüstü bilgisayar vardı. Şöminenin içinde alevler dans ediyordu. Ancak odanın kasvetli, hatta yalnız bir havası vardı. Gri duvarlar, gri kanepe ve kırçıllı fildişi yastıklar... ruhsuz bir hava veriyordu. Çalan müzik hariçti.

Kaşlarımı çattım. "Bu çalan *Shania Twain* mi?"

Lucian sessizce küfrederek telefonundaki bir düğmeye bastığında müzik durdu. "FBI, Anthony Hugo ya da benim kişisel işlerim konusunda tartışmayacağız. Bu yüzden bana bağırmak istediğin başka bir konu yoksa, dışarı çıkabilirsin."

Bir nefes verdim. "Avukat tavsiyesi için teşekkür ederim," dedim yavaşça. "Dün onunla bir telefon görüşmesi yaptım, Mary Louise hakkında elimdeki her şeyi ona gönderdim."

"Yani bana bağırmaya *ve* teşekkür etmeye mi geldin?" diye sordu. Sesindeki öfke biraz daha azalmıştı.

Omuz silktim. "Ben karmaşık bir kadınım."

"Anlaşıldı. Şimdi, eğer şirretliğin bittiyse evimin tadını sen olmadan çıkarmak istiyorum."

"Bundan şüpheliyim. Ayrıca beni dinleyene kadar gitmeyeceğim. Bunu çok düşündüm..."

Sırıttı. "Beni mi düşünüyordun? Beni düşünmek yerine Bay Doğru'yu bulmakla meşgul olman gerekmiyor mu?"

Ona ters ters baktım. "Benim büyük bir beynim var, Lucifer. İçeride birçok şey için yer var."

"Onu buldun mu?" diye sordu.

Son zamanlarda yaptığım flört saçmalıklarını düşündüğümde omurgamı saran ürpertiyi tam olarak bastıramadım.

"Henüz değil," dedim zoraki bir pozitiflikle. "Buraya flört hayatım hakkında konuşmaya gelmedim."

Hafifçe eğleniyormuş gibi görünürken, "O zaman neden geldin?" diye sordu.

"Çöp kutuları hakkında bağırmak için. Dinlemiyor muydun?"

"O kadar kişiyle çıktın, hâlâ uygun bir aday bulamadın mı?"

Gözlerimi kıstım. "Dinle, Rollins. Bu iş, sana kahve ve yavru köpek kanından yapılmış *smoothie* getirecek bir çalışan işe almaya benzemez. Hayat arkadaşını bulmak..." Cesaret kırıcı mıydı? Fiziksel olarak acı verici miydi? Dayanılmaz derecede iç karartıcı mıydı? "Zorlayıcı," dedim yüksek sesle.

Kollarını kavuşturarak oturma odasına açılan kapıya yaslandı. "Detaylandır."

"Seninle flört hayatımı konuşmayacağım."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Eminim seni geri aramamaları onlarla ilgili bir şeydir, seninle ilgili değil."

"Beni *ghostlamadılar!*" Yani bir adam hariç. Aslında onun yaptığı da *ghostlamaktan* beterdi. *Ghostlamanın* ne olduğunu biliyor musun?"

"Sürekli umurumda olmayan şeyler hakkında konuşmakta ısrar eden yirmi iki yaşında biriyle çalışıyorum. Sadece *ghostlamanın* ne olduğunu bilmekle kalmıyorum, zorda kalırsam tüm *Kardashianlar*'ı sayabilirim."

"O iyi mi? Holly yani."

"İyi," dedi sertçe.

"Ben de bunu düşünüyordum. Onu kovalayan adamların..."

"*Ghostlamaya* geri dönelim," diye ısrar etti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

O soğuk, gri gözleri kurnaz bir ifadeye büründü. "Bana anlatırsan sana koca bir *Stucky's*** *pretzel**** veririm."

Alay ederek güldüm. "Bana yemekle rüşvet veremezsin."

Bu bir yalandı. *Stucky's pretzel*'leri kafam büyüklüğündeydi, karşı konulmaz bir şekilde gevrekti.

"Tarçınlı, şekerli... ve karamel soslu," diye ekledi.

---

* Orijinali "*ghosting*" olan ifade, bir ilişkide taraflardan birinin hiçbir açıklama yapmadan iletişimi tamamen koparması anlamına gelir. 2000'li yılların başında ortaya çıkmış, sosyal medya kullanımının artmasıyla yaygınlaşmıştır. (ç.n.)

** 1930'lu yıllarda ABD'de kurulan, seyahat edenler için popüler bir mola noktası haline gelen yiyecek mağaza zinciri. Zamanla gelişmiş, benzin istasyonları ve restoranlarıyla tanınır hale gelmiştir. (ç.n.)

*** Kıvrılarak şekillendirilen hamurdan yapılmış bir tür ekmek çeşididir. (ç.n.)

Lanet olsun. En sevdiğimdi. Ona attığım ters bakışlara karşılık verdi. Midem lanet olası bir hain gibi guruldayana kadar birbirimize bakmaya devam ettik. Bilgisayar fiyaskosu sırasında öğle yemeğini kaçırmış, henüz akşam yemeği de yememiştim.

"Peki," diye kabul ettim. "Sana anlatıyorum çünkü nasıl olsa koca ağızlı küçük, tuhaf grubumuzda bunu duyacaksın."

Stef, Naomi ve Lina'ya bu hikâyeyi çoktan anlatmıştım.

"Zevkle dinliyorum," dedi Lucian.

"Hayır. Önce *pretzel*'i görmek istiyorum."

Dudaklarında hafif bir eğlence ifadesi belirdi. Sakalını nasıl bu kadar düzgün kestiğini merak ediyordum. Özel bir usturayla mı yapıyordu, yoksa iki günde bir evine gelen bir sakal tasarımcısı mı vardı?

"Hadi o zaman," diyerek mutfağa doğru yöneldi. Çoraplı ayakları yürürken hiç ses çıkarmıyordu.

İçimde buna pişman olacağıma dair bir his vardı ama en azından bir *pretzel* alabilecektim.

Tıpkı oturma odası gibi mutfağıyla yemek alanı da acımasızca temizdi. Sanki odalar yeni sterilize edilmiş veya sadece orada yaşayan biri varmış gibi görünmesi için özenle düzenlenmişti. Buzdolabının içinin neye benzediğini merak ettim. Herkesin mutfağında olduğu gibi son kullanma tarihi geçmiş hardal kavanozları mı bulacaktım, yoksa daha acımasız bir sterillik mi olacaktı? Sebzeler Lucian'ın sebzelik çekmecesinde çürümeye cesaret edebilir miydi?

Pembe bir pastane kutusunun kapağını açıp bana doğru çevirdi.

Ağzım sulandı.

Sadece bir *pretzel* vardı.

"Sen sen olmana, ben de ben olmama rağmen son *pretzel*'ini alamam. Bunu neden aldın ki? Yumurta beyazı ve tek boynuzlu at toynağıyla beslenmiyor musun sen?" Adam disiplin kavramını yepyeni, sinir bozucu bir seviyeye taşımıştı.

"Sloane Walton'ı *ghostlayan* adamın hikâyesi karşılığında bunu vermeye hazırım."

"Sanki çocuk kitabı dinliyorsun."

"Oyalanıyorsun," dedi dolaptan bir tabak çıkarırken.

O *pretzel*'i gerçekten istiyordum. "Tamam. O zaman bölüşelim. Yakında bir yabancının önünde soyunmayı umuyorum ve hamur işlerinden uzak duracak kadar iyi görünmem gerekiyor."

Bir şey söylemeden ikinci bir tabak çıkarıp o lezzetli hamur işini iki eşit parçaya böldü.

İki tabağı mikrodalgaya koyarken ağzım sulandı.

"Konuş."

"Peki, tamam." Mutfak adasının altındaki taburelerden birini çekip oturdum. "Gary adında bir adamla eşleştim. Profiline göre okumaktan, yürüyüş yapmaktan ve yeğenleriyle vakit geçirmekten hoşlanan bir pediatri hemşiresiydi."

"Belli ki pisliğin tekiymiş," diye dalga geçti Lucian.

Alayını duymazdan gelip devam ettim. "Mesajları normal olduğu için akşam yemeği teklifini kabul ettim. Senin ön sıradan izlediğin son fiyaskonun ardından Nash ve Lina destek amaçlı gelmeye karar verdiler. Bize yakın bir masa buldular, biz de sohbet etmeye başladık. Oldukça iyi birine benziyordu ama ona işi hakkında soru sorduğumda hastaneler, hemşirelik veya çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyordu. Bana sürekli 'Bir kütüphaneci ne kadar para kazanır?', 'Ne tür bir araban var?' ve 'Emeklilik için birikimin var mı?' gibi sorular soruyordu."

Lucian gözlerini kapatıp elini alnına götürdü.

Mikrodalganın sesi duyuldu. Fırının kapağını açmasıyla mutfağa lezzetli bir tarçın kokusu yayıldı.

"Bu noktada kesinlikle şüphelendiğim için Nash ve Lina'ya işaret ettim. Koşarak yanımıza gelip Horace amcamın merdivenden düştüğü bahanesiyle beni götürdüler."

Tabaklardan birini önüme bırakarak çekmeceden iki çatal çıkardı.

Hiç vakit kaybetmeden karamel sosun kapağını açıp ilk lokmamı içine daldırdım. "Her neyse, biz eve giderken Gary aradı. Elbette sesli mesaja yönlendirdim. Aman Tanrım, bu ilahi bir şey," diye inledim tatlar ağzımda erirken.

Lucian kendi yarısından daha küçük, daha vakur bir ısırık aldı. "Gary ne dedi?"

Telefonumu çıkardım. "Kendin dinle."

Sesli mesajlarım arasında gezinip oynat tuşuna bastım.

"Selam, Sloane. Ben Gary. Sadece kontrol etmek ve amcanın nasıl olduğunu öğrenmek istedim... Aman Tanrım! Ah!" Konuşması kesilirken yerini devirli bir motorun, gıcırdayan lastiklerin ve nihayet korkunç bir çarpışmanın sesine bıraktı. Ardından gelen parazit sesi mutfağı doldurdu.

Lucian başını salladı. "Ciddi olamazsın."

"Devam et. Söylemek için can attığını biliyorum," dedim çatalımla işaret ederek.

"Seni kandırıyor."

Parmağımı kaldırıp bir sonraki mesajm oynat tuşuna bastım.

"Selam, ben Vick Verkman. Gary'nin arkadaşıyım. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Gary dün gece korkunç bir kaza geçirdi. Şu anda komada. Hastane yetkilisi, faturalarını ödemezse fişini çekmekle tehdit ediyor. Sürekli senin adını fısıldıyor."

Lucian çatalını masaya bıraktı. "Vick Verkman'ın sesi Gary'nin sesine ne kadar çok benziyor."

"Bekle," diyerek bir sonraki mesajı açtım.

"Sloane? Ben Mercedes, Gary'nin annesi. Gary dün gece sen ve amcan için endişelenirken geçirdiği trafik kazasında aldığı yaralar nedeniyle vefat etti. Cenaze evi ödeme yapmazsak cesedini alıkoymakla tehdit ediyor..."

Mesajı durdurup yumuşak *pretzel*'den bir ısırık daha aldım.

Lucian gözlerini devirdi. "Bana ona para göndermediğini söyle."

Sırıttım. "Annesine mesaj atıp çeki nereye gönderebileceğimi sordum. Gary Jessup adına imzalayarak ev adresine postalamamı önerdi. Böylece 'miras yönetiminin ilgileneceğini' söyledi."

"Sahte ölümünden sonra sana gerçek adını ve adresini mi verdi?"

"Evet. Bu sayede onu uygulamaya bildirip çalıştığı yeri kolayca buldum. Ardından ona başsağlığı dileklerimi içeren bir cenaze çiçeği gönderebildim."

Çatalını tekrar eline alırken, "Nerede çalışıyormuş?" diye sordu Lucian.

Ilık *pretzel*'i tabaktaki karamel birikintisinin içinde döndürdüm. "Şu iğrenç borç tahsilat yerlerinden birinde. Bilirsin işte, tıbbi ya da ipotek borçlarını üç kuruşa satın alıp insanları taciz ederek tahsil etmeye çalışıyorlar. Sanırım adı Morganstern Kredi Şirketi'ydi."

Lucian hiçbir şey söylemeden bir ısırık daha aldı. Aramızdaki tezgâhın arkasında, lavaboya yaslanmış şekilde ayakta yemeyi sürdürdü.

"Nasıl yani? 'O kadar istenmiyorsun ki, adamlar senden kurtulmak için öldüklerini söylüyorlar' şakaları yok mu?" diye sordum.

"Çok fazla can alıcı nokta var. Donup kaldım," dedi Lucian. "Neden kendini buna maruz bırakıyorsun?"

Kirpiklerimi cilveli bir tavırla kırpıştırarak, "Seninle vakit geçirmeye mi?" diye sordum.

"Sadece hamur işi için burada olduğunu biliyorum."

Son lokmamın tadını çıkardıktan sonra tabakta kalanları yalamaktan kaçındım. "Bir aile istiyorum. Zamanı geldi."

Ayağa kalkarak mutfak adasının etrafından dolaştım. Lucian lavaboya yaklaşabilmem için sessizce yana kaydı. Tabağımla çatalı yıkayıp kurumaya bıraktım.

"Bu konuda ciddisin, değil mi?"

Sesinin şaşkınlıkla dolu olduğunu fark ettiğimde dönüp ona baktım. Aramızda yeterince mesafe olmaması ve yalınayak olmamız garip bir yakınlık yaratıyordu.

"Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Sen hiç bir şeyi istediğine karar verdikten sonra gidip onu elde etmedin mi? Ya da senin durumunda birkaç milyonu gözden çıkararak kendine istediğin şeyi satın almadın mı?"

Beni kenara ittiğinde vücudum bu masum temas karşısında ısındı. Aramıza biraz mesafe koyup tezgâhın üzerine zıpladım. Lucian bulaşıkları yıkadı, ardından fırın kapağına asılmış havluyu kullanarak tabakları kuruladı ve yerlerine kaldırdı.

Titiz olduğunu fark ettim. Adam eşyaların yerinde olmamasına tahammül edemiyordu. Muhtemelen seksten önce çoraplarını katlıyordu.

"Çok pragmatik bir yaklaşım," dedi Lucian.

Oturduğum yerde sinirle kıpırdadım. "Pragmatik olabilirim."

Bana baktığında o gümüş renkli derin bakışlarının sıcaklığını hissettim.

"Birçok alanda, evet," diye kabul etti. "Ancak okuduğun kitapları düşününce romantizme öncelik vermeni beklerdim."

"Şu an ne saçmalıyorsun?" diye sordum.

"Gençliğinden beri kamyonlar dolusu aşk romanı okuyorsun. Alnının ortasında 'sonsuza dek mutlu yaşadılar' yazıyor."

Kollarımı kavuşturdum. Naomi ve Lina gibi ayaklarımı yerden kesecek biriyle tanışmak ister miydim? *Evet.* Onların abartılı seks hayatlarıyla büyük aşklarını biraz kıskanıyor muydum? *Kesinlikle evet.*

"Bazen bir şeyin olmasını beklemeyi bırakıp onu gerçekleştirmek için adım atmaya başlamalısın," dedim ona.

"Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil," diye karşılık verdim.

Bir anlık sırıtışı baş döndürücüydü.

Tırnaklarımı inceleyerek sıkılmış gibi yaptım. "Sadece meraktan soruyorum, neye inanmıyorsun?"

"Bir adamla sırf 'potansiyel baba' özellikleri taşıdığı için yuva kuramazsın. Senin yapında bu yok."

"Ah, yapımda tam olarak ne var?"

Avına saldıran bir canavar gibi hızla hareket etti. Dizlerimin arasına girip ellerini tezgâhın üzerine koyarak beni bedeniyle hapsetti. "Okuduğun o kahramanlar gibi yaşayan bir erkek istiyorsun. Kadını için savaşan, bir an daha dokunmamaya dayanamadığı için onu karanlık köşelere sürükleyen ve kadını için her şeyi yapan bir erkek. İstediğin şey bu."

Sesi kaba bir homurdanma, görünmez bir okşama gibiydi.

Ona bu kadar yakın olmak neden bu kadar iyi, bu kadar heyecan verici hissettiriyordu?

"Ofisinde yaşananlar tekrarlanacağa benziyor," diye uyardım.

Gözleri kısılsa da yerinden kıpırdamadı. Aynı anda onlarca yerime dokunuyormuş gibi hissettirerek olduğu yerde kaldı.

"Sakın evlenme," dedi. "Hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın."

"Şu anda bana ciddi ciddi aşk hayatı tavsiyesi mi veriyorsun?"

"Sadece bir şeylerin kendiliğinden gelişmesine izin vermek yerine, onları zorlayarak başını daha fazla belaya sokabileceğini söylüyorum."

"Senin için söylemesi kolay. Yetmiş beş yaşına geldiğinde bile çocuk sahibi olabilirsin."

"Hayır, yapamam. Vazektomi* yaptırdım."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Ne zaman? *Neden?*"

Benden uzaklaşarak odanın ortasına gitti, son derece rahatsız görünüyordu. "Gitmelisin."

Ancak olduğum yere çakılıp kalmıştım. "Yani, elbette bana anlatmak zorunda değilsin. Az önce sana çok özel, aşağılayıcı flört hayatım hakkında içimi dökmüş olsam bile bana bir şey borçluymuşsun gibi hissetme."

"Sana *pretzel* verdim."

"Yarım *pretzel*," diye belirttim.

Bir an için her zaman yaptığı gibi yine içine kapanacağını düşündüm. Sonra iç geçirdi. "Yirmili yaşlarımdaydım. Çok önemsemediğim bir kızı hamile bıraktığımdan korktum. Aile kurmaya niyetim olmadığım zaten biliyordum, bu yüzden bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olmak istedim."

"Vay canına, bu kadar büyük bir karar vermek için çok genç bir yaş."

"Fikrimi değiştirmedim, bu yüzden bana öyle bakmayı bırakabilirsin."

"Nasıl?"

"Sanki bana acıyormuşsun gibi."

Homurdandım. "Sana acımıyorum, seni devasa hödük. Ben sadece... şaşırdım. Sanırım her zaman kararlarında daha hesaplı olduğunu düşünmüşümdür. Bu çok ani bir kararmış gibi geldi."

"Bu konuşma beni rahatsız ediyor. Gitmelisin."

"Lucian." İçimde kaynayan tüm öfke ve hayal kırıklığı tek kelimeye büründü.

"Ne?" dedi sessizce.

* Erkeklerde spermleri taşıyan tüplerin kesilmesi veya bağlanmasıyla yapılan doğum kontrol yöntemidir. (ç.n.)

"Neden bu hız trenine binip duruyoruz?"

"Bunu daha çok bir dans olarak düşünmüşümdür," diye karşılık verdi.

"Hız treni, dans, bir sürü büyük hata... Biz ne yapıyoruz, Lucifer?"

Gözlerini bana diktiğinde olduğum yerde donakaldığımı hissettim.

"Artık var olmayan bir şeye tutunuyoruz," dedi kesin bir ifadeyle.

Darbenin acısını hissederek bir nefes verdim.

"Var olmayan bir şeyi nasıl bırakabiliriz?" diye sordum.

"Eğer bir yolunu bulursam, avukatıma yazacağım bir mektupla sana haber veririm."

Dudaklarım kıvrıldı. Lucian'ın böyle büyülü bir yanı vardı. Ondan nefret ediyor olsam bile beni gülümsetebilirdi. "Hiç aile kurmak istedin mi?" diye sordum.

"Bir kere. Uzun zaman önce," dedi kısık bir sesle.

Dudağımı ısırıp anıların sağanağından kaçmaya çalıştım.

"Gitmelisin, peri."

"Onlar gibi olmak zorunda değilsin," dedim ona. "Sen çok daha iyisin. Yani korkunç kişiliğin dışında. Bu işi onlardan daha iyi yaparsın."

Başını sallamaya çoktan başlamıştı. "Zamanımı en önemli bulduğum şeylere harcıyorum. Bir eşe ve çocuklara ayıracak vaktim yok. Onları sadece riske atmış olurum."

Doğruldum. "Nash'e, FBI ile çalıştığını söyledim..."

"Elbette söyledin."

Hız treni ilk yüksekliğe doğru ilerliyordu.

"Bana endişelenmememi söylemiştin. 'Arkadaşınla konuşma' demedin."

"Birazcık bile değişmemişsin," diye tersledi.

Aslında on altı yaşımdan beri bir beden genişlemiştim. Tabii bunun konuştuklarımızla ilgisi yoktu.

"*Sen* de eskiden olduğundan tamamen farklı bir insansın."

"Yapacak işlerim var ve sen beni rahatsız ediyorsun."

"*Arkadaşın* Nash'le konuştum, FBI'la kanka olman onu heyecanlandırmadı." Nash tam olarak, "*Midem bulanıyor*," gibi bir şey söylemişti.

"Umurumda değil." Lucian'ın küstah ses tonu karşısında oturma odasına gidip kırçıllı yastıklardan birini ona fırlatmak istedim.

"İkimiz de Holly'nin peşine düşenin Anthony Hugo'nun adamları olup olmadığını merak ettik."

"Bu sizi ilgilendirmez. Eğer Hugo'nun adamlarıysa, o zaman söylemek istediğimi kanıtlamış olurum. Bana yakın olan insanların zarar görmesine neden olacak şeyler yapıyorum," diye tersledi. O güzel yüzündeki perde bir anlığına kalkınca ardındakileri görebildim.

"Lucian," dedim usulca.

Elini kaldırdı. "Yapma. Gitmeni istiyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Bana soruşturmanın ne durumda olduğunu söyleyene kadar olmaz. Tehlikede misin? Çalışanların önlem alıyor mu?"

"Bunu seninle tartışmayacağım," diyerek mutfaktan çıktı.

Koridora kadar peşinden gittim. "Hugo'ya listeyi satan adamın öldüğünü söylemiştin. Felix Metzer, değil mi?"

Elini kapı tokmağına koyan Lucian durdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Potomac'tan çıkarılan ceset haberlerini aratmak o kadar da zor değil."

"Haberlerde kim olduğu söylenmedi," diye karşı çıktı.

"Ben lanet olası bir kütüphaneciyim. Gerçek kaynaklara erişimim var."

"Bu işe *karışmayacaksın*, Sloane."

Sesi buz gibi ve sertti.

"Karışmak istemiyorum. İstediğim tek şey cevap almak. FBI yakında bir tutuklama yapacak mı? Hugo yine misilleme yapacak mı, yapacaksa Lina ve Nolan hedefinde mi? Duncan'a listeyi satan adam öldüyse, bu artık ilerleme kaydedilmeyeceği anlamına mı geliyor? Cezaları daha yüksek olduğu için mi FBI mali suçları araştırıyor? Cinayetten suçlanmak kadar seksi değil ama genellikle kanıtlaması daha kolay..."

"Bu seni ilgilendirmiyor. *Ben* seni ilgilendirmiyorum."

"Bir kez bile tutuklanmadan kırk yıldır aile işini yürütmeyi başaran bir mafya liderinden daha zeki, daha hızlı ve daha şeytani olduğuna beni ikna et. O zaman seni rahat bırakırım."

"Seni evimden çıkman dışında hiçbir şeye ikna etmek zorunda değilim, Sloane."

Sinirlenme sınırını aşıp doğrudan öfkelenmeye başlıyormuş gibi görünüyordu.

"Bak, sana tavsiye verecek bir ailen ya da arkadaş grubun olmadığına göre beni dinleyeceksin. Anthony Hugo'yla uğraşmak kötü bir fikir. Misilleme yapacaktır. FBI'ın davayı oluşturmasına izin verip bu işin dışında kal."

Söylediklerimi dinlemesinin benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Fakat önemliydi.

"Fikrin not edilmiştir," dedi soğuk bir şekilde.

Durduğum yerde dikleştim. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neden mi?" diye alay etti. "Benden bir şey almaya çalıştı."

Karşısına dikildim. "Yani hayatını ne yaparak geçireceksin? Sana yanlış yapan herkesi yok ederek mi?"

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim."

Bir nefes verip farklı bir taktiğe geçtim. "Babanın seni güçsüz hissettirdiğini anlıyorum ama..."

"Tek bir kelime daha söyleme."

Korkutucu sesini kullandığı anda beni kızdırmayı başardı.

"Tüm yetişkin hayatını babanın yaptığı yanlışları düzeltmek için harcayamazsın. O zaten parmaklıklar ardında..."

"Artık değil."

"Ne? *Hapisten* çıktı mı?" Sesim bir köpek düdüğü kadar tiz çıkmıştı.

"Hayır. Öldü."

Gözlerimi hızla kırpıştırırken başımın dönmesine engel olmak için bir elimi alnıma götürdüm. "*Öldü* mü?"

"Geçen yaz."

"*Geçen yaz mı?*"

"Söylediğim her şeyi tekrarlamana gerek yok," dedi Lucian.

Şakaklarımı ovuşturdum. "Neden bana haber verilmedi?"

Kaşlarını çattı. "Sana neden haber verilecekti?"

"Çünkü lanet olası Ansel Rollins'in bir kurbanı olarak taşındığın-

da, şartlı tahliye olduğunda ya da öldüğünde bana haber verilmesi gerekiyor! Çünkü o canavarın ait olduğu yerde kalmasını sağlamak için şartlı tahliye kurulunda her seferinde ifade verdim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece ölmesi ne tür bir adalet? Bana en azından korkunç acılar içinde öldüğünü söyle."

Boğuk bir sesle, "İfade mi verdin?" diye homurdandı. Uzanıp kollarımı sıcak elleriyle sıkı bir şekilde kavradı. O soğukkanlı Lucian gitmiş, yerine alev alev yanan bir adam gelmişti.

"Elbette verdim. Babam her seferinde benimle geldi. Bu yıl onsuz gitmek konusunda endişeliydim, yine de gidecektim."

"Kimse senden bunu yapmanı istemedi. Onu orada tutmak senin sorumluluğunda değildi." Sesi patlamak üzereymiş gibi çıkmıştı.

"Nasıl oldu?" diye sordum.

Derin bir nefes alıp verdi. "Uykusunda felç geçirmiş. Acısız olduğunu söylediler." Kelimeler dudaklarından acıyla döküldü.

"Acısız." Zoraki bir kahkaha attım. Babam dünyadaki son haftalarını acı çekerek geçirmişti ama Ansel Rollins uykusunda huzur içinde ölmüştü.

"Baban bana şartlı tahliye kuruluna gittiğini söylemedi," dedi Lucian.

Adım atabilmek için tutuşundan kurtularak, "Neden söylesin ki?" diye sordum. Hareket halindeyken daha iyi düşünüyordum. "Buna inanamıyorum. İkisi de burada olmalıydı."

"Kimler?"

Çılgınlar gibi yürümeyi bırakıp ona baktım. "Babalarımız. Benimki burada olmalıydı çünkü iyi, nazik, akıllı ve harikaydı. Burada torunuyla oynuyor, annemle bir Akdeniz gezisi planlıyor olmalıydı. Mary Louise'i hapisten çıkarmamıza yardım etmeliydi. Baban olacak o aşağılık insan müsveddesi ise her gün her dakika sana yaptıklarının acısını çekmek için burada olmalıydı."

"Sana yaptıkları için de," dedi Lucian sessizce.

Onu duymazdan gelip oturma odasına doğru yürüdüm. Kanepeden aldığım kırçıllı yastıklardan birini yüzüme bastırarak boğazımda biriken çığlığı serbest bıraktım.

Neredeyse keyif dolu bir sesle, "Ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Yastığı kanepeye geri fırlattım. "Bilmiyorum. Naomi'nin yaptığı bir şey. İşe yarayabileceğini düşündüm."

"Yaradı mı?"

"Hayır. Şu anda çok öfkeliyim, gitsen iyi olur."

"Burası benim evim," diye belirtti.

"İyi," diye homurdandım. "Gidip kendimi daha iyi hissedene kadar kendi eşyalarımı kırayım." Ön kapıya doğru yöneldim.

Elim kapı koluna uzandığı anda beni yakaladı. Avucunu dayayarak kapıyı kapattı.

"Geri çekil, Lucian," diye fısıldadım arkamı dönmeden.

"Neden bu kadar kızgınsın?"

Yüzüne bakmak için döndüm. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Sloane," dedi neredeyse nazikçe.

"*Kızgınım* çünkü seni ve anneni incitti. Sizi mahvetti. Ne yani öylece gitti mi? Her şeyden kurtuldu mı? Hem de *huzur içinde?*"

Ah, Tanrı aşkına. Gözümden sıcak, öfkeli bir gözyaşı süzülerek yüzümde iz bıraktı.

Lucian omuzlarımdan tuttu. "*Sakın* onun için tek bir damla gözyaşı dökeyim deme."

"*Sakın* bana bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini söyleme."

"O beni mahvetmedi," diye ısrar etti. "Bu hayatı kurmama engel olmasına izin vermedim."

"Lucian, ne hayatı?" Sesim çatallaştı.

"Çok fazla para ve güç sahibiyim..."

"Senin *maddi varlıkların* var. Milyonlarca doların, yüksek mevkilerde tanıdıkların var. Günün her saati çalışıyorsun ama bunların hiçbiri seni mutlu etmedi. Bir daha onunla anılmaması için aile ismini kurtardın. Bu harika, yine de o isim seninle birlikte sona erecek. O seni başarılı olduğuna inandırdığı için *vazektomi* yaptırdın."

Güzel yüzü taşa döndü. "Herkes mutlu olamaz, Sloane."

"Gördün mü? İşte bu." Parmağımı yüzüne doğru kaldırdım. "Seni mahvetti. Bizi mahvetti."

:nan bir anlığına şoka girmiş gibiydi, sanki ona vurmuşum gibi

bakıyordu. Ardından maskesi yüzüne geri döndü. Beni bırakıp bir adım geri çekildi.

Bir kere başlamıştım, artık duramazdım. Aramızdaki mesafeyi kaparken on beş yaşımdan beri içimde tuttuğum kelimeleri söyledim. "Tatlı, zeki ve güzel bir çocuğu alıp onun kendini değersiz hissetmesine neden oldu. Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"O beni mahvetmedi. Ben ona rağmen olduğum kişi haline geldim."

"Hayır. Sen ona inat, olduğun kişi haline geldin," diye karşı çıktım. "Onun yapacaklarını ve yapmayacaklarını düşünerek seçim yaptığın sürece ona güç vereceksin. Seni hâlâ mahvediyor. Eskiden hapishaneden ediyordu, şimdi mezardan."

Lucian zekice değerlendirmemden memnun görünmüyordu. Düpedüz kızgındı, özenle kesilmiş sakalının altında çenesi kasılmıştı. "Ne istersen düşün ama onun yapmadığı tek şey bizi mahvetmekti. Bunu sen kendin yaptın."

Bir nefes alıp sözlerinin yarattığı etkiyi içime çektim.

"Bunun için özür diledim. On altı yaşındaydım."

"Peki şimdi kaç yaşındasın? Çünkü bir kez daha, işimi halletmem konusunda bana güvenmedin. O zaman güvenilmezdin, şimdi de kesinlikle güvenilmezsin."

Başım zonkluyordu. *Pretzel* mideme oturmuştu. "Bunun için beni affedemiyor musun? Ben de Ansel'in kazanmasına izin verdiğin için seni affedemiyorum."

"Evine git, Sloane."

"Memnuniyetle."

Hızla kapıya yönelip çıkarken yapabildiğim kadar sertçe çarptım.

ON DOKUZ

YAPILAN HATALAR

Lucian **Yirmi iki yıl önce**

Kulaklarımda çınlayan bir sesin yankısıyla irkilerek uyandım. Nefesimi tutup bunun bir rüyanın gölgeleri mi, yoksa gerçekten yaşadığım kâbus mu olduğunu anlamak için bekleme lüksüm yoktu. Sesi tekrar duyduğumda üzerime çoktan bir şort geçirmiştim. Öfkeli bir suçlama, çığlık çığlığa yalvaran bir sesi bastırıyordu.

Akşam yemeği soğumuştu.

Ev dağınıktı.

Garajda çamurlu ayak izleri vardı.

Çok gürültülüydü.

Çok sessizdi.

Ona yanlış bakmıştım.

Doğmuş olmam bile suçtu.

Çıplak ayaklarımla merdivenlere koştuğumda bir çarpma sesi duydum. Hemen ardından birinci kattan iç parçalayan hıçkırıklar yükseldi. Yeni başlamış olamayacak kadar gürültülüydüler. Uyuyakalmıştım.

Ne kadar aptaldım.

Ondan önce asla uyumazdım. Güvenli değildi, ona güvenmiyordum. Ancak çok yorulmuştum. Okulun son haftaları, yarı zamanlı bir iş ve yalandan üniversite hazırlıkları arasında yorgunluktan bayılacak hale geliyordum. Sürünerek kendi yatağıma ya da Sloane'un yatağına giriyordum.

Bay Walton benim için çok şey yapmıştı.

Bir burs ve iki hibeye başvurmama yardım etmişti. Üniversitede

futbol oynamama bile gerek kalmayacaktı. Futbol zaten vücuduma çok zarar vermişti. Futbol ve babamla yaşamak... Toplum içinde üçümüz aynı saçma maskaralığı tekrar tekrar oynuyor, kapalı kapılar ardındaki karanlık yokmuş gibi davranıyorduk. Aynı kâbusu defalarca yaşamıyormuşuz gibi yapıyorduk.

Kimse gerçeği sonsuza kadar saklayamazdı. Özellikle de bu kadar çirkin gerçekleri saklı tutmak mümkün değildi. Bu evden ayrılmayacaktım, annem bu evdeyken olmazdı.

Gidemezdim çünkü babamı durduran tek şey bendim.

Yaşananların tekrarlanacağını bilerek onu yakından izliyordum. Son şiddetli öfke patlamasının ardından oyun tekrar başlamıştı. Omzumu hâlâ tam hareket ettiremiyordum, annemin dudağının kenarında yeni bir yara vardı. Kendini gerçeklikten siliyormuş gibi gözlerimin önünde eriyip gidiyordu.

İşte o zaman ona zarar vermek istemiştim. Onu sadece durdurmak değil, gerçekten incitmek istemiştim. Ona bunun nasıl bir his olduğunu göstermek istemiştim.

Fakat zorlukla olsa da kendimi tutmuştum. Öfkelendiğim zamanlarda Bay Walton'ı ve satranç tahtasını düşünüyordum. Bazen en iyi saldırı iyi bir savunmadan geçiyordu.

Böylece savunmaya geçmiştim ve işler düzelmişti. Ancak uzun süre iyi kalamayacağını biliyordum, adam saatli bir bombaydı.

Onu çok iyi tanıdığım halde uyuyakalmıştım. Bu benim hatamdı.

Evde tene çarpan yumruk sesleriyle bir bedenin yere yığılırken çıkardığı tok ses duyuldu. Alkolle beslenen bağırışlar yankılanırken merdivenlerden aşağı uçarcasına indim.

Onları oturma odasında buldum. Anneme doğru eğilmiş, sağ elini öfkeyle yumruk yapmıştı. Kasları şişmişti, çenesini hiddetle sıkıyordu. Annem kilo verirken o kilo almıştı. Sanki Sloane'un şu sıralar takıntılı olduğu kitaplardaki vampirlerden biriymiş gibi annemin hayatını emiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı annem hüzünlü bir sesle. Süpürgeliğe doğru iki büklüm olmuştu. Yüzündeki kan alçıpana ve yere bulaşmıştı. Kemikli omuzlarının üstünden sarkan tişörtü lekelenmişti.

Annemin kaburgalarına acımasızca tekme attı.

"Dur!" Emir boğazımı yırtıp geçmişti.

Dönüp kan çanağı olmuş ruhsuz gözleriyle bana baktı.

Ayıldığında, "İçkiden," diyecekti. Annem, bizim kanımızla lekelenen parmak eklemlerini sardıktan sonra söz verecekti. "Bir daha olmayacak."

Ondan nefret ediyordum. O anda zaman durdu, dizlerimi titretecek kadar yoğun bir nefretle doldum.

"Ne dedin sen?" Kelimeleri kesin ve netti. İçtiği zaman dili dolanmazdı. Her şey daha keskin, daha acımasız olurdu.

O tanıdık öfkeyi hissetmeye başladığımda, "Durmanı söyledim," diye tekrarladım. Kalbim kafatasımın içinde zonkluyor, adrenalinim yükseliyordu.

"Lucian, git," diye yalvardı annem. Artık elleriyle dizleri üzerindeydi.

Anneme bakmadan onu tekrar tekmeledi. Botunun darbesiyle onu yere düşürdüğünde annem top gibi kıvrılarak inlemeye başladı.

İşte o zaman gördüm. Annemin alt kolunda uzun, derin bir kesik vardı. Babamın sol elinde bir metal parıldıyordu.

"Benim evimde bana asla sesini yükseltme, evlat."

Gözlerim yıkayıp mutfak tezgâhındaki yerine yerleştirdiğim bıçağa sabitlendi. Bıçağın üzerinde kan vardı. Annemi yaralamıştı, şimdiyse bıçağı bana doğru sallıyordu.

"Siktir git!" diye bağırdım. Kafamda bir okun yaydan fırlama sesini işittim. Artık itaatkâr, yaşı küçük evlat değildim. Barış sağlayan ya da koruyup kollayan da değildim. Ben *oydum*.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeyle odanın diğer ucuna koştum. Ellerimle terli tişörtünü kavradım. Tıpkı onun elleri gibiydi. Büyük, yaralı ve yıkmaya hazırlardı.

Bu düşünce sivri bir ok gibi aklıma saplanıp orada kaldı.

Çok şaşırmış görünüyordu çünkü ben haddimi bilirdim. Karşılık vermezdim ama bu gece vermiştim. İkimizden biri zarar görmeden önce bu durum sona ermeliydi.

Şaşkınlığını kendi avantajıma kullanarak onu, annemle beni sayı-

sız kez sıkıştırdığı duvara doğru fırlattım. Sert çenesine bir yumruk attığımda canının acıdığını gördüm. Annemin çığlıklarını çok uzaklardan duyabiliyordum.

Artık bağırıyordu. Bu korkunç, iğrenç bir istismardı. İnsan bunu ancak elinden her şeyini alan düşmanına yapabilirdi. Bir zamanlar sadece onu gururlandırmak isteyen oğluna yapmazdı.

Bıçak tenimi sıyırdığında bile asla söndürülemeyecek yakıcı bir öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Onu yok etmek istiyordum. İçimde ona karşı biriken öfkeyi boşaltmak çok iyi gelmişti.

Taze acı beni körükledi. Bıçağı elinden kapıp yere fırlattım. Yumruğu şakağıma geldiği anda her şey tepetaklak oldu. Ancak yere yığılmadım. Düşmedim, yalvarmadım ya da ağlamadım.

Kendimi kaybettim.

O düşene kadar durmayacaktım. Yalvaran, ağlayan *o* olmadan duramazdım.

Babasının oğlu.

Kelimeler kafamın içinde nakarat gibi dönmeye başladı. Hiç durmuyordu. Uzaklardan gelen kırılan cam seslerinin arasında tekrar ediyordu.

Babasının oğlu.

Annemin kısık sesli inlemeleri arasında...

Babasının oğlu.

Hiç durmadım. Savrulmaya, yumruklarından kaçmaya devam ettim. Başım zonklarken, kırmızı mavi ışıklar yanıp sönerken bile devam ettim.

Sloane

Telsiz telefonu tutan ellerim titriyordu. Ağlamak ya da kusmak istesem bile bu iş bitmeden ikisini de yapamayacağımdan emindim.

Lucian'a bir söz vermiştim. Çok inatçıydı ama bir şey yapmazsam birinin canı yanacaktı. Gerçekten yanacaktı.

Bay Rollins'i eve gelirken görmüştüm. Kamyonetinin yakıt kapağı hâlâ açıktı. İki *Saint Bernard* köpeğini gezdiren Bayan Clem-

son'dan kaçmak için direksiyonu yanlış şeride kırmış, sonra tekrar geri dönmüştü. Kadına küfürler savurmuş, gazı köklemiş ve ardından frene basarak kendi garaj kapısına birkaç santim kala durmuştu.

Geçen yıl birçok kez aileme anlatmak istemiştim. Ancak Lucian bana söz verdirmişti. Bu işin dışında kalacak, onun halletmesine izin verecektim.

Bu konuda hiç konuşmazdı, ben işaretleri takip ettiğim için az çok biliyordum. Penceremi hiçbir zaman kilitlemezdim. Kötü gecelerde ise hafifçe aralık bırakır, bir battaniye alıp pencere kenarındaki koltuğa kıvrılarak dinlerdim.

Bunun olmasını engelleyemeyeceğime göre en azından onunla birlikte acı çekebilirdim.

Bazı açılardan çok yakındık, diğer açılardan neredeyse yabancıydık.

Okulda gördüğüm bir Lucian vardı. Popüler yakışıklı çocuktu. Kimse bakmıyorken bana göz kırpar ya da atkuyruğumu çekiştirirdi.

Haftada üç akşam aile masamızda yemek yiyen bir Lucian vardı. Kibar, saygılı, sessizdi. Annem, tansiyonunu yükselttiğini söylediği için pazar günleri lisenin otoparkında bana araba kullanmayı öğretmeye gönüllü olan çocuktu.

Bir de pencereme tırmanan Lucian vardı. Komik, düşünceli, zekiydi ve benimle ilgilenirdi. Müzik, filmler ve kitaplar üzerine saatlerce tartışırdık. Bazen sırf üzerine konuşabilmek için benim okuduğum şeyleri okurdu. Hatta trombon çalan, evlerinin bahçesinde havuz olan ikinci sınıftaki Trevor Whitmer ile olan ilk gerçek ilişkimde bana koçluk bile yapmıştı.

Haziran ayıydı. Salı günü Lucian'ın on sekizinci yaş günüydü. Lise mezuniyetiyle aynı gündü. Sanki başımızın üzerinde geri sayan bir saat varmış gibi hissediyorduk. Mezun olacak bir son sınıf öğrencisinin yaptıklarını yapıyordu. Yaz dönemini planlıyor, üniversite tişörtleri alıyordu. Ancak onu bu konuda ne kadar sıkıştırırsam sıkıştırayım bana açılmıyordu. Bazen kendinden hiçbir şey vermeden benim hakkımda her şeyi bilmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Gecenin karanlığında hafif bir çığlık daha duyunca irkilerek telefonu göğsüme bastırdım.

Lucian neredeyse her kavganın ardından gelirdi. Babası sızdıktan ya da tekrar gittikten, annesi yatıştıktan sonra burada olurdu. Ona göz kulak olacak kimse yoktu. Bu yüzden komodinime bandaj ve antibiyotik merhem koymuştum. Bazen bir poşete buz küpleri doldurmak, atıştırmalık bir şeyler almak için gizlice aşağı iniyordum.

Bana anlatacak kadar güveniyordu. Belki bu istemediği bir şey olsa bile doğru olanı yapacağım konusunda bana güvendiği anlamına da gelirdi.

Gergin bir şekilde dudağımı çiğnedim. Buradaki güzel odamda, güzel hayatımla oturup babasının ona zarar vermeyi bırakmasını bekleyemezdim. Arkadaşlar böyle yapmazdı. İnsan birini sevdiğinde böyle yapmazdı ve ben Lucian'ı seviyordum.

Ne şekilde olduğundan emin değildim. Sadece onu sevdiğimi biliyordum ve artık onun incindiğini görmeye dayanamıyordum.

Pencereyi açıp verandanın çatısına çıktım.

Saat neredeyse gece yarısıydı. Annemle babam saatlerdir uyuyordu. Koşarak odalarına girip tüm hikâyeyi anlattıktan sonra 911'i aramalarını isteyemezdim. Yapabilir miydim?

Dürüst olmak gerekirse, ailem harika insanlardı. 911'i ararlardı, o sırada babam yan kapıya koşup ortalığı sakinleştirmeye çalışırdı.

Arada bir gerilimi azaltmak gerektiğini anlıyordum. Ancak Bay Rollins insanı yere sermeden önce ilk cümlesini bitirmesine bile izin vermeyecek türden bir adam gibi görünüyordu. Babamın zarar görmesini istemiyordum. Ayrıca yan evde neler olduğunu öğrenirse yıkılırdı. O ve annem işaretleri görmedikleri için kendilerini suçlu hissederlerdi. Üstelik bunu bir şekilde telafi etmeye çalışırlardı, bu da Lucian'ı sadece utandırıp benden uzaklaştırırdı.

Bay Rollins'e karşı sadece büyük kurgu eserlerin betimleyebildiği türden derin bir nefret besliyordum. Her gördüğümde dik dik bakarak ona olan hislerimi görmesini istiyordum. Arkasını dönüp bakışlarımla ona zehirli hançerler fırlattığımı görmesini, herkesi kandıramadığını anlamasını ve küçük kirli sırrının farkında olduğumu bilmesini istiyordum.

Fakat beni hiç fark etmedi, bir kez bile bana bakmadı. Sanırım

böylesi daha iyiydi. Planımı uygulamaya koyduğumda onun kaderinde bir rol oynadığımı düşünmeyecekti.

Bir sürü planım vardı. Bir defter dolusuydu. LUCIAN'IN ÜNİVERSİTEYE GİDEBİLMESİ İÇİN BAY ROLLINS'İ TUTUKLATMA YOLLARI. Bunu ilk sayfaya en sevdiğim mor fosforlu kalemle, büyük harflerle yazmıştım. Defterin dış kapağında ise kimsenin dikkatini çekmemesi için COĞRAFYA NOTLARI yazıyordu.

Yaptığım son planda "tutuklanma" kısmını atlamış, doğrudan "onu öldürme" kısmına geçmiştim. Bay Rollins'in birkaç ayda bir garaj yolundaki kamyonetinin fren balatalarını değiştirdiğini fark etmiştim. Muhtemelen sarhoşken bir şeylere çarpmamak için sürekli frene bastığından sık değiştirmesi gerekiyordu. O aracın altındayken gizlice oraya gidip el frenini indirmeyi düşünmüştüm.

Ezildiğinden emin olduktan sonra sesim titreyerek 911'i arayacaktım.

Öldürülmeyi gerçekten hak etse bile durumun, bağımsız bir tanığın dikkatini çekmesi söz konusuydu. Bu yüzden cinayet işlememi gerektirmeyecek daha gerçekçi planlar da yapmıştım.

Mesela Lucian'ın futbol koçunun morluklarını merak etmesini sağlayabilirdim. Belki Rollins ailesinin diğer tarafta yaşayan komşularına gidebilirdim. Ancak Bay Clemson'ın nadiren kullandığı bir işitme cihazı vardı ve Bayan Clemson konuşmakla çok meşgul olduğu için başka kimseyi duymuyordu.

Bir çözüm bulup onu durduracaktım. Böylece Lucian üniversiteye gidebilecek, annesi için endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Mutlu olacaktı, gerçekten mutlu olacaktı.

Boğuk bir bağırışla irkildim. Ardından cam kırılma sesi geldi. Gürültülü bir cam kırılma sesiydi, sanırım oturma odalarının penceresinden geliyordu.

Daha kararımı tam olarak veremeden başparmağımla 911'i tuşlamıştım.

Ürkütücü sessizliği bozan hıçkırığın benden geldiğini fark ettim.

O kadar çok titriyordum ki dişlerim takırdıyordu.

İkimizden biri bu gece buna bir son vermeliydi. Hayatının geri

kalanında benden nefret edeceği anlamına gelse bile en azından yaşayacak bir hayatı olacaktı.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Karısına ve oğluna zarar veren bir adam var. Durum kötü görünüyor. Lütfen çok geç olmadan yardım gönderin." Sesim çatallandı.

"Tamam, tatlım," dedi operatör daha yumuşak bir tonda. "Her şey yoluna girecek. Adres nedir?"

Hıçkırıklar arasında konuşmakta zorlanarak adresi iki denemede verebildim.

"Görevliler şimdi yola çıkıyor."

"Onlara acele etmelerini, ayrıca dikkatli olmalarını söyleyin. Bay Rollins iri bir adam, sürekli içiyor ve sarhoşken araba kullanıyor," diyerek adamdan nefret etmemin nedenlerini sıraladım.

"Tamam. Polis bununla ilgilenecek."

Gözyaşlarımı koluma silerek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Çatı soğuktu. Üşümüş halde, tek başıma Lucian'ın iyi olmasını bekledim.

"Bu kişiler komşularınız mı?" diye sordu operatör.

Uzaklardan gelen siren seslerini duyduğumda yaklaşmış olmaları için dua ettim.

"Arkadaşım," diye fısıldadım.

Lucian

Kelepçeler bileklerimi acıtıyordu. Wiley Ogden beni ön kapıdan dışarı çıkarırken kırık camlar ayaklarımın altını kesmişti. Yüzümdeki ve kollarımdaki onlarca kesikten kan akıyordu. Babam, ben elinden almadan önce bıçakla kaburgalarımın üzerine derin olmayan bir kesik açmayı başarmıştı. Başım ağrıyordu, insanların söylediklerine dikkat etmekte zorlanıyordum. Her şey bulanık, karmakarışıktı.

Evin önündeki sokakta iki devriye arabası, garaj yolunda park etmiş bir ambulans vardı. Her üç aracın da ışıkları yanıyor, mahalledeki herkesi utancımdan haberdar ediyorlardı.

Sabahlıkları içindeki endişeli komşulardan oluşan küçük bir grup vardı.

"Ne yapıyorsun sen?" Simon Walton üstünde kedili pijamasıyla gözlerinden ateş püskürterek bana doğru yürüdü.

Gözlerimi kaçırdım, manevi babam olarak görmeye başladığım adamın gözlerindeki yargıya dayanamazdım. Ancak öfkelendiği kişi ben değildim. Benimle polis şefinin arasına girerek parmağını Ogden'ın zayıf göğsüne bastırdı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, Wylie?"

Komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle, "Anne babasını şef bıçağıyla doğramaya çalıştığı için bu serseriyi tutukluyorum," dedi şef.

"Öyle bir şey olmadı!" Kalabalık dağıldı ya da görüş mesafem Sloane'a odaklanabilecek kadar açıldı.

Gözlerimi hızla kaçırdım ama gözyaşları içindeki yüzünü görmüştüm. Yüzünde hissettiği dehşete karışmış suçluluk duygusu vardı. Telsiz telefon hâlâ elindeydi.

Arayan oydu. Polisleri o aramıştı. Hayatımın sona ermesinin sebebi, annemin korumasız kalmasının sebebi oydu. Babam polislere onlara sebepsiz yere saldırdığımı söylerken annem sessiz kalmıştı.

İçimi bir bulantı dalgası kapladı.

"Sloane, bunu ben hallederim," diye ısrar etti Bay Walton. "Hemen kelepçelerini çöz, Wylie. Yoksa seninle sorun yaşarız."

Beni öne doğru sertçe iterek, "Ben beceriksiz bir avukattan emir almam," dedi Ogden. Dizlerim bükülünce kaldırıma sertçe çöktüm.

Sloane çığlık atsa da başımı kaldırıp ona bakmayı reddettim.

"Memur Winslow, ben Şef Ogden'la konuşurken lütfen Lucian'la ilgilenir misiniz?" dedi Bay Walton sıktığı dişlerinin arasından.

Başka bir polis ve bir acil yardım görevlisi birer koluma girip kalkmama yardım ettiler.

Beni ambulansa doğru götürürlerken polis memuru sessizce mırıldandı. "Dayan, dostum."

"Onu tedavi etmekle uğraşma. Bırak hapishane yolunda kan kaybetsin. Bakalım hoşuna gidecek mi?" diye seslendi Ogden.

Sağlık görevlisinin sessizce, "Şerefsiz," diye mırıldandığını duydum ama emin olamadım.

Polis beni devriye arabasının arkasına götürdüğünde koltuğa yığıldım.

"Biraz su getireceğim, sonra seni karakolda temizleyeceğiz," dedi sağlık görevlisi.

Gözlerimi açmadan başımı salladım. Bunun bir anlamı yoktu, burada benim için hiçbir şey kalmamıştı. Bu hayat sona ermişti.

"Lucian."

Gözlerimi açmayı başarınca karşımda açık kapıya yaslanan Bay Walton'ı gördüm. "Beni dinle. Hemen arkanda olacağım, tamam mı? Kimseyle konuşma. Seni sorgulamaya kalkarlarsa, avukatın olmadan konuşmayacağını söyle."

Ses tonu sakin ve yatıştırıcıydı.

"Peki..." Sesim hırıltılı çıkınca boğazımı temizledim. "Peki ya annem?" diye mırıldandım.

"Onu kontrol için hastaneye götürüyorlar," dedi sesini alçaltarak.

"Lucian." Babasının ciddi yüzünün yanında Sloane'un panik içindeki yüzünü gördüm.

Onu görmek istemediğim için arkamı döndüm. İhanetle... ya da ailemin neden olduklarıyla gölgelenen o yeşil gözlerle yüzleşmek istemiyordum.

"Git," dedim ona.

Bana doğru eğilerek, "Ne?" diye sordu Bay Walton.

"Onu buradan götürün! Lütfen."

"Lucian, özür dilerim..." diye başladı Sloane.

Avukat sesiyle, "Git annenin yanında bekle, Sloane," dedi Bay Walton.

Babam ambulansın arkasında durmuş beni izliyordu. Gerçekte ne yaptığını biliyordum. Anneme, kocaları yerine oğullarına sadakat gösteren kadınlara ne olduğunu hatırlatıyordu.

Onu suçlamıyordum. Sloane'u suçlayıp suçlamadığımı bile bilmiyordum. Sadece uzun zamandır uğruna savaştığım her şeyin artık sona erdiğini biliyordum. Hepsi bir hiç uğrunaydı. Hapse girecektim. Babam annemi öldürecekti, ardından hapse girecek ya da içerek ölecekti. Hangi zar gelirse gelsin, bu gece Rollins ailesinin sonuydu.

"Baba, onu götürmelerine izin veremezsin. O değildi. Lucian'ın suçu değildi. Bay Rollins..."

Babam duyarsa, onun bildiğine dair en ufak bir şey yakalarsa... yapacaklarını durdurmak için orada olamayacaktım. Midem bulandı.

"Yeter!" Sertçe bağırdım. Hâlâ ona bakamıyordum. Benden uzaklaşması gerekiyordu.

"Lucian." Sloane'un fısıltısı kırgındı.

"Gidip annenin yanında bekle," diye emretti Bay Walton hızlıca.

Gidişini hissettiğimde üzerime bir umutsuzluk dalgası çöktü. "Bu işe bulaşmak istemezsiniz, Bay Walton. Güvenli değil."

Arabanın içine uzanıp elini omzuma koydu. "Seni yalnız bırakmayacağız, Lucian. Sen iyi bir adam olma yolunda ilerleyen iyi bir çocuksun. Bunu çözeceğim."

Karakola gittiğim sırada neden bazı insanların hayatlarını bir şeyleri düzeltmeye adarken, diğerlerinin sadece mahvetmeye çalıştığını merak ettim. Artık bunun bir önemi yoktu. Ben mahvolanlardan biriydim.

YİRMİ

BAŞKASI ONA SAHİP OLAMAZ

Lucian

Maureen Fitzgerald uzun bacaklarını üst üste atmış otururken esrarengiz gülümsemesiyle bana baktı.

"Paris'teki alışveriş gezimi kısa kesmemde ısrar edecek kadar önemli olan nedir?" Ses tonu iyi ayarlanmıştı. Duruşu ve diksiyonu özel yatılı okulları, Avrupa'da geçirilen yazları anımsatıyordu. Kestane rengi saçlarının tek bir teli bile klasik topuzunun dışına çıkmamıştı. Pahalı, zevkli mücevherler takmıştı. Özel dikim pantolon takımı hem stil hem de para saçıyordu.

Oysa onu çok iyi tanıyordum. Gerçek Maureen, babasından miras kalmış bir kadından çok daha etkileyiciydi. Tıpkı benim gibi kendini yoktan var etmişti. O da benim gibi para, güç ve iyiliklerden oluşan bir güven ağı kurmuştu.

Ellili yaşlarında olmasına rağmen bir odaya girdiği zaman çoğu çalışanından daha fazla kişinin başını döndürmeyi başarıyordu. D.C.'nin elit zenginlerini tatmin eden bir grup güzel seks işçisinden sorumlu olduğu düşünüldüğünde, bu oldukça önemliydi.

Ona zarif bir tabağın üzerinde bir fincan *espresso* uzatıp el koyduğum masanın kenarına oturdum. Otel müdiresi dışarıdaydı. Muhtemelen gergin bir şekilde volta atarken buranın sahibi olan ve maaş çekini imzalayan adamın, Doğu Yakası'ndaki en kötü şöhretli kadınla buluşmak için neden ofisini kullandığını merak ediyordu.

"Bilgiye ihtiyacım var."

"Açgözlü olma, Lucian. Sana yakışmıyor."

"Cömert kalbin sayesinde bana bilgi veriyormuş gibi davranma, Maureen. Hayatını birçok yönden kolaylaştırdım."

Aramızda sembolik bir ilişki vardı. O çalışanlarının karşılaştığı sorunlu müşteriler hakkında bilgi veriyor, ben de bu bilgileri başka sorunlar çıkmamasını sağlamak için kullanıyordum. Söz konusu kişiye bağlı olarak, şantajdan daha yaratıcı yöntemlere kadar uzanan stratejilerim vardı.

Espresso'sundan zarif bir yudum aldıktan sonra, "Eninde sonunda birisi aramızdaki bağlantıyı çözerse o zaman ne olacak?" diye sordu.

"Bunun için ikimiz de fazla ihtiyatlıyız."

"Hımm, ne kadar iyimsersin. Ancak insanların dikkati dağılır. Özensizleşirler."

"Bu yüzden mi adın Felix Metzer'in zamansız ölümüyle bağlantılı olarak anılıyor?" Bilgiyi bir ceset gibi ayaklarının dibine bırakmıştım.

Yüzünü kusursuz bir şekilde ifadesiz tutuyordu. Buna rağmen fincanı tabağa koyarken porselenin hafifçe titrediği gözümden kaçmamıştı.

"Kiminle iletişim halindesin?"

"Noktaları birleştiremeyecek kadar aptal olduğu için şanslı olduğun biriyle. Felix'in, senin müşterilerinden biri olduğunu sanmış."

Saçlarıyla oynayarak, "Senin küçük kuşunun ne kadar sınırlı bir hayal gücü var," dedi Maureen.

"Cesedi Potomac'e atılan, her şeye rağmen sevimli olarak tanımlanan, geniş bir çevresi olan ve aracılık yapan bir suçluyla neden öğle yemeği yedin?"

İçini çekti. "Önce bana neden bu işe karıştığını söyle."

"Felix, içinde arkadaşımın adı geçen bir listeyi Anthony Hugo'ya sattı. Hugo listedeki her ismin ortadan kaldırıldığından emin olmak istiyor."

Kahverengi gözleri parlarken tek kaşını kaldırdı. "Senin arkadaşların mı var?"

"Daha çok ailem sayılır."

"O zaman zaten anlıyorsun."

"Neyi anlıyorum?"

"Felix benim için aileden biri... ya da öyleydi. Geçmiş bir yaşanmış gibi hissettirecek kadar uzun bir zaman önce kuzendik. Birlikte büyüdük. Ben kendi yoluma gittim, o da kendi yoluna. Ancak irtibatta kaldık, ara sıra buluştuk. Elbette birinin beni tanıyacağı bir yerde değil. Korumam gereken bir itibarım var."

Ancak biri onu tanımıştı, şimdi elimdeki tek ipucu Maureen'di.

"Felix seninle hiç iş hakkında konuştu mu?"

"Mesleklerimiz hakkında konuşmamanın en iyisi olduğunu düşünürdük. Gerekirse her şeyi inkâr edebilmek için."

"Yine de ondan haber alıyorsundur. Kiminle vakit geçirdiği hakkında bir fikrin oluyordur," diye üsteledim. Maureen özünde bir bakıcı, gerektiğinde ise bir bekçi köpeğiydi.

"Neden Hugo yerine Felix'e odaklanıyorsun? Tanrı biliyor, o adam birkaç ömürlük hapis cezasını hak edecek kadar yasayı çiğnedi."

"Hugo olmayan biri, öğrenmek istediğim nedenler yüzünden arkadaşımın adını o listeye ekledi. O kişi cezasını çekmeli."

"Biri arkadaşına kin güdüyormuş gibi görünüyor."

"Kim olduğunu bilmem gerek." Anthony Hugo en sonunda işlediği suçlar yüzünden hapse girecek olsa bile dışarıda bir yerlerde Nash Morgan'ı tehdit olarak gören birileri vardı. Onları yakalayana kadar rahat etmeyecektim.

Maureen soluk pembe tırnaklarını inceledi. "Söylediğim gibi iş konuşmazdık."

"Bu seni daha önce bilgi edinmekten hiç alıkoymadı."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Felix sadece kanunun yanlış tarafında bulunanlarla arkadaşlık etmezdi. En azından bazıları doğru tarafta çalışıyordu."

"Polis mi?" diye sordum.

"Bir beyefendi vardı, bunu ironiyle söylüyorum." Mütevazı *Cartier* saatine baktı. "Bu yaz aile evinin bahçesinde düzenlenen barbekü partisine gelmiş. Ben orada değildim. Teyzem, Felix'in polis tanıdığının, kendisini Felix'in 'eski arkadaşı' olarak tanıttığından bahsetti. Bu kuzenimi rahatsız etmiş ve bunu başarmak hiç kolay değildir."

"Yani onu araştırdın mı?"

"Biri aileme bu kadar yaklaşırsa gerekeni yaparım."

"İsim."

Narin omuzlarını kaldırdı. "Bu davada sana bir faydası olmaz. Adam geçen yıl ters giden bir kaçırma olayından sonra vurularak öldürüldü."

Sessizce küfrettim. "Tate Dilton."

"Çok iyi," dedi Maureen etkilenmiş bir ifadeyle.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. Gerçekten her şey ona mı dayanıyordu? Yarım kalmış tüm işler Dilton'ın cesediyle mi bağlantılıydı?

Adam, Ogden'ın şef pozisyonunu devraldığı için Nash'e kin besliyordu. Ancak Nash'in vurulduğu gece tetiği çeken kişi Dilton'dı. Zaten onu vuracaksa, neden korkakça bir hareket yapıp onu listeye yazmıştı?

"Araştırmalarıma göre maaş bordrosundaki en zeki yozlaşmış polis değilmiş," dedi Maureen. "Felix'i ondan uzak durması için uyarmıştım ama belli ki dinlememiş."

Eğer bu doğruysa son haftalarımı lanet olası bir hayaletin peşinde koşarak harcamıştım.

"Bu habere çok sevinmediğini görüyorum," dedi. "Korkarım bunun nedenini öğrenmek için kalacak vaktim yok. Önceden verilmiş bir sözüm var."

Onu kapıya kadar geçirirken, "Seyahatini yarıda kestiğim için kusura bakma," dedim huysuzca.

Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Seninle geçirdiğim zaman asla boşa gitmez, Lucian. Tabii bana çok güzel bir hediye borçlusun. *Hermès*'den bir şey düşünüyorum."

Hafifçe gülümsedim. Maureen'in bana karşı bir anne şefkati vardı.

Vedalaştıktan sonra Maureen özel asansörle kapalı otoparka indi.

Ofisini kullanmama izin verdiği için müdireye teşekkür edip mermer kaplı lobiye yöneldim.

Sevgililer Günü'nden önceki cumartesi günüydü. Başkentin genç ve seçkin kesiminin kendini beğenmiş mırıltıları barda çalan canlı piyanonun sesini neredeyse bastırıyordu. Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Artık tamamen farklıydım.

Herkes ya bir piyon ya da bir şahtı. Piyonlar büyüyüp şah olmak istiyor, şahlar ise piyon olmanın masumiyetini özlüyordu.

Seni mahvetti. Bizi mahvetti.

Sloane'un önceki hafta sonu söyledikleri zihnimde yankılandı.

Neden bahsettiğini bilmiyordu. Beni tanımıyordu. Beni yargılayabilecek bir konumda olmadığı kesindi. Söylediklerimde ciddiydim, mutluluk herkese göre değildi. Ben güvenliği tercih ederdim, her türlü tehdide karşı dayanıklı bir hayat kurmuştum.

"Nasıl gitti, patron?"

Resepsiyona rahatça yaslanan Nolan, parmaklarını naneli şeker kâsesine daldırmıştı.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

Bardan erkek kahkahaları yükseldi.

Nolan yaslandığı yerden doğruldu. "Petula adında küçük bir yırtıcı kuş, bana mesai sonrası önemli bir toplantın olduğunu söyledi. Seni takip etmelerinin ve Holly'nin başına gelenlerin ardından destek isteyebileceğini düşündüm. En azından Maureen Fitzgerald'ın bir dakika önce güvenlik monitöründen çıktığını görene kadar."

"İşverenini gözetlemek genellikle akıllıca bir davranış değildir."

"Sen gözetlemek diyorsun, ben arkanı kollamak diyorum." Naneli şekerin paketini açıp ağzına attı. "Sevgili hanımefendi, merhum dostumuz Felix hakkında herhangi bir bilgiye sahip miydi?"

Lobiyi taradım. İyi giyimli, kendilerinin çok önemli olduklarından emin yüksek gelirli insanlarla doluydu. Günlerini güç peşinde koşarak ya da ona hizmet ederek geçiren kadın ve erkekler... Bara doğru başımı salladım.

"Teklifin kabul edilmiştir," diyerek beni takip etti Nolan.

Barın duvarları orman yeşili, mobilyaları ise koyu renkli ahşaptandı. İngiliz kırsalındaki av tabloları, aile mirası bir malikânenin kütüphanesindeymiş gibi hissettiriyordu.

Maun barın sonunda kendimize bir alan bulduk. Buradaki oymalı büyük sütun bizi meraklı gözlerden ve kulaklardan korurdu.

Barmenle göz göze gelince elimle iki işareti yaptım. Başını sallayıp üst raftan bir şişe viski aldı.

"Maureen, Nash'in adını listeye ekleyen kişi konusunu kapatmış olabilir," dedim alçak sesle.

"Seni dinliyorum." Bara yaslanan Nolan rahat görünüyordu ama gözleri sürekli odayı tarıyordu. Sanırım insan şerifliği bıraksa bile şeriflik insanı kolayca bırakmıyordu.

Barmen şişeyle bardakları getirirken tereddütlü bir şekilde eğildi.

"Az önce o adam sana selam mı verdi?" diye sordu Nolan.

"Olur böyle şeyler."

Başını sallayıp iç çekti. "Sadece bir günlüğüne senin yerinde olmak isterdim."

"Göründüğü kadar eğlenceli değil," diye mırıldandım.

"Ah, eğlenmenin bir yolunu bulurdum."

Muhtemelen bulurdu. Bazı insanlar böyle bir hayat için yaratılmıştı. Onlar için her gün sonsuz bir eğlence ve keyif kaynağıydı. Sloane'un hayatı da böyle olacaktı. Kendisini güldürecek bir adam seçecekti. Akşam yemeklerinde evde olup tembel bir pazar sabahı onu bir macera planıyla uyandıracak biriyle birlikte olacaktı.

Çenemi sıktım.

Önemli, saygı duyulan ve korkulan biriydim. Yine de geçen hafta boyunca düşünebildiğim tek şey hayatımı yanlış şeylere adadığımı söyleyen Sloane'un suçlamalarıydı.

"Tate Dilton," dedim alçak sesle.

Nolan'ın bakışları tekrar bana döndü. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Başımı salladım. "Dilton'ın, Metzerlerin aile partisine katıldığından bahsetti. Aileye yakınlaşmak için oraya gitmiş. Muhtemelen ne kadar yakınlaşabileceğini göstermek istedi."

"Belli ki, '*Bana bak, annenin patates salatasını yiyorum ve Joe amcayla oyun oynuyorum. Bana bulaşmasan iyi edersin*,' demek istemiş." Nolan'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

"Öyle görünüyor. Ayrıca Metzer, Dilton hâlâ hayattayken ortadan kayboldu. Yani her iki sorunun da cevabı o olabilir."

"Bu durumda intikam listesinde sadece Hugo kalıyor. Zaten bu konuda kim olduğunu bildiğimiz kişiyle çalıştığına göre, yapılacaklar listen çok daha kısalmış gibi görünüyor."

Homurdandım. "Peki neden Nash'in adını listeye ekleyip sonrasında tetiği çeken o olsun ki?"

Nolan omuz silkti. "Adam fırsatçı bir egomanyaktı. Arkadaşını işinden eden adamı ortadan kaldırmak için bir fırsat gördü. Ardından bu işi yapacak kişi olmak için para alma fırsatı yakaladı. Ortadan kaldırmak isteyecek kadar ondan nefret ediyordu ama biri nakit para teklifiyle işi güzelleştirmeseydi bunu yapmazdı."

Aptalca bir hamle olduğu, Tate Dilton da tonla aptalca hamle yaptığı için mantıklıydı.

İçkimi yudumlarken kaşlarımı çattım. "Felix ile Hugo'nun baba-oğul kavgası arasındaki bağlantı hoşuma gitmedi. Sahtekâr bir küçük kasaba polisi nasıl olur da onların radarına girer?"

"Suçlular akraba evliliği yapan büyük bir aile gibidir. Dilton bir avokado gibi birdenbire kötüleşmedi. O çocuk uzun zamandır içten içe çürüyordu. Baba Hugo için iyilik yapabilir, Küçük Hugo ile birlikte bir işte çalışabilirdi. Bilirsin, bir grup kötü adam dostça bir poker oyunu için masaya oturduklarında uşaklardan biri kaçmak için şoför aradığını söyler. Diğer uşak da, 'Benim bir adamım var,' der."

"Bu mümkün."

"Dilton'ın mali durumunu gördün. O salağın bir polis maaşından çok daha fazla parası vardı. Hepsi aynı işverenden gelmek zorunda değil."

Birkaç adamın küçük bir daire şeklinde toplandığı *U* şeklindeki barın diğer ucundan kahkahalar yankılandı. Muhtemelen bir kadının etrafını sarmışlardı.

Nolan viskisini beğeniyle kokladıktan sonra yudumladı. "Kahretsin, bu çok iyi. Gelme ihtimaline karşı burada senin için bir şişe mi tutuyorlar?"

"Otel sahibi olmanın avantajı," dedim düz bir sesle.

Elbette aç gözlerin bana odaklanması gibi dezavantajlar da vardı. Bazıları anlaşma yapmak, diğerleri yakınımda durup fotoğraf çektirmek istiyordu. Diğerleri ise daha samimi bir eğlence için seçilme umuduyla biraz daha yakınıma gelmek istiyordu.

"Hiç hayvanat bahçesindeymişsin gibi hissettiğin oldu mu?" diye sordu Nolan.

Sırıttım. "Hem de her gün."

"Daha az yakışıklı olmayı deneyebilirsin. Yani heteroseksüel bir erkek olduğum halde ben bile takım elbiseli bir babacık gördüğümde anlarım. Belki sakalını kesip birkaç dişini çektirebilirsin," diye önerdi.

Uzun boylu bir sarışın, kalçasını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak yanımızdan geçti. *Alexander McQueen* giymişti, iğrenç parfümünün kokusunu bir metreden alabiliyordum. Saçları dikkatimi çekmişti ama hemen ona bakmayı kestim. Yeşil gözleri ve gözlüğü yoktu.

Lanet olsun.

Bardağımı bir çırpıda bara bıraktım.

Ofisime geldiğinden beri Sloane'un bu hayata da sızdığını hissediyordum. Sadece Knockemout'ta periyodik olarak sürdürdüğüm hayatımda değildi. Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Yıllar boyunca her şeyi denemiştim. Bir şey hariç...

O bir şey yüzüme bir tokat gibi çarptı. Bir kadından sıkılmamın en hızlı yolu, her zaman onu yatağa atmak olmuştu. Seks geri sayım saatini her zaman tetiklerdi. Av bittiğinde benim için ilgi de biterdi.

Sloane'un masamın üzerine tünemiş, bacaklarını ve dudaklarını aralamış görüntüsü kan akışımın aletime doğru hızlanmasına neden oldu.

İçinde bulunduğum durumdan habersizce, "O pislik surat Dilton aradığımız kişiyse o zaman dava kapanmıştır. En azından bu açıdan," dedi Nolan.

Dişlerimi sıkıp vücudumun kendine biraz saygısı olmasını diledim.

"Anthony Hugo'nun aklına listeyi yeniden gözden geçirmek gelmediği sürece," dedim ona.

"Bu aptalca olur, anlamsızlığından bahsetmiyorum bile. Hugo'nun kendilerini hedef aldığını öğrendikten sonra burada kalan muhbirlerin hepsi WITSEC*'in izniyle gönderildi. O listedeki polislerden birinin başına bir şey gelirse, Hugo ilk bakacakları kişinin kendisi olduğunu biliyor."

"Dilton olduğunu kesinleştirelim."

Nolan başıyla onayladı. "Bizimkilerden birine Metzer'in ailesini

*deki tanık koruma programıdır. (ç.n.)

ziyaret ettireyim, onu hatırlayıp hatırlamadıklarına bir bakalım. Belki Metzer onlardan birine o pislik hakkında bir şeyler anlatmıştır."

"Tamam."

Bir sarışının da eşlik ettiği bir başka kahkaha tufanı daha koptu. Bu seferkinin yeşil gözleri ve gözlüğü vardı. Kan kırmızısı elbisesi içindeki Sloane Walton, dikkatini çekmek için yarışan erkeklerden oluşan bir çemberin ortasındaydı. Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Neredeyse yok etmek üzere olduğum ereksiyon tüm gücüyle geri döndü.

"Başkentteki tüm oteller arasında burası," diye mırıldandı Nolan. "Etrafta dolaşıp bir sürü cesetten kurtulmak için yardıma ihtiyaç duyup duymayacağından emin olmamı ister misin?"

"Hayır. Git buradan."

"Petula'ya kefalet parasını hazırlatacağım." Boş bardağını barın üzerine koyduktan sonra bana bir selam verdi.

Çoktan harekete geçmiştim, Sloane'un çekim gücü beni kaçınılmaz bir gerçeklik gibi barın karşısına çekiyordu.

Ona yaklaştığım her adımla daha fazla sinirleniyor, daha fazla hayal kırıklığı yaşıyordum. Onu istemek istemiyordum ama başka kimsenin onu istemesini de istemiyordum. Hayranlarının arasından geçerken dişlerimi sıktım. Bir bar taburesinde oturuyordu, elbisesi ve rujuyla yüz metre çapındaki her erkeğin dikkatini çekiyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum sert bir şekilde.

Tepesine dikildiğimde başını geriye doğru eğip bana baktı. Kaşlarını çatarken kırmızı dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Ah, hayır. Bugün olmaz, Şeytan."

Onun dikkatini yeniden çekmeye çalışarak, "Sana bir içki daha ısmarlayabilir miyim?" diye sordu sağındaki adam.

"Hayır, ısmarlayamazsın. Evine git," dedim tersleyerek.

Sloane bana dişlerini gösterdikten sonra şansının yaver gitmesini uman morona döndü. "Onu dinleme. Son derece çekilmez biri," derken elini adamın koluna koydu.

Arkasındaki iki genç adam fısıldaşıyordu. Adımın geçtiğini duydum.

Güzel. Bu aptal sürüsü benim kim olduğumu ve onları onun yakınında istemediğimi ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyiydi.

Bana gergin bir bakış fırlatarak, "Tanıştığıma memnun oldum, Sloane," dedi dişlerini çok fazla gösteren sarışın.

"Evet, bizim yapmamız gereken... ah..." Daracık bir *Hugo Boss* giyen arkadaşı başparmağını kapıya doğru uzattı.

"Gidin," diye hırladım.

Kalabalığın çoğu korkmuş sincaplar gibi kaçışmaya başladı.

"Senin derdin ne, Lucifer?" diye sordu Sloane.

"Cevap her zaman sensin."

Taburesinden kalkarak bana doğru döndü. "Bir fikrim var. Neden buradan defolup beni şeyle yalnız bırakmıyorsun... adın neydi senin?" diye sorarken ne yapacağını şaşırdığı belli olan adama doğru baktı.

"Porter," dedi adam ağır güneyli aksanıyla.

Porter. Gözlerimi devirdim. Çok hevesliydi, çok "aman hanımefendiciğim" der gibiydi. Ayrıca Sloane'u gülümsetmesinden nefret etmiştim.

"Seninle bir anlaşma yapalım, Porter. Önümüzdeki on saniye içinde gidersen, bar hesabını -karıma aldığın içkiler dahil olmak üzere- ben ödeyeceğim."

"K-karın mı?" diye kekeledi Porter.

"Seni şu zeytin kürdanıyla öldüreceğim," diye fısıldadı Sloane.

Belki onu gülümsetemiyordum ama o pürüzsüz yanaklara renk gelmesini sağlayan kişi *bendim*. Gözlerindeki zümrüt ateşini yakan *bendim*.

Porter iki avucunu havaya kaldırarak kendini korumak üzere bir adım geri çekildi. "Çok özür dilerim, dostum. Hiçbir fikrim yoktu." Gözleri tekrar Sloane'un elbisesine, kare yakasının sergilediği etkileyici dekolteye kaydı. "Eğer yürümezse beni ara."

Kadının çekim gücü, kendini koruma içgüdülerini geçersiz kılmaya yetiyordu. Bu duyguyu biliyordum.

Sloane ve ben birbirimize öfkeli bakışlar atmakla fazlasıyla meşgul olduğumuz için adamın gittiğini bile görmedik.

"Lina haklıydı. Sen bir seks engelleyicisisin, Rollins," dedi bar taburesine geri tırmanarak. Barmen hevesle önünde belirdi.

"Sana bir şey getireyim mi, Sloane?" diye sordu.

"Hayır. Hanımefendi şimdi gidiyordu," dedim buz gibi bir sesle.

Sloane dirseklerini bara dayayıp çenesini ellerine yasladı. "Yeraltı dünyasının uzun boylu, karanlık lordunu dinleme. Bir *dirty martini* daha istiyorum."

Barmenin gözleri tekrar bana kaydı. Başımı iki yana salladım.

"Üzgünüm, Sloane. Patron izin vermiyor," diyerek bardan uzaklaştı.

Taburesinin üzerinde döndü. "Patron mu? Burası *senin* mi?"

Söylediklerine odaklanamıyordum. Sadece ağzına, yıllardır bana işkence edip benimle alay eden o kırmızı dudaklarına bakabiliyordum.

Yanındaki tabureyi çekip otururken, "Biriyle mi birliktesin?" diye sordum.

"*Sen* gelene kadar öyle olmak üzereydi."

Gözlerimi kapattım. Buraya biriyle buluşmak için değil, sevişmek için gelmişti. *Tek gece*. Tek bir gece ve sonunda tüm bunları arkamızda bırakabilirdik.

"Otelimden bir yabancıyla birlikte çıkamazsın."

Sırtını dikleştirip bardağını kaldırdı. Tırnaklarına ışıltılı bir mor oje sürmüştü. Sağ bileğine üçlü bir bilezik, kulaklarına hareket ettikçe dans eden küpeler takmıştı.

"İyi," dedi. *Martini*'yi son yudumuna kadar içip bardağı barın üzerine bıraktı. "Başka bir yerde bulurum."

Benden uzaklaşmak için taburesini çevirdi ama ben ondan daha hızlıydım.

Ayrık bacakları arasındaki süet minderi kavrayıp onu biraz daha yakınıma çektim.

Ağzından verdiği küçük nefes karşısında aletim hareketlendi. İkimiz de tutmakta olduğu elime bakıyorduk. Elbisesinin eteği başparmağımı gıdıklıyordu. Pürüzsüz, çıplak bacakları yumruk yaptığım elimi okşuyordu. Kadınlığından gelen sıcaklığı hissedebiliyordum.

Bacakları bacaklarımın arasına girene kadar taburesini kendime yaklaştırdım. Bir santim, belki ikiydi. Avuç içimle, kadınlığından gelen sıcaklığın arasındaki tek mesafe buydu.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye fısıldadı.

Beni itmedi, hak ettiğim o tokadı atmadı. Hayır, bu dünyaya sadece beni rahatsız etmek için gelmiş olan kadın bacaklarını biraz daha araladı.

Bu bir tuzaktı. Bundan emindim.

"Muhtemelen, kaçırdım." Barmene bir içki daha getirmesi için işaret ettim. Zavallı çocuk oldukça korkmuş görünüyordu.

Onu bacaklarımın arasına hapsetmiş olmanın verdiği his sarhoş ediciydi. Onu tahrik etmek için yaptığım aptalca bir hareketti ama taş gibi sertleşen, kalp atışları hızlanan bendim.

"Şeytani inine geri dönüp karşılaştığımızı unutsan olmaz mı?"

Birlikte olmak için birini seçip onu otel odasına götürdüğünü bilerek eve mi gidecektim? Onun önünde soyunduğunu, asla görme hakkı kazanamayacağım şeyleri görmesine izin verdiğini ve sadece hayal edebileceğim yerlerine dokunmasına izin verdiğini bilerek nasıl gidebilirdim?

Göğüsleri elbisesinden taşıyordu. Kare yakanın sağladığı görüntü dikkat çekiciydi.

"Neden buradasın?" diye tekrar sordum.

"Sevişmek için ve sen gerçekten havamı kaçırıyorsun."

Çenem gerildi.

"Durma. Bir şey söyle ki, taşaklarını tekmelemeden önce cinsel arzuları eleştirmek neymiş sana göstereyim," diye meydan okudu.

Bu gerçek bir tehditti. İleri doğru hareket ederse dizleri vuruş mesafesinde olacaktı.

"Birileriyle tanışma konusunda ciddileştiğini sanıyordum."

Omuz silktiğinde dikkatim tekrar göğüs dekoltesine kaydı. Fermuarıma değen aletim acıyla zonkluyordu.

"Ciddiydim. Hâlâ ciddiyim," diye düzeltti. "Bana birkaç orgazm tadına izin vereceğim biri bir yana, çıkmaya değer biriyle tanım. O yüzden buradayım. Stres atmak için seks gibisi yoktur."

"Yani tamamen yabancı birini alıp sana dokunmasına izin mi vereceksin?"

"Yargılama hakkına sahip değilsin, Rollins. Bahse girerim, tek gecelik basit ilişkilerden payına düşenden fazlasını yaşamışsındır."

"Yargılamıyorum," diye yalan söyledim.

Omzumun üzerinden bira siparişi veren bir adama bakınca taburesini daha sıkı kavradım. "Hayır."

"Geri çekilmelisin, yoksa bu geceyi vibratörümle bir otel odasında boşa harcamak zorunda kalacağım."

Gözlerimin önünde noktalar belirdi.

Taburenin üzerinde neredeyse belli belirsiz kıpırdanınca biraz öne kaymış oldu. Dizleri aletime dayanırken elbisesinin saten kumaşı elime sürtündü.

Lanet olsun.

Yeşil gözleri irileşti, yakut dudakları aralandığında nefes alıp verişinin hızlandığını görmemek imkânsızdı. Kışkırtıcı iç çamaşırının altındaki sıcak, nemli teni iştahımı kabartıyordu.

Savaşmaktan yorulmuştum. Onunla savaşmaktan yorulmuştum. Arzularımla savaşmaktan yorulmuştum. Hayatımı paramparça eden, güvenimi boşa çıkaran ve beni parmaklıklar ardına tıkıp neredeyse hayatımı daha başlamadan mahveden tek kadını istemek bana zarar veriyordu.

Yine de buradaydım. Daha önce hiç olmadığım kadar yakınındaydım ama hâlâ yeterince yakın değildim.

Elimi kadınlığına biraz daha bastıracak kadar hafifçe kaydırdım. "Ya bir yabancıyı seçmek zorunda olmasaydın?"

Burun delikleri genişlerken hızması parladı. Hâlâ uzaklaşmamıştı, beni yüzümü dağıtmakla tehdit etmemişti. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Benimle birlikte yukarı çıkmanı öneriyorum."

Uzun kirpiklerini gözlüğünün arkasında kırpıştırarak başını salladı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Sen buradasın. Ben de buradayım. Benim için de uzun zaman oldu." Elimi kaydırmak, parmağımı yoluma çıkan saten kumaşa dola-

mak istiyordum. Yana çekip parmak uçlarımı o yumuşak, baştan çıkarıcı teninin üzerinde gezdirmek istiyordum.

"Birlikte aynı odada durmaya dayanamıyoruz. Sana içime girme izni vereceğimi düşündüren şey nedir?"

İçine. Beni kışkırtıyordu. İçine ilk kez girdiğimde nasıl görüneceğine dair görüntüler zihnime doluştu.

Boğazındaki kalp atışlarını görebiliyordum. Kısa ve narin nefesler alırken göğüsleri yükselip alçalıyordu.

"Bu geçici bir arzu. Bir ilişkinin başlangıcı değil," dedim dümdüz bir sesle.

"Romantizm anlayışın sınır tanımıyor."

"Aramızdaki bu şeye son vermek için denemediğimiz tek şey ne?"

"Cinayet mi?"

"Seks," diye karşılık verdim.

Gözlerini kırpıştırırken yanakları kızardı. "Sen ciddisin."

"Bir gece," diye teklif ettim. "Bu delilikten kurtulalım."

"Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile. Hoşlanmadığım birinin çıplakken bana bir şeyler yapmasına nasıl izin verebilirim?"

Avucumu biraz daha sert bastırdım. "Çünkü sana o kadar iyi hissettireceğim ki, bunu umursamayacaksın."

Gözbebekleri büyümüş, şeker kırmızısı dudakları aralanmıştı.

İçkilerimiz geldi ama ikimiz de kafamızı çevirip bakmadık.

"Tabii duygularını kontrol edemeyeceğini düşünüyorsan..." diye başladım.

Başını geriye attı. "Seninle yatağa girmem için bana meydan okuyamazsın, ukala herif."

Armani giymiş bir adam arkasından yaklaşarak bara yaslandı. Yeni bir av sezinleyen Sloane omzunun üzerinden ona baktı. Benim asla göremediğim o parlak gülümsemesini adama gösterdi. Salak herif piyango kazanmış gibi baktıktan sonra beni gördü.

"Hayır," dedim soğuk bir şekilde.

Adamın gözlerine bakmaya devam ederken başparmağımla Sloane'un iç çamaşırındaki nemli noktayı okşadım.

Sarsıldı, neredeyse içkisini deviriyordu. Dengesini kaybetmemek için kollarımı kavradı.

"Seni sinsi orospu çocuğu," diye mırıldandı. Dizlerini sertçe taşaklarıma bastırdı.

"Ya şimdi birlikte yukarı çıkarız ya da gece boyunca seni takip ederim," diye uyardım.

"Seni sinsi piç."

"Kararını ver."

"İyi," dedi umursamaz bir şekilde omzunu silkerek. "Sadece tek gecelik bir şey yaşayacağız. Bunun bir anlamı olduğunu sanma."

Hatırlayabildiğim tüm zaferlerden daha tatlı, daha baş döndürücü bir zaferdi.

"İçkini bitirmek için beş saniyen var," diyerek barmene tekrar işaret ettim.

Martini'sini alıp gözlerini kıstı.

"Beş, dört, üç..."

Rahatlamak için bir yudum aldıktan sonra bardağı barın üzerine bıraktı. Bana bakışı tam olarak düşmancaydı.

Bu sefer ikimiz de kaçıp gitmeyecektik.

İsteksizlik ve beklenti karışımıyla elimi bacaklarının arasından çekerken parmak uçlarımı uyluklarında gezdirdim.

"Hadi gidelim."

Barın üzerine biraz para bırakır bırakmaz, Sloane'un kolunu kavrayarak onu asansöre doğru sürükledim. Bu sırada başparmağımı dudaklarıma götürüp Sloane Walton'ın hafif kokusunun tadını çıkardım.

YİRMİ BİR

ŞİMDİYE KADAR YAPTIĞIM EN APTALCA, EN ATEŞLİ HATA

Sloane

Odam sadece dördüncü katta olmasına rağmen hayatımın en uzun asansör yolculuğuydu. Sanki aramızdaki atmosferde şimşekler çakıyordu. Birbirimize dokunmuyor, bakmıyorduk. İkimiz de gözlerimizi dümdüz ileriye, altın renkli mat kapıya dikmiştik.

Kaya gibi sessiz varlığı, asansör kabininin içinde sıkışıp kalmışım gibi hissettiriyordu.

Bu çılgınca bir fikirdi. O kadar aptalcaydı ki, odaya gittiğimizde evet diyeceğimden hâlâ emin değildim. Birbirlerini bu kadar yanlış anlayan iki insan sadece bir gece için birbirlerini nasıl doğru anlayacaklardı? Şüpheliydim.

Bu kesinlikle bir hataydı. Büyük, aptalca bir hataydı.

En azından sonunda öğreneceğim. Asansörün kapıları açılırken bunu bahane ediyordum.

Belki de bunu genç halime borçluydum. "Keşke" diyerek geçirdiğim yılları geride bırakıp hayatıma devam edebilirdim. Ayrıca doğru düzgün sevişmek bir yana, öpüşmeyeli bile aylar olmuştu.

Yatakta berbat olma ihtimali de vardı. Bu düşünce beni oldukça neşelendirdi. Vasat bir ilişki yaşadıktan sonra Lucian Rollins'i sonsuza dek unutacaktım.

"Asla poker oynama."

Oda kartını bulmak için çantamı karıştırırken Lucian'ın ani açıklaması karşısında şaşırdım.

"Ne? Neden?"

Başını iki yana salladı. "Aklından geçen her şey, yüzünden açık bir kitap gibi okunuyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hiç de öyle değil."

Kartı elimden alıp kapıyı açtı. "Seks hayal kırıklığı olursa bunun sebebi sen olursun."

Ağzım açık kaldı. "Düşündüğüm bu *değildi*," diye yalan söyledim. "Ayrıca eğer seks kötü olursa bu yüzde yüz senin suçun olur. Ben sekste harikayımdır."

Beni eşikten odanın içine doğru itti. "Göreceğiz."

Tek gecelik bir ilişkinin pratikliği düşünülerek seçilmiş güzel bir yerdi. Üstüne ekstra yastıklar konulmasını istediğim büyük boy bir yatak vardı. Banyoda iç açıcı bir aydınlatma ile kapısı olmayan duşakabin bulunuyordu. Hepsinden önemlisi Lucian'ı kapı dışarı ettiğim anda sipariş verebileceğim, yirmi dört saat açık bir oda servisi ve koca bir menü vardı.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra bana döndü.

Sertçe yutkundum. Birden kendimi büyük, kötü kurtla karşı karşıya gelen Kırmızı Başlıklı Kız gibi hissettim. Çok... iriydi. Çok asık suratlıydı. Son dört saniye içinde onu bir şekilde kızdırmışım gibi bana bakıyordu.

Gergin bir şekilde dudaklarımı yalarken o soğuk, gri gözlerindeki ilgiyi gördüm.

Bacaklarını iki yana açmış, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Düşmanmışım... ya da bir ganimetmişim gibi beni izliyordu.

Gerçekten bunu yapmak üzere miydik? Bu ikimiz arasında bir başka kirli, küçük sır olarak mı kalacaktı?

"Temel kuralları konuşmalıyız," diye konuşmaya başladım.

Lucian oda kartımı bir çırpıda masaya bıraktı, bakışları artık soğuk değildi. Tenimi yalayan bir sıcaklıkla yanıyorlardı.

Ne diyordum ben?

Ah, doğru. Kurallar. Kurallar iyidir.

"Bence öpüşmemeliyiz..."

Cümlemi tamamlayamadım çünkü Lucian bileğimi kavrayarak beni sertçe kendine doğru çekti. Dengem bozulunca göğsüne çarptım. Vücutlarımızın birbirine temasıyla titredim.

Ardından dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Yüce Tanrım.

Karşımdaki adam buz gibi değildi. Sıcak ve sertti.

Nefes almak ya da ona hakaret etmek için ağzımı açmamdan faydalanıp dilini dudaklarımın arasına kaydırdı. Beni yağmalayarak hakaretlerimi anlaşılmaz, muhtaç inlemelere dönüştürdü.

Bunun adı sahiplenmeydi. Lucian tek bir öpücükle bedenimi esir almıştı.

Öpüşmeyi kendisi icat etmiş gibi öpüyordu. Ben de başka seçeneğim yokmuş gibi onu takip ediyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan çekip küfretti. "Lanet olsun," diye mırıldandı bana ters ters bakarak.

"Bir sorun mu var?" dedim nefes nefese. Sesim alaycı çıkmıştı.

"Benim sorunum sensin," diye hırladı.

Özenle ütülenmiş gömleğinin altındaki güçlü göğsünü ittim. "Benimle kavga edeceksen bara geri dönüyorum."

Kapıya doğru sadece beş santim ilerleyebildiğim anda elleri tekrar beni kavradı. Zevk dolu bir zafer duygusu omurgamı sarmıştı. Bu yıllardır ona karşı kazandığım en büyük zaferdi. Kendini kontrol etme becerisi -bence- çileden çıkarıcıydı.

Bu sefer beni sadece kendine çekmekle kalmadı, yerden kaldırıp en yakın duvara *vücuduyla* yapıştırdı. Ayaklarım halının birkaç santim üzerinde sallanıyordu. Devasa sertliğini bedenime yaslamış, beni duvara adeta cam kutudaki bir kelebek gibi çivileyerek etkisiz bırakmıştı.

Kendini kontrol edemeyen bir bez bebek gibiydim, sergilediği güç gösterisi karşısında kadınlığım kendinden geçmişti. Beni yok etmek istiyormuş gibi bakıyordu ve buna bayılmıştım. Artık soğuk, hesapçı bir maskenin arkasına saklanmak yoktu.

Adamın poker suratı olabilirdi ama poker aleti olamazdı.

Bunu göstermek istercesine kalçasını hareket ettirip gücünü tamamen bana doğru itti.

Dudakları dudaklarımdayken sinirle homurdandım. "*Tabii ki* büyük bir aletin var."

"*Tabii ki* seni onunla becermek üzereyken bu gerçek yüzünden hayal kırıklığına uğradın," diye karşılık verdi.

Bacaklarımı elbisemin izin verdiği ölçüde kalçasına doladım. "Her zaman kokteyl sosisi büyüklüğündeki aletini telafi etmek için her şeye gücü yeten, gizli kukla ustası gibi davrandığını düşünmüştüm."

"Şu lanet olası ağzın," diye hırladı. İki eliyle elbisemin eteğini kalçamdan yukarı doğru sıyırdı. Sertliğini güzel, tek gecelik ilişki için giydiğim iç çamaşırıma yasladığında nefesim kesildi.

"Ne olmuş ona?"

"Bu yüzden barlara gelip masum erkek avına çıkmak zorundasın. Bu yüzden çıkacak birilerini bulamıyorsun. Bu yüzden evli ve dört çocuklu değilsin." Her cümlesini morluk bırakacak bir başka öpücükle noktaladı.

"Öyle mi? En azından sorun kişiliğim değil. İnanılmaz derecede seksi, saçma derecede zenginsin ama *bunlar* bile kız arkadaşlarını birkaç haftadan fazla tutmaya yetmiyor." Dişlerimi altdudağına geçirdiğimde homurdandı.

Birkaç santim geri çekilse de belden aşağımız hâlâ birbirine dolanmış haldeydi. "Benimle ilgilenmiyorsan bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Bedenim, zihnim ve ruhumla alay ediyordu. İlk kez bu meydan okumaya hazır olmayabileceğimi düşündüm.

"Seninle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," dedim. "Sıkılmaktan nefret ederim."

Nefes verişi bir iç çekişten çok hırlamaya benziyordu. Bir eliyle iki bileğimi tutarak başımın üzerinde sabitledi. "Lanet olsun, neden bu kadar küçüksün?" Kelimeler fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi zorlukla konuşuyordu.

Bir sonraki öpücüğü daha yavaş ve kontrollüydü.

Bir anda gözlerimi açtım. Lucian Rollins bana zarar vermekten korkuyordu. Koca şeytani pislik, devasa aletiyle beni çok sert becermekten korkuyordu.

"Tanrı aşkına, koca adam. Ben minyonum, kırılgan değilim. Aş artık bunu."

"Seni hayatımdan çıkarmak istemem, canını yakmak istediğim anlamına gelmiyor."

Bacaklarımla belini kavrayıp sıktım. "Ya beni sert ve hızlı bir şekilde becer ya da odamdan çık. Böylece bunu yapacak birini bulabilirim. Camdan bir biblo muamelesi görmek istemiyorum."

"Her zaman yapabileceğinden fazlasını yapabileceğini düşünüyorsun." Elini bileklerimden çekip elbisemin yakasını kavradı.

"Sen de her zaman olduğumdan daha zayıf olduğumu düşünüyorsun," diye fısıldadım.

Parmaklarıyla sertçe çekince kumaş göbek deliğime kadar yırtılıp memelerimi ortaya çıkardı.

"Tanrım."

Lucian'ın burun delikleri genişledi. Çıplak gövdeme bakan gözleri karşısında meme uçlarımın büzüştüğünü, memelerimin şişip ağırlaştığını hissettim.

Odadaki tek ses kesik nefeslerimizden ibaretti.

"Lanet olsun, Lucifer. Bana tek gecelik randevularda giyeceğim bir elbise borçlusun."

"Şimdi aşağı inmeyi dene." Kelimeleri sessizce çakan şimşekler gibiydi.

Meme uçlarım sertleşerek pembe noktalar haline geldi.

"Çantada yedek bir elbisem olmadığını mı sanıyorsun?" diyerek onu kışkırttım. Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağına değdirdim. "O elbisenin göğüs dekoltesi daha derin." Kulak memesini ısırdığımda ürperdiğini hissettim.

"Bu odadan çıkmayacaksın."

Memelerimi avuçlayınca iğneleyici bir cevap veremedim.

Başım duvara çarptı. Yumuşak, hassas tenimin üstündeki avuç içleri sıcak ve sertti. Erken gelişmiş, gençlik yıllarımı ergenlik perisinin bu kadar cömert olmasına üzülerek geçirmiştim. Artık yaşadığım her şeye değdiğini düşünüyordum.

Duygusuz düşmanım, kendisini arzulayan meme ucumu sıcak ağzıyla emmeye başladığında memnuniyet iniltisini bastıramadı.

Nefesimin kesildiğini belli etmek istemezdim. Tepkilerimi kontrol etmek daha güvenli, daha akıllıca olurdu. Ama açlıkla üzerimde hareket eden ağzı, bacaklarımın arasında gidip gelen ereksiyonu başımı döndürüyordu.

Ağzı ve diliyle tenimi emerken harikalar yaratıyordu. Uzun, koyu kırpiklerle çerçevelenen gözleri kapalıydı. Bana yaptığı şey nefretin yan ürünü gibi değildi, saygı gibiydi.

Sakalı tenime hoşça batıyordu. Tıraş losyonu coşkulu bir sis gibi üstüme çökmüştü. Sertleşmiş kalın aletinin, bedeninin sıcaklığı karşısında daha fazlası için kıvranıyordum. Elde edilmek, kullanılmak ve tatmin edilmek için yalvarıyordum.

Çok geçmeden dudaklarını çekip meme ucumu dimdik ve ıslak halde bıraktı.

"Tek gecemiz var," dedi Lucian.

"O zaman gömleğini çıkar da başlayalım."

Yanağını göğsüme dayayınca ateşten oklarını doğrudan içime sapladı.

"Bu bir şeyin başlangıcı değil," diye uyardı. Dilini çıkarıp diğer büzülmüş tepeciğin üzerinde dans ettirmeye başladı.

Bir nefes aldım. "Seks yapmadan önce hep böyle ölümüne konuşur musun?"

"Sadece aynı fikri paylaştığımızdan emin olmaya çalışıyorum."

"Benimle mi, yoksa memelerimle mi konuşuyorsun anlayamıyorum ama açıkçası hepimiz aynı fikirdeyiz. Sigara içen biriyle asla çıkamam. Bu sadece seks. Bu gece seni seçtiğime beni pişman etme."

Gri gözleri ateşle dans ederken dudağının kenarı kendinden emin bir sırıtışla kıvrıldı. Ustaca bir hamleyle memelerimi avuçladığında tüm düşüncelerim uçup gitti.

Kravatına saldırdım, gevşetmeye çalışırken neredeyse onu boğuyordum. Gerçi memelerime gömülmekle meşgul olduğu için oksijen eksikliğini fark edecek durumda değildi. Beni emen sıcak dudakları karşısında çıldırıyordum. Ayrıca aletinin pozisyonu sayesinde boşalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Sonunda kravatını çözerek ceketini omuzlarından geriye ittim.

Memelerimi bırakıp ceketini çıkarırken öfkeli bir şekilde hırladığını hissettim. Lucian'ın seks yaparken düşündüğüm gibi kıyafetlerini toplayıp katlamak yerine beni okşamakla meşgul olduğu gerçeğini fark etmeyi başardım.

"Gülümsüyorsun," dedi suçlayıcı bir şekilde.

Ağzımın kenarlarını aşağı doğru indirmeye zorlayarak, "Hayır, gülümsemiyorum," diye tersledim.

"Bu gece ağzını sadece *benim adımı* söylemek için açmanı istiyorum."

"Gerçekten mi? *Tek* şey bu mu?" Sırıttım.

Bunun üzerine Lucian beni duvardan uzaklaştırdı. Bir an sonra yatakta sırtüstü yatıyordum ve o bacaklarımın arasında diz çökmüştü. Elleriyle dizlerimi daha geniş bir şekilde açarken gördüklerinden etkilenmişçesine göz kapakları ağırlaşmıştı.

Bacaklarımın arasındaki iç çamaşırı tarihinin en ıslak tangasına bakarken, "Kahretsin," diye mırıldandı. Ellerini dizlerimden kaydırıp iki yanında yumruk yaptı. Özdenetiminin bir başka kanıtıydı. Bundan fena halde bıkmıştım, zincirlerini kırmasını istiyordum.

Kemerine uzandım. "Gömleğini çıkar."

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra söylediğimi yaptı.

Bir eliyle düğmeleri çözerken diğer eliyle hafifçe boynumu kavradı. Bunu bir baskınlık gösterisi olarak algılamış... dürüst olmak gerekirse çok ateşli bulmuştum.

Kemerini açıp fermuarıyla uğraşmaya başladım. Ereksiyonun kumaşı zorlayışına bakılırsa, pantolonunun henüz yırtılmamış olması mucizeydi. Muhtemelen bir terziden kasık yerindeki tüm dikişleri güçlendirmesini istemişti.

Fermuarı nihayet açıldığında aradığım hazine ipeksi bir siyah *boxer*'ın içinde zorlukla duruyordu.

Lucian gömleğini kollarından aşağı indirirken harika gövdesini ortaya çıkardı. Kaslıydı, hem de çok fazla kas vardı. Bildiğim yara izleri gitmiş, yerlerine dövmeler gelmişti.

Kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı.

Hiç düşünmeden parmağımı kaburgalarının üzerindeki ince uzun izin üzerinde gezdirdim. Yara izi, güç ve kudretin sembolü olan *griffin** dövmesiyle kısmen kamufle edilmişti.

Lucian sanki canını yakmışım gibi keskin bir nefes aldı. Ardından elbisemden kalanları belime kadar sıyırdı.

* Aslan vücutlu, kartal kanatlı ve kafalı mitolojik bir yaratıktır. (ç.n.)

"Böylesi daha iyi." Avucumu kendimden emin bir şekilde aleti üzerinde kaydırarak sabırsızlık gösterisini ödüllendirdim. Çok kalın ve çok sertti, tepesi iç çamaşırının bel bandını aşıyordu.

Üzerimde uzanırken bir eli arkamda yatağın üzerindeydi. Diğer eliyle yanağımı, çenemi ve boynumu okşuyordu. Gözlerimiz buluştu. Onun gözlerinde ne bulduğumu anlayamadım ama nefesim kesildi. Bakışları beni delip geçiyordu, aramızda kopmayan bir bağ vardı.

Birbirimizin ruhlarına bakarken yüzümü bırakıp parmaklarıyla gövdemden aşağıya ilerledi. Bacak aramdaki yaramaz, kırmızı satene kadar indi.

"Sırılsıklam olmuşsun, üstelik daha sana dokunmadım bile."

Sesi bu durumdan rahatsız olmuş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" diyerek karşılık verdim.

"Bu benim için mi, yoksa alt kattakilerden biri için mi?"

"Fark eder mi?"

Başparmağını ıslaklığa bastırdığında kalçasını saran bacaklarım kasıldı. Kadınlığım açgözlülükle yanıyor, daha fazlasını arzuluyordu. "Önemli," dedi dişlerini sıkarak.

Ona cevap vermek yerine parmaklarımı çamaşırının bandına geçirdim. Ödülümün üzerindeki ipeksi kumaşı aşağı çektim.

İnlememi zorlukla bastırdım. Buna büyük boy demek hakkını yemek olurdu. Hayatımda gördüğüm en büyük alet Lucian Rollins'teydi.

"Tanrım, Lucifer. Sevgililerin genelde ne yapıyor? Çenelerini mi çıkarıyor?" diye sordum.

Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Sen ve lanet olası ağzın."

Son yirmi yıllık sefalet için beni cezalandırmak istiyormuş gibi görünüyordu. İçimdeki karanlık, ahlaksız bir parça bunu denemesini istiyordu.

Aletinin kalın kökünü kavrayarak, "Buna bir çözüm bulacak mısın?" diye takıldım.

Burun delikleri genişlerken aletinin tepesindeki yarıktan bir damla fışkırdı.

Tüm odağım onun büyük, sert ereksiyonuna odaklanmıştı. O kadar sert boşalacaktım ki...

Beni arkadan becermesini sağlayabilirsem çığlıklarımı yastıkla gizleyebilirdim, böylece bir şey duymazdı. Kadınlar yüzyıllardır orgazm taklidi yapıyordu. Ben de orgazm olmuyormuş gibi yapabilirdim. Bu onu şaşkına çevirmez miydi? Kendine olan güvenini sarsarken orgazm olma fikri hoşuma gitmişti.

"Her ne planlıyorsan işe yaramayacak."

Kalm aletini okşayarak, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim.

Dişlerinin parladığını, gözlerinin kısıldığını gördüm. Daha ne olduğunu anlamadan hızlı bir hareketle tangamı yana çekip iki parmağını içime soktu.

"Lucian!"

Zevkimi bastırmak buraya kadardı. Çok ıslanmıştım, yanıyordum. Kadınlığım onu daha derine çekiyor, iç duvarlarımın kontrolsüz kasları onun etrafında kasılıyordu.

Karanlık bir küfür savururken elimdeki aleti kasıldı.

"Sakın gelme," diye emretti dişlerini gıcırdatarak.

"Hadi oradan."

"Beni kışkırtma, peri. İlk boşalmanda içinde olmak istiyorum. Geldiğini hissetmek istiyorum."

İlk boşalmam mı? İşte buna gülebilirdim. Bay Koca Alet'in devasa penisi kadar büyük bir egosu vardı. Ben bir kez boşalırdım. Çoklu boşalmalar aşk romanlarındaki kahramanlar içindi. Bir de Naomi ve Lina için...

"O zaman acele etsen iyi olur," diye uyardım. Diğer elimi vücutlarımızın arasından geçirerek koca aletini kavradım, okşamalarımı iki katına çıkardım. Onun da boşalmaya benim kadar yakın olmasını istiyordum. Onun da benim kadar kontrolden çıkmış hissetmesini istiyordum.

Bana öfkeli bir şekilde bakarken çenesi kaskatıydı, kasları gerilmişti. Sanki zar zor dayanıyormuş gibiydi. Onu daha sıkı kavradım.

Elleri yine elbisemin içindeydi. Kumaş tamamen yırtılarak açıldığında sadece iç çamaşırım ve *stiletto*'larımla kaldım.

Elini, aletini tutan elimin üzerine sardı. "Güvenli kelimeni söyle."

"Ya hünerlerini çok abartıyorsun ya da bir kez daha başa çıkabileceklerimi küçümsüyorsun."

"Bana güvenli kelimeni söyle, peri."

Cümleyi hem sinir bozucu hem de aptalmışım gibi telaffuz etmişti.

"Süreci hızlandırmanı sağlayacaksa, tamam. Kütüphane."

"Aferin kızıma," diye hırladı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ancak ondan duyduğum bu hoyratça iki kelime, içime soktuğu parmaklarının etrafında kasılmama neden oldu.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Artık başlayabilir miyiz?" diye sordum. Parmaklarını birazcık daha kıvırırsa her tarafına boşalacaktım ama bunu onun dev gibi aletinin üzerinde yapmayı tercih ederdim.

Bana ters ters baktı. "Aynı anda hem çok güzelsin hem de çok sinir bozucusun."

"Bunu çok sık duyuyorum. Prezervatifler çantamda."

Lucian isteksizce parmaklarını geri çekerken iniltimi bastırmayı pek başaramadım.

Ambalaj içindeki prezervatifleri üzerimde sallandırarak, "Tanrım. Kaç kez seks yapmayı düşünüyordun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Komodinde daha fazlası var. Sanırım seninle birlikte olduğum için bir taneden fazlasına ihtiyacım olmayacak."

Lucian ellerimi aletinden çekip *Guinness* Rekorlar Kitabı'na girmesi gereken penisine bir prezervatif geçirdi. "Çeneni kapattığın zaman çok daha çekici oluyorsun."

"Ağzım aletinin pek umurunda değil gibi," dedim. Bu noktada tamamen cesaret gösterisi yapıyordum çünkü birden aklıma, o kalınlıkta bir şeyin vajinama ciddi zarar verebileceği gelmişti.

Yarın insanlar yürüyüşüme bakıp Lucian'ın yürüme yeteneğimi aldığını anlar mıydı? Tek gecelik ilişkim ayakta durma becerilerimi yok mu edecekti?

Lucian uzun, kalın aletini bir eline alıp ucunu kaygan girişime doğru yönlendirdi. Dizlerim kendiliğinden yukarı doğru kayınca dudağının köşesi keyifle kıvrıldı. "Birileri çok hevesli."

"Bütün gece üzerimde dikilip duracak mısın, yoksa ilginç şeyler mi yapacaksın?" diye sordum.

Cevap olarak aletinin ucunu ıslak kıvrımlarımın arasından kaydırıp zaten şişmiş olan klitorisime bastırmak için duraksadı. Yaratığı beklenti içimi kavurunca yataktan kalkmaya çalıştım ama göğsümdeki eliyle beni durdurdu. Uyluklarım titreyene kadar iki yana açtığı bacaklarımın arasına rahatça yerleşti. Kadınlığımın üzerinde durmaksızın hareket ederek ıslaklığımı her yere yaydı.

Tanrım, vücudumu devasa bir göle dönüştürmüştü. Aramızdaki bu şey bittiğinde oda servisini arayıp yeni bir çarşaf takımı getirmelerini istemek zorunda kalacaktım.

Artık ikimiz de aramızdaki çekimi inkâr edemezdik. Ayrıca beni boşaltacağından yüzde bin emindim. Sadece öyle değilmişim gibi davranmam gerekiyordu.

Lucian hamlesinin ortasında durakladığında karnım kasıldı.

O devasa aletini içime sokmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Dizlerimi aralayıp bana verdiği zevkin tadını çıkarırken *gümbürtüyle* atan o ısrarcı baskıyı içimde hissediyorum.

İkimizden biri bir milimetre bile kıpırdasa resmen içimde olacaktı. Lanet olsun, *bunu* istiyordum. *Onu* istiyordum.

"Bana bak," diye emretti.

Gözlerimi açıp yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. "Neden?"

"Çünkü sana sahip olduğumda gözlerini görmek istiyorum."

Yutkundum.

"O zaman acele et çünkü burada sıkıntıdan uyuyakalmak üzereyim."

Kaslarının hareketini avuç içlerimde, gövdemde ve kalçamda hissettim. Tek bir sert hamleyle içime girdi.

Zaman durdu.

Oksijen yok oldu.

Doğru olduğunu bildiğim her şey kafamdan uçup gitti ve kristal kadar berrak olan tek bir şey kaldı. Lucian Rollins içimdeydi.

"Nefes al, Sloane." Emir verirken sesi acı çekiyormuş gibi çıkmıştı.

Hırıltılı bir nefes aldım.

"Tanrım. Bebeğim, gevşemeni istiyorum." Lucian alnını benimkine yasladı. "Henüz hepsini sokmadım."

Henüz hepsini sokmamış mıydı? Ben çoktan maksimum kapasiteye ulaşmıştım. İçime sokmayı başardığı birkaç santimle orgazm olmak üzereydim.

"Tekrar, peri. Benim için nefes al," diye emretti.

Bu sefer daha derin bir nefes almayı başarınca kaslarımın hafifçe gevşediğini hissettim.

"İşte benim kızım." Sesi sert bir okşama gibiydi. "Tekrar."

Bu sefer oksijen almak daha kolay oldu. Adama azgın bir vantuz gibi yapışmayı bırakana kadar tüm kaslarımı tek tek gevşemeye zorladım.

"Tamam, sanırım ben..."

Lucian bu düşünceyi kafamdan silip attı. Onu tamamen içime almıştım. Zonklayan her santimini işgal etmiştim. Büyük bir cinsel tatminin eşiğinde yatağa yapışmıştım ve artık geri dönüş yoktu.

Anlaşılmaz bir çığlık attım.

"Siktir," diye hırıldadı.

Olamaz. Gerçekleşiyordu, vücudumu sardığını hissediyordum. Lucian Rollins iki hamlesiyle beni boşaltmak üzereydi. Titremeler başladı. O narin küçük kasların, sert aletinin çevresinde çırpındığını hissedebiliyordum.

Bunu saklamak zorundaydım. Olmuyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Lucian kendini tutamayıp inledi. Bu kadar iyi hissettiği için öfkelenmiş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Ben de mutlu değildim. Bir an sonra yeniden hareket etmeye başladığında ne düşündüğümü unuttum çünkü boşalıyordum.

Coşkuyla orgazm oldum. Zevk tüm bedenime yayılarak Lucian'ın aleti içime girmeden önce var olan her şeyi yok etti. Göz kapaklarımın arkasında erotik bir havai fişek gösterisi misali renkler patlarken titredim, kasıldım, kıvrandım, tırnaklarım ve dişlerimle ona yapıştım.

Işıltılı ayak tırnaklarımdan saç diplerime kadar her santimim bu coşkuya katıldı.

Bu hayatımın en iyi orgazmı değildi çünkü bu bir orgazm değildi. Bu hayatımı değiştiren ilahi bir deneyimdi, zevk dalga dalga yayılıyordu.

Artçı şoklardan titriyordum, her biri tüm cinsel hayatım boyunca yaşadığım tüm orgazmlardan daha tatmin ediciydi.

"Az önce aletimin üzerine boşaldın."

Bir gözümü aralayıp son derece yakışıklı yüzüne baktım. Tahmin ettiğim üzere kibirli görünüyordu ama yüzünde başka bir ifade daha vardı. Merak mıydı? Hayranlık mıydı? Sahiplenme miydi?

"Boşalmadım. Yanılıyorsun," dedim nefes nefese. Boğazım acıyordu, bunu tuhaf buldum. Mikrop mu kapmıştım? Lucian'ın devasa aleti vücuduma çok fazla girdiği için mi boğazım ağrıyordu?

"Az önce, 'Lucian, geliyorum,' diye o kadar yüksek sesle bağırdın ki muhtemelen güvenliği arayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemem gerekecek."

Bu boğaz ağrısını açıklıyordu.

"Şey, bu eğlenceliydi. Sanırım ben bara geri dönüp..."

Lucian bu boş tehdit hakkında tam olarak ne düşündüğünü, ağzını benimkiyle birleştirip içime girerek gösterdi.

Ustaca bir hassasiyetle girip çıkarken iri, sert vücuduyla beni yatağın derinliklerine gömdü. Şu anda bile bu kadar kontrollü davranması, kendimi huzursuz hissettiriyordu.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. "Bana kırılacakmışım gibi davranmayı bırak."

Sakinleşti, sinir bozucu bir irade gösterisiyle daha karşı karşıyaydım.

"İster inan ister inanma, seni incitmek istemiyorum."

"Bacak arandaki copla gözüme vurmadığın sürece bana zarar vermezsin. Beni istediğin gibi becermek için tek bir gecen var. Bunu nazik bir dev gibi davranarak harcama."

"Sloane."

İsmime oldukça tehditkâr bir uyarı eklemişti ama o gümüş renkli gözlerinde bir kıvılcım, bir soru vardı.

"Lucian." Yüzünü ellerimle kavrayıp topuklarımı sıkı kıçına bastırdım. "Beni *sertçe* becermeni istiyorum." İhtiyacım olan şey buydu. Onun da buna ihtiyacı vardı. Birbirimizi bu şekilde unutacaksak, bunu doğru yapmalıydık.

Aletinin içimde istemsizce seğirdiğini hissettim. O da bunu istiyordu.

"Çok fazla gelirse sana söylerim," diye ekledim.

"Söz mü?" dedi hırıltı sesiyle.

"Söz veriyorum. Şimdi beni gerçekten becer."

İsteğimi hemen yerine getirdi.

Dizlerinin üzerinde doğrulup avuçlarıyla kıçımı kavradı ve içindeki canavarı serbest bıraktı.

Vücudum onun vahşice güzel gidip gelmelerini, neşeye benzer bir duyguyla kabul etti. Ancak bu kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gözlerindeki yumuşak, parlak bakışta çenesinin acımasız duruşuna uymayan bir şey vardı.

Bunu görmezden geldim. İçimde bir sıcaklık oluşmaya başladığında bacaklarımı huzursuzca kaydırdım.

Lucian aklımdan geçenleri okuyarak ayak bileklerimi omuzlarına atıp beni ikiye katladı.

Sıkıştırılmış, fethedilmiş halde tamamen onun merhametine kalmıştım. Buna *bayılmıştım*.

Üzerimde gidip gelirken gözlerimiz birbirine kilitlendi, ter tenlerimizi kayganlaştırdı.

Boynundaki damarlar şiddetle belirginleşip kasları şişmişti. Beni acımasızca cennete doğru sürüklüyordu ya da belki cehenneme gidiyorduk. Bunun bir önemi yoktu.

İçten dışa titriyordum.

"Lucian!" Alçak sesli, ağlamaklı bir feryat ettim.

Sanki ereksiyonu biraz daha büyümüştü. Dişlerini sıkarak, "Lanet olsun sana, peri," diye hırladı. Bir elini çeneme götürerek başımı sabit tuttu ve ben ona sımsıkı sarılırken o güzel fırtına bulutu gözleri cam gibi oldu.

"Lütfen," diye fısıldadım. Ne istediğimi, ondan ne istediğimi bilmiyordum ama Lucian anlamıştı. Son bir hırçın hamle yapınca vücudu kaskatı kesildi.

Hiç düşünmedim, sadece uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Hayatımın ilk ikinci orgazmını yaşarken birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Boğazından kısa bir çığlık yükselirken boşaldığını hissettim. Aptalca, kısacık bir an için aramızda hiçbir şey olmamasını diledim. Keşke Lucian'ın doruk noktasının her hissini yaşamamı engelleyecek hiçbir koruma olmasaydı.

Tekrar hareket etmeye başladığında küçük, sert vuruşlar yapıyordu. Orgazmımı kullanarak kendi orgazmını güçlendiriyordu. Bedenimi kendi zevki için kullanması şiddetle boşalmamı sağladı.

Boşalmaya devam ettik. Kaslarımız titriyor, nefes nefese kalmış halde birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

"Bu hayatımda yaptığım en aptalca, en ateşli hata," diye inledim.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ İKİ

SLOANE'UN MÜDAHALESİ

Sloane **Yirmi iki yıl önce**

Altı gün olmuştu. Lucian bu kadar zamandır parmaklıklar arkasındaydı. On sekiz yaşına girmiş, benim yüzümden kendi lise mezuniyetini kaçırmıştı. Teknik olarak korkunç ve iğrenç bir canavar olan babası yüzündendi, aynı zamanda onu dinlemediğim için benim de suçumdu.

Lucian'ın tutuklandığı gece bildiğim her şeyi aileme anlatmıştım. Onlardan böyle bir sır saklamamdan hiç memnun olmamışlardı. Ebeveynlerimi hayal kırıklığına uğratmak kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmuştu.

Babam her şeyi askıya almış, Lucian'ı hapisten çıkarmak için büyük bir çaba harcıyordu. Sivri sorgulamalardan ve kulaktan dolma bilgilerden anladığım kadarıyla Şef Ogden, Lucian'ı bir yetişkin olarak suçlamak için bastırıyordu. Benim katılmama izin verilmeyen duruşma sırasında yargıç hoşgörülü davranmıştı. Buna rağmen kefaleti astronomik bir rakam olan iki yüz elli bin dolar olarak belirlemişti.

Annemin telefonda Maeve'e anlattığına göre, babam o anda neredeyse anevrizma geçirecekmiş.

O günün ilerleyen saatlerinde, Lucian'ın sekiz yıl hapis cezasını kabul etmesini öneren bölge savcısından bir telefon almıştı. Ofisinin dışında babamı dinliyordum. Tüm evrendeki en nazik, en kibar insanlardan biri olan babam savcıya siktir olup gitmesini söylemişti.

Bu arada annem, Lucian'ın annesini kırık kaburgalarıyla hastaneden çıktığından beri iki kez ziyaret etmişti. Bu ziyaretlerde kadın, Lucian hakkında ya da o gece gerçekte ne olduğu hakkında konuşma-

yı reddetmişti. Ayrıca annemin "işler yoluna girene kadar" bizimle kalması teklifini de kabul etmemişti.

Ansel Rollins şimdilik uslu duruyormuş gibi görünüyordu.

Bir gece önce ebeveynlerimin ön verandada konuştuklarını duymuştum. Babam anneme, Lucian'ın kefaleti için ikinci bir ipotek kredisi alma konusunu açmıştı.

"Hayatım, tabii ki alacağız. Onu parmaklıklar ardında bırakamayız."

O anda, iyi ebeveynlere sahip olarak büyümenin ne büyük bir ayrıcalık olduğunu fark etmiştim. Ağlamaklı yüzümü pencere camının iç tarafına bastırarak, "Benim üniversite paramı da alabilirsiniz!" diye bağırıp onları korkutmuştum.

Kahraman bir aileden geliyordum ve dışlanmaya niyetim yoktu. Üstelik bütün bunlar benim hatam yüzünden yaşanıyorken aksi mümkün değildi.

Bir planım vardı.

Geçtiğimiz yıl boyunca istismarcı ilişkiler hakkında fazlasıyla araştırma yapmıştım. Kütüphaneci her hafta yeni kitaplar ödünç alırken bana tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı.

Bayan Rollins'i suçlamamam gerektiğini biliyordum. O bir aile içi şiddet kurbanıydı. Sistematik istismarın insan ruhuna diğer insanların anlayamayacağı şeyler yaptığını kavrayacak kadar bilgiliydim. Ancak bunu bilsem bile çok büyük bir parçam ona, oğlu yerine pislik kocasını seçtiği için ne düşündüğümü söylemek istiyordu.

Çok sevdiğim çocuğun, annesini koruma suçundan parmaklıklar ardında olduğunu düşündükçe başım dönüyordu.

Ailem kefalet parası bulmaya karar verirken ben de tüm bu karmaşayı düzeltmeye kararlıydım. Bir yarasa kadar kör olan Şef Ogden dahil, herkese Lucian Rollins'in ailedeki tehlikeli kişi olmadığını açıkça gösterecektim.

Sadece doğru fırsata ihtiyacım vardı.

Yardım için Lucian'ın arkadaşları Knox ve Nash Morgan'a gitmeyi düşündüm ama Lucian'ın durumu hakkında ne kadar şey bildiklerinden emin değildim. Hem onlar daha çocuktu. Her şeyi mahvetme ihtimalleri daha yüksekti. Bunu kendime saklamak daha mantıklıydı

İhtiyacım olan şey Ansel Rollins'in kötü adam olduğuna dair reddedilemez bir kanıttı. On altı yaşındaki ben için bu bir video kaydı demekti. Virginia'da bir konuşmayı kaydetmek için diğer kişinin rızasına gerek olmadığını iki kez kontrol etmiştim. Sonra ailemin video kamerasını ve arkadaşım Sherry'den ödünç aldığım mini kayıt cihazını yatağımın altına saklamıştım.

Her gece geç saatlere kadar pencere kenarındaki koltuğa kıvrılıp pencereyi sonuna kadar açarak yan evi dinliyordum.

İçimde çalkalanan berbat bir beklenti ve dehşetin karışımıyla bekliyordum.

Dikkatimi veremediğim kitabı minderin üzerine bırakıp bacaklarımı havaya kaldırdım. Ayak tırnaklarıma mor oje sürmüştüm, serçeparmaklarımdaki ojeler çoktan soyulmuştu. Lucian tutuklanmadan bir gün önce oje sürmüştüm, o zamandan beri her şey çok anlamsız geliyordu.

Üçüncü sınıftan önceki yazın böyle geçmemesi gerekiyordu. Bir hafta sonra başlayacak olan yaz softbol ligini dört gözle bekliyor olmam, hayalimdeki üniversitelerden biri tarafından keşfedilmem gerekiyordu. Third Base'den gelen davetleri kabul ediyor, sevişiyor olmam gerekiyordu. Belki bekâretimi bile kaybedecektim. Lucian'ı dünyaya açılmasının, hayatını yaşamasının güvenli olduğuna ikna etmem gerekiyordu.

Bunun yerine, geleceğe dair şansını kendi ellerimle mahvetmiştim.

Doğrularak üzgün bir şekilde pencereden dışarı baktım. Polis arabasına götürülürken orada dikildiğimi görmüştü. Yapmamam için söz verdirdiği tek şeyi yaptığımı fark ettiği anda yüzüne yerleşen ifadeyi hatırladım.

Onu hapishanede ziyaret etmeme izin vermeleri için yalvarmıştım. Babam diplomatik bir dille bunun iyi bir fikir olmadığını söylemişti. Ancak gözlüklerinin arkasındaki şüpheli bakıştan Lucian'ın beni görmek istemediğini anlamıştım. Orada olması en başta benim suçumdu çünkü güvenini boşa çıkarmıştım.

Lastik ve fren seslerini duyunca dizlerimin üzerine fırladım. Bay

Rollins'in pikabı garaj yolunda aniden durdu. Yamuk park etmişti, direksiyondan inerken tökezliyordu. Kapıyı çarparak kapattı ama o fark etmeden kapı tekrar açıldı.

Pencere kenarındaki koltuktan fırlayıp yatağımın altına sakladığım kutuyu açtım. Kamerayla kayıt cihazını, NPR Radyo logolu bir bez çantaya doldurdum ve spor ayakkabılarımı giyerek koridora çıktım. Parmak uçlarımda merdivenlere doğru ilerlerken nefesimi tutmuş, ailemin evin diğer tarafındaki odasından gelebilecek seslere karşı kulak kesilmiştim.

Çok kızacaklardı. Otuz yaşıma kadar cezalı olacaktım ama bu işin sonucu, yöntemlerimi haklı çıkaracaktı. Polis departmanına Bay Rollins'i parmaklıklar ardına koyup Lucian'ı serbest bırakacak çürütülemez bir kanıt gösterebilirsem her şeye değecekti.

Babamın ofisine girip masasındaki telsiz telefonu aldım. Sinyalin yan eve ulaşıp ulaşmayacağından emin olmasam da en azından koşabilir, gerekirse 911'i arayabilirdim. Telefonu diğer ekipmanlarımla birlikte çantama koyduktan sonra ön kapının kilidini açarak gecenin karanlığına karıştım.

Acelemden iki kez tökezledim. Yaklaştıkça kalbim daha yüksek sesle çarpıyordu.

Üst katta ve alt katta ışıklar yanıyordu.

"Lütfen alt katta ol," diye mırıldandım kendi kendime. Aslında bir kadının saldırıya uğramak üzere olmasını umduğumu fark ettiğimde irkildim. Alçakta kalıp ön pencereye doğru ilerlerken midemin bulandığını hissettim.

Bu işe yarayacaktı. İşe yaramak *zorundaydı*.

İki ses duyuluyordu. Biri yumuşak ve yalvaran tondaydı, diğeri ise gittikçe yükseliyordu. Camın önünden bir gölge geçince çiçek tarhına doğru eğildim. Koluma dikenli bir şey battı. Her dal çıtırtısı, her nefes... hatta kalbimin her atışı normalden daha fazla ses çıkarıyor gibiydi.

İçeriden çapma sesleriyle öfkeli bir mırıldanma geliyordu. Dikkatle çantama uzanarak kayıt cihazını çıkardım. İçeride yaşananları algılayacak kadar hassas olup olmadığını bilmiyordum ama denemeye değerdi. Kayıt tuşuna bastıktan sonra dar pencere pervazına yerleştirdim.

Kamerayı aldım, lens kapağını çıkarıp çalıştırdım. Titrek bir nefesle çiçek tarhında ayağa kalkarak kamera lensinden baktım.

Mutfaktaydılar, Bay Rollins hızlı adımlarla volta atıyordu. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Eve geldiğimde masada yemek beklediğimi söylemiştim," diye bağırdı.

"Neredeyse gece yarısı oldu, göt herif," diye mırıldandım sessizce.

Bayan Rollins'in geceliğiyle omuzlarını kamburlaştırarak mutfak kapısının önünden geçtiğini gördüm.

Onu dirseğinden yakalayıp elindeki tabağa büyük bir gürültüyle vurdu.

Bayan ve Bay Clemson'ın *Saint Bernard* cinsi köpeklerinden biri havlayınca korkudan sıçradım.

Bay ve Bayan Rollins gözden kaybolduğunda bu fırsattan yararlanarak telsiz telefonu çıkardım. Merkez ünitenin çok uzağında olduğum için hiç ses yoktu.

İçeride yine bağırıyordu ama hiçbir şey göremiyordum. *Kahretsin*. Daha iyi bir görüntü almalıydım. Kamera hâlâ kayıttayken çantayı omzuma atıp evin yanından koşmaya başladım. Karanlıkta kalçamı paslı ızgaraya çarptım. Bu acının Ansel Rollins'in şu anda verdiği acıyla kıyaslanamayacağını kendime hatırlattım.

Topallayarak arka bahçeye, evin diğer tarafındaki çürük verandaya doğru ilerledim. Orada, sürgülü cam kapıdan onları gördüm. Adamın kadının suratına indirdiği sert yumruk karşısında nefesim kesildi. Kolunu acımasızca kavramış, Bayan Rollins'in yere yığılmasını engellemişti.

"Beni iğrendiriyorsun, kadın," diyerek onu mutfak masasına fırlattı. "Beni hasta ediyorsun."

Bunun yeterli bir kanıt olması gerektiğine karar verdim çünkü kendimi oldukça hasta hissediyordum.

Bayan Rollins yemek sandalyesinde bir kâğıt parçası gibi buruşmuştu. Bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bu adamdan nefret ediyordum. Ansel Rollins'ten var olduğu için nefret ediyordum. Karısına böyle davrandığı için, oğlunu araya girmek zorunda bıraktığı için... varlığımın her zerresiyle o adamdan nefret ediyordum.

"Ağlamayı kesmezsen sana ağlayacak bir şey veririm," diye mırıldandı.

Ağlamayı kesin, Bayan Rollins. Lütfen ağlamayı kesin.

Kadın birden başını yukarı kaldırdı. Ağzının hareket ettiğini gördüm ama ne söylediğini anlayamadım.

Bay Rollins hırladı. "Ne dedin sen?"

"Senin yüzünden *hiçbir şeyimin* kalmadığını söyledim," dedi titrek bacakları üzerinde ayağa kalkarak. Gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Aman Tanrım. Telefonu tekrar denedim, hâlâ ses yoktu.

"Sahip olduğun tek şey benim sayemde." Görüş alanıma girip elinde tuttuğu şeyi gördüğümde vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Uzun, tırtıklı bir bıçağı bulaşık havlusuyla kuruluyordu.

Lucian'ın kanlı kolunu hatırladım. Ona ölümcül bir silahla saldırmıştı.

Kameranın açısını kapıya doğru çevirdim, verandada bırakıp koşmaya başladım. Saniyeler içinde evime girdim, telefonu tuşlarken ışıkları açtım.

"Anne! Baba! Yine onun canını yakıyor," diye bağırdım merdivenlerin dibinden. Üst katta bir ışık yandı. "Onu durdurmalıyız!"

"911, acil durumunuz nedir?"

"Ansel Rollins karısına yine bıçakla saldırıyor. Wylie Ogden bu sefer onu tutuklamazsa tüm polis departmanını dava edeceğim," diye bağırdım telefona. Geri dönmek zorundaydım. Onu durdurmak ya da yaptıklarına şahit olmak zorundaydım.

Ebeveynlerimin boğuk seslerinin üst kattan geldiğini duydum.

"Acele edin!" diye bağırdıktan sonra telefonu yere bırakıp kapıdan dışarı fırladım.

Ağaç kurbağaları hâlâ dışarıda ötüyordu. Garaj yolumuzu hızla aşarak Rollinslerin arka bahçesine girerken onları neredeyse duymuyordum.

Uçarcasına verandaya atladığımda cam kapıdan onları gördüm. Adam kadını masaya yatırmış, bıçağı boğazına dayamıştı. Muşamba-nın üzerinde kan vardı.

Köpekler çılgınca havlıyordu ama mahallenin geri kalanı sessizdi.

Başka seçeneğim yoktu. Adamın durdurulması gerekiyordu, onu durdurmak zorundaydım.

Eski, çatlamış bir çömlek alıp ruhumun derinliklerinden gelen ilkel bir çığlıkla onu cama fırlattım.

Kapı paramparça oldu, etrafa cam ve kil parçaları saçıldı.

Biri adımı söylüyordu. Seslere bakılırsa birden fazla kişiydi. Hiçbirine karşılık veremiyor, hareket edemiyordum. Bay Rollins kırılan kapısından bana bakarken olduğum yere çakılıp kalmıştım.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiği anda içimde taşıdığım nefretin her zerresini o bakışa yansıttım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, seni küçük orospu."

Korkudan ve öfkeden titriyordum. "Siktir git, seni aptal değersiz bok!"

Bana doğru hamle yaptığında öfkeyle birlikte acı hissettim. Bağırışlar gittikçe yaklaşıyordu. Siren sesleri geceyi yararak geçip ağaç kurbağaları sessizleşirken onunla mücadele ettim.

Çat.

YİRMİ ÜÇ

SENİNLE İŞİM BİTMEDİ

Lucian

"Sakin ol. Geliyorum."

Kapının diğer tarafından gelen sinirli ses beni sakinleştirmedi. Buradaydı ve iyiydi. Bu da sanki kahvaltıya kalmasını istemediği utanç verici tek gecelik bir ilişkiymişim gibi benden kaçtığı anlamına geliyordu.

Sloane Walton çok ciddi bir ders almak üzereydi.

Ön kapı açılınca güzel yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi hoşuma gitmişti. Üzerinde bir bornoz vardı, saçları nemliydi. Yüzünde dün geceki makyajdan eser yoktu. Genç ve taze görünüyordu... ayrıca gergindi.

Yaptıklarımızı hiç yaşanmamış gibi silip atmış mıydı?

Ben atamamıştım. Yastıklarla dolu bir yatakta uyandığımda Sloane yoktu. Beş dakika sonra arabama atlamıştım.

Yüzüme kapatmayı düşünmesi ihtimaliyle bir elimi açık kapıya dayadım.

"Burada ne arıyorsun? Bir şey mi unutmuşum..."

"Seninle işim bitmedi." Onu sabahın erken saatlerine kadar, ikimiz de hareket edemeyecek hale gelene dek becermiştim. Sonra bedenimi sırtına yaslayıp yüzümü saçlarının arasında gömerek uykuya dalmış, ölü gibi uyumuştum. Uyandığımda kafamda net bir düşünce vardı.

Sloane'u aklımdan çıkaramamıştım.

"Affedersin?" Öfke dolu tiz bir cıyaklama çıkardı. Anında savunmaya geçerek gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı.

İkimiz de kavgaya hazırdık. Görünüşe göre, bedenlerimiz aynı şekilde düşünmüyordu. Bir saniye önce üzerinde "*MUHTEMELEN KİTAP OKUYORUM*" yazan karşılama paspasının üzerinde duruyordum. Bir saniye sonra eşiği geçip onun kıvrımlı, küçük kıçını kavramıştım. Bacaklarını kalçama doladı, parmaklarını saçlarıma geçirerek yüzümü kendine çekti.

Dudaklarını benimkilerle birleştirdiğinde içimi bir rahatlama hissi kapladı.

Hâlâ beni istiyordu.

Önemli olan tek şey buydu. *Bir kez daha.* İhtiyacımız olan şey buydu, sonra birbirimizi unutacaktık.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve onu duvara yaslamak için döndüm. Bir resim çerçevesi devrilip yere düştü.

Dudaklarına doğru, "Özür dilerim," diye mırıldanarak kucağımda onunla duvardan uzaklaştım. Onu sıkıştırıp sabit tutacak, hareket etmesini engelleyecek bir yer bulmam gerekiyordu.

Ancak o çoktan çılgınca gömleğimin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Üst kattaki yatak odasına çıkma şansımın olmadığını biliyordum. Bornozunu açıp yere attım. Altındaki dantelli sutyen dikleşen meme uçlarını aç bakışlarımdan saklamıyordu.

Elini aşağı indirip zafer dolu bir inlemeyle kemerimin tokasını buldu. Meme ucunun hemen üzerindeki küçük, mor çürüğü ancak o anda fark edebilmiştim.

Tanrım, onu istiyordum. Ellerinin üzerimde olmasını, kulağıma yalvararak "lütfen" ve "daha fazla" diyen inlemelerini arzuluyordum. Tekrar onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Tökezleyerek oturma odasına girdiğimde acele ettiğim için sehpaya çarpıp lambayı devirdim. Lambanın başlığı yere düştü.

Fermuarımı açmaya çalışırken, "Sorun değil. O lambadan nefret ediyorum," dedi Sloane dudaklarıma doğru.

Sehpayı tekmeleyerek yolumuzdan çekmek isterken bir yığın kitap yere devrildi. Bacaklarım nihayet uygun bir zemine değdiğinde kanepeye ulaştığımızı anlamıştım.

Bir ağacın devrilmesi gibi yere yuvarlandığımızda düşüşümüzü

yumuşatmayı güçlükle başardım. Elleri fermuarımı bırakıp gömleğimi kavradı. Bir tıslama duyuldu ve gri beyaz kürklü bir şey minderin üzerinden kanepenin arkasındaki konsola atladı.

Kedi, fare ya da keseli sıçan olması umurumda değildi. Hiçbir şey Sloane'u çırılçıplak soymaktan daha önemli değildi.

İç çamaşırını bacaklarından aşağı indirirken dilim keşfe çıktı. Vücudu çok küçük, çok narindi ama kıvrımları kışkırtıcıydı. O pürüzsüz fildişi teni ellerimin gezinmesi, okşaması ve kavraması için yalvarıyordu.

Bir elimi o güzel saçlarına gömüp diğer elimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Son derece ıslaktı. Ona dokunalı altmış saniye olduğu halde kadınlığı benim için çoktan hazırdı. Aletim bir kez daha kontrolsüzce kasılırken ucundan bir sıcaklığın aktığını hissettim.

Bir hata yapıyorduk. Hata olduğunu bilsem de kendimi durduramıyordum.

Dudaklarımın arasındaki dudaklarından bir inleme döküldü. Bir eliyle saçımı kavrarken diğer eliyle gömleğimi omzumdan indirmeye çalışıyordu.

Bu sefer daha yavaş gitmek istiyordum ama öfke ve arzu kanımda adrenalin yüklü bir kokteyle dönüşmüştü.

"Üstünde prezervatif olsa iyi olur," dedi altdudağımı ısırarak.

Hırlayarak doğruldum, pantolonumun cebindeki cüzdanıma uzandım.

Folyo paketi çekip çıkardıktan sonra cüzdanı sehpaya doğru fırlatırken, "Oh, Tanrıya şükür," dedi nefes nefese.

Paketi parçalarken pantolonumu bacaklarıma kadar indirdi. Bacaklarının arasında dizlerimin üzerindeydim, o da altımda bir kurban gibi yatıyordu.

"Bu kez son." Ona olduğu kadar kendime de söylüyordum.

Zonklayan aletimi elime aldığımda, "Evet, evet," diye mırıldanıyordu. Sloane prezervatifi benden kapıp aletimden aşağı doğru kaydırarak taktı.

"Çok sabırsızsın," dedim inlercesine.

Beni kökümden kavrayıp sıkarken görüşüm kararmaya başladı. "Son kez," diye tekrarladı. "Yapalım da bitsin."

Gelecekteki tüm partnerlerini mahvedecektim. Hayattaki yeni amacım buydu.

Sutyeninin ip askılarını tutup omuzlarından aşağıya doğru indirirken narin ipleri koparmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonra hızlı bir çekişle, sonsuza dek rüyalarıma gireceğini bildiğim memelerini açtım.

"Hadi, Lucian. Şimdi! Lütfen, bebeğim," diye yalvardı.

İstesem bile kendimi durduramazdım. Bacaklarının arasında beni neyin beklediğini öğrendikten sonra olmazdı.

Aletimin şişkin ucunu parlayan kadınlığına yönlendirdim. Girişine yerleştirip tek bir hamleyle içine gömüldüm.

Bir çığlık attığında ben de içgüdüsel bir ses çıkardım.

Onu buna hazırlamamıştım. Ön sevişme ve şakalarla onu yumuşatmamıştım. Zorla içine girmiştim, şimdi beni sıkıca kavrayışı nefesimi kesiyordu.

"Nefes al, bebeğim," dedim dişlerimi sıkarak. "Rahatlaman gerek." Başaramazsa kendimden utanacaktım.

Göz kapakları hafifçe titreyerek açıldı, zümrüt yeşili gözleriyle bana baktı. "Kendini tutma."

Dudaklarımı boynuna bastırdım. "Rahatlamalısın. Bana yer aç, peri."

"Bu kadar iyi hissettirmenden nefret ediyorum."

Kıpırdamadan durmanın verdiği acıyla bile neredeyse gülümseyecektim.

Aletimi birkaç santim dışarı çekerken ıslak teninde kayışından zevk aldım. "Tamamen içine girdiğimde daha çok nefret edeceksin."

Bacaklarını belimin etrafında daha yükseğe kaldırıp sıktı.

İniltisi kulaklarıma enfes bir işkence gibi geliyordu. "Ben de Lucian Rollins'in istediğini aldığını sanıyordum."

"Seni incitmek istemiyorum," diye hatırlattım.

"O zaman beni *memnun et*." Elini uzatıp tırnaklarını kıçıma batırdı. "Kahretsin."

Bu sefer daha derinine girip benden uzaklaşamaması için kalçasından kavradım.

"Tanrım, evet."

"Neredeyse girdim," diye homurdandım.

"Daha fazla. Hepsini. Lütfen," diye yalvardı Sloane.

Neredeyse ucuna kadar geri çekilip şiddetle iterek tekrar içine girdim. Kasılmış duvarları istilama bir anlığına karşı geldikten sonra yol açıldı ve son santim de yuvasına oturdu.

Kendimden geçmiş, yeniden cennete gelmiştim. Beni şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha sıkı, çok daha ıslak bir şekilde kavrıyordu. Bir önceki gecenin çılgınlığına rağmen testislerim doluluktan ağrıyordu. Kıçımı kasmış, onu becermeye hazırdım. Tüm vücudum hareket etme arzusuyla kaskatı kesilmişti.

Gözlerimi zorla açıp her şeyi görmeye çalıştım.

Onu kanepeye yapıştırmıştım, kalçamın etrafındaki bacakları huzursuzca titriyordu. Göğüs kıllarıma değen meme uçlarının yumuşaklığını hissedebiliyordum. Onları tekrar tatmak istiyordum. *Onu* tekrar tatmak, artık onu istemeyene kadar içine gömülmek istiyordum.

"İyi misin?" Sesim öfkeli bir hırıltı gibi çıkmıştı.

"İyiyim. Çok iyiyim," diye inledi.

Duymak istediğim tek şey buydu.

"Beni bırakmamalıydın." Aletimi kavrayan kaslarının narinliği karşısında dişlerimi sıkarak dışarı kaydım. Vücudu girişime karşı koyduğu gibi şimdi de beni içeride tutmak için savaşıyordu.

Suçlamamı birkaç sert hamleyle vurgularken o dolgun, yuvarlak memeleri içine her daldığımda zıplıyordu.

"Bunu yatakta da yapabilirdik," diye azarladım.

"Kanepe performansın yeterli." Nefes nefese kalmıştı.

"Sırf sana ve o tatlı amına tekrar sahip olabilmek için beni buraya kadar getirttin," dedim homurdanarak.

"Kimse senden benzinini boşa harcamanı istemedi." İç duvarlarının titreştiğini hissettim. Küçük kütüphanecim edepsizce konuşmamdan hoşlanıyordu.

Başımı eğerek önce bir meme ucunu, ardından diğerini yaladım. Altımda titrerken sırtını dikleştirip memelerini bana sundu.

Daha fazla güç elde etmek için yerden destek alarak onu tekrar tekrar t

"Evet! Daha fazla. Daha sert," diye bağırıyordu.

Sanki onu kırmam için bana yalvarıyordu.

"Tanrım, bu işte bu kadar iyi olmandan nefret ediyorum," diye inledi.

"Çeneni kapat ve iyi bir kız olup aletimi içine al."

Tek gereken buydu, orgazmın onu ele geçirdiğini hissettim. Artık bana tanıdık geliyordu. Sloane Walton'ın aletimin üzerine boşalmasının nasıl bir his olduğunu asla unutamayacağımı biliyordum.

O kaygan ve sıkı kıvrımları, içine girerken sızlayan aletime kenetlendi. Kadınlığından gelen dalgalar aletimin üzerine çarparken görüşüm karardı. Aramızdaki lateksten nefret ediyordum. Sanki hayatım boyunca beklediğim bir şeyden beni alıkoyuyormuş gibi hissettiren aramızdaki o son engelden tutkuyla nefret ediyordum.

Derinlerine girerken yüzümü boynuna gömerek elimle saçlarını kavradım. O altımda kıvranıp beni sımsıkı sarsa da boşalmamak için kendimi tutmaya zorladım.

Bu son seferdi ve ben *hâlâ* ona doymamıştım.

"Lütfen henüz gelme," diye inledi altımda kıvranırken. Boşalmak için utanmazca bedenimi kullanıyordu.

"Neden?" diye sordum sertçe. Testislerim çok dolu, çok sert olduğu için boşalmaya ihtiyacım vardı.

"Daha fazlasını istiyorum," diye itiraf etti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. İhtiyacımı bastırarak kendimi kontrol etmek için savaşırken alnımda ve sırtımda boncuk boncuk terler birikti. Titremeleri sonunda narin kasılmalara dönüştüğünde kökünе kadar içine girip orada durdum.

Sanki onun kurtuluşuymuşum gibi bana sarılmıştı. Orgazm yüzünden tüm vücudu titriyordu.

"Daha fazlasını istiyor musun?" diye homurdandım.

Gözleri titreşerek açılırken hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"O zaman güzelce iste."

Rujsuz dudakları kadınsı bir sıntışla, bilmiş bir şekilde kıvrıldı. Kasları zonklayan aletimin etrafında kenetlendi. Evet, Sloane Walton müstehcen konuşmalardan hoşlanıyordu.

"Lütfen beni derin ve sertçe becer. Böylece yarın işte her oturduğumda seni ve o muhteşem aletini düşünmek zorunda kalayım."

Gözlerimi kapatıp çenemi sıktım. Bunu istiyordum. Beni düşünmesini, ona nasıl hissettirdiğimi hatırlamasını istiyordum.

Ondan uzaklaştım çünkü dolgun altdudağının yaptığı çıkıntı aletimi acıtıyordu.

"Hey!" diye şikâyet etti.

Ancak onu minderin kenarına doğru ittiğimde aniden durdu. Tenini tenimde hissetmeyi isteyerek gömleğimi çıkarıp bacaklarını omuzlarıma attım.

"Ah, Tanrım." Dilimi kaygan kıvrımlarında gezdirirken inlemesi boğuk bir çığlığa dönüştü. Tadı sırlar ve gerçek gibiydi, anında bağımlısı olmuştum.

Bacakları kulaklarımın iki yanında titriyordu.

İki parmağımın ucuyla onu kışkırttım. "Aç."

"Lucian," diye yalvardı.

"Bebeğim, benim için aç. Seni tatmama izin ver."

Onun isteğimle uyumlu davranması beni ve aletimi çok heyecanlandırmıştı. Kalçasını gevşetip dizlerinin omuzlarıma düşmesine izin verdi.

Anlaşılan Sloane Walton'a istediğimi yaptırabilmemin tek yolu, onu orgazmın eşiğinde tutmaktı.

"Beni buna pişman etme," diye fısıldadı. Parmaklarımı içine soktuğumda şeytani gülümsememi görmemek için elleriyle gözlerini kapatmıştı. Vücudu hemen karşılık verdi. Topukları sırtıma saplanıp kalçası gerildi, pürüzsüz karnı sıkılaştı. Boyasız dudakları baştan çıkarıcı bir *O* harfi oluştururken mükemmel, dolgun memeleri sallandı.

Parmaklarımı ıslak kıvrımlarında gezdirerek, "Rahatla," diye ısrar ettim.

Küçük bir çığlık attıktan sonra bacaklarındaki gerginlik yavaşça azalmaya başladı.

Bu fırsatı değerlendirip bacaklarının arasına daldım. Parmaklarımı onun değerli küçük amına sokarken dilim klitorisinin sert tomurcuğunu okşadı.

Tekrar kasılması önemli değildi çünkü ihtiyacım olan her şeye erişebiliyordum. Ağzımla yağmalıyor, parmaklarımı sokup çıkarırken onu okşuyor ve kışkırtıyordum. Altımda kıvranıyor, ben onu sabit tutarken tırnaklarını kollarıma batırıyordu.

Tadına doyamıyordum. Boşalırken onun tadına bakmak, teslimiyetinin lezzetini tatmak istiyordum.

"Benim için boşal," diye homurdandım kadınlığına doğru.

Bir inilti çıkarırken ellerimin altında kıvrandı. "Bunun bitmesini istemiyorum."

Ne dediğini bilmiyordu. *Öyle demek istememiştir*, dedim kendime. Onu becerirken beni rahatça aşağılayabileceği noktayı çoktan geçmiş, ikimizi de çok ileri götürmüştüm.

Parmaklarımın ritmini yavaşlatmadan, "Ne dedin?" diye sordum.

"Ya bunun son kez olmasını istemiyorsam?"

İçimde büyük bir ferahlama hissettim. "O zaman bıkana kadar seni boşaltmaya devam edeceğim." Bunun bir söz mü, yoksa tehdit mi olduğunu bilmiyordum ama ciddiydim.

"Bunu öylesine mi söylüyorsun? Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

"*Seninle* taşak geçmiyorum. Taşaklarımı sana geçiriyorum," diye belirttim.

Ellerini yastığa dayadı. "Tanrım, karşı koyamıyorum."

"Sakın karşı koymaya kalkma." Karşı koyamayacağından emin olmak için üçüncü parmağımı da dar girişine soktum. Diğer elimle kadınlığının kıvrımlarını araladım. Dilim şişmiş klitorisini keskin bir lazer gibi buldu.

Vücudu gerilirken adımı haykırdı. Testislerim kasıldı, baskı acı verici boyutlara ulaştıkça aletim daha da büyüdü. Güzel vücudu dudaklarımı ve parmaklarımı kullanarak arzuladığı zevki elde edip boşalmaya başladı. Üstüme boşalırken orgazmının ihtişamını tadabiliyordum.

Adımı tekrar söylemesini istiyordum. Kalınlaşmış, boğuk sesini duymak istiyordum.

Ancak vücudu eriyen bir balmumu misali altımda gevşiyordu.

"İyi misin?" diye sordum doğrularak.

"Hayır. Bir daha asla iyi olamayacağım."

"Bebeğim." Onu biraz salladım.

Yaramaz yeşil gözlerinden birini açıp kaşlarını kaldırdı. "Benim sıram."

Beni gafil avladığı için hakkını vermeliydim. Bayılmak üzere olmadığını anladıktan hemen sonra elini aletimin üzerine koydu.

Bu ani hareketiyle neredeyse eline boşalacaktım.

Bileğini kavradığımda kendi aletimin zonklamasını hissedebiliyordum. "Hayır."

"Bana iki kez oral seks yaptın. Ben de sana yapmalıyım," diye ısrar etti.

"Hayır."

"Neden olmasın?" Aletimi kavrayan eli hınzırca tutuşunu sıkılaştırdı.

Dikkatini dağıtarak ihtiyacım olan şeyi almak için onu çevirdim ve kanepenin önünde yere diz çökmesini sağladım. "Çünkü becerilmekle çok meşgul olacaksın," dedim başını ve omuzlarını minderin üzerine doğru iterken. Arkasında diz çöküp bacaklarını ayırdım. Kalçasının duruşunu ayarladıktan sonra aletimin tepesini ıslak kadınlığıyla aynı hizaya getirdim.

Beni bekleyen o sıcak, daracık cennetin en ufak dokunuşu bile kendimi kontrol altında tutmamı gerektiriyordu.

"Lütfen, Lucian!"

İşte bu. Dudaklarından benim adım dökülüyordu. Ona sadece benim verebileceğim bir şeyi vermem için bana yalvarıyordu. Öne doğru eğilip tek bir hamlede aletimin tamamını köküne kadar içine soktum.

Çığlığını minderle bastırdı. Kontrolü yeniden kazanmayı beklerken ellerimi omurgasında, omuzlarında ve kollarında gezdirdim.

"Sıkı tutun, bebeğim," diye uyardım.

Yavaşça dışarı çıktıktan sonra kalçasını tutarak tekrar içine girdim.

O gizli noktaya dokunduğumda beni saran kadınlığı sarsıldı. Tanrım, nasıl tekrar boşalmaya hazır olabilirdi? Vücudu tam bir mucizeydi, benim lanet mucizemdi.

Avuçlarımı yukarı kaydırarak memelerini kavradım, onlardan güç alarak hareket etmeye başladım.

Dar, ıslak amını becerirken o dolgun ve mükemmel memelerini sıktım.

"Aman Tanrım," diye haykırdı.

Boşalmaya hazırdı. İhtiyaç duyduğu tek şey, tam olarak doğru noktaya biraz baskı yapmaktı. Ona zevk veren kişi olmayı çok sevmiştim. Bunun ne zaman ve nasıl olacağına karar vermek hayatımdaki diğer tüm başarılardan daha baş döndürücüydü.

Üzerine doğru eğilerek ağırlığımı sırtına verdim. Daha sert bir şekilde kendimi biraz daha derine ittim. Bir memesini serbest bırakarak elimi bacaklarının arasına uzattım.

Altımda kaskatı kesildi. "Lucian, ben..."

"Ne kadar akıllı bir kız," diyerek onu övdüm. "Aletim seni çok ıslattı, değil mi?"

"Sadece o harika aletini ağzıma almak istiyorum," dedi sevimli ama hoşnutsuz şekilde.

Bir elimle meme ucunu sertçe çekiştirirken diğer elimle klitorisini buldum. Kalçamı yukarı, daha yukarı kaldırarak aletimi dibine kadar soktum. Ona verdiğim her şeyi alması kafamı, taşaklarımı ve lanet kalbimi etkiliyordu.

"Benim için gel, peri. Aletimin üzerine canın yanacak kadar sert boşal."

"Evet, Lucian. Evet," diye bağırdı hırıltılı bir sesle.

Duymak istediğim şey buydu. Ardından da tam olarak ona söylediğimi yaptı.

Bu sefer aletimin üstüne sarsılarak boşalırken o ezici dürtüye karşı koymadım. Titreyen amının beni serbest bırakmasına izin verip onun da hissedebilmesini dilediğim kavurucu bir patlamayla boşaldım. Bir sonraki ve bir sonraki sıcaklıklar salınırken aramızda hiçbir engel olmasaydı nasıl hissedeceğimi düşündüm.

"Lucian!" Altımda kıvrandı. Sanki benim zevkim onunkini tetiklemiş gibi tekrar boşaldı.

"Aferin benim kızıma," dedim içimi ona boşaltırken. Bir yandan onun benim, benim de onun olduğum bir hayatı hayal ediyordum.

YİRMİ DÖRT

IZGARA PEYNİR EŞLİĞİNDE BARIŞ KONUŞMALARI

Sloane

Lucian'ın boynuna doğru, "Sana sarılmıyorum," diye mırıldandım. "Sadece kollarımla bacaklarımı kullanamıyorum."

Adamın tanrısal vücudunun üzerine çırılçıplak yayılmıştım. Lucian'ın uzun saatler boyunca aletiyle bana yaşattığı sayısız orgazm ve verdiği sonsuz zevk dışında hiçbir şeyi umursamayacak hale gelmiştim.

Popoma sert bir şaplak attı.

"Ah."

"Benim uzuvlarım hâlâ çalışıyor," dedi ukalaca.

Uzuvları *ve* insanüstü aleti hâlâ yarı sertti. Evimde kalan son prezervatifi takıyordu.

Başımı kaldırıp etrafıma bakındım. "Güzel. Sonunda üst kattaki yatak odasına çıkabilmişiz."

Beni tekrar kendine doğru çekip göğsüne yaslarken güzel yüzünde gerçek, samimi bir gülümseme yakaladım. Yaşattığı yedi orgazmdan sonra bu anı yaşamasına izin verebileceğimi düşündüm.

Ergenlik çağındaki Lucian'ın sevecen olduğunu hatırladım. Aynı yatakta uzanırken bana sokulup saçlarımla oynar, kolumu ya da sırtımı okşardı. Ebeveynlerim ona sarılarak sırtını sıvazladığında, omzunu sıktıklarında hüzünlü bir şekilde gülümserdi. Sanki fiziksel temas için can atıyor ama bunu belli etmek istemiyor gibiydi.

Çok daha fazlasını hak eden o çocuk için kalbim sıkıştı.

Bir eliyle saçlarımı okşadı. Tutamların sırtıma düşmesine izin verirken gözlerimin nemlendiğini hissettim.

Panik tekrar yükseliyordu.

Dört orgazm ve iki saatten az uykudan sonra beni kendi otel odamdan çıkaran şey işte buydu. Geçmişteki duygularımla şimdiki zamanı birbirine karıştırdığımın farkına varmıştım.

İkimiz de o zamanlar olduğumuz kişi değildik. Genç Lucian'a karşı hissettiklerimin açıkça fiziksel ilgiden ibaret olan bir şeye karışmasına izin veremezdim.

Hem de *çok* fiziksel bir şeydi.

Umursamaz bir ifadeyle, "Yine mi başlıyoruz?" diye sordum. Tüm vücudumun çok yorgun olduğunu, her yerimin ağrıdığını belli etmemeye çalışıyordum.

Lucian iç çekti. "Bunu itiraf etmek bana acı verse de beni yendin, peri. Sonuncunun sonuncusu bir defa daha istiyorsan bir buz torbasına, bir kova ağrı kesiciye ve dört saatlik bir uykuya ihtiyacım olacak."

"Ezik," diye mırıldandım boynuna doğru. "Ben bir daha yapabilirim."

"Yalancı."

Ben ona bakana kadar saçımı çekiştirdi.

"Peki, tamam. Seninle seks yapma düşüncesi midemi bulandırmaya devam ediyor," diye takıldım.

"O zaman resmen bitti mi?" Yüzü bir kez daha temkinliydi. Onu kalkanlarını indirdiği, orgazmın etkisindeki anlarda gördükten sonra bu durum daha da kötüleşmişti.

Tek omzumu silktim. "Sanırım öyle. Sanırım seni göndermeden önce karnını doyurabilirim."

Sanki bu bir işaretmiş gibi Lucian'ın midesi guruldadı.

Nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Vampirlerin acıktığını bilmiyordum."

Bana doğru hamle yapıp dişlerini boynuma geçirdi.

"Kıpırdama, seni atıştırmalık insan."

Gülmekten nefesim kesilince kendimi tekrar ona doğru bıraktım. Şakacı Lucian benim için tamamen yeni bir yaratıktı. Tıpkı *Alacakaranlık*•'taki *Bella*'nın, *Edward*'ın sırrını keşfettiğinde hissettiklerine benziyordu. Sadece ben Lucian'ın sırrını keşfetmemiştim, onunla bol bol seks yapmıştım.

• *Stephenie Meyer* tarafından yazılan, 2005 yılında yayımlanan fantastik romantizm türündeki roman serisidir. 2008 yılında aynı isimle sinemaya uyarlanmıştır. (ç.n.)

Ellerini nazikçe üzerimde gezdirdi. "Çok güzel bir gülüşün var."

Tekrar doğrulup kaşlarımı çattım. "Tamam. Resmen delirmişsin. Gel hadi. Beni vajinam aracılığıyla susuz bıraktığın için öğle yemeğine ve minerale ihtiyacım var."

Yataktan sürünerek çıkarken, "Aletim ağrıyor. Spor salonunda geçirdiğim günden sonraki bacak ağrısı gibi," diye yakındı.

Lucian iç çamaşırını çekiştirirken ben papatyalı mavi bir bornoz giydim. Kaşlarını çatarak gömleğine baktı. Birkaç düğmesi eksikti, ayrıca kolunda şüpheli bir ıslak nokta vardı.

"Bekle." Topallayarak dolabıma gidip aradığım *sweatshirt*'ü buldum. Ona doğru fırlattım. "Al, bakalım."

Yakaladıktan sonra kaş çatışı öfkeli bir ifadeye dönüştü. Eksiza büyük *Penn State* * *sweatshirt*'ünü tutarken, "Kimin bu?" diye sordu.

"Artık benim."

"*Kimindi?*"

"Eski bir erkek arkadaşımın. Üniversiteden mezun olup Hagerstown'da çalışmaya başladıktan sonra birkaç ay çıkmıştık. Sosyal bilgiler öğretmeniydi."

"Blake." Bu ismi bir hakaretmiş gibi söyledi.

Kaşımı kaldırdım. "Biliyor musun, Becerilmemiş Sloane on beş yıl önceki eski erkek arkadaşımın adını bildiğin için sana bok atardı. Ama Güzelce Becerilmiş Sloane kavga çıkarmak için çok yorgun ve aç."

Elindekini bana geri fırlattı. "Bunu giymeyeceğim."

"Çok şey kaçırıyorsun. Çok rahat, hem sana uyardı."

Lucian harap olmuş gömleğini eline alıp inatla kollarından geçirdi. "Bunu her giydiğinde muhtemelen onu düşünüyorsundur."

"Sevgiyle," dedim alevlere birkaç damla gaz damlatmaktan geri kalmayarak. "Hadi gel. Açlıktan ölüyorum."

Arka merdivenlerden mutfağa doğru tökezleyip topallayarak ilerlerken oldukça komik görünüyorduk.

Miyav Miyav tezgâhın ortasındaki tencere tutacağının üzerinden yargılayıcı bir şekilde bize baktı. Kuyruğunun ucu seğirdi.

"Bu hiç hijyenik değil," dedi Lucian.

* Pennsylvania Eyalet Üniversitesi. (ç.n.)

Kedinin başını okşadıktan sonra, "İyi ki bu evde hiç vakit geçirmeyi planlamıyorsun çünkü tüm düz yüzeyler muhtemelen kedi poposuyla temas etmiştir," diyerek buzdolabının kapısını açtım.

"Adı ne?"

"Miyav Miyav."

"Hayal gücünden yoksun bir isim."

"Resmi adı Leydi Meowington," dedim peynirlere uzanarak.

"Bu daha da kötü. Dehşete düştüm. İsim verme konusunda berbatsın."

"Kediler kendilerine isim verir. Resmi ismini koyarsın ve bu yıllar içinde gerçekten tepki verecekleri bir isim bulana kadar değişir. Leydi Meowington sadece Miyav Miyav ya da 'Hey, pislik' denince tepki veriyor." Başımı kaldırdığımda Lucian'ın kediye baktığını, kedinin ise kendini karnım temizlemeye adadığını gördüm.

Miyav Miyav her şeyi küçümseyen bir tüy yumağıydı. Oysa tek gecelik ilişkim, iç çamaşırıyla önü açık gömleğinin içindeyken dağınık saçları ve uykulu gözleriyle kesinlikle nefisti. Yakışıklı olduğunu biliyordum, hatta fena halde yakışıklıydı ama ona *gerçekten* bakmak için kendime hiç izin vermemiştim.

Artık izin veriyor muydum? Seks sonrası atıştırmalığımın yanında biraz alkole ihtiyacım olacaktı.

İki kalıp peyniri havaya kaldırdım. "Izgara peynire ne dersin?"

Lucian yüzünü buruşturdu. "Çocuk gibi besleniyorsun."

"Sana hayatında yediğin en güzel ızgara peyniri yapacağım. Sonrasında seni affetmem için yalvarırken ayaklarımı ovmana izin vereceğim."

"Tabanı biraz daha güçlü ov, hizmetkâr," diye emrettim.

Lucian'ın güçlü başparmakları ayak tabanımın derinlerine gömüldü. "Ayakların çok küçük. Bu şeylerin üzerinde nasıl yürüyorsun?"

"Seks maratonundan ve ızgara peynirden sonra çok tuhafsın." Muhteşem bufalo tavuklu, ızgara peynirli sandviçimden muzaffer bir ısırık daha aldım. Lucian'ın tabağı boştu. Sandviçini iştahla mideye indirmişti, şimdi benimkinin diğer yarısına açgözlü bakışlar fırlatıyordu.

Gözlerimi devirerek sandviçin yarısını iki parçaya ayırıp birini ona uzattım.

Ayağımı kucağına bırakıp yemeğe yumuldu.

Yemeğimizi yerken *Night Court*'un tekrarlarını izlemek için evin arka tarafında bulunan, mutfağın bitişiğindeki oturma odasına geçmiştik. Televizyon daha büyük olduğu için böyle yaptığımı söylemiştim. Ancak bunun asıl nedeni kimsenin ön penceremden Lucian Rollins'i görüp bunu tüm kasabaya yayınlamasını istemememdi. Bu felaketi başkalarıyla paylaşmak gibi bir seçeneğim yoktu.

Bull, Yargıç Harold T. Stone'a espri yaparken arkamızda bir gümbürtü koptu. Başımı minderin üzerine eğdiğimde devasa tüylü kedimin konsol masasının üzerinden kanepeye doğru zıpladığını gördüm.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Lucian başını çevirerek.

"Seni rahatsız etmeye çalışıyor."

Miyav Miyav, Lucian'ın tam arkasına oturup başının arkasına bakmaya başladı. "İşe yarıyor."

"İnsanlardan çok hoşlanmıyor," diye açıkladım. "Sadece annemle bana kendini sevdiriyor. Bir tek babamın kucağına giderdi, o da kıpırdamadan dururdu."

Koltukta bana doğru kayarak, "Gözlerinin başımın arkasını deldiğini hissediyorum," diye yakındı. Çıplak kalçasını rahatça dizime yasladı, omzu benimkine karşı rahatlatıcı bir ağırlık oluşturdu. Çiftler böyle yapardı. Pazar sabahı seks yapar, ardından atıştırmalıklarıyla birlikte kanepeye kıvrılıp eski favorileri programlarını izlerlerdi.

Biz bir çift değil, bir hataydık. Ateşli, seksi ve akıllara durgunluk veren bir hataydık.

"Onu görmezden gel. Çok tembel. Yüzünü ısırıp pençelemek için kafana atlamak gibi bir zahmete asla girmez," derken sesim neşeliydi.

"Çok rahatladım," dedi dümdüz bir sesle.

Lucian'ın boş tabağını arkamdaki masaya koydum. Miyav Miyav, Lucian'ın kafasının arkasına son bir kez kaşlarını çatarak baktıktan sonra kırıntıları incelemeye koyulmuştu. Yediklerimizin vasatın altında olduğuna kanaat getirince yere atlayıp uzaklaştı.

* 1984-1992 yılları arasında yayınlanan Amerikan *sitcom* dizisidir. (ç.n.)

Lucian kolunu kanepenin arkasına attı.

Lucian Rollins bana *sarılıyor* muydu? Üstündeyken yanlışlıkla kafasını yatak başlığına çarptığımda beyin sarsıntısı mı geçirmişti?

Stüdyodaki izleyiciler *Dan Fielding*'in *Christine Sullivan*'la flörtü üzerine histeri krizine girdi. Yaşadığımız bu an çok *normal* hissettiriyordu. *Bizim* tarzımız değildi ama tam istediğim şeydi. Elbette farklı bir adam, işin içinde birkaç çocuk da olmalıydı. Lucian hep farklı bir şey istemişti. Zenginlik, güç ve bileğinin bir hareketiyle düşmanlarını ezme yeteneği gibi isteklerinin, asla sahip olamayacağını düşündüğü şeylerin yerine geçip geçmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Izgara peynirimin son çeyreğine saldırırken, "Baban bu bölümü çok severdi," dedi Lucian.

Boş tabağımı onunkinin üzerine koyarak, "Severdi," diye onayladım. "Penisin birçok kez vajinamı işgal ettiğine göre, sanırım bana ailemle neden bu kadar yakın olduğunu söylemelisin. Aman Tanrım." Oturduğum yerde doğruldum. "Annemle bir ilişkin olmadı, değil mi?"

"Annenle bir ilişkim olmadı," dedi dümdüz bir sesle.

"O zaman onunla ne tür bir ilişkin var?"

İçini çekip bölümü durdurdu. "Ailen hayatımın zor bir döneminde bana yardım ettiği için onlara borçluyum."

"Yani bir tür görünmez çetele sistemin var ve uygun sayıda tik attığında annemin hayatından yok mu olacaksın?"

"Babana çok benziyorsun." Bu söylediği kulağa bir iltifatmış gibi gelmiyordu.

Özlediğim adamla aramda herhangi bir bağlantı kurulmasına heveslenerek, "Ne açıdan?" diye sordum.

"Asla pes etmiyorsun. Vazgeçmen gereken zamanlarda bile."

"O senden asla vazgeçmedi," dedim usulca. Fakat ben vazgeçmiştim, başka seçeneğim yoktu.

"Simon Walton'ın bu dünyaya kattığı dizginlenemez, kuruntulu iyimserlik çok az insanda var."

Lucian'ın geniş omzuna yaslanarak iç çektim. Azmimi babamdan almış olabilirdim ama hayalperest iyimserlik genini kaçırmıştım. "Benzersizdi," diye onayladım.

Uzunca bir süre sessiz kaldık. İkimiz de televizyon ekranındaki donmuş yüzlere bakıyorduk.

"Ansel'in öldüğüne inanamıyorum," dedim sonunda.

Lucian yanımda kaskatı kesildi. Sanki az önce düğmesine basıp tüm duvarlarını yükseltmesine, kalesinin kapısını kapatmasına neden olmuştum.

Elimi bacaklarına koydum. "Bekle. Lucian rakibi Sloane'a karşı mücadelesinin iki milyonuncu karşılaşmasına geçmeden, geçici bir ateşkes ilan edip biraz barış görüşmesi yapalım."

Bana bakarken yüz ifadesi eğlence ve kızgınlık arasında gidip geliyordu. "Barış görüşmesi mi? Kadınlar neden her şeyi ölümüne konuşma ihtiyacı hissediyor?"

"Çeneni kapatırsan açıklayacağım. Uzun zamandır seninle seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğimi itiraf etmeyeceğim." Yüz ifadesi vahşileştiğinde bir parmağımı kaldırdım. "Hayır! Hâlâ iyileşme sürecindeyiz. Şimdi birbirimize saldırırsak ya sen penisini incitirsin ya da ben belden aşağımı hissetmemeye başlarım."

"Bu riski göze almaya hazırım."

Dizlerimin üzerinde doğrulup yüzüne baktım. "Fermuarını kapalı tut, Bay Çok Düzüşen. Benim önerim şu, tek gecelik cinsel maceralarımızla merakımızı giderdiğimize göre neden cevap istediğimiz sorular için de aynı şeyi yapmıyoruz?"

"Hayır."

Surat astım. "Teklifi düşünmedin bile. Bu hiç de barışçıl bir davranış değil."

"Bana öyle bakma."

Yaklaşan zaferi hissederek daha fazla somurttum, gözlerimde hüzünlü bir bakışla kucağına oturdum. "Hadi ama, koca adam. Havadaki cinsel gerilimi ortadan kaldırmayı başardık. Neden normale dönüp tekrar konuşmamaya başlamadan önce birkaç doğrudan bahsetmiyo-

?

Yakışıklı yüzündeki şiirsel elmacıkkemikleri ve fırtınalı gözleri bir şeyi ele vermiyordu ama elimin altındaki aleti duygularını belli yordu.

"Beni rahatsız etmeyi bırakana kadar yüzüne yastık bastırmaktan çekinmem, peri."

"Evet, biliyorum. Lütfen?"

Ellerini bacaklarıma koyup başını yastığa yasladı. "Eğer evet dersem..." Kucağında muzaffer bir edayla kıpırdandığımda elleri beni daha sıkı kavradı. Dişlerini sıkarken yüzündeki çukurlar derinleşti. "Uslu dur. Şartlarım var."

Ellerimi önü açık gömleğinin altına doğru kaydırıp sert ve sıcak omuzlarına dokundum. "Dikkatle dinliyorum."

"Asla dikkatle dinlemezsin. Hep kendi çıkarlarını düşünürsün."

"Off, hadi ama. Merak ettiğin *hiçbir şey* yok mu?" diye sordum.

Kararlı bir şekilde bana bakıyor, muhtemelen niyetimi anlamaya çalışıyordu.

"Düşünüyorum da havadaki cinsel gerilimi ortadan kaldırdık, neden her şeyi kaldırmayalım? Üstümüzdeki yükü atıp şu çıbanı temizleyelim."

"Çok çekici bir metafor," dedi Lucian dümdüz bir sesle.

"Hadi ama," dedim ikna edici bir tatlılıkla. "Kabul et. Mantıklı geliyor."

Eski Gizli Servis Ajanı *Evy Poumpouras*'ın yazdığı *Becoming Bulletproof* kitabı sayesinde bir şüpheliyle nasıl yakınlık kurulacağını biliyordum. Yaklaşık bir yıl önce, popüler olmadıkları için okulda zor zamanlar geçiren uyumsuz birkaç lise öğrencisine gizli tuttuğumuz ve resmi olmayan bir kitap kulübü kurmuştum. Kişisel gelişim, kişiler arası ilişkiler üzerine çok sayıda kurgudışı kitap okuyorduk. Ayrıca senaryo gerektirdiğinde psikolojik savaş uygulamaktan çekinmiyordum.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Lucian.

Kucağında zaferle zıpladım. "Yine de haklı olduğumu biliyorsun. Sonunda temiz bir sayfa açabiliriz, koca adam."

"Temiz sayfalar yeni başlangıçlar içindir."

"Peki. Tamam. Bu bizim 'sonumuz' olabilir."

"Eğer kabul edersem," dedi elleriyle hareketlerimi durdurarak.

* Kurşungeçirmez Olmak. (ç.n.)

"Yirmi dakikan var. Sonra çeneni kapatırsın, ben de kıyafetlerini çıkarırım."

Kaşımı kaldırdım. "Birbirimizle işimizin bittiğini sanıyordum."

"Bu öğleden sonra yapacak daha iyi bir işin mi var?"

Sırıttım. "Hayır."

"Yirmi dakika," diye tekrarladı.

Kucağından indim, sırtımı kanepenin koluna yaslayıp kucağıma bir yastık aldım. "Ben başlıyorum. Sakalına ne tür bir bakım uyguluyorsun? Yoksa uyandığında aynaya bakıp sakalını istediğin gibi şekillendirebildiğin bir tür zengin adam sihrin mi var?"

Yüz ifadesi paha biçilemezdi. "Bana her şeyi sorabilirsin ve sen sakal bakımımı mı öğrenmek istiyorsun?"

Omuz silktim. "İlginç şeylere geçmeden önce ısınmanı istedim."

"Şimdiden pişmanım."

"Knox ya da Nash'e karşı bir şey hissettiğin oldu mu?"

Lucian'ın sorusu beni şaşırtmıştı. Geçmişimizin mayın tarlaları etrafında hassas bir dansa başlayıp çoğunlukla yumuşak adımlar atmıştık.

"Evet," dedim kesin bir ifadeyle.

Kucağındaki ayaklarımı sıkıca kavramıştı. "Ne zaman?"

"Muhtemelen on dört yaşıma girdiğim ve onların birdenbire seksileştikleri zaman."

"Naomi ile Lina erkeklerini arzuladığını biliyor mu?"

"Evet. Buna alışkınlar. Çekici erkeklere bakmaktan hoşlanan herkes, o ikisini arzular." Düpedüz huysuzlandığında güldüm. "Ah, hadi ama. Sen de bu denklemin dışında değilsin. Kadınlar seni daha yakından görebilmek için cam kapılara yapışıyor."

Homurdandı.

"Benim sıram. Neden sana sakso çekmeme izin vermiyorsun?"

Kahkahası beni ürküttü.

"Oral seksi komik mi buluyorsun?" diye sordum.

"Tam tersine, çok ciddiye alırım."

Kadınlık organlarım bunu çok iyi biliyordu. Ayağımla onu dürttüm. "Biraz daha açıkla, Lucifer."

"Kontrolün bende olmasını seviyorum," dedi sanki bu her şeyi cevaplıyormuş gibi.

"Oral seks sırasında kontrol sende olabilir."

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Yeterince değil."

"Belli ki doğru türde bir oral seks deneyimi yaşamamışsın. Sana göstermekten mutluluk duyarım..." Şöminenin üzerindeki saate baktım. "Yedi dakika."

"Pas."

"Oyunbozan. Bu yetersiz bir cevap olduğuna göre, başka bir sorum var. Bütün yara izlerinin üzerine dövme mi yaptırdın?"

Lucian uzun bir süre bana baktı. Çok ileri gidip gitmediğimi düşünmeye başlamıştım.

"Evet," dedi sonunda.

"Neden?"

"Çünkü vücudumda kendi seçtiğim izlerin olmasını tercih ederim."

Başımla onayladım. Mantıklı gelmişti, adam kelimenin tam anlamıyla geçmişini kendi teninde yeniden yazıyordu. Beni şaşırtarak bileğime uzandı. Bileğimi çevirip gümüşi yara izlerini inceledi. "Bir plastik cerrah muhtemelen buna bir çözüm bulabilir."

Sırıttım. "Bilmiyorum. Beni belalı biri gibi gösterdiğini düşünüyorum. Bana bir zamanlar ne kadar cesur olduğumu hatırlatıyor."

Boğazını temizleyip bileğimi bıraktı. Konuyu değiştirerek, "Müstakbel kocanla tanıştın mı?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım. "Bu maceraya başladığımdan beri resmi olarak en iyi randevumu geçirdim."

"Ve?" diye sordu.

"Diğer felaketlerin yanında buna en iyi demek bile az kalır. İyi bir adam. Çocuk istiyor ama sıfır elektrik. Geçen sezonki sanal futbol liginden bahsederken kafam neredeyse çorbama düşecekti. Ama belki de evlilik budur? Birlikte başarabileceklerin üzerine kurulu, elektriksiz bir birliktelik."

Dudaklarını hafifçe bükerek, "Arkadaşlarımızın da böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Aralarında elektrik yok mu?" diye sordu Lucian.

İçimi çektim. "Hayır. Onlar tek boynuzlu atı evcilleştirerek zoru başardı." Boş ifadesi karşısında devam ettim. "Bilirsin. Ateşini hiç kaybetmeyen, 'Seni tanıyana kadar ben ben değildim', 'Tüm hayallerini gerçeğe dönüştürmek istiyorum' ve 'Hâlâ odadan çıkışını izliyorum' diyen türden hayatta bir kez yaşanacak aşkı buldular."

"Sen de bu tek boynuzlu atı mı istiyorsun?"

"Kim istemez ki? Elbette yanımdaki kişi hariç."

"Tabii ki."

"Evet. Tek boynuzlu atı istiyorum," diye itiraf ettim.

"O zaman alacaksın."

Ona baktım ama benimle dalga geçtiğine dair hiçbir ipucu yoktu.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Sloane, şimdiye kadar elde edemediğin ne oldu?"

Adamın haklı olduğu bir nokta vardı. Babamın sağlığı dışında, hedeflediğim her şey sonunda meyvesini vermişti. Hayatıma mükemmel bir adam girmesini isteyebilir miydim?

"Teşekkürler," dedim. "Annemin cenazede sana teşekkür ettiği şeylerden birini söyle bana."

Sessiz kaldı.

"Kurallar gereği bunu sana karşı kullanmama ya da yüzüne vurmama asla izin yok," diye hatırlattım.

Ayağımı kaldırıp başparmağıyla tabanına dokundu. "Tamam. Daire bulmalarına yardım ettim."

Kesinlikle bilgi saklıyordu. "Çok naziksin. Ancak dürüst konuşmam gerekirse, annem ona bir emlak listesi gönderdiğin için değil de en sevdiği çocuğunun hayatını kurtardığın için minnettar gibiydi."

Sessizce, "İnatçı baş belası," benzeri bir şey mırıldandı.

"Hadi ama, koca adam. Bu çıban kendi kendine iyileşmeyecek."

"Tam bir baş belasısın," diye yakındı.

"Aman Tanrım. Söyle artık," dedim sabırsızlıkla.

"Tamam. Onlar için satın aldım."

Gözlerimi kırptım. "Neyi aldın?"

"Beni konuşmaya zorlayacaksan, en azından dinliyormuş gibi yapabilirsin. Daireyi ailen için satın aldım."

Bu beni susturdu.

"Kes şunu," derken ayaklarımı indirdi. Bileklerimi kullanarak beni kendine çekti.

"Neyi keseyim?"

"Bundan bir şey çıkarmaya çalışmayı kes. Kahramanca ya da düşünceli bir davranış değildi. Sadece teraziyi dengeliyordum."

"Saçmalama, Lucian. Hangi terazi çok pahalı bir emlak işlemi gerektirir?"

"Sloane, beni üniversiteye ailen gönderdi. İlk boktan dairemi ailen döşedi. İş bulmama yardım ettiler, aç olduğumda karnımı doyurdular. Annem taşmana kadar ona göz kulak oldular. On sekiz yaşıma bastığımdan beri her doğum günümde beni dışarı çıkardılar. Üniversite mezuniyetime gelip ben sahneye yürürken ayakta alkışladılar. Kendi ailemin bir parçası olamazken onlar beni ailelerinin bir parçası olmaya davet ettiler."

Gözlerim yanmaya, görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Babamın onkologundan sadece iki blok ileride "uygun fiyatlı" mükemmel bir yer bulmak büyük bir armağandı. Bu armağanı onlara Lucian vermişti.

"Çok cömertsin," diye mırıldandım.

Bunun bana yardımı olmamıştı. Bu adamı unutacaksam gizli, mikroskobik altın kalbinden uzak durmalıydım. Dikkatimi onun karanlık ve inatçı tarafına odaklamalıydım.

"Bu konuda duygusallaşma," diye uyardı.

Sesim çatlamasına rağmen, "Duygusallaşmıyorum," diye ısrar ettim.

"Yastığı yüzüne bastırmalıydım."

"Teşekkür ederim."

"Ne için? Seni boğmadığım için mi?"

Başımı sallayarak yirmi dört saat öncesine kadar ikimizin de tahmin edemeyeceği bir şey yaptım.

Ona sarıldım.

Kollarım onu sardı, yüzümü boynuna bastırıp öylece kaldım. "Aileme yaptıkların için teşekkür ederim."

Kaçmaya çalıştı ama ben bırakmayı reddettim. Sonunda mücadele etmeyi bırakarak sırtımı garip bir şekilde sıvazladı. "Benden nefret etmen daha çok hoşuma gidiyor."

"Benim de."

Ona bakana kadar atkuyruğumu çekiştirdi. "Bana gerçeği söyle. O bursu kazanıp spor hekimliğine gitmiş olmayı diler miydin? Bu hayat bir tür teselli ödülü mü?" Oturma odamızı işaret etti.

Şaşkınlıkla doğruldum. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Senin bundan daha büyük hayallerin vardı, Sloane."

"Lucian, o zamanlar *gençtim. Pittsburgh Steelers*'taki *Jerome Bettis*'le de evlenmek istiyordum."

"Ergenlik hayalleri olmaları gerçek olmadıkları anlamına gelmez," dedi sessizce. Artık gözlerime bakmıyordu.

Lucian'ın ailenin erkeği olmak zorunda kalmadan önce hangi ergenlik hayallerini kurduğunu merak ettim.

"Bu hayat on altı yaşındayken planlayabileceğim her şeyden daha iyi. Yirmi yaşında düşündüklerimden, hatta otuz yaşındakilerden bile iyi. Bu kasabayı, bu evi seviyorum. Ablamla yeğenime yakın olmayı seviyorum. Çılgın bir kariyer uğruna ülkenin öbür ucuna taşınmış olsaydım, babamla onca zamanı geçiremeyecektim. Bu zaman paha biçilemez. Birçok şeyi kaçırmış olurdum. Kütüphanem olmazdı. Naomi ve Lina'yı tanıyamazdım. Yani hayır, gençlik planlarım gerçekleşmediği için bir an bile pişmanlık duymuyorum."

"İstediğin her şeye sahip olmasan bile mi?" diye sordu. "Bir eşe ve çocuklara."

"Henüz. Henüz sahip değilim. İçinde istediğim her şeyin olduğu bir hayat kurdum, onları tek tek bir araya getirdim. Bu da bir eş ve aileyle yapbozun eksik parçalarını tamamlayacağım anlamına geliyor."

Uzun bir nefes verdi ama bu her zamanki bıkkın iç çekişlerine benzemiyordu. Sanki uzun süredir taşıdığı ağır bir yükten kurtulmuş gibiydi.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordum.

"Ne nasıldı?"

"Wylie'nin seni kilit altında tuttuğu hafta."

Sessizlik bunaltıcıydı. Sanki soğuk, ıslak bir battaniye ikimizin de üzerine çöküp nemli ağırlığıyla bizi boğmaya başlamıştı.

* Amerikan futbol takımıdır. (ç.n.)

Ona doğru eğildim, yüzümü göğsüne yaslayarak kalbinin düzenli atışını dinledim.

Bir dakika sonra elleri sırtıma yerleşip yavaşça okşamaya başladı.

"Hayatımın en kötü altı günüydü."

Acıyı kabullenerek içime çektim. Bunu ona ben yapmıştım, en kötü anlarının sebebi bendim. "Nasıl?" diye sordum yumuşakça.

"Annem onunla yalnızdı. Onu koruyacak kimse yoktu. Memur Winslow biliyordu ya da en azından şüpheleniyordu. Vardiyasında birkaç kez evin önünden geçiyordu. Ailenin onu izlediğini biliyordum. Ancak kapalı kapılar ardında hâlâ ona çok fazla zarar verebilirdi."

Yutkunup boğazımdaki yumruyu geçiştirmeye çalıştım.

"Benimkinin yanındaki hücreye düşmesinin an meselesi olduğunu biliyordum," diye devam etti. "Polislerle ne kadar sıkı dost olduğu önemli değildi. Ogden bile bir cinayeti örtbas etmesine yardım edemezdi. Ancak hayatımın bittiğini biliyordum. On sekiz yaşıma bir hücrede girdiğimde o demir parmaklıkların ve ranzaların benim geleceğim olduğunu biliyordum. Kafesin içinde hayatta kalabilen bir insan olmak zorundaydım."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

"Güvenliğim ve refahım, tüm o rozetlerin merhametine kalmıştı. Bazıları için insan bile değildim."

Özür dilerim. Kelimeler oradaydı. Boğazımda, dilimde serbest bırakılmak için yalvarıyorlardı. Fakat ikimiz için de asla yeterli olmayacaklardı. Üstelik bunun söylemeye değer olmadıkları anlamına gelip gelmediğini bile bilmiyordum.

"Bu bitmek bilmeyen uğultu da ne?" diye sordu Lucian. Ben hâlâ anıların içindeyken o onları geride bırakmıştı.

"Aman Tanrım. Bu benim telefonum. Sen ortaya çıkıp aletini gözlerimin önüne serdiğinden beri bakmadım." Koltuktan fırlayarak mutfağa koştum ve telefonumu Mary Louise'in dava dosyalarının yanında yüzüstü buldum. "Yirmi dört mesaj, iki cevapsız arama mı?"

Lucian kapıda belirdiğinde zevk ve ahlaksızlığın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. "Acil bir durum mu var?"

"Henüz bir şey söyleyemem." Ekranı kaydırıp en üstteki mesajlara gittim.

Naomi: Stefan Liao, Jeremiah'ya onunla bir gelecek istediğini söylemekten gerçekten korkup bu sabah sahte bir iş bahanesiyle New York'a mı döndün?

Stef: Öncelikle, yönetim kurulu toplantısı sahte bir iş bahanesi değildir. İkincisi, evet. Tam olarak öyle yaptım.

Lina: Vay canına, Stef. Korkak biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

Stef: Affedersin, Bayan Terli Gelinlik!

Lina: Gelinliğimde ter lekeleri olabilir ama en azından HÂLÂ SEVDİĞİM ADAMLA BİRLİKTE KNOCKEMOUT'ta yaşıyorum!

Naomi: Normalde çatışmadan uzak durup gerilimi azaltmaya çalışırım ancak bu durumda ilgili bir vaka çalışması sunmanın önemli olduğunu hissediyorum: Knox Morgan.

Stef: Knox Morgan gibi davranmıyorum. Sadece ilgilenmem gereken bir iş vardı, o yüzden ilgileniyorum.

Lina: "İş" kelimesinin etrafına tırnak işareti koymayı unutmuşsun.

"Acil bir durum yok. Sadece büyük bir jest yapmaya hazırlanırken panikleyip şehri terk ettiği için Stef'i sıkıştırıyorlar."

Dolaptan kendine bir bardak alırken, "Ne tür bir büyük jest?" diye sordu Lucian.

"Buraya taşınıp seksi erkek arkadaşıyla yaşamak istiyor ama bunu Jeremiah'ya itiraf etmekten çekiniyor." Lucian kendine bir bardak su alırken ekranı kaydırmaya devam ediyordum.

Stef: Sloane nerede? Onunla uğraşmak her zaman benden daha eğlenceli.

Naomi: Sloane!

Lina: Hey, Sloane!

Stef: Bize haber vermeden başka bir randevuya gidip öldürülmemiştir, değil mi?

Lina: Artık olabilirmiş gibi geliyor.

Naomi: Telefonuna cevap vermiyor. Endişelendim.

Lina: Belki de duştadır?

Stef: Belki duşta biriyle birliktedir.

Naomi: Doksan dakikalık bir duş alıyor olamaz.

Stef: En azından yalnız olmaz.

Lina: Muhtemelen çalışıyordur ve telefonunu ofisinde unutmuştur.

Naomi: Bugün izinli olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum. Waylay, Chloe'den öğrenmiş. Sloane'un dün gece için planı varmış ama kimse ne olduğunu bilmiyor gibi görünüyor

Stef: Umarım birileriyle yatıyordur.

Lina: Dün akşam 19.13'ten beri ondan haber alamıyoruz. Kimse o kadar uzun süre sevişemez.

Lina'nın mesajını okurken sırıttım. Lucian'ın okuyabilmesi için ekranı çevirdim. "*Bu* doğru değil," dedim kendini beğenmiş bir tavırla.

"Bunu arkadaşlarına söylesen iyi olur," dedi bir sonraki mesajı işaret ederek.

Naomi: Belki de evine gitmeliyiz?

"Hay aksi," dedim panikle.

Lina: Nash ve ben çıplağız ama on dakika içinde giyinik olabiliriz. Onu tekrar aramayı dene, hemen giyinelim.

Başparmaklarım ekranın üzerinde uçuşurken, "Kahretsin," diye mırıldandım.

Ben: Sağlık kontrolüne gerek yok. Hayattayım ve iyiyim. Sadece meşgulüm!

Elini atkuyruğumda gezdirerek, "Ne işle meşgul olduğunu bilecekler," dedi Lucian.

"Lanet olsun." Haklıydı. "Onlara evi temizlediğimi söyleyeceğim."

"Naomi beş dakika içinde bir kamyon dolusu temizlik malzemesiyle burada olur," diye tahmin etti. "Hiçbirinin sevmeyeceği bir şey seç."

"O zaman gerçeği söyleyeyim. Dehşete düşecekler," diye şaka yaptım.

Saçımı sıkıca kavradı. "Öğleden sonranı arkadaşların tarafından sorgulanarak mı geçirmek istersin, yoksa seni becermeme izin vererek mi?"

Ben: Foseptik tankımı boşalttırıyorum! Koku çok güçlü! Oyun gecesi için gelmek isteyen var mı?

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ BEŞ

ALETİME KİMYASAL PEELING YAPMAYACAĞIM

Lucian

Son derece gri bir pazartesi günüydü. Şubat ayının canlandırıcı havası keskin bir jilet gibi içime doldu. Kendimi uyanık, canlı, günü karşılamaya ve düşmanlarımı yok etmeye hazır hissediyordum.

"Günaydın, efendim," diye selamladı şoförüm.

"Günaydın, Hank," dedim SUV'nin arka koltuğuna yerleşerek. "Hafta sonun nasıl geçti?"

Gözlerini kırpıştırdı. "İyiydi, efendim. Her şey yolunda mı?"

"Her şey mükemmel."

"Bu... iyi." Endişeli bir bakışla kapıyı kapattı.

Telefonumu çıkarıp Sloane'a bir mesaj yazdım.

Ben: Günaydın.

Kaşlarımı çatıp yazdıklarıma baktım. Hafta sonu boyunca yaptığımız cinsel akrobasi düşünüldüğünde düz ve anlamsız görünüyordu.

Ben: Günaydın, güzellik.

Hayır. Kesinlikle olmazdı. Bu beni aşk acısı çeken Morgan kardeşlerden biri gibi gösterirdi. Mesajı hemen sildim. Beni defalarca becerdikten sonra unutan kütüphaneciye nasıl bir pazartesi sabahı mesajı gönderebilirdim?

Ben: Aletim tahriş olmuş.

Sloane: Sana da günaydın. Sanırım çok fazla orgazmdan vajinam incinmiş.

Ben: Bu tür durumlar için bir çeşit merhem ya da lazerle yüzey yenileme tedavisi var mı?

Sloane: Benden sonra tekrar et. "Aletime kimyasal peeling yapmayacağım."

Ben: Dün gece baldırlarıma iki şiddetli kramp girdi.

Sloane: Zavallı bebek. Biraz turşu suyu iç, sonrasında bana bugün her oturduğumda azgın seksimizi düşünmeden durmanın bir yolunu söyle.

Ben: Kötü seçimlerimiz yüzünden rahatsızlık çekeceksem, sen de çekeceksin.

Sloane: İyi ki akıllandık ve aynı hatayı bir daha yapmayacağız. Cinsel organlarımızın iyileşmek için zamana ihtiyacı var.

Ben: Bu konuyu hallettiğimize sevindim. Son dört saniyedir seni çıplak düşünmedim.

Sloane: Bekle lütfen. Bugünkü takım toplantısında senin "takımlarını" düşünmememin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Tüm gün beni düşüneceğine emindim. Erkeksi bir memnuniyetle telefonumu cebime koydum. *Güzel*. Elbette ben onu düşünmeyecektim.

Asansörden indiğim anda, "Ne oldu?" diye sordu Petula.

"Hangi konuda?"

"Neşeli görünüyorsun. Başka bir senatörü mü görevden aldın?"

"Güzel bir hafta sonu geçirdim," dedim yapabildiğim kadar vakur bir ifadeyle.

Petula bana şüpheli bakışlar atarken sabahki randevuları sıraladı.

"Bu surat da neyin nesi?" diye sordu Lina mutfaktan çıkarken. Ofise ilk gelen kişinin ben olmadığımı fark ettim, hatta personelin yarısı çoktan buradaydı ve güne hazırlanıyordu. Düşünülmemesi Gereken Kadın yüzünden sandığımdan daha geç saatte uyumuş olmalıydım.

"Teşekkür ederim, Petula. Bundan sonrasını ben hallederim," diyerek onu gönderdim.

Lina'ya dönüp, "Eğer ateşi çıkarsa haberim olsun," dedi Petula. "Hazırda bekleyen bir sağlık ekibim var."

"Yüzümde hiçbir sorun yok," dedim en yeni çalışanıma.

"Ağzınızla doğal çatık kaşlarınız savaşıyor. Neredeyse gülümsüyorsunuz."

Nolan elinde bir fincan kahve, diğerinde bir yığın dosyayla arkasında belirdi. "Vay canına. Birileri seks yapmış," dedi yüzüme bakarak.

"Seni insan kaynaklarının altı haftalık cinsel taciz eğitimine göndermek zorunda bırakma beni." Bu uyarıyla Lina'nın önünde Sloane'un adını anmaya cüret ederse, bunun korkunç sonuçları olacağı mesajını verdim.

"Seni kovmakla tehdit etmedi," dedi Lina. "Artık resmileşti. Lucian Rollins uzaylılar tarafından kaçırılmış."

"Uzaylılar onunla bol bol seks yapmış. Protokol D'yi uygulayın, millet," dedi Nolan. Yakındaki çalışanlar ona sırıttı.

"İkiniz de kovuldunuz," dedim.

Nolan başıyla ofisini işaret etti. "Cumartesi gecesi konuştuğumuz konu hakkında seni bilgilendirene kadar bunu ertelemek isteyebilirsin."

"Bu seni de ilgilendiriyor," dedim Lina'ya.

Üçümüz birlikte Nolan'ın ofisine girdik. Kapıyı kapatıp dosyaları masasının üzerine bıraktı. Lina uzun bacaklarını üst üste atarak otururken ben ayakta kaldım.

"Travers'ı, Rugulio'nun geçmiş araştırmasından çıkarıp bu hafta sonu Felix Metzer'in ailesini araştırması için gönderdim."

"Ve?" diye sordum.

"Metzer ailesinin barbeküsüne gelenin Tate Dilton olduğunu doğruladı. Üç aile üyesi, Travers'ın onlara merhum dangalağımızın bıyıklı birkaç fotoğrafını göstermesinin ardından onu teşhis etti."

Lina ayağa kalktı. "Tate Dilton. Nişanlımı öldürmeye çalışan orospu çocuğu mu?"

"Evet o," dedi Nolan.

"Görünüşe göre, Anthony Hugo'nun kolluk kuvvetlerinin ve muhbirlerin listesini oluşturmakla görevlendirdiği adamla bağlantısı varmış," diye açıkladım.

"Nash'in adını o listeye o mu eklemiş?" Lina'nın şiddetli öfkesi kontrollü bir buz patlaması gibiydi.

"Öyle görünüyor," dedi Nolan.

"Peki neden Nash'in adını listeye ekledikten sonra onu öldürmeye çalışsın ki?" diye sordu. "Neden listeyi boş verip sadece tetiği çekmedi?"

Nolan bana doğru baktı. "Anladığımız kadarıyla Dilton aptalın tekiydi."

"Bu doğru," dedi Lina.

"Nash'in işin dışında kalmasını istiyordu. Duncan ona para teklif edinceye kadar tetiği kendisi çekmeye istekli değildi. Her iki tarafa da oynuyor olabilirdi. Burada Anthony için, o tarafta Duncan için bir şeyler yapıyor olabilirdi. Aptal suçlularda sadakat olmaz," dedi Nolan.

"Görünüşe göre, bu her şeyi açıklıyor," dedim ikisine. "Nash'in adını listeye ekleyen Dilton'dı. Adam tetiği iki kez çekti ve sonu ölüm oldu."

Lina'nın gözleri kısıldı. "Keşke o pislik ölmeseydi de taşaklarına dizlerimi geçirip bıyıklarına ağda yapabilseydim."

"Patron ve ben de sana katılırdık," diye ekledi Nolan.

"Nash'e söyleyeceğim," dedi Lina. "Gizlilik anlaşması olsun ya da olmasın, bilmeyi hak ediyor."

"Söyleyeceğini tahmin etmiştim." Bu benim işime gelirdi. Sivillerin kolluk kuvvetlerinin soruşturmasına burunlarını sokmaları hakkında, Nash'in yakınmasını benim yerime *Lina* dinlemek zorunda kalacaktı.

İç çekti. "Beni de dahil ettiğin için teşekkürler."

"Ekibe hoş geldin," dedi Nolan.

"İşten bahsetmişken," diyerek konuya daldı Lina. "Az önce, Morganstern Kredi Şirketi'ne borç tahsilatındaki usulsüzlükler nedeniyle dava açılacağı bildirildi. Bu arada avukat teşekkürlerini iletti. Bunun bir toplu davaya dönüşebileceğini düşünüyor."

"Güzel," dedim telefonuma mesaj gelip gelmediğini kontrol ederken.

"Biliyor musun, dünya gerçekten küçük," dedi Lina düşünceli bir tavırla. "Sloane, Morganstern'den bir adamla çıktı. Adam ölmüş numarası yaparak onu dolandırmaya çalıştı."

"Şaka olmalı," dedi Nolan dikkatle bana bakarak.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordum.

"Aramam gereken huysuz bir polis şefi var," dedi Lina. Daha koridora ulaşmadan ceketinin cebinden telefonunu çıkarmıştı.

"O adam olmak istemem ama Nash'in adını listeye kimin yazdığını öğrendiğimize göre, Hugo'ya karşı açtıkları davada FBI'a yardım etmeyi hâlâ düşünüyor muyuz?" diye sordu Nolan.

Ellerimi ceplerime soktum. "Holly'nin peşine adam takan Duncan değildi. Anthony bunu kişiselleştirdi."

"Yapılacaklar listemizin en başına 'o pisliği yok etmeyi' koyuyorum," dedi Nolan dostça.

"Sevgililer Günü'nde karın için ne yapacaksın?" diye sordum aniden.

Nolan'ın yüzü aydınlandı. "Callie son zamanlarda uzun saatler çalışıyor, bu yüzden evdeki şöminenin önünde çift masajı yapacak iki masaj terapisti ayarladım. Ardından onun en sevdiği pizzayı sipariş edeceğim. İşin oynak kısmı başlayana kadar kanepeye kurulacağız, romantik komedi izleyip viski kokteyli içeceğiz."

"Erkekler oynak gibi kelimeler kullanmamalı."

"Peki ya sen? Büyük gün için büyük planların var mı?"

"Neden seninle konuşma zahmetine giriyorum ki?"

Nolan sırıttı. "Çünkü beni gizliden gizliye seviyorsun, harika biri olduğumu düşünüyorsun. Demek sen ve Sloane?"

Birinin benim yanımda onun adını söylemesini bu kadar çok istemiş olmaktan nefret ediyordum. "Ne olmuş Sloane'a?"

"İçeri girdiğinde sanki atın Üçlü Taç* kazanmış gibi görünüyordun. Şimdi de ofisimde durmuş, kendi isteğinle havadan sudan konuşuyorsun. Birisi o huysuz dış görünüşünün içine sızmış. Bahse girerim, sarışın yapmıştır."

"Her zamanki gibi konuşmamızdan pişmanlık duyuyorum," diyerek kapıya yöneldim.

"Peki. Yine de ilişki tavsiyesine ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diye seslendi arkamdan.

Çıkarken ona ortaparmağımı gösterdim.

* ABD'de safkan atlar için düzenlenen bir at yarışıdır. (ç.n.)

Nash: Lina, şeytani imparatorluğun patronunun yeni sevişmiş gibi ofiste dolaştığını söyledi.

Knox: Umarım bu seferki saatini ve bornozunu çalmamıştır.

Lucian: Şeytani bir imparatorluğu yönetmek ciddi bir odaklanma gerektirir. Kadınsı dedikodularınıza ayıracak vaktim yok. Özellikle de şimdi Lina'yı kovmak zorundayken.

Knox: Kesinlikle biriyle yatmış.

Nash: Bir hırsızlık raporuna ihtiyacın olursa haberim olsun.

Knox: Bekle bir saniye. Sen bu hafta sonu Knockemout'ta değil miydin? Neecey pazar günü pizza siparişi verdiğini söyledi.

Nash: Sakın bana en sonunda Bayan Tweedy'nin tekliflerine boyun eğdiğini söyleme.

Lucian: Bayan Tweedy ve benim ne yapıp yapmadığımız sizi ilgilendirmez.

Nash: Sana yalvarıyorum. Lütfen zavallı, masum bir Knockemout kadınını seni takip etmeye başlayacak kadar delirtme. Bununla ilgilenecek yeterli sayıda personelim yok.

Sloane: Üç ziyaretçim bana parladığımı söyledi. Orgazmik olduğunu anlamamaları için insanlara yeni bir fondöten bulduğumu söylemek zorunda kaldım. Günün nasıl geçiyor? Herhangi bir küçük ülkenin ekonomisini yok ettin mi?

Ben: Petula gülümsediğim için sağlık ekibini hazırda bekletiyor. Lina neden kaşlarımı yeterince çatmadığımı bilmek istiyor. Nolan da onu gizlice sevdiğimi düşünüyor Her şeyden nefret ediyorum.

Sloane: İyi tarafından bakarsak yakın zamanda içime girmeyeceğin için penisinin iyileşeceği kadar zamanın olacak.

Ben: Avukatımın hazırladığı resmi belgeler için açıklığa kavuşturmak gerekirse artık seks yapmıyoruz, doğru mu?

Sloane: Sanırım kanepemde kestirirken orgazmlar ve horlaman arasında bir yerlerde böyle konuşmuştuk.

Ben: O kestirme değil, komaydı. Öyleyse işimiz bitti. Bir daha asla konuyu açmıyoruz. Sen devasa, başa çıkılmaz aileni kurmak için Bay

Mükemmel'i bulmaya odaklanacaksın. Ben de özgürce kapitalist yağmacılığıma devam edeceğim.

Sloane: Evet. İyi yağmalamalar!

Ben: Yatakta inanılmaz derecede hayal kırıklığı yaratmayan bir koca bulmakta kolaylıklar

Sloane: Bu saatler süren yorucu ve çıplak araştırmalar yapmamı gerektirecek.

Ben: Bunun için yeterli dayanıklılığının olduğundan emin misin? Belki kalp damar sağlığını geliştirmek için bir eğitim programına katılmayı düşünebilirsin.

Sloane: Bana seks koçluğu yapmayı mı teklif ediyorsun?

Ben: Teklifi değerlendiriyor musun?

Sloane: Avukatının hazırladığı resmi belgeler ne olacak? Benimle tekrar seks yaparak tüm o parayı boşa harcamanı istemem.

Ben: Kontratı ileri tarihli yapabilirim. Cuma günü ne yapıyorsun?

Sloane: Sevgililer Günü olan cuma mı?

Ben: Cuma işte.

Sloane: Kütüphanede seksi, yetişkinlere özel bir etkinlik için erotik bir yazarı ağırlayacağım.

Ben: Peki ya sonra?

Sloane: Sanırım sonrasında senin devasa aletinin üzerinde antrenman yapacağım.

Ben: Bilim uğruna.

Emry: Sacha senfoni davetime tamam dedi.

Ben: Tebrikler. Bekârlığına son vermeye bir adım daha yaklaştın.

Emry: Bu çağda nasıl randevuya çıkılır bilmiyorum. Ona çiçek mi götüreyim, şarap mı? Bileğine takması için süs çiçeği mi götürsem? Bana mesaj atarsa emoji ile mi, yoksa GIF'le mi cevap vermeliyim? Erkeklerin bugünlerde ne kadar vücut kılı olması gerekiyor?

Konferans masasının üstündeki duvara monte edilen ekrana yansıtılmış imaj danışmanları, Sheila Chandra'yı ulusal medyaya en iyi nasıl tanıtacakları konusunda anlaşamayarak beni sinirlendiriyorlardı. Tam onlara bunu söylemek üzereyken Petula kapıda göründü.

Devralması için Nolan'a işaret ettim.

Benden daha kibar bir tavırla, "Bakın, millet. Onu bambaşka binne dönüştürüp halihazırda oluşturduğu takipçi kitlesinden uzaklaştırmaya çalışmıyoruz," diyerek konuşmaya başladı.

Koridora çıktığımda, "Güvenlikten Grace yüz yüze görüşmek istiyor," dedi Petula.

Bu kesinlikle iyi bir şey olamazdı. Grace'in bana ikizlere hamile olduğunu söylediği zaman hariçti. Ofisime girip güvenlik şefimin yüzüne bir kez baktığımda bunun doğum izniyle bir ilgisi olmadığını anladım.

Grace siyah bir takım elbise ve askeri botlar giymişti, güzel yüzü asıktı. Siyah saçları, ben onu Gizli Servis'ten kaçırmadan önce üniformasının bir parçası olan her zamanki şık topuzuyla toplanmıştı. "Bir sorunumuz var," diyerek doğruca konuya girdi.

Petula kapıyı kapatıp bizi yalnız bıraktı.

"Ne oldu?"

"Haftalık taramamız sırasında aracınızda bir takip cihazı bulduk."

"Hangisinde?" diye sordum. Böyle bir "zengin adam" sorusunun Sloane'un gözlerini devirmesine neden olacağını düşündüm.

"*Escalade*'de. Ekibe kişisel araçlarınızı da tarattım ama hepsi temiz çıktı."

İçim rahatladı çünkü Knockemout'a, *Range Rover*'la gitmiştim. Hugo'yu doğruca Sloane'a yönlendirebilirdim.

"Çıkardın mı?" diye sordum sertçe.

Grace'in dudakları kıvrıldı. "Henüz çıkarmadım. Hugo ve adamlarıyla uğraşma fırsatını değerlendirmek isteyebileceğinizi düşündüm, efendim. Biz konuşurken ekibim, garajdaki tüm personel araçlarını gözden geçiriyor. Tatmin olduğumuzda evinizle ofislerinizi de böcek taramasından geçireceğiz."

"Güzel. Bunu Hugo'ya karşı nasıl kullanacağımı düşünürken sen ofis güvenliğini artır."

YİRMİ ALTI

HUKUKİ SINIFLANDIRMA SİSTEMİ

Sloane

El arabasıyla danışma kaynakları bölümüne doğru manevra yapıp raftan rasgele bir kitap çekerken hafifçe inledim. Tüm vücudum ağrıyor, bu da dikkatimi pazartesi günümden uzaklaştırıyordu. "Bu" derken Lucian Rollins'i kastediyordum. *Ezeli düşmanım.* Aynı zamanda beni kendimden geçene kadar beceren, bir daha aramayacağını söyleyip Sevgililer Günü için benimle sözleşen adamdı.

Kapağın içine bir dolar sıkıştırıp kitabı rafa geri koydum.

Artık resmileşmişti, aklımı tamamen kaçırmıştım. Zaten bu yüzden düzenli olarak planladığım yapılacaklar listemi bir kenara bırakmıştım. Jamal'ın çocuklar için aylık düzenlediği "Çocuklar İçin Onlu Sınıflandırma Hazine Avı Şenliği" hazırlıklarına yardım etmeye gelmiştim. Nefret ettiğim adamın bana mesaj atıp atmadığına bakmak için telefonumu kontrol etmeye bir son vermeliydim.

"İşte buradasın!" Naomi iki elinde birer kahveyle kitap yığınlarının arasında belirdi.

Göğsümü sıvazladım. "Aman Tanrım. Bana böyle sinsice yaklaşma."

"Kusura bakma. Sana seslenecektim ama bu sabah Sessiz İkizler tarafından iki kez susturuldum."

Sessiz İkizler, her pazartesi sabahını kütüphanenin birinci katında bulmaca çözerek geçirirlerdi. Ayrıca kütüphanedeki herkesin davranışlarını denetleyen yaşlı, dul dedikoducuydı.

Ürperdim. "Geçen hafta sayfaları çok yüksek sesle çevirdiğim için beni azarladılar."

"O zaman üst kattaki konferans salonlarından birinde olmamız güzel çünkü avukat burada."

"Erken gelmiş," dedim saatime bakarak.

Kahvesinden bir yudum alırken, "Biliyorum. Onu şimdiden sevdim," dedi Naomi.

"İkisi de senin mi?"

"Aslında öyle olmayacaklardı ama seni ararken bir *cappuccino*'nun hepsini içtim. O yüzden ne yazık ki, artık kendi kafeinini kendin alman gerekiyor."

Fran Vereen altmışlı yaşların başında, uzun boylu ve vücut kıvrımları belirgin olmayan bir kadındı. Küt kesilmiş sarı saçları vardı. Siyah pantolonla neon yeşili topuklu ayakkabılar giymişti, üzerinde inci çiçekleri olan soluk pembe deri bir ceketi vardı. Onu şimdiden sevmiştim.

"Trafikle boğuşup bizi ziyaret ettiğin için teşekkür ederim," diyerek elimi uzattım.

"Arada bir şehirden çıkıp Kuzey Virginia'da *Ölüm Yarışı* oynamak güzel," dedi. "Başlayalım mı?"

On dakika sonra Naomi'yle ben şaşkınlık içinde birbirimize bakıyorduk. Fran sıradan bir avukat değildi. Bir cesedin yanında uyandığınızda arayacağınız türden biriydi. Lucian, en iyilerin en iyisini ve en pahalıların en pahalısını bulmuştu.

"Yani zihinsel olarak çok pahalı, çok uzun bir mücadeleye hazır olmamız gerektiğini söylüyorsun," dedim ona.

"Bahsettiğim üzere, bir kişi hapse girdikten sonra işler inanılmaz derecede zorlaşıyor. Bir mahkemenin incelemesini tamamlayıp kazandığı bir davayı yeniden açması için çok az teşvik var. Yine de seçeneklerimiz olacak."

Başım dönüyordu.

"Pekâlâ. Durumu özetlemeye çalışayım," dedim notlarımı gözden geçirirken. "Temyiz, davayı üst mahkemeye taşıyarak her şeyi baştan tartışmak anlamına gelir. Vali bir ceza kararı çıkarıp Mary Louise'in cezasını kısaltabilir, muhtemelen yattığı süreye indirebilir. Ancak Virginia yargı sistemi kendine çok fazla güvendiği için bu kaygan bir zemin. Yani özellikle valinin bu kararı desteklemesi gereken durumda

tam bir af almak daha da zorlu oluyor. Daha kötüsü, eyalet 1995 yılında isteğe bağlı şartlı tahliyeyi kaldırdı. Bu durum, tüm mahkûmların cezalarının en az yüzde seksen beşini çekmeleri gerektiği anlamına geliyor."

"Bu kulağa... umut verici gelmiyor," dedi Naomi.

"Bu yıllar sürebilecek bir süreç," diye açıkladı Fran.

Yıllar demek pahalı olacak demekti. Yıllar, Mary Louise'in içeride kalıp Allen'ın hukuk fakültesinden mezun olduğunu görememesi demekti.

"Alınma, Fran. Ama seninle tanışmadan önce bu konuda çok daha iyimserdim," diye itiraf ettim.

Fran şimşek hızında sırıttı. "En kötü senaryoları anlatmak için olumsuz, üzücü tarafları göstermek benim işim. Bu da birkaç gemi dolusu zaman, para ve enerji yatırımı yapmak anlamına geliyor. Ancak..."

Canlandım.

"Bence bunu kazanmak için bir şansımız var," diye devam etti.

"Sen inişli çıkışlı bir hız treni gibisin, Fran."

"Bunu çok duyuyorum. Şöyle bir avantajımız var. Verilen ceza eyaletteki benzer suçlamalarla kıyaslandığında son derece orantısız, bu bizim temyize gitmemiz için yeterli bir sebep. Birkaç kamu avukatı değiştirdiği göz önüne alınınca Bayan Upshaw'ın uygun şekilde temsil edilmediğini de iddia edebiliriz."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Naomi.

"Ayrıca sen varsın," dedi Fran bana bakarak.

Kendimi işaret ettim. "Ben mi?"

"Dava için Mary Louise'e olan ilgiyi artırmamız gerekiyor. Ne kadar çok dikkat çekebilirsek o kadar iyi. Gerçek suç *podcast*'leri ve tutkulu dinleyicileri sayesinde mahkûmiyet kararlarının bozulduğunu duydun mu?"

"Elbette duydum ama benim bir *podcast*'im yok."

"Senin anlamlı bir hikâyen var. Babanın vefatından sonra onun mazlumları savunma mirasını devam ettirmek istediğin için bugün burada oturuyoruz. Sen ve babanın, oğlu aracılığıyla Mary Louise'le

bağlantılı olmanız bir hikâye yaratıyor. Hikâyeler insanların umursamasını sağlar."

"Bunu anlıyorum. İnan bana anlıyorum." Kolumu odanın penceresine doğru uzatıp kitap yığınlarını işaret ettim. "Peki bu konuda nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hikâye sensin," diye cevap verdi Fran. "İnsanların Mary Louise'in kim olduğunu, neden onu dışarı çıkarmak için çalıştığımızı ve yardım etmek için ne yapabileceklerini bilmelerini istiyoruz. Bunu onlara anlatacak olan sensin."

"Neden bunu anlatacak kişi sen olamıyorsun?" diye sordum huzursuzca.

"Çünkü kimse avukatları sevmez. Sen sosyal adalete inanan, küçük bir kasaba kütüphanecisisin. Zekisin, güzelsin ve tehditkâr değilsin."

Naomi'nin ikinci *cappuccino*'su boğazına takıldı.

"Biraz tehditkârdır."

"Bu da işimize yarar," dedi Fran.

"Tamam. Peki ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

Fran parmaklarını birbirine geçirdi. "Ufak adımlarla başlayacağız. Senin için yerel medya ile bir röportaj ayarlayacağım. Konuşma tüyoları vermeleri için seni birkaç halkla ilişkiler uzmanıyla görüştürebilirim. O makale çıkıp biraz ilgi topladığımızda ceza yargıcı ile gizli bir görüşme ayarlamaya çalışacağım."

"Gizli görüşme ne demek?" diye sordu Naomi.

"Temel olarak yargıç ve bölge savcısıyla özel bir görüşme talep edeceğim. Yargıç Atkins'ten cezayı yeniden gözden geçirmesini isteyebiliriz."

Sandalyemde doğruldum. "Bekle, yargıç cezayı azaltmaya karar verebilir mi?"

"Bu sadece bir olasılık. Henüz onu araştırmadım," dedi Fran. "Çok eski bir mahkûmiyet. Yargıç zaman içinde biraz yumuşamış olabilir ya da ceza adaleti reformunun sağladığı kamuoyu desteğini arzu edebilir."

Naomi'yle ben birbirimize tekrar zafer dolu bir bakış attık.

"Röportaj tarihinin en iyi röportajını vereceğim," diye söz verdim.

Fran başını salladı. "Seni çok sevecekler."

"Bu iş finansal olarak nasıl yürüyecek?" diye sordu her zaman pratik olan Naomi.

İkimize bir göz atarak, "Firmam yılda sınırlı sayıda karşılıksız dava alıyor," dedi Fran. "Bu önemli bir zaman yatırımı gerektiren bir dava haline gelirse, sizden makul mahkeme masraflarını ödemenizi isteyebiliriz."

"Ya da her şeyi hâkimle tek bir görüşmede hallederiz," diye belirttim. "Peki nasıl ilerleyeceğiz? Bunu resmileştirmek için bir şey imzalamamız gerekiyor mu?"

Şık evrak çantasını açarken, "Yanımda bir avukatlık sözleşmesi var," dedi Fran. "Bu imzalandıktan sonra yeni müvekkilimi ziyaret edeceğim."

Ben: Umurunda değildir ama avukatla anlaştık! Üstelik davayı ücretsiz üstlenecek! Şu an Mary Louise'le buluşmaya gidiyor!

Lucian: Tebrikler, ünlem işaretli tacizci. Adalet sistemi kâbusuna hoş geldin.

Ben: Kimse sana bu aşırı pozitifliğini azaltman gerektiğini söyledi mi? Söylemedi mi? Garip.

Lucian: Kimse sana sinir bozucu olduğunu söyledi mi? Bugün on birinci kişi miyim? Hiç şaşırmadım.

YİRMİ YEDİ

ÖZEL TESLİMAT SPORCU İÇECEKLERİ

Sloane

Sevgililer Günü, Knockemout'a on santim karın yanı sıra bahsetmek istemediğim kadar soğuk rüzgârlar getirdi. Kütüphane personeliyle birlikte, çocuk bölümünü el yapımı pembe ve kırmızı kalpler üzerine el yazısıyla yazılmış olumlamalarla süslemiştik. Romantik kitapların bulunduğu ikinci katta ise Aziz Valentine Günü katliamıyla ilgili bir sergi düzenlemiş, yere suç mahallini gösteren bir bant bile çekmiştik. Hem romantik hem de huysuz üyelerimiz için gereken her şeyi yapmıştık.

İşler oldukça iyi gidiyordu. Akşamki özel etkinlik için her şey hazırdı. Mary Louise hakkında yerel bir gazeteye verdiğim röportaj yayınlanmış, olumlu tepkiler almıştı. Bu da beni daha büyük, çok daha önemli bir gazete olan *Arlington Gazetesi*'ne ikinci bir röportaj vermeye yöneltmişti. Üstelik Lucian Kahrolası Rollins'le seks randevum vardı.

Kaslarımın izin verdiği kadar esnerken, "Sadece... bir... santim... daha..." diye inledim.

"Derhal buraya geliyorsun, Sloaney Çokbilmiş." Tanıdık bir otorite figürü buyurganlıkla seslendi.

Yaptığım şeyi bırakarak Şef Nash Morgan'a ters ters baktım. Merdivenin en üst basamağından, "Seni susturmak zorunda bırakma beni. Benim bölgemdesin, dostum," diye karşılık verdim.

"Düşersen o güzel yüzünü bölgenin her yerine dağıtırsın."

Merdivenden iner inmez göğsüne mor renkli, ışıltılı bir kalp yapıştırdım. "Madem bu kadar erkeksi birisin, kalpli çelengi *sen* as."

Nash güvenlik kurallarına uygun bir şekilde çıkıp çelenk işini çabucak bitirdi. Diğer kadın ziyaretçilere katılarak onun mükemmel kıçını hayranlıkla seyretmekten hiç utanmadım.

Ayakları yere bastığında, "Buraya sadece deko 'on becerilerimi görmek için mi geldin?" diye sordum.

"Gizli bir amacım olabilir." Sahnenin karşısına yerleştirdiğimiz katlanır sandalyeleri gözleriyle taradı. "Burada neler oluyor?"

"Bu akşam bir yazarı misafir edeceğiz. Cecelia Blatch. Karanlık ve kirli paranormal aşk romanları yazıyor. Serisini okumaya başladığımızdan beri kitap kulübü olarak ona kafayı takmış durumdayız. Kitap şarabında onu ağırlayacağız."

"Kitap şarabı mı?"

Sırıttım. "İmza günü gibi ama şaraplı."

"Güzel ama senin Sevgililer Günü'nde randevun olması gerekmiyor mu?"

"Benim mi? Neden? Ne duydun?" Lucian'ı biliyor muydu? Lucian ona söylemiş miydi? Tabii ki söylemezdi. Lucian kimseye bir şey anlatmazdı.

Nash'in bakışları keskinleşti. "Sana flört hayatının nasıl gittiğini sormama garip bir tepki verdin. Çıktığın onca insandan sonra bu gece ateşli bir randevun olacağını düşünmüştüm."

Ah, *şu* randevu meselesi. Bedenimin alt kısmının Lucian Rollins tarafından gizlice istila edilmesiyle ilgili bir şeyler yoktu. *Harika*. Şimdi aklıma Lucian'ın aleti gelmişti, üstelik bu hiç iyi değildi. Nash'e cevap vermek için çok mu beklemiştim? Bana bir tuhaf bakıyordu. Tuhaf mı davranıyordum? Lucian'ın aleti beni tuhaflaştırıyor muydu? Lucian'la yatan her kadın böyle mi davranıyordu?

Lucian gününü yaşarken arkasında zombiler gibi dolaşan, aleti tarafından hipnotize edilmiş bir kadın ordusu hayal ettim.

"Ah. Tamam, şey... Bu etkinlik bir süredir takvimimde olduğu için kaçırmak istemedim, bu yüzden randevum yok," dedim boğulurcasına çıkan sesimle.

Nash bana baktı. "İyi misin? Kızardın."

"Burası çok sıcak." Söylediğimi desteklemek için hırkamı çıkar-

dım ama kazara, melek yüzüyle şimdiden kadınların gözdesi olan dört yaşındaki Ezra Abbott'ın üzerine düşürdüm.

"Bakın! Ben bir süper kahramanım," dedi Ezra. Bir zamanlar ön dişlerinin olduğu boşluktan sevimli bir şekilde peltek peltek konuşuyordu. Hırkamı bir pelerin gibi arkasında uçurarak uzaklaştı.

"Onu sonra geri alırım," dedim minder kalesinin içinde kayboluşunu izlerken. "Sana dönelim. Bu gece için planın ne?"

Mahcup bir ifadeyle, "Burada olmamın nedenlerinden biri de bu," dedi Nash. "Lina'ya bir hediye aldım ama önce birilerine danışmak istedim. Bu bizim ilk Sevgililer Günümüz, Angelina'yı bilirsin."

"Çikolata ve çiçek seven bir kız değildir."

Sırıttı. "Kesinlikle."

Gözlerinden çıkan kalplerle Nash Morgan, aşk tanrısı tarafından vurulmuş gibi görünüyordu.

"Bana geldiğin için onur duydum," dedim ona.

Nash'in yakışıklı yüzünde yine o komik, mahcup ifade belirdi.

Ellerimi belime koydum. "Ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu. "Stef'e sormaya çalıştım ama Knox benden önce davranmış. Alınma."

"Alınmadım. Benim de ilk tercihim Stef olurdu. Peki sen Lina'ya ne aldın?"

Nash omzunun üzerinden baktı. Ben de aynısını yaptım çünkü Knockemout'ta dedikodular çok hızlı yayılırdı. Yanlış kulaklar tarafından dinlenirsek, Nash kütüphaneden ayrılmadan Lina hediyesinin ne olduğunu öğrenirdi.

Cebinden telefonunu çıkarıp fotoğrafları gösterdi. "Bunu aldım."

Telefonu elime alarak oldukça seksi kovboy çizmesinin resmini büyüttüm. "Ayakkabı. İyi iş, şef. Bu gece kesinlikle onunla yatacaksın."

Nash rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür."

"Evet, senin için başka ne yapabilirim?"

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bazı eğitimler için konferans salonlarından birini ayırtmak istiyorum."

"Elbette. Ne eğitimi?" diye sordum.

"İlk müdahale ekipleri için otizm farkındalığı. Polislerimle başlayacağız. Ardından itfaiye, sağlık ve sosyal hizmet çalışanlarına geçeceğiz. Kütüphanenin karakoldan daha dostane bir ortam olacağını düşündüm."

Nash bu girişim için sonbahardan beri tüm gücüyle çalışıyordu. Bütün kasaba, her ilk müdahale aracını gürültü önleyici kulaklıklar ve ağırlık eklenmiş giyilebilir cihazlarla donatmaya yetecek kadar para kazandıran barbekü bağışına katılmıştı. "Aferin sana, şef. Seninle gurur duyuyorum."

Nash utanmıştı. "Teşekkürler, Sloaney."

"Sloane, böldüğüm için üzgünüm. Ama kitaplıkta bir şey buldum," dedi Jamal bize katılarak.

Sızlandım. "Sakın bana başka bir sincap olduğunu söyleme."

"Hayır, bu sefer sincap değil. Tanrıya şükür. Öğle yemeğim olduğu gibi duruyordu. İşte bunu buldum." Düz, beyaz bir zarf uzattı. "Muhtemelen yaşlılardan biri bunu posta kutusu sanmıştır."

Arkasında düzgün harflerle adım yazılıydı. Kitap çöplüğünde payımıza düşen ilginç eşyaları görmüştük. İçleri ödev kâğıtlarıyla dolu okul kitapları, eldivenler, diş telleri ve küçük Boo Walkerson kitap teslim bankosunun aç göründüğüne karar verdiği için parktaki ördeklere gitmesi gereken parçalanmış bir somun ekmek...

"Teşekkürler, Jamal," dedim zarfı başparmağımla açarak. "Hey, Belinda ve arkadaşlarına Cecelia'nın birkaç saat sonra geleceğini söyler misin? Henüz yerlerini ayırtmalarına gerek yok." İlk iki sıradaki tüm koltukları büyük boy çantalarında bulabildikleri her şeyle kapmaya çalışan alıngan, yaşlı okuyucu ekibini başımla işaret ettim.

"Elbette," dedikten sonra koşarak uzaklaştı.

Kâğıdı açıp kaşlarımı çattım.

Omzumun üzerinden bakarken, "Aşk mektubu mu?" diye alay etti Nash. İkimiz de aynı anda gerildik. "Bu da ne?" diyerek mektubu elimden kaptı.

Elimi uzattım. "Affedersin, Şef Kapkaççı Eller. O benim."

Aldığı çizmelerle kadınını etkilemeye çalışan o rahat, âşık adam gitmişti. Yerine, bu işi kesinlikle fazla ciddiye alan asık suratlı bir polis gelmişti.

"Biri seni tehdit mi ediyor?" diye sordu Nash notu tekrar okuyarak. Zarfın üzerindeki yazıyla aynıydı.

Birinin canı yanmadan hemen dur.

"Ciddi bir şey değildir," diye ısrar ettim. "Gecikme faizi mubtelemelen birilerinin canını sıkmıştır."

"Son zamanlarda herhangi biriyle sorun yaşadın mı? Lucian dışında," diye sordu Nash.

Lucian. Ya not onun aletiyle hipnotize olmuş sevgililerinden birinden geldiyse?

"Hah. Çok komik. Sıra dışı bir şey değil. Önemli bir şey değildir," diye ısrar ettim.

Nash notu ulaşamayacağım bir yerde tuttu. "Geçtiğimiz birkaç ay içinde çok fazla adamımın başı belaya girdi. İşimi şansa bırakmayacağım. Senin de öyle yapmana izin vermeyeceğim."

"Nash, bu bir not. Çok da tehditkâr olmayan bir not. Ne yapacaksın? Parmak izi alıp el yazısı analizi mi yapacaksın?"

Knockemout Polis Departmanı'nın büyük şehirler gibi bütçesi yoktu.

"En azından prosedürü takip edeceğim," dedi doğuştan inatçı bir tavırla. "Kitap teslim kutusu en son ne zaman boşaltılmıştı?"

Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum. "Kapanıştan önce ve öğleden sonra yapılması gerekiyordu. Ama bugün kurulumla meşguldük, yani dün geceden beri yapılmadı."

"Dış kameraları kontrol edeceğim, bakalım bir şeyler görebileceğimiz bir açı var mı," dedi Nash. "Bu arada son zamanlarda sana öfkeli olabilecek kişileri bir düşün."

"Peki, şef," diye homurdandım.

"Başka isimsiz posta alırsan haberim olsun. Duncan Hugo parmaklıklar ardında, Tate Dilton da toprak altında ama bu gardımızı indirmemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Peki. En azından başka kimseye bir şey söylememek konusunda anlaşabilir miyiz? Naomi ve Lina'nın boş yere endişelenmesini istemiyorum."

"Hayır."

"Ciddi misin?" Nash'in bomba gerçekleri patlatmak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Onlara kendi yönteminle anlatmak için yirmi dört saatin var. Söylemezsen ben söylerim. Herkesin bilmesi daha iyi olur. Kimsenin işini şansa bırakmasını istemiyorum."

"Tamam. Şimdi beni korkutmaya başladın. Lina kaçırılalı aylar oldu. Bütün kötü adamları yakaladın."

"Hepsini değil," dedi sakin bir sesle.

"Anthony Hugo neden oğlunun başlattığı işi bitirmek için Knockemout'a gelsin ki? Hem neden bana odaklansın? Benim bunlarla hiçbir ilgim yok. Bu hiç mantıklı değil." İçinde bulunduğumuz kütüphanede her şey neşeyle devam ederken içim ürperdi.

"Anthony Hugo parmaklıklar ardına girene kadar rahat edemeyiz."

"Harika. Bu gece kesinlikle bir bebek gibi uyuyacağım," dedim düzmdüz bir sesle.

"Sadece dikkatli olmanı istediğimi söylüyorum. Uyanık ol. Sana ters gelen bir şey olursa bunu bilmek istiyorum."

"Tamam ama bu her iki taraf için de geçerli. Kötü kokular alırsan bilmek isterim."

Bir süre beni inceledikten sonra başını salladı.

"Birinin gizli bir hayranı var," dedi Naomi. Elinde devasa bir kırmızı fiyonkla bağlanmış, bir kutu sporcu içeceğiyle yanımıza geldi.

Kartı elinden kaparken yanaklarım ısınmıştı.

Sonrası için.

"Bu kimden?" diye sordu Nash burun kıvırarak.

"Kartta isim yazmıyor," dedi Naomi.

Notu cebime tıkıştırıp konuyu kapatırken yüzüm alev alevdi. "Burada ikiniz arasında mahremiyet hakkım konusunda endişelenmeye başlıyorum," diye yakındım.

"Domates gibi kızardı ve konuyu saptırıyor," dedi Nash.

Naomi bana kurnazca baktı. "Tahminimce sinir bozucu bir şekilde gizli tuttuğu, geçen haftaki randevusuyla arasındaki gizli bir şaka."

"Sizin yapacak işleriniz yok mu?"

"Bu adamın adı ne ve nerede oturuyor? Nasıl bir araba kullanıyor?" diye sordu Nash.

"Aman Tanrım. Çok kötüsünüz. Dışarı çıkıp güzel vakit geçirdik. Ciddi bir şey değildi. Teşekkür ederim, size iyi günler." İçeceklerimle birlikte uzaklaşarak onları başımdan savmaya çalıştım.

Tabii Naomi ve Nash beni takip etti.

Başvuru kaynakları bölümünü boyunca ilerlerken, "Onu tekrar görecek misin?" diye sordu Naomi.

Nash hemen arkasından ekledi. "Seni tehdit eden o olabilir mi?"

Naomi irkildi. "Tehdit mi? Ne tehdidi?"

Arkamı dönüp Nash'e ters bir bakış attım. "Yirmi dört saatim olduğunu söylemiştin!"

Sırıttı. "Şimdiki zaman gibisi yoktur. Ayrıca Angelina'yı en kısa zamanda bilgilendirsen iyi olur, yoksa çok kızar."

"Çok kötüsün."

Anne sesini kullanarak, "Biri bana hemen neler olduğunu anlatsa iyi olur," dedi Naomi.

"Sırf bunun için bunları üst kattaki ofisime *sen* taşıyacaksın," diyerek çantayı Nash'e doğru ittim.

Polis şefi sporcu içeceklerini yukarı taşırken ben de Naomi'ye tamamen zararsız olan notu anlattım.

"Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Her zaman şikâyet alıyorum, ayrıca kitapların arasında her zaman garip şeyler çıkıyor. Yine de Nash son birkaç ayda olanları göz önünde bulundurarak tetikte olmamızı istiyor."

"Nash dikkatli olmamız gerektiğini söylüyorsa, yapmamız gereken tam olarak budur," dedi Naomi.

Doğrucu Seksi'nin beni duymadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım. "Onun endişeli olması beni de endişelendiriyor," diye itiraf ettim. "Paylaşmadığı bir şeyler bildiğinden şüpheleniyorum. Belki Lucian ve FBI'ın davası hakkında bir şeyler biliyordur."

Naomi dudaklarını büzdü. "Knox'tan öğrenmeye çalışacağım."

"İyi fikir. Ben de Lina'yla konuşayım, bakalım çekici davranıp Nash'ten bilgi koparabilir mi?"

Naomi dikkatle boğazını temizledi.

"İyi! Ona çok da tehditkâr olmayan aptal nottan bahsederken çekici davranarak bir şeyler öğrenme konusunu da anlatacağım," dedim. "Grover Market'te şarküteri tezgâhının arkasında çalışan kadından çok daha yaratıcı ve özel tehditler almışımdır."

"Hepimizin aynı fikirde olması ne güzel, değil mi?" diye sordu Naomi neşeyle.

"Evet, tabii."

"Bayan Sloane! Bayan Sloane!" Ezra geri dönmüştü. Üzerinde hâlâ benim hırkam vardı ve elinde parşömene benzeyen bir şey sallıyordu.

"Merhaba, dostum," diye onu selamladım.

"Bunu sizin için yaptım." Ortasından kırmızı bir iple bağlı olan kâğıdı bana uzattı.

"Ayy," diye bir ses çıkardı arkamdaki Naomi.

"Bu benim için mi? Vay canına. Teşekkürler, Ezra. Çok tatlısın," dedikten sonra ipi dikkatlice çözüp parşömen kağıdını açtım.

"Siz ve ben. Tıpkı okuduğumuz o kitaptaki gibi korsan olmuşuz. Bu da korsan gemimizdeki kütüphane. Bütün kitapları görüyor musunuz? X yazan yerde hazine varmış!" Pastel boya ve keçeli kalemle çizilmiş doksan santimlik resmin her bir parçasını gösterdi. Çöp adam Ezra'nın bir kolu, dört ayağı vardı. Kitapların üstüne ve altına çizdiği kalplerle uyumlu olması için atkuyruğumu yeşil yapmıştı.

"Tatlılığından öleceğim." Naomi fısıltıyla cıyakladı.

"Beğendiniz mi?" diye sordu Ezra umutla.

"Bayıldım," dedim burnunu sevme dürtüme karşı koyamayarak. "Bu harika ve sen de öylesin."

Eksik dişleriyle utangaç bir şekilde sırıttı. "İsterseniz asabilirsiniz."

"Bunu her gün görebilmek için ofisime asacağım," diye söz verdim.

"Süper. Sevgililer Gününüz kutlu olsun!"

"Sevgililer Günün kutlu olsun, Ezra."

Kollarıma atılıp sadece altı yaşından küçük çocukların yapabileceği türden sert, yapışkan ve kalp eriten bir şekilde sarıldı. Sonra tekrar minder kalesine doğru ilerledi.

"Kalbim," dedi Naomi. "Gael ile Isaac'in üvey oğlu, değil mi?"

"Evet, öyle. Geçen gün Gael acil şekilde evcil hayvan dükkânına gitmek zorunda kaldığında ona burada yarım saat baktım. İki korsan kitabı okuduk ve yeni ablası için resimler çizdi."

"Oldukça iyi bir izlenim bırakmışa benziyorsun," dedi Naomi resme dokunarak.

"Ben ya da korsanlar."

"Harika bir anne olacaksın."

Söyledikleri beni tam kalbimden vurdu. "Teşekkürler," dedim. "Sen zaten öylesin."

Eğilip kız kardeşlerin birbirlerine sarıldıkları türden yumuşak, spontane bir şekilde beni kucakladı. "Ailemizi birlikte büyüteceğiz," diye fısıldadı kulağıma.

"Gideli üç dakika oldu. Siz ikiniz nasıl olur da ağlamaya hazırsınız?" Nash bir yandan kütüphanenin birinci katında açık bir tehdit olup olmadığına bakıyordu.

"Kız meselesi," diye belirttim.

Naomi hafifçe burnunu çekti. "Sloane bir korsan."

"Bilmek istemiyorum," dedi Nash.

Naomi yaşlı gözlerle gülümseyerek beni bıraktı. "Gidip kütüphanede bir şeyler yapayım," dedikten sonra Nash'in yanağına bir öpücük kondurup merdivenlere yöneldi.

Nash telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"Ağabeyime, Naomi'ye ne alacaksa iki katını almasını söylüyorum."

Kıkırdadım.

Nash telefonunu yerine koydu. "İşe dönsem iyi olacak."

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun," dedim ona.

Çekici bir şekilde sırıttı. "Öyle olacak."

Kapıya doğru bir metre kadar ilerledi.

"Ay, sanırım kolyemi düşürdüm." Ateşli kitaplar tercih eden yaşlı, iri memeli bir üyemiz olan Belinda az önce boynundan çıkarıp yere fırlattığı kocaman haçı işaret etti. "Bir iyilik yaparak onu bana verir misiniz, Şef Morgan?"

Nash iç geçirirken bana baktı.

Omuz silktim. "Almazsan yere bir şeyler atmaya devam edecekler."

"Tunikli yeni üniformalar sipariş edeceğim," diye homurdandı.

"Erkeklerden hoşlanan vatandaşlar harap olacak."

Eğilip kolyeyi aceleyle yerden aldı.

Kendinden emin bir tavırla haçı fazlasıyla büyük göğüslerinin üzerine takarken, "Az önce bu yaşlı kadının gününü güzelleştirdin," dedi Belinda.

"Geçen hafta markette, ondan önceki hafta da parkta düştüğüne göre kopçasını kontrol ettirmek isteyebilirsiniz, Bayan Belinda."

"Hallederim," diye yalan söyledi.

Başımı sallayarak telefonumu çıkardım.

Ben: Bana bir kutu sporcu içeceği mi gönderdin, yoksa sıvı alımımla ilgilenen bir sapığım mı var?

Lucian: Seni sadece vücudun için kullandığımdan, bunun çikolata ve çiçekten daha uygun olacağını düşündüm.

Ben: Esneyip ısınmış olsan iyi olur. Sakatlanırsan yavaşlamam.

Yazarla yaptığımız etkinlik oldukça heyecan uyandırmıştı. Bu hafta kütüphane bülteninde kelime oyunu yaparak "fazlasıyla uyarıcı" olduğunu yazacaktım. Okuyucular çok heyecanlıydı, yazar getirdiği tüm kitapları satmıştı ve kimse fazla sarhoş olmadan şarabımız bitmişti.

"Evine git, Sloane. Açılıştan beri buradasın. Temizliği biz hallederiz," dedi Blaze. Yönetim kurulu üyeleri olarak eşi Agatha ile birlikte neredeyse çalışanlar kadar burada vakit geçiriyorlardı.

"Emin misiniz? Benim için sakıncası yok." Lucian'ın beni aletiyle memnun etmek için gelmesine bir saat vardı.

"Evet. Eminim seni bekleyen yakışıklı biri vardır."

Benden bilgi almaya çalışıyordu ama tuzağa düşmedim. "Peki ya sen ve Agatha?"

"Bu sabah kutlama amaçlı Sevgililer Günü *brunch*'ımızı yaptık, sonra bisikletlerin yağını değiştirdik."

"Bir de romantizm öldü derler."

"Hadi sen çık. Kapıyı kilitleriz," diyerek beni uzaklaştırdı.

"Eminseniz, hemen eşyalarımı alayım."

Lucian gelmeden önce hızlı bir duş alıp bacaklarımı jiletle bir kez daha geçecek vaktim olacaktı. Ayrıca seçeceğim iç çamaşırlarını düşünerek biraz zaman geçirebilirdim.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki, ancak ofisimin ortasına geldiğim zaman masamın başında birinin oturduğunu fark edebilmiştim.

"Aman Tanrım!"

Tanınmamak için şapka takıp siyah kapüşonlu bir *sweatshirt* giyen Lucian Rollins, masamın başına geçmiş gayet rahat bir şekilde kitap okuyordu.

Bana bakıp bir kaşını kaldırdı. "Bu tam olarak ne tür bir savunma?"

Kafamı indirince ellerimi *Karateci Çocuk** gibi havaya kaldırdığımı fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun? Biri seni görürse, biz daha başlamadan tüm kasaba yatay *mambo* yaptığımızı anlayacak! Zaten geçen hafta boyunca herkes bana kiminle yattığımı sorduğu için bir Knockemout sorgulamasıyla uğraşmak zorunda kaldım," diye fısıldadım.

"Beklemekten sıkıldım. Bunun işleri hızlandırabileceğini düşündüm."

Başka bir erkek olsa bu bir iltifat, beni ne kadar özlediğini belirten bir söz olurdu ama Lucian Rollins istediğini istediği zaman almaya alışkındı. Beni de seks için kullanıyordu. Hazzını geciktirerek ona bir ders vermeyeceğim için şanslıydı çünkü *ben de* onu seks için kullanıyordum.

"Blaze ve Agatha kapatacak. Sen gölgelerde gizlendiğin sürece çıkabiliriz. Aramızdaki ahlaksız şey her neyse bununla ilgili sorularla uğraşmak istemiyorum."

"Eşyalarını topla," diyerek sandalyemden kalkıp okumakta olduğum *Gece Yarısı Kütüphanesi*'ni kapattı. Kitap işaretimin hâlâ yerinde durduğunu fark ettim... o işaretin birkaç bölüm ilerisine geçmişti.

"Bunu gerçekten okuyor musun?" diye sordum.

* *Robert Mark Kamen* tarafından yazılan, Amerikan yapımı, dövüş sanatları temalı dram filmi serisidir. (ç.n.)

"Okumayı biliyorum, Sloane," dedi dümdüz bir sesle. Sesinin adımı okşayan alaycı ama bir o kadar küçümseyici tavrı, kitabı suratına çarpma isteği uyandırdı. *Aynı zamanda* pantolonunu çıkarıp yürüyemeyecek hale gelene kadar aletini kullanma isteği de uyandırmıştı.

Masamın etrafından dolaşarak bir eliyle kazağımı kavradı. Beni parmak uçlarıma kaldırıp tutkuyla öptüğünde hâlâ seçenekleri değerlendiriyordum.

Ağzımı işgal eden dilinin romantik ya da tatlı bir yanı yoktu. Beni fethetme şekli, liderliğini takip etmeye zorluyordu. Meme uçlarım sertleşirken kadınlığım gerçekten titredi. Nefes alma yetimi tamamen kaybetmiştim.

Bu öpücük, yerine getirmesi için sabırsızlandığım cinsel vaatlerle doluydu.

Bir anda beni bıraktı. "Hadi gidelim."

"Evet. Hadi gidelim."

Otoparka ulaşmamız yirmi dakika sürdü. Etkinlikten sonra hâlâ etrafta dolanan çok fazla insan vardı. İlk katta dördüncü kez durdurulduktan sonra Lucian ödünç alma bankosunun arkasına gizlenip fark edilmeden yan kapıdan çıkmayı başarmıştı. Onu *Jeep*'ime yaslanmış halde bulduğumda, "Özür dilerim," dedim yavaşça.

"Rahatsız edici bir popülerliğin var."

"Araban nerede?" diye sordum.

"Şoförüm bıraktı."

Yolcu kapısının kilidini açmak için kapıya uzandım. "Sana olan derin nefretimin, seni çıplak görme ihtiyacımın önüne geçmediğini varsayman çok ukalaca."

"Şanslıyım demek." Elimden anahtarları alıp kapıyı açtı ve çantamı içeri fırlattı. "Ben sürüyorum."

Uzun bacaklarıyla sığmak için koltuğu sonuna kadar arkaya itmek zorunda kalmıştı. Buna rağmen evime doğru giderken rahat, kendinden emin görünmeyi başarıyordu. Bana etkinlik ve yazar hakkında sorular sordu. Her ne kadar bütün duyularım onunla meşgul gibi görünse de cevap vermek için elimden geleni yaptım. Tüm vücudumda-

ki o karıncalanma hissi, şimdi onun vücudunun benimkine neler yapabileceğini bildiğim için daha kötüydü. Sanki içimde elektrik akımı dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Arabayı garaj yoluma çektiğinde üzerinden uzanarak garaj kapısını açan düğmeye bastım. Kapı arkamızdan kapanıp resmen yalnız kaldığımız anda patladık.

Emniyet kemerimi çözdükten yarım saniye sonra kollarımın altından tutup beni konsolun üzerinden sürükledi. Artık kucağında oturuyordum.

Tutkulu bir öpüşmenin ve biraz oynaşmanın ardından geri çekildi. "Git toparlan."

"Ne? Neden?"

"Burada kalmayacağız."

Buzdolabımdaki kremşantiyi, aldığım iki yeni iç çamaşırı takımını düşündüm. "Neden kalmayacağız?"

"Çünkü burada kalırsak biri kapını çalacak, pencerenden bakacak ya da yemek getirdiğinde beni çıplak görecek. Yarın izinlisin. Benim evime gidiyoruz, komşularım kendi işlerine bakmayı bilen insanlar."

"Senin evine mi?" Bu konuda yanlış gidebilecek altı milyon şey vardı. Birincisi, beni kaçınılmaz olarak kızdırdığında onu kendi evinden atamazdım.

Bana cevap vermedi. En azından cevabını kelimelerle ifade etmemişti. Bunun yerine kazağımın yakasını aşağı çekip yüzünü memelerimin arasına gömdü.

"Çok ikna edici bir argüman. Toparlanayım."

YİRMİ SEKİZ

MEZAR TAŞIMA YAZ

Lucian

Pad Thai'sini yerken, "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama evin o kadar berbat değilmiş," dedi Sloane.

Seks maratonumuza ara vermiştik. Yatakta çıplak bir şekilde *Brooklyn Nine-Nine*'ın tekrarlarını izleyerek Tayland yemeğiyle yakıt ikmali yapıyorduk. Romantik komedi sahnelerini hiç bu kadar andırdığım bir an olmamıştı.

Uzanıp eriştesinden biraz çaldım. "Onaylamana sevindim."

Gözlükleri dışında tamamen çıplaktı. Saçlarını birkaç kez dolayarak dayanıksız bir elastik tokayla başının üstünde toplamıştı. Üzerine örttüğü kaliteli İtalyan çarşaflarımla hem sevimli hem de seksi görünüyordu.

Benim çıktığım -daha doğrusu yatağa attığım- kadınlar sevimli olmazdı. İyi giyimli ve bakımlı olur, asla spor kıyafetleriyle insan içine çıkmazlardı. Fakat Sloane ironik bir şekilde kalpli pijamasını getirmişti. Onu o pijamanın içinde görmek... sonra üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Yemek çubuklarıyla yatak odamı işaret etti. "Kötü bir adamın inimmiş gibi hissettirmiyor. Daha çok kişiliksiz, seksi ve zengin bir adamın bekâr evi gibi."

Bana attığı sinsi bakış onu ele verdi. İkimiz de o anın sıcaklığıyla daha az hakaret etmiştik. Bu eksiklik, aletimin içinde olmadığı zamanları telafi etmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

---

* Tavada kızartılmış pirinç eriştesiyle yapılan, Tayland mutfağının meşhur sokak yemeğidir. (ç.n.)

** 2013-2021 yılları arasında yayınlanan Amerikan polisiye komedi dizisidir. (ç.n.)

Yemek kutularını komodinin üzerine bıraktım. Kaçmaya çalışırken onu ayak bileğinden yakaladım.

"Bunu ödeyeceksin."

Dizini benimkilerin arasına aldım, bileğini sıkıca kavrayıp ayağının altını gıdıkladım.

Sloane çığlık atarak kurtulmaya çalıştı.

"Özür dile," dedim sakince. Bu farklı insanlar olduğumuz zamanlarda oynadığımız bir oyundu. Muhtemelen bunu ait olduğu yerde, geçmişte bırakmalıydım.

"Tamam! Tamam! Burası kişiliksiz bir *tasarımcısı* olan seksi ve zengin bir adamın bekâr evi," diye bağırdı.

Yatak odam koyu kahverengi tonlarında döşenmişti. Mekâna büyük, koyu renkli mobilyalar hâkimdi. Pahalı fildişi nevresimler, şu anda dünyayla aramıza engel koyan ağır perdelerle yumuşatılmıştı.

"Tekrar dene."

"Ah! Tamam! Özür dilerim! Çok güzel bir evin var. Kesinlikle nefret etmedim."

Yuvarlak kıçına sert bir tokat attıktan sonra ayağını serbest bıraktım. "İşte oldu. O kadar zorlamadı, değil mi?"

"O da böyle demişti.*" Sesi yastık yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Yirmi dakika önce böyle söylemiyordun," diye hatırlattım. Elimi çıplak omuzlarında gezdirip sırtının ipeksi teninde kaydırdım, omurgasındaki her bir kıvrımı ezberleyebilmek için çarşafı kendime doğru çektim.

Vücudu büyüleyiciydi. Cömert kıvrımları olan bedeni küçük ve hırçındı. Bir sonraki an ağzından ne çıkacağını asla bilemiyordum. Hakaret edebilir ya da onu başka bir şekilde kötüye kullanmamı talep edebilirdi.

Onu buraya getirmek bir kumardı. Anthony Hugo ve yardakçıları hayatım hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Ancak bu hafta şirket arabasındaki takip cihazını çıkarmadan önce onlar için

* Metnin orijinalindeki "*That's what she said.*" İngilizcede cinsellik göndermesi yapmak için kullanılan argo bir ifadedir. Cinsel anlam taşımayan cümlelere karşılık alaycı bir cevap vermek amacıyla kullanılabilir. Orijinal metinde "*That wasn't so hard, was it?*" cümlesine karşılık kullanılarak "*hard*" kelimesinin "sert, sertleşme" anlamlarına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

yeterince yanlış ipucu bırakmıştım. Ayrıca adamları beni burada Sloane'la görürse, Sloane sadece düşmanlarının becerdiği bir kadın gibi görünecekti. Knockemout'ta ise bunun daha büyük bir şey olduğu anlaşılırdı.

Aşağı kayıp dişlerimi kıçının tatlı kıvrımlarından birine geçirdim.

Yaptığım işe hayranlıkla bakmak için arkama yaslanırken, "Az önce beni ısırdın mı?" diye sordu Sloane.

"Ahlaksızlıkla dolu son kaçamağımızı hatırlaman için sana bir hatıra bırakıyorum."

Yatakta dizlerinin üzerinde doğrularak altın saçlı bir tanrıça gibi bana baktı. Onu istiyordum. Tekrar, tekrar ve tekrar... Üstelik ona her sahip olduğumda bunun hâlâ yeterli olmadığını fark ediyordum.

"Bu durumda ben de sana bir tane bırakacağım."

Üstüme atıldığında beni geriye doğru itmesine izin verdim. Kollarımdaki sıcak, yumuşak vücudunun verdiği hissin tadını çıkardım. Pürüzsüz uyluklarını bacaklarımın üzerine yerleştirdi, eli çoktan sertleşmiş aletimi kavradığında inlememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Orası olmaz," diye homurdandım.

Suratını astı.

Başucundaki komodinde duran telefonum çaldı.

"Yöneticin seni genellikle Sevgililer Günü'nde akşamın onunda mı arar?" diye sordu Sloane ekrana bakarak.

"İkimizin de bir hayatı yok," dedikten sonra telefonu açtım. "Petula, hoparlördesin ve yalnız değilim."

"Dünyanın sonu geldi de benim mi haberim yok?"

"Çok komik. Ne istiyorsun?"

"Temsilci Houser yarınki öğle yemeğinizi bir saat öne almak istiyor."

Saçlarını açan Sloane'a baktım. "Yeniden planla. Bu hafta sonu meşgulüm."

"Bunun bu akşamki misafirinizle bir ilgisi var mı? Onun geçmişini araştırmama gerçekten izin vermelisiniz."

"Bunu zaten yaptın. Ayrıca sadece bir işim var," diye yalan söyledim.

Yüzüme bir yastık çarptı. Çıplak memelerini gösterip, "*Iş mi?*" diyerek dudaklarını oynattı Sloane.

"Kapatmam gerek, Petula. Bir işim çıktı."

Sloane sertleşen aletimi kendini beğenmiş bir şekilde inceledi.

"Dur. Hazır seni yakalamışken söyleyeceğim adrese gidip orada yaşayan adamı, bu hafta yeni bir takım elbise almaya götürmeni istiyorum," diyerek Emry'nin adresini verdim. "Elit bir dul gibi görünsün, kafası karışık bir dede gibi değil."

"Olmuş bilin," dedi Petula. "Son bir şey daha. Önümüzdeki perşembe akşamı siz ve hanımefendi için olan rezervasyonu onayladım."

Sloane gözlerini kıstı.

Kahretsin.

"Teşekkürler, Petula. Hafta sonu izinlisin," dedim çabucak. Sarışın yatak partnerim yatağı terk ederken telefonu kapattım.

"Sloane," dedim sertçe.

"Sakın deneme bile," diyerek yerden bir şey kaptı. Üzerinden çıkardığım dantelli korseydi. Onu omzunun üzerinden atıp tekrar eğildi.

"Gerçekten kıskanıyor musun?" diye sordum keyifli bir ifadeyle.

"Tabii ki hayır," diye ofladı. "Sadece başka vajinalarla oynaşan bir penisle oynaşmak istemiyorum. Hijyenik değil."

Sloane Walton yatağa attığım diğer kadınlara hiç benzemiyordu. "Başka vajinalarla oynaşmıyorum," dedim dümdüz bir sesle. "Nereye gidiyorsun?"

Yere firlattığı giysilerini toplamaya başlamıştı. "Senin sözüne inanacağımı sanıyorsan aptalın tekisin."

"Flört uygulamasında aktif olarak erkekleri takip edenin sen olduğunu belirtmek isterim."

"Hiçbiriyle *yatmıyorum*. Henüz." Kaşlarını çatmış şekilde yorganı çekip çarşafın altını yokladı. "İç çamaşırımı gördün mü? Boş ver. İhtiyacım yok."

Ona doğru uzandım ama benden kaçtı.

"Perşembe günü buluşacağım kişiyle yatmayacağım."

"Evet, tamam." Kadınsı olmayan bir homurtuyla çantasına doğru eğildiğinde ihtiyacım olan fırsatı yakaladım. Onu belinden kavrayıp havaya kaldırarak yatağın üzerine yatırdım.

"Lucifer, hemen üzerimden kalkmazsan taşaklarına dizimi geçiririm. Bu tüm kadınlar için yıkıcı bir darbe olsa bile yapmam gerekeni yaparım," dedi sertçe.

Tamamen keyiflenerek, "Kıskanıyorsun," diye tekrarladım.

Güvenli tarafta olmak için onu yuvarladım. Bacaklarının arasına yerleştikten sonra eğilip dudaklarını öptüm.

Altımda anında yumuşadı ama altdudağımı ısırınca zaferim kısa sürdü.

"Ah."

"Hak ettiğini buldun. Şimdi bana pantolonumu ver ve bunlar hiç olmamış gibi davranalım."

Bu bir seçenek değildi. "Perşembe günü randevum yok," dedim ona.

Altımda çırpınması, karnına yasladığım azgın ereksiyonu unutmama yardımcı olmadı.

"Anneni yemeğe çıkaracağım."

Sloane hemen sakinleşti. Artık yamuk duran gözlüklerinin ardındaki gözleri şüpheyle bakıyordu. "Bu hikâyeyi kolayca doğrulayabileceğimin *farkındasın*, değil mi?"

Burnumu çene çizgisine yaklaştırdım, beyaz tenindeki tüyleri ürperince kendimle gurur duydum. "Her hafta kahve veya yemek için buluşuyoruz. İyi durumda olduğundan, senden ve ablandan bir şey saklamadığından emin oluyorum. O da benim ölesiye çalışmadığımdan emin oluyor. Genelde bir tatlıyı paylaşıyoruz ama onunla yatmıyorum."

Uzun bir süre bana baktı. "Tamam. Sana inanıyorum."

"Öyle mi?"

"Bir şey saklarken sinirli oluyorsun. Şu anda sadece sinir bozucu şekilde keyifli görünüyorsun."

"Kıskançlığını sinir bozucu derecede keyifli buluyorum," diye ona katıldım.

"*Kıskanmadım*," dedi ısrarla.

"Ben kıskanıyorum."

Kaşları havaya kalktı. "*Sen?* Neden?"

"Hâlâ randevulaşmaya devam ediyorsun. Her an Bay Doğru'yla tanışabilirsin ve o zaman bunu yapabilecek kişi o olacak." Başımı eğip dudaklarımı meme ucuna götürdüm.

Altımda kıvranırken aletime daha fazla sürtünmesi beni çılgına çeviriyordu.

Duyulabilir bir *pop* sesiyle memesini bıraktım. "Bay Doğru'n olmak istemiyorum. Yine de emrim altında olmazsa bu sıcak, istekli vücudunu gerçekten özleyebilirim."

Sloane titredi. "O zaman benden şimdi faydalansan iyi edersin."

Hiç vakit kaybetmeden yeni bir prezervatif takıp bacaklarının arasına yerleştim.

Tadını çıkaracağım bir ziyafet gibi altımda uzandığını gördüğümde lanet şanslı yıldızlarıma teşekkür ettim. Birkaç kez daha birlikte olup birkaç akıllara durgunluk veren orgazm daha yaşayacak ve en nihayetinde doyuma ulaşacaktık. Ancak henüz değildi.

Dişlerimi gıcırdatarak tek bir sert hamleyle içine girdim. Vücudundaki her kas altımda gerilirken o yeşil gözleri kapandı. Bedeni hem beni davet ediyor hem de direnişiyle kışkırtıyordu.

Her yerine dokunmak, her santimini ezberlemek istiyordum. Memelerinin ve kalçasının dolgun kıvrımlarını, gergin karnını aklıma kazıyordum. Kadife gibi pürüzsüz teninin tümüne dişlerimi geçirmek istiyordum.

"Bana ne istediğini söyle," dedim hırıltılı bir sesle. Hafifçe geri çekildikten sonra son santimine kadar girecek şekilde kendimi hızla içine ittim.

Ayakları çarşafların arasında huzursuzca hareket etti. "Çok iyi," diye homurdandı. "Bu işte bu kadar iyi olmandan nefret ediyorum."

Her kelimeyi sert bir hamleyle noktalayarak, "Bana ne istediğini söyle, Sloane," diye ısrar ettim.

Gözlerini açıp ellerini uzatarak beni kendine doğru çekti. "Sadece seni. Bana kendini ver."

Kendimi onun içinde, o yumuşak kasların kavrayışında, gözlerinin zümrüt yeşilinde ve ben ikimizi de doruklara çıkarırken adımı solumasında kaybettim. Duramadım, geri çekilemedim. Beni böyle kavrarken yapamazdım.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Boşalmaya hazır olsan iyi edersin çünkü patlamak üzereyim," diye uyardım.

"Kapa çeneni ve beni daha sert becer."

Benim orgazmımın onunkini zorlayacağını bildiğim için söylediğini yapmaya mecbur kaldım. Bacaklarını kalçamın etrafında daha yükseğe kaldırıp beni iyice derine çekti. Memeleri zıplarken arkama uzanıp tırnaklarını kıçıma sapladı.

"Lucian," diye fısıldadı.

O anda boşaldım.

Testislerimdeki çalkantı aletime fırlayıp patlarken kalbim duracak gibi oldu. Ardından beni sımsıkı kavradı, bedeni titriyor ve kıvranıyordu. Boşalıyorduk. Vücutlarımız zevki son damlasına kadar yaşamaya çalışırken her dalga tüketiciydi. Her zirve bir öncekinden daha yüksekti.

Tanrım, boşalırken çok güzel görünüyordu.

Mükemmeldi. *O* mükemmeldi. Benimle olan uyumu, ona verdiğim şey için yalvarışı ve en temel ihtiyaçlarıma tepki verme şekli... Bunun olmasına izin verdiğimiz her seferinde, kendimi bunun son kez olacağına ikna etmiştim ama sevişmeyi bitirdiğimiz anda öyle olmayacağını biliyordum.

Kollarını belime dolayıp öylece durdu.

Altımda yatarken boğuk sesiyle, "Aman Tanrım, dostum. O şeyi silah olarak kaydettirmen gerekebilir. Off. Kök biram nerede? Ölüyorum. Sevgililer Günü seksi beni öldürdü. Bunu mezar taşıma yazabilirsin," dedi Sloane.

Yüzümü gömdüğüm saçlarının arasından gülümsedim. Bu hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ihtiyacın ne anlama geldiğini daha sonra düşünmeye karar verdim.

YİRMİ DOKUZ

KAFAYI BULMAK

Sloane

Honky Tonk gürültülü ve kalabalıktı. Köşedeki küçük sahnede bir grup çalıyordu, neredeyse tüm masalar doluydu. Barın köşesindeki arkadaşlarımı görünce onlara doğru ilerledim.

Naomi ile Lina kafalarını birleştirmiş, bir şeye gülüyorlardı. Knox ve Nash arkalarında nöbet tutuyor, ellerinde rahatça tuttukları biralarıyla her ikisinin de eğlenceli bulduğu bir şeyle alay edip kahkaha atıyorlardı. Görünüşe göre Korkak Tavuk Stef şehre dönmüştü. Dans pistinde, iriyarı motorculardan oluşan bir kalabalığın ortasında Jeremiah'yla dans ediyordu.

Yüzüme çarpan hayal kırıklığı dalgası karşısında kendimi koca bir aptal gibi hissettim.

Lucian geleceğini söylememişti, zaten çarşamba gecesi geleceğini düşünmek aptallıktı. Gelmesini istemek bile aptalcaydı. Ancak ben buydum işte; aptaldım, salaktım ve şimdi düpedüz hayal kırıklığına uğramıştım. Sebepsiz yere şık giyinmiştim. Dar kazağımla kısa eteğimin altına onu kışkırtacağını düşündüğüm mükemmel iç çamaşır takımını seçmek için boşuna zaman harcamıştım.

Elbette onu *çağırmamıştım*. İşimiz bitmiş olmalıydı, sona gelmiştik. *Finito*. Artık seks yoktu. Gerçi hâlâ mesajlaşarak flört ediyorduk ama kendimi tehlikeye atmamaya kararlıydım. Onunla olmazdı. Gelecekteki kocamı ve çocuklarımın babasını bulmaya odaklanmam gerekirken olmazdı.

Bara yaklaşırken ruh halimden kurtulmaya çalıştım. En iyisi buydu. Lucian gerçekten istediğim şeye odaklanmamı engellemekten

başka bir işe yaramıyordu. Onun devasa aletini unutup geleceğime odaklanmanın zamanı gelmişti.

Barmen Silver'ın içki dağıtmasına yardım ettiği barın arkasından, "Bu gece çok ateşli görünüyorsun, Sloane," diye seslendi Sherry "Fi" Fiasco. Elindeki lolipopla beni selamladı.

Saçlarımı kabartarak ona bir öpücük gönderdim. İçimden keşke eşofman giyseydim diye geçiriyordum.

Hayır, diye hatırlattım kendime. Bu boşa giden bir şey değildi. Potansiyel bir eş arıyordum. Buradaki herhangi bir adam geleceğin Bay Sloane'u olabilirdi. Mesela şuradaki adam...

Chloe ve Waylay'in yakışıklı öğretmeni Bay Michaels, diğer iki öğretmen ve tamirci Tallulah St. John ile bira içiyordu. Yakışıklıydı, harika bir gülümsemesi vardı. Çocukları seviyordu, ayrıca gözlük takıyordu. Benim ise tek düşünebildiğim şey, Lucian'ın üzerimde uzanan dövmeli çıplak vücuduydu.

Artık nasıl iyi bir adamla tanışıp normal, akıl uçurmayan bir sekse razı olabilirdim ki? Onun yaşattığı tüm orgazmların hayaleti peşimi bırakacak mıydı? Bundan sonra her sevgilimi onunla mı kıyaslayacaktım? Peki herhangi biri onunla boy ölçüşebilecek miydi?

Kötüye gidiyordum. Lucian'ın muhteşem aleti yüzünden terapiye ve bir içkiye ihtiyacım vardı.

Hipnoterapi üzerine bir iki kitap okumayı zihnimin bir köşesine yazdım. Beni öldürse bile onu... yani onun cinsel hünerlerini unutacaktım.

"İşte geldi," dedi Naomi. Taburesinden atlayıp günün yarısını birlikte çalışarak geçirmiş olmamıza rağmen bana sarıldı.

"Geciktiğim için özür dilerim." *Ölümcül düşmanımın iç çamaşırımı yırtıp adını haykırmama neden olmasını hayal etmekle meşguldüm*, diyememiştim. Eve dönerken mutlaka kütüphaneye uğrayıp kötü alışkanlıklardan kurtulma konusunda bulabildiğim kitapları alacaktım.

Knox omzumu sıktı. Işıldayan alyansını gördüğümde Knox Morgan'ı evlenilecek birine dönüştürebilen biri çıktığına göre, hâlâ Bay Doğru'yu bulma şansım olduğunu hatırladım.

Lina bana gülümseyerek el salladı.

Nash onun üzerinden bana doğru eğildi. "Ne içiyorsun, Sloaney?"

"Sanırım bir kök birası alacağım."

Hayal kırıklığı şeker ihtiyacı yaratıyordu. Bir içki içecektim. Arkadaşlarıma mazeretlerimi sıralayıp kütüphaneye uğrayacak ve eve dönecektim. *Sonra* vibratörümün pil seviyesini kontrol edecektim.

Lina ve Naomi beni sıkıştırdı.

"Nash'le birlikte bu öğleden sonra Naomi ve Knox'u alıp Mary Louise'le tanışmaya gittik."

Bir anda canlandım. "Nasıl geçti?"

"Ona bayıldık," dedi Lina.

Naomi'nin gülümsemesi barı aydınlatıyordu. "Şuradaki Viking bile şikâyet edecek bir şey bulamadı."

"İşte *bu* etkileyici," diye kabul ettim.

Koyu kırmızı tırnakları viski kadehinin üzerinde parıldarken, "Mary Louise birilerinin dikkatini çektiği ve senin röportajların ilgi uyandırdığı için çok mutlu," dedi Lina.

"Bu hafta davayla ilgilenen altı kişi kütüphaneyi aradı," diye ekledi Naomi.

"Bugün Fran aradı. Benimle, Mary Louise'le ve Allen'la röportaj yapmak isteyen bir *podcast* olduğunu söyledi. Ayrıca gelecek hafta yargıçla gayri resmi bir görüşme ayarladı."

Omzuyla beni dürterek, "Bu harika bir gelişme," dedi Naomi. "Peki neden biri tüm kitapları yasaklamaya çalışmış gibi görünüyorsun?"

Yüzüme lanet olsun.

"Uzun bir gündü. Stef sonunda Jeremiah'ya, Knockemout sakini olmaya hazır olduğunu söyledi mi?" Hepimiz dans pistindeki mutlu çifte bakmak için döndüğümüzde gerçek bir uzman gibi konu değiştirdiğim için kendimi tebrik ettim.

Naomi başını sallayıp gözlerini göğe doğru devirdi. "Jeremiah'nın kendisini sapık sanacağını düşünüyor."

"Ne aptal ama," dedim şefkatle.

"Çıkmaktan bahsetmişken bugünlerde arayışın nasıl gidiyor?" diye sordu Lina.

Lanet olsun.

"Bir haftadır kimseyle çıkmadım," diye itiraf ettim. Bir hafta... on gün... Lucian'ın aleti vajinamı ve rüyalarımı işgal ettiğinden beri durum böyleydi.

"Dayan. Bay Sloane dışarıda bir yerde," dedi Naomi elimi sıkarak.

"Şimdiden vazgeçmiş olamazsın. Şu kapıdan içeri girmeyecek ya," dedi Lina girişi göstererek.

Kapı açılıp Lucifer içeri girdiğinde neredeyse nefes almayı unutuyordum. Yüzü ciddiydi. Üzerinde rüzgârda dalgalanan bir başka delicesine seksi, pahalı palto vardı. Bana baktığında ben... bir sürü ahlaksız şey hissettim.

"Vay canına. Başka bir uzun boylu, muhteşem ve bekâr adam olsaydı bu harika olurdu," diye takıldı Naomi.

Nash şakacı bir şekilde Lina'yı uyardı. "Ah, melek. Görünüşe göre patron burada."

"Al bakalım." Knox birayı yüzümün dibinde tutarak, beni kalabalığın arasından ilerleyen orgazmların intikam meleğinden başka tarafa bakmaya zorladı. Müziğe rağmen kalp atışlarımı duyabiliyor, bedenimde bir elektrik hissediyordum. Vücudumdaki her hücre Lucian'ın yakınlarda olduğunun farkındaydı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Lucy, ne halt ediyorsun burada?" diyerek selamladı Knox.

"Yakınlarda bir işim vardı. Sizi burada bulabileceğimi düşündüm."

Sesinin o alçak, kadifemsi hırıltısı doğrudan kadınlık organlarımı uyardı.

Morganlar sırayla omzundan kavrayarak erkeksi bir şekilde onunla selamlaştı. O sırada barın arkasındaki buruşuk bir kurulama havlusuna odaklanmış, vücudumu orgazm beklentisinden vazgeçirmeye çalışıyordum.

Ben sakinleşmeye çalışırken grup melodi değiştirerek *Florida Georgia Line*'ın "*H.O.L.Y.*"* şarkısına geçti.

* Şarkıda geçen "*high on loving you*" sözlerinin baş harfleri kullanılmıştır. "Seni sevmekten sarhoşum." şeklinde çevrilebilir. "*Holy*" kelimesi ise "kutsal" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Lina, Nash'e döndü. "Bu şarkıya bayılıyorum."

Nash çoktan parmaklarını onunkilere dolamış, Lina'nın taburesini çekiştirmeye başlamıştı. "Hadi gidelim, melek."

Avuçlarını Knox'un göğsünde gezdirerek, "Benimle dans eder misin?" diye sordu Naomi. Knox kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığında kadının yanakları pembeleşti.

Lucian'ı görmezden gelmeyi sürdürürken, "Merak etmeyin. Yerinizi tutarım," diye seslendim arkalarından.

Grubun sahne ışıkları sönmüş, bizim küçük köşemizi günah kadar karanlıkta bırakmıştı. Silver ve Fi'nin karşı tarafta işi vardı. Lucian yaklaştı, hâlâ hiçbir şey söylememişti.

İçkime uzandım, sıkılmış gibi davranarak hiç azgın değilmişim gibi görünmemeye kararlıydım. Ancak hain parmaklarım bardağı titretince gerisini yerçekimi halletti.

"Kahretsin!" Metal ayaklığa basıp peçete almak için barın üzerine uzandım.

Sıcak parmak uçları uyluğumun arkasında gezindiğinde olduğum yerde donakaldım.

Lucian peçeteleri elimden alıp biranın döküldüğü yere attı.

Elini karnıma dolayarak beni ayaklığın üzerinden kaldırırken şaşkınlıkla nefesim kesildi.

Beni yavaşça yere indirdi. Bu sırada ereksiyonunu kalçama bastırınca içimde bir heyecan yükseldi.

Kendimi kollarıyla bar arasında kafeslenmiş bir şekilde bularak ona döndüm. "Merhaba," dedim nefes nefese. Meme uçlarım neredeyse hiçbir işe yaramayan sutyenimi yırtacak kadar sertleşmişti.

Beni barın duvarla buluştuğu karanlık köşeye götürüp elini duvara yasladı. "Merhaba," dedi. Gözleri alev alev yanıyordu, aleti sertleşmişti ve başım dönüyordu.

Uzanıp ona dokunmak istedim ama kendimi durdurabileceğime güvenmiyordum.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

"Gevezelik yapmak istediğimi sanmıyorum, peri."

"Peki ne istiyorsun?"

Dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrılırken işaretparmağını kazağımın yakasına geçirdi. Teni benimkine temas ettiğinde kadınlık organlarım kutlama yaptı. "Seni."

Bana dokunmuştu. Bu da iyiliğine karşılık vermem gerektiği anlamına geliyordu, değil mi?

Uzanıp sert ereksiyonunu avucumla kavradım.

Gözlerini kapatıp kendini elime doğru bastırdı.

Onu *sıkıca* kavrayınca o gri gözleri açıldı. Bu iyiliğime mememi avuçlayıp sıkarak karşılık verdi.

Başım dönüyordu, nefesim kesilmişti. Ayrıca o kadar tahrik olmuştum ki, yanıp küle dönmekten korkuyordum.

"İşimizin bittiğini sanıyordum." Pantolonunun üzerinden onu okşamaya başlamıştım.

"Bitmesini istiyor musun?" Diziyle bacaklarımı birbirinden ayırdı.

Mememi yoğuran eli beni çılgına çeviriyordu.

Neden onu tekrar istediğimi söyleyen kişi ben olmak zorundaydım? Neden o söyleyemiyordu?

Günahkâr sırlarla dolu karanlık köşemizde bedenlerimiz birbirine yaklaştıkça müziğin ritmi içime işliyordu.

"Biri bizi görebilir," dedim sorusunu duymazdan gelerek.

Parmaklarını kazağımın kayık yakasından içeri daldırdı. Sutyenimin flörtöz kenarının altındaki arzu dolu meme ucumu yakaladı. Dizlerim büküldü ama düşmedim. Dizleri bacaklarımın arasına yerleşmiş, sert bacakları sızlayan kadınlığıma temas ederken olmazdı.

Bir nefes aldım.

Parmaklarıyla meme ucumu çekiştirirken, "Beni tekrar istediğini söyle," diye emretti.

"Ya bunu aştıysam?" Nefes aldım.

Yüzünde günahkâr bir gülümseme belirdi. "Üstümde pantolon olmasına rağmen benim için ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum. Bunu aşmadın."

"Sen aştın mı?" diye sordum.

"Bir saniyeliğine bile olsa bundan kurtulabileceğimi düşünseydim, etek adı altında giydiğin bu minicik şeyle seni barın üzerine yaslayıp aletimi içine sokmuştum."

Söylediklerinin çizdiği görüntü karşısında istemsizce kasıldım. Lucian edepsiz konuşma konusunda ustalık dersi verebilirdi.

"Tanrım."

"Söyle," diye ısrar etti.

Sertçe yutkundum. "Sanırım birkaç orgazm daha yaşamaya karşı değilim. Yani bunu yapabileceğini düşünüyorsan." Kavradığım aleti zonkluyordu.

Meme ucumu daha sert çekiştirince vücuduma alev alev dalgalar yayıldı. "Hakaretlerini kendine saklamanın bir yolunu bulabilirsen senden biraz daha yararlanabilirim."

"Buna söz veremem."

Bana dokunması ve dakikalar sonra muhteşem vücudunun keyfini çıkaracağımı bilmek çok iyi hissettiriyordu.

Lucian'ın geniş sırtının arkasından, "Siz ikiniz yine kavga etmiyorsunuz, değil mi? Çünkü o elektrotları size çok hızlı bağlayabilirim," dedi Knox.

Sarsılarak Lucian'ın aletini bıraktım. Ancak o elini kazağımdan çıkarmak için acele etmedi.

Anlaşılan ikimiz de şarkının değiştiğini, arkadaşlarımızın döndüğünü fark etmemiştik. Kolunun altından geçip etrafından dolaştım. Eteğimin arkasını kavradığını hissettiğimde ne istediğini anladım. Lucian'ın devasa ereksiyonunun önüne geçerek diğerlerinin görüş alanına girdim.

"Kesinlikle kavga ediyorlar," dedi Lina yüzüme dikkatle bakarak. "Sloane'un yüzü kızarmış ve Lucian azı dişlerini gıcırdatıyor."

"Kavga etmiyorduk," dedim. "Biz..."

"Bitirmemiz gereken bir tartışma var," diye cümlemi tamamladı Lucian. Eteğimin altından kıçımı sertçe çimdikledi.

Geriye doğru küçük bir adım atarak botumun topuğuyla pahalı İtalyan derisi ayakkabısına bastım.

"Kan dökülmediği sürece buna izin veriyorum," dedi Knox.

"Desteğe ihtiyacınız olursa arayın," diye ekledi Nash.

Lucian beni arkadaşlarımızdan uzaklaştırırken, "Hemen döneceğiz," diye söz verdim. Bizi koridor boyunca ilerletip tuvaletlerin ve

Fi'nin ofisinin önünden geçirdiğinde öfkeyle fısıldadım. "Aklını mı kaçırdın sen?" Köşeyi döner dönmez iri elini üst koluma dolayarak beni kendine doğru çekti.

Karnıma yasladığı aleti kaya gibi sertleşmişti, benimkilerle birleşen dudakları erimiş lavları andırıyordu. Beni öptüğünde nefesim kesiliyordu. Kafamdaki düşünceleri yok ediyor, kulaklarımdaki uyarı zillerini susturuyordu.

Bir elini saçlarıma dolarken diğerini aşağı kaydırıp sahiplenircesine kıçımı kavradı.

"Neden bu kadar öfkelisin?"

"Çünkü içinde değilim. Çünkü buraya kadar araba sürdüm ve sen evde yalnız değildin."

"Özür dilerim. Her an emrinde olmam gerektiğini bilmiyordum." Bir elimi bedenlerimizin arasına sokup demir gibi sertleşmiş aletini kavradım.

Kazağımın yakasını aşağı çekti, giydiğim için artık hiç pişmanlık duymadığım dantelli sutyenimi ortaya çıkararak beni susturdu. Diğer eliyle eteğimin altından uyluklarıma doğru uzandı.

"Benim küçük baş belam."

Beynim "benim" kelimesine takılmıştı. Ancak Lucian'ın sakalları boynumu gıdıklayıp parmakları eteğimin altından kadınlığıma doğru ilerlemeye başladığında tüm düşüncelerim sona erdi.

"Biri bizi görebilir," dedim nefes nefese. Herhangi biri tuvalete giderken yanlış bir yöne sapabilir, öfke dolu düşmanlarla göz göze gelebilirdi.

"Onlara eve gitmen gerektiğini söyle," diye kulağıma hırladı. Göğsümdeki elini dantelin altına sokarak beni avuçladı.

"İkimiz de buraya daha yeni geldik," dedim kesik nefesimle.

"O zaman aletimi okşamayı bırak." Fakat bu sözleri söylerken bile ereksiyonunu elime doğru daha sert itiyordu.

Parmakları iç çamaşırımın altından kadınlığıma giden yolu buldu.

"Benim için sırılsıklam oluyorsun. Hem de her seferinde," diye mırıldandıktan sonra parmaklarını kadınlığıma bastırdı.

Kontrolden çıkmak üzereydim. Onu da uçurumun kenarına sürükleyip kendimle birlikte düşürmek istiyordum.

Yalvarmamın onu nasıl harekete geçirdiğini bilerek, "Lütfen," diye fısıldadım.

Bana yaslanırken kaskatı kesildi. Muhteşem vücudundaki her kas ondan ne istediğimi duymayı bekliyordu.

"Lütfen ne?"

"Tadına bakmama izin ver."

Şiddetle küfretti ama elimde biraz daha sertleşen ereksiyonu ona ihanet etti.

"Tadına bakmama izin ver. Sonra geri dönüp içkilerimizi bitirelim ve buradan defolup gidelim," diye pazarlık ettim.

Tereddüt etti ancak içindeki ihtiyacı hissedebiliyordum. Bunu yapmama izin vermesi gerekiyordu.

"Çok uzun süre ortada olmazsak biri bizi aramaya gelecek." Tek bir parmağını titreşen kadınlığıma soktu.

"Şu anda aletini ağzıma almama izin vermezsen oraya geri dönebilir miyim bilmiyorum. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var."

Kaslarım parmaklarının etrafında titreşiyordu. "Boşalmak üzeresin."

"Lütfen, Lucian," diye inledim. Daha sonra boşalabilirdim, bunu sağladığından emin olabilirdi ama şu anda onu boğazımın arkasında hissetmeye *ihtiyacım vardı*. Onu, beni çıkardığı zirveye çıkarmak istiyordum.

Ağır bir küfür savurarak mememi bir kez daha sertçe sıktı. Ardından beni serbest bıraktı.

Buna inanamıyordum. *İstemediği* tek şey olmasına rağmen bana istediğim tek şeyi veriyordu. Fermuarını açmaya çalışırken o da parlayan iki parmağını ağzına götürüp yaladı.

Dizlerim bükülдü. Bunda hiçbir sorun yoktu çünkü zaten olmam gereken yer zemindi.

Soğuk betonun üzerinde diz çöküp aletini çıkarırken Lucian'ın gerginliğini hissettim. Bu açıdan bakıldığında korkutucu derecede büyüktü. Ucu içinden sızan sıvıyla çoktan ıslanmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Dudaklarımı aralayıp aletini ağzıma alırken ona baktım. Vücudu ürperdi ve kalçasını bana doğru itmeye başladı.

Aletini boğazımın arkasına kadar alarak orada tuttuğum sırada, "Tanrım," diye mırıldandı.

Gözlerimi ona çevirdim, başını arkaya eğip ellerini duvara dayamıştı.

Mırıldandığımda başını eğerek bana baktı. O gri gözlerinde ateş vardı. Uzanıp bir parmağıyla yanağımı okşadı.

Bunu devam etmek için izin olarak algıladım. Elimi aletinin köküne dolayıp hareket etmeye başladım. Onu emerek boğazımın arkasına kadar içime alıyordum. Ardından geri çekilirken dudaklarımı, dilimi ve parmaklarımı aletinin ucuna kadar üzerinde gezdiriyordum.

Kontrolüyle arasındaki tüm bağları koparmışım gibi art arda küfürler savuruyordu.

Buna bayılmıştım. Bu yakınlığa, sahip olduğum güce... Dizlerinin üzerinde olan bendim, yine de kontrol bendeydi. Bunu bana o vermişti.

"Dur."

Lucian'ın sert emri karşısında bir anda durdum. Saçlarımı kavrayıp yumruğunun etrafına doladı, beni geri çekerek aletini ağzımdan çıkardı. Koridorun göreceli sessizliğinde ağırlaşan nefeslerimizle birbirimize baktık.

Gözleri yarı açıktı, dudakları ayrıktı. Daha fazlasını istiyor gibi görünüyordu, ben de bunu ona vermek istiyordum.

Bir kez daha parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi.

Yaşadığımız an, tiz kıkırdamalar ve tuvalet kapısının açılıp kapanmasıyla bölündü.

Lucian beni kollarımın altından tutup ayağa kaldırdı. "Onlar arama ekibi göndermeden önce geri dönmeliyiz." Devasa aletini pantolonunun içine sokmaya çalışıyordu.

Kendimi toparlamakta zorlanıyordum. Şehvetin yarattığı sis, Lucian'ın o anda işgal ettikleri hariç tüm duyularımı bastırmıştı. Duvara yaslandım.

Sertleşmiş aletini düzeltirken, "Bana öyle bakmayı kes," diye emretti.

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Seni becermeme ihtiyacın varmış gibi."

"Dürüst olmak gerekirse bu tam da ihtiyacım olan şey."

Dişlerini sıkarak hafifçe bana sırtını döndü. Onun beni çıldırttığı kadar ben de onu çıldırtıyor muydum?

Göğüslerimi tekrar kazağımın içine sokarken ona dikkatle baktım. Kravatı yamulmuştu, genelde mükemmel bir şekilde taranan saçlarının bir tarafı havaya kalkmıştı. Pantolonu ısrarlı ereksiyonu yüzünden yırtılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Kasık bölgesini işaret ederek, "Bu şeyle hâlâ nasıl yürüyebiliyor ve konuşabiliyorsun?" diye sordum.

"Şu anda aletimden *bahsetme*," diye homurdandı Lucian. Bir tür derin nefes alma egzersizi yapıyor, benden başka her yere bakıyordu.

"Sanki her seferinde daha da sertleşiyor. Bu normal mi? Yani memelerim şu anda bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyorum. Sanırım sutyenim kan dolaşımımı engelliyor."

Lucian gözlerini kapattı. "Peri, memelerinden bahsettiğinde sakinleşmem mümkün değil."

Hınzırca sırıttım. Kadın olmanın avantajı, pantolonunun içine çadır kurmadan da tahrik olabilmekti. "Sadece çok şişmiş hissediyorum. Meme uçlarım çok hassas."

Lanet okuyarak öne doğru eğildi.

Kontrolünü Yeniden Kazanmak İçin Mücadele Eden Lucian düpedüz sevimliydi.

"Otuz dakika."

"Ne?" diye sordum.

"Otuz dakika içinde gidiyoruz. Sen bir bahane uydur, ben de peşinden gelirim. Otoparkta buluşalım."

İçimi bir heyecan kapladı. Beni becermek istiyordu, beni becermeye ihtiyacı vardı. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığın bu kadar farkında olmasaydım zafer dansı yapardım.

"Anlaştık," diye kabul ettim. "Ben önden gideceğim, sen de bir dakikalığına sutyenimi çıkarıp yüzünü memelerime gömmeyi aklından çıkarmaya çalış."

Yanından gülerek neşeyle uzaklaştım.

Yirmi iki dakika dayanabildik. Yirmi iki dakikalık katıksız bir işkenceydi.

Ben, Naomi ve Lina'yla konuşmamıza odaklanmaya çalışırken o arkamda duruyordu. Ancak bana her dokunduğunda, içki siparişi vermek için eğildiği zaman bacakları benimkilere değdiğinde, parmağı eteğimle kazağımın arasındaki çıplak tende gezindiğinde tüm düşünce akışımı kaybediyordum.

Naomi sonunda bana mükemmel bir çıkış yolu göstererek yorgun olup olmadığımı sordu.

"Yorgunum," diye yalan söyledim. "Uzun bir haftaydı ve yatakla ilgili fanteziler kuruyorum."

Bunların ikisi de yalan değildi.

"Çok şey yaşadın," dedi sempatiyle. "Eve gidip biraz uyu."

Sahte bir şekilde esneyerek, "Sizin için sakıncası olmadığına emin misiniz?" diye sordum.

"Sanırım testosteron üçlüsüyle yetinmek zorunda kalacağız," dedi Lina. "Yarın bana mesaj at."

"Atarım," diye söz verdim. "İyi geceler, çocuklar."

Knox ve Nash vedalaştılar. Lucian beni görmezden geliyormuş gibi yaptı.

Kalçamı biraz daha fazla sallayarak bardan çıktım. Kapıya kadar tüm yol boyunca beni izlediğini hissetmiştim.

Tam *Jeep*'imin kilidini açacağım sırada bir şey dikkatimi çekti. "Bu da ne! Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Uzun bacaklarım sayesinde." Beni kolumdan tutup *Jaguar*'ına doğru yönlendirdi. "Atla."

"*Jeep*'im ne olacak?"

"Koridordaki o küçük gösteriden sonra seni gözümün önünden ayıracağımı sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Bin arabaya."

Bindim.

OTUZ

BİRİLERİNİ ARAYIP DONMUŞ SIÇANLARI ALMALARINI SÖYLEMELİYİM

Sloane

"Dokunmak yok," diye emretti arabayı çalıştırırken.

"Tanrım. Çok mu patronluk taslıyorsun?" Surat astım.

"Aletime serçeparmağını dahi sürersen halka açık bir yolda kenara çekerim. Seni bu konsolun üstüne sürükler, kendinden geçene kadar beceririm."

"Bu sana neden dokunmamam gerektiğine dair ikna edici bir argüman değil."

"İyi bir kız olup eve varana kadar dört dakika beklersen seni çırılçıplak soyarım. O güzel vücudunun her santimine aletimle, ağzımla ve ellerimle taparım."

Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. Benim için yeterince iyiydi. "Daha hızlı sür."

Memelerim ağırlaşıp şişmişti, klitorisim zonkluyordu. Kadınlığımın adını Kosta Rika Yağmur Mevsimi olarak değiştirmeyi düşünecek kadar ıslanmıştım. Tadına bakmama, onu ağzıma almama izin vermişti. Kalbim neredeyse zaferle çarpıyordu.

Evimin önünden hızla geçip kendi garaj yoluna girdiğinde lastikler tiz bir ses çıkardı. Garaj kapısı önümüzde açılırken ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Beni neden kendi evim yerine buraya getirdiğini sormadım. Bana dokunmak üzere olduğu sürece umurumda değildi.

Garaja girer girmez ikimiz de arabadan indik. Kaputun önünde bir araya geldiğimizde elimden tutarak beni kapıya doğru götürdü. Garajın kapı düğmesine basıp beni içeriye sürükledi.

Dokunaklı bekleme süresinin sona ermesinden kesinlikle şikâyetçi değildim.

Feci düzenli çamaşır odasına girdiğimiz anda paltosunu omuzlarından sıyırdım. Kumaş fayans zemin üzerine düştükten sonra benim üzerimdeki paltoyu çekiştirerek çıkardı.

Çamaşır odasından çıkıp mutfağa girerken, "B deli ediyorsun," dedi öpücüklerin arasında.

"Güzel," diye mırıldandım botlarımı çıkarırken. Biri yemek masasının altına fırlamış, diğeri mutfak zemininde kalmıştı.

Beni kavrayıp düzgün düşünme yeteneğimi kaybedene dek öptü. Sert ve sıcak dilinin baskısı, dominant dil darbeleri aklımı başımdan alıyordu. Bir serinlik hissettiğimde eteğimi sıyırıp çıkardığını fark ettim. Kazağım da onu takip edince üzerimde jartiyerim, sutyenim ve sırılsıklam iç çamaşırımdan başka bir şey kalmamıştı.

Lucian'ın bakışları vücudumda gezinirken bir anlığına alevlendi. "Böyle göründüğünde sana dokunmadan nasıl durabilirim?"

"Artık seni durduran bir şey yok."

Kemerini çözerken aklımı kaybetmeye başlamıştım. Deri kemerinin çıkardığı sesler baştan aşağı ürpermeme neden oldu.

Başparmaklarını beline geçirip aşağı indirdiği pantolonuna hiç dikkat edemedim. Gözlerimi, aletini zapt etmekte başarısız olan siyah çamaşırından alamıyordum.

Kesinlikle aklımı kaçırmıştım çünkü gömleğinin düğmelerini seksi bir şekilde açmak yerine iki elimle çekiştirdim. Düğmelerin her yöne saçılmasına neden oldum.

Sanki az önce cezayı hak edecek bir şey yapmışım gibi şeytani bir şekilde gülümsedi. Ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Umarım bunun bedelini ödememi beklemiyorsundur," dedim ona.

"Para dışında istediğim birkaç şey daha olabilir."

Beni kendine doğru çekip bir elini kıçıma sararak yukarı kaldırdı. Bacaklarımı beline dolarken ona sıkıca yapıştım. Dudak dudağa, göğüs göğseydik.

Hareket halindeydik, beni bir yere taşıyordu. O devasa aletini içime sokabileceği bir yer olduğu sürece neresi olduğu umurumda değildi.

Sırtım alçıpanla buluştu. Kalçasıyla beni duvara yapıştırıp sutyenimin ön kopçasını usta bir hareketle açtı. Hırıltısı damarlarımdaki kanı harekete geçirdi, bu arzu dolu sese bayılıyordum. Meme uçlarım sertleşmiş, güneşi takip eden çiçekler gibi ona dönmüştü.

Başını eğip ağzını şanslı meme uçlarımdan birine yapıştırdı.

"Ah!" diye inledim. Pembe meme ucumu tam olması gerektiği gibi emerek ağzının derinliklerine çekiyordu.

Tehlikeli bir şekilde boşalmaya yakın olsam da ona doğru kıvrıldım.

Kasıklarıma yasladığı çıplak aletinin ıslaklığını hissedebiliyordum.

Tüm ilgisi memelerimdeyken kendimden geçerek başımı duvara çarptım.

"İyi misin?" diye sordu sert ve hırıltı sesiyle.

"Evet," dedim nefes nefese.

Diğer mememe, diğer kıskanç meme ucuna geçti.

Çok hassas ve ağırlardı. Her emişi saf bir zevk boşalmasını serbest bırakıyordu.

Dudakları mememin üzerinde hareket ederken, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Sorun ne?" Göğüs kılları ıslak meme uçlarımı okşuyordu.

"Her seferinde acele etmeyip senin o mükemmel göğüslerine bir saatimi harcamak istiyorum ama kendimi kaybediyorum."

"Ne..."

Daha fazla bir şey söyleyemedim çünkü beni duvardan çekip alarak döndürdü.

Kendimi dizlerimin üstüne çökmüş, oturma odasındaki pufa yüzüstü eğilirken buldum. Kıçımı havaya dikip yüzümü mavi ketene bastırdı.

Lucian arkama geçerek ereksiyonu bacaklarımın arasına yerleştirdi. Onu çok fazla istiyordum, yalvarmaya bile hazırdım.

Bir elini çiçekli ipek iç çamaşırımın üzerinde hafifçe gezdirirken, "Barda bana yem attın," diye suçladı.

"Nasıl?" diye sordum yalan söylemeye hazır bir şekilde.

"O kazak ve lanet olası mini eteğinle. Senin için zaten kaya gibi sert olan aletimi parmaklarınla okşadığında. Pipetinle oynarken attığın o seksi bakışlarla. Sana bir ders vermeliyim."

Külotumun içine giren parmakları ve nemli ipeğin uyluklarıma sürtünmesi enfes bir işkenceydi.

"Dersin beni becermeni içerdiği sürece ben varım," dedim nefes nefese.

Eli kalçamdaki nazik dokunuşlarına devam ederken bacaklarımın arasına bakıp kıvrımlarım arasında ileri geri kayan aletini izledim.

"Benim olana dokunamamaktan nefret ediyorum," diye itiraf etti.

Anlaşmamıza göre yatak dışında asla sahiplenici cümleler kurmamamız gerektiğini belirtmek üzereydim. Ancak ereksiyonunun sıcak başı, kadınlığıma her dokunuşunda beni dağlıyordu. Ona karşı mücadele ediyor, dizlerimi daha geniş açarak vücudumla yalvarıyordum.

"Lütfen, Lucian," diye fısıldadım.

"Henüz prezervatif takmadım," diye hatırlattı.

Ses tonu... farklıydı. Sanki bir şey istemek üzereydi. Bu benim de istediğim şey miydi?

"Geçen ay jinekoloğa gittim. Tüm testlerim temiz çıktı." Hemen sonra yüzümü buruşturdum, "Ama doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

"Vazektomi," diye hatırlattı. "Üstelik altı ay önce test yaptırdım."

Elleri kalçamı okşamaya devam ediyordu, aletinin başı hâlâ bir davet bekliyormuş gibi kadınlığıma yaslanmıştı. Kalbim göğsümde sertçe atıyordu.

Muhtemelen o zamandan beri profesyonel amigo kız takımının hepsini becermişti.

"O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım," diye ekledi.

"Ciddi misin?" Bu kadar... patlayıcı olmasına şaşmamalıydı.

"Kapa çeneni."

"Tamam."

Daha fazlasını söylememi bekleyerek, "Tamam mı?" diye tekrarladı.

"Çıplak aletini içime sokup boşalmamı sağla, Lucian." Bundan daha açık konuşamazdım.

Vücudu kasılırken yüzünü görebilmeyi diledim ama büyük aleti yerine oturduğunda bunu tamamen unuttum. *Evet! İşte bu!* Hepsini içime almama izin vereceğini umarak kendimi ona doğru ittiğimde elleriyle kalçalarımı sabitledi.

"Oyun sırası bende, peri."

Hayatımda daha önce tehdit edildiğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

"O zaman acele et ve başla," diye inledim. "Lütfen."

"Aferin kızıma," diye mırıldandıktan sonra kalçamı kavrayıp kendini bana doğru itti.

Sıcak sertliğini pürüzsüz bir şekilde içimde hissediyordum.

Vücudum bu istila karşısında gerildi. Tamamen ıslanmış olmama rağmen büyüklüğü ve girdiği derinlik karşısında şok olmuştum. Başımı yukarı kaldırdım.

Lucian kıçıma acı bir tokat indirdi.

Tenimde hoş bir sıcaklık oluşurken çığlık attım.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Kıpırdama," diye emretti.

Beni yönlendirmesine izin verirken içimde zonklayan uzunluğunu hissettim ama bedenimi okşayarak acıyı uzaklaştırdı.

"Rahatlamalısın, bebeğim. Rahatlarsan sonuna kadar girebilirim."

İç duvarlarım, kaslarımı zorlayan bir orgazm beklentisiyle titriyordu.

"Haydi, peri. Benim için nefes al."

İstediğini yapmak, onu memnun etmek istiyordum çünkü o zaman o da beni çok memnun edecekti. Zayıf bir nefes alıp zorla verdim.

Bir elini boynumdan omurgama doğru kaydırdı. "Aferin kızıma. Tekrar yap."

Bu sefer gerçek bir nefes alınca kaslarımın bir milimetre gevşediğini hissettim. Görünüşe göre o da gevşemişti çünkü Lucian yavaşça geri çekiliyor, ardından sertçe içeri giriyordu.

Onu tamamen içime aldım. Zafer haykırışını duymadan bile bunu anlamıştım.

Lucian Rollins tarafından ele geçirilmiştim.

"Seni organlarımda hissedebiliyorum," diye inledim.

Beni inleten kısa ve sert bir hamleyle karşılık verdi.

Çok doluydum. O kadar muhteşem bir şekilde doluydum ki, boş olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyordum.

"Aletimi alırken çok iyi görünüyorsun, peri," diye mırıldandı. Pu-

fun üzerine sarkan memelerimi okşayabilmek için ellerini sırtımdan yukarı kaydırdı.

"Evet, oradayken harika hissettiriyorsun."

Meme uçlarımı sertçe çimdiklediğinde iç kaslarım ona kenetlendi. Aletindeki kan akışının yarattığı baş döndürücü çırpınışları *hissedebiliyordum*. Artık aramızda hiçbir engel kalmadığı için içime giren vücudunun kavurucu sıcaklığından zevk alıyordum.

Onun merhametine kalmıştım ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Beni harekete geçiren bu farkındalık oldu. Köküne kadar içime girmiş, beni daha önce hiç doldurulmadığım bir şekilde dolduruyordu. Gerilim gittikçe yükseliyordu, boşalmam için tek gereken dizlerimi hafifçe aralamaktı. İçimde bir fırtına koparken haykırdım. Muhteşem bir patlamanın eşliğinde Lucian derinlerimde durmaya devam etti.

Aletini iç kaslarımla sımsıkı kavradığım sırada vahşice hırladı.

Bunu yaşamama izin verdikten sonra hareket etmeye başladı. Hızlı ve kaygan hareketleri titreyen kadınlığıma güç veriyordu. "Daha fazla," dedi parmaklarıyla kalçamı daha sert sıkarken.

Tenimiz terle kayganlaşmıştı. Ben doruk noktasına çıkarken gidip gelmeye devam etti. Orgazm olup olmadığımı ya da yeni bir orgazma başlayıp başlamadığımı ayırt edemeyeceğim noktaya kadar içimde kaldı.

"Kahretsin, Sloane." Ses tonunda bir yalvarış vardı. Tutuşu sıkılaşırken beni yukarı çekti. Sırtım göğsüne yaslandı, elini çeneme koyup dudaklarımı dudaklarına götürdü.

Gelmek üzere olduğunu hissedebiliyordum, söylemesine gerek kalmadan ne istediğini biliyordum.

Öpüşmeyi keserek, "Evet, bebeğim. Lütfen içime boşal," diye yalvardım.

Beni daha sıkı kavrayarak dudaklarıma geri döndü. Bir an sonra tamamen kaskatı kesildiğinde doruk noktasının ilk sıcak patlamasını ruhumun derinliklerinde hissettim. Çok iyi hissettiriyordu. Çok kirliydi ve çok doğruydu. Lucian Rollins içime boşalıyordu.

Haykırışı kulaklarımda çınlarken tekrar boşaldım. "Sloane!"

Onun orgazmıyla tetiklendiğim için tekrar geldim ya da hâlâ bo-

şalmaya devam ediyordum. Vücudum onun salgıladığı her damlayı kabul ederken hareketleri yavaşlayıp hafifledi.

Muhteşemdi. Kadınlığımda, bu inatçı adamın zorlayıcı aletinin yarattığı bir mutluluk vardı.

Lucian üzerime yığılarak beni pufa yapıştırdı. Hâlâ içimdeydi, hâlâ üstümdeydi ve hâlâ boşalıyordu. Hiç bitmemesini istiyordum.

İçimde hareket ederken, "Kontrolüm yokmuş gibi hissettiriyorsun," diye homurdandı. Kulağa bir suçlamaymış gibi geliyordu.

Oysa ben bunu bir iltifat olarak algılamıştım.

Şapkasını yüzüne doğru indirdiğimde, "Bu çok saçma," dedi Lucian. "Bizler yetişkiniz, ergen değiliz. Gizlice dolaşmak zorunda olmamalıyız."

Paltomun fermuarını çeneme kadar çekip saçlarımı kapüşonla kapattım. "Acıktım ve evinde sadece bir şef tarafından yapılan dondurulmuş, besleyici yemekler var. Ayrıca Knockemout'un günışığı ve huysuz temalı bir aşk hikâyesi uydurarak dedikodu yapmasını gerçekten istiyor musun?"

"Bu senaryodaki günışığı benim," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Sen asla yuva kurmak istemeyen kuruntulu, huysuz birisin. Özellikle de güzel, çekici ve kitap kurdu olan yan komşunla hiç istemiyorsun. Ben ise gerçek aşka inanan neşeli, güneş gibi parlayan kadın kahramanım. Sadece senin yanında öyle değilim çünkü seni sadece orgazm için kullanıyorum."

Başını salladı. "Bay Doğru'yla tanıştığında o orgazmları özleyeceksin. Sadece Bay Yanlış'ın sağlayabileceği bazı şeyler vardır."

"Göreceğiz."

Dışarı çıkıp onun garaj yolunu ve karla kaplı çim şeridi geçerek benim evime geldik.

Sokağın karşısındaki ışıklar yanıyordu ama ne tasmasız köpek gezdirenler ne de romantik bir kar yürüyüşüne çıkmış çiftler vardı.

Rahat bir nefes alarak ön verandama doğru koşmaya başladım. Lucian'ı da peşimden sürüklüyordum.

"Sanırım kilerde biraz çikolata parçacıklı kurabiye var."

Lucian aniden beni belimden yakalayıp geri çekti.

"Anladığım kadarıyla çikolata parçacıklı kurabiyeler seni azdırıyor?"

Fakat ön kapımla aramda duruyordu.

"Benim evime dönelim," dedi soğuk sesiyle.

"Ne? Neden? Neler oluyor?"

Geniş sırtının üzerinden bakmaya çalıştım ama dönüp beni omuzlarımdan kavradı. "Söylediğimi yap."

Keçeleşmiş kürkler ve uzun, tüysüz kuyruklardan oluşan hastalıklı, mide bulandırıcı yığını o zaman gördüm. "Aman Tanrım."

Lucian küfür ederek beni kucağına aldı. Verandadan uzaklaştırıp beni artık kapıyı net bir şekilde göremediğim yürüme yoluna bıraktı.

"Bunun fareler için yaygın bir davranış olduğunu sanmıyorum," dedim mide bulantımla savaşarak.

"Hayır, değil," diye karşılık verdi sertçe.

"Lanet olsun. Geri dönsen iyi olur. Birilerini arayıp donmuş sıçanları almalarını söylemeliyim."

"Hayır, sen benim evime dönüyorsun. Ben de Nash'i arıyorum."

"Nash'i ararsan polis şefi bu gece birlikte olduğumuzu öğrenir. Bu da sabaha kadar kasabanın geri kalanının öğreneceği anlamına gelir. Üstelik aldığım şu tehditler üzerine spekülasyonlar yaratırlar. Sen artık burada yaşamıyorsun ama ben yaşıyorum. Bu ilgiyle uğraşmak zorunda kalacak olan benim."

"Tehditler mi?" Lucian'ın sesi son derece sakindi.

"Ben hâlâ ilkinin bir şaka olduğunu düşünüyorum ama bu manzara, işleri belirsiz bir not olmaktan çıkarıp karmaşıklaştırıyor." Saçmalıyordum. Anlaşılan bir yığın ölü fare üzerimde böyle bir etki bırakmıştı.

Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine Lucian Rollins beni omzuna atıp evine götürürken bir telefon görüşmesi yaptı.

"Neden onun tehdit edildiğini şimdi öğreniyorum?" diye hırladı telefonda.

"İndir beni, seni koca muhteşem pislik!"

Beni duymazdan geldi.

"Verandasına ne bırakıldığını görmelisin. Elindeki en büyük kanıt torbalarını getir."

"Affedersin ama bu insan kaçırma," dedim eldivenli ellerimle sırtına vurarak.

"Bağırmayı kesmezsen bütün mahalle dışarı çıkıp buna tanık olacak," dedi Lucian.

Benimle konuştuğundan oldukça emindim.

"Bunun konuyla ilgisi yok ve benden başka kimseyi ilgilendirmez," diye devam etti.

Bunu kesinlikle Nash'e söylemişti.

"Evimde buluşalım. Onu bir sandalyeye bağlamam gerekiyor," dedi Lucian.

"Aferin, Lucifer. Şimdi Nash, Lina'ya söyleyecek. Lina, Naomi'ye söyleyecek ve Waylay kulak misafiri olup Chloe'ye söyleyecek. Yeğenim suyun altında yüzmeye çalışırken çenesini tutamayacak."

"Biri verandana bir yığın ölü fare bırakmış, senin en büyük endişen yeğeninin herkese görüştüğümüzü söylemesi mi?"

Ön kapının kilidini açıp beni eşikten geçirdi.

"Görüşmüyoruz. Birbirimizi çıplakken görüyoruz."

Kimse söze başlamadan önce, "Açıklayabilirim," dedim gruba. "Bu sadece seks."

Lucian eldivenli eliyle ağzımı kapattı. "Beni daha fazla sinirlendirmeden kapa çeneni."

"Borcunuzu ödeyin," dedi Lina elini Nash'e uzatarak. Polis şefi nişanlısı, erkek kardeşi *ve* yengesiyle birlikte gelmişti.

Altımız birden garaj yolunda durmuş, Çavuş Grave Hopper'ın bir yığın kemirgeni taşıyacak kadar büyük bir kanıt torbasıyla gelmesini bekliyorduk.

Nash ve Knox birbirlerine sinirli bakışlar attıktan sonra cüzdanlarına uzandılar. Naomi ile Lina yirmilikleri alırken sırıtıyorlardı.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti," dedi Lina. "Bizden bir daha asla şüphe etmeyin."

Naomi kocasına döndü. "Stef'e de borçlu olduğunu unutma."

Lucian'ın elini ağzımdan çektiğimde, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Biliyorduk," dedi Lina. "Nolan bana geçen hafta sonu sizi otelin barında gördüğünü ve patronun 'seninle ilgilenmeye' gittiğini söyledi. Sonra ikiniz de orgazm sonrası yüz ifadenizle işe geldiniz."

"Knox ve ben Honky Tonk'a kadar şüpheciydik," diye itiraf etti Nash.

Lina'nın omzuna bir şaplak attım. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"*Sen* neden bir şey söylemedin?" diye karşı çıktı.

"*Ben* hiçbir şey söylemedim çünkü ikinizin etrafta düzüşecek kadar aptal olacağınızı düşünmedim," diye konuşmaya daldı Knox.

Naomi araya girdi. "Lina bunun ürkek bir köpeğe yaklaşmak gibi olduğunu söyledi. Korkutmamak için ani bir hareket yapmak istemedik."

"Bu çok aptalca. Lütfen evime dönebilir miyim?" diye sordum.

"İçeriye seni bekleyen başka sürprizler bırakılmadığından emin olana kadar dönemezsin," dedi Nash.

Titredim.

"Bu gece benimle kalacak," dedi Lucian.

"Dinle, Lucifer. Birkaç kez seks yapmış olmamız bana ne yapacağımı söyleme hakkı vermiyor."

O anda Nash'in garaj yolundaki kamyonetinin arkasında bir polis aracı durdu. Grave ve Memur Bertle araçtan indiler.

"İkinizi tartışmanızla baş başa bırakayım," diyerek polislerine doğru yöneldi Nash.

Lucian bu dikkat dağınıklığını kullanarak beni uzağa çekti. Lina ile Naomi birbirlerine kendilerinden emin bakışlar attılar.

"Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadım.

"Bana söylemeliydin," dedi soğuk bir sesle.

"Neyi söylemeliydim? Birinin benim için kitaplığa isimsiz bir not bıraktığını mı? Her hafta orada kaç tane tuhaf şey bulduğumuzu biliyor musun?"

"Biri seni tehdit ediyorsa, bunu ciddiye *alacaksın*."

"Ah. Seksten sonra bile sinir bozucusun."

"Sen de hâlâ baş belasısın," diye karşılık verdi.

Birbirimize karşılıklı olarak hararetli bakışlar attık ama önce ben

pes ettim. "Şu halimize bak. Arkadaşlarımız etrafımızda olmaktansa ölü fareleri paketlemeyi tercih ediyor."

"İyi dinle, peri. Aletim senin içinde olduğu sürece nasıl adlandırırsan adlandır, bu seni benim yapar. Sen benim olduğun sürece, birinin seni korkuttuğunu bilmeliyim."

"Korkmadım. Sinirlendim. O kapı önü paspasını gerçekten seviyordum."

"Bunu ciddiye almıyorsun. Bu da benim ciddiye almamın bir başka nedeni."

"Bu neredeyse belediye başkanının yılanları kadar kötü," diye yakındı Memur Bertle. Bir fareyi maşayla torbaya atarken ağzını tıkadı.

"Luce," diye seslendi Nash.

Beni Knox'a yönlendirerek, "Onu içeri götür," diye emretti Lucian.

OTUZ BİR

SEKS ŞÖLENİ SONA ERDİ

Lucian

Nash ofisine girdiğinde ayağa kalkarak, "Eee? Ne buldun?" diye sordum.

"Tanrım, Luce," dedi ışıkları yakarken. "Perşembe günü saat sabahın yedisi. Pusuda bekleyen kötü adam gibi davranarak ödümü koparmadan önce en azından bir fincan kahve içmeme izin ver."

"Biri senin koruyup hizmet etmen gereken insanlardan birini tehdit ediyor ve *sen* iyi bir gece uykusu mu istiyorsun?"

Güçlükle uyuyabilmiştim. Geceyi benim evimde geçirmiştik. Sloane rahatça yanıma kıvrılıp saniyeler içinde sızarken ben her olasılığı ve olası sonucu gözden geçirmiştim. En bariz cevapta karar kıldığımda yataktan çıkmış, alarm sistemimi üç kez kontrol etmiştim. Ardından spor salonuna giderek kulağımda *Shania Twain* eşliğinde öfkemi terle atmaya çalışmıştım.

Hâlâ terliyordum ve hâlâ öfkeliydim.

Sanki bu sadece kötü bir eşek şakasıymış gibi davranıyordu. Belli ki tehlikeli durumları ciddiye alma becerisi genç kızlığından beri gelişmemişti.

Kötü şeyler olurdu, iyi insanlar yaralanırdı. Bunu ilk elden biliyordu. Yine de bunu ciddiye alan tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Nash paltosunu asarken içini çekti. "Hiç dinlemediğin için sana her zamanki 'bu polis işi' konuşmasını yaparak nefesimi boşa harcamayacağım. Hem pisliğin biri Lina'yı tehdit ediyor olsaydı, ben de kendi işime bakma havasında olmazdım."

Karşılaştırmayı görmezden geldim. Sloane ve ben düzüşüyorduk, ilişkimiz bundan ibaretti. "Bana şimdiye kadar ne bulduğunu anlat."

Nash kahve makinesinin altına bir fincan koyup sinirli bir şekilde düğmelere bastı. "Onlar yem fareleriymiş. Yılanları beslemek için evcil hayvan dükkânlarında dondurulmuş olarak satılıyorlar. Şu ana kadar nereden alındıklarına dair bir ipucu yok. Bannerjee şüpheli bir şey gören olup olmadığını öğrenmek için bugün mahalledeki kapıları çalacak. Kahve ister misin?" diye sordu beni baştan aşağı süzerek.

Sistemimde yeterince adrenalin vardı, kafeine ihtiyacım yoktu. "Cevap istiyorum."

Arkadaşımın dudağı kıvrıldı.

"Bir şeyler yapmak istiyorsan, Sloane'u şu görüntülü kapı zillerinden birine ikna et ya da belki şu kameralardan birkaç tane taktırsın. Bir daha böyle bir şeye kalkışacak olanları caydırır."

"Eksiksiz bir güvenlik sistemi taktıracak. Bunun için onunla tartışarak vakit kaybedecek değilim. Elinde başka ne var?"

Masasının başına geçerken gözleri keyifle parladı.

"Görünüşe göre iki teori var. Birincisi, küçük kütüphanecimiz birilerini kızdırmış ve o kişi de bunu kendisine bildirmek istiyor. Önce not, şimdi de bu. Bunlar uyarı için yapılmış belirsiz şeyler. Birisi onu zorla bir arabanın bagajına sokmuş ya da ona ateş etmiş gibi değil."

Nash'i gerçek bir tehdit olmadığını ima etmediğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Yüzeyin altında ne tür karanlıklar olabileceğini hepimizden daha iyi biliyordu.

"Ya diğer teorin?" diye sordum.

Nash bana soğukkanlı bir bakış fırlattı. "İkiniz birlikte vakit geçirmeye başlıyorsunuz ve aniden birinin Sloane'la bir sorunu oluyor. Bir tesadüf olabilir, bağlantılı bir şey de olabilir."

Sabah saat beş civarında benim vardığım sonuç da buydu.

"Dosttan daha hızlı düşman edinilir. Birileri dikkatini verip ikinizi birlikte görmüş olabilir. Eski bir sevgili, eski bir iş ortağı ya da kafa kafaya verdiğin bir suç lideri... Yüz ifadene bakılırsa bunu çoktan düşünmüşsün."

Dikkatsiz davranarak Sloane'u, Anthony Hugo'nun radarına sokmuş olabilirdim.

Kalkıp harekete geçmem gerektiğini haykıran zihnimi duymazdan gelerek kıpırdamadan oturdum. Bir zamanlar görünmez olmak için hareketsiz kalırdım. Şimdi de düşmanlara hiçbir şey göstermemek için böyle yapıyordum.

Hugo'yu hafife almıştım. Takip cihazı ve peşime taktığı adamlarıyla oyun oynarken eline koz vermiş, onu bana karşı kullanması için mükemmel bir şekilde teşvik etmiştim.

"Suratın yine taş gibi oldu," dedi Nash.

"O ne demek?"

"Kabız olmuş, bu yüzden çok sinirlenmiş gibi görünmen demek. İstemediğin duygular yaşadığın zaman taş suratlı oluyorsun."

"Duygularım yok," dedim biraz fazla yüksek sesle.

Kahve fincanını bıraktı. "Bak, dostum. Ne olursa olsun, Anthony Hugo'nun buraya gelip Sloane'un kapısının önüne bir sürü fare ölüsü bırakacağını sanmıyorum. O küçük şeylerle uğraşmaz."

"İkimiz de onun emirlerini yerine getirmeye hevesli bir suçlular ordusu olduğunu biliyoruz."

"Hugo'nun bu işle bir ilgisi olduğunu bilmiyoruz. Her hafta kütüphanenin başına bela olan Marjorie Ronsanto ya da gecikme ücretini ödemek istemeyen aptal, hormonlu bir ergen de olabilir."

"Anthony Hugo da olabilir. Bunu ciddiye almanızı beklerdim."

Kimse bu konuda yeterince üzgün görünmüyordu. Yataktan kalktığımda Sloane dönerek yüzünü yastığıma gömmüş, gelirken çörek almamı istemişti. Şimdiyse Nash, beni aşırı endişeli bir vatandaşmışım gibi teskin ediyordu.

"Bak, Luce. Anlıyorum. Önemsediğin için endişeleniyorsun. Sen, ben ve ekibin geri kalanı olarak onu güvende tutacağız. Kimse ona yaklaşamayacak."

Başımı iki yana salladım. "Ben şehre geri dönüyorum."

Anthony Hugo'nun dikkatini Sloane'a çeken bensem, o zaman onu uzaklaştıracak kişi de ben olacaktım.

"Bundan emin misin?" diye sordu arkadaşım.

"Burada soruşturmana müdahale etmeme ihtiyacın yok," dedim kesin bir ifadeyle.

"Sanki bu seni daha önce durdurmuş gibi."

"Belki bu sefer mantığımı dinlemeyi seçiyorumdur."

Gözleri kısıldı. "Belki de ofisime gelmiş korkaklık ediyorsun."

"Bir ilişki yaşamıyoruz. Düzüşüyoruz." Bunu yüksek sesle söylemek bile kaslarımın gerilmesine neden oldu.

"Seni kardeşim gibi seviyorum. Bu yüzden Sloane'a bulaşma dediğimde beni dinle," diye uyardı Nash.

"Durumu biliyor," dedim.

Başını salladı. "Sen bir aptalsın."

"Neden insanlar bana bunu söyleyip duruyor?"

"Çünkü duyguları körelmiş bir Morgan erkeği olarak ben bile ona karşı bir şeyler hissettiğini görebiliyorum. Her zaman hissettin. Şimdi onunla gerçek bir şeyler yaşamaya çok yaklaşmışken hemen şehre dönüp onun tehlikede olmasından korkmuyormuş gibi davranacaksın. Lina'nın başı belada olsaydı, beni onunla bu bela arasında durmaktan alıkoyacak *hiçbir şey* olmazdı."

"Lina'nın başı belada olsaydı, adamın taşaklarını tekmeleyip tırnaklarıyla gözlerini oyardı."

"Sloane, Lina gibi değil. Öfkelenip kendini kaybeder," diye hatırlattı bana gereksiz yere.

"Bu benim sorunum değil." Mide asidim boğazıma yükseldi.

"Bir zamanlar öyleydi. Geçen gece yemekten sonra Ogden'ın eski dava dosyalarını inceledim. Ansel Rollins'in saldırdığı isimsiz küçük kız Sloane'du, değil mi? Bileğini o şekilde kırmıştı."

"Bileğini kendi kırmadı. O kırdı," dedim ayağa kalkarak. "Ayrıntıları istiyorsan başkasına sorman gerekecek çünkü ben orada değildim. Hapisteydim."

"Ancak hemen ertesi sabah serbest bırakıldın, değil mi?" diye üsteledi. "Sen de ilginç bir tesadüf olduğunu düşünmüyor musun? Sloane da haksız yere hapsedilenlerin davasını savunuyor."

Kapıya yönelerek, "Onu güvende tut," dedim soğukkanlılıkla.

"Söylediğimde ciddiydim," diye arkamdan seslendi Nash. "Onunla oyun oynama."

Karakoldan hışımla çıkarken, "Oynamayacağım," diye mırıldandım sessizce. Telefonumu çıkarıp arama yapmaya çoktan başlamıştım.

"Çöreğim nerede?" diye dudak büktü Sloane.

Benim tişörtümü giymiş, mutfağımda kahve doldururken sevimli bir şekilde salaş görünüyordu. Göğsümde garip bir sıkışma oldu. Bir sahiplenme dalgasıyla dengem bozuldu. Bunu istiyordum, onu istiyordum ama ona sahip olamazdım. Bana yakın olmak onu bir hedef haline getirirken olmazdı.

"Almadım," dedim dümdüz bir sesle.

"Çok kötüsün. Nash ne dedi? Fare soygunu ihbarında bulunan var mıymış?"

Kupayı elinden aldım. "Gitmelisin."

"Neden? Sorun ne? Yüzün bir tuhaf. Aman Tanrım. Miyav Miyav'a bir şey mi oldu?"

Sloane'un uzaklaşmasını sağlamak için yapabileceğim tek bir şey vardı. "Kedinin hiçbir sorunu yok. Sadece seni burada istemiyorum."

"Dün gece öyle söylememiştin," dedi kendinden emin bir tavırla.

İfademi kayıtsız tutmaya dikkat ederek onu baştan aşağı süzdüm. "Tişört sende kalabilir."

"Hayır, Lucifer. Daha birkaç saat önce boşalmanı sağlamam için bana yalvarırken şimdi neden Bay Donuk'a dönüştüğünü anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Senden neden hoşlanmadığıma dair tüm nedenleri hatırladım."

Homurdandı. "İyi denemeydi. Onları hiç unutmazsın."

"Nash'le konuştum. Babamın tutuklanma kayıtlarını araştırıp bazı noktaları birleştirmiş."

Sessiz kaldı.

"Bilerek tehlikeli bir duruma atladın."

"Ebeveynlerin her kavga ettiğinde sen de öyle yaptın."

"Bu farklı. Bu benim sorumluluğumdu ama sen orada hiç bulunmamalıydın. Neler olduğunu sana asla anlatmamalıydım. Planlarının mahvolması zaten yeterince kötüydü. Seni öldürebilirdi, üstelik sen oraya isteyerek gittin."

Sloane kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Çünkü anneni seviyordun, onu güvende tutmak istiyordun ve babanın işlediği bir suç

yüzünden hapiste kalmana bir dakika daha katlanamazdım." Yumuşak ama kararlı bir şekilde konuşuyordu.

"Bileğini üç yerden kırdı. Ameliyat olmak zorunda kaldın. Tüm planların, hayallerin, her şeyin gitti çünkü beni dinleyip doğru olanı yapamadın."

Çat.

Özgürlüğüm buna değmezdi. *Hayatım* buna değmezdi.

Çat.

"Lucian," dedi dikkatlice.

"Ne var?" Bağırdığımı fark ettim. Sesimi babam gibi yükseltmemeliydim, buna gerek yoktu. "Ne var?" diye sessizce tekrarladım.

"Polisi aramamamı istediğinde seni dinlemediğim için özür dilerim. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim ama seni çıkarmak için yaptığım şey için üzgün değilim."

Onlarca yıllık paniğim ve öfkem uyanırken kendine gelene kadar onu sarsma dürtüsüne karşı koyabilmek için arkamı döndüm.

"O gece yaşananlardan, gördüklerimden ve uzun zamandır katlandığın şeyler yüzünden hâlâ kendimi kötü hissediyorum," diye devam etti. "Olaylar farklı bir şekilde sonuçlanmadığı için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca keşkeleri düşünerek çok zaman harcadım. Ya oraya çok geç varsaydım? Ya babama zarar verseydi? Ya yaptığı yanına kâr kalsaydı? Ancak işlerin gidişatından bir kez bile pişmanlık duymadım. O hapse girdi, sen çıktın. Adalet yerini buldu."

Ona bakmak istemediğim halde yüzümü döndüm. "Adalet diye bir şey yoktur."

"Bu ikimizin de zamanının olmadığı bir konuşma gibi geliyor."

"Seni düzenli olarak tehdit eden biri var. Bunu bana anlatmayı düşünmediğin gibi ciddiye bile almıyorsun. Yine bencilce davranıyorsun."

Nefesi kesildi, gözlerindeki mücadele alevlenmişti. "Bencillik mi? Herkesin gerçek canavarın kim olduğunu bilmesi için babanı hapse atmamın bencillik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Herkes için en iyisinin ne olduğunu bildiğine karar vermen ben-

cillik. Bir kez daha asgari güvenlik önlemlerini almayı reddetmen bencillik. Kendini tehlikeye atmak bencillik."

Bana doğru bir adım atıp avuçlarını göğsüme koydu. "Beni gerçekten kızdırmaya başladın. Perşembe günleri kızdırılmaktan hoşlanmam çünkü bugün Öğle Yemeği Takası Günü, perşembe günleri öğle yemeği takas etmeyi severim. O yüzden şunu söyleyeceğim. Tüm bunlardaki rolüm için özür dilerim. Yapmamı istediğin şeyi yapmadığım ya da olmamı istediğin şey olmadığım için özür dilerim. Bu tehditleri ciddiye almıyormuşum gibi göründüğüm için özür dilerim çünkü alıyorum. Birisi ön verandama bir yığın ölü fare attığı için çok korkuyorum! *Şimdi* bu her neyse yetişkinler gibi konuşabilir miyiz, yoksa kafanı kıçına sokmaya devam mı edeceksin?"

Tiradının sonunda bağırmaya başlamış, bana dik dik bakarken çenesi gerilmişti. Onu öpmek, yatak odasına kilitleyip güvende tutmak istiyordum. Dişleri birbirine çarpıp mantıklı düşünene kadar onu sarsmak istiyordum. Bu işe hiç bulaşmaması gerekiyordu. Bana yakın olmak onu bir kez daha tehlikeyle karşı karşıya getirmişti.

Ancak bu sefer bu konuda bir şeyler yapabilirdim.

"Benim şehre dönmem, senin de eve gitmen gerek," dedim. "Bu küçük seks şöleni sona erdi."

"Anlaşılan kafanı kıçına sokmaya devam edeceksin," dedi alaycılıkla. "Sen bilirsin."

Giydiği tişörtün ucunu kavrayıp başının üzerinden çıkardı. Sloane Walton mutfağımda çıplaktı. Kaç fantezimin bu şekilde başladığından emin değildim ama en az bin tane olduğunu söyleyebilirdim.

"Tişört sende kalsın," diye ısrar ettim.

"Eve çıplak gitmeyi tercih ederim," diye tersledi.

Bunu yaparak çok fazla zaman geçirmiştik. Kavga ediyor, ardından tekrar patlamak üzere birbirimize geri dönüyorduk. Bir an birbirini iterken hemen sonra tekrar birbirine çekilen mıknatıslar gibiydik. Ancak bu sefer kalıcı olması gerekiyordu. Bu sefer her şeyi sonsuza kadar yok etmem gerekiyordu.

Onu portmantoya kadar takip ettim. Paltosunu askıdan alarak hızlı, sarsak hareketlerle kollarını geçirdi.

"Koca aletin ve tüm o duygusal yükünle tam bir zavallısın."

Bir ayağının üzerinde zıplayarak diğer ayağına kar botunu geçirdi.

"En azından giyinebilirdin," dedim dümdüz bir sesle.

"Teşekkürler ama onlara tekrar baktığımda seni düşünmektense hepsini yakmayı tercih ederim."

Ateşle oynuyordu. Ben öfkeliydim, o ise asansördeki bir çocuk gibi tüm düğmelere basıyordu. Ya öfkemin farkında değildi ya da kendini korumak için var olmayan yeteneklerine küstahça güveniyordu.

"Kendini koruma duygusu olmayan bir kadınla yeteri kadar zaman geçirdim. Bunu tekrar yapmayacağım. Özellikle bu sefer seçme şansım varken."

Zıplamayı kesip bana sert gözlerle baktı. Gözleri şenlik ateşinden sıçrayan kıvılcımlar misali öfke saçıyordu.

"*Sakın* beni annenle kıyaslama. Ayrıca bunu yaparken hayatının geri kalanını yalnız geçirecek olmanın tadını çıkar çünkü daha iyisini yapmayı öğrenemeyecek kadar inatçısın."

"Her gün seninle uğraşmak zorunda kalmadığım sürece bunu dört gözle bekliyorum. Gelecekteki kocana acıyorum."

Sloane'un kahkahası samimiyet ve neşeden uzaktı. "Yerinde olsam beni veya müstakbel kocamı düşünerek vakit kaybetmezdim çünkü senin var olduğunu bile unutacağım."

"Sana iyi şanslar."

Fakat beni duymadı çünkü çoktan ön kapıyı arkasından çarpıp gitmişti.

Kapıyı hızla açarak dışarı çıktım. O hışımla evine doğru giderken, "Öğleden sonra bir güvenlik şirketi gelip evine kamera yerleştirecek," diye seslendim.

"Eğer seninle bir ilgileri varsa mülkümün yakınından bile geçemezler."

"İnatçı bir aptal gibi davranma."

"Zaten bu senin uzmanlık alanın!"

Garaj yoluna yönelip ön verandasına ilerlediği sırada fikrini değiştirdi ve kararlı adımlarla garaj kapısına doğru yürüdü.

"Sana ters gelen bir şey görürsen Nash'i ara. Hemen."

"Lanet olası evini sat, göt surat!"

Emry: Bu takım elbise, kurabiye yemeyi onlarca yıl önce bırakmış olmam gerektiğini mi söylüyor?

OTUZ İKİ

BENİM İÇİN ÖLDÜN

Sloane

Göt Surat: Teyit etmek için yazıyorum, güvenlik ekibi saat birde evinde olacak.

Göt Surat: En azından onları içeri almak için orada olacağını söyle.

Göt Surat: Sessizlik yaklaşımı. Çok olgunca.

Göt Surat: Kanunları işin içine sokmaktan çekinmem.

Göt Surat: Seni güvende tutmaya çalışan ekibim için polis çağırarak neyi kanıtladığını sanıyorsun bilmiyorum.

Göt Surat: Artık gizlice seks yapmıyor olmamız umursamadığım anlamına gelmiyor.

Göt Surat: Komodinin arkasında iç çamaşırını buldum. Geri ister misin?

Lawlerville adliyesi benekli fayans döşemeleri, küflü ahşap panelleri ve onlarca yıllık sigara dumanı yüzünden sarıya boyanmış tavan döşemeleriyle en parlak dönemini 1970'lerde yaşamış gibi görünüyordu.

Oldukça alçak, sert bankta kıpırdanırken gözlerimi karşımdaki kapıya diktim.

Duvardaki metal levhada *Yargıç Dirk Atkins* yazıyordu. O kapının ardında Mary Louise'in hayallerini gerçekleştirmeyi umut eden üç kişi vardı. Ben ise burada sıkışıp kalmış, tırnaklarımı kemirmemeye çalışıyordum.

Ayrıca Düşünülmemesi Gereken Kişi'yi düşünmemeye çalışıyordum.

Tam o sırada yanımda duran telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

Göt Surat: Lina şu an adliyede olduğunu söyledi. İyi şanslar.

Mesaja ters ters baktım. Lucian'ın beni evinden kovmasının üzerinden bir buçuk hafta geçmişti. O zamandan beri Knockemout'a dönmemişti. Kütüphane, ailem, Mary Louise'in davası ve Lucian hakkında benden bilgi almaya çalışan arkadaşlarım arasında çok meşguldüm. Yine de o göt suratın varlığını unutmama yetmemişti.

Onun tuzağına iki kez düşmüştüm. Üçüncü kez düşersem Lucian'ın çelik pençeli sapkın kaprisleri tarafından parçalanmayı hak etmiş olacaktım. Beni önemsediği kadar benden nefret ediyordu. Beni hem istiyordu hem de benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Bu hız trenine tekrar binmek istemiyordum. Değişkenlik değil, istikrar istiyordum. Bir seks arkadaşı yerine gerçek bir ilişki istiyordum. Geçmişi değil, geleceği istiyordum.

Flört uygulamasını açıp nefesimi tutarak kaydırmaya başladım.

Odanın kapısı açıldı. Ayağa fırladığımda telefonum elimden uçtu.

Fran, bölge savcısına ters bakışlar atarak sert adımlarla koridora çıktı. Savcı kır saçlı, kalın gözlüklü bir adamdı. İnternet araştırmama göre kırk yedi yaşındaydı ama daha yaşlı görünüyordu. Sanırım adalet sistemi zaman içinde insanı bu hale getiriyordu.

"İçeride beni çok iyi destekledin, Lloyd," diye tersledi Fran.

Savcının omuzları kamburlaştı. "Bir yargıcın kendi cezasını azaltması iyi bir görüntü değildir."

"Bu ceza uygunsuz, sen de bunu biliyorsun." Pembe *stiletto*'suyla yıpranmış makosen ayakkabılı adamın karşısında dimdik duruyordu.

"Bir sorun mu var, hanımlar?" diye sordu kapı aralığından yükselen güney aksanlı alaycı bir ses.

Yargıç Dirk Atkins kırklı yaşlarının sonunda yakışıklı bir adamdı. Gür, gümüşi saçları ve ağırbaşlı bir duruşu vardı. Siyah cüppesinin altındaki kravatı Lucian Rollins'in pahalı kravatlarına benziyordu.

Fran'in yüzü yarım saniye içinde çileden çıkmış bir halden vurdumduymaz bir ifadeye büründü. Savcı ise yer tarafından yutulmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Sorun yok, Sayın Yargıç," dedi Fran yumuşak bir sesle.

Yargıç Atkins eğilip telefonumu yerden aldıktan sonra ekrana bir göz attı.

"O benim, efendim. Yani, Sayın Yargıç," dedim elimi uzatarak.

Soluk mavi gözleri üzerimdeyken telefonu geri verdi. "Peki siz kimsiniz?"

"Bu benim müvekkilim, Bayan Walton," dedi Fran.

"Bayan Walton ben olsam sağa kaydırmazdım," dedi yargıç ekranımı başıyla işaret ederek. "Kaypak bir görünüşü var. Sizin gibi genç bir hanımefendi bugünlerde çok dikkatli olmalı."

"Ah, teşekkürler?"

"Daha fazla vaktinizi almayacağız," dedi Fran kolunu benimkine dolayarak.

Asansöre doğru ilerlerken, "Sanırım iyi gitmedi," dedim sessizce.

"Yargıç ilk cezada yanlış bir şey görmedi. Görünüşe göre, mahkeme salonuna gelen sanıkları 'ibretlik hale getirmeyi' kendine kariyer edinmiş."

"Yani geri adım atmadı, öyle mi?"

Fran asansörün çağrı düğmesine bastı. "Hayır, hatta el arttırdı. Röportajlarını görmüş, 'tek taraflı hikâye anlatımını' beğenmemiş," diyerek havada tırnak işareti yaptı. "Onun kararını sorgulamak yerine zamanımızı daha iyi değerlendirmemizi önerdi."

Asansörün kapıları açıldığında içeri girdik. Sırtımı kabin duvarına yasladım. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi temyiz sürecini başlatacağız. Mary Louise'in dışarı çıkmak için bir şansı olacaksa, bu mahkeme sayesinde olmayacak."

Parmaklarımı tırabzana vurdum. "Biliyor musun, bu bende sırf onu kızdırmak için daha fazla görüşme yapma isteği uyandırıyor."

Fran'in gülümsemesi biraz korkutucuydu. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Keşke daha iyi haberlerim olsaydı, Mary Louise." Bilgisayar ekranıma bakarken hayal kırıklığı ve kızgınlığın rahatsız edici bir bileşimini hissediyordum.

"Tatlım, sen zaten benim için herkesten daha fazlasını yaptın. Özür dilemene gerek yok." Bej rengi tulumu, endüstriyel gri beton bloklardan oluşan arka planla kasvetli bir uyum içindeydi.

"Umudunu kaybetme." Fran hemen yanımbaşımda duruyordu. "Bu her zaman uzak bir ihtimaldi. Artık kaynaklarımızı sonraki adımlara yönlendirebiliriz."

Gözleri yaşlarla parlarken, "Sadece ilgilendiğiniz için bile ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum. Bu benim ve Allen için dünyalara bedel," dedi Mary Louise.

"Yakında görüşeceğiz," diye söz verdi Fran.

"Olumlu düşünmeye devam et, Mary Louise." Keşke ona pozitif hissedeceği bir şeyler verebilseydim.

Video yayını kesilince sandalyemde geriye doğru yaslandım. "Kendimi bok gibi hissediyorum."

Ayağa kalkarak, "Moralini bozmasına izin verme," diye öğüt verdi Fran. "Yoksa yerde cenin pozisyonunda yatarken küçük ilerlemeleri kutlamayı kaçırırsın."

Babam, Lucian'ın yaşattığı son felaket ve şimdiyse Mary Louise'in saklamak için çok uğraştığı hayal kırıklığı üst üste yığılmıştı. Tüm bunların arasında cenin pozisyonu fikri kulağa oldukça iyi geliyordu.

Naomi bir *golden retriever* gibi ofisime daldığında düşüncelerimin arasında debelenip duruyordum. En azından cenin pozisyonunda değildim.

"Eee, işler nasıl?" diye sordu ziyaretçi koltuğuma tüneyerek. Ona yargıçla yaptığım felaket toplantıyı anlattığımdan beri her saat başı beni kontrol ediyordu.

Üzerinde çalıştığım bülten şablonunu bırakıp başımı masama yasladım.

"Bu iyi, ha?"

"Her şey berbat."

"Sanırım gördün," dedi sempatik bir şekilde.

"Neyi gördüm?"

"Lucian'la ilgili şeyi."

Doğrulup, "Lucian'la ilgili neyi?" diye sordum.

Naomi yüzünü buruşturarak kapıya doğru baktı.

"Lucian'la ilgili neyi?" diye tekrarladım karanlık bir sesle.

Ellerini yanaklarına götürdü. "Eminim bir anlamı yoktur. Sadece bir başkent dedikodu blogunun haberiydi."

Arama motoruna "Lucian Rollins dedikodu blogu" yazarken parmaklarım klavyenin üzerinde hızla ilerliyordu.

Önce fotoğrafları gördüm. Lucian smokin giymişti. Çarpıcı, heykel gibi bir kadınla el ele otele giriyordu. Herhangi bir otele değil, *bizim* otelimize giriyorlardı. Teknik olarak onun oteliydi. Kadın resmen güzelliğiyle, "*Zenginim ve gerçekten iyi genlerim var*," diyordu. Parlak siyah saçları klasik bir topuzla şekillendirilmişti. Fildişi rengi dar elbisesi canlı, koyu teniyle güzel bir tezat oluşturuyordu. Ayrıca özel dikim paltosu Lucian'ın bana verdiğinden daha pahalıya mal olmuş gibiydi.

Başka bir fotoğraf daha vardı. Başka bir gecede başka bir kadınla çekilmişti. Popüler bir restorandan çıkarlarken Lucian elini kızıl saçlı, ufak tefek kadının sırtına koymuştu. Kadın daha kısa, daha kıvrımlıydı. Her nasılsa dikkat çekmek için tasarlanmış cilveli bir kokteyl elbisesi içinde, korkunç derecede muhteşem görünüyordu.

Gözlerimi ekrandan kaçırıp kendimi Lucian Rollins'in ve aletinin varlığını unutmaya zorladım.

Artık onu çıldırtan veya yıllar boyunca en karanlık, en sarhoş anlarımda hayal ettiğim gibi onu bırakıp giden kişi ben olmayacaktım. Artık sadece geride bıraktığı kadın ordusundan biriydim.

Kafam çok doluydu, düşünemez haldeydim. Kalp atışlarımı atkuyruğumun dibinde hissedebiliyordum. Bir *çıt* sesi duyduğumda elimdeki kalemin kapağını kırdığımı fark ettim.

"Tamam, bunu düzeltebilirim," dedi Naomi telefonunu çıkararak.

"Ne yapıyorsun?"

"Lina'yı arıyorum. Alkol ve Gümüş Tilki Joel'a ihtiyacımız var."

"Ben iyiyim. Birlikte değildik, sadece seks yapıyorduk," dedim robot gibi. "Ah, şuna bak. İlk buluştuğu kadın başkentin en büyük aşevinin yönetim kurulunda, ikincisi ise lanet bir astrofizikçi."

Ekrana uzanıp Lucian'ın güzel kafasına çok pahalı bir kokteyl dökmek istiyordum. Ayrıca o kadına nereden alışveriş yaptığını sormak istiyordum çünkü ayakkabıları olağanüstüydü. Küçük bir kasabada kütüphanecilik yapan ben, bu görüntüyü asla yakalayamaz ya da karşılayamazdım.

İki kadınla da iyi görünüyordu, hatta iyiden çok daha fazlasıydı. Onun koluna aitlermiş, sanki beş dakikadan daha uzun süre tartışmadan yanında oturabilirlermiş gibi görünüyorlardı.

"İkinizin bir geçmişi var. Ne yazık ki tüm bunlar, senin gibi her konuda güçlü hisleri olan bir kadın için onunla *öylece* seks yapamayacağın anlamına geliyor."

"Yapabilirim ve yaptım."

"Az önce kalemini kırıp kâğıt bardağını ezdin. Buzlu kahve resmen kolundan aşağı akıyor," diyerek kolumu gösterdi.

"Kahretsin."

"Bir kez olsun bu tarafta olmak güzel," dedi Knox. Knockemout'un dışındaki yağlı, pis bir bar olan Hellhound'un yapışkan bar taburesine memnuniyetle yerleşmişti.

Nash'in önünden eğilerek, "Barın bu tarafında mı yani?" diye sordu Lina. Nash sırtı bara dönük bir şekilde yanında durmuş, bakışlarıyla köhne masaların etrafında toplanıp bilardo oyunları üzerine tartışan motorcuları inceliyordu.

"Hayır. 'Erkekler Berbat, Hadi İçelim' diyen taraftan söz ediyorum," dedi Knox.

"Buraya tamamen sosyal nedenlerle geldik," diye ısrar ettim. "'Erkekler Berbat, Hadi İçelim' gibi bir şeye gerek yok. Bu Lucian'ın ne yaptığını umursadığım anlamına gelir. Oysa umursamıyorum çünkü benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Seks yaptık. Sonra seks yapmayı bıraktık. Hikâyenin sonu. Joel nerede? Bir içkiye ihtiyacım var."

İkna edici tiradımı dinlediğine dair hiçbir işaret vermeyerek, "Benim barım daha güzel," dedi Knox.

Naomi ona gülümsedi. "Öyle. Ancak Gümüş Tilki Joel ile tanışana kadar bekle." En sevdiğimiz barmenin, yırtık kot ve yıpranmış deri

giysiler içindeki üç asık suratlı kadının önünde ucuz viski *shot*'ları doldurduğu barı işaret etti.

Lina ona el salladı, Joel da ona havalı adamlara özgü selamını verdi.

"Tamam, müzik kutusunu erkeklerin berbat olduğuna dair şarkılarla doldurdum. Ayrıca partner dövmeleri olan motorcu çifte bir tarikatın olduğunu ve üye aradığını söyledim. Birileri sana asılmaya başlamadan önce bu sana biraz zaman kazandırır," dedi Stef yanımdaki tabureyi kaparak.

Dizini okşadım. "Teşekkürler, Stef. Sen iyi bir arkadaşsın."

Yakışıklı barmen bizim tarafa gelirken Knox ve Nash kadınlarına yaklaştı. Benim önümde durdu. "Selam, sarışın. Bugün ne içersin? *Shot* mı? Baharatlı *Bloody Mary* mi?"

"Selam, Joel. Sadece sen mükemmel *Bloody Mary* yaptığın için *Bloody Mary* istiyorum. Bir erkekle yaşadığım sorunlardan kurtulmak için içmiyorum."

"Bunu açıklığa kavuşturduğuna sevindim," dedi yarım bir gülümsemeyle.

Herkesin içki siparişlerini aldıktan sonra Knox'un dikkatli bakışları altında çalışmaya başladı.

Naomi onun kaburgalarına dirsek attı. "Gözlerini dikip bakmayı kes."

"Gözlerimi dikmiyorum, onu profesyonel olarak değerlendiriyorum."

"Kendi adıma, birbirinizi nihayet unuttuğunuza göre bize o geçmişinizi anlatma zamanının geldiğini düşünüyorum," diye açıkladı Lina.

"Katılıyorum. Biz senin arkadaşlarınız," dedi Naomi. Joel ona büyük bir kadeh şarap uzatırken başını sallayarak teşekkür etti.

"Ne olursa olsun, bence onlara anlatmalısın," dedi Nash.

"Sen nasıl..." Gözlerimi kapattım. "Gizli kayıtlara erişimin var."

Gözlerini kocaman açıp birbirlerine baktıktan sonra, "Ne gizli kayıtları?" diye sordular Naomi ile Lina aynı anda.

"Bu, birkaç isimsiz tehdit aldığım için herkesin endişeli olduğu konusunda ısrar etmen gibi bir şey mi?"

Nash başını salladı. "Hayır, Sloaney Çokbilmiş. Bu farklı, kişisel

güvenliğin ayrı. Tehlikeli şeyleri seni önemseyen insanlardan saklayamazsın. Ancak hangi hikâyeleri paylaşacağına sen karar verirsin."

Joel büyük bir gürültüyle önüme bir *Bloody Mary* bıraktı.

"Bilgin olsun, sen bize anlatmazsan bu bilgiyi ateşli çocuktan almak için ne gerekiyorsa yaparım. Üstelik *çok* ikna edici olabilirim," dedi Lina kahverengi gözlerinde bir parıltıyla.

Nash eğilerek dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Çok haklısın, melek."

Buraya yalnız gelmeliydim. Duygularımdan kurtulmak için içmeye ihtiyacım olduğundan falan değildi. Sadece sonsuza dek mutlu yaşayacaklar partisinde beşinci tekerlek olmaya ihtiyacım yoktu. Üstelik tek istediğim kendi mutlu sonuma ulaşmakken, *özellikle* de Lucian Göt Surat Rollins'le haftalarımı heba etmişken...

İçkimden bir yudum aldım. Baharat seviyesi karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Güzelmiş, Joel," dedim öksürerek.

Nash barın üzerinde duran birasını aldı. "Erkeklik kurallarına uygun olarak, biz gidip bilardo oynarken sizin konuşmanıza izin vereceğiz."

"Ya ben de neler olduğunu öğrenmek istiyorsam?" diye sordu Knox.

"Sana kısa versiyonunu anlatırım," dedi kardeşi.

"Kısa versiyonlara bayılırım," dedi Knox. Ardından Joel'a baktı. "Onlarla ilgilenirsin, değil mi?"

"İlgilenirim."

"Bebek bakıcısına ihtiyacımız yok," dedim. "Benim de içimi dökmeye ihtiyacım yok.

Tabii artık çok geçti. Nash ve Knox ellerinde içkileriyle çoktan boş boş dolanmaya başlamıştı.

"İçini dökmene yardım edeyim."

Taburemde döndüğümde karşımda altın zincirlere boğulmuş, altın dişli kaypak bir adam gördüm. Göğsüme bakıyordu.

"Tarikatı duymadın mı?" diye sordu Stef.

"Kafası kırık bir hatun olması umurumda değil."

"Bir göz bandına ihtiyacın olmadan önce git buradan," dedi Lina.

"Hırçın kısrak," dedi ince dudaklarını yalayarak.

Joel barın üzerinden eğilirken aynı anda Nash ile Knox bize doğru döndü ama ben elimi kaldırdım. "Dinle, tıraş ve duştan haberi olmayan, salak. Çocuklarım olması için bir koca arayışındayım. Duş almaya başlayıp bir dişçiye gitmeye, ayrıca çocuk odası mobilyalarını monte etmeyi öğrenmeye istekli değilsen uzaklaşmanı öneririm."

"Artık kimse sadece iyi vakit geçirmek istemiyor." Uzaklaşırken homurdanıyordu.

"Çünkü yakın zamanda anladığım üzere, tüm iyi zamanların bir sonu vardır," diye seslendim arkasından.

Vasat viskisini kadehin içinde döndürerek, "Tamam, dökül bakalım," diye ısrar etti Lina.

Naomi elimi hafifçe sıktı. "Zamanı geldi."

"Yoksa çılgınca tahminlerde bulunacağız," diye ekledi Stef.

"Bu sadece benim hikâyem değil." Lucian, büyük aletli koca bir aptal olsa bile hikâyenin onun payına düşen kısmını paylaşamazdım.

"O zaman bize kendi kısmını anlat."

Cesaretlenmek için votka ve domates suyu karışımından bir yudum aldım.

"Lucian'ı tutukladılar mı?" dedi Naomi nefes nefese.

Onlara Lucian ile babasının arasında geçenler hakkında hiçbir ayrıntı içermeyen, büyük ölçüde sansürlü bir versiyon anlatmıştım ama bu bile öfke uyandırmıştı.

Lina barı tokatladı. "Kabalığımı affedin ama bu ne sikik bir iş?"

"O Wylie denen herifi hiç sevmezdim," dedi Stef hafifçe dili dolanarak.

Arkadaşlarımın biraz çakırkeyif olması, onları daha coşkulu dinleyiciler haline getirmişti.

"Wylie Ogden, Lucian'ın babasının arkadaşıydı. Ansel o akşam oğlunun kendilerine saldırdığını söylemiş, Lucian'ın annesi de kocasının anlattıklarını desteklemiş."

Neredeyse dokunmadığım ikinci *Bloody Mary* kadehine baktım ama artık canım istemiyordu.

"Bu korkunç," dedi Naomi.

"Beni suçladı çünkü polisi aramayacağıma söz verdiğim halde aradım."

"Bazen yapılacak en doğru şey, aynı zamanda en yanlış olandır," dedi Stef felsefi bir şekilde.

"Kendince nedenlerin vardı." Lina uzanıp elimi kavradı, alkol onu daha sevecen hale getirmişti.

Naomi yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşıyla, "Biraz peçete alabilir miyim, Joel?" diye sordu.

Knox bilardo masasından başını kaldırıp dik dik baktı. Kocasının radarı en üst seviyedeydi. Naomi ona gözyaşları içinde gülümseyip el salladıktan sonra bir kokteyl peçetesiyle burnunu sildi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Lina.

"Babam, Lucian'ı serbest bıraktırmak için karakola gitti ama Ansel suç duyurusunda bulunmakta ısrar etti. Onu bir yetişkin olarak suçlayacaklardı. Babam onun için mücadele etmeyi sürdürürken kendimi çok suçlu hissettim. Orada olması doğruca benim hatamdı. Ayrıca annesine bir şey olacağını düşünüp korktuğunu biliyordum. Bu yüzden onu kurtarmaya karar verdim."

"Eyvah," dedi Stef.

Lina eliyle gözlerini kapattı. "Aman Tanrım. Ne yaptın?"

"Reddedilemez bir kanıta ihtiyacım olduğuna karar verdim."

Naomi inledi. "Bu iş korkunç bir şekilde ters gidecek, değil mi?"

"Hedeflerime ulaştım diyelim."

"Ne pahasına?" diye sordu Lina.

Sağ elime bakıp parmaklarımı büktüm. "Ansel Rollins, beni pencerede onu kaydederken yakalayıp bileğimi üç yerden kırdı."

"Sanırım birkaç *shot*'a ihtiyacımız olacak, Joel," dedi Stef elini kaldırarak.

"Sorun değil," dedim midem bulanmasına rağmen. "Onu sadece kameraya çekmekle kalmadım, aynı zamanda bir komşum beni kovaladığını gördü. Elimde böyle bir kanıt varken hiçbir dostluk onu hapse girmekten kurtaramazdı. Lucian ertesi sabah serbest bırakıldı ama kendi lise mezuniyetini kaçırdı." Lina'ya baktım. "Sanırım Nash o anda polis olmaya karar verdi. Kötülerin iyi insanlara ne kadar kolay zarar verebildiğini görünce bunu içeriden düzeltmek istedi."

İçini çekerek bilardo masasının üzerine eğilmiş, muhteşem kıçını sergileyen Nash'e baktı. "Nişanlım inanılmaz bir adam."

Manzarayı hayranlıkla izlerken, "Ayrıca muhteşem bir kıçı var," diye ekledim.

Kıkırdadı. "Bu doğru. Eğer başkası olsaydım kendimden nefret ederdim."

"Lucian bu olanlarla ilgili... ne hissediyordu peki?" diye sordu Naomi.

"Ona sorman gerek. Bölge hapishanesinden çıktı, kavga ettik ve o zamandan beri aynı şekilde devam ediyoruz."

"Ne için kavga ettiniz ki? Sana daha iyi davranması gerekiyordu," dedi Lina.

"Sadece güzel değil, aynı zamanda inanılmaz derecede zekisin."

Bana göz kırptı. "Biliyorum."

"Ve sen de oyalanıyorsun," dedi Naomi.

"Bu noktada hikâyeyi takip edemeyecek kadar sarhoş olmanız gerekiyordu," diye yakındım.

Kendinden emin bir tavırla, "İkişer içki içtik," dedi Lina.

"Sadece içini dökerken kendini güvende hissetmeni istedik," diye ekledi Naomi.

"Enayi," diyerek alay etti Stef.

"Sizi sinsi, işbirlikçi, ayık..."

"Bize sonra iltifat edersin. Lucian serbest bırakıldığında neden kavga ettiniz?" dedi Lina.

"Beni hayatını mahvetmekle, bencil ve aptal olmakla suçladı. Ben de onu nankör ve inatçı olmakla suçladım. O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti."

"Onun hayatını mahvetmediğine eminim. Sen lanet olası bir kahramansın." Lina kadehini bana doğru kaldırdı.

"Cesaret ile aptallık arasında ince bir çizgi vardır," dedim kabullenerek.

"Yani hayatınızın geri kalanı boyunca sana bok gibi mi davranacak?" diye sordu Stef.

"Düşmanın tarafını tutmak istemem ama onun bakış açısını anla-

yabiliyorum. Birazcık. Çok ama çok haksız olsa bile," dedi Naomi. Lina'la ben dönüp ona dik dik bakmaya başlamıştık.

Önem vermiyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Neymiş onun bakış açısı?" diye sordum.

Omuzlarını hafifçe silkti. "Kendini annesini güvende tutmaktan sorumlu hisseden on yedi yaşında bir çocuktu. Bu bırakın bir ergeni, yetişkin bir insan için bile ağır bir yük. Sanırım uzun süredir kendi başına uğraştığı, giderek kötüleşen bir durumdu. Bu tür uzun süreli travmalar insana zarar verebilir. Muhtemelen seni ve aileni asla sahip olamayacağı bir ailenin idealize edilmiş bir versiyonu olarak görüyordu."

Homurdandım. "Bu çok aptalca."

"Kendini şiddet geçmişi olan öfkeli bir alkoliğin hedefi haline getirmeye karar vermek kadar mı aptalca?" dedi Lina.

"Hey!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Beni yanlış anlama, ben her zaman Sloane takımını destekliyorum ama Witty burada empatik bir tablo çiziyor."

Başımı salladım. "Bunun bir önemi yok. Artık ergen değiliz, yetişkin insanlarız. Daha çok şey öğrenmek, daha iyisini yapmak bizim işimiz ama Lucian değişmedi. Bir yığın ölü fare için alfalık yapıyor. Bilirsiniz işte, '*Burada yalnız kalmayacaksın*,' falan filan. Sonra ertesi sabah kendini korumayı umursamayan bir kadınla hayatım yeterince harcadığını, bunu bir daha yapmayacağını söylüyor."

"Off," diye irkildi Naomi.

"Ne dedi?" Knox'un sesinde aynı anda hem kızgınlık hem de şaşkınlık vardı.

Onun ve Nash'in döndüğünü fark etmemiştim.

"Lanet olası aptal," diye mırıldandı Nash.

Gözlerini nişanlısından ayırmadan, "O sabah nereye gitti?" diye sordu Lina.

"Beni görmeye geldi," dedi Nash sakin bir sesle.

Knox kardeşinin göğsüne vurdu. "Sloane'u terk etmesini sen mi söyledin?"

"Ah!" Nash göğüs kafesini ovuşturdu. "Kurşun yarama dikkat et."

"Terk edilecek bir durum yoktu çünkü birlikte değildik." Hiçbiri beni dinleme zahmetinde bulunmamasına rağmen açıkladım.

"Ateşli çocuk, anlatman gereken bazı şeyler var," dedi Lina.

Nash iç çekti. "Tehditlerle ilgili ne bulduğumuzu öğrenmek istedi. Ona bulduklarımızdan bahsettim. Sonra teorilerimi öğrenmek istedi. Ben de anlattım."

"Peki neymiş o teorilerin?" diye sordum.

"Ya geciken ücretler yüzünden birilerini kızdırmışsındır ya da Lucian'la olan ilişkin yüzünden hedef alınmışsındır."

"Bir kez daha söylüyorum, Lucifer'la bir ilişkim yok. İkincisi, etrafta gizlice dolaşıyorduk. Bir ilişkimiz olmadığını kimse bilmiyordu. Üçüncüsü, ben onun için bir hiçim. Kimse beni tehdit ederek onu manipüle etmeye çalışmaz çünkü gerçekten umurunda değilim."

Karısını kolunun altına alarak, "Bu saçmalık," dedi Knox.

Nash başıyla onayladı. "Katılıyorum."

"Testosteron ikizlerin tarafını tutuyorum," dedi Stef başparmağıyla onları göstererek.

"Bir şeyler biliyorlar," dedi Lina gözlerini kısarak.

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman söyleseler iyi olur."

Kardeşler birbirlerine baktı.

"Hayır. Erkekler sessiz iletişim kurmamalı," diye bastırdım.

Nash boğazını temizledi. "Kanıtlar aksini gösteriyor."

"Özellikle hangi kanıtlar?" diye üsteledi Naomi.

"Sen kasabaya gelip paraya ihtiyaç duyduğunda, Lucy senin maaşını ödeyen bursu finanse etmek için paranın yarısını verdi," diye açıkladı Knox.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Naomi.

"Çünkü diğer yarısını ben verdim."

Naomi iç çekti. "Tam da seni sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyordum."

Bara vurdum. "Durun bakalım. O bursu *hak etmediğimi* mi söylüyorsunuz? Siz iki ahmak parayı kütüphaneye vermeye mi *karar verdiniz?*"

Knox omuz silkti. "Başvurduğun fonun gelmeyeceğini duyunca biz de başka bir yol bulduk."

"Çok cömertsiniz," dedim dişlerimi sıkarak.

"Eyvah! Sloane patlayacak," dedi Stef.

"Hayır, patlamayacağım." Bağırmamak için gösterdiğim çaba boğazımı acıtıyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Benden hep nefret ettı."

"Hayır, etmedi," diye ısrar etti Lina ile Naomi aynı anda.

"Erkeklik kurallarını çiğnemek pahasına, size Lucian'ın bisikletiyle ilgili bir hikâye anlatmama izin verin," dedi Nash.

"Lucian'ın bisikleti umurumda değil," diye çıkıştım. "Hayatını mahvettiğim için bana zaman ayırmaya değmeyeceğimi söyleyen adamın, neden önemsediğim bir davaya para yatırdığını bilmek istiyorum."

"Bu bir metafor," dedi Nash. "Luce'un, Kaliforniya'da yaşayan teyzesi ve amcası ona on üçüncü yaş gününde çok güzel bir dağ bisikleti almıştı. O şeyi çok severdi. Her yere onunla giderdi, günaşırı yıkardı. Aldıktan iki hafta sonra çöpü dışarı çıkarmadığı ya da çimleri yamuk biçtiği için Ansel ona kızmış. Bisikleti garajdan çıkarıp garaj yoluna fırlatmış, ardından kamyonetiyle üzerinden geçmiş."

Bileğimi esnettim. Belli ki, zaman tüm yaraları iyileştirmiyordu.

"Bu korkunç," dedi Naomi.

Knox ona yeni bir peçete uzattı. "Sakın ağlama, papatya."

"Teyzesiyle amcası bunu duymuş olmalı çünkü Lucian'a başka bir bisiklet gönderdiler. Onu bizim evdeki kulübede sakladı. Sadece bize geldiğinde sürüyordu. Bir kere bile kasabaya ya da babasının görebileceği bir yere bisikletiyle gitmedi," dedi Nash.

Knox kaşlarını çattı. "Bunu hatırlıyorum."

Lucian için üzülmek istemiyordum. Şu anda olmazdı.

"Yani onu babasından saklayarak korudu," dedi Lina. "Bu çok yerinde bir benzetme, ateşli çocuk."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi flörtöz bir şekilde göz kırparak.

Başımı salladım. "Evet, tamam. On üç yaşındaydı ve korkunç bir canavarla yaşıyordu. Peki şimdi bahanesi ne?"

"Biz nereden bilelim?" dedi Knox.

"Görünüşe göre *endişelenmediğin* adam, ona gerçek bir ilişkide

gerçek bir erkek olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterecek herhangi bir duygusal destekle büyümemiş," dedi Joel sihirli bir şekilde barın arkasında belirerek. "Böyle bir adam, bir şeyi güvende tutmanın tek yolunun ona mesafe koymak olduğunu düşünebilir."

Şu anda başkentteki güzel ve hayırsever dâhi kadınları beceren adamla empati kurmak için bir neden istemiyordum. Lucian Rollins'in varlığını unutmak istiyordum.

Parmağımı Nash'in yüzüne doğru salladım. "Öncelikle geçmişteki, şimdiki ya da gelecekteki tehditler dahil olmak üzere benimle ilgili hiçbir şeyi tartışamazsınız."

"Anlaşıldı."

"İkincisi, kim Lucian'a ulaşmak için beni hedef alabilir? Terk ettiği bir sevgilisi mi? Göreve getirdiği bir politikacı mı?"

Omuz silkti. "Muhtemelen onlardan biri ya da Anthony Hugo gibi biri olabilir. Yani Lucian'ın tam olarak kim olduğunu ve ne yaptığını araştıracak kaynaklara sahip bir düşman."

Devam eden sessizliği bozarak, "Eh, bu da işleri iyice zora sokuyor," dedi Stef.

"Bakın. Şu anda kim olduğunu bilmiyoruz. Bu yüzden tetikte olmak daha akıllıca," dedi Nash.

"O zaman Luce neden burada tetikte değil?" diye sordu Knox.

Nash omuz silkti. "Aptalın teki olduğu için? En azından alacağını söylediğin yeni kameraları taktın mı?"

"Waylay geçen hafta sonu gelip her şeyi sipariş etmeme yardım etti," dedim. "Şimdi lütfen konuyu değiştirip, Jeremiah'ya birlikte yaşamaya hazır olduğunu hâlâ söylemediği için Stef'e yüklenmeye başlayabilir miyiz?"

Göt Surat: Yargıçla nasıl gitti?

Göt Surat: Holly benzin istasyonundan sushi almış. Tüm ofis listeria gibi kokuyor.*

Göt Surat: Çaba gösteriyorum. En azından bir yetişkin olgunluğuna sahipmiş gibi davranıp cevap verebilirsin.

---

* Gıda kaynaklı enfeksiyonlara yol açabilen bir bakteri türüdür. Doğada yaygın olarak bulunabildiği gibi çiğ et, süt, peynir gibi hayvansal kaynaklı gıdalarda, iyi yıkanmamış sebzelerde ve hazır yiyeceklerde bulunabilir. (ç.n.)

OTUZ ÜÇ

HUYSUZ AYI

Lucian

"Adamın büyükannesinin öldüğünü nereden bileyim?" diye çıkıştım Lina'ya. Bir şey istedikleri zaman sinir bozucu bir şekilde havlayan köpekler gibi peşime takılmıştı.

Koridorda ilerlerken bir anda aklını kaçırmıştı. Ceketimin arkasından tutup beni ofislerden birine sürükleyerek kovulmasına neden olabilecek bir suç işlemişti.

"Carl, bunu sana yaptığım için üzgünüm ama bu herkesin iyiliği için. Çık dışarı," dedi Lina.

Carl'ın kalın kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin ardındaki gözleri kocaman açıldı. Aceleyle üzerinde "*DÜNYANIN EN HARİKA BABASI*" yazan kahve kupasını, telefonunu ve -anlaşılmaz bir şekilde- üç dişlek çocuğunun olduğu fotoğraf çerçevesini topladı.

Petula'nın, şirketin sağladığı sosyal hakların diş sigortasını da kapsadığını Carl'a hatırlatması gerekiyordu.

Carl'ın aceleyle çıkmasından sonra kapattığı kapıya yaslanan Lina'ya döndüm. "Kesinlikle kovuldun."

"Güzel çünkü huysuz bir ayıyla çalışmak için imza atmadım. Somurtkan ayı, evet. Huysuz, hayır. Herkese pislik gibi davranıyorsun."

"Herkesin aşın hassas olduğunu hiç düşündün mü?"

"Malik, Afganistan'da iki kez görev yaptı ve büyükannesine çok yakındı."

"Dün öldüğünü bilmiyordum."

"Pazartesi Holly'yi ağlattın."

Alayla karışık güldüm. "Holly, *Olive Garden*• reklamlarını izlerken bile ağlar. Hem ona verdiğim SUV ile kapalı otoparkta güvenlik aracıma arkadan çarptı," diye hatırlattım.

"Holly berbat bir sürücü. Son bir ay içinde dört kişiye arkadan çarptı ama onu ağlatan tek kişi sensin," dedi Lina.

"O zaman ya ona sürüş dersleri verecek birini bul ya da güvenlik tarafından işe götürülüp getirilmesini sağla. Hatta daha iyisi kov onu," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Dün Nolan'a, varlığı oksijen israfı olduğu için ofisinden çıkmasını söyledin."

Kendimi savunmam gerekirse Nolan ruh halimin Sloane'la bir ilgisi olup olmadığını sorgulamayı kendine görev edinmişti.

"Bu tüm çalışanlar için geçerli."

Lina olduğu yerde dikleşerek ellerini kalçasının üzerine koydu. "Bunu senin anlayacağın bir dille anlatmama izin ver. Tam bir şerefsiz gibi davranıyorsun ve insanlar şerefsizler için çalışmayı sevmez. Bu yüzden toplu işten çıkarma, işsizlik başvuruları, yeni bir ekip işe almak *ve* onları eğitmekle uğraşacak zamanın yoksa susup dinlemeni öneririm."

Carl'ın masasının köşesine oturdum. "Bir dakika dinlerim, sonra kovulursun."

"İşler iyi gitmediğinde, başkalarına davranış şekline bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirsin."

Söyledikleri havada asılı kalırken gözlerime baktı.

"Zor bir dönemden geçiyorsun. Bu da kontrolsüz hissetmene neden oluyor ama bunun acısını başkalarından çıkaramazsın."

Kelimeler kafama çekiç gibi indi. "Git buradan. Şimdi."

"Ah, öyle yapacağım. Ancak bil diye söylüyorum, Nolan ve Petula herkese günün geri kalanında evden çalışmalarını söyledi." Kapıya doğru yöneldi. "Kendini topla, Lucian."

"Senin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

Kapı aralığında duraksayıp küçümseyen bakışlarıyla kirpiklerini kırpıştırdı. "Arkadaşlar bunun içindir. Bu arada kafanın bu kadar ka-

• İtalyan-Amerikan mutfağında uzmanlaşmış popüler bir restoran zinciridir. (ç.n.)

rışık olmasının sebebi Sloane ise belki onu kafanda sandığın kadar bitirmemişsindir."

Bunun üzerine Lina kendinden emin adımlarla kapıdan çıktı.

Onun gidişiyle birlikte çalışanlar paltolarını giyip toparlanmaya, bir yandan da bana gergin bakışlar fırlatmaya başlamışlardı.

Onları görmezden gelip hışımla kendi ofisime gittim. Bu şirketi bir zamanlar tek başıma idare ediyordum, gerekirse yine yapabilirdim.

Pusuda bekleyen muhtaç çalışanlar dikkatimi dağıtmadan, daha çok iş yapabileceğime karar vererek kapımı çarptım. Yumuşak bir şekilde kapandığında mekanizmasına küfrettim. İnatçı, baş belası Sloane konusunda üzgün değildim. Gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü falan görmüyordum.

Masamın başına geçmiş, FBI'dan gelen belirsiz rapora kaşlarımı çatarak baktığım sırada kapımın çalınmasıyla bölündüm.

"Binada yangın çıkmadığı sürece gitmeni öneririm," diye bağırdım.

Petula kapımı hızla açtı. "Sakinleşmezseniz bilgi işlem departmanı aşağı ok tuşunuzu tekrar değiştirmek zorunda kalacak."

Uyarısını görmezden gelip tuşa bir kez daha aşırı sert bastım.

"Beni kızdırmak için bir nedenin var mı, yoksa sen de mi kovulmak istiyorsun?"

"Öfke nöbetlerinizle uğraşacak benden daha az sinir bozucu birini asla bulamazsınız. Şimdi koca bir çocuk olmayı bitirdiyseniz anneniz burada, efendim."

Arkasında kaçmak için can atıyormuş gibi görünen annem duruyordu. *Lanet olsun.*

Kayla Rollins herkesin hemfikir olabileceği kadar güzel bir kadındı. Uzun boylu ve narindi. Onunla ilgili her şeyin ruhani, kırılgan bir yanı vardı. Gür siyah saçlarını geriye doğru taramış, kulaklarına sade altın halkalar takmıştı. Fildişi bir elbise ile diz hizasında deve tüyü bir palto giymişti. Yüzü daha genç, daha aydınlık göründüğü için Doktor Reynolds'ı bir kez daha ziyaret ettiğini tahmin ettim. Son zamanlarda banka hesaplarına dikkat etmiş olsaydım çoktan fark edeceğim bir şeydi.

Babamdan sonra hiç evlenmemişti. Ayrıca babamın tutuklanmasından sonraki yaz Grover Market'te kısa bir süre çalışmasının dışında, hiçbir işte çalışmamıştı. Üniversitede "yaratıcı" biriydim. Bazıları yasal, bazıları tam olarak yasal sayılmayan işler yapmıştım. Sınav sonuçları ve sahte kimlik satıp hem kendime hem de anneme finansal destek sağlamıştım.

Koyu renk gözleriyle kapıya bakarak, "Başka zaman gelebilirim," dedi annem.

Ayağa kalkıp masadan kapıya doğru yürürken pislikliğimi dizginlemeye çalıştım. "Evine git, Petula. Güvenlik talimatlarını verdikten sonra," dedim anneme doğru başımı sallayarak. Anthony Hugo'nun onu da hedef almasına gerek yoktu.

"Memnuniyetle," dedi hızlıca.

"Senin için ne yapabilirim, anne?" derken ses tonum daha nazikti.

"O kadar da önemli değil." *Jimmy Choo* ayakkabılarıyla kapıya doğru biraz yaklaştı.

"Sorun değil," diye ısrar ettim olabildiğince nazik bir şekilde. "Neye ihtiyacın var?"

Babama benziyordum. Geçmişin hayaletlerini anımsattığım için annemin bana karşı her zaman çok çekingen davrandığını düşünüyordum.

"Oteldeki etkinlik koordinatörüyle yaptığım toplantıdan geliyorum. Bazı menü kalemlerini tedarik etmekte sorun çıktı, bütçe... artık yeterli değil," diyerek cümlesini görünmez bir bandajı söker gibi hızla bitirdi.

Sabrımın son damlalarını kullandım. "Sorun değil. Değişikliklerin gerekli olduğunu düşünüyorsan daha fazla fon ayırırım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum?"

İfadelerinin çoğu soru sorar gibiydi. Sanki başka birinin ona sürekli ne düşündüğünü, ne istediğini söylemesini istiyordu.

"Benim için sorun yok."

Boğazını temizledi. "Peki sende işler nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim huysuzca. "Knockemout'taki evi satmaya karar verdim."

"Ah. Bu... güzel."

O evde olanlardan hiç bahsetmez, o adamın adını hiç anmazdık. Öldüğü gerçeğini bile konuşmamıştık. İkimiz de her şeyi halının altına süpürüp ortadaki devasa yumrudan kaçmaktan memnunduk.

"Sen nasılsın?" diye sordum.

"Ah, iyiyim," dedi tereddütle. Ardından bakışlarını tekrar yere çevirdi. "Aslında biriyle görüşüyorum."

"Öyle mi?" Bunu da kaçırmıştım. Anneme daha yakından göz kulak olmamı engellediği için Sloane'u suçladım. Onu suçladığım şeylerin uzun listesine bir madde daha eklenmişti. Öfkem bir yanardağdan fışkıran lavlar gibi yeniden kabardı. Öfke ve karnıma bıçak saplanmış gibi hissettiren aptalca bir özlem...

"Ciddi bir şey değil," dedi çabucak. "Daha yeni tanıştık."

"Sevindim, anne." Ciddiydim. Babamın yaptıklarının kefaretini ikimizin birden ödemesine gerek yoktu.

"Neyse, ben seni yalnız bırakayım da işine dön," diyerek narin elini masama doğru salladı.

"Yakında bir akşam yemeği yiyelim," dedim ona.

"Çok isterim."

"Güvenlik seni eve bırakacak."

Gözleri irileşti. "Bir sorun mu var?"

"Yok bir şey," diye yalan söyledim.

"Ah, tamam. Hoşça kal, Lucian."

"Hoşça kal, anne."

Birbirimize doğru ilerleyip tuhaf bir şekilde sarıldıktan sonra gitti.

Cebimdeki telefonum titredi.

Nash: Hey, mal herif. Cidden kadınımı işten mi kovdun?

Tanrım.

"Neyin var?" diye sordum.

Arkadaşım Emry koltuğuna çökmüş, avuçlarıyla iki gözünü ovuşturuyordu.

"Sacha'yla her şey yolunda mı? Ailen iyi mi?"

Emry'nin bana haklı olduğumu söylemesi, böylece Sloane'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakabilmem için buraya gelmiştim.

"Senfoni harikaydı. Sacha harika. Ailem harika. Sen, benim migrenime neden olan arkadaşım. Sorunum sensin," derken gözlüklerini çıkarıp camlarını şiddetle silmeye başladı.

"Bir terapistin hastalarıyla böyle konuşmaması gerektiğini düşünüyorum. Özellikle de o çok sevdiğin sahil evinin alınmasına yardımcı olan hastalarla," diye hatırlattım.

"Bir ata su verebilirsin ama bazı hayvanlar o kadar inatçı olur ki, su içmeleri için onları boğman gerekebilir."

"Bu metafor böyle değil. At ben miyim, yoksa sen misin?"

"Sen, kimliğini babasıyla ilişkisi üzerine tanımladığı için kendi mutluluk şansını sabote eden bir adamsın. O mutlu olmayı hak etmediği için otomatik olarak sen de hak etmiyorsun."

"Mutluluk için zamanım yok." *Ya da kapasitem*, diye sessizce ekledim.

"Lucian, onu seviyorsun."

Midem sertçe çalkalanırken, "Saçmalama," diye alay ettim.

"Kendini seninle tacizcinin arasına atan, artık bir kadına dönüşmüş bu kızı seviyorsun. Karşılaştığın adaletsizlikle savaşan bu kadını seviyorsun. Buna rağmen onu kendinden uzaklaştırmaya devam ediyorsun. Sanki sen gücü kötüye kullananların dünyasını yok etmekle meşgul bir tür duygusuz yapay zekâymışsın, o da sadece başka bir düşmanmış gibi davranıyorsun. Oysa gerçekte kendini ona layık hissetmiyorsun. Aşkı kendinden uzaklaştırmayı bırakana kadar asla değerli *hissetmeyeceksin*. Hayatına iyi bir şey girdiği anda kendini ondan kurtarmak için elinden geleni yapıyorsun. Bu son derece sinir bozucu kendini yok etme döngüsünü ısrarla sürdürüyorsun."

Bir süre öylece oturdum. "Bunu ne zamandır içinde tutuyorsun?"

Emry aniden ayağa kalkıp masasının etrafını dolaştı. En alttaki çekmeceyi açarak bir şişe viski çıkardı. "Çok uzun zamandır." İki bardak doldurdu, birini bana uzattıktan sonra koltuğuna geri çöktü.

"Bunun kendimi değerli hissetmemle hiçbir ilgisi yok."

Gülümsedi, ardından başını iki yana salladı. "Asıl çileden çıkarıcı olan bunu *biliyor* olman. Yine de aynı seçimleri yapmaya devam ediyorsun. Sana bir haberim var, Lucian. *Kimse* kendini değerli hissetmiyor. Herkes kendini bir sahtekâr gibi hissediyor. Hangi aileden geldiğin, net servetin ya da kaç güçlü arkadaşının sana iyilik borcu olduğu önemli değil. Bunların hiçbiri sana burada olmayı hak ettiğini hissettirmeyecek."

"Herkes mi? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Peki öyle hissetmeyenler? Her şeyi hak ettiğini düşünenler? Esas dikkat etmen gereken onlar. Asıl zararı onlar verir. Bu kişiler kendilerini iyileştirmek için yıllarını terapide geçirmez. İyi adam mı, yoksa kötü adam mı olduklarını kendilerine sorma zahmetine girmezler."

Ben kötü adam olmaktan endişelenen iyi bir adam değildim. Kendinin farkında olan bir kötü adamdım. Arada belirgin bir fark vardı.

"Konuyu değiştirelim," diye önerdi Emry. "Sahada oldukça agresif oynuyormuşsun gibi görünüyor."

İçimi çektim. Açıkçası çok yorulmuştum. Hugo'yu duvara çivileme çabalarımı iki katına çıkarmıştım. Bunun yanı sıra hiç ilgilenmediğim kadınlarla akşam yemeklerine ve gitmek istemediğim partilere katılmak için yoğun programımda zaman ayırmak zorundaydım.

Hugo benim yüzümden Sloane'u hedef aldıysa, mesajımı çok net bir şekilde algılayacaktı. Sloane Walton benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. O, anlamsız ve uzun zaferler dizisindeki kadınlardan sadece biriydi.

"Göründüğü gibi değil," diye itiraf ettim. "Hugo beni biraz fazla yakından inceliyor. Kafasını karıştırmak için elimden geleni yapıyorum."

Yeni mesaj olup olmadığını kontrol etmek için otomatiğe bağlamış bir alışkanlıkla telefonumu çevirdim. *Ondan* hiç mesaj yoktu. Beklediğimden değildi, ikimizi de güvende tutmak için o köprüyü yakmak zorunda kalmıştım. Ancak bir kere ona sahip olmuş, boşaldığında ismimin dudaklarından nasıl döküldüğüne şahit olmuşken beni hayatından kesip atmasıyla çıldırıyordum.

Beni tamamen hayatından çıkaramazdı. Küçük bir arkadaş çevremiz ve evlerimizi ayıran bir çit varken olmazdı. *Yoksa onunla bir şey yapmak istediğimden değil*, dedim kendime.

"Senin için endişeleniyorum, Lucian," dedi Emry.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Neden?"

"Mutluluk yerine kazanmaya öncelik verdiğin için endişeleniyorum. Üstelik her şeyi feda ederek kazandığında bunun seni tatmin edip etmeyeceğini bilmiyorum."

Ayışığı Kitaplığı

OTUZ DÖRT

GÜZEL BİR ESKİ MODA DÖVÜŞ

Lucian

"Hayat bazen çok komik oluyor," dedi Knox düşünceli bir tavırla. Mevsim normallerinin üstünde seyreden sıcak bir mart gecesinde, Honky Tonk'un uzun barının bir köşesinde oturuyorduk. Nash ve Knox, orta yaş krizi yaşadığım konusunda gereksiz yere endişelenerek beni Knockemout'a çağırmıştı. Stef ile Jeremiah ise biraz Şiraz* içmek için peşlerine takılmıştı.

Lina'yı işten çıkarma kararımdan -iş yükünü tek başıma kaldıramayacağımı fark ettiğim için- vazgeçmiş, bugün işyerindeki herkese karşı oldukça kibar davranmıştım. Endişelenmelerini gerektirecek bir şey yoktu.

"Nasıl yani?" diye sordum çok umursamadan.

Tam anlamıyla bahar havası vardı. Bu da önümü göremeyene kadar içmek istememe neden oluyordu. Sloane'la son görüşmemizden beri kasabaya ilk gelişimdi, bu lanet yerdeki her şey bana onu hatırlatıyordu.

"Üç baş belası olarak beraber büyüdük, başımızı sürekli derde soktuk. Bir de şu halimize bakın."

"Üç yetişkin adam olarak hâlâ bela çıkarmanıza mı?" diye tahmin yürüttü Stef.

"Onları lisedeyken görmeliydin," diye alay etti Jeremiah. "Bu kasabanın hâlâ ayakta olması bir mucize."

Nash'in dudakları kıvrıldı. "Artık neredeyse saygıdeğer sayılırız."

"Ayrıca bizim için fazla iyi kadınlarımız var." Knox bana sert bir bakış fırlattı. "Üçte ikimizin."

* Şiraz üzümünden yapılan kırmızı şarap. (ç.n.)

"Bizim için çok fazla iyi," diye onayladı Nash.

Knox kadehini kaldırdı. "Akılları başlarına hiç gelmesin."

Kadeh kaldırmayı görmezden geldim ama aklıma getirdiği düşünce zincirini görmezden gelemezdim.

Hayatım artık Sloane'dan önce ve Sloane'dan sonra olarak net bir şekilde ikiye ayrılmıştı. Şimdiye kadar daha iyi hissetmeliydim. Mesafemi koruyarak onu güvende tutuyordum. Bu başından beri yapmam gereken ama her zaman beceremediğim bir şeydi. Doğru olanı yapmıştım. Öyleyse neden göğsümde bir düğüm varmış gibi hissediyordum?

Şu anda bile kapıyı izliyor, onun gelmesini bekliyordum. Peki sonra ne olacaktı? Bana soğuk davranmaya devam mı edecekti? Yoksa ateşli öfkesini bana mı yöneltecekti?

"Sizler için fazla iyi kadınlarınız bu gece nerede?" diye sordum.

"Sloane'un nerede olduğuna dair bilgi almaya çalışıyorsan bizden öğrenemezsin," dedi Nash.

Sakallı Morgan omuz silkti. "Her şeyi sen berbat ettin, sen düzelt. Hem her şeyi berbat etmeden önce bize gelmediğine göre, düzeltmene yardım etmeyeceğimizden de eminiz."

"Düzeltecek bir şey yok," diye ısrar ettim. "İyi vakit geçirdik. İyi vakit geçirmeyi bitirdik."

Stef şarap kadehine bakarak homurdandı ve Jeremiah'yla "*Tam bir aptal*," dercesine bakıştılar.

Nash şişesini barın üzerine bıraktı. "Birimiz daha aptalca bir şey yapmadan veya söylemeden önce şunu belirteyim. Sloane hakkında son zamanlarda birlikte olduğun tek gecelik manken bilim insanlarından biriymiş gibi *konuşma*."

Kapıyı işaret ederek, "İşler ilginçleşmeye başladı," diye şarkı söyledi Stef.

İşte oradaydı. İyice keşfettiğim kıvrımlarını ortaya çıkaran kısa, balıkçı yaka siyah bir elbise giymişti. Düz saçları şık bir perde misali sırtından aşağı iniyordu. Vücudumdaki her kas gerilirken aletim kaya gibi sertleşti. Bunun için çok erkendi. Buraya gelmemeliydim, onu görüp bir şeyler hissetmemeye hazır değildim.

"Görünüşe göre biri senin telefonunu beklemiyor," dedi Nash.

Yalnız olmadığını o zaman fark ettim. Çocukları seven öğretmen Kurt Michaels ile birlikteydi. Tam da çocuk sahibi olacak bir adama benziyordu. Bir minivan alıp beyzbol koçluğu yapar, her Noel arifesinde geç saatlere kadar oturarak oyuncakları paketlerdi.

Hassiktir.

"Dostum, bu canını acıtmış olmalı," dedi Knox kendinden emin bir tavırla.

"Adamımız Luce'u takdir etmek gerekiyor," dedi Nash. "Angelina'yı bir randevuda görseydim hemen harekete geçer, onu omzuma attığım gibi dışarı çıkarırdım. Rollins öyle biri değil."

"Luce duyguları olmayacak kadar korkak olduğu için kendinden uzaklaştırdığı kızı bir randevuda görmeyi umursamaz," dedi Knox konuyu toparlayarak.

"İkiniz de siktirin gidin," diye mırıldandım viskime uzanırken.

"En azından kızı bir mağara adamı gibi taşımadan önce kollarını koparmak istiyormuş gibi bakmayı bırakabilirsin," dedi Stef.

"Sen de siktir git," diye karşılık verdim.

Jeremiah ellerini kaldırarak sırıttı. "Bana bakma, dostum. Hayatını istediğin gibi yaşa."

İstediğim şey arkamı dönmek, en azından başka bir yöne bakmaktı ama gözümü alamıyordum. Saç uçlarındaki gümüş renk artık yoktu. Onun yerine lavanta renkli tek bir tutam vardı.

"Ben heteroseksüel bir adamım," dedi hemen yanımdaki Knox. "Bu yüzden çekici erkekten anlamam ama bu adam çok seksi."

"Katılıyorum," dedi Stef, Jeremiah ve barmen Silver hep bir ağızdan.

"Hepinizden nefret ediyorum."

Knox gülerken Silver sırıtarak bana bir viski daha uzattı.

Sohbet düğünlere, aileye ve küçük kasaba dedikodularına kaydı. Hiçbirine dahil olamadım. Zaten dinlemiyordum çünkü Sloane eğilip elini öğretmenin koluna koymuştu, bir şeye kahkaha atıyorlardı.

Aklımdan bir sürü kuruntulu düşünce geçerken içim buz kesti.

Eli *benim* kolumun üzerinde olmalıydı. Masada onun karşısında oturan ben olmalıydım. Onu eve götüren, yanında uyanan ben olma-

lıydım. Onun okuduklarını okuyan, kötü kedisine bağıran ben olmalıydım. Onun hayatında *ben* olmalıydım.

Sloane öğretmenin kolunu bırakıp masadan kalktı. Bana doğru bir bakış bile atmadan tuvalete doğru ilerledi. Viskiyi kafama diktim, bardağı barın üzerine koyarak onu takip ettim.

Üç dakika sonra tuvaletten çıktığında suçlu gibi gizlendiğimi gördü. "Ah, hayır. Bugün olmaz, Şeytan," dedi Sloane başını iki yana sallayarak.

"Sadece konuşmak istiyorum."

"Konuşacak bir şey yok."

Neredeyse iki haftadır beni görmezden geliyordu. Şimdiyse sanki sinirini bozan önemsiz biriymişim gibi küçümseyerek yüzüme bakıyordu.

"Randevun nasıl gidiyor?" diye sordum sertçe.

"Harika. Sorduğun için teşekkürler," dedi hırlayarak.

"Bir şey değil. Senin adına çok sevindim."

"Bu gece kadınlardan oluşan geçit törenini yanında getirmediğine şaşırdım."

"Kıskandın mı?" diye sordum umutla.

"Tatlı, zeki, *ateşli* ve bir aile kurma konusunda heyecan duyan bir adamla randevum varken beni tuvaletin dışında köşeye sıkıştıran sensin, Lucifer."

"Bu gece bana gel." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimden nefret etmiştim.

"Tanrım, gelemem. Sebep olduğun duygusal yaralarımla meşgulüm," diye tersledi.

"Şimdi dramatik olmaya başladın."

Eğer kadınlar gözlerinden ateş çıkararak erkekleri yakabilseydi, o anda kül yığınından başka bir şey olmazdım.

"Gerçekten anlamıyor musun? Seks yaptık. Sen benimle seks yapmayı bırakmaya karar verdin. Hikâyenin sonu."

Bizim için asla bir son olmayacaktı. "Bu seksten daha fazlasıydı, Sloane. Biz her zaman daha fazlasıydık."

"Gerçekten mi? Bir noktada daha fazlası *olsak* bile sen sadece çekip gitmekle kalmadın. Beni uzaklaştırırken köprüleri yakıp kaçtın. Ancak bunun bir önemi yok."

"Aynı fikirde değilim."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ sinir bozucusun. Şunu o değişken kafana sok, Lucifer. Ben bir eş, bir aile ve işler zorlaştığında yanımda olacağına güvenebileceğim bir adam istiyorum. İşler iyiye gidiyorken kaçan birini asla kabul etmem."

"İyi olduğunu kabul ediyorsun." Bu kelimelere can simidiymiş gibi iki elimle tutundum.

"Sen bir aptalsın."

"Beni delirtiyorsun. Seninle birlikte olmak istemiyorum ama yalnızca odaya girmen bile kontrolümü kaybetmeme sebep oluyor. Seninle konuşmak istemiyordum. Peşinden gelip seni sıkıştırmak, sırf sol gözündeki yeşil beneği görebilmek için bana bakmaya zorlamak istemiyordum. Bu gece randevunu bırakıp benimle eve gelmen için sana yalvarmak istemediğimden de eminim."

Artık Sloane'un gözlerinde alev alev yanan bir ateş vardı. Ona dokunmak, o ateşin beni yakmasına izin vermek istiyordum. "Seni küstah baş belası," diye fısıldadı. "O iyi bir *adam*. Eminim senin inanılmaz güzel astronotun da iyidir. Seks şölenimizin bitmesini sen istedin, aramızdakini sen bitirdin. Seçimlerin hakkında bana sızlanamazsın."

Kendime engel olamadım. Ellerimi kalçasına dolayıp yüzümü saçlarına gömdüm, şampuanının tanıdık kokusunu içime çektim. Nefes nefese iniltisi karşısında çılgına döndüm. Kollarımda çok az gevşemişti, kararlılığının eridiğini hissedebiliyordum. Aramızdaki fiziksel çekim ikimizin de inkâr edemeyeceği kadar fazlaydı ve bunu kendi avantajıma kullanmaktan çekinmeyecektim.

İçeri girdiği andan beri serttim ama şimdi aletim taşa dönmüştü. Şansımı zorlayarak hissetmesi için ereksiyonumu ona doğru ittim. "Bu bir hata değildi. Birbirimize iyi gelmiyoruz."

Artık daha hızlı nefes alıp veriyor, elbisesinin altından görünen meme uçları ağzımı sulandırıyordu.

"Katılıyorum," diyerek nefes aldı.

"Sana dokunmayı özledim," derken dudaklarımı boynuna bastırdım. Randevusuna geri dönecekse üzerinde benim izim olmalıydı. Bu

mağara adamlarına özgü, aptalca bir arzuydu. Bir elimi omzunun üzerinden göğüslerine doğru indirdim. Memesini avuçladığımda nefesi kesildi, sert meme ucunu avucumda hissedinceye kadar okşadım.

"Lucian."

O kırmızı dudaklardan dökülen ismim aklımı başımdan almıştı. Bu, Sloane Walton söz konusu olduğunda yapılan birçok hatadan bir diğeriydi. Bu kadar yaklaşmamalıydım. Ona bu kadar yakın olduğumda kendimi kontrol edemiyordum.

Kendimi tekrar ona bastırırken, "Sana dokunmama izin ver. Tadına bakmama izin ver," diye fısıldadım.

Eliyle ereksiyonumu kavramasına rağmen, "Ah! Hayır," diye homurdandı.

Boşalmaya o kadar yakındım ki, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Lanet olsun, Lucian," diye mırıldandı. "Bunu tekrar yapmana neredeyse izin verdiğime inanamıyorum. Endüstriyel güçte feromonların falan mı var? Tanrım, senden gerçekten nefret ediyorum. Berbatsın."

"Bu durumda bunu belirtmekten nefret ediyorum ama *senin* elin *aletimin* üzerinde, peri. Üstelik eğer bir kasını oynatırsan, derin bir nefes alırsan ya da benimle göz teması kurarsan boşalacağım."

Hatamı bir saniye geç fark ettim.

Elini aletimden çekmemişti. Hayır, kasıtlı olarak altdudağını yalayarak elimi elbisesinin üst kısmından içeri soktu ve ardından aletimi sertçe okşadı.

Sloane sızlayan aletimi ölümüne kavrarken, "Siktir," diye homurdandım.

"İstediğini aldın mı?" diye fısıldadı kulağıma. Meme ucu avucumu okşuyordu. "O zaman evine git ve benim varlığımı unut."

Sanki bu fiziksel olarak mümkünmüş gibi konuşuyordu.

"İstediğim bu değildi," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Kaşlarını kaldırıp aletimi bir kez daha sertçe kavradı. Şeytani davrandığında çok güzel oluyordu. "Saçmalık."

"Kahretsin. Peki, tamam. *Elbette* istediğim buydu. Aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olduğunu biliyorsun," diye hatırlattım.

"Seksin ne kadar iyi olduğunun tamamen farkındayım. Diğer her şey vasatın altındaydı. Artık birilerinin hafta sonu seks arkadaşı olmaya razı değilim. Ayrıca çocuk gibi davranan bir adamın, sırf duygularıyla baş edemediği için beni bir hiçmişim gibi kenara atmasına izin vermeyeceğim. Ben senin liginde değilim, Lucifer. Bu senin son avansındı."

Onu öpmek istedim. Yarı aralık yeşil gözlerindeki ifadeye bakılırsa Sloane da benzer şeyler düşünüyordu. Bundan yararlanmaktan hiç çekinmezdim.

"Bir sorun mu var?" Morganların koridora girdiğini anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

"İkinizi de kardeşim gibi seviyorum ama şimdi gitmezseniz yüzlerinizi dağıtacağım," diyerek tehdit savurdum.

Sloane gözlerini devirip elini zonklayan aletimden çekti. "Tam bir çocuksun."

"Sloaney, kimin gitmesini istiyorsun? Ben ve Knox'un mu, yoksa Rollins'in mi?" diye sordu Nash.

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde yeşilin içindeki o kara beneği buldum. "Lucian'ın gitmesini istiyorum," dedi kararlılıkla.

"Peri," diye fısıldadım.

Ancak o başını salladı. "Artık olmaz, Lucian. Gitme vaktin geldi."

Kalbim -eğer gerçekten bir kalbim varsa- göğsümden sökülerek yere çarptı. Sloane arkasını dönüp benden uzaklaşırken botunun altında ezildi.

"Hadi dışarı çıkalım, Luce," dedi Nash polis sesiyle. "Bir sigara molasına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

İki kardeş birer kolumdan tutup beni mutfaktan geçirdi, yan kapıdan otoparka doğru sürükledi. Bir kez olsun birleşmiş, belki hayatlarında ilk kez bana karşı birlik olmuşlardı.

Kapı arkamızdan kapandığında, "Ona bu şekilde davranamazsın, Luce," dedi Nash.

Ayaklarını çakıllar üzerinde sürüklerken, "Suratına bir yumruk indirmek istiyorum," dedi Knox sıktığı dişlerinin arasından.

"Anlıyorum, inan bana. Ama yapamayız," diye ısrar etti Nash.

"İnsanları yumruklayamamaktan nefret ediyorum."

"Seni durduran bir şey yok," dedim onunla kasten alay ederek. Yüzüme inecek bir yumruk, göğsümdeki amansız acıdan daha iyi hissettirebilirdi.

Knox'un yumruğu gevşedi, ardından bir parmağını omzuma bastırdı. "Baban istismarcı bir pislik olduğu için şanslısın, yoksa senin o aptal suratınla yerleri paspaslıyor olurdum."

Küçük çocukların hep yaptığı gibi biz de itişip kakışırdık. Birbirimize taş atar, derede güreşirdik. Bir süre sonra Knox ve Nash birbirlerini hırpalamaya devam ederlerken ben geride kalmıştım. Önceleri oyuncaklarla bisikletler, sonrasında kadınlar için kavga etmeyi sürdürdüler.

"Babamın bununla ne ilgisi var?"

Knox yardım için kardeşine baktı.

Nash ayaklarına baktı. "Neden gidip kendimize bir içki daha almıyoruz? Kendimizi zahmetten kurtarırız."

"Bana neden her hafta birbirinizin kanını akıttığınızı ama bana camdan bir bibloymuşum gibi davrandığınızı anlatmadan olmaz." Sloane'un kelimelerini aynen kullanmak onun tadını daha da özlememe neden olmuştu.

"Dayak yemek bizim için seninle aynı anlama gelmiyor," dedi Knox en sonunda. "Eğer baş belası kardeşimin ağzına yumruk atıyorsam bu onu sevdiğim ve beni kızdırdığı içindir."

"Açıkla."

"Siktir," diye mırıldandı Nash.

Sabırsızlanmaya başlayıp, "Bitir şunu," diye emrettim.

"Sana vurmuyorduk çünkü zaten evinde dayak yiyordun. Babanın sana bağırıp çağırması çok boktan bir şeydi. Belki neler olduğunu tam olarak bilmiyorduk ama aptal değildik. En azından *o kadar* aptal değildik," diye düzeltti Knox.

"Siz ikiniz aradaki farkı bilmediğimi düşündüğünüz için mi benimle kavga etmiyorsunuz? Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Birbirlerine bakıp ardından omuz silktiler. "Temel olarak," dedi Nash.

"Aynen," diye onayladı Knox. "Ayrıca yumruktan ziyade süslü bir avukatla saldırman daha olası."

Ceketimi çıkarıp en yakındaki pikabın bagaj kapağının üzerine attım.

Knox tezahürat yaptı. Barın yan kapısı açıldı, Stef ile Jeremiah ellerinde içkileriyle dışarı çıktılar.

"Bunu kaçırmak istemediğimizi söylemiştim," dedi Jeremiah.

"Birinin suratına yumruk yemediği bir gece geçiremez miyiz?" diye homurdandı Nash.

"Bu gece olmaz," dedim kararlılıkla.

"Bundan emin misin?" diye seslendi Stef. "İkiye teksin."

"Sen varsın," dedim bir kolumu sıvarken.

"Varım ama bu durumda ben Sloane'un tarafındayım. Muhtemelen o an sana mantıklı gelen ama gerçekte tamamen saçma olan nedenlerle harika bir kıza kazık attın. Burada oyumu Morganlardan yana kullanmalıyım."

Ahlak anlayışı sinirimi bozmuştu.

"Aynı fikirdeyim," diye onayladı Jeremiah.

Dikkatimi diğer koluma verip manşetin düğmelerini açtım ve kıvırmaya başladım. "Hepinizden nefret ediyorum. Ne halt ediyorsunuz siz?"

Knox ileri geri volta atarak boynunu çeviriyor, sırayla her bir kolunu göğsüne doğru uzatıyordu.

"Belli ki bu adam otuz yaşından beri hiç dövüşmemiş," dedi Knox kardeşiyle sohbet eder gibi.

"Isınmalısın," diye bilgilendirdi Nash çömelirken.

Knox boynunu tekrar çevirdikten sonra omuzlarıyla daireler çizmeye başladı.

"Siz eziklerin barda hiçbir şeyin farkında olmayan pislikleri yumrukladığı günlere ne oldu?" diye sordum.

Kollarını öne arkaya çevirirken, "Bir yumruk atıp sırtında bir kası kopardığında ve kendi kıçını silemeyecek hale geldiğinde konuşuruz," diye öğüt verdi Nash.

"Bu düşündüğümden daha da heyecansız oldu," diye yakındım.

Çeneme bir yumruk yediğim anda başım geriye savruldu.

Kafamın içi bir kilise çanı gibi çınlarken, "İşte hiçbir şeyin farkında olmayan bir pisliğe *böyle* yumruk atılır," dedi Knox neşeyle. "Daha iyisini yap. Kadınlara bok gibi davranma. Özellikle de Sloane'a."

"Tanrım." Eğilip çenemi ovuştururken doğru zamanı kollamaya başladım. "Ona bok gibi davranmadım. Aramızda yaşananların önemsiz olduğu konusunda anlaştık, sonra o önemsiz şeyi bitirdik."

"Bunun saçmalık olduğunu sen de biliyorsun. Ayrıca bu kadar çabuk çekilemezsin. Nash henüz bir kere bile vurmadı," dedi Knox omzumu iterek.

"Hadi içeri dönüp içelim." Nash'in sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

"Daha ona vurmadın bile. Oldukça tatmin edici bir şey," dedi Knox.

"Sanırım sadece onu aşağılayıp, küçük sarışın bir kütüphaneciden korkan bir ödlek olduğu için ona hakaret edeceğim," diye belirtti Nash.

O küçük sarışın kütüphaneci hepimizden daha korkutucuydu, bunu hepimiz biliyorduk.

Knox kardeşine bakmak için hafifçe döndüğü için geldiğimi görmedi. Yumruğum güçlü bir şekilde yüzünün yan tarafına isabet etti. Yana doğru tökezledikten sonra sırıtarak toparlandı. "İşte *bu* daha iyi."

"Benim sıram," diyen Nash pozisyonunu aldı. "Sloane'a tek gecelik bir ilişkiymiş gibi davranamazsın. Aranızda ne geçtiği ya da nasıl bittiği önemli değil, ona saygılı davranacaksın."

"Siz ikiniz kimsiniz? Onun ağabeyleri mi?"

Yumruk atıyormuş gibi yaptığımda Nash eğildi. Mide boşluğuma bir kroşe indirince nefessiz kaldım. Kolumu tekrar savurarak çenesine bir yumruk indirdim.

Lanet olası bir polis şefi olan arkadaşım hırıldarak sırıtarak kolunu geri çekti. Gardımı almaya çalıştım ama yeterince başarılı değildim. Mavi yakalı, yasalara saygılı polis yumruğu burnumun üstüne isabet etti.

"Bir çıtırtı duymadım," dedi Knox.

"Kendimi tutuyorum, tamam mı?" Nash'in mırıldanması sol yum-

ruğum kötü omzuna değince homurdanmaya dönüştü. "Ah, birileri kirli oynamak istiyor," diye alay etti.

"İkinizin de aklını başına getirmek istiyorum. Sloane benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Saçmalık." Nash kelimesini hızlı bir yumrukla noktaladı. "Lisedeyken seni onun yatak odasının penceresinden çıkarken görmüştüm. Ona nasıl baktığını görüyorum. Sanki o lanet olası bir güneşmiş, ona doğrudan bakmaman gerektiği halde kendine engel olamıyormuş gibisin."

Kardeşini itip gözüme bir yumruk indirirken, "Hiçbirimiz engel olamıyoruz, geri zekâlı," dedi Knox.

"Ben siz değilim. Bir ilişki için uygun değilim. Özellikle en başta ikimizin de istemediği bir ilişki için," diye karşı çıktım.

Knox yumruğumu savuşturdu. "İstemediğini söylemen istemediğin anlamına gelmez."

Nash su şişesinden bir yudum aldı. "Bu salak, Naomi'yle sahte bir randevuya çıktıktan sonra onu gerçekten terk etmeye çalıştı."

"Suyu nereden buldun sen?" Nefes nefese kalmıştım. Konuyu değiştirmek için Knox'un suratına bir tokat attım.

Hiç etkilenmemişti.

"Ona âşık değilim, pislikler." Kelimeler ağzımda tuhaf bir tat bıraktı. Sebebinin kan olduğunu düşündüm.

"O kuruntulu bir salak." Stef yan taraftan seslendi.

"Katılıyorum," diyerek tekrar devreye girdi Nash.

"Onun için üzülüyorum," dedi Jeremiah.

Telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye başlayan Stef'e, "Eğleniyor musun?" diye sordum.

"Son derece."

Nash ve ben saygılı, tempolu bir şekilde birbirimize yumruk atmaya devam ettik. O kadar saygılıydık ki, otoparka yeni gelen müşteriler bile izlemek için etrafımızda toplaşma zahmetine girmediler.

Ön tarafa ilerlerken, "İyi akşamlar, millet," dedi Harvey Lithgow. Deri pantolon giymiş ayı gibi bir adamdı.

"İyi akşamlar, Harvey," dedik hep bir ağızdan.

Öne atlayıp karnıma bir yumruk indiren Knox'a, "Hâlâ kendini tutuyorsun," diye yakındım. Vücudumun üst kısmı şimdiden bir kamyon tarafından ezilmişim gibi ağrıyordu.

"Evet," dedi kolayca.

"Geri çekilmeye devam edersen bunu kendi lehime kullanacağım," diye uyardım. Çenesine tam isabet eden bir dirsek attıktan sonra karnına bir yumruk indirdim.

Ağzına dolan kanı çakılların üzerine tükürüp sıyrıtı. "Yap da ne olacağını gör."

Bundan sonrasına kavga demek doğru olmazdı. Birbirimize karşı gerçek bir düşmanlığımız olmadan, geçmişimizi kullanarak birbirimizin savunmalarını aşıp acınası vuruşlar yaptık.

"Hâlâ pes etmedin mi?" diye homurdandı Nash.

Hepimiz yerdeydik. Nash'i dizlerinin üzerine çöktürmüştüm ama serçeparmağımı koparmak için takdire şayan bir çaba sarf ediyordu. Knox sol kolumu arkama kıvırmıştı, ben de ayağımla onun kasıklarına bastırıyordum.

"Herkes gülümseyip 'beyinsiz' desin." Stef tam karşımıza geçmişti. Jeremiah da onun önünde durup erkek arkadaşı bir fotoğraf daha çekerken sevimsiz bir gülümsemeyle başparmaklarını kaldırıyordu.

"Bize kendini dövdürtme," diye uyardım onu.

Merhamet gösterip serçeparmağımı bırakan Nash'i serbest bıraktım, ardından Knox'un kalçasına yarım yamalak bir tekme attım. Üçümüz de yara bere ve kanlar içinde çakılların üzerine yığıldık.

"Beni dövdüğünüz için Sloane sizi mahvedecek," diyerek ceketimi atması için Stef'e parmaklarımı şıklattım ama onunla yüzüme vurdu.

Nash'in suyunu bitirirken, "Hayatta olmaz," dedi Knox. "Kız senden nefret ediyor. Muhtemelen bize ödül verecektir."

Başımı sallayıp sigaramla çakmağımı çıkardım. "Bu eğlenceyi kendisine tattırmadığın için çok kızacak."

"Neden onunla şansını denemiyorsun?" diye sordu Nash.

Tütünün ilk nefesteki tatlı yakıcılığının keyfini çıkardıktan sonra nefesimi gece göğüne doğru üfledim. "Çünkü o benim için fazla iyi."

Kardeşler kahkahalarla güldü.

"Ne?" diye sordum.

"Angelina için yeterince iyi olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Nash gülerek.

Knox sırıttı. "Papatyayla aynı ligde bile olmadığımı düşündüğünüzü *biliyorum*."

"Bu doğru," diye onayladı Stef. "İkisi de sizin için bin kat fazla iyi."

"İlişkilerin insana kendini değerli hissettirmesi gerekmiyor mu?" diye sordum. Kulağa terapistimin söyleyeceği bir şey gibi gelmişti.

"Kendini değerli hissetmeni sağlayabilecek tek aptalın sen olduğundan eminim," dedi Nash.

"Kadının kadar iyi ya da ondan daha iyi olduğunu düşündüğün an, her şeyin cehenneme dönmeye başladığı andır," diye açıkladı Knox.

Kanayan dudağımı koluma silip sigaramdan bir nefes daha çektim. "Yani ne yapmak gerekiyor? Onları kendi seviyemize mi indiriyoruz?"

Knox bana bezelye büyüklüğünde bir çakıl taşı fırlattı. "Hayır, seni lanet olası moron. Şanslı hayatımızın geri kalanını onlara yetişmeye çalışarak geçirmemiz gerekiyor."

"Kulağa yorucu geliyor."

"Kalbi zayıf olanlara göre olmadığı kesin," dedi Jeremiah.

Çenemi ovuşturdum. Yüzüm ve yumruklarım fena halde acıyordu ama göğsümdeki gerginlik biraz daha gevşemiş gibiydi.

Honky Tonk'u işaret edip, "İçeri geliyor musun?" diye sordu Knox.

Başımı sallayarak reddettim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Stef ile Jeremiah, Morgan kardeşleri ayağa kaldırdı.

Nash uzanıp elini omzuma koydu. "Sen kötü bir adam değilsin, Luce. Sadece aptalın tekisin."

"Teşekkürler," dedim dümdüz bir sesle. Kardeşlerin birlikte bara doğru topallayarak yürümesini izledim. Jeremiah da Stef'e göz kırpıp onları takip etti.

Stef'in uzattığı eli tuttum.

"Biliyor musun, son birkaç haftayı kendimi ikinci, üçüncü ve dördüncü kez sorgulayarak geçirdim," dedi bana bakarak.

"Ne konuda?" Sol gözüm şiştiği için onu görmekte zorlanıyordum.

"Her konuda. Buraya taşınmak. Jeremiah ile işleri resmiyete dökmek. Bağlanmak."

"Bağlanmak konusunda temkinli olmakta yanlış bir şey yok," dedim ağrıyan çenemi kontrol ederek.

"Temkinli olmak başka, korkak olmak başka."

"Hadi oradan," diye mırıldandım.

"Dinle, ben ilişki tavsiyesi verecek son kişiyim," diye itiraf etti Stef. "Ancak ona bakış şeklin bunun sadece keyifli zaman geçirmekten ibaret olmadığını söylüyor."

"Bu lanet kasabadaki herkes, herkesin sonsuza dek mutlu bir hayat sürebileceğini sanıyor. Bizim durumumuz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır ama en azından şansımı denemenin daha iyi olup olmayacağını düşünmeme neden oluyorsun. Belki de kalbimin parçalanması, en başta denemekten korkmaktan daha iyidir."

"Aşk erkekleri aptallaştırıyor," diye takıldım.

"Evet, öyle yapıyor. Peki bunu inkâr etmek bizi daha da aptallaştırmaz mı?"

OTUZ BEŞ

BENİ SEVİYORSUN, SENİ APTAL

Sloane

"Aralıklı ağlama krizlerine ne iyi gelir? Izgara tavuklu salata mı, yoksa peynirli sandviç mi?" diye sordu annem elinde iki paket tutarak.

Günlerden pazartesiydi, annemle birlikte babamın bazı eşyalarını gözden geçirmek için izin almıştım. Ebeveynlerimin yatak odasında babamın kitap koleksiyonunu gözden geçirerek neleri saklayacağımıza, neleri bağışlayacağımıza ve neleri satacağımıza karar veriyorduk.

"Gözyaşları peynirli sandviçleri daha sulu hale getirir. Izgara peynire ne dersin?"

"Mükemmel! Hemen köşede kaliteli bir ızgara peynirci var. Sipariş vereyim," dedi annem.

Açıkçası aç değildim. Bu cümleyi nadiren kurardım çünkü bu cümle genellikle bir mide rahatsızlığının başlangıcına işaret ederdi. Ancak bu seferki mide rahatsızlığı değildi, bu bir utançtı. Cuma gecesi Honky Tonk'tayken Lucian'la -ve aletiyle- karşılaştıktan sonra kendime çok kızmış, biraz da suçlu hissetmiştim.

Başka bir adamla randevum vardı -kâğıt üzerinde mükemmel bir biriydi-, yine de ellerime hâkim olamamıştım. Koridordaki cinsel tuzağa gönüllü olarak düşmüştüm. Sonra Lucian'ın arkadaşlarından onu kontrol altında tutmalarını istemiştim, oysa ben de en az onun kadar hatalıydım. Bara döndüklerinde Knox ve Nash'in kan içindeki morarmış yüzlerine bakılırsa *epeyce* kontrol altında tutmuşlardı.

Kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım, davranışlarım yüzünden utanç içindeydim.

Annem yanıma dönüp zarifçe yere çöktü.

"Bu berbat bir şey," dedim yanan gözlerimden yaşlar süzülürken. "Babamı özlüyorum."

"Özlediğini biliyorum, tatlım. Ben de özlüyorum. Çok özlüyorum."

"Kahretsin!" diye feryat ettim. "Şimdiye kadar ağlamayı bırakmış olacağımı sanıyordum."

Islak yüzümü avuçlarının içine alarak, "Ah, bu kadar aptalca saf olmak," diye alay etti annem. "Yemek gelmeden önce birkaç yığına daha bakalım."

İkimiz de burnumuzu silip kendimizi toparlamak için bir süre durduk.

Virginia vergi hukuku üzerine kalın bir kitabı gösterirken, "Buna ne dersin?" diye sordum.

"Bağış. Ah! Bunu hatırlıyor musun?" Yıpranmış bir hukuk kitabını uzattı. "Maeve on yaşında avukat olmak istediğini söylediği için baban ona aile hukukundaki emsal kararlarla ilgili sorular sorardı."

Bu hatıranın sıcaklığı yumuşak bir battaniye gibi beni sardı. Annem mutfak adasında ödevlerime yardım ederdi. Babam ise Maeve'le birlikte kahvaltı köşesine geçip ellerinde not defterleri, önlerinde hukuk kitaplarıyla otururdu.

Babam büyük kızının kendi adımlarını takip etmek istemesinden büyük gurur ve heyecan duymuştu. Genç Maeve azimliydi, en iyisi olmaya kararlıydı.

"Kesinlikle saklanacak bir şey. Maeve kutusuna koy."

Kitabı kutuya yerleştirirken, "Sana muhtemelen seni üzecek bir şey sormam gerekiyor," dedi annem.

"Ebeveyn olmak böyle bir şey mi?" diye şaka yaptım.

"Lucian..."

Kıpırdamadan durdum. "Ne olmuş ona?" Kısa süren tedbirsiz kaçamağımızdan haberi olamazdı. Yoksa olur muydu? Bilse bir şeyler söylerdi, tabii şimdi bir şey söylemek üzere olabilirdi.

Annem koca bir mezuniyet dergisi yığınını ayaklarıyla geri dönüşüme ayırdığımız kısma doğru itti. "İkinizin pek konuşmadığınızı bi-

liyorum ama son zamanlarda onunla ilgili bir şey duyup duymadığını merak ediyordum. İki hafta üst üste yemeğimizi iptal etti, o zamandan beri telefonlarıma cevap vermiyor. Bu onun yapacağı bir şey değil, bu yüzden endişeleniyorum."

Görünüşe göre Lucian üç Walton kadınından ikisini terk etmişti. "İkiniz birlikte çok zaman geçiriyor gibisiniz," dedim ona.

"Bu konuda kibir yapma. Baban ve ben Lucian'ı çok sevdik. Odana ilk kez gizlice girdiğinden beri hayatımızın bir parçası oldu. İkinizin âşık olup bize bir sürü güzel torun vermemeniz en büyük hayal kırıklığımızdı."

Annem şaka yapıyordu. Yine de hayattaki mevcut hedeflerim ve Lucian'ın son zamanlarda vajinamı işgal etmesi göz önüne alındığında bu kişisel bir saldırı gibi hissettirmişti.

"Damadının *Michael B. Jordan** olması ihtimali, Lucian Rollins olma ihtimalinden daha yüksek," dedim dümdüz bir sesle.

"Sevimli ve yetenekli. Her Şükran Günü'nde o muhteşem yüze bakmak zorunda kalmak beni üzmezdi," diye takıldı annem. "Yani hiçbir şey duymadın mı? Endişeliyim. Gençlerin dediği gibi *ghostlayacak* türden biri değil. Özellikle buraya taşındığımızdan beri baban ve benim için çok şey yaptı. Onu özlüyorum."

Duygusal açıdan kısır olan bu adamın aileme nasıl destek olduğunu sorgulamak istiyordum ama annemin ses tonundaki hüznü duymak kendimi suçlu bir pislik gibi hissetmeme neden olmuştu. Lucian resmi olmayan ilişkimiz yüzünden annemden uzaklaştıysa, annem yanında olması gereken iki erkeği birden kaybetmiş sayılırdı. Bunun kabul edilemez olduğunu Lucian'a mümkün olan ilk anda bildirecektim.

"Eminim meşguldür," diye yalan söyledim. "Önümüzdeki hafta seni öğle yemeğine çağıracağına şüphem yok." Bunu yapacağından emin olmak için üzerine cehennem ateşi yağdıracaktım.

"Umarım öyle olur," dedi annem. Kalan hukuk kitaplarını halıya bıraktıktan sonra kitaplığın üstüne limonlu yüzey temizleyici sıktı. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Koca arayışın nasıl gidiyor?"

"Arayış... devam ediyor. Cuma gecesi Kurt Michaels ile ilk

* Amerikalı bir aktördür. (ç.n.)

randevum vardı." Söz konusu randevu sırasında koridorda Lucian'ı elimle tatmin ettiğimi eklemedim. Annemin bir sürtük yetiştirdiğini bilmesine gerek yoktu.

Annem toz almayı bırakıp, "Ee?" diye sordu.

"O iyi biri. Zeki, sevimli ve çocuklarla arasının iyi olduğu belli. Yuva kurmak istiyor. Ayrıca çıktığım diğer herkesin aksine evli değil, yalan söylemiyor veya kanundan kaçmıyor."

Anaç bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Ama?"

"Ama olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Annelik sezgisi. Tıpkı cezalıyken Sherry Salama'nın on altıncı yaş gününe gizlice gitmeyi planladığını bildiğim gibi."

İçimi çektim. "Kâğıt üzerinde mükemmel biri. Kahretsin, kişisel olarak da mükemmel. Ancak bir şey eksik..."

Arzu alevleri miydi? Pantolonunu yırtma ihtiyacı hissetmemem miydi? Sıra dışı bir kimyasal reaksiyon mu eksikti?

"Kıvılcım mı?" diye sordu annem.

Kıvılcım Lucian'la yaşadıklarımın yanında çok hafif kalıyordu.

Omuz silktim. "Belki çok fazla şey istiyorumdur. Belki de her şeyi tek bir kişide bulmam mümkün değildir. Yani kim çocuk bezi değiştiren, işine saygı duyan ve çarşafların arasında bir aşk romanı kahramanı gibi davranan bir kocaya sahip olabilir ki?"

Annem kolunu omzuma attı. "Bilsen şaşırırdın."

"Bunu bana babamla olan seks hayatını anlatmak için kullanacaksan terapi faturasını sana gönderirim."

"Çek defterimi getireyim."

İnleyip ona doğru yığıldım. "Bu süreç neden bu kadar zahmetli olmak zorunda?"

"Değerli hiçbir şey kolay değildir. Bir eş bulmak tüm kutuları işaretlemekle ilgili değildir. Kimse mükemmel değildir. Sen bile, Sloaney Çokbilmiş. Âşık olmak, seni yalnızken olduğundan daha iyi yapan birini keşfetmektir ve bunun tersi de geçerlidir."

Halıyı çekiştirdim. "Ya seni incitmişlerse?"

"İnsanlar hata yapar, çok fazla hata yaparlar. Hangilerinin affedilebilir olduğuna sen karar verirsin."

"Babam ne tür hatalar yapardı?"

"Her zaman geç kalırdı. Eve iş getirirdi. Özellikle kendisi için önemli olan bir dava üzerinde çalışırken içine kapanıp bizimle birlikte olmazdı. Berbat bir moda zevki vardı. Her zaman market arabasına gizlice abur cubur atardı."

Kıkırdadım.

"Ancak iyi yönleri her zaman kötü yönlerinden ağır basardı. Babanla çok sağlam bir seks hayatımız vardı, anlarsın ya," diye ekledi annem muzip bir gülümsemeyle.

"Anne!"

Gülmekten yere yığıldı. "Ah, bu hiç eskimiyor."

"Beni içmeye zorluyorsun," diyerek yanına yatıp tavana baktım.

"Sadece yardımcı oluyorum."

"Anne? Sana gerçekten söyledim mi bilmiyorum ama harika bir anne olduğun için teşekkür ederim. Sen ve babam bana hiçbir zaman başaramayacağımı hissettirmediniz..."

Annem doğrulup aramızdaki kutudan bir mendil alarak gözlerini sildi. "Sloane, içten duygularını takdir ediyorum ama yakın zamanda ağlamayı bırakmamı istiyorsan önümüzdeki on saniye içinde bana hakaret etsen iyi edersin."

"Roston kuru ve bence diş takıntın tüyler ürpertici."

Kapı zili çaldığında hâlâ yarı ağlıyor yarı gülüyorduk.

Annem ayağa kalktı. "Yemeği alayım." Kapıya doğru ilerlerken gürültüyle burnunu sildiğini duydum.

Milyonlarca kiloluk bahçe kitapları kutusunu kaldırıp yazı masasına götürdüm. Kutuyu masanın üzerine kaydırırken yanlışlıkla bir yığın evrakı havaya uçurdum.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Yere diz çöküp kâğıtları toplamaya başladım. Ölüm belgesi kopyaları, tebrik kartları ve ilaç faturalarını özensizce üst üste yığdım.

"Yerde piknik mi yapalım, yoksa medeni insanlar gibi masada mı yiyelim?" diye seslendi annem.

"Yerde," diye bağırırken duvarla masanın ayağı arasına düşen son bir kâğıdı fark ettim. Sürünerek gidip kâğıdı aldım.

Yığının en üstüne koyarken bir isim gözüme çarptı.

Kaşlarımı çatarak belgeye baktım.

Lichtfield Laboratuvarı.
Tamamı ödenmiştir.
Lucian Rollins.

İçimi buz gibi bir şok dalgasının kapladığını hissettim.

Annem kafasını kapıdan içeri uzattı. "Biraz daha şarap ya da maden suyu ister misin, yoksa domates çorbası sipariş etmeyi unuttuğum için *Bloody Mary*'ye mi geçelim?"

Belgeyi kaldırıp gösterirken, "Bu nedir?" diye sordum.

Kâğıda bakış attığında bir an için yüzünde suçluluk duygusu belirdi, ardından ifadesi istemsizce yumuşadı. "Bu sana söylememem gereken bir şeydi."

"Senin *derdin* ne?" diye sordum. Elimdeki evrakı bir bando takımına liderlik ediyormuşum gibi sallayarak Lucian'ın ofisine dalmıştım.

Masasının başında bana o soğuk, ifadesiz maskesiyle bakıyordu. Oysa gözlerinde sıcaklık ve yüzünde morluklar vardı. Unvan maçını kaybetmiş kahraman bir boksör gibi görünüyordu.

Arkamdaki kapı eşiğinde durarak, "Özür dilerim, efendim," diye söylendi Petula. "Düşündüğümden daha hızlıymış."

"Sorun değil," dedi Lucian. Ancak ses tonuyla bir sorun olduğunu ima etmişti.

"Kıçına tekmeyi bas," dedi Petula sessizce. Ardından ortadan kayboldu.

Karşısındaki sandalyede oturan kadına, "Gidebilirsin, Nallana," dedi Lucian.

Kadının elleri *Nine Inch Nails** *sweatshirt*'ünün ceplerindeydi. Eğleniyor gibi görünüyordu. "Ama ben kalıp gösteriyi izlemek istiyorum."

Gözleri hâlâ benim üzerimdeyken, "Git buradan," dedi Lucian.

İç çekerek sandalyeden kalktı, bana göz kırpıp gitti.

Kâğıdı masasının üzerine bıraktıktan sonra sırf pislik yapmak için parmak uçlarımı tertemiz camın üzerinde gezdirdim. "Açıkla."

"Sana hiçbir açıklama borçlu değilim. Gitmen gerekiyor."

* Amerikalı bir *rock* grubudur. (ç.n.)

"Bunu açıklayana kadar olmaz," dedim parmağımı kâğıda bastırarak.

Kâğıda baktı ardından çekmecesine uzanarak hiç beklemediğim bir şey yaptı. Pislik herif seksi bir okuma gözlüğü taktı.

Sanki evren benimle alay ediyordu. Çarşafların arasında dünyamı sallayan ve okuma gözlüğü takan seksi adam istemediğim tek erkekti.

"Bu ödenmiş bir faturaya benziyor," dedi sanki gezegendeki en aptal insan benmişim gibi. "Şimdi sakıncası yoksa seni burada istemiyorum."

"Bunu *biliyorum*, seni çekilmez sersem. Bu sağlık sigortası tarafından karşılanmayan deneysel bir kanser tedavisi için tıbbi bir fatura. Üzerinde neden *senin* adın var?"

"Pek çok şey üzerinde benim adım var." Gözlüklerini çıkarıp kâğıdı ayaklarının dibindeki öğütücüden geçirdi. "Hepsi bu kadarsa güvenliğe sana dışarı kadar eşlik etmesini söyleyeceğim."

Daha önce hiç tanık olmadığım kadar gergin ve endişeliydi.

"Cevapları almadan gitmeyeceğim. Ne kadar çabuk anlatırsan o kadar çabuk giderim."

Masasının üzerindeki telefona uzanarak bir arama yaptı. "Bayan Walton beş dakika içinde annesinin evine gitmek için bir refakatçiye ihtiyaç duyacak."

Kollarımı kavuşturup telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken ona ters ters baktım.

"Evet. Aracını kontrol ettirin, ayrıca bir koruma gönderin." Telefonu aniden kapatarak bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Sorularını sor, sonra gitmen gerekiyor."

İradeli olmaya çalışıyordum. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için bir nefes aldım. "Lucian, babamın astronomik derecede pahalı kanser tedavisi faturasının üzerinde neden senin adın var? Bana klinik bir deney olduğu söylenmişti? Bu tedavi sayesinde bizimle altı hafta daha geçirme şansı oldu..." Sesim acınası bir şekilde titriyordu.

Aramızdaki gerilim dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Birbirimize bakmaya devam ederken gözlerime yaşlar doldu.

"Bunu yapma, Sloane," dedi sessizce. "Lütfen."

"Hayatında bir kez olsun benimle konuş," diye yalvardım.

"Bunu annenle konuşmalısın."

"Seninle konuşmamı söyledi."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Seninle bir Noel daha geçirmek istiyordu."

Bir adım geri çekilip ellerimi yüzüme götürdüm.

"Ağlamayacaksın, değil mi?" diye sordu sertçe.

"Şu anda çok fazla duygu yaşıyorum, hangisinin galip geleceğinden emin değilim," dedim ellerimin arkasından.

"Bana kızgınsın," diye tahminde bulundu.

"Babamla birkaç hafta daha geçirebilmem için yedi haneli rakamlar harcadığın için kızgın değilim, göt surat. Bunun için minnettarım ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama neden bana söylemeden böyle bir şey yaptın? Bunu neden sakladın?"

"Belki de derin nefes almayı denemelisin? Dışarıda. Ofisimden uzakta."

"Başka ne var?" diye sordum.

"Seni anlamıyorum," derken bakışlarını kapıya doğru çevirdi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp lanet kravatını kavrayarak gözlerinin içine baktım. "Bana karşı dürüst olman için sana son bir fırsat veriyorum. Hayatını mahvetmişim gibi davranırken bana hiç söylemeden benim yararım için başka neler ödedin, bağışladın ya da yaptın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Derin bir nefes aldım. "Mesela Yoshino Holding, Stella Ortaklık ve Bing Grup sana bir şey çağrıştırmıyor mu?"

Yüzü sertleşti.

"Çok yoğun bir günün ortasındayım..."

Kravatına sertçe asıldım. "Ne kadar meşgul olduğun umurumda değil, Lucifer. Bu konuşmayı yapacağız."

Taş gibi sessizliği ona yalnızca zarar veriyordu.

"Yoshino Holding Vakfı kütüphanenin bilgisayar sistemini yükseltmemize, tablet ve dizüstü bilgisayar ödünç verme programlarını başlatmamıza olanak tanıyan yüz bin dolarlık bir hibe sağladı. Stella Ortaklık, Naomi için bir pozisyon yaratmak dahil olmak üzere halk

etkinlikleri yapabilmemiz için kütüphaneye yetmiş beş bin dolarlık bir hibe verdi. Bing Grup, tesadüfen benim kütüphaneme de ev sahipliği yapan Knox Morgan Belediye Binası'nın geri kalan bina masraflarını karşılamak için cömert bir bağışta bulundu."

"İşin bittiyse..."

"Lucian, tüm bu kuruluşlar isimlerini kiraz ağacı çeşitlerinden almış ve hepsinin sahibi *sensin*." Her şey kafamda hayal bile edemeyeceğim bir resme dönüşüyordu.

Alayla karışık güldü. "Bu bilgileri nereden aldığını bilmiyorum ama seni temin ederim..."

"Ben bir *kütüphaneciyim*, seni koca götlü baş belası. Bir şeyler bilmek benim işim! Anlamadığım şey, senin de çok güzel ifade ettiğin gibi beni görmeye bile tahammül edemediğin halde neden *benim* hayallerimi *kendi* paranla finanse ettiğin."

"Vergi indirimimi sana açıklama gereği görmüyorum."

Ondan uzaklaşıp volta atmaya başlarken, "Zımbanı pencerenden dışarı mı, yoksa kafana mı fırlatmak istediğimi bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Pencereyi tercih ederim," dedi arkamdan.

Masasının önünden geçerken aşağı baktığımda hâlâ açık olan üst çekmecede tanıdık bir şey gördüm. "Aman Tanrım," diyerek kırık gözlüğü kaptım. *Benim* kırık gözlüğümdü. Knockemout'taki Cadılar Bayramı kargaşasında düşürmüş, daha sonra bulamamıştım.

Bana yaklaşarak, "Eşyalarımdan uzak dur," dedi Lucian.

Gözlüğü havaya kaldırdım. "Madem senin için bir şey ifade etmiyordum, neden babamla daha fazla vakit geçirmemi sağladın? Neden davalarıma bu kadar çok para bağışladın? Geçen sonbahar "Kitap mı, Şeker Mi?" etkinliğinde kaybettiğim *gözlüğümü* neden masanın üst çekmecesinde saklıyorsun?"

"Sesini alçalt, yoksa güvenlik seni buradan çıkarır," diye hırladı.

"Konuş, Lucian."

Hışımla toplantı masasındaki kristal sürahiye yönelirken, "Bilmece gibi konuşarak zamanımı boşa harcayacaksan otur da biraz su iç," diye homurdandı.

"Beni seviyorsun, seni aptal. Çocukluğumuzdan beri beni sevi-

yorsun. Güvenini kırdığımda bile beni sevdin. Her şeyi düzelttikten sonra da sevdin. Beni *hâlâ* seviyorsun."

Adımlarını durdurup bana ters ters baktı. "Sen hiçbir şeyi düzeltmedin. Neredeyse kendini öldürtüyordun. Eğer saat önce dışarı çıksaydı, seni öldürebilirdi. Benim önemsediğim şeylere böyle yapardı. Hiçbir mahkeme kararı seni ondan koruyamazdı."

"Yani arkadaşlığımızı bir sır olarak saklayarak beni korudun. Beni uzaklaştırarak korumaya devam ettin. Ben sadece deli, meraklı bir komşu kızıydım."

"Seni incitmenin bir yolunu bulurdu. Seni incitmenin bir yolunu *buldu*."

"O artık yok, Lucian. Öldü. Şimdi bahanen ne?"

"Bunlar nerden çıktı bilmiyorum ama kendini küçük duruma düşürüyorsun. Seni sevmiyorum," dedi ısrarla.

Sesi ifadesiz ve soğuk, yüzü taş gibiydi. Ancak gerçeği, gözlerindeki özlemi görebiliyordum.

"Nihai cevabının bu olduğuna emin misin?" diye fısıldadım.

"Seni sevmiyorum," dedi ısrarlı inadını sürdürerek.

Titrek bir nefes verdim. "Bunca yıldan, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ bana karşı dürüst bile olamıyorsun."

"Dürüst davranıyorum," dedi gözlerime doğrudan bakmadan.

"Beni seviyorsun," diye tekrarladım. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Beni seviyorsun ve hiç denememekten memnunsun. Bu üzücü değil. Bu acınası bir durum."

"Gitmen gerek, Sloane," dedi sertçe.

Kalbim bir öğütücünün içinde sıkışmış gibiydi. Her şey canımı acıtıyordu.

"Gideceğim." Kapıya doğru yöneldikten sonra durdum. "Babamla geçirdiğim o son aylar için sana olan borcumu asla ödeyemeyeceğim."

Bir elini saçlarının arasından geçirerek, "Bana borcunu ödemeni istemiyorum," diye mırıldandı. "Buraya bir daha gelemezsin. Güvenli değil."

"Tamam ama bana bir daha hiçbir şey veremezsin. Artık gizli ba-

ğış yok. Artık bana göz kulak olmak yok. Şaşırtıcı cömertliğin için teşekkür ederim ancak şunu anla. Senden başka bir şey kabul edemem. Asla."

"Neden?"

"Çünkü tüm bu olanlardan sonra ikimizin de temiz bir sayfayı hak ettiğini düşünüyorum."

Gözleri yüzümde gezinirken uzun bir süre hareketsiz kaldı, bulamayacağı bir şey arıyordu. "Hiçbir zaman biz diye bir şey olamazdı, Sloane. Bundan emin olmanın bir yolunu bulurdu."

Başımı iki yana salladım. "Baban öldü, Lucian. Hiçbir zaman biz diye bir şey olmayacağından emin olan sensin."

Ofisten çıkabilecek kadar uzun süre kendime hâkim olabilmeyi umarak tekrar kapıya yöneldim. İki iriyarı güvenlik görevlisi koridorda beni bekliyordu. Kapı aralığında duraksayıp son bir kez arkamı döndüm. "Seni sevmiştim. Biliyor musun? Çocukken seni sevmiştim ve sanırım yine sevebilirdim."

Gözleri fırtınalı bir ifadeye büründü. Fakat hiçbir şey söylemeden olduğu yerde kaldı.

"Bu arada," diye devam ettim. "Benimle işinin bitmesi annemi de yalnız bırakmanı gerektirmiyor. Seni özlüyor, bu yüzden lanet telefonunu alıp onu ara."

"Bu şu an için iyi bir fikir değil," diye geçiştirdi.

"Onu öğle veya akşam yemeğine, birlikte her ne halt ediyorsanız ona götür. Bunu şimdi yap. Yoksa zaten yas tutarken onu incittiğin için sana işkence etmenin yeni ve yaratıcı yollarını bulacağım. Annemi yalnız bırakma."

"Zamanlamam kötü mü, patron?" dedi Nolan iki güvenlik görevlisinin arasında durarak. Elindeki kalın dosyaya bakmayı bırakıp başını kaldırdı. "Neyse, boş ver. Hiç de iyi bir zaman değil. Seni gördüğüme sevindim, sarışın."

OTUZ ALTI

ÇOK FAZLA AKSİLİK

Sloane

"Mary Louise hakkındaki *podcast* röportajın çok fazla tıklanıyor."

"Gerçekten mi?" dedim dondurmamı saat yönünde karıştırarak.

Kurt Michaels zeki, çekici ve yakışıklıydı. Baba şakaları yapıp seksi hırkalar giyiyor, seksi inek gözlükleri takıyordu. Sadece cinsel cazibeden ibaret bir "babacık" olan *bazılarının* aksine tam baba olacak biriydi.

Elimi tutuyor, benim için kapıları açıyor ve beni dikkatle dinliyordu. Mary Louise davası gibi benim için önemli olan şeylerle ilgileniyordu. Üstelik önceki iki buluşmamızda bir kez bile acil durum numarası yapma ya da banyo penceresinden tırmanma ihtiyacı hissetmemiştim. Ayrıca çarpıcı bir şekilde *Michael B. Jordan*'a benziyordu.

Bu üçüncü randevumuzdu, aklıma seks fikri geldikçe kalbim çarpıyordu. İyi türden bir çarpıntı değildi. Kurt'ün yatakta kötü olacağını düşünmüyordum. Okulun Facebook sayfasında paylaşılan Noel konseri videosundaki dans hareketlerini incelemiştim, kalçalarını nasıl oynatacağını biliyordu. Ayrıca önceki iki randevumuzu mükemmel iki öpücükle sonlandırmıştık.

Ancak içten içe -vajina bölgemde- Lucian Rollins'in beni mahvettiğini biliyordum. Zihinsel olarak ne kadar kötü olduğunu kabul etmeye hazır değildim.

Kurt koyu tenli, pürüzsüz elini masanın üzerinden uzatıp elimi sıktığında yerimden sıçradım.

"Sloane," dedi beklentiyle.

"Ne oldu?" Bana bir soru sorup sormadığını hatırlamaya çalıştım.

"Sanki başka bir yerdeymişsin gibi bir hisse kapıldım. Muhtemelen başka biriyle?"

Yüzümü buruşturdum, ateşli bir randevuya çıkmış bekâr kız görüntüm oyuncak bir kule gibi yıkılıyordu. "Aslında öyle değil. Senden gerçekten hoşlanıyorum," dedim ısrarla.

"Oldukça hoşlanılası biriyimdir," diye dostça kabul etti.

"Harika bir koca ve baba olursun. Ayrıca bariz bir tehlike işaretin ya da üstesinden gelinmesi imkânsız bir duygusal travman yok."

Yüzünde o seksi gülümsemelerden biri belirdi. "Ne diyebilirim ki? Ben gerçek bir hazineyim. Neden 'sorun sende değil, bende' kısmına geçmiyorsun?"

Sızlanarak yarısı yenmiş dondurma kabına baktım. "Bunu herkesin söylediğini biliyorum ama bu durumda doğru. Gerçekten sorun sende değil. Tamamen benimle ilgili."

İyi bir dinleyici gibi başını eğdi. "Başka birine karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Bunu nasıl... Neyse, boş ver. *O tür* hisler değil. Daha çok başka birine karşı öfke, kızgınlık ve hiddetle doluyum. Cidden, nasıl bildin?"

Bir nefes verdi. "Ben de başka birini unutmaya çalışıyorum. Ya da deniyorum. Bir ilişkiye hazır değildi. Bu yüzden hayatıma devam etmeye çalışıyorum."

"Aynen, dostum," diye itiraf ettim. Rahatlamış bir şekilde sandalyeme yaslandım. "Fakat ben onu unutmak istemiyorum. Onu defetmek istiyorum. Onu bir daha asla görmemek bir seçenek değilse, o zaman hiçbir şey hissetmemenin bir yolunu bulmak istiyorum."

"Kulağa hâlâ çok güçlü duygular besliyormuşsun gibi geliyor."

"Cinayete meyilli duygular," dedim. "O benim için tamamen yanlış biri. Benim istediğim hiçbir şeyi istemiyor. Kahretsin, beni bile istemiyor. Ben de onu istemiyorum. Sadece aramızda fiziksel bir bağ var... tabii başka bir adamla randevum varken bunu konuşmamalıyım."

Omuz silkti. "Belki de hayatına devam edebilmek için bir tür kapanışa ihtiyacın vardır."

"İnan bana. Normal, aklı başında bir insanın ihtiyaç duyacağı tüm kapanışları yaptım ama içimde aptal bir romantik var. O yanım da

geri kalan her şey kötüyken fiziksel çekimin nasıl bu kadar güçlü, bu kadar iyi olabileceğini merak ediyor." Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Kendimi daha fazla aşağılamadan önce bana kendi durumundan bahset."

Kurt yüzünü buruşturdu. "Anlatırsam *bana* karşı cinayete meyilli duygular hissedebilirsin."

Canlandım. "Güven bana. Benden daha kötü olamazsın."

"Bunu söylediğine pişman olacaksın."

Çok ciddi ve endişeli görünüyordu.

"Aramızdaki ilişkinin geleceği yok, değil mi?" diye onaylamak istedim.

"Ne yazık ki öyle görünüyor."

"Tamam o zaman. Bu seni daha iyi hissettirecektir. Honky Tonk'ta ilk randevumuzda geçmişte görüştüğüm adamla karşılaştım. Benimle seks dışında bir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmesine rağmen aptal gibi evine gelmemi istedi. Hormonlarını kontrol edemeyen bir sürtük gibi aptallık edip yaklaşmasına izin verdim. Koridorda biraz ileri gittik, ardından ona benimle bir daha asla konuşmamasını söyledim."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu beni daha iyi hissettirdi."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Gerçekten mi? Anlat bakalım. Benim itirafımdan daha kötü olamaz." Yükümden kurtulup rahatladığımı hissederek ağzıma bir kaşık dolusu dondurma attım.

"Ablana aşığım."

Dondurmam boğazımda kaldı, bu darbeye hazırlıksızdım. "Affedersin?" diye mırıldandım.

"Al şunu," dedi bir bardak suyu bana doğru iterek. "İster iç ister yüzüme fırlat."

"Maeve'e mi?" dedim tiz bir sesle.

Başını salladıktan sonra elini yüzünde gezdirdi. "Geçen yaz başladı. Okulun son toplantısında tanışıp birbirimize âşık olduk, sonra da bir yaz kaçamağı yaptık. Sadece eğlenceli olması gerekiyordu. O meşguldü, ben burada daha yeni iş bulmuştum. Belli ki berbat bir fikirdi. Öğrencilerimden birinin annesi."

"Buna inanamıyorum," dedim şaşkınlıkla.

"Biliyorum. Ben bir canavarım."

"Hayır! Siz ikiniz Knockemout'ta böyle bir sırrı saklayabildiniz."

"Kızgın değil misin?"

Başımı iki yana salladım. "Etkilendim. Knockemout'ta sır saklamak, emirlerini yerine getirecek bir kedi ordusu eğitmek gibidir. Bu mümkün değil. Peki neden arkadaşlarımın bizi bir araya getirmesine izin verdin?"

Utangaç görünüyordu. "Bir yanım -zavallı bir yanım- Maeve benimle birlikte olmak istemiyorsa en azından onun hayatında kalabileceğimi düşündü. İnanılmaz derecede aptal bir yanım ise Maeve'in biraz... kıskanmasının dünyadaki en kötü şey olmayacağını düşündü."

"Vay canına."

"Bununla gurur duymuyorum. Bu gece seninle seks yapamayacağımı söyledikten hemen sonra Maeve'i unutamadığımı söyleyecektim."

"Büyükanne iç çamaşırı giydim ve bacaklarımı tıraş etmedim," diye itiraf ettim.

Sırıttı.

On dakika sonra otoparka girdiğimizde hâlâ gülüyorduk. Hava karanmıştı, Knockemout'ta bir kez daha Lucian'la karşılaşmamak için Lawlerville'deki kafeyi seçmiştim.

"Peki ne yapacağız?" diye sordum.

"Çıkıyormuş gibi yapıp eski sevgililerimizi kıskançlıktan çatlatmak en iyi seçenek olurdu. Ancak yetişkin olduğumuzu ve ablanla ilişkine zarar vermek istemediğimi düşünürsek belki de B seçeneğini tercih etmeliyiz."

"Arkadaş kalmak mı?"

"Arkadaş kalmak," diye kabul etti. "Biliyor musun, baban öldüğünde Maeve'in yanında olmayı gerçekten çok istedim. Birkaç kez ulaşmaya çalıştım ama bunun tek başına halletmek istediği bir şey olduğunu açıkça belirtti."

"Seni kendinden uzaklaştırdı. Bu duyguya aşinayım."

Jeep'ime yaklaşırken Kurt omzumu dürttü. "Ne olursa olsun, Lucian sana karşı olan hislerinin farkında değilse ahmağın tekidir."

Neredeyse asfalta yapışacakken durdum. "Nasıl biliyorsun..."

"Knockemout sır tutmaz. Honky Tonk'a girdiğimizde sana nasıl baktığını gördüm. Bir şeyler hissediyor, üstelik bu kesinlikle nefret değil."

Arkasında ay yükseliyordu. Ağaçlar tomurcuklanmıştı, bahar geliyordu. Yeni başlangıçların zamanıydı. Ancak ben sadece en son biten şeyi düşünebiliyordum.

"Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim," dedim Kurt'e.

"Ben de öyle."

Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum.

O da beni sıcak bir şekilde kucakladı. Bir gün mükemmel bir kayınbirader olacaktı.

"Belki elli yaşına geldiğimizde evlenmemiş olursak evlenmeyi kabul edeceğimize dair bir anlaşma yapabiliriz."

Sırıttım. "Mantıklı bir plan."

Jeep'ime bindikten sonra Kurt'ün otopark boyunca yürüyüşünü izledim. Arabasına binip hareket ettikten sonra telefonumdan mesajlarımı açtım. Maeve ve beni çok ilginç bir konuşma bekliyordu.

Kapım bir anda ardına kadar açıldığında irkildim. Büyük, eldivenli bir el kazağımı kavrayıp beni koltuğuma sabitledi. Diğer eliyle ağzımı kapatarak çığlığımı susturdu.

Nefes alamıyordum. Saldırgan eliyle ağzımı kapatırken parmaklarından biriyle de burun deliklerimi kapatmıştı. Yüzündeki siyah kar maskesine bakarken panikten başımın döndüğünü hissettim. Ne istiyordu? Para mı? *Jeep*'imi mi? İstediği şeyin ben olmadığımı umdum.

Ellerinin altında çırpınarak ağzımı araladım.

"Beni ısırmaya çalışmayı bırak," diye yakındı saldırgan. "Sana bir mesajım var."

Vücudumda bir anda adrenalin salgılandı. Boşta kalan elimi çantama götürüp biber gazımı ararken bir yandan da önemli ayrıntıları ezberlemeye çalışıyordum. Boyu? Benden uzundu. Kilosu? Nereden bilebilirdim ki? Tamamen siyah giyinmişti ve gösterge panelinin ışığı hiçbir ayrıntıyı aydınlatmıyordu. Tanıdık geliyor muydu? Sesini tanıyor muydum? Kokusunu?

Tarçın mıydı? Saldırganım sakız mı çiğniyordu?

"Upshaw'ı ait olduğu yerde bırak," dedi adam.

"Mary Louise'i mi?" Kelimelerim kalın eldiven tarafından boğuk çıkıyordu. Bu rasgele bir gasp ya da araba hırsızlığı değildi. Biri beni buraya kadar takip edip beklemişti.

"Davayı bırak, yoksa canın *yanacak*."

Göğsümdeki el yok oldu. Ardından kâğıt benzeri bir şeyi kalbimin üzerine yapıştırmak için tekrar döndü.

"Bu son uyarım. Dikkate al. Lütfen."

Sesi yalvarıyormuş gibi çıkmıştı. Saldırganımın beni gerçekten incitmek *istememesi* mümkün müydü? Belki de halüsinasyon görüyordum. Oksijen eksikliği ve kulaklarımda uğuldayan kan her şeyi çarpıtıyor olabilirdi.

Ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu.

Bir gece için çok fazla aksilik yaşamıştım.

Titreyen ellerimle kapı koluna uzanarak kapıyı çektim. Dört denemede bulabildiğim kilit düğmesine basıp kapıyı kilitledim. O sırada saldırganım ortalıkta görünmüyordu.

Titreyen ellerimle yerde duran telefonumu bulup arama tuşuna bastım.

"N...Nash?"

Tırnak yeme alışkanlığım olmamasına rağmen sol elimin tırnaklarını kemirmiştim. Sağ elime başlamak üzereydim.

Nash sakin görünmesine rağmen masanın altındaki bacağını sallıyordu. Lawlerville polisine ifade verdikten sonra Nash'e beni Mary Louise'in yanına götürmesi için yalvarmıştım. İçimde korkunç bir his vardı.

İsimsiz bir kötü adamın emirlerine itaatsizlik etmeye hazır olduğumu gördüğünde karşı koymak istemişti. Ancak onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu ve Nash beni gözünün önünden ayırmaya hazır değildi.

"Bütün hapishaneler bu kadar korkunç mu?" diye sordum Nash'e.

Çatlak tavan boyalarına, titreyen floresan ışıklara ve yıpranmış zemine baktı. "Hayır. Tina Witt'in kaldığı yer burayla kıyaslandığında kulüp gibi görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Aradaki fark ne?"

"Burası özel bir şirkete ait. Bu da sahiplerinin kârı banka hesaplarına aktarabileceği anlamına geliyor. Masraflardan sonra kalanı ceplerine attıkları için tesisleri geliştirmeye gerek duymuyorlar."

Kapı açıldığında sandalyemden fırladım. Mary Louise içeri girdi.

"Aman Tanrım. İyi misin?"

Yüzü morarıp şişmişti, askıya alınmış sol kolunu göğsüne yaslamıştı. Ancak her şeyi daha da kötüleştiren şey gözlerindeki korkuydu.

Ona sarılmak istedim ama sanki devrilecekmiş gibi görünüyordu. "Doktora ihtiyacın var mı?"

"İyiyim."

"Ne oldu?" diye sordu Nash.

"Kafeteryada küçük bir tartışma," dedi boğuk bir sesle. "Olur böyle şeyler."

"Seni buradan çıkarmamız gerek. Fran'i arayacağım," dedim hızla.

Sesi aniden sertleşerek, "Yapma," dedi Mary Louise. Başını iki yana salladı. "Artık kimseyi aramak yok, daha fazla dilekçe yok, toplantı yapmak yok. Benden bu kadar."

Sandalyeme çökerken, "Ne diyorsun sen?" diye fısıldadım.

"Biri seni tehdit mi etti, Mary Louise?" diye sordu Nash.

Bakışları kapıya kaydı. "Cezamın geri kalanını çekmemin herkes için en iyisi olduğunu söylüyorum."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Çok yaklaştık, Mary Louise. Allen'ın mezuniyetini görmek istemiyor musun?"

Başını tekrar salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bunu umut etmekle aptallık ettim. Paranı harcayacağın daha iyi yerler, yardım edebileceğin başka insanlar var. Bir dokuz yıl daha dayanabilirim."

Bunu kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi söylemişti.

Çaresizlikle Nash'e baktım.

Fakat o, polis bakışlarıyla başını iki yana salladı.

"Beni dinle, Mary Louise," diye tekrar söze girdim. "Bu işi çözeceğiz. Seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım. Sadece ben ne yapabileceğimi görene kadar herhangi bir karar verme."

"Anlamıyorsun. Burada kalmam *gerekiyor*. Yardım etmeyi bırakmanı *istiyorum*."

Nash'in *SUV*'sine doğru ilerlerken, "Onu orada bırakamayız," dedim. Uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmaya başlamıştım.

"Bırak da düşüneyim, Sloaney."

"Belli ki tehdit edilmiş. Biri ona saldırmış ve şimdi birdenbire yardım etmemizi istemiyor!"

"Biliyorum. Sakin olup çeneni kapat, ben de düşünebileyim."

"Düşünecek zamanımız yok!"

Nash bir anda durduğu için geniş sırtına çarptım. Yüzünü bana döndü. "Tatlım, biliyorum. Ancak şunu anlamalısın, Mary Louise'in saldırıya uğradığı gün senin de saldırıya uğraman tesadüf değil. Tehditlerini ikiniz üzerinde yoğunlaştırıyor olabilirler ama bu tek hedefin sen olduğun anlamına gelmez."

"Allen," dedim farkına vararak.

Başıyla onayladı. "Ayrıca Lina ile Naomi. Hatta Maeve ve bu davaya dahil olan diğer herkes."

Gözlerimi kapattım. "Lanet olsun. Bırak başkalarını, Mary Louise oğlunu asla riske atmaz."

Kapıların kilidini açıp telefonunu çıkarırken, "Sen Fran'i ara," dedi Nash.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum.

Gözlerimin içine baktı. "Sence kimi?"

"Lucian ne halt edecek ki?"

"Mary Louise'in ve Allen'ın ihtiyaç duyduğu korumayı bir an önce sağlayabilecek tek kişi o."

Haklıydı. Elimi koluna koydum. "Ona benden bahsetme. Lütfen."

"Sloane, tehlikedesin. Bu gece tehdit edildin."

"Farkındayım, *şef*. Ama bu onu hiç ilgilendirmez. Ayrıca sen varsın. Lucian'ın şeytani güçlerini Mary Louise ve Allen'ı korumaya odaklaması gerekiyor."

OTUZ YEDİ

BURASI GİTTİKÇE ISINIYOR

Sloane

Kapalı bir kütüphaneden daha çok sevdiğim tek şey açık bir kütüphaneydi. Etrafım düzinelerce kitapla, sayfalarda keşfedilmeyi bekleyen onca dünyayla çevriliydi. Fısıltıların, klavyelerin ve sayfaları çevirmenin verdiği rahatlatıcı hissi seviyordum. Genellikle mesai sonrası sessizlikten de bir o kadar keyif alıyordum.

Ancak şimdi bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu.

Bugün sabahtan akşama kadar çalışmıştım. Bunu gerekli olduğu için değil, başka ne yapacağımı bilmediğim için yapmıştım.

Bana ve Mary Louise'e yönelik tehditlerin üzerinden iki hafta geçmişti. Lucian kara büyüsünü konuşturarak hemen ertesi sabah Mary Louise'i yeni bir hapishaneye, Naomi'nin kız kardeşi Tina'nın yattığı yere naklettirmişti. Fakat Allen artık tam zamanlı güvenlik tarafından korunuyor olsa bile Mary Louise davasını ilerletmeyi reddediyordu.

Naomi ile Lina beni kontrol etme takıntılarından yavaş yavaş vazgeçmişlerdi. Art arda beş gece yatıya kaldıktan sonra hepimiz kilitler, Waylay'in kurmama yardım ettiği yeni temel güvenlik kameraları ve saat başı gelen polis arabalarıyla evimde muhtemelen yeterince güvende olduğum konusunda hemfikir olmuştuk.

Ayrıca mükemmel arkadaşlar oldukları için bu kışkırtıcı olaydan Lucian'a bahsetmemeye söz vermişlerdi.

"Gözünü benden ayırmayan" ve kimin Mary Louise'i parmaklıklar ardında tutmak isteyebileceğini araştıran Knockemout PD'nin neredeyse sürekli varlığı sayesinde özel hayatım kalmamıştı. Biriyle çıkmak istesem bile üniformalı, silahlı bir bebek bakıcısının peşime takılması çok garip olurdu.

Daha kötüsü, Nash'ten soruşturmayı profesyonellere bırakmam konusunda kesin emir almıştım. Aslında araştırma yapsam dikkatimi dağıtabilirdim ama Nash korkutucu polis sesini kullanmış, eğer kabul etmezsem Lucian'a hedef alındığımı söylemekle tehdit etmişti. Ben de çoğunlukla kabul etmek zorunda kalmıştım.

Elbette. Her gece gözlerim kapanmaya başlayana kadar Mary Louise'in dava dosyalarına göz atıyordum. Kimseye zararı yoktu. Polis soruşturmasının bir dizi çıkmaz sokaktan ibaret olduğu düşünüldüğünde bir şey bulursam bu uzun vadede herkes için daha iyi olurdu. Saldırgandan geriye parmak izi ya da tanımlanabilir başka bir kanıt kalmadığı gibi Mary Louise'e yapılan saldırının da rasgele ve sebepsiz olduğu anlaşılıyordu.

Çocuk bölümünden gelen hafif ses yüzünden elimdeki iki *John Sandford*[*] romanını düşürdüm.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken gözlüklerimin buğulanmasına neden olacak sinirli bir nefes verdim. Tarçın nefesli adam ödümü kopardığından beri kaygı dolu bir karmaşa içindeydim.

"Toparlan artık," diye mırıldandım kendime.

Kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. Her zaman tehlikeli bir durum karşısında gözü pek bir kadın kahramanın kıvrak zekâsı ve cesaretiyle tepki vereceğimi düşünmüştüm. Ya da en azından sevimli bir şekilde beceriksiz bir *Stephanie Plum*[**] gibi davranacağımı hayal etmiştim. Bunun yerine bir kahramanın beni kurtarmasını bekliyordum. Kendi kahramanım bile değildi. Hayır, arkadaşımın nişanlısı olan polis şefinin beni kurtarmasını bekliyordum.

Bu düşünce yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Akşamki kitap iadelerini taramayı bitirdim, ardından birinci katın ışıklarını kapatıp üst kattaki ofisime çıktım. Yapmak istediğim birkaç idari iş daha vardı. Bu gece yapılmaları gerekmiyordu ama başka ne yapacaktım ki?

Ayrıca kütüphane karakola bağlı olduğu için polislerin beni rahat bırakabilecekleri tek yerdi. Birinin koca bir polis departmanının

* *Pulitzer* Ödülü sahibi Amerikalı yazar, eski gazetecidir. (ç.n.)

** *Janet Evanovich* tarafından yazılan aynı isimli roman serisinin başkahramanı olan kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

yanında bana zarar vermeye çalışması için oldukça aptal olması gerekiyordu.

Üst katta, taze bir kök birasıyla masa başına yerleşerek motivasyon veren çalma listemi açtım. *Joan Jett*'in "*I Hate Myself for Loving You*"* şarkısı çalmaya başladığında kütüphanenin Facebook ve Instagram sayfaları için üç haftalık sosyal medya paylaşımlarını planlamıştım. Önümüzdeki iki haftanın haber bültenlerini hazırlayıp, dağıtılmak üzere birkaç yeni bağımsız roman sipariş etmiştim.

Hayatım boyunca yapılacaklar listemde hiç bu kadar ileride olmamıştım.

Suçlanacak tek bir kişi vardı.

Telefonumu çıkarıp mesajlarıma göz attım. Ona hiç cevap vermemiş olsam da Lucian bana her gün mesaj atmaya devam ediyordu.

Göt Surat: Annenle yemek yedim.

Göt Surat: Sanırım ona eşlik edecek bir evcil hayvana ihtiyacı var.

Göt Surat: Kedi mi olsun, köpek mi?

Göt Surat: Yoksa apartman dairesine uygun küçük bir midilli mi?

Göt Surat: Bu şekilde olmak zorunda değil, peri. Arkadaş olmanın bir yolunu bulabiliriz.

Arkadaş mı? *Hah*. Arkadaşlar birbirine güvenir, birbirlerine karşı dürüst olurdu. Bana karşı bir şeyler hissettiğini asla kabul etmeyecek bir adam için hayatımı yeterince boşa harcamıştım. Lucian Rollins'ten başka bir şey beklemiyordum.

Yapacak daha önemli işlerim vardı. *Muhtemelen*.

Bir erkeği nasıl bulacak, bana güvenilir olduğunu kanıtlaması için ona ne kadar zaman ve alan tanıyacak, sonra da yumurtalarım hâlâ canlıyken onu evlenmeye nasıl ikna edecektim? Bu onlarca yıl sürecek bir proje gibi görünüyordu.

Ya yumurtalarım gerçekten canlı değilse?

Ya bir Simon Walton bulamayacaksam?

Ya bu benim hikâyemin bir parçası değilse?

* Seni sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. (ç.n.)

"Aman Tanrım, kendimi sinir ediyorum," diye yakındım müzik çalarken. "Üzülmeyi bırakıp bir şeyler yap."

Peki ne yapacaktım? Kalbimle kadınlığım birileriyle çıkmaya uygun değildi ama bu başka seçeneğim olmadığı anlamına gelmiyordu. Knox'u, Naomi'yi ve Waylay'i düşündüm. Ardından altdudağımı çiğneyerek ilçenin koruyucu aile sayfasına girip ekranı kaydırmaya başladım.

Icona Pop'ın "*I Love It*"* şarkısının nakaratının ortasındayken uzaklardan gelen bir sesle araştırma modundan çıktım. Duymak için müziğin sesini kıstım ancak eski yazıcının aniden koruyucu aile ve evlat edinme evraklarını çıkarmasıyla irkildim.

Kâğıtları yazıcıdan kapıp dinlemeye koyuldum. Hiçbir ses yoktu. Muhtemelen raftan yuvarlanan bir kitaptı ya da çocuk bölümündeki ağır poster panolarından biri nihayet bantla olan savaşını kazanmıştı.

Müziğin sesini eski haline getirip kalan birkaç işi halletmek için gelen kutumu açtım.

Bu sefer dikkatimi bir ses değil, bir koku çekti. Hafif acı, kimyasal bir kokuydu. Neredeyse eriyen plastik ya da cezvenin dibi tutacak kadar kaynamış bayat kahve gibi kokuyordu.

Kahve makinesini kapatmıştım. Kapatmamış mıydım?

Evet, kapatmıştım. Noel arifesinde arızalı bir fritöz yüzünden yanan bir ailenin eviyle ilgili özel haberi gördükten sonra bunu yapmayı hiç unutmamıştım.

Kaşlarımı çatarak masamdan uzaklaştım. Koku şimdi biraz daha güçlenmişti. Kütüphanenin ışıkları hâlâ sönüktü ama ofisimin penceresinden ürkütücü bir parıltı görünüyordu. Burası gittikçe ısınıyor muydu? Belki de fırın arızalanmıştı.

Ofisimin kapısını açınca keskin duman kokusu yüzüme çarptı.

"Bu da ne..."

Yangın olamazdı. İnşaat sürecinde tüm bina son teknoloji ürünü bir yangın söndürme sistemiyle donatılmıştı.

Ancak birinci kattan gelen o turuncu, alev alev parıltıyı ya da vücudumu saran sıcaklık dalgasını anlamak mümkün değildi.

* Bunu seviyorum. (ç.n.)

Masama koşup yardım çağırmak için telefonu elime aldım ama arama sesi yoktu. Hat kesikti.

"Lanet olsun! Tamam. Düşün, Sloane. Sakın panik yapma."

Titreyen ellerimle ceptelefonumu bulup 911'i aramayı başardım. Telefon çaldığında çantamı topladım, kitapları ve kişisel eşyaları gelişigüzel içine tıkıştırdım. Ezra Abbott'ın Sevgililer Günü'nde yaptığı korsan resmini rulo haline getirdim.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Ben Sloane Walton, Knockemout Halk Kütüphanesi'nden arıyorum," dedim kapıya doğru koşarken. "Bir yangın var. Kütüphanede. En azından ben yangın olduğunu düşünüyorum." Hava ağır ve sıcaktı. Genzim yanıyordu.

Bir öksürük nöbetine tutulurken eğilip nefes almaya çalıştım.

"Sakin olun, hanımefendi. Lütfen bana yerinizi söyleyin."

"Bana sakin ol deme, Sharice. Bana hanımefendi de deme. Kütüphane yanıyor," diye homurdandım ofisimden çıkarken. Sharice, Knockemout Lisesi'nden yeni mezun olmuştu, son üç yıldır kütüphanede yaz kampı danışmanlığı yapıyordu.

Sanki kitap kulübü sırasında, termostatın kontrolünü her zaman üşüyen Barbara'ya bırakmışım gibi binanın içi her saniye daha çok ısınıyordu.

Yangın için yangın söndürücü gerekliydi. Bu düşünceyle rahatladım. Mutfağın duvarında asılı duran büyük, kırmızı yangın söndürücüyü hatırladım.

Koyu, kokuşmuş dumanın içinde önümü görebilmek için eğilerek merdivenlerden mutfağa doğru yöneldim. Ter içinde kalmıştım.

"Üzgünüm, Sloane. Yangının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım birinci katta. Ben üst kattayım." Telefonu omzuma sıkıştırıp el yordamıyla duvar boyunca yürüdüm. Gidebildiğim kadar ilerleyerek temiz hava aramaya koyuldum.

Parmaklarımla kapı çerçevesinin çıkıntısını hissettiğimde aceleyle kapı koluna uzandım. Avucumun içinde olması gerekenden daha sıcaktı.

"Şimdi itfaiyeyi arıyorum. Binadan güvenli bir şekilde çıkabilir misin?"

"Mutfaktan yangın söndürücü alacağım."

"Hanımefendi... Sloane, binadan çıkabileceğin bir yol olup olmadığını bana söylemen gerekiyor," dedi sertçe.

"Lanet olası yangın söndürücüyü bulduktan sonra söyleyeceğim." Savaşa silahsız girecek değildim. Elektrik anahtarı için kapının iç tarafını yokladım ama bastığımda hiçbir şey olmadı.

Kahretsin. Elektrik kesilmişti.

Telefonun diğer ucundaki boğuk konuşmayı duymazdan gelerek mutfağa girdim.

"Polis ekipleri şu anda olay yerine geliyor."

"Umarım öyledir, aynı binada olduklarını düşünürsek."

"Onlarla birlikte derhal binayı boşaltacaksınız. İtfaiye yolda."

Kavalkemiğim sert bir şeye çarpınca çığlık atarak yere yığıldım.

Telefonumla çantam uçtu.

Lanet olası çöp tenekesi. Karanlık ve duman, tanıdık bir yeri tehlike dolu kafa karıştırıcı bir labirente dönüştürmüştü.

"Lanet olsun sana, Marjorie Ronsanto!" Mırıldanırken ellerimin ve dizlerimin üzerine doğruldum. Burası biraz daha serin, çok daha az dumanlıydı. Sürünerek ilerleyip telefonu aramaya başladım. "Sharice, hâlâ oradaysan yüksek sesle bağırabilir veya birkaç düğmeye basabilir misin?" diye sordum karanlığa doğru.

Ancak uğultunun sadece kulaklarımda olmadığını fark ettim. Altımdan geliyordu.

"Fıskiyeler neden çalışmıyor ve yangın söndürücü nerede?" diye sordum.

Mucizevi bir şekilde dolaplara giden yolu buldum, onları karşıdaki duvara kadar takip ettim. Yerde sürünürken kafamda tüm personele yönelik bir not hazırladım. Yangın söndürücüler artık odanın diğer ucuna değil, kapının içine monte edilecekti. Marjorie'nin çöp tenekesi resmi olarak çöp kutusuna kaldırılacaktı.

Boğazım ve ciğerlerim yanıyordu. O kadar çok terliyordum ki, vücudumun kuru üzüm gibi kurumasının mümkün olup olmadığını merak ettim.

Sonunda alnımı duvara çarptım. "Ah!"

Ayağa fırlayıp ellerimle alçıpanın üzerinde geniş yaylar çizerek ilerledim. Serçeparmağım metal kutuya çarptığında acı dolu bir zaferle haykırdım.

El yordamıyla yangın söndürücüyü duvardan çekip çıkardım.

Sharicc'in hâlâ hatta olması umuduyla, "Söndürücüyü mutfaktan aldım," diye bağırdım. Cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. "Merdivenlerden inmeye çalışacağım. Yapamazsam yan taraftaki pencerelerden birine gideceğim..."

Ayağım beklenmedik bir şeye çarpınca garip bir şekilde yana doğru düştüm. Kaburgalarımı sert, hareketsiz duran bir şeye vururken nefesim kesildi. Her lanet olası gün oturduğum lanet olası masaydı.

"Bu gidişle duman solumaktan ölmeyeceğim," diye hırıldadım. "Sakarlıktan öleceğim."

Yerdeki şeyin bez çantam olduğunu anladım. Onu omzuma taktım, yangın söndürücüyü kolumun altına sıkıştırdıktan sonra sürünerek kapıdan çıktım.

"Sloane!"

Çavuş Grave Hopper bir yerlerden bana sesleniyordu ve sesi *kızgın* geliyordu.

Cevap vermek için içime bir nefes çektim ama bir öksürük krizine daha yakalandım.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken gelmiş geçmiş en kötü itfaiyeci olduğuma karar verdim. Olabildiğince alçakta durup tek kolumla sürünerek merdivenlere doğru ilerledim.

"Sloane!" diye seslendi başka bir ses.

"Buradayım." Sesim bağırmaktan çok bir vıraklama gibi çıkmıştı ama yeterliydi.

"İkinci katta."

"Yukarıda çıkış yok."

"Aşağı geliyorum," diye bağırdım. "Yangın söndürücüm var."

"Söndürücüyü bırak ve kıçını kaldırıp merdivenlere git," diye emretti Grave.

Söndürücüyü bırakmak mı? Kurtarılacak kitaplar vardı. Ancak sonra onları duydum. Sirenler yaklaşıyordu, kitapları kurtaracaklardı.

Çok yorulmuştum. Ciğerlerim acıyor, başım çınlıyordu. Çok karanlıktı. Sadece bir dakika dinlenmeye ihtiyacım vardı.

OTUZ SEKİZ

APTAL HAPLAR

Lucian

Helikopter Knockemout üzerinde doğuya doğru alçalırken karanlığı yaran acil durum araçlarının ışıkları, içimde kontrol edebileceğimden emin olmadığım bir öfke uyandırdı.

Yangın başladığında Sloane içeride yalnızdı. Ben ise kilometrelerce uzakta, Batı Yakası'yla konferans görüşmesi yapıyordum.

O duman ve alevler arasında sürünüp el yordamıyla merdivenlerden inerken, ben Kaliforniya eyalet temsilcisinin küçük bir halkla ilişkiler kriziyle uğraşıyordum. Kolaylıkla başkasına devredebileceğim küçük bir krizdi.

Sloane bir polis ve onu mezuniyet balosuna götüren itfaiyeci tarafından binadan çıkarılmıştı. O kitap kulübünün üyesi olan bir sağlık görevlisi tarafından muayene edilirken, ben tanımadığım insanlar için işler çevirip onların sorunlarını çözüyordum.

"İnişe hazırlanıyoruz, efendim." Kulaklığımda duyduğum pilotun sesi mesafeli, duygudan yoksundu.

Knockemout'un hemen doğusundaki özel havaalanında kızaklar yere değdiği an kapıyı açarak dışarı çıktım. Bir dakikadan kısa bir süre içinde beni bekleyen SUV'nin direksiyonuna geçmiş, kasabaya doğru hızla ilerliyordum. Zihnimi sakinleştirip yola, yanımdan hızla geçen tanıdık manzaraya odaklandım.

Kendimi Sloane'u düşünmemek için zorladım. Yalnızdı. Korunmasızdı. Daha güvende olacağına inanarak onu o şekilde bıraktığım gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Knox'un yankılanan sesi kulaklarımda çınladı. "*Telefonu açman ne güzel, göt herif. Lanet kütüphane yanıyor ve Sloane içerideydi.*"

Arabayı Knockemout'un merkezine sürdüm. Sonsuzluk gibi geçen bir sürenin ardından yanıp sönen ışıklar ön camıma yansıdı.

Arabadan iner inmez kaosun içine daldım. Toplanan kalabalığın arasından ilerlerken keskin duman kokusu boğazımı yakıyordu. İki katlı, kırmızı tuğla bina hâlâ ayaktaydı. KNOX MORGAN BELEDİYE BİNASI yazan altın harfler karanmıştı ama hâlâ oradaydı. Ön kapılar açık bırakılmıştı. Kütüphane tarafındaki pencereler kırılmıştı. İçeriden dalga dalga süzülen siyah duman, gece havasını kirletiyordu.

Bulabildiğim en yakın ilk müdahale ekibini yakaladım. Uzun boylu, kır saçlı ve isli giysiler içindeki kadın omzuna bir balta asmıştı. "Şef Morgan nerede?" diye bağırdım.

"Şurada," diyerek polis merkezinin otoparkını işaret etti. Bir çadır kurulmuş, onlarca ilk müdahale ekibi toplanmıştı.

Oraya doğru ilerlerken kimse beni durdurmaya çalışmadı. Bu Lucian Rollins olmanın ayrıcalıklarından biriydi. Kuralların çoğu benim için geçerli değildi çünkü karşıma dikilip onları uygulamak isteyen kimse yoktu.

"Nash." Sesim tüm diğer sesleri bastırmıştı.

Arkadaşım, baştan aşağı is içinde olan Çavuş Grave Hopper, itfaiye şefi ve Belediye Başkanı Hilly Swanson ile yaptığı konuşmayı bırakıp başını kaldırdı. Nash'in suratını asık gördüğümde içimdeki öfkenin katlanarak büyüdüğünü hissettim.

Diğerlerinin yanından ayrılıp elini göğsüme koydu. "O iyi."

Gözlerimi kapatarak paniğimi bastırmaya çalıştım.

"Nerede o?" diye sordum hırıltılı sesimle.

"Bannerjee on dakika önce onu eve götürdü."

Ona gitmek istiyordum. Onu görmem gerekiyordu. İyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmeliydim ama önce cevaplara ihtiyacım vardı.

"Eve tek başına gitmesine izin mi verdin? Senin neyin var? Knox neden onunla değil? Naomi ve Lina nerede?"

"Yarın okul var, ayrıca saat neredeyse sabahın ikisi. Sloane yaklaşık bir saat önce hepsini eve gönderdi. Bannerjee gitmeden önce tüm kapı ve pencereler dahil evi kontrol etti."

"Burada ne oldu böyle?"

Nash kafasını kaldırdı. "Henüz bilmiyoruz. İtfaiye birinci katın kaynaklandığını düşünüyor. Sloane üst kattaki ofisinde geç saate kadar çalışmış. Binanın bu tarafında sadece o varmış. Alarmlar ve yangın söndürme sistemi olması gerektiği gibi çalışmamış. Ama Sloane duman kokusunu alınca kapısını açmış, hemen 911'i aramış. Grave bizim tarafı boşaltıp eğitimsiz bir aptal gibi koşarak kütüphaneye gitmiş. Sloane'u merdivenlerde bulmuş, onu dışarı çıkarmaya çalışırken itfaiye gelmiş."

Alarm ve yangın söndürme sistemini kuran herkesin ismini istedim çünkü sistematik olarak hayatlarını mahvedecektim. Ardından Grave'e istediği tatil kasabasında bir teras katı alacaktım.

"Hasar ne kadar kötü?" diye sordum. Kütüphaneyi onun için her bir tuğlasıyla yeniden inşa edecektim. Nasıl isterse öyle yapacaktım. Bana engel olamazdı.

"Sabah daha fazla şey öğreneceğiz. Bina sağlam görünüyor, sadece..." Nash elini yüzünde gezdirdi. "Onca kitap çıra gibi yandı."

Yumruk yemiş gibi oldum. Sloane yıkılacaktı.

"Ben ona gidiyorum."

Başını iki yana salladı. "Dostum, bu çok akıllıca bir fikir değil. Seni görmek istemeyecektir. Yaptığın saçmalıklardan sonra olmaz."

"Hepsini geri alacağım."

"Ya cazibene aşırı güveniyorsun ya da onun inatçılığını hafife alıyorsun. Hangisi olduğu fark etmez, muhtemelen bu gece görmek isteyeceği son kişi sensin."

Nash anlamazdı, kimse anlayamazdı. İşler mahvolduğunda Sloane ve ben birbirimizin yanında olurduk. *Her zaman*. İkimiz için de bunu hatırlama zamanı gelmişti çünkü ben çekip gitmeyecektim. Bu sefer olmazdı. Bir daha asla olmayacaktı.

"Başka seçeneği olmayacak. Mantığını dinleyecek."

Nash onu bir orman canavarı ve rahmetli *Sammy Davis Jr.** ile poker oynamaya davet etmişim gibi bana baktı. "Bu sabah aptal haplardan mı içtin?"

* Amerikalı dansçı, şarkıcı, müzisyen, komedyen ve oyuncudur. (ç.n.)

Ona ters bir bakış attım. "Bunu düzelteceğim."

"Dinle, Luce. Sloane'a karşı karmaşık duygular beslediğini anlıyorum ama o kızı kardeşim gibi seviyorum. Her zaman sevdim. Knox da öyle. Onunla uğraşırsan, onu şimdikinden daha fazla üzersen sana karşı nazik olmayacağım. Ayrıca ikimiz de Knox'un bu kavganın dışında kalmak istemeyeceğini biliyoruz."

Nash'in karşısında dikilip gözlerinin içine baktım. "Sen, Knox ya da bu lanet kasabadaki herhangi biri beni Sloane'dan uzak tutmaya çalışırsa onu yok ederim."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Sabırsızlanıyorum, kardeşim. İyi şanslar."

Yumruğumu ön kapısına vurarak, "Aç şu lanet kapıyı, Sloane," diye bağırdım.

Onu kovduğumdan beri aramalarımın, mesajlarımın hiçbirine cevap vermemişti. Kapısına geldiğimden beri attığım onlarca mesajın hiçbirine de cevap vermemişti. Ancak beş dakika önce verandanın ışığını söndürmek gibi ölümcül bir hata yapmıştı.

Birinci kat karanlıktı. Ya karanlıkta oturup benim öfke nöbetimin tadını çıkarıyordu ya da beni görmezden gelmek için üst kata çıkmıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden beni içeri alsan iyi edersin," diye seslendim.

En yakınımdaki pencerenin perdesi hareketlendiğinde camı doğru hamle yaptım. Kedinin bir tür koruyucu yaratık edasıyla kayıtsızca beni izlediğini gördüm. Kediler sırıtabilir miydi? Bu tombul tekir kedi tam olarak bunu yapıyormuş gibi görünüyordu.

"İsmin Miyav Miyav. Kimseyi yargılayamazsın," dedim camın arkasındaki kediye.

Tüy yumağı beni görmezden gelerek dikkatini patisini temizlemeye odakladı.

Kapıyı çalmaktan vazgeçip yeni bir saldırı planı düşündüm.

Anahtar.

Simon ve Karen'ın yedek anahtarlarını her bahar eğreltiotlarının, her kış yaprak dökmeyen dallarla doldurdukları kırmızı saksının altında tuttuklarını hatırladım. Büyük bir hevesle saksıyı geriye yatırıp altındaki döşemeleri yokladım. Hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun. Sanırım bazı şeyler değişmişti. Tüm saksıları bir adım sağa kaydırdıktan sonra Sloane'un tuhaf karşılama paspasının altına baktım. Ön kapının etrafındaki verandanın her santimini araştırdım. Ardından metodik araştırmamı genişletirken iki dakikada bir durup ona mesaj attım.

Ben: Bir yere gitmiyorum. Beni içeri al.

Ben: İyi misin?

Ben: Cevap vermezsen Nash'i arayıp sağlık kontrolü yaptırmak zorunda kalacağım.

Sloane: İyiyim.

Rahatlama yerini hemen şüpheye bıraktı. Hakaret yoktu. Tek boynuzlu atların kanını içip onu yalnız bırakmam gerektiğini falan söylememişti. Geçmişte yaptıklarımı yüzüme vurmamıştı.

Panik hızla geri döndü.

Korkuluğun alt tarafını kontrol ettim. Anahtar yoktu. İçeri girdiğimde bana yedek anahtar vermesi için onu zorlayacaktım. Sonra güvenlik ekibime onu güvende tutacak son teknoloji bir sistem kurduracaktım. Verandanın devam ettiği tarafa doğru ilerleyip telefonumun fenerini ağaç gövdesinin kalın, pul pul kabuğunun üzerinde gezdirdim.

Haftalar sonra ilk kez sırıtıyordum.

Parmaklıkların üzerinden atlayarak tomurcuklanan bir ormangülü ile bir açelyanın arasındaki çiçek tarhına indim. Telefonumu cebime sokup ellerimi gövdenin etrafına sardım. Kendimden emin bir sıçrayışla deri *Brioni* mokasenlerimi sert ağaç kabuğuna feda ettim.

Kiraz ağacına tırmanmanın püf noktası, kabuğun ağaçtan sıyrılmaması için tüm kuvveti aşağı doğru bastırmaktı. Gövdeden yukarı zıplayarak çıktım ve ilk dala ulaştım. İlk kiraz çiçekleri çoktan açmaya başlamıştı, zihnim tanıdık kokularla doldu. Bunlar beni körükleyip besleyince daha hızlı tırmandım.

Zorlu bir tırmanış rotası seçerek ayağımı daha yüksek bir dala uzattığımda kumaşın yırtılma sesini duydum. Yırtılmanın hemen ar-

dından testislerimin üzerinde bir hava akışı hissettim. Ağaç ilk tırmanışımdan yirmi yıl daha yaşlıydı, üstelik ben de bu konuda eskisi kadar antrenmanlı değildim. Ancak sadece birkaç sıyrık ve yırtıkla verandanın çatısına inmeyi başardım.

Kiremitlerin üzerinden pencereye doğru hafif bir eğimle tırmanırken Sloane'un başucu lambasının açık olduğunu fark ettim.

Kalbim durdu.

Işığı yanıyordu ama yatakta değildi. Sloane... *Benim* Sloane'um yere oturmuştu, kollarını dizlerine sarmış ileri geri sallanıyordu. Güzel yüzüne akan gözyaşları ardında temiz izler bırakıyordu. Kıyafetleri kirliydi. Saçları bile parlaklığını kaybetmişti. Atkuyruğu duman kalıntılarının ağırlığıyla sönükleşmişti.

Orta pencere birkaç santim açıktı. Her zaman öyle olurdu. Her zaman yaptığım şeyi yaptım, pencereyi yukarı itip içeri girdim.

Bir bacağımı pervazın üzerinden pencere kenarındaki koltuğun minderine atarken nasıl bir görüntü çizdiğimi hayal edebiliyordum ama Sloane gülmedi. Bağırmadı ya da bana siktir olup gitmemi, onu rahat bırakmamı söylemedi.

Doğruca bana baktı, ardından elleriyle yüzünü kapatarak daha şiddetli ağlamaya başladı.

Odaya girer girmez yanına koşarken, "Kahretsin," diye mırıldandım. "Sloane. Bebeğim." Ellerimle kollarında ve gövdesinde yara olup olmadığına baktım çünkü sadece en kötü yaralar onu bu şekilde yıkabilirdi. En kötü yaralar ve en kötü kalp kırıklıkları...

Hiçbir şey bulamayınca onu kollarımın arasına çektim. Bana karşı koymadığı için paniğim büyüyor, göğsümü sıkıştırıyordu. Bana nasıl bir pislik olduğumu söylemeliydi. Şu anda üstüme yığılmak yerine beni dışarı atması gerekiyordu.

Onu kucağıma alıp göğsüme yasladım. Yumruk atmaya ve hakaretler yağdırmaya başlamadığında da yatağının başına doğru yürüdüm. Ona sarılmaya devam ederek örtüleri kaldırdım. Harap olmuş ayakkabılarımı çıkardım, onu kucağımdan bırakmadan yastık yığınına yaslandım.

Sessiz hıçkırıkları vücudunu sarstıkça soğuk, karanlık kalbimde

yaralar açıyordu. Onu kendime daha sıkı bastırıp bir elimle atkuyruğunu okşarken dipsiz bir gözyaşı kuyusu gömleğimi ıslattı. Durmaksızın ağladı. Rüyaları yok eden türden bir duman gibi kokuyordu ve buna dayanmakta güçlük çekiyordum.

Acısını görmek içimi parçalasa bile bunun ne büyük bir hediye olduğunu fark ettim. O kırıldığında burada olmak, parçaları toplayıp tekrar bir araya getirmesine yardım etmek...

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemedim. Ağlamayı kesmesi için yalvarmadım. Acınası, korkak kalbim kırılırken ona sıkıca tutundum.

Onu uzak tutmanın yapılacak en doğru şey olduğunu sanıyordum. Bu şekilde daha güvende olması gerekiyordu. Oysa onu yalnız bırakarak, tahmin etmediğim bir tehlikeye karşı savunmasız bırakmıştım. Onu kendimden, geçmişimin karanlık gölgelerinden ve bugünümün tehlikesinden korumak istemiştim. Ama onu başka bir şeye, neredeyse onu benden çalacak olan bir şeye karşı savunmasız halde açıkta bırakmıştım.

Mesafem onu koruyamadıysa yakınlığım koruyacaktı. Şu andan itibaren Sloane'un gölgesi ben olacaktım.

Bir süre sonra gözyaşları durdu, yerini titremeye bıraktı. Hâlâ benimle hiç konuşmamıştı. Sesi yeniden çıkıp beni dışarı atmaya çalışmadan önce elimden geleni yapmak için sabırsızlanıyordum. Hiçbir uyarıda bulunmadan onu kucağıma alarak banyoya taşıdım.

"Ne yapıyorsun?" Her zamanki boğuk sesi acı verici bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Titriyorsun." Vitraylı bir pencerenin hemen altındaki derin küvetin suyunu açmak için eğildim.

Birbirine çarpan dişlerinin arasından, "Hayır, titremiyorum," diye fısıldadı.

Ancak iki denemeden sonra onu yere bırakabilmiştim. Kaçmasından korktuğum için küvetin giderini kapatırken gözlerimi ondan ayırmadım. Küveti çevreleyen fayansların üzerinde mumlar vardı, cebimden çakmağı çıkarıp onları yaktım. Yanımda kalacağına güvenmediğim için elimle bileğini hafifçe tuttum. Yumuşak, adaçayı yeşili

havluları küvetin yanına yığarken onu da yanıma çektim. Şampuanını, saç kremini ve sabununu yerleştirdiğim duşa doğru istekle geldi.

Eşyaları yerleştirip suyun sıcaklığını ayarladım. Tüm bunları yaparken onu hâlâ sıkıca tutuyordum.

Sonunda yüzümü ona döndüğümde boş gözlerle akan suya baktığını gördüm. Gözyaşları güzel yüzündeki lekeler arasında yollar açmıştı. O güzel yeşil gözlerinde ne ışık ne de mücadele vardı. Yaklaşan sözlü saldırının habercisi zümrüt rengi alevler yoktu.

"Kıyafetlerini çıkarmalıyız, peri."

Beni duyduğuna dair hiçbir tepki vermedi, bu yüzden kendim halletmeye karar verdim. Uzanarak kazağını başının üzerinden çıkardım. Kollarında ve kaburgalarında oluşmaya başlayan morlukları görünce öfkeyle derin bir nefes aldım. Yine beni durdurmak ya da yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Ben de devam ettim.

Onu bir oyuncak bebekmiş gibi soymama izin verişinde hassas bir savunmasızlık vardı. Küvet dolarken acele etmeden üstündekileri çıkardım. Çıplaktı, titriyordu. Yüzü, elleri, saçları kir ve is içindeydi. Çürükler fildişi tenine adeta bir tuvalmiş gibi işlenmişti.

Öfke içimi yakıyordu. Bu çürüklerden kimin sorumlu olduğunu öğrenip onlara bunu ödetene kadar rahat etmeyecektim.

Güzelliği o kadar zarif ve kırılgandı ki bir an nefes alamadım.

Onu neredeyse kaybediyordum. Gerçekten kaybediyordum. Uzaklaştırmak değil, tamamen kaybetmek... Onu son kez görmüş olabilirdim ve bundan haberim bile yoktu. Bu düşüncenin yarattığı keskin farkındalık zihnime işledi.

Aptal, bencil bir korkak olduğum için bu gece Sloane'un banyosu yerine bir morgda olabilirdim. Daha önce onu korumak için kendime güvenmemiştim ama şimdi başka seçeneğim yoktu.

O yeşil gözleri benimkilerle buluşuncaya kadar çenesini usulca kaldırdım. İşte tam o anda anlamıştım, onu bir daha asla bırakmayacaktım. Yollarımız son kez ayrılmıştı. Sadece o bunu henüz bilmiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece boş boş bana baktı. Göğsüm daha da

daraldı. Onun acısı benim acımdı. Hayatımda ilk kez, açık pencere kendi acımın fısıltılarını gece esintisiyle ona ulaştırdığında on altı yaşındayken neler hissetmiş olabileceğini anladım.

Hassiktir.

Suyu kapatıp küvetin yanındaki fayansa oturmasına yardım ettim. Dengesini kaybetmeyeceğinden emin olduğum an kendi gömleğimle pantolonumu çıkardım.

Kelimelerin nasıl söyleneceğini unutmuş gibi tereddütle telaffuz ederek, "N... ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Banyo yapacağız." İç çamaşırımla çoraplarımı çıkarıp ilk fırsatta atacağım giysi yığınının üzerine fırlattım. Onun mahvolmuş pembe kazağını bir daha asla görmek istemiyordum. Ona yeni bir tane, hatta onlarca yeni pembe kazak alacaktım. Kütüphanesini tuğla tuğla, kitap kitap yeniden inşa edecektim ve bir daha asla tehlikeyle tek başına yüzleşmesine izin vermeyecektim.

Göğsümde bir şey gevşedi. Eski, paslanmış bir şeydi... sanki eski bir kilit en sonunda zorla açılmıştı. İçeri temiz hava dolmuş, örümcek ağları süpürülmüş ve ocak yakılmış gibiydi. O her zaman benim olmuştu. Bu gerçeği daha yeni kabulleniyordum. Bir şey benim olduğunda ondan asla vazgeçmezdim.

Yıllardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissederek önce bir bacağımı, ardından diğerini küvete soktum. "Hadi gel, peri. Seni tuttum." Onu kollarının altından tutarak suyun içine soktum. Bacaklarımı uzattım ve onu önüme oturtarak sırtını göğsüme, başını çenemin altına yasladım. Kollarımı ona dolayıp arkama yaslandım.

Bir kadınla ilk kez banyo yapıyordum. Hem de herhangi bir kadınla değildi, Sloane'laydı.

İçime bir sıcaklık doldu. Bu kadınla birçok ilki yaşayacaktım.

Uzun dakikalar boyunca suyla ısınırken buhar ve titrek mum ışığı altında öylece dinlendik. Hüzünlü bir şekilde iç çektiğinde bir lifle bir şişe sabun alıp cildindeki is ve kiri nazikçe temizlemeye başladım. Hüzünlü güzel kızım ne bana yardım ediyor ne de karşı geliyordu. Ancak kollarımın arasında *rahatlamıştı*. Nemli yüzünü boynuma *bastırdı*. Hayatımda ilk kez kendimi kötü adam yerine kahraman gibi hissediyordum.

Sertleşmiştim. Onun yanında sertleşmemek biyolojik bir imkânsızlıktı, özellikle karşımda ıslak ve çıplakken aksi mümkün değildi. Ancak aramızda olan şey seksten çok daha derindi, uyanılmam umurumda bile değildi.

"Gel, bebeğim." Ellerimi suyun altında hareket ettirerek kalçasını kavradım. Onu öne doğru ittim, dizlerimi büküp sırtını kaval kemiklerime yasladım. "Saçını yıkayayım."

Tokasını çıkardığımda Sloane hiçbir şey söylemedi. Saçları ipeksi, kalın bir perde misali aşağıya dökülürken uçları suyu öperek bacaklarıma sarktı.

Küvetin yanındaki boş şarap kadehini suyla doldurdum. "Arkana yaslan," dedim. Saçlarını serbest elimin etrafında topladım, başını hafifçe çekip dizlerimin üzerine yasladım. "Aferin kızıma."

O sarı saçların üzerine su döküp bardağı yeniden doldurdum. Saçlarının iyice ıslandığından emin olana kadar işlemi tekrarladıktan sonra işe koyuldum. Şampuanı saç diplerine ve ipeksi saç uçlarına masaj yaparak uyguladım. Yavaşça yapıyordum, parmaklarımla kafa derisine nazik daireler çiziyordum.

Tekrar içini çekerken bana yasladığı vücudu iyice gevşedi. Kendi saçımı da yıkayıp duruladım, ardından saçlarına krem sürdüm. Her bir lekeyi, kiri temizleyene kadar aynı işlemi tekrarladım.

En sonunda temizlendiğimizde onu serin sudan çıkardım, kat kat havluyla sarıp yatak odasına götürdüm. Pencere kenarındaki koltuğa oturttum. "Burada kal."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu uykulu bir şekilde.

"Çarşafları değiştiriyorum. Kıpırdama."

Dolabımda yeni çarşaflar buldum ve sabah yardımcımı aramam gerektiğini zihnime not ettim. Burada benim için, benim evimde de Sloane için yer açmasını isteyecektim.

Sloane'a doğru gergin bakışlar atarak yatak örtülerini değiştirme işini çabucak hallettim. Bana bakmıyordu. Dalgın bakışlarla halının üzerindeki ayaklarını izliyordu.

Yastık ordusunu doğru biçimde düzenlerken bundan kim sorumluysa cezasını çekeceğine yemin ettim. Bunun gerçekleştiğinden emin olacaktım.

Yatak hazır olduğunda Sloane'a dönüp onu ayağa kaldırdım. "Yatma zamanı."

Uysal bir şekilde itaat ettiğinde keşke mücadele etseydi diye düşündüm. Keşke bana gerçek Sloane Walton'ı bir anlığına gösterseydi.

Duraksadı, *U* şeklinde dizdiğim yastık yığınına baktı.

"Hatırlıyorsun," dedi usulca.

"Her saniyemizi hatırlıyorum."

OTUZ DOKUZ

KAFANA DARBE Mİ ALDIN?

Lucian

Göğsümde sıcak, titreşen bir ağırlıkla uyandım. Rahatlatıcı bir histi. Ancak bu his, sadece üzerimdeki ağırlık hareket edip sert bir şey yüzüme değene kadar sürmüştü.

Gözlerimi açtığımda bana bakan sarı gözler gördüm. Kedinin belli ki Sloane'un yatağını paylaşmamla ilgili bazı düşünceleri vardı. Sloane ise sırtını kaburgalarıma yaslamış, başını kolumun kıvrımına koymuş halde mışıl mışıl uyuyordu.

O an çok doğru hissettiriyordu. İlk milyonumu kazanmak gibiydi, sadece bu korkunç derecede daha iyiydi. Para kazanılabilir, kaybedilebilirdi. Yerine yenisi konabilirdi. Sloane'un yeri asla doldurulamazdı.

Başka bir pençe darbesiyle mahvolana kadar anın tadını çıkardım. Sessizce, aptal isimli kediye ters ters baktım. O da bana karşılık verip kuyruğunu çıplak göğsüme doğru salladı. Ardından bir anlığına Sloane'a bakarak ağzını açtı, vahşice hırladı.

Kediye fısıltıyla bağırdım. "Kapa. Çeneni."

Sloane uykusunda homurdanıp bana doğru döndü.

Kedinin gözlerindeki parıltıyı, hafifçe hareketlendiğini fark ettim ve uyuyan Sloane'un üstüne atlamadan hemen önce onu yakaladım.

"Kesinlikle olmaz, seni cehennemden gelen şeytani tüy yumağı."

Kediyi yere bırakıp kolumu yorgun kütüphanecimin altından dikkatlice kaydırdım. Miyav Miyav, Sloane'un arkasındaki yastıkları düzeltirken fazla oyalandığımı düşünmüş olmalıydı çünkü bir yara daha aldım. Bu seferki baldırımdaydı.

"Tanrım, kedi. Seni besleyeceğim. Kıyafet bulmam için bana bir dakika ver."

Çıplaktım ve dünkü takım elbise de bir seçenek değildi. Ağaca tırmanıp is içinde kalmış Sloane'u kucakladığımda takım elbisemin sonu gelmişti.

Kedi inatla ayaklarımın arasında gezinirken Sloane'un dolabım karıştırdım, işimi görecek soluk pembe bir eşofman altı buldum. Bacaklarıma geçirirken dikişleri gerildi, ardından onun peşinden evine geldiğimde bana teklif ettiği *sweatshirt*'ü çıkardım.

Eski erkek arkadaşının *sweatshirt*'üydü. Bunu yanımda götürecek, çöp kutusuna atıp yok edecektim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım boy aynasındaki yansımama bakarken.

Eşofman arkadan kıçımın üst kısmını güçlükle örtüyordu. Ön taraftaki ince, dar kumaş da aletimin dış hatlarını vurgulamak için elinden geleni yapıyordu.

Sesinde kendini beğenmiş bir keyifle, "Miyav," dedi kedi.

"Bu konuyu bir daha asla konuşmayalım."

Birlikte sessizce alt kata indiğimiz anda kedi tamamen çıldırdı. Sanki o şımarık bir vâris, ben beceriksiz bir uşakmışım gibi bana miyavlamaya başladı.

"Sloane'a kahvaltı hazırlamak istiyorum, sana değil."

Miyav Miyav hiç etkilenmeden sarı gözlerini kısarak bana baktı.

"Peki. Seni besleyeceğim. Sonra sen benim yolumdan çekileceksin, ben de senin yolundan çekileceğim. Anlaştık mı?"

Yavaşça göz kırpmasını bağlayıcı bir sözleşme olarak kabul edip kedi maması aramaya koyuldum. Yerdeki kedi şeklindeki tabağa biraz kuru mama döktükten sonra kahve makinesine yöneldim.

Kahve hazırdı, on dakikadır pankek yapıyordum. Yakın gelecekte burada kalacağım için ihtiyaç duyacağım şeylerin listesini Petula'ya mesajla gönderdiğim sırada kapı çaldı.

Lanet okuyarak tavayı ocaktan aldım. Mümkün olan en sessiz, en hızlı şekilde ön kapıya doğru koştum. Kedi ansızın ortaya çıkıp hızla önümden geçince neredeyse kapıya kafa atacaktım.

"Seni tüylü küçük pislik," diye hırladım kapıyı açarken.

Nash ve Lina kapının eşiğinde durmuş, şaşkın gözlerle bakıyorlardı.

"Onu uyandırırsan kıçına tekmeyi basarım," diye uyardım Nash'i.

"Ah..." Lina kocaman açılmış ağzı, fal taşı gibi gözleriyle kemer hizama bakıyordu.

Nash nişanlısının gözlerini kapatıp bir kahkaha attı. "Sen ne giyiyorsun öyle?"

"Sığabildiğim tek şeyi."

"Hayır, sığmamışsın," dedi Lina histerik bir sesle.

"Kıyafet tercihlerimi bir kenara bırakalım. Burada ne halt ediyorsunuz?"

Nash hemen ciddileşti. "Yangınla ilgili."

İçim buz kesti. "Nedenini öğrendin mi?"

"Bunu içeride konuşabilir miyiz?" diyerek sözümü kesti.

"Olur ama ikinizden biri onu uyandırırsa, kovulursunuz ve kıçınıza tekmeyi yersiniz," dedim önce Lina'yı sonra Nash'i işaret ederek.

"Gayet makul," diyerek kabul etti Nash.

İçeri girip mutfağa ilerledik.

"Arkadan da aynı derecede kötü," diye fısıldadı Lina.

Eşofmanı biraz daha yukarı çekmeye çalıştım ama neredeyse testislerimi incitecektim.

Lina boğuk bir kahkaha attı.

Nash bana bir bulaşık havlusu fırlattı. "Tanrım, dostum. Biraz onurlu ol."

"Kıyafetlerim yolda," dedim sinirle. "Bana yangından bahset."

Şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışarak, "Dur bir saniye. Neden Sloane'un kapısını bu kıyafetle açıyorsun?" diye sordu Lina.

"Geceyi burada geçirdim."

Lina uzun, anlamlı bir bakış fırlattığında Nash gözlerini devirdi.

"Dostum, bunu daha kaç kez berbat edeceksin?" diye sordu arkadaşım. "Geçen sefer aklını başına getirmemiş miydik?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Görünüşe göre yapamamışsınız. Anlat."

"Dürüst olacağım. Sloane'la konuşmam gerek. Sorun olmadığını söylerse burada olabilirsin ama bu konuda seninle doğrudan konuşmayacağım."

"Kundaklamaydı, değil mi?" diye sordum. Bu düşünce yüzünden bütün gece uyuyamamıştım. Mantıklı olan tek şey buydu.

"Kundaklama mı?" Hep birlikte döndüğümüzde Sloane'un arka merdivenlerin dibinde durduğunu gördük. Diz hizasına gelen çoraplarla uzun kollu bir gömlek giymişti, keşke gardırobunu karıştırırken görseydim. Saçları başının tepesinde yaptığı topuzdan fırlıyordu. Alnındaki morluk bugün daha fena hale gelmişti. O kadar kırılgan ve güzel görünüyordu ki, nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

"Selam, Sloaney," dedi Nash nazikçe. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Ağrım var. Kundaklamadan bahsediyordun," diye tekrarladı.

"Onu Bay Moda Düşkünü söylüyordu," dedi başparmağını bana doğru uzatarak. "Ama evet. Müfettişler birinci katın arka tarafındaki çocuk bölümünün yakınında, yangını birinin çıkardığına dair kanıt buldular."

Sloane mutfağa geçip doğruca kahve makinesine doğru yürürken yüzü ifadesizdi. "Kahve ister misiniz? Ben bir tane alacağım."

Lina, Nash ve ben birbirimize baktık. "Elbette, tatlım. Ben de kahve alırım," dedi Lina hızla yanına giderek. Kadınlar kahveyle meşgulken Nash'in koluna bir yumruk atıp onu yemek odasına doğru ittim. "Ne. Halt. Ediyorsun?" diye sordum.

"Nasıl ne halt ediyorum?" diye sorarken kolunu ovuşturuyordu.

"Dün gece neredeyse ölüyordu. Haberi biraz daha nazikçe verebilir misin, pislik?"

Kaşları yukarı kalktı. "'Kundaklama' diyen sensin, ben değil."

"Bunu kim yapmış? İsim istiyorum."

"Şu anda elimizde herhangi bir şüpheli yok," dedi Nash küstahça. "Saçmalık."

"Kim olduğunu biliyorum."

Arkamı döndüğümde Sloane'un elinde bir fincan kahveyle kapıda durduğunu gördüm. Lina arkasındaydı.

"Kim?" diye sordum.

Başını sallarken topuzu da hareket etti. "Hayır. Önce bana hasarın ne kadar büyük olduğunu, kütüphaneyi ne zaman tekrar açabileceğimizi söyleyin."

Dişlerimi sıktığımda Nash bana dirsek attı. "Onu idare et," diye fısıldadı sessizce.

"Buraya geldiğimizde Lucian'ın yapmakta olduğu pankekler eşliğinde konuşmaya ne dersiniz?" diye sordu Lina.

Öfkeyle nefes alırken, "Peki," dedim homurdanarak.

Nash kıçıma bir şaplak attı. "Belki de kıç kaslarını bu kadar sıkmamalısın, Lucy. Sloane'a yeni bir eşofman almak zorunda kalacaksın."

Sloane gözlerini kırpıştırdı, üzerime giydiklerimi o anda fark ederek gözlüklerinin ardındaki gözlerini kocaman açtı. "O benim eşofmanım."

Hepimiz mutfağa doğru ilerlerken, "Onu geri isteyeceğinden emin değilim. Altında bir komando var," diyen Lina neşeyle uyardı.

Sloane'un elini tutup onu kendime doğru çektim. Kasıklarıma baktığı için çenesini yukarı doğru kaldırdım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum. Ağrım var. Ayrıca çok ama çok kızgınım."

Kızgınlık iyiydi. Kızgınlık paramparça olmaktan daha iyiydi.

"Bunu yapanı bulup bedelini ödeteceğim," diye yemin ettim.

"Tabii önce ben bulmazsam."

Anlamamıştı. Henüz anlamamıştı ama yakında anlayacaktı. Bundan emin olacaktım. Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Savunmasız olduğu kadar vahşi görünüyordu, savaşa hazır bir peri gibiydi.

Dudaklarımı onunkilere bastırmak niyetiyle eğildiğimde hemen geri çekildi. "Neden yan eve gidip üstünü değiştirmedin?" diye sordu.

"Çünkü seni bırakmayacağım."

Ne şimdi ne de bundan sonra... onu bir daha asla bırakmayacaktım.

O yeşil gözlerini bana doğru devirdi. "Çok tuhafsın. Banyo yaptık ve bana pankek pişirdin diye bir an için bile olsa tekrar birlikte olduğumuzu düşünme, ahbap."

"Ahbap mı?" diye tekrarladım gülümsememek için kendimi zor tutarak. Sloane Walton geri dönmüştü, kavga etmeye hazırdı.

"Hayır, koca adam. Bu fikri o kalın kafandan hemen çıkarsan iyi edersin. Aramızdaki şey tamamen bitti. Dün gecenin hiçbir anlamı yoktu."

"Yanılıyorsun, peri. Çok anlamı vardı ve bunu kanıtlayacağım."

Bana ters bir bakış attı. "Git başımdan."

Elindeki spatulayı bize doğrultarak, "Siz kavga ederken bu pankekleri tek başımıza mı yiyelim, yoksa yetişkinler gibi konuşabilir miyiz?" diye sordu Nash.

Hepimiz elimizde pankek tabaklarıyla yemek masasına yerleştiğimizde, "Hızlı konuşalım. Kütüphaneye gitmem gerekiyor. Neleri kurtarabileceğimize bakıp sigorta şirketiyle konuşacağım," dedi Sloane.

Kedi masanın dibine tünemiş, bir kraliçe havasıyla poposunu temizliyordu.

"Sloane, burası aktif bir suç mahalli. Etrafta *Nancy Drew** gibi dolaşmana izin veremem. Özellikle de yapı mühendislerinden onay almadan önce," dedi Nash.

Sloane çenesini sıktı.

"Kimin yaptığını bildiğini söylemiştin," diyerek Sloane'un dikkatini çektim. "Oradan başlayalım."

"Ya otoparkta bana saldıran adam ya da Mary Louise'in hırpalanması emrini veren kişi olduğu açık," diyerek bir şişe şurubun büyük kısmını pankek yığınının üzerine döktü.

Bıçağım ve çatalım tabağa düşünce ürken kedi *bowling* topu gibi yere yuvarlanıp odadan dışarı fırladı.

"Ne dedin sen?"

"Ups. Korkutucu sesiyle konuşuyor," dedi Lina.

"Bu seni ilgilendirmez." Sloane'un sesi tonu sertleşmişti.

Onu görmezden gelerek, "Seninle dışarıda konuşmak istiyorum, Morgan," dedim Nash'e.

Arkadaşım başım iki yana salladı. "Hayır. Kahvaltı *bitene* kadar suratıma yumruk atamazsın."

* Amatör dedektif olan kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

"O zaman konuş. Hemen," diye emrettim.

"Bir randevudan çıkmıştım. Kar maskeli bir adam arabamın kapısını açtı, beni koltuğa sıkıştırıp Mary Louise'i rahat bırakmamı söyledi. Başka kahve isteyen var mı?" diye sordu Sloane.

"Ne?" diyerek kükredim. Bunca zamandır onu tehlikeye atan kişinin ben olduğumu düşünüyordum. Oysa gerçekte tehlike farklı bir yönden gelmişti, üstelik buna engel olmak için yanında olabilirdim. Buna engel olmak için yanında olmalıydım.

"O pantolonun içinden *Hulk* gibi dışarı çıkacak," diye uyardı Lina.

"Lütfen." Sloane alayla karışık güldü. "Hepimize bir iyilik yapıp aşırı korumacı tavrını bırak."

"Saldırıya mı uğradın?" dedim ona bakarak.

"Sadece küçük bir saldırıydı." Omuz silkti. "Diğerleriyle kıyaslandığında daha çok bir uyarı gibiydi."

"Bana söyleme gereği duymadın mı?" dedim Nash'e.

"Kahvaltı bitene kadar yüzümü yumruklamak yok," diye hatırlattı bana.

"Onu rahat bırak," dedi Sloane. "Sana söylememesini ben istedim."

"Teknik olarak bana şantaj yaptı. Sana söylersem soruşturmaya burnunu sokacağını ve kendini daha çok hedef haline getireceğini söyledi," dedi Nash.

Sloane sinirli bir şekilde ekledi. "Bunun seni ilgilendirmediğini unutmayalım."

"Seninle ilgili her şey her zaman beni ilgilendirir. Her zaman öyleydi ve hep öyle olacak. Tek fark artık bunu biliyor olman," dedim buz gibi bir sesle.

Sloane homurdanarak Lina'ya baktı. "Yanan bir binada başından yaralanan benim ama halüsinasyonlar gören o."

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedim Nash'e.

"Hiç şüphem yok."

"Kundaklamaya geri dönelim," dedi Lina sahte bir neşeyle.

"Doğru. Arka kapı zorlanarak açılmış. Müfettiş, çocuk bölümündeki yastık kalesinin altında iki tane gaz kutusu bulmuş. Grave seni aramak için içeri girdiğinde birinci katın benzin koktuğunu doğruladı.

Alarm sistemi, yangın söndürme sistemi ve telefon hatları devre dışı bırakılmıştı."

"Sloane'un içeride olduğunu biliyor muydu?" diye sordum.

Nash bana bir bakış attı. "Bunu henüz bilmiyoruz. Ancak *Jeep*'i otoparktaydı."

Bundan sorumlu adamı bulup onu yok edecektim.

Tabağından bir lokma daha alarak konuşmaya devam etti. "Henüz şüpheli bir kişi tespit edemedik ama soruşturmanın daha başındayız."

Kapı zili tekrar çaldı.

Sloane ayağa kalkmak için hareketlendiğinde, "Burada kal," diye emrettim.

Yemek odasından oturma odasına geçip kapıyı açtım. Knox ve Naomi ellerinde karton bardaklar, ayrıca bir poşet simitle ön verandada duruyorlardı.

"Ne giyiyorsun sen öyle?" diye sordu Knox eşofmanıma bakarak.

Naomi ona dirsek attı. "Merhaba. Sloane'un kahvaltı isteyebileceğini düşündük."

"Partiye katılmak isteyebilirsiniz," derken başparmağımı yemek odasına doğru uzattım.

Kucaklaşıldı, klişe sözler söylendi ve bana doğru birden fazla şüpheci bakış atıldı.

"Konumuza geri dönebilir miyiz?" diye sordum.

Knox sırıttı. "Şimdi eşofmanlı mızmız kimmiş?"

"Kütüphaneyi yeniden inşa etmek ne kadar sürecek?" diye sordu Sloane.

"Benderson İnşaat'tan Levi bu sabah uğradı bile," dedi Nash.

"Onunla ben de konuştum. Levi işi üç ya da dört ay içinde bitirebileceğimi düşünüyor. Hemen başlamak istiyor, böylece sigorta şirketinin kaçınılmaz oyalamalarını beklemek zorunda kalmayacaksın," diye ekledi Knox.

"Onunla konuştun mu?" Nash ağabeyinin söylediğini tekrarladı.

Knox omuz silkti. "Binanın üzerinde benim adım var. Yatırım yaptım."

"Üç ya da dört *ay* mı?" Sloane solgun görünüyordu. Uzanıp elini tuttuğumda o yeşil gözler bana doğru döndü. "Ne yapacağım ben?"

"Bebeğim, bir yolunu bulacağız," dedim onu rahatlatarak. "Geçici bir yer bulacağız. Kurtarılabilecek ne varsa kurtarıp kaybedilen her şeyin yenisini alacağız."

"Bebeğim mi?" diye mırıldandı Knox.

"Çok fazla biz dedi." Lina dikkati detaylara çekti.

"Her ikisini de çok duyacaksınız, bu yüzden buna alışmanızı tavsiye ederim," diyerek uyardım onları.

Simide krem peynir sürerken, "Lucian'a aldırmayın. Bir tür gerçeklikten kopuş yaşıyor," dedi Sloane.

"Bu kadar yeter." Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. "Bize bir dakika izin verirseniz Sloane'la konuşmam gerekiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Burnunu çekerek ağzına bir lokma simit tıkıştırdı.

Sandalyesini geriye doğru sürükleyip onu omzuma attım.

Çığlık çığlığa bağıran Sloane'u oda ve mutfak boyunca taşıyıp arka kapıdan çıkarırken, "Bunun sonu iyi bitmeyecek," dedi Knox.

Verandaya çıktığımızda mükemmel bir bahar sabahıyla karşılaştık. Ilık güneş ışığı, cıvıl cıvıl kuşlar ve binlerce yeni çiçek arka bahçeyi canlandırmıştı.

Bahar... Yeni bir başlangıç, temiz bir sayfa demekti.

Tam da ikimizin ihtiyacı olan şeydi.

"İndir beni, seni koca göt surat!" diye bağırdı Sloane.

Onu ayaklarının üzerine bıraktığımda simidini hâlâ elinde tutmayı başardığını fark ettim.

"Bir şeyi anlaman gerekiyor," dedim ona sakince. "Hiçbir yere gitmiyorum ve seninle ilgili her şey beni ilgilendiriyor çünkü birlikteyiz."

Nefesi öfkeyle kesildi. "Bana öylece bir ilişkimiz olduğunu *söyleyemezsin*." Kavgacılığı tüm gücüyle geri dönmüştü. Bunu iltifat olarak kabul edebilirdim.

"Ben sadece gerçeği belirtiyorum."

Başını sertçe iki yana salladı. "Hayır. Belli ki kafana bir darbe almışsın ve alternatif bir gerçeklikte yaşıyorsun."

"Sloane, biz birlikteyiz. Hikâyenin sonu. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen..."

"Beni iki kez terk etmişken hemen 'peki, tamam' dememi mi bekliyorsun?"

"Seni korumaya çalışıyordum. Anthony Hugo'nun seni benimle ilişkilendirdiğini ve sana zarar vereceğini düşündüm! Ofisime geldiğinde seni orada görürse diye ödüm koptu."

"Bunu bana söyleyip birlikte bir çözüm bulmak yerine beni evinden kovdun. Ofisinden çıkardın, sonra başkent bölgesindeki en güzel ve yetenekli kadınlardan oluşan bir orduyla çıkmaya mı başladın?"

"Hugo'nun seni benimle ilişkilendirmesini istemedim. Birçok kişiden sadece biri olursan seni rahat bırakırdı. Ama sana zarar vermek isteyen başka biriymiş, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Hâlâ başını sallıyordu. "Ben *çocuk* istiyorum, Lucian. Gerçek çocuklar. Gürültülü, dağınık ve geniş bir aile istiyorum."

"O zaman öyle bir ailemiz olacak." Ciddiydim. Sloane'un istediği her şeyi temin etmek artık benim görevimdi.

Gözlerini hızla kırpıştırdı. "Özür dilerim. Sen az önce ne dedin..." Bir elini başına götürüp alnındaki morluğu ovalamaya başladı. "Belki de ben beyin sarsıntısı geçirdim. Az önce şey dediğine yemin edebilirim..."

"Çocuk istiyorsan bugün işe koyuluruz," dedim verandanın direğine yaslanarak.

Yine başını sallamaya başlamıştı. "Anlamıyorsun. Ben burada yaşamak istiyorum. Burada bir aile kurmak istiyorum."

"Hayır, peri. Sen anlamıyorsun. Dün gece seni kaybedebilirdim. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Asla. Eğer on çocuk istiyorsan on çocuğumuz olacak. Ortaçağdan kalma ilk baskılarla dolu altı katlı bir kütüphane istiyorsan tüm kitapları senin için alacağım. Burada bir aile kurmak istiyorsan tekrar buraya taşınır, her sabah o pislik kedini beslerim. Her şeyi bir kenara atıp tropik bir sahilde, güzel döşenmiş bir kulübeye taşınmaya karar verirsen o lanet kulübeyi bizzat inşa ederim."

"Sen aklını kaçırmışsın. Biz uyumsuzuz. Hiçbir ortak noktamız yok. Birbirimizi perişan ediyoruz. Birbirimize hakaret etmeden duramıyoruz, seni eşofman çalan deli."

"Bunun üzerinde çalışacağız. Mükemmel bir terapist tanıyorum."

"Bu işler böyle yürümez. Yangın yüzünden korktuğun için üzgünüm ama seninle tekrar bir ilişkiye başlamayacağım. Dersimi birçok kez aldım."

"Sloane, ne söylediğimi anladığını sanmıyorum. Tartışmaya gerek yok. Kendimizi adadığımız bir ilişkimiz var. Benim için anlamın büyük ve seni bir daha bırakmayacağım. Ne şimdi ne de sonra. Geri kalan her şey sadece ayrıntı."

"Bir aile sahibi olmak sadece ayrıntı *değil*. Ben bir eş ve partner istiyorum, bir dadı filosu kiralayacak birini değil."

"Bunun doğru bir terim olduğunu sanmıyorum. Dadı filosu istemiyorsan ben de küçük bir dadı piyadesi tutarım."

Simidi bana fırlattığında tek elimle yakaladım. "Tamam, dadı yok. Sen bana ne istediğini söyleyeceksin, ben de gerçekleştireceğim."

"Gitmeni istiyorum. Hemen ve sonsuza dek."

Yatakta bana nasıl sarıldığını hatırlayarak, "Hayır, istemiyorsun," dedim kendimden emin bir tavırla.

Sloane öfkeyle inledi. "Böyle bir şey olmayacak." Tekrar başını sallamaya başladı. "Muhtemelen şu anda bir hastane yatağında, duman solumaktan kafayı yemiş durumdayım."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp bileklerini tuttum. "Öyle olsaydın hemen yanında olurdum."

"Bu bir tehdide benziyor."

"Tehdit ya da söz, hangisini tercih edersen." Parmaklarımın altında nabzının hızla attığını hissedebiliyordum.

"Neden gülümsüyorsun? Sen gülümsemezsin. Somurtursun. Kara kara düşünürsün. Sen... iltihap gibisin!"

"Hayatımda hiç iltihaplanmadım," diye karşı çıktım.

"Ah, kapa çeneni."

Onu nazikçe omuzlarından tuttum. "Sloane, beni dinle. Artık saklanmak yok. Artık birbirimize katlanamıyormuşuz gibi davranmak yok."

"Sanırım hasta olacağım," diye mırıldandı.

"Sen benimsin ve ben de seninim. Ne olursa olsun."

Bir an için bana doğru yaslandı. "Sadece Lucian Kahrolası Rollins bir kadını ciddi bir ilişki yaşamaya zorlayabileceğini düşünür."

"Sadece bu saçmalığa son veriyorum."

Benden uzaklaşıp volta atmaya başladığında bir yandan ilişkimizin yürümemesi için nedenler sıralamaya devam ediyordu. Bunu çok sevimli bulmuştum. Hayatım boyunca verdiğim bir karar yüzünden hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Ayısığı Kitaplığı

KIRK

YÜZE PÜSKÜRTÜLEN ŞARAP

Sloane

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyerek tiz sesli sigorta eksperiyle görüşmeyi sonlandırdım. "Zaten hiçbir işe yaramadın, seni evrak delisi baş belası. Sanki kendi kütüphanemi ben yakmışım gibi."

Babamın masasının başında oturan Naomi bana sırıttı. Kütüphanenin komuta merkezi haline gelmiş olan çalışma odasındaydık. Yangının üzerinden iki gün geçmişti ve ben bürokratik işlemlerin derinliklerine dalmıştım.

Dışarıdaki gürültüyü bastıracak kadar yüksek sesle yakındım. "Görünüşe göre, sigorta şirketi yangını başlatanın ben olmadığımı kesinleştirene kadar ödeme yapmak istemiyor."

Naomi dizüstü bilgisayarında hızlı hızlı e-posta yazarken bana acıyan bir bakış fırlattı. "Polis şefini yakından tanıyorum. Eminim Nash sigorta şirketini yangınla hiçbir ilgin olmadığına ikna edebilir."

Sandalyeden kalkıp ön verandaya bakan pencereye doğru yürüdüm. Merdivenlerdeki güvenlik ekibi dışında, kapanışa özel indirim yapan bir kitapçıya benziyordu. İtfaiye binayı titizlikle aramıştı. Kurtarılabilir görünen her kitabı aklıma gelen tek yere, evime getirmişlerdi.

Artık verandama yayılmış, bahar esintisiyle havalanan birkaç bin kitabım vardı.

Yedek sunucular sayesinde e-kitap ve sesli kitap koleksiyonumuz hâlâ kullanıcılar tarafından indirilebiliyordu. Oysa biz bir halk kütüphanesi olarak sağladığımız kitaplardan çok daha fazlasıydık.

İnsanlar bize bağımlıydı. Knockemout'taki günlük yaşamın bir

parçasıydık. Küçük bir kundaklamanın bunu değiştirmesine izin vermeyecektim.

Matkap sesi yeniden başladığında dışarıda *James Bond* seviyesinde bir güvenlik sistemi kuran ekibe ters ters baktım. Bir doksan boyundaki gölgem Lucian, *Wi-Fi* kameralarımı "yetersiz" bulmuş ve teknolojiyi yükseltmek için inatla ısrar etmişti. Bu tartışmayı nasıl kaybettiğimden hâlâ emin değildim. Adamın nasıl hâlâ burada olduğundan veya Miguel adındaki dolap düzenleyicisini nasıl yanımdan geçirdiğinden de emin değildim.

Jamal kafasını kapıdan içeri sokup telefonunu salladı. "İyi haberlerim var. Çocuk kitaplarını yenilemek için açılan bağış kampanyası otuz bin dolara ulaştı."

"Ciddi misin?" dedim bir an için kızgınlığımı unutarak. Bu iyi bir *haberdi*.

"Daha iyi bir haberim de var. Sinagog ve Üniteryen Kilisesi* güçlerini birleştirerek çocuklar için haziran ayındaki tüm ücretsiz kahvaltıları karşılamaya gönüllü oldular. O zamana kadar açılmazsak temmuz ayını da karşılamaya hazırlar," dedi Naomi neşeyle.

"Bu kasabayı seviyorum," diyerek şarkı söyleyen Jamal yemek odasındaki çalışma masasına döndü.

Yukarıdan sandalyelerin gümbürtü ve sürtünme sesleri geldi.

"Onlar hâlâ orada mı?" diye sordu Naomi.

"Evet," dedim acımasızca. "Onlar" dediği Lucian'la birlikte birkaç çalışanıydı. Adam yangın gecesi yatak odamın penceresinden tırmandığından beri yanımdan hiç ayrılmamıştı. Benimle bir ilişki kurmaya kararlı olduğu saçmalığını da bırakmamıştı. Sabrım tükenmeye başlıyordu.

Kapı zili çaldığında Lucian'ın uzaktan gelen, "Ben bakarım," seslenişini duymazdan geldim.

Kapıyı açtığımda şoförünü elinde birkaç kuru temizleme çantası tutarken buldum. "Günaydın, Bayan Sloane. Bunları nereye koyabilirim?" diye sordu Hank.

* Hıristiyanlık'ta ortaya çıkmış, bazı yönleriyle geleneksel inançlardan ayrılan bir din topluluğudur. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh" inancını reddederek Tanrı'nın tek bir varlık olduğuna inanırlar. (ç.n.)

"Karşımda sen değil, işverenin olsaydı bunları nereye koyabileceğini söylemekten mutluluk duyardım, Hank. Ama sana kızgın değilim."

"Onları üst katta, sağdaki son yatak odasına koyabilirsin," dedi Lucian arkamda belirerek. Arkamı dönüp ona ters ters baktım. Her zamanki gibi adil olmayan bir şekilde muhteşem görünüyordu. Takım elbise yerine özel dikim pantolonlarla vücuduna tam oturan gömlekler giyerek burada da şıklığını koruyordu. Bu arada ben hâlâ kedili pijamalarımı giyiyordum.

Hank eşikten geçerken kollarımı kavuşturdum. "Yatak odamda sana yer yok."

"Bu yüzden Miguel'i tuttum. Ah, işte market alışverişi de geliyor," dedi Lucian bir başka araç daha garajıma girerken.

"Market alışverişi mi?"

"Bu akşam aileni yemeğe davet ettim. Yemek pişireceğiz."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordum.

"Tam tersine, sonunda aklım başıma geldi," dedikten sonra başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Lucian kapıya çıkıp market kuryesini karşılaşırken, "Belki de ben aklımı kaçırıyorumdur," diye mırıldandım kendime.

"Belki de sana ilk kez gerçekten nasıl hissettiğini gösteriyordur," dedi kapıda beliren Naomi. "Bu arada Lucian gelecek hafta için Knox, Waylay ve beni akşam yemeğine davet etti."

"Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama aileme bir ilişkimiz olduğu yalanını söylemeyeceğim," dedim lahanaları şiddetle karıştırırken. Mutfaktaki tezgâhın uzanıp kestirmek için mükemmel bir yer olduğuna karar veren Miyav Miyav'ın etrafında çalışıyorduk. Mumlar yanıyor, müzik çalıyor ve her ne yapıyorsak midemi guruldatacak kadar güzel kokuyordu.

Lucian *blender*'ı çalıştırıp çenemi kapatana kadar bana bakarak endişelerimin geri kalanını bastırdı.

"Oyun oynamıyorum, peri." *Blender*'ı bırakıp bir şişe şarap açtı.

Homurdanmaya devam ederek ona iki kadeh uzattım. "Bir ilişkimiz varmış gibi rol yapamazsın."

"Rol yapan sensin." Bir kadeh şarabı lahana kâsesinin önüne koydu. "Bu arada tarifte karıştırın yazıyor, cinayet işleyin değil."

"Senin yüzünmüş gibi davranıyorum."

"Bu fikre eninde sonunda alışacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde.

Lahanayı bıraktım. "Tamam, buraya kadar. Bana sigaranı ver. Bugün sigara içmediğini biliyorum, o yüzden ver."

Tabağa koyduğu tavuk parçalarını bırakıp başını kaldırdı. "Bıraktım."

"Bıraktın mı?"

"Sigara içenlerle çıkmazsın."

"Benim için tek kötü alışkanlığını mı bıraktın?"

Tavuk tabağını tezgâhın diğer tarafına, kedinin yanına kaydırdı. Miyav Miyav başını kaldırıp şüpheyle kokladı.

Tek kaşını kaldırarak, "Buna inanmak sana neden bu kadar zor geliyor?" diye sordu.

"Seni sevmesi için kedime rüşvet vermeyi bırak. Senin pohpohlamalarına kanmayacak. Ayrıca beni kalbinin değiştiğine ikna etmeye çalışmaktan da vazgeç. Daha birkaç gün önce hareket eden her şeyle flört ediyordun."

Kedi tekrar yatıp lezzetli tavukla hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandı.

"Onlar tuzaktı."

"Tuzak mı?" diyerek papağan gibi tekrarladım.

"Anthony Hugo benim için önemli olan bir şeyin peşine düşmek istiyorsa o şeyin sen olma ihtimalini göze alamazdım."

Cevabından gizliden gizliye memnun olsam bile homurdandım. "Onları tehlikeye atabilirdin."

"Hayır çünkü onları sadece bir kez gördüm. Ortada bir bağlılık olmadığı açıktı."

Lucian Rollins mutfağımdaydı, ailem için akşam yemeği hazırlıyor ve sorularımı cevaplamaya istekli görünüyordu. Ona ne kadar kızgın olursam olayım bu fırsatı kaçırmak istemedim.

Şarabımdan rahat bir yudum alıyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Peki o zaman neden benimle ilişkini bitirdin?" diye sordum.

Bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Aha! Gördün mü?" Muzaffer bir edayla tezgâha vurdum. "Bana karşı dürüst olmayı reddeden biriyle ilişki yaşayamam."

Lucian köşeyi dönüp beni sıkıştırdı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin benimle bir ilişkin var. Dürüst olmamı istiyorsan bunun için biraz sabretmen gerekecek."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Bana doğru eğilirken ellerim otomatik olarak göğsüne gitti. Onunla ilgili her şey çok sağlam, çok iyi ve çok doğru geliyordu. Ancak bu hisse güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Daha önce hiç kelimelere dökmediğim cevaplar içeren sorular soruyorsun. Neden böyle olduğumu ya da neden şimdi bunu değiştirmeye çalıştığımı sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Henüz bilmiyorum, bir yolunu bulacağım."

"Bunu ne zaman gerçekleştireceğin konusunda bir fikrin var mı?" Dudakları dudaklarımın hemen üzerinde geziniyordu. Onu çok uzun zamandır öpmemiştim. Tüm vücudum dudaklarının nasıl hissettirdiğini hatırlamak istiyordu. Bana acil durum sinyalleri gönderen beynim dışında tüm vücudum bunu arzuluyordu.

"Bir sonraki terapi randevumdan sonra sana haber veririm," dedi boğuk bir sesle.

"Şaka mı yapıyorsun anlayamıyorum," diye fısıldadım.

Çalan kapı zili beni sersemliğimden uyandırdı. Lucian bana sırıtarak bakıp burnumun ucunu öptü. "Ben bakarım."

Tezgâha yaslanırken arkasından bakakaldım. Miyav Miyav da aynısını yaptı. Lucian odadan çıkar çıkmaz pofuduk bedenini kaldırıp rüşvet tavuğunu içine kediotu katılmış gibi yalayıp yuttu.

"Hain."

Annemin kadehine şarap doldururken, "Bize katıldığınız için tekrar teşekkür ederim," dedi Lucian.

Yemek masasını temizleyip lahanayı karıştırmıştım. Lucian Kahrolası Rollins ise kiraz ağacımın çiçeklerini vazoya koymuş, müzik açıp mumları yakmış ve ailem için olağanüstü lezzetli bir yemek hazırlamıştı.

Annem gözlerinden *ve* poposundan gökkuşağı fışkıracak kadar mutlu görünüyordu. Maeve tam anlamıyla şüpheci bakışlar atıyordu. Bu arada Chloe kakaolu sütünü yudumlarken kendisine yeni kıyafetler alması için Lucian'ı nasıl ikna edeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Masanın karşı tarafından, "Bizim için bir zevk. Hem ikinizi bir arada görmenin gerçekten çok güzel olduğunu söylemeliyim," dedi annem neşeli bir sesle. Bilinçli mi yapmıştık, yoksa bilinçaltımızın kararı mıydı bilmiyordum ama babamın masanın başındaki yerini boş bırakmıştık.

"Biz birlikte değiliz. Lucian laftan anlamıyor ve evimden defolup gitmiyor."

Beni duymazdan gelip, "Kızımı güvende tuttuğunu bilmek bir anne olarak beni rahatlatıyor," diyerek devam etti annem.

"Sloane'un açık bir hedef olduğu düşünülürse, izleyenlere onun korunduğunu göstermekten zarar gelmeyeceğini düşündüm." Lucian'ın gözleri bana kaydı, kararlı ifadesiyle devam etti. "Benim tarafımdan."

Maeve beni masanın altından tekmeledi.

"Ah!" Uzanıp bacağımı ovuşturdum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lucian.

Ablam dikkatle bana baktı.

"Evet, iyiyim. İyiyim. Kedi bacağıma saldırdı," diye yalan söyledim.

Miyav Miyav mutfaktan yemek odasma girmek için tam o anı seçti.

"Bay Lucian, iyi bir zevkiniz var gibi görünüyor. Sizce bir genç nerede makul fiyatlı kaşmir bulabilir?" diye sordu Chloe.

"Maeve, mutfaktan biraz daha... şey... lahana almama yardım eder misin?"

Ablam sandalyesinden fırlayıp şarap kadehini kaptı. Ben de işaretini alarak şarap kadehimle onu mutfağa kadar takip ettim.

"Yani siz ikiniz şimdi evcilik mi oynuyorsunuz?" Maeve arkasına dönüp bana baktı.

Onu sertçe susturarak oturma odasına sürükledim. "Ben hiçbir şey oynamıyorum. O bir yere gitmiyor!"

"Tabii, öyledir," dedi alayla.

"Sen hiç Lucian Rollins'e istemediği bir şeyi yaptırmaya çalıştın mı?"

"Hayır ama muhtemelen gezegende bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu biliyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu ikinizin arasında zamanın başlangıcından beri bir şey olduğu anlamına geliyor. Gerçekten gitmesini isteseydin çoktan gitmiş olurdu. Belki de ikinci bir şansı hak ettiğini düşünüyorsundur."

"O şansı zaten vermiştim," diye hatırlattım.

"Peki. Son bir şans."

Başımı eğdim. "Sen kimsin ve ablama ne yaptın?"

"Ne var? Ona bir şans daha vermen *gerektiğini* düşündüğümü söylemiyorum. Sadece ikinizin travmatik bir olay yüzünden birbirinize bağlandığınızı, şimdi de birlikte yaşıyor gibi göründüğünüzü söylüyorum."

Kendimi savunurcasına ellerimi kaldırdım. "Dinle, onunla bir ilişkiye girmeyi düşünemeyecek kadar meşgulüm. Hatta onu doğru düzgün kapı dışarı edemeyecek kadar meşgulüm."

"İnan bana, anlıyorum. Belki de belli bir noktaya gelince meşgul olmanın seni gerçek bir hayattan alıkoyup koymadığını merak etmeye başlıyorsun," dedi Maeve.

"Tamam, şimdi gerçekten senin için endişeleniyorum." Saldırganın beni *Jeep*'imde köşeye sıkıştırması, Mary Louise'in temyize gitmemizi bırakmamı söylemesinin ardından işler biraz karışmıştı. Kurt Michaels ile yaşadığı gizli ilişki ve ayrılıkları konusunda ablamla konuşma niyetim ikinci plana düşmüştü.

Koşulların beni en önemli önceliğim olan ailemden uzaklaştırmasına bir kez daha izin vermiştim.

"Lucian benimle bir aile kuracağını söyledi." Vereceğim haberlerin zamanlamasını iyi ayarlayamadığım için yüzüm şarap içinde kalmıştı.

Nefessiz kalıp öksürürken, "Kahretsin, özür dilerim," dedi Maeve.

Sehpadan bir kutu mendil uzattığında yüzüme püskürttüğü şarabı sildim. "Temelde ben de aynı tepkiyi verdim, sadece benimki bu kadar ıslak değildi."

Yemek odasından Chloe'nin tiz kıkırdamalarını ve Lucian'ın kalın kahkahasını duyduk.

Maeve şarabından bir yudum daha aldı. "Kahretsin. Bir yerlere tutun çünkü sana hiç de benlik olmayan bir tavsiyede bulunacağım."

Teatral bir şekilde yer lambasını kavradım.

"En azından onu dinle," dedi ablam. "Bir adam sana hayal ettiğin her şeyi teklif ediyorsa, belki ciddi olup olmadığını öğrenmeyi kendine borçlusundur."

"Onu gerçekten özlüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Kimi?"

"Gizlice görüştüğün ama âşık olamayacak kadar meşgul olduğun için ayrıldığın adamı."

"Küçük kız kardeşler çok can sıkıcı," diye yakındı Maeve. Yemek odasından bir kahkaha sesi daha yankılandı. "Annem ve Chloe ondan hoşlanıyor gibi görünüyorlar."

"Evet çünkü henüz onun kaprislerine maruz kalmadılar. Lucian bu gece etkileyici bir adam ama yarın tekrar asık suratlı, yalnız Lucian'a dönüşebilir."

Kapı zili konuşmaya devam etmemizi engelledi.

"Ben bakarım." İçeri doğru seslendiğim sırada yemek odasından gelen bir sandalye sesi duydum.

Lucian ve ben aynı anda ön kapıya ulaştık. "Sana kapıyı açmanı istemediğimi söylemiştim," dedi hırlayarak.

"Ben de sana burada yaşayanın *ben* olduğumu söylemiştim," diye karşılık verdim.

Kapı koluna uzanmak için boğuşmaya başladık. Kapıyı açmayı başardığımızda elinde kocaman bir zambak buketi tutarken oldukça kararlı görünen Kurt Michaels'ı gördük.

"Eyvah." Şaşkınlıkla bakakaldım.

"Sloane meşgul. Benimle meşgul. İlerisi için söyleyeyim, zambaklara alerjisi var," dedi Lucian.

"Buraya benim için gelmedi, Lucifer," derken kapıyı Kurt'ün suratına çarpmasını engellemeye çalışıyordum.

Beni başıyla onaylayarak, "Büyük oynuyorum," dedi Kurt.

"İyi şanslar," diye fısıldadım. "Yemek odasında."

Omuzlarını dikleştirerek yanımızdan geçip eve girdi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" diye sordu Lucian.

İki kez hapşırdım. "Ablama âşık."

"O zaman ne halt etmeye seninle çıkıyordu?" Omzumu silkip burnumu çekerek ön kapıyı kapattım. "Aşk insanlara aptalca şeyler yaptırıyor." Tekrar hapşırdıktan sonra burnumu peçeteye sildim.

"Kesinlikle haklısın," diye mırıldandı.

Onu hemen susturdum. "Şşşt!"

"Bay Michaels, burada ne yapıyorsunuz? Bugün matematik sınavı sırasında dört kez konuşma uyarısı aldığım için mi geldiniz? Size sayıları sözel olarak ifade etmeyi sevdiğimi söylemiştim." Chloe savunmaya geçmişti.

"Anne, müsaadenle. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor," dedi Maeve. Birkaç saniye sonra Kurt'ü ve çiçeklerini yanında sürükleyerek koridora geldi.

Ön kapıyı açıp sırıttım. "Neden siz ikiniz verandada konuşmuyorsunuz? Ayrıca unutma. Bir adam sana hayal ettiğin her şeyi teklif ediyorsa, belki ciddi olup olmadığını öğrenmeyi kendine borçlusundur."

"İşine bak, Sloane," diye hırladı ablam.

KIRK BİR

TEREYAĞI BIÇAĞIYLA SAVUNMA

Lucian

Sloane ofis olarak düzenlediğim şemsiyeli duvar kâğıdı kaplanmış misafir odasına daldı. Eski sevgilisinin *sweatshirt*'ünü bayrak gibi sallayarak, "Bunu neden diğer misafir odasındaki Noel süslerinin altında katlanmış halde buluyorum?" diye sordu.

BT* ekibimin benim için kurduğu ekranlardan oluşan komuta merkezine sırtımı dönüp tüm dikkatimi ona verdim. "Çünkü onu gerçekten atmayacak kadar akıllıyım," dedim hafifçe.

Gerçek bir çift gibi aynı evi ve yatağı paylaşmamızın üzerinden beş gün geçmişti. Sloane hâlâ hiçbir kırılma belirtisi göstermiyordu. Onunla yatakta uyumama izin vermesinin tek nedeni, her günün sonunda bitkin düştüğü için tartışmanın ortasında uyuyakalmasıydı.

O uzun geceler hem en tatlı bir ödüldü hem de seksin konu dahi olmadığını açıkça belirttiğinden beri yeni keşfettiğim bir işkenceydi. Ancak hayatımın çoğunu onun vücudunu altımda hissetmenin nasıl olduğunu bilmeden geçirmiştim. Fikrini değiştirene kadar dayanabilirdim.

Eninde sonunda bana karşı hissettiği duyguların bir anda yok olmadığını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ne yazık ki o gün bugün değildi. Bu sabah mutfakta kafama kızarmış bir simidin yarısını fırlatmıştı.

Önemli değildi, sabrım sonsuzdu. Birlikte olduğumuz gerçeğini kabullenene kadar onu bekleyecektim.

"Eski erkek arkadaşımın *sweatshirt*'ünü saklamamla ilgili bir sorunun olamaz, Lucifer," dedi Sloane odaya girerken. Ayakları çıplaktı.

* Bilişim Teknolojileri'nin kısaltmasıdır. (ç.n.)

Üzerinde yırtık bir kot pantolonla ahududu renginde dar, uzun kollu bir tişört vardı. Sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Bugün mor çerçeveli bir gözlük takıp koyu kırmızı bir ruj sürmüştü. Her sabah hangi ruju seçtiğini görmek için sabırsızlanıyordum. Renk ne kadar cesursa tavrı da o kadar agresif oluyordu.

Ona bu kadar yakın olmayı çok seviyordum. Aynı zamanda aramıza sokmayı başardığı mesafeden de nefret ediyordum. Hepsini istiyordum. Onun her şeyini istiyordum ve beni onunla olmaya değer bulana kadar geri adım atmayacaktım.

"Kız arkadaşımın, evleneceğim ve bir aile kuracağım kadının eski bir erkek arkadaşının iğrenç ter bezine sarılıp eski güzel günleri anması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Kimseyle evlenmek istemiyorsun, ayrıca *vasektomi yaptırarak* çocuk istemediğini açıkça belirttin. O yüzden neden ikimizi de zaman kaybından kurtarıp *evimden defolup gitmiyorsun!*"

Cümlesinin sonuna doğru sesi gittikçe yükselip tizleştiği için Miyav Miyav pencereye yerleştirdiğim ısıtmalı kedi yatağını terk etmek zorunda kaldı.

"Bir şey daha var," dedi Sloane geri çekilen kediyi işaret ederek. "Kedimle arkadaş olmayı bırak!"

"Anladığım kadarıyla yönetim kuruluyla toplantın iyi geçmemiş."

Bir buçuk saat boyunca tüm kütüphane yönetim kuruluyla birlikte yemek salonuna kapanıp acil durum planlarını görüşmüşlerdi.

Sloane masamın yanındaki menekşe rengi berjer koltuğa atlayıp bir yastığı göğsüne bastırdı. "Geçici bir yer açmayıp binayı tekrar kullanılabilir hale getirmek için oy verdiler. Buna inanabiliyor musun?"

"Buna cevap vermemi istediğini sanmıyorum," dedim diplomatik bir şekilde.

"Üç veya dört *ay* boyunca hiçbir şey yapmadan öylece oturamam."

"İyi o zaman. Çantanı hazırla."

"Affedersin?"

Ayağa kalkıp şık bir deri çantaya eşyalarımı yerleştirmeye başladım. "Başkentte işim var. Seni burada yalnız bırakamam. O yüzden benimle geliyorsun."

Derin bir nefes alıp başka bir tartışma başlatmaya hazırlandı. "Öylece eşyalarımı alıp gidemem..."

"Yönetim kurulun oylarını kullandı. Şu anda hiçbir şey yapmana izin vermeyecekler. Seni bilmem ama ben aynı duvar kâğıtlarına bakmaktan bıktım. Washington'a gideriz. Sana ofisimde bir çalışma alanı ayarlarım. Öncelikli olan hizmetleri belirlersin, biz de bu arada bunları nasıl sunmaya devam edeceğimizi düşünürüz. Sonra geri döndüğümüzde çözümleri yönetim kuruluna sunarsın."

Gözlük camlarının arkasındaki yeşil gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Benim için bunu yapar mısın?"

Yanına gidip ellerimi koltuğun kollarına dayadım. "Senin için her şeyi yaparım."

Yeşil gözlerini tavana dikti. "Ah, lütfen," dedi mırıldanarak.

"Özellikle de sızlanmana engel olacaksa." Burnunun ucuna şimşek hızıyla bir öpücük kondurdum.

Kırmızı dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı.

Uzun bir öğlenin ardından daireme girerken, "Akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz," dedim ona. "Bir saat içinde hazır olabilir misin?"

Sloane günün çoğunu şikâyet ederek geçirmişti. Önce çalışma odasının benim ofisimde olmasından, ardından "muhtemelen kimsenin" onu öldürmek istemediği bir şehirde onu gözümün önünden ayırmamamdan yakınmıştı. Ama sağlam durmayı başarmıştım. Benim ya da Nash'in müfettişleri sorumlu kişiyi bulana kadar onun yanından ayrılmayacaktım.

Lina, Petula ve Holly ile ofisimde gereksiz yere gürültülü bir kahve sohbeti yapmışlardı. Ben gerçek işlerimle ilgilenmeye çalışırken Sloane sonunda oturmuş ve kütüphanenin fiziksel bir yer olmadan da sunmaya devam edebileceği hizmetleri sıralamaya başlamıştı. Ortak alanda birlikte şaşırtıcı derecede iyi çalışmayı başarmıştık. Enerjisi bulaşıcıydı, bir anda kendimi kendi yapılacaklar listemle her zamankinden daha büyük bir hevesle ilgilenirken bulmuştum.

"Arabaya servis yapan bir yer olsa iyi olur çünkü yanıma sadece kot pantolon ve eşofman aldım," dedi spor ayakkabılarını çıkarırken.

Bluzunu sıyırdığında etkileyici göğüslerini cesurca zapt etmeye çalışan seksi dantel atleti göründü.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum ağzım kurumaya başlarken. Ona dokunma ihtiyacı beni çıldırtıyordu.

"Gerçek insanlar işten eve döndüklerinde böyle yaparlar."

Attığı bluzu alıp katladım. "Girişte çırılçıplak soyunurlar mı?"

"Rahat kıyafetler giyerler," dedi takım elbiseme yargılayıcı bir bakış atarak.

"Ben bu halimle gayet rahatım. Ayrıca akşam yemeği için tekrar takım elbise giymem gerekeceği için şimdi üstümü değiştirmem zaman kaybı olur."

Başını sallarken saçları omzunun üzerinde dans etti. "Üzücü. Sadece üzücü."

Yüzüme ne olduğunu merak ederek mutfağa gidişini izledim. Bunun bir gülümseme olduğunu fark ettiğimde yüzümdeki ifadeyi bozdum, kravatımı gevşetip dikkatimi girişteki masanın üzerinde duran postalara verdim.

Sloane yeniden ortaya çıktığında şüpheli görünüyordu. "Neden burada kök birasıyla abur cubur var?" Bir elinde bir şişe gazoz, diğerinde çoktan açılmış bir paket patates cipsi tutuyordu.

"Sana yemeğe gideceğimizi söyledim ve sen kendine atıştırmalık bir şeyler mi hazırladın?"

Bir cipsi iştahla mideye indirdi. "Akşam yemeğine daha bir saat var. Ya restoran yoğunsa ya da meze sipariş etmezsek? Bu ciddi bir acıkma durumuna yol açar. Sana bir iyilik yapıyorum."

Dayanılmaz derecede sevimliydi. Çok güzeldi ve acı verici derecede erişilmezdi. Artık o bana ait olduğu için sinirlerim endişe verici bir hızla yıpranıyordu.

Kapı çaldığında hemen ayaklandım.

"Birini mi bekliyordun?" diye sordu Sloane temkinli bir şekilde.

"Aslına bakarsan bekliyorum."

"Astrofizikçi olmasa iyi olur," dermiş gibi bir şey mırıldandı.

Kapıyı açtığımda hâlâ aptalca gülümsüyordum.

Güvenlik şefim Grace arkasında bir elbise askısı çekerek içeri gir-

di. "Bunlar yeni geldi. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, kırmızıya bayıldım."

Sloane kaşlarını çatarak bana baktı. "Sanırım arabaya servis yok?"

"Arabaya servis yok ama annem bizimle olacak."

Gözleri büyüdü. "İlginç. Grace, kusursuz bir zevkin var. Bu büyülü moda rafında hiç ayakkabı var mı?"

Onu restorana doğru sürüklerken, "Buradaki yemekler fazla havalıysa sonrasında beni kesinlikle hamburger yemeye götüreceksin," dedi Sloane. Sade nötr renklerle dekore edilmiş, küçük ve sanatsal bir şekilde servis edilen porsiyonlarıyla kaliteli yemekler sunan mekânlardan biriydi.

Birçok kişi bakışlarıyla bizi masamıza kadar takip etti. Dikkatler benim sert yüz ifadem ve kırmızı elbisesi içinde nefes kesici kıvrımlarını sergileyen bir tanrıça gibi görünen Sloane arasında eşit olarak bölünüyordu.

Ortada hâlâ bir tehdit varken onu herkesin içinde teşhir etmekten hoşlanmıyordum ama bunu duyurmanın en etkili yolu buydu. Sloane Walton benim korumam altındaydı.

Güvenliğini sağlamak için olay yerinde bir güvenlik ekibim, ara sokağa park edilmiş ikinci bir arabam vardı. İşimi şansa bırakmayacaktım.

Annemin çoktan masaya oturmuş olduğunu gördüm. Fildişi kokteyl elbisesinin içinde havalı ve hoş görünüyordu.

"Anne," dedim masaya ulaştığımızda. Uzattığı yanağını öpmek için eğildim. "Sloane'u hatırlarsın."

"Merhaba, Bayan Rollins," dedi Sloane. Geçmişten konuşmak zorunda olmadığımızı belirten gülümsemesini takınmıştı.

Bir an için annemin yüzünde bir şeylerin titreştiğini fark ettim. Üzüntü müydü? Mahcubiyet miydi? Utanç mıydı? Her neyse göründüğü gibi hızla kayboldu.

"Seni tekrar görmek ne güzel," dedi Sloane'a dikkatle gülümseyerek.

Ciddi olduğu hissine kapılmadım. Onu suçlayamazdım. Şiddete

maruz kalışına bizzat tanıklık etmiş, kocasının hapse girmesine neden olmuş bir kadınla yemeğe davet edilmesi sık rastlanan bir şey değildi.

Sosyal nezaketini yeniden kazanarak, "Lütfen bana Kayla de," dedi annem.

Oturması için Sloane'un sandalyesini çektim, o otururken gözlerimle restoranı taradım. Her zamanki gibi yeni ve eski zenginlerden oluşan bir kalabalık vardı, her biri diğerini ince bir şekilde geçmeye çalışıyordu. Birden keşke *fast food* yemeye gitseydik diye düşündüm.

"Sloane ve ben birlikteyiz," dedim yerime otururken.

Annemin gözleri büyüdü. Sloane içtiği su yüzünden neredeyse boğuluyordu, üstelik epey gürültü çıkarmıştı.

Sloane'un sırtını sıvazlarken, "Ciddiyiz," diyerek devam ettim.

"Aslında..." Sloane konuşmaya başladı ama omzunu çok da nazik olmayan bir şekilde kavradığımda söyleyeceklerini tekrar düşündü.

"Ne güzel," dedi annem çabucak toparlanarak. "Lucian daha önce hiçbir kız arkadaşını benimle tanıştırmamıştı. Görünüşe göre benim de size bir sürprizim var." Bize doğru gelen bir adama başıyla işaret etti.

Adam çok parlak bir takım elbise giymişti, bir köpekbalığı gibi hareket ediyordu. Önünden geçtiği her masayı ölçüp biçerken gözlerinde yırtıcı bir parıltı yanıp sönüyordu. Hazla kiloları bel bölgesinde toplanmış, saygın görünen gri saçları seyrelmişti. Sol elinin serçeparmağında bir yüzük vardı. Zevkle seçilmiş elmaslarla *AH* harflerinin yazıldığını anlamak için yakından görmeme gerek yoktu.

Anthony Hugo zafer kazanmış bir ifadeyle annemin yanına oturdu.

Annemin elini sahiplenme duygusuyla tutarken bana döndü. "Sonunda yüz yüze tanıştık."

Ellerim masanın altında yumruk oldu. "Lucian, bu benim flörtüm Anthony," dedi annem bir nefeste.

"Ah, kahretsin." Sloane mırıldanırken önünde duran tereyağı bıçağını kavramıştı.

Elim bacağına kenetlendi.

"Hakkınızda çok şey duydum, Bay Hugo," dedim yavaşça.

Kötü giyimli suç lideri Anthony Hugo, kolunu anneme dolamış halde karşımda oturuyordu.

"Hakkında duyduklarım kadar olamaz," dedi dişlerini göstererek.

Erkek delisi bir genç kız gibi kızarıp, "Anthony ve ben geçenlerde bir yardım müzayedesinde tanıştık," dedi annem. "Numaramı istedi, o zamandan bu yana her şey biraz hızlı ilerledi."

Anthony o acımasız, dişlek gülümsemesini Sloane'a çevirdi. "Peki bu kırmızılar içindeki hanımefendi kim?"

Eliyle bacağımı sıkma sırası Sloane'daydı. Bu temas, beni sandalyemden fırlayıp Anthony Hugo'yu kalabalık bir restoranın ortasında ıstakoz kuyruğuyla öldürmekten alıkoyan tek şeydi.

"Seni ilgilendirmez."

Annem garip bir şekilde kıkırdadı. "O Sloane. Oğlumun sevgilisi. Çocukluk aşkı sayılırlar."

Bakışlarını Sloane'un göğüslerinde gezdirerek, "Henüz tanışma zevkini tattığımı sanmıyorum," dedi Anthony.

"Asla tatmayacaksın," dedi Sloane neşeli bir sesle.

Annem dehşet dolu bir nefes verdi. "Lucian, sevgilin korkunç derecede kaba davranıyor."

"Senin sevgilin de cinayete meyilli, uyuşturucu satıcısı bir suçlu," diyerek karşılık verdim.

"Hadi ama," dedi Anthony. Sesi dostça olmasına rağmen gözlerinde bir sosyopatın bakışları vardı. "Hepimiz hâlâ arkadaş olabiliriz. Biz aile sayılırız. Sanırım oğlumu tanıyorsun. Değil mi, Lucian?"

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi annem.

Anneme uzanarak, "Neden ikimiz kadınlar tuvaletine gitmiyoruz?" diye sordu Sloane.

Onu olduğu yerde tutmak için Sloane'u daha sıkı kavradım. Washington/Baltimore bölgesinin en büyük suç liderinin buraya tek başına gelmesine imkân yoktu.

Sosyal nezaketin tüm kalıntılarını bir kenara bırakarak, "Kimse kıpırdamayacak," dedi Anthony. "Rollins ve ben küçük bir konuşma yapana kadar olmaz."

"Mezelerimizden tatmak ister misiniz?" Şanssız garson soru sormak için yanlış zamanı seçmişti.

"Bak sana ne diyeceğim. Dişlerini halıdan toplamak istemiyorsan bir daha buraya gelme," diye hırladı Anthony.

Annemin soluğu kesildi ve ikimize de acı verecek kadar tanıdık gelen bir tepkiyle kendisini kavrayan elin altında siniverdi.

"Şiddete gerek yok." Sloane ve ben masanın altında birbirimizi sıksak bile sıkılmış görünmek için elimden geleni yapıyordum.

"Fakat bence var. Sikik federal dostların ve sen yeteri kadar eğlendiniz. Artık buna bir son vermenin zamanı geldi, yoksa değer verdiğiniz herkesi yerin dibine gönderirim. Hatta işe bu iki güzel hanımla başlarım."

Sloane elindeki tereyağı bıçağını ona doğru salladı. "Siktir. Git."

Annemin altdudağı titremeye başlamıştı. Oturduğu sandalyeden yok olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Anthony sırıttı. "Küçük kızın memelerine uygun büyük bir ağzı var. Kundaklama olayını duydum. Bunun ona kendi işine bakmayı öğreteceğini düşünmüştüm."

Sandalyemden kalkmak üzereydim ama Sloane daha hızlıydı. Ayağa fırlayıp elindeki işe yaramaz bıçağı ona doğru savurdu.

"Ben bir kütüphaneciyim, göt herif," dedi ona. "Her şey beni ilgilendirir. Senin ve oğlunla olan gereksiz ilişkin yüzünden neredeyse arkadaşlarımı kaybediyordum. Eğer orada oturup bizi tehdit etmene bir an bile izin vereceğimi düşünüyorsan oğlundan bile daha aptalsın demektir."

"Katkıların için teşekkür ederim, Sloane," dedikten sonra bıçağı elinden alıp masa örtüsünün üzerine koydum. "Kadınım seni uyardı. Şimdi beni dinle. Ellerini annemin üzerinden çekip defol git buradan. Eğer seni bir daha benim ya da değer verdiğim birinin yakınında görürsem hemen orada sonunu getiririm."

Anthony ayağa kalkıp bir eliyle ceketini düzeltti. "Paran ve klasın olabilir ama bende asla senin olmayacak bir şey var."

"Tartışmaya açık moda anlayışı mı?" dedi Sloane.

"Katil içgüdüsü. Biri amacını aştığı anda anlar, hayatına son vermekten bir an bile çekinmem. Federallerin elindeki her şeyi ve birkaç milyonluk tazminatı bana vermek için kırk sekiz saatin var, yoksa hayatları sona erdirmeye başlayacağım," dedi tehditkâr bir şekilde.

Annem sessizce ağlıyordu. Sloane yanımda öfkeyle titriyordu.

"İşlerini düzenlemek için senin de kırk sekiz saatin var çünkü seninle işim bittiğinde sona erdirilecek bir hayatın kalmayacak. İşini, hayatını, aileni, lanet olası suratını dağıtacağım. Üstelik bunu yaparken çok zevk alacağım," diyerek karşılık verdim.

Annem titreyen elleriyle su bardağına uzandı. Sloane ise bana sanki üstüm çıplak bir şekilde bir yavru köpeği selden kurtarmışım gibi bakıyordu.

"Bilmiyorum. Oturduğum yerden bakacak olursan bu masada en çok kaybedecek şeyi olan sensin," dedi iğrenç sırıtışıyla.

"Kaybedecek bir şeyin olduğunda onu elinde tutmak için her şeyi yaparsın." Tavrım fazlasıyla tehditkârdı.

Anthony öfkeyle soluyarak sanki bir davulmuş gibi masaya vurdu. "Kırk sekiz saat. Sabırsızlanıyorum." Anneme döndü. "Yakında görüşeceğiz, bebeğim." Sonra bakışları Sloane'a odaklandı. "Ama sanırım önce seni göreceğim."

"Tanrım, gözlerini oyduktan sonra bu zor olacak," dedi vahşi bir gülümsemeyle.

Anthony parmaklarını silah şekline getirerek bana doğrulttu ve tetiği çekiyormuş gibi yaptı.

Sloane saldırıya geçerken bir su bardağını devirdi, ardından birkaç tabağı yere fırlattı.

Onu tekrar yanıma çektim. "Sakin ol, peri."

Hep birlikte Anthony Hugo'nun restorandan çıkışını izledik. Bir parmak şıklatmasıyla takım elbiseli dört adam onu takip etti.

Sloane rahat bir nefes aldı. Bu sırada annem sandalyesine yığılmış, bir eliyle yüzünü kapatıyordu. Tüm restorandaki herkes bize bakıyordu.

"Akşam yemeğimizi gösteri eşliğinde yiyeceğimizi bilmiyordum." Bu eğlenceli yorum, şampanya rengi ışıltılı kokteyl elbisesi içinde hem meleksi hem de günahkâr görünen Maureen Fitzgerald'dan başkasından gelmemişti.

Sloane ona bir baktı. "Vay canına. Müthiş bir elbise."

"Şimdi sırası değil, Maureen," dedim ona.

"Aman Tanrım. Sen Maureen Fitzgerald mısın?" diye fısıldadı Sloane.

"Ta kendisiyim," dedi Sloane'a göz kırparak. "Anthony'nin küçük öfke nöbetine tanık olduktan sonra masanıza uğrayıp size hizmet sunabileceğimi düşündüm."

"Ne gibi hizmetler?" diye sordum. Bir elimle Sloane'u bileğinden tutmuş, diğeriyle güvenlik ekibime mesaj atıyordum.

"Sorununuzda size yardımcı olabilecek bazı bilgilere sahip olabilirim." Anthony'nin çıktığı kapıya doğru başıyla işaret etti.

"Burada olmaz," dedim ona.

"Elbette olmaz. Bu gece. Senin evinde."

"Dikkatli ol," diye uyardım.

"Ben bir kadınım. Her zaman dikkatliyimdir." Bakışları annemi geçip Sloane'a kaydı. İçtenlikle gülümsedi. "Lucian'ın zevkleri önemli ölçüde gelişmiş gibi görünüyor."

"Cildin kusursuz," diye fısıldadı Sloane.

Gözlerimi devirdim ama Maureen kadınsı bir gururla bir yanağını okşadı. "Teşekkür ederim. Bu kızı kaçırma, Lucian. Bunu mahvetmemeye çalış."

Grace restorana girdiğinde homurdanarak başımı salladım. "Hadi gidelim."

Grace bizi mutfaktan geçirerek arka taraftaki servis asansörüne götürdü. Hazırlık istasyonlarının ve kızgın ızgaraların önünden ilerlerken personel gözünü bile kırpmadı.

Asansörün kapıları kapandığında annem kabinin duvarına yaslandı.

"Neler olduğunu anlamıyorum." Ellerini yanaklarına götürdü. "Tek bildiğim aşağılandığım."

"Bir delinin piyonu olmanı engelleyerek seni utandırdığım için özür dilerim. Anthony Hugo, sırf bana ulaşmak için seni ortadan kaldırmaktan çekinmeyecek bir suçlu."

"Her zaman seninle ilgili oluyor. Bana ilgi gösteren her erkek senden bir şeyler koparmaya çalışıyor," diye fısıldadı annem acı içinde.

"O adam bir haydut. Kendi küçük çıkarları için insanları öldürdü. Sırf sana değerli hissettirdiği için bu durumun kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Baban beni saklamak isterdi. Kimsenin varlığımı kabul etmesini istemezdi."

"Bu geçmişle ilgili değil. Bu senin şu anki güvenliğinle ilgili."

Kuşlarınkine benzeyen narin ellerini yüzünün önünde sallıyordu. "Bunu şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Bunu şimdi konuşacağız. Onun telefonlarına cevap vermeyeceksin. Onunla hiçbir yere gitmeyeceksin. Onu bir yerde görürsen hemen oradan ayrılacaksın. Grace, senden istediğim..."

"Annenizin güvenliğini artırmamı istiyorsunuz. Anladım," dedi sertçe.

"Artık bana nerede olacağımı, kiminle görüşüp görüşmeyeceğimi söylüyorsun. Her şeyi kontrol ediyorsun. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi, ne harcayacağımı... tıpkı onun gibisin," diye sızlandı annem.

"Şu anda hiç sikimde değil, anne." Hızlı bir hareketin ardından acının ani parıltısını hissettim. Yüzüme attığı tokadın şiddetli sesi aramızda yankılandı.

Grace bir hamle yaptı ama Sloane önce davranarak aramıza girdi.

"Affedersin, *Kayla!*" Öfkesi onu içten içe yakıyordu. Parmağını annemin solgun, vakur yüzüne doğru uzattı. "Bir daha asla ama *asla* ona elini süreyim deme. Yaşadığınız onca şeyden sonra seni bir sosyopattan koruduğu için oğluna mı vuruyorsun? Bu delilik."

"Bu kadar yeter, Sloane," dedim elimi omzuna koyarak.

Titrediğini hissettim.

"Hiç de yeterli değil. Erkek seçimleri konusunda çok kötüsün. Anthony Hugo yürüyen bir tehlike, üstelik sen *onu yemeğe davet ettin*. Paranı istediğin şeye harcamak istiyorsan kendine bir iş bul, hanımefendi. Mücadeleci olmazsan bir süre sonra kurbana dönüşürsün," diyerek devam etti Sloane.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun," dedi annem ağlamaklı bir fısıltıyla.

"Sana iyi davranmak, zavallı ve mağdur Kayla ile empati kurmak isterdim. Ancak bu yirmi yıl önceydi. Büyümek için yirmi yıldan fazla zamanın vardı. Yine de bunca yıl sonra buradasın, hâlâ mağduru oynamaktan gayet memnunsun. Hâlâ oğlunun çeklerini kabul ediyorsun çünkü kendi ayaklarının üzerinde duramayacak kadar kırılgansın. O sana borçlu değil, hanımefendi. *Sen ona* borçlusun. Onu seçtiğin

adamla senin aranda bıraktığın için, her seferinde seçimlerinden onu sorumlu tuttuğun için. Seni suçlamamaya çalışıyorum ama bunu gerçekten zorlaştırıyorsun."

Sloane bağırırken güvenlik şefim de başını sallayarak onaylıyordu.

"Ona yaptığın her boktan şey için özür dileyene kadar Lucian'la hiçbir temasta bulunmayacaksın," dedi Sloane.

Asansör kapıları otoparka açıldı. Her iki arabam da motorları çalışır halde bekliyordu, güvenlik ekibimin yarısı dışarıda yerlerini almıştı.

Nefesi kesilen annem asansörden aceleyle çıktı.

"Yeter," dedim sessizce.

Ancak Sloane sözünü bitirmemişti. "Bir şey daha var. Terapiye git!" diyerek arkasından seslendi.

Sloane'u belinden yakaladım. Başımla ilk SUV'yi işaret edip, "Annemi eve götür," diye emrettim Grace'e.

Sloane'u ikinci SUV'ye sürükledim, arka koltuğa oturttuktan sonra yanına yerleştim. Kapı çarparak kapandığında karanlığa gömüldük.

"Hey! Bana yemek sözü vermiştin..."

Dudaklarımı onunkilere bastırarak suçlamalarını susturdum.

KIRK İKİ

ŞEHVET VOLKANI

Sloane

Eve zar zor varabilmiştik.

Lucian'ın az önce hayatlarımızı tehdit eden bir suç liderini yok etmek gibi hayati şeylerle ilgilenmesi gerektiğini biliyordum. Bunu halletmesi için ona güvendiğimi fark ettim.

Kalbimi binlerce parçaya ayırmayacağı konusunda ona güvenmiyordum ama hayatım konusunda güveniyordum.

Tüm bunlar çok önemliydi fakat hepsini gölgede bırakan bir şey vardı. Birlikte olmamızın -orgazmımızın- üzerinden haftalar geçmişti, karşımızda bir suç lideri olsun ya da olmasın şehvet volkanı gibiydim.

Beni eşikten geçirip kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken, "Bu çok ateşliydi," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Bacaklarımı beline kilitlemiştim. Ellerimi saçlarına dolamış, onu kendime çekiyordum.

Bana ne olduğunu biliyordum. Lucian'ın annesine "şirretlik" yaptıktan sonra beni arka koltuğa ittiğinde neden gözü dönmüş bir canavara dönüştüğünden emin değildim. Şu an için çok da umurumda değildi.

Elbisemin askılarını çekiştirirken, "Ne ateşliydi?" diye sordu.

Öpüp ısırarak boynundan aşağı doğru indim. "Senin 'acması tehditlerinden çok sıkıldım' deme şeklin."

Homurdanmasının yarattığı titreşimleri ona yapıştırdığım meme uçlarımda hissettim. "Seni bu elbiseden kurtarmama yardım etmek için iki saniyen var, yoksa onu yok edeceğim."

Onun hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmediğimde kendimi

girişteki masanın soğuk mermerinin üzerinde buldum. Adam sadece bir iki korkunç yırtılma sesiyle saniyeler içinde elbisemin üst kısmını belime kadar sıyırmıştı.

Kalbimin çırpınışları arasında, "Bu bir anlama gelmiyor," diye hatırlattım.

"Haklısın. Her şey anlamına geliyor," dedi karşı çıkarak.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Şu anda tartışmaya değecek bir konu değildi.

Tek eliyle askısız sutyenimi ustalıkla çıkardı ve alçak sesle hırıldayarak üzerime atladı.

Boğuk bir kahkaha attım. "Neden memelerime bu kadar takıntılısın?"

"Sen aletime neden takıntılıysan ondan çünkü mükemmeller," dedi ağzı ilk hassas tepeciğe ulaştığında.

Oynayacak olan tek kişi o değildi. Göğsümdeki dudakları sihrini konuştururken önünde böyle sere serpe uzanmak çok iyi hissettiriyordu.

Uzanıp pantolonun kumaşının altında ereksiyonunu bularak sertçe kavradım.

Tenime doğru, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Bedenim ürperdi. Ağzından çıkan seslerin içimde yankılandığını hissedebiliyordum.

Lucian göğsümle temasını kesmeden bacaklarımın arasına uzanıp ince pembe iç çamaşırımı yana doğru kaydırdı. "Seni hissetmem gerek."

Buna hiçbir itirazım yoktu. O kadar memnundum ki, beni kalçamdan kavrayıp masanın en ucuna çektiğinde neredeyse hiç kıpırdamadım.

Elimi kasıklarından uzaklaştırarak, "Kıpırdama, peri," dedi buyurgan tavrıyla. Onunla tartışmak üzereyken fermuarının sesini duydum.

Aletinin yumuşak ucunu klitorisime doğru yaklaştırıp kadınlığımı araladığında, "Aman Tanrım," diye inledim.

Lucian hassaslaşmış mememi sesli bir şekilde serbest bıraktı. Islak meme ucum serin havayla daha da belirginleşti.

"Sakın aletimi okşamayı bırakma, bebeğim," dedi diğer meme ucuma geçerken.

Ona itaat edip kadife gibi pürüzsüz aletini kavradım.

Göğsüme doğru inleyerek, "Ne kadar akıllı bir kız," diye fısıldadı.

İlgi bekleyen meme ucumu büyülü diliyle okşarken acıyla soluk soluğa inledim. Çok ıslanmıştım. Dudaklarının ve aletinin ucunun her hareketiyle içimdeki kaslar geriliyordu.

Onu kavrayan elim acı veriyor olmalıydı, yine de göğsüme doğru zevk dolu sesler çıkarıyordu. Boştaki elimle ensesinden kavrayarak onu kendime doğru çektim. Memelerim onun ilgisiyle ağırlaşıp şişmişti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aramıza uzanıp iki parmağını kadınlığıma soktu. Sanki zevki paylaşıyormuş gibi birlikte inledik.

Parmaklarını acımasızca içimde hareket ettirirken elinin üzerine sürtünüyor, aletini şiddetle okşuyordum.

Sihir gibiydi. Birlikte sihir gibiydik.

Bir elini kıçımın altından geçirerek duruşumu ayarladı ve sırtımı masaya dayadı. Ardından derinlere inen parmağını hissettim. Önce tamamen ıslanan bacaklarımın arasına daldı, sonra daha yukarı kayarak kalçalarımın arasında ileri geri hareket etti. Bir anlığına duraksayıp arka girişimi nazikçe yokladı.

Göğsümden çekilerek meme ucumu nemli ve şişmiş halde bıraktı. Gözlerinde bir soru vardı, izin istiyordu.

Kelimelerime güvenmiyordum. Bu yüzden ona elimden gelen en iyi şekilde, kalçamı oynatıp parmağını geriye iterek cevap verdim.

Lucian sahiplenici bir hırıltıyla bir parmağını arka girişime soktu, diğer parmakları da kadınlığımın içinde kıvrıldı. Aleti parmaklarımın üzerine bir miktar zevk suyu saldı. Bedenime sahip olmaktan hoşlanıyor, hatta bunu arzuluyordu.

Ufacık, incecik ve gergin bir ipliğe bağlıymış gibi hissediyordum. Rahatça uzanmış, doldurulmuştum. Tüm vücudum orgazm olma ihtiyacıyla gerilmişti. Dudakları bir kez daha memelerime uzanıp sert bir şekilde emdiğinde boşalmaya başladım.

Orgazm beni ele geçirip mahvetti. Parmaklarını içimde gezdirirken iç duvarlarım parmaklarına kenetlendi.

Elimle aletini okşamaya, parmaklarının üzerinde gidip gelmeye devam ettim. Kendimi, beni yepyeni bir şekilde dolduran o tek parmağa doğru bastırmaya devam ettim.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Orgazmım ikimizi de perişan ederken fırtınada bir çapaymış gibi aletine yapıştım.

"Bırak üzerine boşalayım," dedi kabaca.

Ancak benim başka fikirlerim vardı.

Ereksiyonunu serbest bırakıp göğsünü ittiğimde hemen geri çekildi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi boğuk bir sesle.

Masanın kenarından kayıp önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bunu istiyorum," diyerek aletini kökünden kavramak için uzandım. "Lütfen."

Ne istediğimi anladığında o gri gözleri ateşle parladı.

Aleti elimde daha da sertleşti, istediğim şeyi istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

"Hugo'yla ilgileneceğin konusunda sana güveniyorum. Seninle ilgilenmem konusunda da bana güvenmeni istiyorum."

Lucian sertçe yutkundu, bakımlı sakallarının altındaki yanakları çukurlaştı. Ardından başıyla onayladı. Kalbim boğazımda atıyordu. Bu yeterli bir kabullenmeydi, ona bunu yapmama izin verecekti.

Öne doğru eğilip dilimi kökünden ucuna kadar üzerinde gezdirdim. Sarsılarak titremesi, fısıldadığı küfürler bana kendimi oral seks süper kahramanıymışım gibi hissettirdi.

Dudaklarımı aralayarak hiçbir uyarıda bulunmadan aletini boğazımın arkasına kadar aldım.

Lucian yumruğunu arkamdaki masanın üzerine indirdi. Dudaklarımı ve ellerimi üzerinde gezdirirken, "Tanrım!" diye bağırdı. Alabildiğim kadarını aldım. Onu sistematik olarak baştan çıkarmak, boşalmasını sağlamak istiyordum.

Kadifemsi testislerini avuçlayıp sıktım.

Bir parmağını hafifçe yanağımın üzerinde gezdirdi. Dizlerimin üzerinden ona baktım. O bir kıraldı, bir devdi ama kontrol bendeydi. Sonra parmağını çekerek elini kabaca saçlarımın arasına soktu. "Kahretsin, Sloane. Sen bir tanesin," diye mırıldandı.

Eliyle başımı yönlendirmesine izin verdim. Daha sert, daha hızlı

yeni bir tempo belirledim. Kontrolünün son kalıntıları da yok olmuştu, bunu ona ben yapmıştım.

Ağzımı doldururken defalarca aynı cümleyi söyledi. "Sen bir tanesın."

Parmaklarımın baskısı onun ağırlaşmış testisleri üzerinde sıkılaştığında Lucian donup kaldı. Aletini boğazımın arkasına itip orada durduğunda aniden sıcak bir zevk suyu patlaması yaşadı.

"Siktir. Siktir. Siktir," dedi. Ağzımı aletinden çekerek beni soğuk fayansa yapıştırdı. "Evet de." Ereksiyonunun ucunu sarsak hareketlerle bacaklarımın arasına yerleştirdi.

"Evet!"

Bir eliyle omzumu kavrayarak beni sabit tuttu, tek bir hamleyle içime girdi. "Al beni. Hepsini," diye emrederken sakalları boynumu aşındırıyordu.

Baş döndürücü bir şekilde onunla doluydum ve çok iyi hissettiriyordu. Çok fazlaydı, yine de bir şekilde tamamen doğruydu. Aramızda hiçbir engel olmadan, beni tamamen ele geçirmişti.

Saftı, gerçekti ve -Tanrı yardımcım olsun- daha fazlasını istiyordum. Lucian bunu bana veriyordu. Sıcaklığı içimi doldurmaya başladığı anda itaatkâr bir şekilde onu takip edip uçurumun kenarına doğru kaydım. Başka seçeneğim yoktu.

"Tanrım. Evet, Sloane. Sloane'um." Eşi benzeri olmayan bir şekilde patlayıp inleyerek içime boşaldı.

Maeve: Davetsiz Misafir Kurt'la konuştuk ve tekrar deneyeceğiz.

Ben: Şükürler olsun! Anne Maeve aptallık ettiğinde Sloane teyzelerinin bir keresinde Baba Kurt'le nasıl öpüştüğünü çocuklarına anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Maeve: Belki bunu konuşmamak en iyisidir

Ben: Aha! Kurt'ten çocuk sahibi olma fikrini otomatik olarak reddetmedin! Ondan gerçekten HOŞLANDIĞINI biliyordum!

Maeve: Tam bir küçük kardeş gibi davranıyorsun.

Ben: Elimde değil. Senin mutluluğun beni de mutlu ediyor. Ayrıca az önce bir sürü orgazm yaşadım... yani...

Maeve: Aynen, kızım. Ben de.

Ben: Çak bir beşlik.

KIRK ÜÇ

YIKIM

Lucian

"Bir oyun planımız olmadan kimse buradan ayrılmayacak," dedim.

Sloane evimdeki ofisimde üzerinde pijamalarıyla halinden memnun bir şekilde oturmuş, getirdiğim hamburger ve patates kızartmasını yiyordu. "Seks saçlarını" uzun, gevşek bir örgü yapıp bir omzunun üzerinden sarkıtmıştı. Bacaklarını sandalyenin koluna atmış, çıplak ayaklarını sallayarak rahatlığın resmini çiziyordu.

Bu arada ben masa başında öfkeden kuduruyordum.

Topladığım ekip de ruh halime yardımcı olmuyordu.

Bir tabak tavuk kroketi mideye indirirken, "Eğlenceli olacak," dedi Nolan.

"Kendi adına konuş," diye yakındı Lina. "Telefon geldiğinde nişanlım beni kendisiyle birlikte duş almaya davet ediyordu."

Özel dedektif Nallana tabağına iki dilim pizza aldı. "Peki ne tür bir pislik arıyoruz?" Kokteyl elbisesiyle deri ceket giymişti. Bunun onun mesai dışı görünümü mü, yoksa başka bir gizli görev kıyafeti mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Siber güvenlik ekip üyelerinden telefona cevap verme zahmetine katlanan tek kişi, "Evet. Ne aradığımızı bilmemizin faydası olur," dedi ağzına tıkıştırdığı ağız dolusu *Twizzlers*'ın ardından. Platin rengi saçlarının üstü uzun, yan tarafları tıraşlıydı. Adı Pasture ya da Great Plains* gibi bir şeydi.

* Great Plains, büyük ovalar anlamına gelmektedir. Bahsı geçen karakterin doğru ismi Prairie'dir ve çayır, kır anlamlarına gelmektedir. Benzer anlamlara sahip olmaları nedeniyle mizahı bir kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

"FBI'ı Hugo konusunda harekete geçmeye zorlayacak herhangi bir şey. Bir ay sonra, bir hafta sonra ya da kırk sekiz saat sonra değil. Yarın öğlene kadar onun gözaltına alınmasını istiyorum."

Nallana sessiz bir ıslık çaldı. "Bu büyük bir emir. Prairie haklı. Bir tür talimata ihtiyacımız var."

Prairie. Çok yaklaşmışım.

"Vereceğim 'talimat' şu: Kullanabileceğim bir şey bulmak için ne gerekiyorsa yapın. Bu süreçte tutuklanmanız umurumda değil. Bana bir şey bulun," dedim neredeyse hırlayarak.

Kapı zili çaldı.

Çekingen bir tavırla, "Açmamı ister misin?" diye sordu Sloane.

Başımı salladım. "Grace açar."

Anthony Hugo ve tüm organizasyonu enkaz haline gelene kadar Sloane'un gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim. Sonrasında onu zorla mihraba götürecektim. Bu kadın beni sadece hayatlarımızı tehdit eden bir suç liderine karşı değil, kendi anneme karşı da savunmuştu. Tüm bunlar sona erdiğinde bunun benim için ne anlama geldiğini ona gösterecektim.

Ofisimin kapısı açıldığında Maureen Fitzgerald içeri girdi, üzerinde hâlâ önceki elbisesi vardı. "İlginç bir partiye benziyor."

"Bu..." diye konuşmaya başladı Prairie.

"Washington'ın en başarılı, en kötü şöhretli kadını mı?" diye tamamladı Lina. "Evet. Ayakkabılarını sevdim."

"Teşekkür ederim," dedi kedi gibi bir gülümsemeyle. "Takımınız için küçük bir parti hediyesi getirdim." Pizza kutusunun üzerine neredeyse beş santim kalınlığında bir dosya bıraktı. Nolan dosyaya uzandığında Maureen manikürlü elini dosyanın üzerine koydu. "Sağduyunuza güvenebileceğime inanıyorum."

"Elbette, hanımefendi. Sağduyulu olmaktan başka bir şey yapmayacağım," diye söz verdi Nolan.

"Güzel," diyerek elini çekip yün ceketinin kollarını sıyırdı. "Çıtır tavuk kaldı mı?"

"Maureen'in kızlarının sağladığı bilgi sayesinde üç paravan şirket daha tespit ettik." Nolan esnemesini bastırarak son durumu özetledi. "İlk ikisinin *offshore** hesaplarında yaklaşık ikişer milyon dolar var. Prairie şimdi üçüncüyü araştırıyor."

"Araştırmaya devam edin." Birkaç milyon dolar, FBI'ın sabah Hugo'nun kapısını çalması için yeterli olmazdı.

Lina yanımıza geldi. "Seni güncelleyeyim mi?"

"Elinde ne var?" diye sordum.

"Güvenlik, ofisin önümüzdeki iki gün boyunca kapalı olacağını herkese bildirdi. Petula tüm yüz yüze toplantıları yeniden planlayıp yapabildiği kadarını sanal ortama kaydırıyor. Grace, annenin ve Sloane'un annesinin evi dahil olmak üzere her yerde güvenliği artırdı. Nash ve Knockemout Polisi yüksek alarm durumuna geçti, kasabayla ilgileniyorlar. Nallana aradı. Sokaktaki kaynaklarını sıkıştırıp bilgi arıyor. Söylentilere göre hafta sonuna kadar Güney Amerika'dan büyük bir sevkiyat gelecekmiş."

"Hafta sonuna çok var," diye hatırlattım.

"Belki de Hugo kırk sekiz saat derken seni kandırıyordu?" Nolan tekrar esnedi.

"Bu kriz yüzünden güzellik uykun mu bölündü?" diye sordum dümdüz bir sesle.

"*A)* saat sabahın dördü. *B)* karım beni bugün sabah altıdaki yoga dersi için kaldırdı... yani dün. Uykusuzluk ve korkmuş çocukların gözyaşları hepimizi motive etmiyor işte."

"Şafaktan önce kalktın çünkü karın öyle istedi. Hugo federallerin elindeki her şeyi teslim etmem için kırk sekiz saatim olduğunu, yoksa işe Sloane'dan başlayacağını söyledi."

"Başlamak derken..." Lina cümlesini yarıda kesti. Hepimiz dönüp yere oturmuş, çatık kaşlarıyla evrakları inceleyen küçük kütüphaneciye baktık.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedim ona.

Sloane gözlüklerini burnundan yukarıya ittirirken, "Sarışın ilişkinizin uzun vadeli olduğuna inanıyor mu?" diye sordu Nolan.

* Bireylerin veya şirketlerin kendi ülkeleri dışında, genellikle vergi oranlarının düşük olduğu veya daha fazla gizlilik sağlayan ülkelerde açtıkları banka hesaplarıdır. (ç.n.)

"Henüz değil ama bunu kanıtlamak için soğukkanlılıkla bir adam öldürmem gerekiyorsa bunu yaparım."

"Bunu *B* seçeneği olarak tutalım," dedi Lina. "Duyduğuma göre ziyaretçi kabul etme konusunda eskisi kadar hoşgörülü değillermiş ve Sloane'un seks saçlarına bakılırsa ikinizin telafi edeceği çok şey var."

Yanlarından ayrılıp odanın diğer ucundaki Sloane'un yanına gittim.

Yanına çömeldiğimde başını kaldırıp bana baktı. "Kaşlarının arasında, konsantre olduğunda ortaya çıkan o çizgi var," dedim parmağımı söz konusu noktanın üzerinde gezdirerek. "Biraz uyumalısın."

"Uyuyup tüm eğlenceyi kaçırayım mı?"

"Bu iş bittiğinde seni özel bir adaya götüreceğim. Orada kumsalda çıplak olarak *piña colada* içeceğiz ve sana eğlencenin ne olduğunu öğreteceğim."

Sloane bana sırıttı. "Lucian Rollins ne zamandan beri eğlence konusunda uzman oldu?"

"Sen dizlerinin üzerindeyken neredeyse ağzına boşalacağım zamandan beri."

"Çok gurur verici ama bir saniyeliğine parti şapkanı çıkarıp iş ve siyaset evreninin somurtkan efendisi şapkanı takmanı istiyorum, Lucifer."

"Neye ihtiyacın var?"

Dudaklarını yalayıp önündeki kâğıtlara baktı. "Hugo'nun bu gece söylediği bir şey beni rahatsız etti."

"O pisliğin söylediği her şey seni rahatsız etmeliydi."

Başını iki yana salladı. "Yangınla ilgili şey. Kundaklamadan dersimi almadığımı söyledi. İlk başta bunun sadece bizi izlediğini belli etmek için söylediğini düşündüm ama ya bir şekilde bununla bağlantısı varsa diye düşünmeye başladım."

Yanına oturup ılık kök birasından bir yudum aldım. "Ne şekilde bağlantılı?"

"Yangının Mary Louise'in davası üzerine çalıştığım için misilleme olduğunu düşünüyoruz, değil mi? Tarçın Adam tarafından tehdit edildim, Mary Louise'in saldırıya uğradığı gün onun adını özellikle zikretti. Mary Louise davadan vazgeçti ama ben zorlamaya devam ettim. Onu daha güvende olacağı yeni bir tesise taşıttın ve Allen'ın

korunmasını sağladın. Araştırmaya devam ettim. Sonra birisi ben içeridayken kütüphaneyi ateşe vererek mutlu olmadıklarını bize göstermeye karar verdi."

Durumu özetlemesi zaten tehlikeli derecede yüksek olan tansiyonumu daha da yükseltiyordu. "Aradaki bağlantı nedir? Başkentteki sosyopat bir suç lideri, haksız yere hüküm giymiş bir kadın mahkûmu neden önemsesin ki?"

Sloane dudağını ısırdı. "Ya hapishaneyi önemsiyorsa?" Bana bir kâğıt uzattı. "Fraus Islah Merkezi, Civic Grup adlı bir şirkete ait özel bir hapishane. Bu şirket de başka iki şirkete aitti. Bu sıralama bana, kiraz ağaçlarının isimlerini taşıyan şirketler aracılığıyla bağış ve yardımları gizleyerek yaptığın sinsiliği düşündürdü. Sinsiliğini düşünürken gözüme bu çarptı." Üzerinde Rex Yöneticilik yazan sayfaya dokundu. "Rex, Latince kral demek."

"Hugo'nun kendini zannettiği gibi," dedim onun düşüncelerini takip ederek.

"Kesinlikle." Sloane bana gülümsedi. "Ben de Virginia, Maryland ve Kuzey Carolina'daki diğer özel hapishaneleri araştırdım. Civic Grup'a ait üç tesis daha buldum. Hepsi yıkık dökük, aşırı kalabalık ve yetersiz personel olduğu için şikâyet alıyor. Ancak hepsi Civic Grup sahiplerine kâr getiriyor. Ne tür bir kârdan bahsettiğimizi bilemiyorum ama her tesisin, barındırılan her bir mahkûm için devletten para aldığı bir sözleşmesi var. Tesiste ne kadar çok insan varsa kârı o kadar yüksek oluyor."

"Duncan Hugo'yu başka bir tesise naklettirmekle tehdit ettiğimde paniğe kapılmıştı," diye hatırladım Sloane'un araştırmasını incelerken. "Güvende olmayacağını söylemişti."

Heyecanla dizlerinin üzerinde doğrularak, "Bu üçünden biri miydi?" diye sordu.

Lucrum'u işaret ettim. "İşte buydu."

Sloane kollarını boynuma doladı. "Biliyordum! İyi iş çıkardım, değil mi? İki kez hüküm giymiş suçlu Anthony Lanet Hugo dört özel cezaevinin hissedarı. Bu cidden yasadışı olmalı."

"Gerekirse o hapishanelerden birinde bulunan herkesi ortadan kaldırtabileceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Sloane geri çekildi, dehşete düşmüş görünüyordu. "Vay canına."

"Bu çok iyi, peri. Gerçekten çok iyi," diyerek onu sıkıca kavradım.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Onun işini bitir, koca adam."

Dudaklarına sert bir öpücük kondurup araştırmasına devam etmesi için onu bıraktım. "Pasture!" diyerek *hacker*'ıma seslendim.

Başını kaldırıp kendini işaret etti. "Ben mi?"

Sloane eğildi. "Sanırım Prairie demek istedin."

"Doğru. Prairie. Ben de öyle söyledim. Ne yapıyorsan bırak, bana Rex Yöneticilik ve Civic Grup hakkında bulabildiğin her şeyi getir."

Özel Ajan Idler'ı ararken Sloane'un omzunu sıktım.

"Saat sabahın dördü. İyi bir şey olsa iyi olur," dedi boğuk sesiyle.

"Hugo'yu en yakın hücreye tıkmak için ne kadar çabuk ekip oluşturabilirsin?"

Otuz altı saattir ne uyumuş ne de duş almıştım. Ama kendimden emin bir şekilde karşısındaki sandalyeye otururken Anthony Hugo'nun benden daha kötü göründüğünü düşündüm.

Şık takım elbisesiyle serçeparmağındaki pırlanta yüzük gitmişti. Yerine onu daha solgun gösteren bol, turuncu bir tulum gelmişti.

Gardiyan onu tatmin edici bir hızla masaya kelepçelerken, "Buraya böbürlenmeye mi geldin?" diye sordu. "Çünkü bir gün içinde buradan çıkacağım. Beni tutamazlar."

"Ah, aslında tutabilirler," dedim metal sandalyeye yaslanarak. "Az önce Özel Ajan Idler'ın ofisindeydim."

"O kaltak ilk giden olacak." Tüm küstahlığıyla alay etti. "Küçük sarışın kız arkadaşından sonra ikinci olabilir."

"Bu konuda tek bir sorun var, Anthony. Bunlar senin suçlamalarının sadece başlangıcı. Rex Yöneticilik'teki diğer çalışanlarının hepsi tutuklandı. Tesadüfe bak, bunların çoğu senin yakın çevrenden. Şu anda polis soruşturmasında her şeyi anlatıyorlar. Federaller tesislerinde yatan, senin adamın olan onlarca mahkûmla konuştu. Aralarında saldırı ve cinayetlerin bulunduğu şaşırtıcı sayıda suçu itiraf ettiler. Çoğu sen parmaklıklar ardında olduğun için özellikle de kendilerine

anlaşma ve ceza indirimi sözü verildikten sonra emirleri vereni göstermekten çekinmedi."

Anthony biraz daha solgunlaştı.

"Beni dinle, seni orospu çocuğu..."

"Hayır," dedim sertçe. "Dinleme sırası sende. İki günden kısa bir süre içinde işini tamamen yok ettim. Hayatın boyunca uğruna çalıştığın her şey, hepsi gitti. Mal varlığın donduruldu. Adamların şehrin dört bir yanındaki sorgu odalarında oturuyor. Felix Metzer'i, Potomac'a atan adamların dahil. Elinde hiçbir şey kalmadı. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Siktir git."

"Yanlış cevap. Her şeyi senden aldım çünkü sen benden almaya çalıştın. Ailemi tehdit ettin. Kimse bundan öylece kurtulamaz."

"Sana ulaşacağım. Bunu yaptığımda polis şefi arkadaşının da içinde olduğu o listeyle başladığım işi bitireceğim. Sevdiğin herkesi tek tek öldürüp son olarak senin kanını akıtacağım."

Sırıttım. "Sana iyi şanslar."

"Arkadaşının kurşun yemesini, kütüphanenin yandığını görmenin kötü olduğunu mu sanıyorsun? Daha yeni başlıyorum. Senin için bizzat geleceğim. Seni ve o FBI kaltağını izleyen adamlarım var. Bir telefonumla ikiniz de Metzer gibi ölürsünüz. Kimse bana karşı gelemez."

Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikledim. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. O FBI kaltağı dün 'adamlarını' tutuklattı. Birçoğu yasaları üç kere ihlal etmiş, bu da onları şaşırtıcı derecede işbirlikçi yaptı. Şimdi izin verirsen gitmem gereken bir yer var."

Hırıltılı sesiyle ettiği tehditleri arkamda bırakarak odadan çıktım.

Ön kapıyı açtığım anda, "Bana her şeyi anlat!" diye haykırdı Sloane. "İşinin bittiğini biliyor mu? Seni tehdit etti mi? Yüzüne güldün mü? İzleyebileceğim, çıldırdığı bir kamera görüntüsü var mı?"

Üzerinde palmiye yaprakları olan bir pijama altıyla dar siyah bir atlet giymişti. Duştan çıktığı için saçları ıslak, gözleri ışıl ışıldı.

İçimde sıcak ve parlak bir şey hissettim. Güneş sanki içimde parlıyor gibiydi.

Bileğini kavrayıp belinden yakalayarak onu düzgünce omzuma attım.

Son yirmi dört saattir Sloane nöbeti tutan Lina ve Grace'e döndüm. "Siz ikiniz gitmekte özgürsünüz."

"Yaşasın!" dedi Grace.

Ben Sloane'u koridordan yatak odasına taşırken, "İyi eğlenceler, çocuklar," diye seslendi Lina.

Onu yatağa fırlattığımda güldü. "İki gündür uyumayan bir adam için fazlasıyla hareketlisin."

Ceketimi ve kravatımı çıkarırken, "Kötü bir adamın hayatını mahvetmek bana bunu yapıyor," diye takıldım.

"Kahramanım."

Ondan duyduğum bu kelime içimde garip şeyler uyandırdı. Babasından kazandığım her "aferin" gibi bu kelimenin de değerini bileceğimden emindim.

Sloane yatağın biraz daha yukarısına kayarak yeni getirttiğim yastıkların üzerine uzandı. Yanındaki boş yere hafifçe vurdu. "Gel de bana her şeyi anlat, koca adam. Sonra soyunup birbirimize yaramaz şeyler yapalım."

Hugo'nun tutuklanma hikâyesinin dörtte birini anlattıktan sonra Sloane kollarımdayken kendimden geçtim. Takip eden on saat boyunca bir kahraman gibi uyudum.

KIRK DÖRT

MESELE ÇEKMECELER DEĞİL

Sloane

Stef: Çiçekler ve şampanya çok klişe, değil mi?

Ben: Ne için fazla klişe?

Stef: Bir erkeğe yanıma taşınmasını teklif etmek için.

Ben: Büyük jest tavsiyesi almak için bana gelmenden onur duydum.

Stef: Naomi fazla romantik, Lina da kıçına sokulmadıkça romantizmi anlamaz. O yüzden senden rica ediyorum. Bana tavsiye ver. Çok mu fazla olur, yoksa az mı?

Ben: Kurgunun geri kalanına bağlı. Şarabın yanında ev yapımı makarna ya da yetenekli eşcinsel ellerinle her ne yaptıysan onun eşliğinde samimi bir sohbet mi olacak? Yoksa tüm şehrin önünde havai fişeklerle ve yürüyüş bandosuyla bir duyuru mu yapacaksın?

Stef: Görüyorum ki yanlış kişiye gelmişim. Heteroseksüel bir erkeğe sormalıydım.

Ben: Kıçına "Yanıma taşınır mısın?" dövmesi yaptırmayı düşündün mü? Bir çocuğun doğum gününü ya da evcil hayvanat bahçesi ziyaretini sürpriz bir evlenme teklifine dönüştürmeyi?

Stef: Çizim tahtasına geri dönmem gerek. Her şey mükemmel olmalı, titizlikle planlanmalı. Romantik ve tarzıma uygun olmalı. Çocuklarımıza anlatacağımız bir hikâye olmalı. Aman Tanrım. Ya çocuk istemiyorsa? Peki ben çocuk istiyor muyum?

Ben: Kontrolünü kaybediyorsun. Git biraz çikolata ye.

Aradığım sutyeni küçük çantamdan çıkarırken, "Aha! İşte buradasın," dedim muzaffer bir edayla. Eşyaların geri kalanını içeri itip fermuarını kapattım.

Çırılçıplak, günahkâr görünümlü Lucian yatakta yatarken bana doğru kötücül bir bakış fırlattı.

"Ne? Akşam yemeği için dışarı çıkacağımızı söylemiştin. Herkesin içinde sutyensiz dolaşamam. Bu bebeklerin serbest kalması izdihama yol açabilir," dedim omzumun üzerinden. Lucian'ın *spa* benzeri devasa banyosuna ilerledim. Çıplak ayaklarımla bastığım kömür renkli altıgen karolar sıcaktı. Çift lavabo ve lüks oniks lavabolar arasında disk kaydırma oynanacak kadar yeterli alan vardı. Bir de duş... Ah, o duş...

Lucian'dan beni eve, Knockemout'a götürmesini henüz talep etmememin ana nedeni buydu.

Anthony Hugo dört gündür gözaltındaydı. Tehlike resmen sona ermişti ama ben hâlâ buradaydım. Dört gündür dışarıda yemek yemenin, kiraz çiçeklerinin altında yürüyüş yapmanın tadını çıkarıyordum. Dört gün boyunca aynı ofiste birlikte çalışmış, aynı yatağı paylaşmıştık. Lucian Rollins ile astronomik miktarda seks yaptığım dört gün geçirmiştik.

Çamaşır dolabının kapısında asılı duran çantamdan banyo malzemelerimi çıkarıp duşun dokunmatik ekranındaki ayarları kurcaladım.

"Tercihlerini sisteme programlayabilirim," diye teklif etti Lucian arkamdan.

Çıplak bir şekilde banyoya girerken ona baktım. "Hayır, ben düğmelere basmayı seviyorum," dedim müstehcen manzarayı seyrederken. Hareket eden bir heykele benziyordu. Mükemmelliği övmek için yapılan bir heykelin canlı hali gibiydi.

Seramik kaplı duşa girip duş başlığının üstümden aşağıya sular akıtmasına izin verdim. İnledim. "Ah. Bu bende banyomu yenileme isteği uyandırıyor."

Lucian bana katıldı, elleri hemen kalçamın kıvrımlarını buldu.

Sessizce duş alıp sıcak suyun ve birbirimizin vücudunun tadını çıkardık. Ama onda daha önce olmayan bir gerginlik hissediyordum.

Lucian dalgın gözlerle aynadan beni izliyordu. "Sorun nedir? Hugo davasıyla ilgili bir sorun mu var?" diye sordum şampuanımla saç kremi şişesini havluyla kurulayıp çantaya geri koyarken.

"Sorunum sensin," dedi yüzünü bana dönerek.

Gözlerimi göğsündeki su damlacıklarına kaydırmamaya çalışırken, "Ben mi? Ben ne yaptım şimdi?" diye sordum.

"Sana çekmeceler ve dolaplar verdim. Sana makyaj odası verdim," diyerek lavabonun yanındaki boş çekmecelerden birini çekti. "Duşumda, *evimde* sana yer açtım."

"Ben de sana bunların hiçbirine ihtiyacım olmadığını söyledim."

Parmağını yüzüme doğrulttu. "İşte sorunum *bu*. Sen eşyalarını bile yerleştirmezken nasıl birlikte bir hayat paylaşacağız, Sloane?"

"Ciddi misin?" dedim alayla karışık. "Eşyaların arasında yeteri kadar yer kaplamadığım için mi kızgınsın?"

"Buraya yerleşmiyorsun. Evinde benim için yer açmıyorsun. Sırf kendime yer açmak için bir dolap şirketi getirmek zorunda kaldım. Biz diye bir şey yokmuş gibi davranıyorsun."

"Lucian, senin inatla bir çift olduğumuzu ilan etmen dışında 'biz' olmak hakkında konuşmadık bile."

Kaşlarını çattı. "Konuşmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Konuşalım."

Lucian, Georgetown'da ağaçlarla çevrili bir sokaktaki üç katlı gösterişli tuğla evin ziline bastı. "En azından saçımı kurutmama izin verebilirdin," dedim homurtuyla. Kaldırımdaki her araç altı haneli rakamlarla ifade edilebilecek bir fiyata sahipmiş gibi görünüyordu.

Kapıyı beyaz sakallı, gözlüklü bir adam açtı. "Erken geldiniz." Siyah, turuncu ve neon sarısı benekleri olan bir hırkanın üzerine beyaz bir önlük giymişti.

Beni eşikten geçirip gösterişli bir çalışma odasına çekerken, "Emry, Sloane ile tanış. Sloane, bu Emry," dedi Lucian.

"Lucifer adına üzgünüm. Sanırım acıktığı için sinirli," dedim omzumun üzerinden.

Avuçlarını birbirine sürten Emry peşimizden geldi. "Bu eğlenceli olacak."

Koyu maun raflardaki kitaplara göz atarken buranın varlıklı, zeki ve zevk sahibi bir adamın ofisi olduğunu anladım.

Şöminenin başında durarak, "Terapi sihrini kullan ve onu iyileştir," dedi Lucian.

"Arkadaşına yemeğe gideceğimizi sanıyordum?"

"Biz arkadaşız. Zaman zaman bunu unutuyor," dedi Emry. Bir dolabın önüne geçip bir şişe şarap çıkardı. Kitap raflarının önündeki iki deri koltuktan birini işaret ettiğinde geçip oturdum.

Lucian kollarını kavuşturup bana ters ters baktı. "Senin dostça tavsiyelerine ihtiyacım yok. Bu kadının aklını başına getirecek bir terapiste ihtiyacım var."

Aynı bakışlarla ona karşılık verdim. "Ciddi misin?"

Lucian'a doğru dönüp, "Bu son derece sıra dışı bir durum. Senin için bile," dedi Emry.

"Bana hiç bakma," diyerek omuz silktim. "Bir saniye önce tanrılara özgü duşunun tadını çıkarıyordum. Bir an sonra çekmeceler ve dolap düzenleyiciler için bağırmaya başladı."

Lucian şömineden uzaklaşıp odayı adımlamaya başladı. "Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?"

Emry eğlenmiş görünüyordu. "Anladığım kadarıyla mesele çekmeceler değil? Öyleyse Sacha'yı seve seve çağırabilirim. Kendisi ev düzeni konusunda uzmandır. Kilerini görmelisiniz."

"İlişkiye başlamıyor," dedi Lucian. Hemen sonra yüzünü buruşturdu. "Yani Sloane başlamıyor, Sacha değil. Ama o kazağı Sacha görmeden önce yakmalısın."

"Bence çok güzel bir kazak," diye ısrar ettim.

"Hem buradaki hem de Knockemout'taki hayatlarımızı birleştirmeye çalışıyorum. Sloane buna katılmayı reddediyor. Kadın her duştan sonra banyo malzemelerini yeniden çantasına kaldırıyor!" diye haykırdı Lucian.

Emry üç kadeh şarap doldururken gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Anlıyorum."

Koltuğumdan kalktım ve odanın içinde yürüyen Lucian'a doğru ilerleyerek onu durdurdum. "*Ben* de *sana* bana öylece bir ilişki emri

veremeyeceğini söyledim. Birkaç çekmece seninle çıkma fikrini düşünecek kadar bile güvende hissetmemi sağlamayacak."

"Biz çıkmıyoruz," dedi Lucian. "Birlikte yaşıyoruz. Seks yapıyoruz. *Evleneceğiz.*"

"Evlenme teklifin buysa biraz üzerinde çalışman gerekiyor," diye karşılık verdim.

Bir çıtırtı duyup dönünce Emry'nin boşalttığım koltuğa yerleştiğini gördüm. Fıstık atıştırırken neşeyle bizi izliyordu.

"Neden söylediklerimde ciddi olduğumu kabul etmiyorsun?" dedi Lucian. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Telaşlı ve ani hareketler yapıyordu, her zamanki hayvansı zarafetinden eser yoktu.

"Çünkü geçmiş deneyimlerim çığlık atarak senden kaçmam gerektiğini söylüyor! Beni iki kez hayatından çıkardın, bunlardan biri yirmi yıl sürdü. Şimdi bunu unutup sana güvenmemi mi bekliyorsun?" Artık ben de bağırıyordum. Yılın en iyi akşam yemeği konuğu ödülünü kesinlikle kazanamazdım.

"Bana ne istediğini söyle, sana vereyim," dedi Lucian. Ses tonunda hayal kırıklığı vardı.

"Vaat ettiğin her şeyi istiyorum ama yerine getireceğine inanmıyorum! Şimdi mutlu musun?"

Birbirimize bakarken aramıza sessizlik çöktü. Emry boğazını temizleyip elindeki fıstık kırıntılarını silkeledi. "Görünüşe göre, siz ikiniz en başta yaşadığınız sorunları çözme fırsatını hiç bulamamışsınız."

"Her zaman seni affetmem gerektiğini düşünmüşümdür," dedi Lucian aniden. Gri gözleri fırtınalı bir şekilde bana bakarken derin bir nefes aldı. "Güvenimi kırdın. Bana kasten itaatsizlik ettin ve senin yüzünden hapse girdim. Annem senin yüzünden o adamın karşısında tamamen savunmasız kaldı. On sekizinci yaş günümü, lise mezuniyetimi kaçırdım. Senin yüzünden geçmişim geleceğimi belirledi."

Bunca yıldır içinde sakladığı gerçeği dile getirdiğinde irkildim. Bu gerçek, ikimizin içinde hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş bir yaraydı.

"Ama..." dedi Emry fıstıktan bir avuç daha alırken.

"Ama sen annemi ve beni korumak için annemle babamın arasına girdin. Bunu bu hafta yine yaptın. İkimizi birden tehdit eden bir deliyle aramda durmaya çalıştın. Sonra bir kez daha annemle arama girdin."

"Bu yüzden bana kızgınsan vaktini boşa harcıyorsun çünkü özür dilemeyeceğim. Anthony Hugo aşağılık bir sümüklüböcek ve annen sana *asla* el kaldıramaz," dedim sesim hissettiklerimle titrerken.

Uzanıp bileklerimi tuttu, başparmağını eski yara izimin üzerinde gezdirdi. "Özür istemiyorum. Özre ihtiyacım yok, hiç ihtiyacım olmadı. Dünyada beni bu şekilde savunan tek kişi sensin."

Ağzımı açtığımda başmı sallayarak beni durdurdu.

"Evet, Knox ve Nash'e şans versem bunu yaparlardı ama hiç istemedim. Senden de böyle bir şey istemedim. Sen sadece yaptın çünkü sen böyle bir insansın. Aptalca cesursun, tehlikeli derecede inatçısın."

"Evlilik teklifin ve iltifatların gerçekten berbat," dedim ona.

Ancak gülümsemedi. Onun yerine bileklerimi tekrar sıktı. "Yaralı adamlar kadınları yaralar, Sloane."

Kıpırdamadan durdum. "Lucian," derken sesim fısıltıdan ibaretti.

"Babam annemi o kadar kırdı ki, yıllar sonra bile annem hâlâ bir kurban," diye devam etti. "Onun yüzünden asla tamamen iyi ya da sağlıklı olamayabilir. Senin bunları yaşamanı istemedim. Babam ya da Anthony Hugo gibi adamların bana zarar vermek için sana zarar verebileceği bir noktada olmanı istemedim."

Ne söyleyeceğimi bilemeden kollarını kavradım. Sadece anlattıkları bile hayatımı üzerine kurduğum temelleri sarsmak için yeterliyken başım dönüyor, dengemi kaybediyordum.

"Kafamın içinde hâlâ kemiklerinin kırılma sesini duyabiliyorum," diye itiraf etti. "Orada bile değildim ama hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. Sabah uyandığımda duyduğum ilk şey bu. Ne zaman bir odadan çıksan, peşinden gelmek istediğimde duyduğum şey bu. Seni yalnız bıraktığımı hatırlatıyor. Seni öldürebilirdi ve ben seni koruyamadım çünkü parmaklıklar arkasındaydım. Annemi koruyamadım. Seni koruyamadım."

Gözlerim yaşlarla doldu. Uzanıp ellerimle yüzünü kavradığımda

sakalları avuçlarıma sertçe battı. "Lucian, tatlım. Anneni korumak hiçbir zaman senin görevin olmadı. Dünyayı babandan korumak hiçbir zaman senin görevin olmadı."

"Bilgin olsun, ben de yıllardır bunu söylüyorum," diyerek araya girdi Emry.

Sesinde hiçbir sıcaklık olmadan, "Git bir güveç yak," dedi Lucian.

Emry kıkırdadı.

"Güvenini kırdım. Bunu kabul ediyorum," dedim usulca. "Genç ve düşüncesizdim, onun seni incitmesi düşüncesine dayanamıyordum. Kafanın içinde bileğimin kırıldığını mı duyuyorsun? Ben de o gece sana bağırdığım, vurduğunu duyuyorum. Hâlâ aklımdan çıkmıyor."

Lucian gözlerini kapattı. "Sloane..."

"Hayır, şimdi benim sıram. Korkmuştum. Dışarı çıkıp onu durduramayacak kadar korkmuştum. Eğer babama söylersem ona zarar vereceğinden çok korktum. Belki söyleseydim her şey farklı olurdu ama bunu asla bilemeyeceğiz çünkü yapmamamı istediğin şeyi yapıp 911'i aradım. Tam olarak yapacağını düşündüğün gibi, Wylie Ogden'ın seni kelepçeleyerek dışarı çıkarışını izledim. Bunu asla atlatamayacağım. O gün farklı bir karar vermiş olsaydım bir hücrenin içinin neye benzediğini asla bilmeyecektin."

"Bilecektim. Eninde sonunda görecektim çünkü durmasının tek bir yolu vardı."

"Bu yüzden aradım çünkü bundan kurtulamazdın. Hayatını tıpkı ona benzediğini düşünerek geçirecektin. Bu arada, ona hiç benzemiyorsun."

Titrek bir nefes aldı, bana bakan gözleri alev alevdi.

"Tüm bu keşkeleri düşünmenin çok değerli olan zamanımızı boşa harcamak anlamına geldiğini ikimiz de biliyoruz." Bir anlığına duraksadım. "Hayatını kusurlu olduğuna inanarak, mutluluğu hak etmediğini düşünerek geçirdiğin için çok üzgünüm. Bu kalbimi kırıyor, Lucian çünkü sen tanıdığım en cömert insansın. Giderilmesi gereken bir ihtiyaç görüp sessizce onu gidermeye çalışırsın. Seyirciye ya da övgüye ihtiyaç duymazsın. Hayatını en üst düzeydeki yanlışları düzeltmek için harcadın. Bu kahramanca bir şey. *Sen* bir kahramansın."

Ellerini kalçama götürerek beni nazikçe tuttu. "Öyle olduğunu düşünmüyorum," dedi sessizce.

"Biliyorum. Bütün bunlarla tek başına mücadele ettiğin için çok üzgünüm. Babanın yaptığı tek bir şey için bile suçlu değilsin."

"Ona göre her şeyin suçlusu bendim. Odam yeterince temiz değildi. Notlarım yeterince iyi değildi. Ona yeterince yüksek sesle efendim demiyordum. Yaptığım her şey yanlıştı."

Kalbim artık sadece kırılmakla kalmıyor, milyonlarca parçaya ayrılıyordu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Lucian. Hepsi onun suçuydu. O seni yaralamaya çalışan ama başaramayan yaralı bir adamdı. En iyi gününde bile senin eline su dökemezdi. Eskiden olduğun çocukla, şimdi olduğun adamla gurur duyuyorum. Soyadını geri alıp iyi bir anlam ifade etmesini sağladın. Ona hiç benzemiyorsun. Sende babandan çok kendi babamı görüyorum."

"Öfkeli biriyim ama bunun üzerinde çalışıyorum. Bir süredir çalışıyorum." Hâlâ bir sincap gibi fıstık yiyen Emry'yi işaret etti.

Keyifsizce homurdandım. "Kimin öfkesi yok ki? Önemli olan o öfkeyle ne yapmayı seçtiğin. Kendini kontrol etmen sinir bozucu derecede etkileyici. Üstelik bunu yetişkinlik hayatının çoğunu seni delirtmeye adamış biri söylüyor."

Lucian başını salladı. "Bunca zamandır yaptığın şey için seni affetmem gerektiğini düşünüyordum."

"Peki ya şimdi?" diye sordum.

"Kazanman gereken bir savaş olmadığı gibi özür dilemen gereken bir şey de yoktu."

"Benden özür dilemeye hazırlanıyormuşsun gibi hissediyorum. Acıktın mı, yoksa susuz mu kaldın?" diye sordum.

Parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Benden özür dilemene gerek yok çünkü seni affetmeme gerek yok, peri."

"*Snickers* ya da başka bir şey ister misin?"

Başını salladı. "Özür dilerim, Sloane. Seni suçladığım için özür dilerim. Seni başka seçeneğin olmadığını düşündüğün bir duruma soktuğum için özür dilerim. Şimdiye kadar gerçekte ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu söylemediğim için özür dilerim."

"Şimdi neye ihtiyacın var?" diye sordum nefes nefese.

"Sana. Sadece sana. Her zaman sana."

Artık düpedüz dehşete kapılmıştım.

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Nefesi yüzümü ısıtıyordu ve ben şimdiden dudaklarını benimkilerin üzerinde hissetmeyi bekliyordum.

"Bence ikiniz de bu gece burada harika bir iş çıkardınız," dedi Emry yaşadığımız anı mahvederek. "Herhangi bir karar vermeden önce birbirinizi daha derin ve samimi bir düzeyde tanımak için biraz zaman ayırmanızı önermek isterim."

Lucian bu kelime dilinde acı bir tat bırakıyormuş gibi tekrarladı. "Zaman mı?"

"Düzeltilmesi gereken çok şey var. Bu gerçek hayat. Filmlerdeki gibi büyük bir jestle Sloane'u onu tekrar terk etmeyeceğine ikna edemezsin," diye açıkladı Emry.

Yakışıklı yüzündeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm. Bir meydan okuma söz konusuydu, o da buna cevap vermek zorundaydı.

"Şimdi, kim şarap içmek ister?" diye sordu Emry.

"Ben," dedim biraz da çaresizlikle.

Naomi: Lucian'la aranız nasıl?

Lina: Yatak odasından/görüş alanından çıkmana izin verdi mi?

Ben: İşler... karışık. Sadece yatak odasında değil, her yerde. Ciddi olduğunu, fikrini değiştirmeyeceğini söylüyor. Söylenmesi gereken tüm doğru sözleri, yıllardır söylemesini dilediğim her şeyi söylüyor. Yine de onun yanımda kalacağına, benimle bir aile kuracağına mutlu bir şekilde inanırsam aptallık etmiş olacağımı hissediyorum.

Lina: Ya sonsuza dek mutlu olmanızın sembolü olarak size bir şato falan alırsa?

Ben: Bundan nefret etmezdim.

Naomi: Ya da büyük jesti terapisti dinleyip zaman içinde kendini sana kanıtlamak olur?

Ben: Harika. Yumurtalarım kuru üzümlere dönüşürken "birbirimizi tanıma" oyunu oynarız. Yirmi yılı aşkın güvensizliği ortadan kaldıracak bir şey yapabileceğini sanmıyorum. En azından ben çorak bir araziye dönüşmeden önce.

Naomi: Ebeveyn olmanın başka yolları da var.

Lina: Evet. Sadece kötü ikizinin haberdar bile olmadığın çocuğunu terk etmesini beklemen gerekiyor.

Naomi: Ben daha çok evlat edinmeyi düşünüyordum. Ancak kötü ikiz olayının işe yaradığını doğrulayabilirim!

Lina: Hey, çocuklar. Spot ışıklarını çalmak istemem ama haftaya evleniyorum!

Ben: Nash henüz çiçekler yüzünden öfke krizine girmedi mi?

Naomi: Hiçbir şekilde kriz falan yaşanmayacak. Mükemmel bir düğün olacak!

KIRK BEŞ

KESTİR GİTSİN

Lucian

Nash: Bugün için iyi şanslar. Gelecek hafta mihraba yürüyebileceğinden emin ol.

Knox: Siktir. Bugün oğlumuzun erkek olacağı gün mü?

Ben: İkinize de lanet olsun.

Nash: Sevilmediğimi ve kullanıldığımı hissediyorum.

Knox: Evet. Belki Lucy uslu durmayı öğrenene kadar anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirmemeliyiz.

Ben: İkinizden de nefret ediyorum ve en kısa zamanda kaçınca tekmeyi basmayı planlıyorum.

Derin bir nefes alıp aynada kravatımı düzelttim. Dışarıdan soğukkanlı, sakin ve biraz da kızgın görünüyordum ama içimde bir şeylerin karmaşası vardı. Yansımama bakıp gözlerimi kıstım.

Ben Lucian Kahrolası Rollins'dim. Bir bok için endişelenmezdim, boktan şeyleri endişelendirirdim.

Gömleğimin kollarını son bir kez düzelttim. Aynaya doğru başımı sallayıp geleceğimi başlatmak için odadan çıktım.

Geleceğim yüksek tezgâhın başında oturmuş omletini yiyordu. Dar kot pantolonu ve dirseklerinde çilekler olan kırmızı kazağıyla hem sevimli hem de seksi görünüyordu.

"Gidelim," dedim *Jaguar*'ın anahtarını işaretparmağımın üzerinde döndürerek.

Sloane başını kaldırdığı an bana gülümsedi. Yıllardır beni gördüğünde ilk tepkisi kaşlarını çatmak olurdu. Bu gülümsemeyi hafife alacak değildim.

"Kahvaltı etmedin," dedi saatine bakarak. "Hem saat daha 07:30 bile değil."

Kırışmış alnına bir öpücük kondurdum. "Bu sabah ofise gitmiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kollarını boynuma dolayarak.

"Sürpriz."

Kaşlarını çattı. "Bir şato almadın, değil mi?"

"Şato mu?" diye sordum onu kapıya doğru yönlendirerek. "Hayır. Bir tane ister misin?"

"Emin değilim."

On beş dakika sonra Sloane daha endişeli görünüyordu.

Ben arabayı kilitlerken önümüzdeki binayı inceliyordu. "Ürolog mu? Dinle, koca adam, seksten sonra işemekte çok iyiyimdir. Yemin ederim idrar yolu enfeksiyonum yok."

"Buraya benim için geldik, senin için değil," dedim dümdüz bir sesle.

"Aman Tanrım. Yoksa o dönme hareketiyle penisini mi kırdım?"

"Henüz değil ama an meselesi olduğuna eminim," diyerek anahtarları ona uzattım.

"Hasta mısın? Bir sorun mu var?" Gözlüklerinin ardındaki gözleri endişeyle kocaman açılmıştı.

"İyiyim," dedim cam kapıyı onun için açarken. Bekleme odası mermer, deri ve kromla kaplıydı. İçeride benim yaşlarımda beş altı tane adam vardı. Çoğu kucaklarında okumadıkları dergilerle oturmuş, endişeli gözlerle çıkışa bakıyordu.

Sloane beni kayıt masasına kadar takip etti. Hemşireye adımı söyleyip uzattığı dosyayı aldım.

"Lucian, burada ne işimiz var?" diye fısıldadı Sloane.

Yüzümü ona döndüm. "Vasektomimi geri aldırıyorum."

Ağzından çıkan şey bir cümle değildi. Kelime bile değildi, eski bir uygarlığın bozuk dilini andırıyordu.

"Beklediğim tepki bu değildi. Bu İngilizce bile değildi."

"Aman Tanrım. Sırf benimle bebek yapmak için penis ameliyatı mı olmak istiyorsun?" diyerek tüm bekleme salonuna duyurdu. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Onu dik tutmaya kararlı bir şekilde koluna uzandım.

Golf tişörtü giymiş bir yabancı, üç boyutlu bir testis modelini gösterdi. "Daha çok testis ameliyatı."

Sloane'un yüzünün önünde elimi salladım. "Peri? Orada mısın?"

"Sanırım şokta," dedi adamın karısı sandalyesinden kalkarken. "Buraya gel, tatlım. Sana bir bardak su getireyim."

"Vasektomi. Bebekler," diye mırıldandı Sloane. "Sırf bir ailem olmasını istediğim için her neyi kestilerse tersine çevirecek."

Kadın onu içecek bölümüne götürdükten sonra Sloane'un titreyen ellerine kâğıt bir bardakla su tutuşturdu. "Tatlım, bazı erkekler eşlerine mücevherlerle sürpriz yapar. Diğerleri ise cinsel organlarını ameliyat ettirerek sürpriz yapar."

"Korkma, dostum," dedi kocası bana. "Girip çıkacaksın, bam bam. Günün geri kalanında kanepede oturup çocuklara buz koyacaksın. Başka bir şey yok."

Sloane'u tekrar yanıma getirirken, "Onu dinle. Bu onun ikinci vasektomisi. Hop, kestir gitsin," dedi karısı. "O bir profesyonel."

"Bir şey söyle, Sloane," dedim ona bakarak.

Cam gibi gözleri, şaşkın ifadesiyle beni izliyordu. Hayatım boyunca onu daha önce hiç böyle bir yüz ifadesiyle görmemiştim.

"Önümüzdeki on saniye içinde bir şey söylemezsen en yakın tıp uzmanını, en yakın testislerden uzaklaştırarak seni muayene etmesini isteyeceğim."

Öne doğru eğilip dramatik bir nefes aldı.

"Vay canına, Lucian. Bu konuda *ciddi* olduğunu bilmiyordum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Doğrulduğunda yüzünü buruşturarak bana baktı. "Ya *senden* çocuk sahibi olmak istemiyorsam?"

"İstiyorsun," dedim kendimden emin bir tavırla.

"Haklısın ama çocuk yaparsak evlenmek zorunda kalacağız. Çocuk sahibi olmak için evlenmek zorunda olunduğundan değil, ben istediğim için. Bir eş istiyorum. Bekâr bir anne olup bebeğin babasından çek almak istemiyorum."

Fısıltı sayılamayacak bir sesle, "Takım elbiseye bakılırsa bu çok sağlam bir çek olurdu," dedi adamın karısı.

"Evleneceğiz, Sloane. Bunu sana daha önce defalarca söyledim."

"Hah. Karısına böyle şeyler söyleyebileceğini sanıyor," dedi kocası gülerek.

Sloane iki adım uzaklaştı. "Ben... ben şu anda neler olduğunu bilmiyorum," dedikten sonra beni çimdikledi. "Gerçek gibi hissettiriyorsun. Gerçek gibi görünüyorsun. Ben gerçek miyim? Bir tür alternatif boyuta mı geçtim? Aman Tanrım, ben *Gece Yarısı Kütüphanesi*'nin ana karakteri miyim?"

"Ölmüyorsun."

"*Gece Yarısı Kütüphanesi*'ni okudun mu?" Sesi bir oktav yükselmişti.

"Kitap kulübünde seçtiklerinin hepsini okudum."

"Ama neden?"

"Neden mi? Tanrım, Sloane. Sence neden? Çünkü seni seviyorum. Sana *âşığım*. Son yirmi küsur yıldır sana uzaktan takıntılıyım."

Kadın kocasına dirsek attı. "Sen bana hiç uzaktan takıntılı olmadın."

"Çünkü gittiğin en uzak mesafe kız kardeşinin kitap kulübü toplantıları. Belki daha uzağa gitseydin takıntı yapabilirdim," diye karşılık verdi.

Sloane ellerini yüzüne götürdü. "Kahretsin. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyorum. Dün gece Emry bize biraz zaman ayırmamızı söyledi. Zaman böyle bir şey değil. Daha bir gün bile geçmedi! Zaman istediğimden değil çünkü doğurganlığım muhtemelen her geçen saniye azalıyor. Ancak söylediğin her şeyde ciddi olduğunu bana kanıtlamak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığından çok emindim. Şimdi..." Sözünü kesip kasıklarımı işaret etti.

"Peri."

"Bana gülme. Bunun için çıldırmaya hakkım var. Kahretsin," diye mırıldandı alnını ovuşturarak. "Bir şatoyla daha iyi başa çıkabilirdim."

"Bir dahaki sefere bunu aklımda tutarım."

Ön verandasına doğru yürümeme yardım ederken, "Neden evde iyileşemeyeceğini hâlâ anlamıyorum," dedi Sloane.

"*Jaguar*'ı sürmekten keyif alacağını düşündüm. Hem zaten evde

iyileşiyorum," dedim. Gerçek buydu, Waltonların evi bildiğim tek gerçek evdi.

"Dinleneceksin. Bir de buz koyacaksın. Doktor öyle söyledi," diye hatırlattı Sloane.

Beni kollarımdan tutarak verandanın merdivenlerinden geri geri çıkarıyordu. "Ayakta küçük bir ameliyat geçirdim. İyiyim." Ağrım vardı, acıkmıştım ama en çok bundan sonraki kısım için gergindim.

Veranda basamaklarını çıkmama yardım etmeye fazla odaklandığından ayak bileğine kadar kiraz çiçeklerine battığını ancak aşağıya baktığında fark etti. "Bu da ne..."

Knox ve Nash'i azarlayacağımı kendime hatırlattım. Morgan kardeşler çılgınlık derecesinde kendilerini aşmışlardı. Ön verandanın tamamı on santimlik kiraz çiçeklerinin altında kalmıştı. Sanki bir çiçekçi dükkânı patlamış gibi görünüyordu.

"Sloane..." diye başladım.

"Pekâlâ. Bu bir yığın ölü fareden daha tuhaf." Hâlâ bana tutunurken kaşlarını çatmış çiçeklerle dolu kiraz ağacına bakıyordu. "Nereden geldi bunlar?"

"Hayatları sona ermek üzere olan iyi niyetli iki aptaldan. Buraya gel." Çığ gibi büyüyen pembe yaprakların arasından sundurmadaki salıncağa doğru yürüdük. En azından sipariş ettiğim şampanya masanın üzerinde duruyordu. Yanında sipariş etmediğim bir şişe viski vardı, ayrıca her iki şişenin önünde yağlı bir Dino Pizza kutusu duruyordu.

Knox ve Nash'i değil, Stef'i aramam gerektiğini biliyordum. Ancak Stef kendi büyük jestiyle meşguldü.

"Lucian, neler oluyor?" diye sordu Sloane pizza kutusunu şüpheyle açarak.

Çalılıkta bir hareket gözüme çarptı. Kamuflaj giyip yüzünü yeşile boyayan Knox Morgan elinde telefonuyla bir ormangülünün içinden fırlayarak bana başparmağıyla onay verdi.

Sessizce, "*Ne. Halt. Ediyorsun?*" diyerek ağzımı oynattım.

Telefonunu gösterip aynı şekilde karşılık verdi. "*Video, göt herif.*"

Parmaklıkların üzerinden eğilip onu tekrar çalıların arasına ittim.

"Lucian?" dedi Sloane.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedim onun yanına dönerek.

Kalbim çılgınca atıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kalp atışlarımı kafamın içinde hissedebiliyordum.

Veranda basamaklarının karşı tarafındaki kalın bir ladin ağacından *Shania Twain*'in "*You're Still the One**" şarkısının açılış notaları duyulduğunda neredeyse yanına varmıştım. Çam ağacının arkasından Nash'in üniformalı gövdesinin göründüğünü fark ettim. Telefonunun hoparlörünü megafona doğru tutuyordu.

İnsanlar bu yüzden profesyonellerden hizmet alıyordu.

"Ön verandamda neden içki, pizza ve yarım ton kiraz çiçeği var?" diye sordu Sloane endişeyle.

Derin bir nefes aldım. "Hayatımın yarısından fazlasında seni sevdim. Ama senin tarafından sevilmek? Bu lanet olası bir mucize. Peri, sen benim mucizemsin."

Sloane ürpererek bir nefes aldıktan sonra başını salladı. "Zihinsel olarak buna hazır değilim, Lucian."

"Evet, hazırsın. Ben de hazırım. Evlen benimle, Sloane."

Ellerini gözlerine götürdü, hâlâ başını sallıyordu. "Ne?" dedi çatlak bir sesle.

"Beni duydun. Tek dizimin üzerine çökerdim ama şu anda ayağa kalkabileceğimden bile emin değilim. Evlen benimle. Karım ol. Bana her gün düşündüğümden daha iyi biri olduğumu hatırlat. Senin tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu göster bana çünkü tek istediğim bu. Senin için yeterince iyi olmak istiyorum."

Elimi yanağında gezdirdikten sonra parmaklarımla saçlarını okşadım.

Boğuk bir şekilde hıçkırdı.

Dudaklarımı alnına götürerek, "Ağlama, peri," diye yalvardım. "Sen ağladığında ben ölüyorum."

"O zaman bu kadar tatlı olma," dedi suçlayıcı bir şekilde.

"Sadece biraz daha dayan. Sonra birbirimize hakaret etmeye geri dönebiliriz."

* Benim için bir tek sen varsın. (ç.n.)

"Tamam." İçini çekerken bir yandan hıçkırıyordu.

"Sloane Walton, seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki kalbim senin olmadan önce hayatımın nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Yıllar içinde değiştim ama seni bir dost, bir düşman ve bir sevgili olarak sevdim. Seni karım olarak sevmeme izin verirsen bu hayattaki en büyük onur benim olur."

Gözyaşları birbiri ardına yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Evlen benimle, Sloane. Karım ol. Hayatını paylaşmama izin ver. Seni koruyup sevmeme izin ver, buna tamamen hazırım."

Onu bırakarak cebimden çıkardığım kutuyu yumuşak bir sesle açtım.

Hırıltılı bir inilti çıkardığında sesi akordeona son hızla çarpan bir gaydayı andırıyordu.

Bir saniye sonra kendini kollarıma atarak beni bir adım geriye savurdu.

Yanaklarıma ve dudaklarıma kondurduğu öpücüklerin arasında, "Bunu evet olarak mı kabul etmeliyim?" diye sordum.

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Evet!" diye bağırdı.

Hafifçe kıkırdadım. "İzin ver yüzüğü takayım, peri."

"Tanrım, keşke penisektomi olmasaydın," dedi titreyen elini uzatarak.

Parlak ve zarif yüzüğü parmağına geçirirken bu kısmı nişan videosundan çıkarmaya karar verdim.

"Tanrım. Yaklaşık beş kilo ağırlığında." Açgözlü pırlantanın bahar güneşini yakalayabilmesi için elini beğeniyle havaya kaldırdı.

Göğsümde hiç bilmediğim bir sevinç tomurcuklanırken, "Sana diğer eline takman için bir tane daha alacağım. Böylece ağırlık eşit olacak," diye söz verdim.

"Lucian?" dedi titreyen sesiyle.

"Şimdiden tereddüt etmiyorsun, değil mi? Sen paniğe kapılmadan önce vasektominin tersine çevrilmesi olayının bana en azından yarına kadar zaman kazandıracağını düşünmüştüm."

Yüzünden sıcak gözyaşları dökülürken başını salladı. "Bilmen gereken bir şey var."

Kollarını kavradım. "Ne oldu? Ya düzeltirim ya satın alırım ya da yok ederim."

"Seni seviyorum."

Sözlerindeki samimiyet midemin düğümlenmesine neden oldu.

"Tekrar söyle," dedim hoyratça.

Gülümsemesi kalbimin en karanlık köşelerini ısıtan bir güneş ışığıydı.

"Seni seviyorum, Lucian Kahrolası Rollins. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

Onu sertçe öptüm. Vücudunu kendime çekerken dudaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Şef, Pop 'N Stop'ta yine horozlarla ilgili bir 10-91A vakası var." Parazit dolu telsiz anonsu *Shania*'nın sesini bastırdı.

"Kahretsin. Üzgünüm, Lucy," dedi Nash megafondan.

Sloane bana sırıttığında bir kez daha kötü adam yerine kahraman olma hissinin tadını çıkardım. "Gülüşün seni daha da çok sevmeme neden oluyor," diye itiraf ettim.

"Aynı şekilde, koca adam."

"Yarın uyandığımda bunu hatırlamak için sabırsızlanıyorum."

"Seni seviyorum, Lucian. Takım elbiseyle uyumana, fıstık ezmesi markaları konusunda ukalalık yapmana rağmen."

"Ben de seni seviyorum, Sloane. Hayatımın geri kalanı boyunca günün yirmi dört saati beni delirtecek olsan bile."

"Keşke şu anda seks yapabilseydik," dedi iç çekerek. "Ancak uzun vadeli planını takdir ediyorum."

"Doktor ya da Google onay verdiği anda bunu telafi edeceğim. Hangisi önce olursa."

Onu uzun ve sert bir şekilde tekrar öptüm.

Knox'un uzaktan gelen mırıltısını duydum. "Naomi bunu ona söylemediğim için çok kızacak."

"Ona erkekler arasında olduğunu söyle," diye öneride bulundu Nash.

"Annem çıldıracak," dedi Sloane.

Karen: Aileye hoş geldin, en sevdiğim müstakbel damadım!

Maeve: İşleri berbat etme.

Chloe: Lucian amca, küçük nedime olarak tören ve resepsiyon sırasında içinde güzel görüneceğimi düşündüğüm tasarımcı elbiselerinden birkaçını gönderiyorum.

KIRK ALTI

KİTAPLAR HAYAT KURTARIR

Sloane

Kuaför koltuğundan fırlayacakmış gibi görünen Lina'ya, "Bacaklarını sallama," diye emretti Jeremiah.

Mükemmel bir bahar öğleden sonrasıydı. Knockemout'un son moda kuaför salonu Whiskey Clipper'da, Lina ve Nash'in o akşamki düğün provası için hazırlanıyorduk. Havalı kuaför salonu cuma öğleden sonra cıvıl cıvıldı. Knox, Vernon Quigg'in parlak bıyıklarını düzeltirken Knox'un av köpeği Waylon çiğneme kemiğiyle kendini yere atmıştı. Naomi, stilist Anastasia'nın hazırladığı şık saç modeline hayranlıkla bakıyordu.

Knox'un işletme müdürü ve Jeremiah'nın ablası Fi, ön bürodaki bilgisayarın başındaydı. Kendisine yeni programlama yazılımını anlatan on iki yaşındaki Waylay'i dinliyordu.

Stef ve ben ön pencerenin altındaki deri kanepede oturmuş kaosu izliyorduk. Saçımı nişanlım Lucian Kahrolası Rollins'in gece bitmeden yumruğuna dolayacağını bildiğim yüksek, cilveli bir atkuyruğu yaptırmıştım.

Gelin aynadan Jeremiah'ya bakarken Jeremiah onun kısa siyah saçlarını bir o yana bir bu yana karıştırıyordu. "Ben sallanmıyorum. *Sen* sallanıyorsun."

"Sakin, soğukkanlı Lina'nın sinir krizi geçirmesini izlemek çok eğlenceli," diye takıldım.

Stef viskisinden dalgın bir yudum alıp kaşlarını çatmaya devam etti.

Bariz bir alınganlıkla, "Ben sinir krizi falan geçirmiyorum," dedi Lina.

Stef hariç dükkândaki herkes koro halinde seslendi. "Evet, geçiriyorsun."

"Hadi oradan." Lina homurdanarak kollarını örtünün altında kavuşturdu.

"Sen iyi misin?" diye sordum Stef'e. Gözlerini Jeremiah'ya dikmiş, düpedüz mutsuz görünüyordu.

"Harikayım." Ayağa kalktığında hiç de harika görünmüyordu. Raftaki şişelerden birini alıp kendine viski doldurdu.

"Psst!"

Yukarı baktım.

Waylay, Stef'e doğru başını salladı. "Sorunu ne?"

Omuz silkip kayıtsız bir yüz ifadesi takındım.

Jeremiah sandalyeyi döndürerek Lina'ya baktı. "Beni dinle, seni vahşi ve güzel baş belası. Evleneceğin için gergin olduğunu sanmıyorum. Bence sen düğün için gerginsin."

"Arada bir fark var mı?" diye sordu Lina dümdüz bir sesle.

"Seni Nash'le birlikte gördüm. *Evleneceğin* için, onunla birlikte yeni hayatına başlayacağın için heyecanlısın. Düğün günü heyecanının seni şüpheye düşürmesine izin verme."

Lina ağzını birkaç kez açıp kapattıktan sonra, "Hah," dedi.

Naomi sandalyesini geline doğru çevirdi. "O haklı. Herkes gelin olmaktan, bütün gün ilgi odağı olmaktan heyecan duymaz. Ama seni tanıyorum, bir eş olacağın için çok heyecanlı olduğunu biliyorum."

Lina'nın omuzları gevşedi. "Ah, Tanrıya şükür. Bende bir sorun olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır ama bende bir sorun var," dedi Stef. Yeni doldurduğu viskisini kafasına dikip bardağı sertçe masaya koydu.

Fi ağzındaki lolipopu çıkardı. "Burada neler oluyor?"

Waylon çiğneme kemiğini bırakıp Stef'in ayaklarının dibine geldi.

Stef ağır adımlarla Jeremiah'ya doğru yürüdü. "Dairen iğrenç."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gerçekten öyle," diye onayladı Fi. "Kim oturma odasında bir motosikleti parçalarına ayırır ki?"

"Tamam," dedi Jeremiah temkinli bir şekilde.

"İğrenç ve yeterli dolap yok ama bence birlikte yaşamalıyız," deyiverdi Stef.

Waylay'i başından tutup kucaklarken, "Kahretsin," diye fısıldadı Fi.

Jeremiah'ya bakarak, "Gelecek hakkında konuşmadığımızı biliyorum, buraya taşınmamın muhtemelen aptalca olduğunu da biliyorum ama sen buradasın," dedi Stef. Ardından Naomi'ye döndü. "Sen de buradasın. *Hepiniz* buradasınız. Burada bir ailem var ve bunu ne kadar çok düşünürsem, uzak kalmak o kadar çılgınca geliyor."

Jeremiah başını eğip botlarının parmak uçlarına baktı.

Lina ve ben göz göze geldik.

Ortağına dönüp, "Sanırım işteki hisseni satmayacaksın," dedi Knox.

Bütün kafalar Jeremiah'ya döndü, artık o da sırıtıyordu. "Sanırım satmayacağım."

"Satacak mıydın?" diye tekrarladı Stef. "Bunu neden yapacaktın ki? Burayı seviyorsun."

"Seni daha çok seviyorum," dedi Jeremiah basit ve telaşsızca.

Bu kelimeler gözlerimi yaşarttı.

Knox kaslı kollarını kavuşturdu. "İşte bu yüzden iletişim çok önemli."

"Ciddi misin?" dedi Lina sırıtarak. "Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Siktir git. Ben evrim geçirdim," dedi Knox.

Vernon gözlerindeki sıcak havluyu çekti. "Burada neler oluyor böyle? Bu bıyık kendi kendine şekil almayacak."

Naomi kocasına gülümsedi. Waylay gözlerini devirdi.

"Dur bakalım," dedi Stef ellerini sallayarak. "Çok kısa bir süre içinde çok fazla viski içtim. Dizel dumanı gibi kokan dairenden taşınmanı istesem bile birlikte yaşamamızın senin için sorun olmayacağını mı söylüyorsun?"

Jeremiah yavaşça yaklaşmaya başladı. "Bir ev, bir çiftlik, bir arazi ya da ne istersen onu alalım diyorum."

Stef başını sallayarak yutkundu. "Evet. Tamam, olur. Kulağa... hoş geliyor."

Jeremiah uzanıp Stef'in ellerini tuttu. "Bir aile olalım diyorum... ailelerimizle birlikte."

"Aman Tanrım." Derin bir nefes alırken o anı kaydetmek için telefonumu çıkardım.

"Ne diyorsun, Jer?" diye sordu Stef.

"Taşınalım diyorum. Evlenelim. Her şeyi yapalım. Senin için çok uzun zaman bekledim, artık başlayalım."

Naomi ellerini yanaklarına götürdü.

Sert bir ses tonuyla, "Sakın ağlamaya başlama, papatya," dedi Knox. Vernon'ı bırakıp karısının yanına gitti.

"Tanrım, şimdi öpüşecekler," dedi Waylay. Gözünü abartılı bir şekilde devirerek yazılım güncellemesine odaklandı. "Bunun için ekstra ücret alıyorum."

"Evet," dedi Stef şaşkınlıkla. "Hepsine evet."

Naomi yüksek sesle burnunu çekerken Knox küfretti.

Sandalyesinden fırlayan Fi'nin lolipopu uçtu. "Küçük kardeşim evleniyor ve o zavallı, daire denen yerden taşınıyor!"

Waylon koşarak gelip yere düşen şekeri höpürdeterek yedi.

"Bırak onu, Way," diye bağırdı Knox.

Gözlerini monitörden ayırmadan köpeğe doğru, "Seni kastediyor," dedi Waylay.

Hepimize tıraş losyonu kokulu beşlikler çakarken, "Şampanyayı patlatın," dedi Vernon.

Ben de onları tebrik etmek için sıraya girdim. "Hepimiz çocuklarımızı birlikte büyüteceğiz," dedi Naomi titreyen bir sesle.

"Beni *ağlatma*, Witty. Ağlayınca şişiyorum ve bu gece göz kamaştırıcı görünmek zorundayım," diye homurdandı Lina.

Aile. Sadece birkaç ay önce bunun her şeyden çok istediğim şey olduğunu fark etmiştim. Şimdi Lucian ve bu kadınlar sayesinde evimde yeni bir hayat olacaktı. Daha fazla parti, daha fazla tatil, daha fazla sevgi, daha fazla kahkaha olacaktı...

Bir sızı hissettim. Babam buna bayılırdı, çok mutlu olurdu. Nişan partileri planlar, komik kadeh kaldırma konuşmaları yazar ve baba-kız dansımızı prova ederdi. Onu o kadar çok özlemiştim ki nefes almak bile acı veriyordu.

Seni seviyorum, baba, dedim sessizce. *Her şey için teşekkür ederim.*

Naomi sanki aklımı okuyormuş gibi bileğimi sıktı. Yıllar önce bir canavarın kırdığı bileğimdi. O canavarın oğlu, kendi kırık parçalarını yeniden bir araya getirmeyi ve bu süreçte benim kırık kalbimi iyileştirmeyi başarmıştı.

Jeremiah'nın elini tutarak, "Biz evleniyoruz," diye bağırdı Stef.

Mutlu çiftin etrafında toplandık. Knox ve Waylay bile kucaklaşmaya katıldı.

Harika saçlar ve mutlulukla dolu bir kalple eve giderken telefonum çaldı.

Aramayı cevapladığımda, "Bugün olanlara *inanamayacaksın*, koca adam," dedim.

Jeep'in hoparlörlerinden, "Görünen o ki benim de sana haberlerim var," diyen Lucian'ın yumuşacık sesi duyuldu. "Önce sen başla."

"Stef bugün Jeremiah'ya yanına taşınmasını teklif etti, Jeremiah da ona evlenme teklif etti!"

"İşler çabuk ilerlemiş," dedi eğlenerek.

"Düğünleri için sabırsızlanıyorum. Eşcinsel düğünleri harika olur," dedim mutlu bir şekilde sokağıma dönerken. "Şimdi sen anlat. Haberler iyi mi, kötü mü?"

"Haberler çok iyi. Az önce Özel Ajan Idler ile kısa bir toplantı yaptım. Görünüşe göre Hugo'nun paravan şirketi, mahkûmları kendi özel hapishanelerine atamak için yetkililere rüşvet veriyormuş. Sağlam bir araştırma yapmaya yeni başladılar. Görünüşe göre bazı hâkimler, bölge savcıları ve yerel kolluk kuvvetlerinden birkaç kişi bile bazı yasadışı rüşvetler almış. Ceza ne kadar yüksekse, komisyon da o kadar büyük oluyormuş."

"Vay canına."

"İlk listede Çok da Saygıdeğer Olmayan Yargıç Dirk Atkins var."

"Mary Louise'in cezasını yeniden gözden geçirmeyi reddeden Dirk Atkins mi?"

"Ta kendisi," dedi Lucian kendini beğenmiş bir tavırla. "Idler bana Mary Louise'in davasıyla bizzat ilgileneceğine söz verdi. Bu soruşturma büyük ihtimalle yargıcın verdiği cezaların çoğunun bozulmasına neden olacak."

"Bozulmasına mı?" dedim tiz bir sesle. "Yani *hapisten çıkmak* gibi mi?"

"Biraz zaman alacak ama işleri hızlandırmak için elimden geleni yapacağım. Allen'ın mezuniyetinden önce onu çıkarmamız gerek," diye devam etti Lucian.

Cevabım boğuk bir hıçkırık sesi oldu.

"Sloane," dedi Lucian sevgi dolu sesiyle.

"Çok mutluyum," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

"Evet, ben de böyle söyleyebilirim," dedi dümdüz bir sesle.

"Tanrım, seni seviyorum."

"Bunu gerçekten söylemeye hazır ol çünkü beş dakika içinde Fran'le birlikte Mary Louise'i arayıp ona iyi haberi vereceksin."

"Aman Tanrım, Lucian," dedim garaj yoluna girerken. "Doktor sana izin verdiğinde yapacağım oral seks listemde yer kalmadı."

"Yer açacağından eminim," dedi. "Şimdi git Mary Louise'i ara."

Selamlaşma faslı biter bitmez Mary Louise hızla konuşmaya başladı. "Aradığınız için teşekkür ederim ama daha önce söylediğim gibi bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim. Hikâyemi anlatarak oğlumu tehlikeye atmayacağım."

Dizüstü bilgisayarımın ekranından, "Neden haberleri paylaşmıyorsun?" dedi Fran. Üzerinde kanarya sarısı, parlak iplikli örgü bir ceket vardı.

Sandalyemden zıplamak üzereydim. "Mary Louise, hikâyeni anlatmak zorunda değilsin. Biz de temyize gitmek zorunda değiliz ama yakında eve döneceksin."

Yüzü bir an donup kaldıktan sonra gözleri büyümeye başladı. "Özür dilerim. Sanırım bağlantıda bir sorun var. Sanki sen..."

"Bu doğru," diye doğruladı Fran. "Yargıcın adı bazı karanlık işlere karışmış. Soruşturma başladıktan sonra baktığı davalar sıkı bir kontrolden geçirilecek. Seninkinden başlayarak."

"Yargıç ve onunla bağlantılı olan herkes hapse girecek. Bu konuda hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacağın gibi artık yasal intikam konusunda da endişelenmene gerek kalmayacak." Ona söz vermiştim, ayrıca Lucian'ın bu sözü tutmama yardım edeceğini biliyordum.

Mary Louise ellerini yüzüne götürerek gözlerini kapattı. "Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum."

Nadiren rastlanan gülümsemesiyle, "İnan," dedi Fran. "Önümüzdeki süreçte bizi bekleyen şeyler..."

Avukat, Mary Louise'e sonraki adımları anlatırken dalgın bir şekilde Mary Louise'in dava dosyasına göz gezdirdim. Onca yılı kaybolup gitmişti. Tüm bu zaman onlardan çalınmıştı. Yıllar önce Lucian da bunu yaşayabilirdi.

Bunların hepsi açgözlü adamlar ceplerini doldurmak istediği için olmuştu. Her biri bunun bedelini ödeyecekti. Lucian ve ben, bu yeni normali anlayıp birlikte bir hayat kurmaya başlarken bile bunun olmasını sağlayacaktık.

Üstelik Mary Louise hayatını geri kazanacaktı.

Gözyaşları yine görüşümü bulanıklaştırdı. Gözlerimi kırpıştırıp masanın üzerindeki kâğıtlara baktım. Sayfada tanıdık bir isim gözüme çarptığında kaşlarımı çattım. Mary Louise'in tutuklama kaydının bir kopyasıydı. *Tutuklayan memur: Şef Wylie Ogden.*

Kalbim göğsümde tekledi.

Lucian yerel kolluk kuvvetlerindeki bazı isimlerin Hugo'nun hapishanesinin ödeme listesinde olduğundan bahsetmişti. Wylie onlardan biri miydi? Polis şefiyken kurallara göre hareket etmediği, arkadaşlarını serbest bıraktığı ve sadakat hissetmediği vatandaşları ezdiği kesindi.

Bir başka düşünce yüzüme tokat gibi çarptı. Hugo suç liderinin ailesiyle sıkı ilişkileri olan Tate Dilton'la arkadaştı. Ya onları Wylie tanıştırdıysa?

Kalp atışlarım kafatasımda yankılanıyordu. Lucian'ı ve Nash'i aramam gerekiyordu.

"Daha fazla bilgi edinir edinmez seninle temasa geçeceğiz ama oradaki günlerinin resmen sayılı olduğunu bilmeni istedik," diyerek dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarıma çekti Fran.

Mary Louise sessizce ağlarken omuzları titriyordu. Birden ellerini indirdi. "Bebeğim... Allen biliyor mu?"

Sersemliğimi üzerimden atıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Henüz değil. Haberi senden duymak isteyeceğini düşündük..."

Video yayını dahil, evdeki diğer her şey aniden kesildi.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Elektrik kesintileri hiç uygun zamanlarda olmazdı.

Tutuklama raporunu kaptım. Tam telefonumda Lucian'ın numarasını aradığım sırada kapı çaldı.

Nash'in düğün işleri için geldiğini umarak koşup ön kapıyı açtım.

Ancak gelen Nash değildi. Hayır, yeni karşılama paspasımın üzerinde kirli botlarıyla duran Wylie Ogden'dı. Elinde bir kutu kitap tutuyordu. Dudakları arasında kırmızı bir kürdan vardı.

Siktir.

Sakin ol, dedim kendime. *Bildiğimi bilmiyor. Ben bile bilip bilmediğimi bilmiyorum.*

"Merhaba, Wylie," dedim fazla şüpheci bir sesle. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bunları bir emlak satışından aldım ve kütüphane için isteyebileceğini düşündüm. Yangın için üzgünüm."

Kolayca çıkarabileceği yangın. Yangın. Not. Verandamdaki fareler. Aman Tanrım. Burnuma bir koku geliyordu. O şey...

"Kürdanın tarçın gibi kokuyor," dedim boğuk bir sesle.

"Aile alışkanlığı," dedi. "Ben büyürken babamın ağzında hep tarçınlı kürdan olurdu. Yürümeye başladığım andan itibaren onun gibi olmak istedim."

Normal bir insanın buna karşılık ne söyleyeceğinden emin değildim. Bu yüzden ona en iyi sahte gülümsememi sundum. "Cömertliğin için teşekkür ederim. Kitapları elinden alayım," diyerek kutuya uzandım.

"Kutu ağır ve ben bir centilmenim. Israr ediyorum."

Onu kapıdan dışarı itip kapıyı suratına çarpmak dışında bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini bilmiyordum. Eğer bunu yaparsam bildiğimi anlayacaktı.

"Hemen şuraya, yere bırakabilirsin. Nash'in düğününden sonra onları alırım. Zaten Nash de beni almak için her an burada olabilir," diye neşeli bir şekilde yalan söyledim.

"Biliyor."

Arkamdan gelen güney aksanlı boğuk ses, yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu.

Çoraplı ayaklarımın üzerinde döndüğümde Yargıç Atkins'i koridorda, elinde namlusuna susturucu takılmış gibi görünen bir silahla dururken buldum.

"O bir tokmak değil," diye aptalca şaka yaptım.

"Kapıyı kapat, Ogden," diye emretti Atkins.

Wylie kitapları yere bıraktıktan sonra itaatkâr bir şekilde ön kapıyı kapatıp kilitledi. "Endişelenecek bir şey yok." Gergindi, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken bakışları etrafta geziniyordu. Bu beni daha da geriyordu.

Silahını bana doğru sallayarak, "Kapısını çalmandan ölümüne korkacak kadar çok şey biliyor, değil mi?" dedi yargıç.

Bir hareket planı bulmaya çalışarak etrafıma bakındım. Kaçarsam yargıç beni sırtımdan vurmaktan çekinmeyecekti. Kuduz bir sansar gibi onunla dövüşmeye çalışırsam üstümde delikler açılırdı, hem bu elbiseyi gerçekten seviyordum. Ayağımda ayakkabı yoktu, bu yüzden zeminde hareket etme ve tekme atma yeteneğim sınırlı olacaktı.

En azından tutuklama raporunu Lucian'ın bulabileceği bir yere saklamam gerekiyordu. Böylelikle olayı çözerdi.

Bakışlarım Lucian'ın oturma odasına yerleştirdiği neredeyse gizli güvenlik kameralarından birine takıldı ama ışığı yanmıyordu. Elektriği ve internetti kestiklerini endişeyle fark ettim.

Tutuklama raporunu bıraktıktan sonra onlara tehdit olmadığımı göstermek için ellerimi yavaşça başımın üzerine koydum. "Burada ne yapmayı planlıyoruz, çocuklar? Burası küçük bir kasaba. Muhtemelen biri sizi verandamda ya da çitlerime tırmanırken görmüştür."

Eski moda pantolonunun belinden kendi silahını çıkararak, "Ben sadece kitap bağışladım," diye hatırlattı Wylie. *Harika*. Artık iki silahlı kötü adamın arasında kalmıştım. "Yanından ayrıldığımda iyiydin."

Kusacaktım. Her yere kusacaktım.

"Ben de burada değilim. Karımla birlikte romantik bir yıldönümü yemeğinin tadını çıkarıyorum," dedi Atkins acımasız bir gülümsemeyle. "Hem her türlü kanıt ateşte yanacak."

Adam beni vurup evimi ateşe vermeye niyetliydi. Onun için neredeyse üzülecektim çünkü Lucian, Atkins'in değer verdiği her şeyi yok edene kadar durmayacaktı.

"Bak, neden bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Bu gerçekten gerekli mi? Yani bir hapishaneden rüşvet aldın ve bir halk kütüphanesini ateşe verdin. Birini öldürmüş falan değilsin."

"Küçük bir sarışının birkaç dolar için mirasımı yok etmesine izin vermeyeceğim," dedi yargıç. "Ben hayatımı suçluları parmaklıklar ardına tıkarak geçirdim."

Evet, pislik herif tam bir kahramandı.

"Uyarıları dinlemeliydin," dedi Wylie üzüntüyle. "İşler bu noktaya gelmemeliydi."

FBI'ın ikisinin de peşine düşeceği haberini paylaşmayı düşündüm ama hemen vazgeçtim. Kendilerini korumak için ölmemi istiyorlardı. Kaybedecek hiçbir şeylerinin kalmamış olması muhtemelen hayatta kalmama izin vermelerini sağlamayacaktı.

"Bunu nerede yapıyoruz?" diye sordu Wylie.

Atkins ona baktı. "Kızı nerede öldüreceğimiz umurumda gibi mi görünüyor?"

"Ön bahçe nasıl olur?" dedim zayıf bir sesle.

"Evin arka tarafında öldürelim," diyen Wylie silahını bana doğru salladı ama gözlerinde dikkat çekici bir şey vardı. Bakışları oturma odası kapısının hemen yanındaki kütüphane arabasına kaydıktan sonra tekrar bana döndü. Birkaç kalın gerilim romanı üst üste yığılmıştı.

Kafasını bana doğru eğdiğinde ben de bir kez başımı salladım.

"Gidelim," diyerek oturma odasına doğru yürümemi işaret etti.

Odaya girdiğimde duvar beni kısa bir süreliğine yargıcın görüş alanından gizledi. İşareti yanlış anlamadığıma dua ederek arabanın ucundan tutup tam Atkins köşeyi dönerken tüm gücümle ittim.

Bir çıtırtı, bir inilti ve boğuk bir silah sesi geldi. Ardından üç tane daha yüksek sesli, hızlı silah sesi duyuldu.

Gövdemi yoklayıp üzerimde ya da elbisemde delik olmadığını görünce son derece rahatladım.

"Orospu çocuğu," diye homurdandı Atkins. Boynundaki, göğsündeki ve gövdesindeki yaralardan bol miktarda kan parke zemine akıyordu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye bağırdım. Wylie ileri atılıp Atkins'in silahını aldı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bunu sana yapmaktan gerçekten nefret ediyorum, Sloane. Beni anlamalısın," dedi Wylie iki silahı birden bana doğrultarak.

"Ciddi misin, Wylie? Neden *hâlâ* beni vurmak istiyorsun?" diye çığlık attım.

"Yarım kalmış işleri tamamlamak için. Sen ve yargıç gittiğine göre beni suçlayacak kimse kalmadı. Hugo'dan aldığım para, Atkins'in aldığının yanında hiçbir şeydi. Oradan buradan birkaç bin. Bunu hiç umursamadım bile, sadece işimi önemsedim."

Suistimal ettiği işinden, Nash'in ondan aldığı işten bahsediyordu.

"Ek olarak biraz para kazanmışsam ne olmuş? Bir polis şefinin maaşı övünülecek bir şey değildir. İşimle gurur duyuyordum ama Nash Morgan bunu benden aldı. Onun küçük arkadaşının benden itibarımı almasına izin vermeyeceğimden eminim."

Her şeyin farkına vardığımda bir an için gözlerimi kapattım. "Nash'in adını o listeye sen yazdın, değil mi?"

"Bu fırsatı kaçırmak istemedim. Metzer bir liste hazırlıyordu. Ona yardım ettim. Ücretimi bir isim ekleterek aldım."

Başımı salladım. "Yani her şeyi sen başlattın."

Omuz silkti. "Korumam gereken bir mirasım var. Elimde kalan tek şey bu."

"Bu bir miras değil, kötü bir davranış biçimi."

"Bütün bir kasabayı korumak için ne gerektiğini bilmiyorsun."

"Öyle mi? Belli ki sen de bilmiyorsun. Sırf balık arkadaşı olduğunuz için on yedi yaşında bir çocuğu hapse atıp, tacizci babasının neredeyse annesini öldürmesine izin verdin."

"Ne istersen söyle çünkü bunun bir önemi yok. Bu gece buradan sadece birimiz çıkacak, o da sen olmayacaksın."

"Ne yapacaksın? Yargıcın silahıyla beni mi vuracaksın?"

"Bana iyi bir plan gibi geldi."

Ön taraftaki yolda bir lastik gıcırtısı duyduğumda yardımın yolda olması için dua ettim.

"Kimse beni tehdit eden bir bölge yargıcına rastlayıp onu vurduğuna inanmayacak," dedim ona.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bir kere inandılar."

Söyledikleri yavaşça içime işledi. "Tanrım! Tate'i, Nash'i korumak için öldürmedin. Onu öldürdün çünkü kendini koruyordun."

"Tetiği çekene kadar bekledim. Ya benim için Nash'in işini halledecekti ya da mermisi bitmiş olacaktı. Orospu çocuğu mermi saymayı hiç öğrenemedi. Bunu yapmaktan nefret ediyordum. O benim arkadaşımdı ama Tate serseri mayın gibiydi. Eninde sonunda ağzını yanlış adama açacaktı."

"Yani kendi arkadaşını öldürdün."

"Resmi rapora göre, bir kanun çalışanını savunurken bir adamı vurdum," diye düzeltti.

"Peki resmi rapor bu sefer ne diyecek?"

Omuz silkti. "Sadece kütüphane kitaplarımı iade ediyordum."

Bunu yapacaktı. Beni vuracak, Nash ve Lina'nın prova gecesini mahvedecekti. Yan masadan ağır bir kitap kapıp Wylie'nin kafasına fırlattım. Kanepeye atladığımda iki silah aynı anda ateşlendi.

Sertçe yere düşünce çenemi konsol ayağının keskin kenarına çarptım. Ateşlenen mermiler bu sefer kanepeme saplandı. Yuvarlanıp ayağa kalktım, sandalyeleri peşimden çekerken eğilerek yemek odasına doğru koştum.

Yakındaydı ama bu evin her santimini biliyordum. Mutfaktan hızla geçip koridora geri döndüm, merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Siren sesleri daha da yükselmişti.

"Benden kaçamazsın," diye bağırdı Wylie merdivenlerin dibinden.

"Sen de beni vurabilmen için hareketsiz durmamı bekleyemezsin!"

Merdivenlere çarpan bot seslerini duydum.

İkinci kata doğru koşarken yanımdan bir tüy yumağı geçti, ardından bir gümbürtüyle boğuk bir küfür duydum.

Yaramaz kedilere şükürler olsun. Miyav Miyav bana çok değerli saniyeler kazandırmıştı.

Son basamaklara ulaştığım anda sert bir erkek bedeniyle çarpıştım. Tam onu tekmelemeye hazırlanırken bir el ağzımı kapatarak beni yerden kaldırdı.

KIRK YEDİ

YANLIŞLAR DÜZELTİLDİ

Lucian

"Tekmeleyi bırak, peri," diye fısıldadım. Yatak odasının kapısını arkamızdan kapatıp kilitledim.

Çırpınan nişanlımı serbest bıraktığımda arkasını dönerek bana baktı. Üzerindeki pembe kokteyl elbisesini bizzat ben seçmiştim çünkü kıvrımlarına tam oturuyordu. Tepeden yaptırdığı platin atkuyruğunun her yerinden saç telleri çıkmıştı. Bahar yeşili gözlükleri gözlerini daha parlak gösteriyordu. Çene kemiğinde kanlı bir kesik vardı.

"Onu öldüreceğim," dedim. Öfke içimde ölümcül bir çiçek gibi açmıştı.

Sloane öne doğru hamle yaparak beni sıkıca tuttu. "Yapamazsın. O Wylie."

"Biliyorum. Kesilmeden hemen önceki güvenlik görüntülerini gördüm."

"Bana yardım edeceğini düşündürdükten sonra yargıcı vurdu. Evet, yargıç da buradaydı. Yargıç buradaydı ama sanırım antrede öldü. Ardından beni vurmaya çalıştı. Yani Wylie, ölü yargıç değil. Nash'in adını listeye o yazdırmış, Dilton değil. Aman Tanrım! Dilton'ı susturmak için öldürdü, Nash'i kurtarmak için değil. Çok kızgınım! Parkelerdeki kan lekelerini temizlemek ne kadar sürecek biliyor musun? Ayrıca kütüphanemi yaktılar!"

Kelimeleri öfke dolu bir sel gibiydi. Anlattıkları ise içimde bir kıvılcımı körüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

"Hayatta kalacak kadar uzun süre benden saklanamazsın, Sloane. Polisler gelmeden önce bulduğum yerde işini bitireceğim," diye ba-

ğırdı Wylie koridordan. Odaları kontrol etmeye başlayınca botlarının ve kapıların gıcırtısını duyduk.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Garaj yoluna girerken silah seslerini duyduğumda ömrümden birkaç yıl gitmişti.

Şifoniyerden temiz bir mendil alıp Sloane'un yüzüne bastırdım.

"Ah!"

"Hadi, bebeğim." Onu yarı sürükleyip yarı taşıyarak pencere kenarındaki koltuğa götürdüm.

Hevesle minderin üzerine tırmandı, bir bacağını açık bıraktığım pencerenin pervazından geçirdi. "Hadi gidelim."

Başımı iki yana salladım. "Önce sen git. Seni çatıda görmeyeceğinden emin olacağım."

İrkildi. "Lucian."

"Sloane. Git!"

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Kapıdaki kilit aşırı heyecanlı bir *golden retriever*'ı bile zapt edemezdi.

"Seni bırakmayacağım," dedi inatla.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Peri, bu sefer bana güvenmeni istiyorum. Bunu halledebileceğime güven. Senden rica ediyorum, birazdan sana söylediğimi yapmanı istiyorum. Bununla başa çıkmam gerek ancak senin açık hedef olduğundan endişelenirsem hiçbir şey yapamam. Bunu yapacağım konusunda bana güven."

Kapı tokmağı tıkırdadı, ardından Wylie'nin hırıltılı kıkırdaması duyuldu. "Orada olduğunu biliyorum, kızım."

"İyi. Onu öldürmeyeceğin konusunda da sana güveniyorum," dedi Sloane.

"Bunun için söz vermiyorum."

Bacağını pencere pervazının dışına attı. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

Kadınlar.

"Ayrıca iki silahı var. Hem kendisinin hem de yargıcınki elinde. Yargıcı beni öldürürken yakalamış gibi gösterecekti."

Sirenler artık sokaktan geliyordu. Daha önce hiç bilmediğim bir öfke her şeyi kanlı bir cinayet kırmızısına boyuyordu.

Onu pencereden çatıya doğru ittim. "Seni seviyorum. Şimdi defol git buradan."

"Ben de seni seviyorum. Sonun hapishane olmasın," dedi fısıltıyla.

Perdeleri onun üzerine kapattım, tam o sırada bir bot kapıya sert bir tekme indirdi. İkinci tekmede kapı açılarak duvara vurduğunda aceleyle odanın diğer tarafına geçip duvara yaslandım.

Susturuculu bir silahın namlusu göründü. "Çık dışarı, çık dışarı her neredeysen..."

Kolumu hızlı ve geniş bir kavis çizerek onunkine indirdim. Onu ön kolundan yakalayarak odanın içine doğru sürükledim.

"Orospu çocuğu!"

"Piçin çocuğu demek daha doğru olur," diye hırladım silahı almaya çalışırken.

"Baban iyi bir adamdı. Sen sadece herkesten daha iyi olduğunu düşünen işe yaramaz veledin tekiydin."

"Ben ondan daha iyiydim. Bir kere her şeyimi elimden aldın. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim, ihtiyar." Çenesine dirseğimi geçirdiğimde acı içinde uludu. Yere yuvarlanan silahı yatağa doğru tekmeledim. "Ona zarar verdin. Onu tehdit edip kütüphanesini yaktın ve kanını akıttın." Kükreyen sesim siren seslerine karışıyordu.

Mavi gözleri kan çanağına dönmüştü, çaresizce bakıyordu. "Bu işin dışında kalmalıydın. İkinizin de bu işe karışmasına gerek yoktu."

"Benim yerime sen hapse girmeliydin, pislik herif. Adını duyan herkesin senin nasıl bir adam olduğunu öğrenmesini sağlayacağım."

Beni iki adım geriye itmesine izin verdim. Merdivenlerde ayak sesleri duydum ama bu onunla benim aramdaydı.

"Ellerini kaldırsan iyi olur. Böylece şef seni kelepçeleyebilir. Ellerinde kelepçelerle götürülmeni sabırsızlıkla bekliyordum," dedim alayla.

Wylie o yaştaki bir pislik için etkileyici bir hızla arkasına uzanıp ikinci silahı çekti. Fakat ben çoktan harekete geçmiştim.

İlk polis ikinci kata çıktığında o da tetiği çekti. Yan tarafa sıçrayıp bir yük treni gibi ilerlemeye devam ettim.

Savurduğum yumruk çenesine çarpınca Wylie Ogden kâğıt gibi buruştu.

Silah tam oradaydı. Silahı alıp onu öldürebilir, hayatı boyunca neden olduğu tüm acılara bir son verebilirdim. Ancak ben bundan daha iyiydim. Ogden ve babam gibi adamlardan daha iyiydim. Sloane bunun kanıtıydı. Önümde onunla geçireceğim bir ömür vardı, hiçbir şey bunu tehlikeye atamazdı.

Nash odaya girdi. Silahını çekmişti, üzerinde şık bir takım elbisenin parçası gibi görünen bir yelek vardı. Bana bakarken telsizinden, "Şüpheli vuruldu," diye rapor verdi. "İyi miyiz?"

Başımı salladım. "Evet."

"Tanrıya şükür. Bu konuda evrak işleriyle uğraşmak istemiyordum."

"Kelepçeleri takmadan önce onu uyandırmak isteyebilirsin. Senin adını listeye yazan oymuş, Dilton değil."

"Şerefsiz," diye mırıldandı Nash. "Lina burada olmadığı için şanslı. Hey, kanaman var."

"Kahretsin."

"Lucian!" Sarı ve pembe renkli bir bulanıklık üzerime atıldı, Sloane kendini kollarıma bıraktı.

"Üzerine fazla gitme, Sloaney," dedi Nash. "Vuruldu."

"*Seni vurdu mu?*" dedi kollarımdan kurtulmaya çalışırken.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordum.

"Onu öldüreceğim," diyerek kapıya doğru yöneldi.

Onu belinden tutup geri çektim.

"Hayır, öldürmeyeceksin. Vasektomi sonrası ilk ilişkimizin bir cezaevi odasında olmasını istemiyorum."

Yanıt olarak hırladı. Gülerek onu sağlık görevlilerinin gelmekte olduğu verandadaki salıncağa taşıdım.

Sloane'un yarasını temizlemeye başlarken, "Siz gelene kadar onu iyileştirmemize izin vermedi," dedi ilk yardım görevlisi. Yüzünü buruşturduğunda kolunu sıkıca tuttum.

"İyi misin? Acıyor mu?" diye sordum kısık sesle.

"Sadece gülümsediğimde. Yarın en iyi iki arkadaşımız evleneceği için epey kötü olacak."

"Canının yanmasından nefret ediyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de kurşun yaran olmasından çok hoşlanmıyorum, koca adam."

Başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Elbisesinin eteğini çekiştirerek, "Kötü haberlerim var," dedi Sloane.

"Ne oldu?"

"Elbisemin mahvolmasının yanı sıra kurşunlardan biri babamın çalışma odasındaki pencereden girip kiraz ağacının alt dalına isabet etmiş gibi görünüyor. Aşağı inerken dal kırıldı."

Görünüşe göre hepimiz bugünün izlerini taşıyacaktık.

"Onu iyileştireceğiz," diye söz verdim. Ağaç uzmanlarından oluşan bir ekip çağırmam gerekse bile kötülüğün ve açgözlülüğün benim için bu kadar değerli bir şeyi yok etmesine izin vermeyecektim.

"Kurşun sadece delip geçmiş," dedi diğer sağlık görevlisi yaramı incelerken. "Bir ya da iki santim daha yukarıya isabet etseydi gerçek bir sorunumuz olurdu."

Onlar yaralarımızı sararken Sloane sessizce elimi tuttu.

Cadde acil durum araçları tarafından kapatılmış olmasına rağmen çoktan bir seyirci kalabalığı toplanmaya başlamıştı.

Knox, Naomi, Waylay, Lina, Stef ve Jeremiah prova yemeği kıyafetleri içinde polis barikatının diğer tarafında yan yana duruyorlardı. Knockemout'un çoğu sakini oradaydı. Yalpalayan Wylie Ogden'ın garaj yolundan aşağıya, bekleyen bir devriye arabasının arka koltuğuna götürülüşünü izliyorlardı.

Arabanın kapısıyla birlikte bir hesap da kapandı, diye düşündüm memnuniyetle.

"Siz ikiniz burada kalın. Bannerjee ifadelerinizi almak için geri gelecek," diye talimat verdi Çavuş Hopper.

Hayatımı neredeyse mahveden adam aşağılanmış ve bildiği hayatın sonuna gelmişken bir zafer duygusu hissetmeyi bekliyordum. Bunun yerine tüm bunların anlamsızlığı karşısında bir hayal kırıklığı dalgası hissettim. Açgözlülük sadece açgözlüleri yok etmiyordu. Hayır, güç arayışı dokunduğu her şeyi mahvedip yozlaştırıyordu. Babam, Hugo, Ogden ve Atkins gibi adamlar arkalarında birer enkaz bırakmıştı. Tüm bunlar ne içindi? Para için miydi? Güç için miydi? Saygı için miydi?

Bunlar benim de peşinden koştuğum şeylerdi. Ancak hiçbir para kollarımdaki kadınla kıyaslanamazdı.

Bir lastik gıcırtısı dikkatimi çekince o tarafa dönüp Nolan'ın kaldırıma çıkardığı bir SUV'den atladığını gördüm. Verandanın basamaklarını ikişer ikişer aceleyle çıktı, beni görünce dondu kaldı. "Şükürler olsun, Tanrım!" diyerek elini kalbinin üzerine götürdü. Ardından salıncakta bana sarıldı.

Sloane'un kahkahası kulaklarıma müzik gibi geldi.

"Ah! Vuruldum, ölmedim ve sen de bir *golden retriever* değilsin. Çekil üstümden," diye yakındım.

Nolan bana tutunmaya devam ederek yüzünü buruşturdu. "Elimden gelse seni bırakırdım ama o lanet olası helikopterde beni hava tuttu. Kusacak mıyım, yoksa bayılacak mıyım bilmiyorum."

"Hangisini yapacağın umurumda değil. Sadece benim üzerimde yapma."

"Ben hallederim," dedi Sloane. Salıncaktan kalkıp kolunu Nolan'a doladı. "Hadi gel. Bakalım Naomi'nin çantasında atıştırmalık bir şeyler var mı? Bu seni daha iyi hissettirir."

Nolan bana baktı. "Ölmediğine sevindim, patron."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Nolan'ı barikatlara götürerek arkadaşlarımıza teslim eden nişanlıma baktım. Sloane'a hemen endişeyle sarıldılar, o ise cesur bir mücadeleyle onlardan kurtulup yanıma döndü.

Kollarımı uzattığımda kucağıma oturdu, etrafımızda kaos hüküm sürerken bandajlı yüzünü göğsüme yasladı. Yeri ayağımla iterek salıncağı hafifçe hareket ettirdim.

Elini kaldırıp nişan yüzüğünü inceledi. "Wylie'yi öldürmeye kalkışmadığın için teşekkürler."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim... ayrıca beni ikinci silah konusunda uyardığın için."

Bana biraz daha sokularak memnuniyetle içini çekti. "Bütün bu kurşun yarası olayının seks yapmamızı daha da geciktireceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Evimizin her yerinde kolluk kuvvetleri bulunmasaydı ve katılmamız gereken bir düğün provası olmasaydı, seni şu anda çırılçıplak soyardım."

KIRK SEKİZ

MUTLU ÇİFTLER

Sloane

Düğün çadırının perdesi aralandı ve giydiği smokiniyle yedi ölümcül günah gibi görünen muhteşem nişanlım içeri girdi.

Lina bir kese kâğıdının içine doğru nefes alıp veriyor, Naomi de sırtını sıvazlıyordu. Başını kaldırıp bakan Naomi gülümsedi, Lina el salladı.

"Her şey yolunda mı, hanımlar?" diye sordu Lucian.

"Kocama sırılsıklam âşığım ama Tanrım, Lucian. Takım elbise içinde yürüyen cazibe gibi görünüyorsun," dedi Naomi gözlerini kocaman açarak.

Lina elindeki kese kâğıdını bıraktı. "Bana Nash'in burada olduğunu ve hâlâ bunu yapmak istediğini söyle, Takım Elbiseli Babacık."

Lucian'ın gülümsemesi iç çamaşırlarımın alev almasına neden olacak kadar çekiciydi. "Kocan olmak üzere olan adam yerinde duramıyor, sabırsızlıkla seni görmeyi bekliyor."

"Tanrıya şükür." Lina sandalyesinde geriye doğru yaslandı.

"Ne olursa olsun, seni o elbisenin içinde gördüğünde dizlerinin bağı çözülecek."

"Teşekkürler, patron," dedi Lina hafifçe.

Dikkatini bana çevirdiğinde kendimi bahar güneşinde açan bir çiçek gibi hissettim. "Nişanlımı bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi gelin.

Naomi çimlerin üzerindeki boş şişeyi başıyla işaret etti. "Biraz daha şampanya getirin."

Neşeyle kapıya yöneldim.

Muhteşem bir bahar günüydü. Ilık, güneşli bir hava vardı ve gökyüzü masmaviydi. Kuş sesleriyle derenin şırıltısı grubun çaldığı yavaş *country* şarkılarına mükemmel bir fon oluşturuyordu. Nash ve Lina, yolculuklarına evlerini inşa edecekleri çimenlik arazide başlamaya karar vermişlerdi.

Nikâh töreni ve davet, dere kenarına kurulmuş büyük beyaz bir çadırda yapılacaktı. Görünüşe göre tüm Knockemout davet edilmişti.

Lucian beni çadırlardan uzaklaştırıp bir meşe ağacının arkasına çekti.

"Ne oluyor..."

Sorumun devamını getiremedim çünkü Lucian dudaklarıma dizlerimi titreten, nefesimi kesen bir öpücük kondurdu.

"Vay canına," diye solumayı başardım geri çekildiğinde.

"Bu yapılacak ilk işti. Şimdi diğerine geçelim," dedi. "Bana bir tarih söyle."

"Dışarı çıkmak için mi?" Öpüşmenin etkisiyle zihnim hâlâ karışıktı.

"Bir tarih *belirlemek* istiyorum. *Düğünümüz* için." Etrafımızdaki neşeli kaosa baktı. "Beklemek istemiyorum. Zaten yeterince zaman harcadım. Üstelik bugün seni mihraba yürürken izlemek, bunun başka biri için olduğunu bilmek beni çıldırtıyor."

"Noel arifesi."

Gergin bir şekilde kıpırdamadan durdu. Tüm dikkati benim üzerimdeydi. Yüz hatları sertti ama ifadesinde enfes bir yumuşaklık vardı.

"Noel arifesi," diye tekrarladı.

Başımı salladım. "Geçen Noel zordu. Neden bunu rekorlar kitabına girecek bir Noel yapmayalım?"

Lucian zorlukla yutkunduktan sonra başını salladı. "Noel Arifesi," diye tekrarladı hırıltılı bir sesle.

Kollarımı boynuna dolayıp ona gülümsedim. "Seni seviyorum, koca adam. Hem de aptallık derecesinde çok seviyorum."

Beni kendine çektikten sonra yüzünü buruşturdu.

"Yazık sana. Kurşun deliği mi, yoksa testis ameliyatı mı?" diye takıldım.

"İkisi de."

Lina mihraba giden koridorda nazikçe süzülmedi, hızlı hızlı yürüdü. Babası o uzun, amaca odaklı adımlara yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu. Lina bakışlarını Nash'in yüzünden hiç ayırmadı. Mutlu çift el ele tutuşup birbirlerinin gözlerinin içine kör edici bir mutlulukla baktıklarında tüm kız tarafı gözyaşlarına boğuldu. *Peki, tamam.* Naomi ve ben ağladık ama Knox ile Lucian çoğunlukla metanetli durarak erkeksi davrandılar.

Lucian tüm tören boyunca o cehennem ateşi bakışlarının yoğunluğuyla beni izledi. Ortada buluşup koridor boyunca birlikte yürümeye başladığımızda bana yeni bir mendil uzattı.

Dans ettik, güldük ve biraz daha ağladık. Nash ve Lina'nın evinin inşa edileceği yeri sevgiyle donattık.

Bütün gece Lucian'ın kollarından neredeyse hiç ayrılmadım. Orada güvendeydim, oraya aittim. Bir gün önceki korkunç kaosun ardından birden kendimi özgür hissetmeye başlamıştım. Sanki grubumuzun, kasabamızın üzerinde dolaşan son gölgeler de nihayet dağılmıştı. Anthony Hugo ve Wylie Ogden hapiste, Yargıç Atkins morgdayken nihayet karanlık ormandan geçip diğer tarafa çıkmayı başarmıştık.

Bu bizim sonsuza dek mutlu yaşamımızın başlangıcıydı.

Gece çökerken şenlikler devam etti. Liza J yakışıklı motorcu Wraith ile dans etti. Dans pistinde onların yanında Maeve ve Kurt birbirlerinin gözlerinin içine bakarak bir o yana bir bu yana salınıyordu. Nolan ve müstakbel eşi Callie birkaç boş şarap şişesinin etrafında toplanmış, annemle arkadaşlarına eşlik edip eğleniyorlardı. Naomi'nin ebeveynleri, Lina'nın ebeveynleriyle çekişmeli bir torba fırlatma oyununun ortasındaydı. Chloe ve Waylay kimsenin olmadığı ana masada oturmuş tatlı yiyorlardı.

Knockemout'un yarısı dans pistinde kafayı bulmuş gibi görünüyordu. Diğer yarısı -buna tüm polis teşkilatı dahildi- barda sıraya girmişti. Lawlerville, polislerin de kutlamaya katılabilmesi için Nash'e bazı memurlarını ödünç vermişti.

Lucian ve ben bir *Chris Stapleton* şarkısı eşliğinde sallanırken, gülücükler saçan Stef ve Jeremiah belirdi. Ellerinde ikişer şişe şampanya tutuyorlardı.

"Ne dersin?" diye sordu Stef başıyla işaret ederek.

"Kadehleri biz getirelim," diyerek gönüllü oldum.

Lucian ve ben Nash'in babasına iyi geceler dileyen gelinle damadı yanımıza aldık. Duke'un alkolü bırakması aile için hâlâ yeni bir şeydi. Kendimize sekiz şampanya kadehi alıp karanlıkta Stef, Jeremiah, Knox ve Naomi'nin beklediği sessiz çayıra doğru ilerledik.

Jeremiah kadehleri doldurduktan sonra, "Mutlu çifte," diyerek kadeh kaldırdı Stef.

Lina başını salladı, çok güzel bir gelin olmuştu. "Mutlu çiftlere."

"Hepimiz sonsuza dek mutlu yaşayalım," diye ekledim.

"Şerefe!"

Çimenlere oturup şampanya içtik. Kahkahaların, müziğin ve bahar seslerinin gece senfonisini dinledik.

Lucian beni kucağına çekerek boynuma sokuldu.

Küçük çemberimizdeki her çifti işaret ederek, "Evli, evli, nişanlı, nişanlı," dedi Knox. "Buralarda her şey çok hızlı oluyor."

"Siz ikiniz bir tarih belirlediniz mi?" diye sordum Stef ve Jeremiah'ya.

"Stef 'yüzyılın düğününü' planlamak için en az bir yıl istiyor," dedi Jeremiah eğlenerek.

"Hey! Naomi ve ben bebekliğimizden beri düğünlerimizin hayalini kuruyoruz," dedi Stef savunmacı bir tavırla.

Elimi tutup nişan yüzüğümü öperek, "Noel arifesinde evlenmeyin yeter," dedi Lucian. "O tarih dolu."

Lina ve Naomi çığlık çığlığa bağırdı. "Tarih belirlemişsiniz!"

"Hiçbiriniz davetli değilsiniz," diye takıldı Lucian.

Hemen araya girdim. "*Hepiniz* davetlisiniz."

Lucian "Lucifer" Rollins kocam olacaktı ve ben de onun karısı olacaktım. Hayatımızın geri kalanını bir aile kurup birbirimizi delirterek geçirecektik.

Belki şampanyadan veya mutluluk gözyaşlarındandı. Belki de babamın küçük bir ilahi mucize yaratmasından kaynaklanıyordu ama yıldızları hiç bu kadar parlak görmemiştim.

Başparmağıyla bileğimdeki yara izini okşarken, "Seni seviyorum, peri," diye fısıldadı Lucian saçlarıma doğru.

SON SÖZ

BİR NOEL DÜĞÜNÜ

Sloane

24 Aralık, hafta başında yağan uygun miktarda kar sebebiyle soğuk başlamıştı. Lucian'ın tuttuğu düğün koordinatörüne göre bu durum Noel havası yaratması açısından mükemmeldi. Ayrıca doğum uzmanıyla randevuları olan Naomi ile Knox'un seyahatini de engellemeyecekti.

Düğün koordinatörü Tiffany her şeyi en ince ayrıntısına kadar organize etmişti.

Evimiz ağzına kadar doluydu. Bu dünyada en çok sevdiğim insanlar bizimle birlikte kutlamaya hazırlanıyor, şu anda bile birinci kattan kahkahalar yükseliyordu. Herkes şampanya patlatırken Lina muhtemelen Nolan'ın karısı Callie ile hamile göbeklerini karşılaştırıyordu.

Birlikte geçireceğimiz ilk Noel için Lucian'ın hiçbir masraftan kaçınmadığı evimizde evlenmeye karar vermiştik. Tören içeride yapılacak, resepsiyon ise arka bahçede düzenlenecekti. Lucian bir şekilde tüm bahçeyi büyük, ısıtmalı bir çadırın içine sığdırmayı başarmış ve unutulmayacak bir etkinlik olması için tüm göz alıcı malzemelerle doldurmuştu. Koridor kiraz çiçekleriyle kaplanmıştı. Bu çiçeklerin mevsimi değildi, Lucian'ın bunları düzenlemek için ne kadar para harcadığını düşünmek bile istemiyordum. Adam muhtemelen ağacımızı klonlamaları için bilim insanlarına para ödemişti.

Tiffany düğün koordinatörü olarak sınırsız bir bütçe ve her şeyin en iyisini isteyen bir damatla cennette gibiydi. Detay yönetimiyle zaman çizelgesi konusunda dehşet vericiydi, bu yüzden yatak odamızda saklanıyordum.

Gelin ekibimin yarısıyla birlikte annemi, yeni gelen Mary Louise ve Allen'ı karşılamaları için aşağıya göndermiştim. Bu arada ben de sakinleşmek için kendime zaman ayırabilmiştim.

Giyindiğim sırada makyajım yapılmıştı. Ayakkabılarımı giydiğimde artık gitmeye hazırdım. Tam o anda paniklemeye başlamıştım.

Lucian'ı -ne mutlu ki drama içermeyen- prova yemeğinden beri görmemek sinirlerimi bozmuştu.

Gelinlik tarihinin en romantik, en mükemmel gelinliğinin içinde volta atarken son birkaç ayda ne kadar yol kat ettiğimizi düşünüyordum.

Lucian işe banyomuzu yenileyip bir değil iki duş başlığı, ayrıca duvardan su püskürtme aparatları takmakla başlamıştı. Tüm kasabanın bayıldığı ziller ve çelenklerle dekore ettiği kütüphaneyi rekor sürede tamamlayarak şimdiye kadar dilediğim her şeyi gerçekleştirmeyi hedeflemişti.

Odamızda dolaşırken elimi gelinliğimin saten eteğinin üzerinde gergin bir şekilde gezdirdim.

Bu özel durum için ne kadar mutlu olsam da babamın yokluğunun yarattığı boşluğu hâlâ hissediyordum. Benimle mihraba yürürken ne kadar gurur duyacağını, şimdi Maeve'in nişanlısı olan Kurt'e o yılki müfredatı hakkında sorular sormayı ne kadar seveceğini ve annemle ayakları acıyana kadar dans edeceğini düşündükçe kalbim hâlâ biraz kırılıyordu.

"Kahretsin. Şimdi ağlayıp göz makyajını bozma," diye uyardım kendimi.

Makyöz geri gelmek zorunda kalırsa Tiffany beni öldürürdü.

Ellerimi gözlerimin önünde birleştirip üzücü olmayan şeyleri düşündüm. Wylie Ogden hapiste olduğu için bir daha asla sevdiğim birini incitme fırsatı bulamayacağı gerçeğini, Lucian'ın haftanın iki günü evden çalışıp diğer günler helikopterle işe gidip geleceğini ve kütüphanenin yeniden açılışı için tüm kasabanın nasıl bir araya geldiğini düşündüm.

Hay aksi. Tekrar ağlamaya başlamıştım. Keşke Lucian burada olsaydı. Beni nasıl sakinleştireceğini... ya da duruma göre beni nasıl kızdıracağını her zaman bilirdi.

Ona mesaj atmayı düşündüm ama sonra Naomi'nin bana gerek kalmadan büyük günü kaydetmek için telefonumu aldığını hatırladım.

Pencereden gelen tıkırtı beni ürküttü. Hacimli bir tafta ve saten havuzunun içinde döndüğümde Lucian Kahrolası Rollins'i smokiniyle verandanın çatısında çömelmiş buldum.

Pencereyi açarken ona doğru koştum.

"Gelini düğünden önce görmenin uğursuzluk getireceğini sanıyordum," dedim onu pencereden içeri doğru çekerken.

Bana bakarken donup kaldı, ardından yavaşça başını salladı. "Ben kötü şansa inanmam. Artık inanmıyorum." Gülümsemesi etkileyiciydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum önünde dönerek.

"Bence sen hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin, ben de dünyadaki en şanslı adamım."

Göğüslerimi ortaya çıkaran korseli üst yüzünden böyle söylediğini düşündüm.

Dönmeyi bırakıp kollarına atıldım. "Güzel cevap."

"Hâlâ her şeyden emin misin?" Çenemi hafifçe kaldırmış, gözlerimin içine bakıyordu.

"Seninle evlenmek konusunda mı?"

"Benimle evlenmek, Fiji'de iki hafta, evlat edinmek... hepsi."

Aşırı seksi balayımızdan döndüğümüzde koruyucu aile olmak için başvuru sürecini başlatacaktık. Geleneksel bebek yapma çabaları hâlâ devam ediyordu, üstelik çok ama çok zevkliydi ancak ikimiz de aile kurmak için beklemek istemiyorduk.

"Kesinlikle," diye söz verdim. Gözyaşlarım bu kez tehlikeli bir şekilde hızlı akmaya başladı. "Tüm hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim, koca adam."

Lucian başparmağını gözümün altında gezdirerek bir damla gözyaşını yakaladı.

"Yapmak istediğim tek şey buydu," dedi ciddiyetle.

"Hayır! Hayır! Hemen kes şunu," diye emrettim kollarının arasından ayrılırken. "Daha fazla tatlılık olmayacak, yoksa ağlayıp tüm yüzümü mahvederim ve Tiffany beni çok korkutuyor. Düğünü iptal edebilir."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirirken.

"Senin aşağılayıcı moral konuşmalarından birine ihtiyacım var. Kendini tutma." Devam etmesini işaret edip bekledim.

Hınzırca gülümsedi. "Kendini topla, Sloane. Ülkenin dört bir yanındaki yayınlarda yer alacak düğün fotoğraflarımızda *Alice Cooper** gibi mi görünmek istiyorsun? Senin bundan daha dayanıklı olduğunu sanıyordum."

"Güzel. Bu çok iyi. Devam et."

"Eğer o koridorda bana doğru yürümeden önce o güzel yüzünde tek bir damla gözyaşı görürsem, Tiffany'ye hayatımızın geri kalanındaki her yıldönümü partisini onun planlamasını istediğimizi söylerim."

Nefesim kesildi. "Kötüsün!"

"Bebek gibi davranma."

"*Ben mi?* O lanet kiraz ağacına ilk tırmandığından beri bunun hayalini kuran sen olduğuna göre kendine hâkim olsan iyi edersin," diye karşılık verdim.

"O lanet kiraz ağacının yeniden ağırlık taşıyabilir hale geldiğini bilmek seni mutlu edecektir. Ağaç uzmanları mükemmel bir iş çıkardı."

"Güzel. Dikkatimi dağıtmaya devam et."

"Senin için bir şeyim var."

"Lanet olsun, Lucifer!"

"Dişini sık, bununla başa çıkabilirsin," diyerek zengin işi kalın bir zarf uzattı.

Keten zarfı burnunun önünde sallayarak, "Böyle kırtasiye malzemelerini nereden alıyorsun? Varlıklı İnsanlar Mağazası'ndan mı?" diye sordum.

"Saçmalama, Biz Zenginiz Alışveriş Merkezi'nden alışveriş yapıyoruz."

Gözlerimi devirerek birinci kalite zarfı açıp kâğıtları çıkardım. "Çok fazla resmi belge var. Bana evlilik sözleşmesi mi *hediye ediyorsun?* Sana imzalayacağımı söylemiştim."

Lucian gözlerini devirerek sayfaları çevirdi, bir tanesine dokundu.

* Amerikalı *rock* şarkıcısı ve söz yazarıdır. (ç.n.)

"Bu bir evlilik sözleşmesi değil, peri. Simon Walton Vakfı'nı resmileştirmek için bir bağış ve evrak."

"Kahretsin, koca adam." Gözlerim doğruca rakamlara gitti. "Bu bir telefon numarası mı, yoksa inanılmaz derecede iyi bir bağış mı?"

"İyi iş çıkardın, bu da devamının gelmesini sağlayacak. Belki birkaç tam zamanlı çalışan alırsın."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Mary Louise gibi mi?"

"Günlük işleri kim daha iyi halledebilir? Allen da baroyu geçtiğine göre mücadeleye resmen katılmak isteyebileceğini düşündüm. Ayrıca karar sana ait olsa bile annem iyi bir katkı sağlayabilir."

Kavgalarından kısa bir süre sonra Kayla bir terapistle görüşmeye başlamıştı. Lucian'la çabucak barışmışlar, Kayla bağımsızlığını ciddiye almaya başlamıştı. Bu süreçte annemle arkadaş olmayı da başarmışlardı.

Kelimelerle sayılar gözlerimin önünden geçerken kâğıda bakmaya devam ettim.

"Yine ağlayacaksın, değil mi?"

"Ağlamayacağım, göt surat. Tanrım, neden böyle düşünceli hediyeler vermek zorundasın? Tam bir pisliksin," diye burnumu çektim.

"Kendine gel, yoksa Tiffany'yi serbest bırakmak zorunda kalacağım."

Yaşlı gözlerimi kırpıştırarak odayı geçip komodinime gittim ve çekmeceye sıkıştırdığım paketi buldum.

"Bu senin için," diyerek paketi ona doğru uzattım.

O dikkatle ambalajı açarken ben de ellerimle gözümü yelledim.

"Nedir bu?" diye sordu çerçeveyi ters çevirerek.

Heykel gibi kıpırdamadan durdu, sanki âşık bir heykeltıraş tarafından mermerden oyulmuş gibiydi.

Bu yazdan kalma bir fotoğraftı. Ben, Maeve, annem ve Chloe verandadaydık. Ortamızda duran Lucian kollarıyla bizi korumaya çalışırken gülümsüyordu. Fotoğrafın altında bir kâğıt parçası vardı. Babamın ona gönderdiği son mesaj yazılıydı.

Bu hayatta bir oğul seçebilseydim, bu sen olurdun. Kızlarıma iyi bak.

Lucian zorlukla yutkundu. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Boştaki eliyle gözlerini kapattığında hedefi vurduğumu anladım.

"Bu..." dedi hırıltılı bir sesle. Bana bakan o gri gözleri kızarmıştı, nefesimi kesecek kadar büyük bir sevgiyle doluydu.

Ona doğru el salladım. "Sakın buna cüret etme. Kendini toparlamalısın, Lucifer çünkü sen dağılırsan ben de dağılırım."

Uzanıp beni göğsüne çekti.

"Seninle çok gurur duyardı, Lucian," dedim hüzünlü bir fısıltıyla. "Bunu hissedebiliyorum. Gururla dolup taşardı, bizim için çok mutlu olurdu."

Sevdiğim adamın, benim için kurşun yemiş olan adamın ve hayallerimi benim için yeniden inşa eden adamın içinden sessiz bir ürperti geçti.

"Seni çok seviyorum, Lucian. Her zaman sevdim."

Geri çekilip bileklerimi güçlü elleriyle tutarak bana baktı. "Yaptığım her şey senin içindi, Sloane. Seni her zaman sevdim."

"Şimdiye kadar hep bunu istedim, Lucian," diye itiraf ettim. "Sen benim istediğim her şeysin."

"Ben de hep kollarımda, yüzüğümü takarken bunu söylemeni istedim."

Tören burnunu gürültüyle mendiline silmek için birkaç kez duraksamak zorunda kalan Emry tarafından gerçekleştirildi.

Sloane koridorda yürümedi, koşup Lucian'ın kollarına atladı. Birbirlerine sarılarak yeminlerini ettiler.

Nikâh memuru, "Bu kadını bu adama kim veriyor?" diye sorduğunda Karen Walton ayağa kalktı. "Babası ve ben," dediğinde törenin geri kalanı boyunca tek bir kuru göz bile olmadı.

Nolan ağlayarak Lucian'ı kucakladı. Nolan'ın eşi bu sarılmayı kamerasıyla kaydetti, Petula da ofisi için çerçeveletti.

Sloane ve Lucian karı koca olarak ilk danslarını Shania Twain'in "From This Moment On" şarkısı eşliğinde yaptılar.*

Lina, Sloane ve Naomi'yi dans pistinde bir kenara çekerek, "İkizlerimiz olacak," diye fısıldadı.

Knox, Nash ve babaları dans pistinde birbirlerine sarıldılar.

* Bu anden itibaren. (ç.n.)

Aile ön verandadaki Noel ağacında Simon Walton'a çarpıcı bir derecede benzeyen yeni bir melek görünce şaşırdı. Kimse nereden geldiğini bilmiyordu ama herkes onun göz kırpıyor gibi göründüğü konusunda hemfikirdi.

SÜRPRİZ SON SÖZ

SONSUZA DEK MUTLU YAŞADILAR

Lucian

On yıl kadar sonra

Noel arifesi bizim evde her zaman kaos içinde geçerdi. Ailemizin her yıl burada abartılı bir tatil/yıldönümü yemeği için toplanması bir gelenekti. Yıllar geçtikçe ailemiz oldukça büyümüştü.

Çekirdek ailemizde iki köpeğimiz, artık yaşlandığı halde hâlâ yargılayıcı olan Miyav Miyav'ımız ve oldukça pahalı akvaryumumuzdaki huysuz balığımız vardı. Akvaryumdaki diğer balıkları yemişti ancak onun canına okuyan tatlı küçük bir palyaço balığımız geldiğinde işler değişmişti. Sloane ona Lucian adını vermişti.

Her yıl bir yemek şirketi tutmayı teklif etmeme rağmen kadınlar -ve Stef- mutfağa hükmediyordu. Şarap içiyor, gülüyor ve erkekler küçük çocuklarla uğraşırken saatlerce yemek pişiriyorlardı.

Çok fazla gelenek, ayrıca bu geleneklere uyan çok fazla insan vardı. Bunaltıcı olmalıydı ama ön kapı her açıldığında ve soğuk karşısında sarmalanmış tanıdık bir yüz kucağında hediyelerle içeri girdiğinde içimdeki başka bir kırık parça daha birleşiyordu.

Tabii bunu asla kabul etmezdim. Ne de olsa ben Lucian Kahrolası Rollins'tim. Artık kendi şirketimde yarı zamanlı çalışsam bile hâlâ korkunç bir pisliktim.

Elbette aileme karşı böyle değildim.

İlk torunumu kucağıma alarak mutfağa girdim. Amara, kocaman bir Noel tulumu giymiş minik bir fıstık tanesiydi. Buraya geldiğinden beri onu kucağımdan indirmemiştim. Sloane yanıma yaklaşıp önce Amara'nın, sonra da benim yanağıma bir öpücük kondurdu.

"İyi görünüyorsun, büyükbaba," diye takıldı.

En büyük oğlumuz Caden yirmi beş yaşındaydı. Sloane, Simon adını verdiğimiz oğlumuza hamileyken onu ve kız kardeşi Caitlin'i koruyucu aileden alıp evlat edinme işlemlerini tamamlamıştık. Dört ay içinde sıfır çocuktan üçe çıkmış, sadece bir yıl sonra Juliana adındaki dördüncü çocuğumuzu ailemize eklemiştik.

Karıma gelecekte olacak güzel şeyleri vaat eden tutkulu bir bakış attım.

Göz kırptıktan sonra, "Nolan'ın ailesi ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Yarın akşam Stef ve Jeremiah'nın Noel partisi için burada olacaklar." Stef, şehrin dışında yer alan eski Red Dog At Çiftliği'ni satın alıp burayı lüks bir *spa* merkezine dönüştürmüştü. Her yıl bir ziyafet için orada toplanıyorduk.

Knox en küçük kızını omzuna atıp mutfağa doğru yürüdü. Gilly'nin uzanıp tabaktan iki kurabiye kapmasına yetecek kadar uzun süre duraksadı.

"Viking ve mini Viking, ikinizin de başı belada!" diye seslendi Naomi arkalarından.

"Burada bir şeye ihtiyacı olan var mı? İçecek? Temiz bir bulaşık havlusu? Biraz akıl sağlığı?" Yemeklerle dolu tabaklara hayranlıkla bakıyordum.

"Şarap," dedi herkes hep bir ağızdan.

"Lou, mutfakta şaraba ihtiyacımız var," diye seslendim Naomi'nin babasına. Lina'nın babasıyla birlikte yemek odasına eklediğimiz barla ilgileniyorlardı. Amara gözlerini kocaman açıp bana bakarak içten bir kahkaha attı.

Kollarımın arasında yatan kızına bakarak, "Nasılmış benim küçüğüm?" diye mırıldandı Waylay.

Kaderin bir cilvesi olarak Caden ve Waylay yıllarca arkadaşlık ettikten sonra üniversitede birbirlerine âşık olup ailelerimize resmen katılmışlardı. Bu tür uzun vadeli bir ilişki için hâlâ korkunç derecede genç olduklarını düşünüyordum ama Sloane endişelerimi kendime saklamam için bana söz verdirmişti.

Güzel karımın söylediği gibi biz işimizi doğru yaparsak Caden ne

istediğini bilen, uyumlu ve üretken bir yetişkin olacaktı. Şimdiye kadar tahminleri doğru çıkmıştı. Oturma odasında eşi Sacha ile birlikte Hanuka* kazağı giymiş, Nash'in ikizlerine topaç oynamayı öğreten Emry bile mutlu ve sağlıklı bir çift gibi göründükleri konusunda beni temin etmişti.

Ön kapıdan, "Tak tak!" diye neşeli bir ses yükseldi.

"Gidip kim olduğuna bakalım," dedim Amara'ya. Kapıya vardığımızda kayınvalidem Karen'ın, annemle birlikte içeri girdiğini gördük. Erkek arkadaşları, valizlerle arkadan geliyordu. Hâlâ bu iki adam hakkında hüküm vermekten kaçınıyordum. Karen'ı salsa dansıyla büyüleyen geniş göğüslü Max ve Mor Kalp madalyası sahibi gazi José... annelerimize güneşi, ayı ve ikisinin arasındaki her şeyi doğurmuş gibi baksalar bile ikisine de daha fazla güvenmeye hazır değildim.

Büyük büyükanneler sevinç çığlıkları atarak Amara'yı benden aldılar.

Un içindeki eşim gelip onları kucaklayarak yanaklarından öptü. "Odalarınız üst katta hazır. Akşam yemeği bir saat içinde. Şarap mutfakta."

Annemin çantasını taşımak için sağlam kolunu kullanarak, "Çantaları biz alırız," diye teklif etti José. Dirsekten yukarısını kaybeden bu adam her şeyde sinir bozucu derecede iyiydi. Bu da onun zayıf noktasını bulma isteğimi biraz daha artırıyordu.

Karen merdivenlere doğru ilerleyen Max'i izlerken içini çekti. "Bana doğruyu söyle. Bunun için çok mu yaşlıyım?"

"Ne için çok yaşlı?" diye sordu Sloane kolunu belime dolayarak.

"Bu kadar... âşık olmak için."

Amara'yı kucağında sallayan annem bana göz kırptı. "Asla çok yaşlı değiliz." Hâlâ bu yeni, kendinden emin anneme alışmaya çalışıyordum. O da hâlâ aile babası Lucian'a alışmaya çalışıyordu ama idare ediyorduk.

"Anne, sanki babam onu senin için bizzat seçmiş gibi. Çok sevimli biri," dedi Sloane.

* Yahudilerin "Işık Bayramı" olarak kutladıkları sekiz günlük dini bir bayramdır. (ç.n.)

"Öyle, değil mi? Sevimli demişken Maeve ve Kurt ne zaman geliyor?" diye sordu Karen.

"Maeve az önce mesaj attı. Chloe ve kız arkadaşı az önce gelmişler, birkaç dakika içinde burada olacaklar."

"Chloe'nin konuşmayı bırakıp âşık olmasını sağlayan kadınla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Karen sırıtarak.

Kıpırdanan bir tüy yumağı gözüme çarptığında ön penceredeki perdelerin arkasına gizlenmiş Miyav Miyav'ı gördüm.

Knox oturma odasında tiyatral bir şekilde hırlayıp elleri ve dizleri üzerinde hamle yaptı. İki çocuk çığlık atarak koridora fırlarken üç köpek de peşlerinden havlıyordu. Knox artık ayağa kalkması gerekene kadar güldü.

"Lanet olsun, bu orta yaş olayı berbat," diye inledi.

Hepimiz yaşlanmıştık. Sabahları yataktan kalkarken daha fazla şey canımızı yakıyordu ama hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bu aile sirkinin bir parçası olmak sahip olduğumu bile bilmediğim birçok yarayı iyileştirmişti. Karımın kendi yaralarını bir onur nişanı gibi taşıdığını gördükten sonra fiziksel yaralarımın üzerine dövme yaptırmayı bırakmıştım.

"Ho! Ho! Ho!" Knox ve Nash'in babası Duke Morgan açık kapı aralığında belirdi. Kendisi Noel Baba, karısı da Noel Anne gibi giyinmişti. Verandanın üzerinde hediyelerle dolup taşan kırmızı kadife bir çuval vardı.

Nöbetçi olduğu için üniformalı olan Nash seslendi. "Noel Dede geldi." Lina onun yanına sokulmuş, kollarını beline dolamıştı. Çocuklar evin her köşesinden çıkıp yeni gelenleri karşılamak için koşuşturuyordu.

Dikkatlerinin dağılmasını fırsat bilerek Sloane'u bileğinden yakaladığım gibi ön kapıya doğru başımı salladım.

Bana sırıttı. Dolaptan paltolarımızı alıp verandaya çıktık.

Beni salıncağa götürürken, "İçeride çok fazla insan var," diye yakındım.

"Bunu seviyorsun ve bunu biliyorsun, Lucifer."

Seviyordum, tüm çabalarıma rağmen bunu saklamak mümkün değildi.

Karımı yanıma çekip bu tür kaçışlar için verandada tuttuğumuz polar battaniyeyle üzerimizi örttüm.

Sloane bana sarılarak memnuniyetle iç geçirdi. "Her yıl daha da güzelleşiyor."

Elimi artık gümüşi sarı olan saçlarının üzerinde gezdirdim. Gerçekten öyleydi. Yarı emekliliğim beklediğim kadar zor geçmiyordu. Nolan ve Lina terfi etmişlerdi. Dayanılmaz derecede neşeli Holly, Sloane'un vakfında çalışmak üzere yeni kocasıyla birlikte yanımızdaki eski evime taşınmıştı. Kütüphane ile vakıf arasında, Sloane cömertliği ve azmiyle beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Şehirdeki evim duruyordu ama Sloane'un gerçekten yavaşlaması için Outer Banks'te devasa bir yer satın almamız gerekmişti. Her yıl çocuklarımızla birlikte deniz kenarında küçükken hep hayalini kurduğum türden iki haftalık bir tatil yapıyorduk. Şenlik ateşleri, havai fişekler eşliğinde bol güneşli tembel günler geçiriyorduk.

Kurduğumuz hayat hayal ettiğim her şeye sahipti.

Sloane ayağa kalkıp hevesli gözlerle bana baktı. "Sana bir şey aldım."

"Bana her şeyi aldın."

"Bunu bana her gün hediye yağdıran zengin adam söylüyor. Yıldönümü hediyeni kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

Bir nefes aldım. "Elbette ama biri bizi burada bulmadan önce elini çabuk tut."

Yıldönümlerimizde birbirimize özel olarak verdiğimiz duygusal hediyeler ikimiz arasında bir başka küçük gelenek haline gelmişti. Bu sabah Sloane'a gelinliğini yapan tasarımcı tarafından özel olarak dikilmiş bir elbise vermiştim. Üstünde o elbise vardı, ona her baktığımda kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Kendinden emin bir tavırla salıncağın ucundaki yastığı kaldırıp kırmızı-yeşil bir kâğıda sarılmış bir paket çıkardı.

Kâğıdı yırttığımda altından akrilik bir çerçeve çıktı.

Tek, mükemmel bir kiraz çiçeğiydi.

"Bu bizim ağaçtan. Her çocuğumuza bir ağaç dalı verdiğine göre tüm yıl boyunca keyif alabileceğin bir şeyin olması gerektiğini düşündüm."

Parmaklarımı uzun zamandır benim için çok şey ifade eden çiçeğin üzerinde gezdirdim.

Umut. Sevgi. Aile.

Hepsini kazanmıştım. Hepsini Sloane bana vermişti.

"Bu... ah... bu... güzel." Boğazımdaki yumru konuşmamı zorlaştırmıştı.

Sloane sırıtarak minderin üzerinde zıpladı. "Seveceğini biliyordum!" İçeriden cam kırılma sesleri, bir "ah" ve "oh" korosu ile gürültülü havlama sesleri geldiğinde zafer dansına ara verdi. "Şimdi oraya geri dönmeden önce topla kendini."

Kıkırdayarak başımı kaldırıp verandadaki ağacın tepesinden göz kırpan meleği yakaladım. "Buna bayılırdı."

"Başka neye bayılırdı biliyor musun? Senin baba ve büyükbaba olmana."

Onu kucağıma çekip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Hepsi senin için. Daima."

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP